Sevgi
Öğretmeni
Tanrı'nın en büyük hediye

New Covenant Publications International Ltd. Turkish

Telif Hakkı © 2020. Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın açık yazılı izni olmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz, eleştirel makaleler ve incelemeler somutlaşan kısa alıntılar durumunda dışında. Lütfen ilgili tüm soruları yayımcıya iletin.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, fotokopi, kayıt veya bilgi depolama ve alma sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde çoğaltılamaz veya aktarılamaz - Bir dergi veya gazetede basılması için bir inceleme de kısa pasajlar alıntı olabilir bir eleştirmen dışında - yayıncıyazılı olarak izin olmadan.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Yayın Verilerinde Kataloglama

Tarafından Düzenlendi ve Tasarlandı: Yeni Ahit'in Uluslararası Yayınları

Birleşik Krallık'ta basılmıştır.

İlk Baskı 26 Mayıs 2020

Yeni Sözleşme Yayınları Uluslararası Grubu

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Web sitesini ziyaret edin: www.newcovenant.co.uk

Sevgi Ögretmeni

Ellen G. White

Hıristiyanlık ortaya çıktığında, tamamen mecalsiz kalmış olan dünya sendeleyip temellerinden sarsılan bir haldeydi. Çeşitli ülkelerin anne babalarını ziyadesiyle doyurmayı başarmış dinlerin artık o ebeveynlerin çocuklarına yeterli gelmediği görülmüştü. Yeni kuşaklar ne yapsalar eski biçimlerin içine sığdırılan şeylere yaslanamıyorlardı. Her ülkenin tanrıları Roma'ya taşındıklarında orada kahinlerini kaybetmişlerdi, tıpkı bu ülkelerin kendilerinin de yine orada özgürlüklerini kaybettikleri gibi. Capitol'de karşı karşıya getirildiklerinde tanrılar birbirlerini yok etmişler ve bu suretle ilahi güçlerini de ortadan kaldırmışlardı. Tüm bunların sonucu, dünya yüzünde dinde büyük bir boşluğun doğmasıydı. Antik çağların batıl inançlarının içine çekilerek yutulduğu bu girdapta bir süre boyunca, hem ruhtan hem de hayat canlılığından yoksun bir tür deizm hakim oldu. Oysa her türden negatif öğretide karşılaşıldığı gibi, deizmin bir şeyi yeni baştan inşa edecek bir gücü yoktu. Her ülkedeki tanrıların yok olup gitmesiyle beraber ülkelerin kendilerine ait yargıları da yok oldu. Çeşitli krallıklar birbirlerine karışarak iç içe geçip eridiler. Avrupa, Asya ve Afrika'da en fazla muazzam büyüklükte birer imparatorluk kaldı; bunun üzerine insan ırkı sil baştan kendi evrenselliği ve birliği üzerine düşünmeye koyuldu.

Bölüm 1

On Altıncı Yüzyıl Reformunun Tarihi

Jean-Henri Merle D'Aubigne

Bu sayfa bilerek boş bırakıldı.

New Covenant Publications

International Inc.

Reform Kitapları, Yeni Düşünceler

Alt-Heerdt 104, 40549 Düsseldorf, Germany
Tel : +49 211 399 435 234

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Teşekkür

Tanrı'ya adanmış bu kitap.

Yeni Sözleşme – Önsöz

New Covenant Publications International okuru yeniden, cennet ile yeryüzünü birbirine bağlayan ve sevgi yasasının ebedi kalıcılığını pekiştiren ilahi planla buluşturmaktadır. Yayınevinin logosu olan Sözleşme Sandığı, Hazreti İsa, onun halkı ile Tanrı'nın yasasının temel olması arasındaki kopmaz bağı temsil etmektedir. Daha önce yazılmış olduğu gibi, "O günlerden sonra İsrail halkıyla yapacağım sözleşme şudur, diyor Rab, yasamı onların içlerine yerleştirecek ve kalplerine kazıyacağım; böylece onlar benim halkım olacak, ben de onların Tanrısı olacağım" (Yeremya 31:31-33; İbranice 8:8-10). Gerçekten de yeni sözleşme, bitmek bilmeyen sürtüşmelerin elinde doğmuş olup akan kanla mühürlenmiş bir kefarete delalet etmektedir.

Bundan önceki sayısız yüzyıllarda çok sayıda insan, hakikati silip ortadan kaldıracağı hesaplanmış gurur kırıcı ıstıraplara, aklın hayalin almadığı baskılara katlanmışlardır. Özellikle de Karanlık Çağlar'da, dünya üstünde yaşayan insanlar aklı ve bilgeliği hor gördükleri ve sözleşmeyi çiğnemekten çekinmedikleri için, insanların gelenekleri ve halkın cehaleti şiddetli savaşlara sebep olmuş ve hakikat ışığını büyük ölçüde gölgeleyip karartmıştır. Pıtrak gibi çoğalan kötülükler yüzünden anlaşmanın bozulması, büyük belalar olan yozlaşmanın dizginlemeyen boyutlara varmasını ve şeytani insanlık dışı davranışları öyle bir körüklemiştir ki, vicdani özgürlüklerinden vazgeçmeye karşı koyan bir sürü insanın hayatı haksız yere heba olup gitmiştir. Fakat buna rağmen, özellikle de Reformasyon çağı gelip çattığında, kayıp bilgilerin yeniden su yüzüne çıktığı görülmüştür.

On altıncı yüzyılda yaşanan Reformasyon çağı, Karşı Reformasyon'da yansımış olduğu gibi, hakikati, temel değişiklikleri ve bunların sonucunda bir dizi kargaşayı getiren bir devrin kıvılcımını çakmıştı. Yine de bu kitap boyunca, Reformcular'ın ve diğer cesur öncülerin perspektiflerinden bakıldığında bu benzersiz devrimin yadsınamaz önemini ortaya koymuş olacağız. Reformcular'ın ve diğer öncülerin anlattıkları okunduğunda yıkıcı ölçüdeki savaşlar ile görkemli direnişlerin ve olağanüstü müdahalelerin arka planında yatan sebepler daha kolay anlaşılacaktır.

Bizim mottomuz olan "Reform Kitapları, Yeni Düşünceler", kritik bir çağda üretilmiş olup kendine özgü bir türü oluşturan literatürü ve onun etkisini öne çıkarmaktadır. Bu motto ayrıca kişisel reformasyonun, yeniden doğuşun ve temelden dönüşümün acilliğini vurgulamaktadır. Gutenberg'in matbaası çeviri marifetinin de katkısıyla beş yüz yıl kadar önce reformdan geçirilmiş inancın prensiplerini yaymışken, şimdi de dijitalleşmiş

basın ve internet medyası son çağlardaki hakikatin ışığını her dilde bütün dünyaya iletecektir.

İçindekiler

Bölüm 1. "Allah Bizimle" 8
Bölüm 2. Seçilmiş Halk 14
Bölüm 3. "Zaman Dolunca" 17
Bölüm 4. Size Bir Kurtarıcı Doğuyor 21
Bölüm 5. Takdim 24
Bölüm 6. "O'nun Yıldızını Gördük" 29
Bölüm 7. Bir Çocuk Olarak 34
Bölüm 8. Fısıh Ziyareti 39
Bölüm 9. Mücadele Günleri 45
Bölüm 10. Çöldeki Ses 51
Bölüm 11. Vaftiz 59
Bölüm 12. Denenme 63
Bölüm 13. Zafer 71
Bölüm 14. "Mesih'i Bulduk" 76
Bölüm 15. Düğün Şöleninde 84
Bölüm 16. O'nun Tapınağında 91
Bölüm 17. Nikodim 99
Bölüm 18. "O, Büyümeli" 106
Bölüm 19. Yakup'un Kuyusunda 110
Bölüm 20. "İşaret ve Mucizeler Görmedikçe" 118
Bölüm 21. Beytesta ve Yüksek Kurul 121
Bölüm 22. Yahya'nın Tutsak Edilmesi ve Ölümü 131
Bölüm 23. "Allah'ın Egemenliği Yaklaştı" 139
Bölüm 24. "Bu, Marangozun Oğlu Değil Mi?" 142
Bölüm 25. Göl Kenarındaki Çağrı 148
Bölüm 26. Kefernahum 'da 152
Bölüm 27. "Beni Pak Kılabilirsin" 159
Bölüm 28. Levi - Matta 166

Bölüm 29. Sebt Günü 173
Bölüm 30. “İsa On İki Elçisini Atadı” 179
Bölüm 31. Dağdaki Vaaz 185
Bölüm 32. Yüzbaşı 196
Bölüm 33. Kimler Benim Kardeşimdir? 200
Bölüm 34. Çağrı 205
Bölüm 35. “Sus, Sakin Ol!” 209
Bölüm 36. İmanlı Dokunuş 216
Bölüm 37. Müjdeyi İlk Duyuranlar 219
Bölüm 38. “Gefin Biraz Dinlenin!” 227
Bölüm 39. “Onlara Yiyecek Verin” 231
Bölüm 40. Göl Kıyısında Bir Gece 237
Bölüm 41. Celile’deki Kriz 242
Bölüm 42. Gelenekler 251
Bölüm 43. Engeller Yıkılıyor 254
Bölüm 44. Gerçek Belirti 258
Bölüm 45. Çarmıhın Gölgesi 263
Bölüm 46. İsa’nın Görünümü Değişiyor 270
Bölüm 47. Görev 273
Bölüm 48. En Büyük Kim? 277
Bölüm 49. Çardak Bayramında 285
Bölüm 50. Tuzakların Arasında 290
Bölüm 51. Yaşam İşığı 297
Bölüm 52. İlahîÇoban 307
Bölüm 53. Celile’den Son Yolculuk 312
Bölüm 54. İyi Samiriyeli 319
Bölüm 55. Göze Görünür Bir Şekilde Degil.. 324
Bölüm 56. İsa Çocuklan Kutsuyor 328
Bölüm 57. “Sende Eksik Olan Tek Şey” 332

Bölüm 58. “Lazar, DışarıÇık!”..... 336
Bölüm 59. Yahudi Liderlerin Planlari..... 345
Bölüm 60. İlahî Egemenliğin Yasası..... 349
Bölüm 61. Zakay 353
Bölüm 62. Simun’un Evindeki Şölen..... 356
Bölüm 63. Senin Kral’ın Geliyor 364
Bölüm 64. Halkın Kaderi 370
Bölüm 65. Tapınak Tekrar Arındırılıyor..... 375
Bölüm 66. Mücadele 384
Bölüm 67. Ferisilerin Vay Haline/ 390
Bölüm 68. Dış Avluda..... 398
Bölüm 69. Zeytin Dağı’nda..... 402
Bölüm 70. “EnBasit Kardeşimden Bile...”..... 409
Bölüm 71. Hizmet Etmek İçin..... 413
Bölüm 72. “Beni Anmak İçin”..... 419
Bölüm 73. “Yüreğiniz Sıkılmasın” 425
Bölüm 74. Getsemani Bahçesinde..... 438
Bölüm 75. Hanna Ve Kayafa’nın Önünde 446
Bölüm 76. Yahuda..... 456
Bölüm 77. Pilatus’un Mahkemesinde 461
Bölüm 78. Golgota 475
Bölüm 79. “Tamamlandı!”..... 486
Bölüm 80. Yusuf’un Mezarında..... 491
Bölüm 81. “Rab Dirildi” 499
Bölüm 82. “Neden Ağlıyorsun?” 504
Bölüm 83. Emayus Yolunda 508
Bölüm 84. “Size Esenlik Olsun!”..... 512
Bölüm 85. Yeniden Göl Kıyısında..... 517
Bölüm 86. “Gidin, Tüm Ulusları Eğitin!”..... 523

Bölüm 87. Benim Babam'a Ve Sizin Babanız'a..... 532

BÖLÜM 1. "ALLAH BIZIMLE"

"O'na İmanuel denilecek... Tanrı bizimle."

"Allah'ın yüceliğinin ilminin ışığı İsa Mesih'in yüzünde" görüldü. Sonsuzluk günlerinden beri İsa Mesih, Baba ile birlikte Olan'dı.O, "Allah'ın sureti" idi. O'nun büyüklüğünün ve yüceliğinin gücü ve "ihtişamının görüntüsü" idi. O, bu yüceliği dünyaya göstermek, günahtan kararmış dünyaya Allah'ın sevgisinin ışığını getirmek ve "bizimle olmak için" geldi. Bu yüzden O'na "İmanuel denileceği" bildirildi.

O, bizimle birlikte yaşamak için gelerek, hem insanlara, hem de meleklere Allah'ı açıklayacaktı. O, Allah'ın sözüydü. Allah'ın düşüncesinin duyulabilir olmasını sağladı. Öğrencileri için ettiği bir duasında şöyle dedi: "Bana beslediğin sevgi onlarda olsun, ben de onlarda olayım diye senin adını (acıyan, lütfeden, tez öfkelenmeyen, sevgisi engin ve sadık) onlara bildirdim." Fakat bu, sadece yeryüzünde yaratılanlar için verilen bir vahiy değildi. Küçük dünyamız, evrenin ders kitabıdır. Allah'ın bu olağanüstü tasarısındaki lütuf ve bağışlamasındaki sevginin sırrı, "meleklerin ilgi duydukları" bir konudur ve bu, onların sonsuz çağlar boyunca üzerinde çalışacakları ders olacaktır. Kurtarılanlar ve günaha düşmemiş olanlar, Mesih'in çarmıhında ilimlerini ve ilahilerini bulacaklardır. Mesih'in yüzünde parlayan nurun, O'nun kendi hayatını feda edebilecek derecede sahip olduğu sevginin nuru olduğu görülecektir. Mesih'in çarmıha gerildiği yerde parlayan ışıkta, kendi hayatını feda eden sevginin kanununun, gökyü- zündeki ve yeryüzündeki yaşamın kanunu olduğu; "hiçbir zaman kendi çıkarını düşünmeyen" sevginin kaynağının, Allah'ın kendisi ol-duğu; alçakgönüllü ve mütevazı Olan'da, hiçbir kimsenin yaklaşa-mayacağı bir ışığın içinde var Olan'ınkarakterinin gözler önüne serildiği görülecektir.

Başlangıçta Allah, yarattığı her şeyde açıkça fark edildi. Gökyüzünü yayan ve dünyanın temelini kuran İsa Mesih'ti. Dünyayı boşlukta tutan ve kır çiçekleriyle süsleyen O'nun eliydi. "O'nun gücü dağları hızla yerleştirdi." "Deniz O'nun'dur ve denizi O yaratmıştır." Yeryüzünü güzelliklerle donatan ve havayı şarkılarla süsleyen O'ydu ve O, yeryüzünde, gökyüzünde ve havada bulunan her şeyin üzerine Baha'nın sevgi mesajını yazdı.

Günah, Allah'ın bu kusursuz eserini bozmuştur. Fakat şimdi bile tüm yaratılanlar, O'nun kusursuzluğunun görkemini açıkça belirten izleri görebilirler. Yeryüzünde, insanın bencil kalbinden başka, sadece kendisi için yaşayan hiçbir varlık yoktur. Havada süzülen kuşlar, yerde gezinen hayvanlar, hepsi, doğanın dengesini koruyabilmesi için diğer canlıların yaşamasına imkan sağlarlar. Ormandaki bir yaprak ya da yerdeki çimenler bile, hayvanların ve insanların hayatlarını sürdürmelerine yardımcı olurlar. Her ağaç, yaprak ve çalılık, onsuz ne insanların ne de hayvanların yaşayabileceği hayat elementinirler. Buna karşılık olarak, insanlar ve hayvanlar, onların yaşamlarını sürdürmelerini sağlarlar. Çiçekler güzel kokular yayarlar ve açılarak dünyaya güzelliklerini sunarlar. Güneş, dünyamızla birlikte binlerce gezegeni sevindirmek için ışığını yayar. Okyanus, pınarlarımızın ve sularımızın asıl kaynağıdır. Her kıtadan akıntılar alır;

fakat geri vermek üzere. Ondan yükselen su buharları, bitkilerin gelişmesi ve çiçeklerin tomurcuk açması için yağmur olarak tekrar yeryüzüne düşer.

Kutsal melekler, günahkarlara ve kutsal olmayanlara, bıkmaksızın sevgi ve şefkat göstermekten sevinç duyarlar. Gökyüzü melekleri insanların kalbini kazanmaya çalışır; onlar, bu karanlık dünyaya gökyüzünden ışık getirirler. Sabırlı ve nazik bir şekilde onlara yardımcı olarak, yolunu kaybedenleri, kendilerinin düşündüklerinden bile daha yakın olan Mesih'in kutsal birlikteliğine getirmek için, insanların ruhları üzerinde etkili olurlar.

Tüm diğer örneklerden sonra, İsa Mesih'te Allah'ı görüyoruz. Mesih'e baktığımızda, kendisinde Allah'ın yüceliği görülmektedir. İsa şöyle demiştir: "Ben kendiliğimden bir şey yapmıyorum. Ancak, Baha'mın bana öğrettiği gibi konuşuyorum." "Yaşayan Baba beni gönderdiği gibi ve ben Baba'nın aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığımla yaşayacak." "Ben kendimi yüceltmek istemiyorum, ama bunu isteyen ve yargılayan Biri vardır." "Kendi-liğinden konuşan, kendini yüceltmek ister, ama kendisini göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve O'nda haksızlık yoktur." Bu sözlerde, evren için yaşam kanunu olan büyük prensip açıklanıyor. Mesih, Allah'tan her şeyi, geri vermek üzere aldı. Böylece gökyüzünde O'nun yardımıyla, tüm yaratılanlar için, sevgili Oğul aracılığıyla Baha'nın ömrü herkese akar. Bu, Oğul sayesinde övgü ve sevinç dolu bir ibadetle ve bir sevgi akışı şeklinde her şeyin yaratıcısı ve kaynağı olan Yüce Yaradan'a geri döner. Bu şekilde, Mesih vasıtasıyla yaşam kanununu ve Yüce Allah'ın karakterini temsil eden iyilik devranı tamamlanmış olur.

Gökyüzünde, bu yasa ihlal edildi. Günah, bencillikten dolayı ortaya çıktı. Keruv olan Lusifer, cenntte "en önemli varlık" olmayı arzuladı. Gökyüzündeki varlıkların denetimini ele geçirmeye, onları Yaratıcılarından uzaklaştırmaya ve kendisine hürmet etmelerini sağlamaya çalıştı. Allah'ın, kendisini üstün görme arzusunda olduğunu savunarak, O'nu kasıtlı olarak yanlış tanıttı. Kendi kötü özellikleriyle, sevgi dolu Yaradan'ı suçlamaya çalıştı. Bu şekilde insanları ve melekleri kandırdı. Onları, Allah'ın Sözü'nün doğruluğundan şüphe etmeye ve O'nun iyiliğine güvenmemeye yöneltti. Allah, adaletli ve büyük bir ihtişama sahip olduğu için, Şeytan, insanların O'nu acımasız ve sert olarak görmelerini sağladı. Böylece, Allah'a karşı gelmek için insanları kendi tarafına çekti ve felaket gecesi tüm dünyanın üzerine çöktü.

Yeryüzü, Allah'ın yanlış anlaşılmasıyla karardı. Koyu karanlıkların aydınlatılması ve dünyanın yeniden Allah'a geri yaklaştırılabilmesi için, Şeytan'ın aldatıcı gücünün kırılması gerekiyordu. Bu, güç kullanarak yapılamazdı. Güç kullanmak, Allah'ın Egemenliğinin prensiplerine aykırıdır; O, sadece sevgiyle yapılan hizmeti arzular ve sevgiye hükme- dilemez, sevgi zorla ya da otorite yoluyla elde edilemez. Sevgiye, sadece sevgi yoluyla ulaşılır. Allah'ı tanımak, O'nu sevmektir. O'nun karakteri, Şeytan'ın karakterine zıt olarak gösterilmeliydi. Bunu, tüm evrende sadece tek bir Kişiyapabilirdi. Bunu insanlığa sadece Allah'ın sevgisinin derinliğini ve yüceliğini bilen Kişibildirebilirdi. Dünyanın karanlık gecesinin üzerine Doğruluğun Güneşi, "O'nun kanatları altında şifa olarak doğacaktır."

Bizlerin kurtarılma planı, sonradan akla gelen bir düşünce veya Adem'in günah işlemesinden sonra oluşturulan bir plan değildi. Bu plan, "sonsuz çağlardan beri gizli tutulan sırrın" açıklanmasıydı.Sonsuz çağlardan beri Allah'ın Egemenliğinin temeli olan ilkelerin göz önüne serilmesiydi. Allah ve İsa, Şeytan'ın dönekliğini ve onun aldatıcı gücü yüzünden insanın günah işleyeceğini baştan beri biliyorlardı. Günahın varolmasını Allah emretmedi, fakat onun var olacağını önceden gördü ve sebep olacağı kötü sonuçlara karşı önlemler aldı. "Çün-kü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenler, sonsuz yaşama kavuşsun."

Şeytan, şöyle demişti; "Kendi tahtımı Allah'ın yıldızlarından daha yükseğe koyacağım... En Yücelerdekigibi olacağım." Fakat "Mesih, Allah özüne sahip olduğu halde, Allah'a eşitliği sımsıkı sarılacak bir hak saymadı." Bu gönüllü bir fedakarlıktı. İsa, Baba'nın yanında kalabilirdi. Gökyüzünün ihtişamını elinde bulundurabilir ve meleklerin hürmetini alabilirdi; fakat, cehaletin karanlığında kalmış olanlara ışık ve tükenmişlere hayat getirebilmek için, evrenin saltanatından ve tahtından vazgeçip, hükümdarlık asasını Baba'nın ellerine teslim etmeyi seçti.

Yaklaşık 2000 yıl önce gökyüzünden, Allah katından gelen, gizemli ve anlamlı bir ses duyuldu: "Kurban ve sunu istemedin, ama benim için bir beden hazırladın... O zaman dedim ki, 'Yasa kitabında Benim için, sözlerde sonsuz çağlar boyu gizlenen amacın yerine getirilmesi açıklanıyor. Yazılmış olduğu gibi'senin istemini yapmak üzere, ey Tanrım işte geldim." Mesih, dünyaya gelmek ve insan bedeni almak üzereydi. O, şöyle der: "Benim için bir beden hazırladın." İsa, dünya yaratılmadan önce Baba'nın yanındayken sahip olduğu ihtişamla bize görünmüş olsaydı, biz, O'nun varlığının ışığına dayanamazdık. O'na baktığımızda yok olmamamız için, O'nun ihtişamının görüntüsü gizlendi. O'nun ilahiliğiinsan bedeniyle örtüldü. O, görülebilir insan bedeninde görünmeyen bir ihtişama sahipti.

Bu büyük amaç, örnekler ve simgelerle daha önceleri kendini gösterdi. Yanan çalılık şeklinde Musa'ya görünen İsa, Allah'ı temsil etti. Allah'ı temsilen seçilmiş olan bu simge, görünüşte hiçbir ilgi çekici yanı bulunmayan sıradan bir çalılıktı. Bu, Sonsuz 01an'ı içinde kutsal olarak sakladı. Musa'nın, O'na baktığında hayatta kalabilmesi için, merhameti sonsuz olan Allah'ımız, O'nun ihtişamını en mütevazı şekilde gizledi. Allah insanlara lütfunu bağışlayarak ve onlara isteğini bildirerek, gündüzleri bulut, geceleri ateş direğiyle İsrail halkıyla iletişim kurdu. Ölümlü insanın zayıf görüşünün bakabilmesi için, Allah'ın ihtişamı ve yüceliği gizlendi. Bu yüzden İsa, "her şeyi kendine bağlı kılmaya yeterli olan gücünün etkinliğiyle bizim zavallı bedenlerimizi değiştirip, kendi yüce bedenine benzer hale getirecektir." O, insanların dünya gözüyle kendisinde arayabilecekleri dünyasal bir güzelliğe sahip değildi; buna karşın, Allah'ın insan şeklini almış hali, yeryüzünün ve gökyüzünün ışığı idi. O'nun ihtişamı, doğru yoldan çıkarılmış ve acı içindeki insanlara yaklaşabilmesi için saklandı, görkemi ve yüceliği gizlendi.

Allah, Musa'ya İsrail için şöyle buyurdu: "Aralarında oturmam için bana bir tapınak yapsınlar"ve O, tapınakta halkının arasında oturdu. Çöldeki yorucu yolculukları boyunca O'nun

varlığının simgesi, İsrillilerle birlikteydi. Böylece İsa, çadırını bizim kampımıza kurdu. Bizimle birlikte olmasıyla, O'nun ilahi karakterini ve yaşamını tanımamız için çadırını insanların yanında kurdu. "Söz, insanolup ara-mızda yaşadı. Biz de O'nun yüceliğini Baba'dan gelen, lütuf ve gerçekle dolu olan biricik Oğul'un yüceliğini gördük."

Mesih, bizimle birlikte yaşamak için geldiğinden dolayı, Allah'ın bizim yaşadığımız sevinçli ve kederli tecrübelerden haberdar olduğunu biliyoruz. Adem'in her oğlu ve kızı, Yüce Yaradan'ın, günahkarın dostu olduğunu anlayabilir. Çünkü her lütuf öğretisinde, sevinç sözünde, sevgi hareketinde ve Kurtarıcının yeryüzündeki hayatında görülen her ilgi çekici olayda, "Allah'ın yanımızda olduğunu" açıkça görürüz.

Şeytan, Allah'ın sevgisini bencillik yasası olarak gösterir ve O'nun emirlerine uymamızın imkansız olduğunu söyler. Şeytan, ilk anne ve babamızın işlediği günah ve bunun sonucunda ortaya çıkan acı ve keder yüzünden, insanları, Allah'ı günahın, acının, kederin ve ölümün yaratıcısı olarak görmeye sevk ederek, Yüce Yaradan'ı suçlar. İsa, Şeytan'ın bu kandırmacasını ortaya çıkaracaktı ve bizden biri olarak bir itaat örneği verecekti. Bunun için, bizim görünümümüzü aldı ve yaşadıklarımızı yaşadı. "Bunun için her yönden kardeşlerine benzemesi gerekiyordu." Eğer biz, İsa'nın maruz kalmadığı bir olaya katlanmak zorunda kalsak, Şeytan bu noktada, Allah'ın gücünü "bizim için yetersiz" olarak gösterirdi. Bu yüzden İsa, "her alanda bizim gibi sınandı." Bizim yaşadıklarımızı yaşadı ve çektiğimiz sıkıntıları fazlasıyla çekti. Kendisi için, adına bizim sahip olmadığımız hiçbir güç kullanmadı. Bir insan olarak Mesih, Şeytan'ın günaha teşvikiyle karşılaştı ve kendisine Allah tarafından verilen güçle onun üstesinden geldi. İsa, şöyle der: "Allah'ım, Senin dileğini yerine getirmekten zevk duyarım. Yasan yüreğimin derinliğindedir." O, insanlara iyilik yaptığında ve Şeytan'ın zarar verdiği kişileri iyileştirdiğinde, onların, Allah'ın Yasa- sı'nın karakterini ve O'na yapılan hizmetin niteliğini anlamasını sağladı. O'nun yaşamı, Allah'ın emirlerine itaat etmenin bizim için mümkün olduğunu kanıtlar.

O, insanlığı ile insanlara yardım elini uzattı. İlahiliği ile Allah'a sımsıkı bağlıydı. Bir insan olarak, bize bir itaat örneği verdi. Tann'nın Oğlu olarak O, itaat etmemiz için bize güç verir. Horev dağındaki çalıda Musa ile konuşan İsa idi. "Ben 'BEN OLAN'ım;... İsrail oğullarına de ki, Beni size 'BEN OLAN' gönderdi." Bu, İsrail'in kurtuluşunun teminatıydı. O, insan şeklinde geldiğinde, kendisini "BEN OLAN" şeklinde tanıttı. Beytlehemli Çocuk, alçakgönüllü ve mütevazı Kurtarıcı; "insan bedeninde görünen" Tanrı'dır; ve İsa, bize şöyle der: "BEN iyi çobanım." "Gökten inmiş olan diri Ekmek de 'BEN'im." "Yol, gerçek ve yaşam 'BEN'im." "Yeryüzünde ve gökyüzünde tüm yetki bana verilmiştir." "BEN OLAN" her sözün teminatıdır; korkmayın, "Allah'ın bizimle olması," günahlardan kurtulmamızın teminatı ve Allah'ın yasasına itaat etme gücünü bize veren güvencesidir.

İsa, insan özdeşliğini almak için alçalarak, Şeytan'ınkine zıt bir karakter sergiledi. İsa tevazu yolunda sürekli mütevazı adımlar attı. "İnsan biçimine bürünmüş olarak ölüme, çarmıh üzerindeölüme bile boyun eğip kendini alçalttı." Başkahinin, göz alıcı kâhin cübbesini bir kenara bırakıp, beyaz ketenden normal kâhin elbisesiyle görevini sürdürdüğü gibi, Mesih uşak

özdeşliğini aldı ve bir kurban sundu. Kâhin de, kurban da kendisiydi. "Fakat bizim günahlarımızdan dolayı yaralandı. Kötülüklerimiz yüzünden zedelendi. Kurtuluşumuz için olan ceza, O'nun üzerine indi ve O'nun yaraları ile biz şifa bulduk."

Bize, O'nun hak ettiği gibi davranılabilmesi için, O'na, bizim hak ettiğimiz gibi davranıldı. Bizim, içinde hiçbir payımız olmayan O'nun doğruluğuyla aklanmamız için O, içinde kendisinin hiçbir payının bulunmadığı bizim günahlarımızdan dolayı mahkum edildi. O, aslında kendisinin olan yaşama bizim de kavuşabilmemiz için, bizim hak ettiğimiz ölüme gitti. "O'nun yaraları ile biz şifa buluruz."

Yaşamı ve ölümüyle Mesih, insanlığı, günah yoluyla oluşan yıkıntıdan kurtarmaktan çok daha fazlasını başardı. Şeytan'ın amacı, Allah ile insan arasında sonsuz bir uçurum yaratmaktı; fakat biz, Mesih aracılığıyla hiç günah işlememiş gibi Allah ile bir araya geliriz. Mesih, bizim özdeşliğimizi alarak, kendisini insanlığa asla çözülmeyecek bir bağla bağlamıştır. Sonsuz çağlar boyunca sürekli bizimle birliktedir. "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki; biricik Oğlu'nu verdi." Allah, O'nu sadece bizim günahlarımızı taşıması ve bizim için kendi hayatını feda etmesi için vermedi; O'nu günahkar insan soyu için verdi. Allah, bize değişmez barış fikrini iletmesi, insanlık ailesin-den biri olması ve insan özdeşliğini daima koruması için biricik Oğlu'nu verdi. Bu, Allah'ın sözünü yerine getireceğinin güvencesidir. "Çünkü bize bir Çocuk doğdu, bir Oğul verildi. Önderlik, O'nun omuzları üstünde olacaktır." Allah, Oğlu'nun kişiliğinde tüm insanlığı evlat edindi ve onu gökyüzünün en yüksek yerine taşıdı. Evrenin tahtını paylaşan, "İnsanoğlu"dur."Muhteşem, Her Şeye Gücü Yeten, Sonsuzluğun Babası ve Barış Prensi" diye çağırılacak olan Kişi "İnsan- oğlu";dur.Ben "BEN OLAN"ım diyen, Allah ile insanın arasında elini hem Allah'a, hem de insana uzatan, Mesih'tir. "Kutsal, suçsuz, lekesiz, günahlılardan ayrılmış, göklerden daha yücelere çıkarılmış olan Başkâhinimiz,"bizleri kardeşleri olarak çağırmaktan utanç duymaz.Yeryüzü ve gökyüzü ailesi Mesih aracılığıyla birbiriyle bütünleşir. Yüce Mesih bizim kardeşimizdir. İnsanın tabiatı gökyüzünü kapsar ve insanlık, Sonsuz Sevgi'nin derinliklerinde gözler önüne serilir.

Allah, halkıyla ilgili olarak şöyle der: "Onlar, kendi diyarlarında parıldayan taç taşları gibi olacaklar. Çünkü onun iyiliği ve güzelliği ne büyüktür." Kurtarılanların yüceltilmesi, Allah'ın merhametinin sonsuz bir kanıtı olacaktır. "Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle, lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda" gösterecektir. "Öyle ki, Allah'ın çok yönlü bilgeliği... göksel yerlerdeki yönetimlere ve hükümranlıklaraşimdiki dönemde bildirilsin... Bu, Allah'ın baş-langıçtan beri tasarladığı ve Rab'bimiz Mesih İsa'da yerine getirdiği amaca uygundur."

Allah'ın Egemenliğinin adil olduğu, Mesih'in kurtarma çalışmasıyla açıkça görülür. Her şeye Gücü Yeten Allah, sevgi Tanrı'sı olarak bildirilir. Şeytan'ın suçlamalarının gerçek dışı olduğu kanıtlanır ve onun asıl karakteri ortaya çıkar. Bir daha asla isyan çıkamaz. Günah bir daha asla evrene giremez. Sonsuz çağlar boyunca herkes, sapkınlıktan korunur. Yeryüzünde ve gökyüzünde yaşayanlar, sevginin fedakarlığıyla ve kopmaz bir birlik bağıyla Allah'a sımsıkı bağlanırlar.

Kurtarılma gerçekleşecektir. Eskiden günahın hüküm sürdüğü yerde artık bol bol Allah'ın lütfü olacaktır. Şeytan'ın, kendisinin olduğunu iddia ettiği dünyamız, sadece kurtarılmayacak, aynı zaman-da yüceltilecektir. Harikulade yaratılışındaki tek kara leke olan günahın laneti altındaki küçük dünyamız, Allah'ın evrenindeki diğer tüm gezegenlerin üzerinde onurlandırılacaktır. Yüce Kral'ınınsanlığın yanında çadırını kurduğu ve onlarla birlikte yaşadığı, acı çektiği ve öldüğü yerolan burada her şeyi yeni baştan yarattığında, Allah'ın konutu da insanlarla birlikte olacaktır. "O, onlarla yaşayacak, onlar O'nun halkı olacaklar ve Allah onlarla birlikte olacak ve onların Allahı olacaktır." Mesih'in ışığında yürüyenlerin, kurtarılanların, sonsuz çağlar boyunca O'nu yüceltmek için kullandıkları tüm sözlerle bile anlatılamayacak olan tarifsiz hediyedir:

İmanuel "Allah bizimle."

BÖLÜM 2. SEÇILMIŞ HALK

Yahudi halkı, bin yıldan daha fazla bir süre boyunca Kurtarıcı'nın gelişini özlemle bekledi. O'nun gelişine büyük umutlar bağladılar. İlahilerde ve peygamberliklerde, tapınaktaki ayinde, evde yapılan duada, sürekli O'nun adını kutsal bir şekilde andılar. Fakat, geldiğinde O'nu tanımadılar. "Çünkü onların önünde körpe fidan gibi ve kurak yerden kök sürgünü gibi göründü. Ne biçimi, ne de güzelliği vardı. O'nun içindeki güzelliği göremediler ve O'nu istemediler." "Kendi yurduna geldi, ama halkı O'nu kabul etmedi."

Allah, yine de İsrail'i seçmişti. Onları, yasasının ilmini ve Kurtarıcı'yı işaret eden simge ve peygamberlik sözlerini korumaya çağırdı. Onların, dünyada kurtuluşun kaynağı olmalarını arzuladı. İbrahim, kendi yaşadığı çevrede; Yusuf Mısır'da ve Daniel Babil sarayında nasıl davrandıysa İbraniler de, diğer milletlere o şekilde davranmalıydı. Bu halk insanlara Allah'ı açıklamalıydı.

Rab, İbrahim e yaptığı çağrıda şöyle dedi: "Seni kutsayacak, sana ün kazandıracağım. Bereket kaynağı olacaksın; ...ve yeryüzünün tüm halkları senin aracılığınla kutsanacaklar"Aynı öğreti, peygamberler aracılığıyla da tekrarlandı. İsrail, savaş ve tutsaklıkla harap olduktan sonra bile, onlar şu vaade sahiptiler: "Ve Yakup'un arta kalanı, diğer milletlerin arasında Rab tarafından çiy gibi, insan için gecikmeyen ve Adem oğulları için, beklemeyen ot üzerine düşen yağmur gibi olacaktır." Rab, Kudüs teki tapınakla ilgili olarak Yeşaya aracılığıyla şöyle der: "Benim evime bütün ulusların dua evi denilecektir,"

Fakat İsrailliler, umutlarını dünyasal yüceliğe bağladılar. Kenan ülkesine girmelerinden itibaren, Allah'ın emirlerinden uzaklaşıp, putperestlerin usullerini ve geleneklerini benimsediler. Allah'ın, peygamberleri aracılığıyla onlara uyarı göndermesi faydasızdı. Boş yere putperest baskısının zulmünü çektiler. Her yenilenmeyi daha derin bir inançsızlık izledi.

İsrail, Allah'a bağlı kalsaydı, Allah onları onurlandırarak ve yücelterek amacını gerçekleştirebilirdi. İtaat yolunda yürüselerdi, Allah onları, ünde, yücelikte, onurda "yarattığı tüm milletlerin üzerinde tutacaktı." Musa şöyle der: "Ve yeryüzündeki tüm halklar, Rab'bin is-miyle senin çağrılmakta olduğunu görecekler; ve senden korkacaklar." "Bu yasaları duyan milletler: 'Bu büyük millet, elbette ki zeki ve anlayışlı bir kavimdir' diyecekler."Fakat onların sadakatsizliklerinden dolayı Allah, amacını sadece sürekli olarak mücadeleler ve aşağılanmalarla gerçekleştirebildi.

Onlar, Babil'e boyun eğdiler ve putperestlerin ülkeleri boyunca yayıldılar. Birçoğu, acı içinde dayi O'nun Antlaşması'na olan bağlılıklarını sürdürdüler. Çenklerini söğütlere asıp, harap edilen kutsal tapınak için yas tutarlarken, gerçeğin ışığı onların üzerinde parladı ve Allah bilgisi milletler arasında yayıldı. Putperestler, Allah'ın belirlediği kurban sistemini kendi yöntemlerine göre değiştirmişlerdi. Putperest ayinlerini izleyen birçok kimse, İbranilerden, ilahi bir şekilde emredilen ibadetin gerçek anlamını öğrendiler ve iman içinde Kurtarıcı'nın vaadini beklediler.

Sürgün edilenlerin çoğu zulüm gördü ve Sept'e uymamaları için zorlanan birçok kişi, putperestlerin kutsal günlerine uymayı reddettiklerinden dolayı öldürüldü. Putperestler, gerçeği yok etmek için harekete geçtiklerinde, Rab, halkları ile birlikte ışığı alabilmeleri için kendisine hizmet edenleri, krallar ve hükümdarlarla yüz yüze getirdi. En güçlü hükümdarlar bile, kimi zaman, İbrani tutsakların ibadet ettikleri Allah'ın hakimiyetini açıkça tanımaya yöneldiler.

İsrail halkı, Babil tutsaklığıyla oyma putlara ibadetten etkin bir şekilde kurtuldu. Huzura ulaşmalarının, Allah'ın Yasası'na uymalarına bağlı olduğu inancı sabitleşinceye dek, putperest düşmanlarından asırlar boyunca baskı gördüler. Fakat birçok kimsenin itaat etme sebebi sevgi değildi. Onlar, bencilce hareket ettiler. Milli yücelik elde etmek için araç olarak, Allah'a sadece görünüşte var olan sahte ibadetlerini sundular. Onlar, dünyanın ışığı olamadılar. Fakat putperestliğe kapılmaktan kurtulmak için kendilerini dış dünyaya kapadılar. Musa aracılığıyla verilen öğretilerde, Allah onların putperestlerle olan ilişkileri üzerinde sınırlama getirdi; fakat bu, yanlış yorumlandı. Onların putperest hareketlere uymalarını engellemek için amaçlanan bu öğreti, İsrail ve tüm diğer milletler arasında bir ayırım duvarı oluşturmak için kullanıldı. Yahudiler, Kudüs'ü kendilerinin cenneti olarak gördüler ve onlar, aslında Allah'ın diğer uluslar'alütuf göstermesinden endişe ettiler; bu yüzden kıskançlık duydular.

Babil dönüşünden sonra, dini öğretilere büyük ilgi duyuldu. Tüm ülke çapında, yasanın hahamlar ve din yorumcuları tarafından uygulandığı sinagoglarla birlikte, sanat, bilim ve dürüstlük ilkelerinin öğretildiği okullar kuruldu. Fakat zamanla bu kurumlar bozuldu. Tutsaklık döneminde birçok kişi, putperest fikirleri ve gelenekleri benimsedi ve bu, onların dini ibadetlerine karıştı. Birçok konuda, putperestlerin yaptıklarına uydular.

Yahudiler, Allah'tan uzaklaştıkça, kurban hizmetiyle yapılan ibadete önem vermez hale geldiler. Oysa bu hizmet, İsa'nın bizzat kendisi tarafından kurulmuştu. Bu, her bakımdan O'nun bir simgesiydi; ve ruhsal güzellik ve yaşama gücüyle doluydu. Fakat Yahudiler, dini törenlerinde ruhsal yaşamı kaybettiler ve ölü şekillere bağlandılar. Allah'a güvenmek yerine, sundukları kurbanlara ve ayinlere güvendiler. Hahamlar ve din yorumcuları kaybettikleri varlıkların yerini doldurmak için kendi taleplerini artırdılar. İnsanlar onların katı tutumlarından dolayı Allah'ın sevgisini yeterince fark edemediler. Kalpleri kibir ve ikiyüzlülükle dolarken, kutsallıklarını törenlerin ve ayinlerin çokluğuyla ölçtüler.

Onların mantıksız ve ağır bir yük haline gelen emirleriyle yasayı korumak imkansızdı. Allah'a hizmet etmek isteyen ve hahamların buyruklarına uymaya çalışanlar, ağır bir yük altına girdiler. Sıkıntı dolu vicdanlarının kendilerini suçlamasıyla rahat yüzü göremediler. Böylece Şeytan, Allah'ın karakterinin anlaşılmasını engellemek ve İsrail'in imanını hor görmek için insanların cesaretini kırmaya çalıştı. O, Allah'ın gökyüzünde isyan ettiğinde ileri sürdüğü ve Allah'ın isteklerinin adil olmadığı, onlara uyulamayacağını iddia eden söylemlerini tekrar ortaya atabileceğini umuyordu. İsrail'in bile yasayı korumadığını bildirdi.

Yahudiler, Mesih'in gelişini arzularken O'nun görevinin ne olduğunu gerçek anlamda algılayamadılar. Onlar günahtan kurtulmak yerine, Romalılardan kurtulmaya çalıştılar. Mesih'in

bir fatih olarak gelmesini, zulmedenin gücünü kırmasını ve İsrail'i evrensel egemenliğe yüceltmesini istediler. Böylece, onların Kurtarıcı'yı reddetmeleri için yol hazırlanmış oldu.

İsa'nın doğduğu dönemde, ülke dış güçlerin hükmü altında eziliyor ve iç savaşla çalkalanıyordu. Yahudilerin ayrı bir yönetim şekli sürdürmelerine izin verildi; fakat hiçbir şey onların Romalıların boyunduruğu altında olduğu gerçeğini gizleyemezdi ya da onları güçlerinin sınırlandırılmasına razı edemezdi. Romalılar, başkahini atama ve tayin etme hakkına sahip olduklarını iddia ettiler ve böylece Yahudiler, çoğu zaman hile, rüşvet ve hatta adam öldürmek suretiyle bu pozisyonlara sahip oldular. Böylece kâhinlik gittikçe bozuldu. Hahamlar büyük bir güce ve yetkiye sahiptiler ve bunu amaçları doğrultusunda kendi çıkarları için kullandılar. İnsanlar, onların acımasız taleplerine maruz kaldılar ve Romalılar tarafından onlara ağır vergiler yüklendi. Ülkenin bu durumu halk arasında yaygın bir hoşnutsuzluğun oluşmasına ve huzursuzlukların artmasına neden oldu. Açgözlülük, şiddet, güvensizlik ve kutsal değerlere saygısızlık ülkeyi adeta yiyip bitiriyordu.

Romalıların nefreti, milli ve ruhsal kibirleri, Yahudileri kendi ibadet biçimlerine daha da sıkı bağlanmaya yöneltti. Hahamlar, dini tö-renlere titizlikle özen göstererek ünlerini sürdürmeye çalıştılar. Güce susamış liderler ve onların karanlık baskısı altındaki insanlar, onların düşmanlarını yenecek ve İsrail krallığını tekrar kurabilecek Kişi'nin gelişini özlemle bekliyorlardı. Peygamberliklerin üzerinde çalıştılar; ama ruhsal anlayıştan yoksundular. Bu yüzden onlar, İsa'nın ilk gelişindeki mütevazılığı işaret eden o Kutsal Yazılar'ı fark edemediler ve O'nun ikinci gelişiyleilgili görkemli konuşmasını yanlış yorumladılar. Kibir, onların görüşünü engelledi. Peygamberliği kendi bencil arzularına göre yorumladılar.

BÖLÜM 3. "ZAMAN DOLUNCA"

"Zaman dolunca, Tanrı, Yasa altında olanları özgürlüğe kavuşturmak için, Yasa altında doğan öz Oğlu'nu gönderdi. Öyle ki bizler oğulluk hakkını alalım." Kurtarıcı'nın gelişi Aden bahçesinde önceden bildirildi. Adem ve Havva vaadi duyduklarında, onun bir an önce gerçekleşmesini arzu-ladılar. İlk doğan oğullarının onların kurtarıcısı olabileceğini umarak, onu sevinçle kucakladılar. Fakat vaadin gerçekleşmesi gecikiyordu. Vaadi ilk alanlar, onun gerçekleştiğini göremeden öldüler. Enok'un günlerinden itibaren onun geleceği umudu canlı tutularak, bu vaat öncüler ve peygamberler aracılığıyla defalarca kez tekrarlandı, buna karşın O gelmedi. Daniel'in peygamberliği, O'nun geliş zamanını gösterdi. Fakat herkes tarafından doğru şekilde yorumlanmadı. Yüzyıllar birbiri ardına geçti. Peygamberlerin sözleri dindi. Baskı kuranların elleri İsrail üzerinde ağırlaştı. Birçok kimse "günler geçiyor ve her rüyet boşa çıkıyor"diye haykırıyordu.

Fakat izlediği sabit yolun engin devranındaki yıldızlar gibi, Allah'ın amaçları için de hiçbir acele ve gecikme söz konusu değildir. Büyük karanlık ve dumanı tüten mangal simgeleri vasıtasıyla Allah, İbrahim'e İsrail'in Mısır'da tutsak olacağını ve halkının Mısır'da kalma süresinin dört yüz yıl olacağını bildirdi."Daha sonra oradan büyük mal varlığı ile çıkacaklar"dedi. Kibirli firavunun, bu söze karşı imparatorluk gücüyle savaşması boşunaydı. Belirtilen aynı günde kutsal vaatte açıklandığı gibi, "vakit dolunca, Rab'bin tüm orduları Mısır'dan aynı gün içinde çıktılar." Böylece, gökyüzü katında İsa'nın geliş zamanı belirlenmiş oldu. O büyük an gelip çattığında, Mesih Beytlehem'de doğdu.

"Vakit dolunca, Tanrı Oğlu'nu gönderdi." Dünya, Kurtarıcı'nın gelişi için olgunlaşıncaya kadar Allah, milletlerin ve insanların hareketlerini ve bu hareketlerin etkilerinin akışını yönlendirdi. Milletler, tek bir ülke yönetimi altında birleştiler. Tek bir dil, yaygın bir şekilde konuşuldu ve her yerde resmi olarak kabul edildi. Ülkenin her bir yanına dağılan hudiler, her yıl kutlanan bayramlarda, Kudüs'e toplandılar. Yaşadıkları yerlere geri dönerlerken, Mesih'in gelişiyle ilgili haberleri gittikleri her yerde yaydılar.

Putperestlik usulleri, artık insanların üzerindeki baskılarını kaybediyordu. İnsanlar aşırı gösteriş ve uydurmalardan bıkmışlardı. Onlar huzur bulabilecekleri bir dine özlem duyuyorlardı. Gerçeğin ışığı insanların arasından ayrılmış gibi görünürken, şaşkınlık ve acı içinde ışığı arayanlar da vardı. Onlar gerçek Allah hakkında bilgi ve mezarın ötesindeki yaşam için bir güvence arıyorlardı.

Yahudiler, Allah'tan uzaklaştıklarında imanları azalmıştı ve geleceği aydınlatacak umut, neredeyse tükenmişti. Peygamberlerin sözleri doğru anlaşılamadı. Birçok insan için ölüm, ötesinde dehşet ve sonu belirsizlik olan korkunç bir sırdı. Peygamberlerin asırlar boyunca peygamberlik ettiği, sadece Beytlehem'in annelerinin feryadı değil, insan kalbindeki o büyük ağlayıştı. "Rama'da bir ses duyuldu. Ağlayış ve acı feryat sesleri! Çocukları için ağlayan Rahel teselli edilmek istemiyor. Çünkü onlar yok artık." "Ölüm diyarında ölümün gölgesindeki"

Yahudiler tesellisiz yaşadılar. Onlar, karanlığın aydınlanması ve geleceğin sırrının açıklanması gerektiğinde, Kurtarıcı'nın gelişini özlemle beklediler.

Yahudi ulusunun dışında da, bir İlahi Öğretmen'in geleceğini önceden söyleyen kimseler vardı. Bu insanlar gerçeği arıyorlardı ve onlara Esinleme Ruhu verildi. Bu öğretmenler birbiri ardına karanlık gök- yüzündeki yıldızlar gibi yetiştiler. Onların peygamberlik sözleri, Yahudi olmayan binlerce kişinin kalplerinde de umut ışığı yaktı.

Kutsal Yazılar, yüzyıllar boyunca, Roma İmparatorluğu boyunca yaygın bir şekilde konuşulan Grekçe'ye tercüme edildi. Yahudiler her yere dağıldılar ve onların Mesih'in gelişiyle ilgili beklentisi, bir ölçüde diğer uluslar tarafından da paylaşıldı.Yahudilerin putperest diye nitelediği kimselerin arasında, Mesih'le ilgili Kutsal Yazı peygamberliklerini İsrail'deki öğretmenlerden daha iyi anlayanlar ve O'nun günahlardan kurtarıcı Kişi olarak gelmesini ümit edenler vardı. Filozoflar, İbrani halkının dini yapısını incelemeye çalıştılar. Fakat Yahudilerin yobazlığı ışığın yayılmasını önledi. Kendileri ve diğer milletler arasında ayırımı sürdürmek için, kararlı bir şekilde simgesel ibadetleriyle ilgili olarak sahip oldukları bilgiyi açıklamak konusunda da sürekli isteksiz davrandılar. Gerçek Yorumlayıcı gelmeli ve tüm bu örneklerin daha önce temsil ettiği Kişi, onların önemlerini açıklamalıydı.

Tabiat, örnekler, simgeler, öncüler ve peygamberler aracılığıyla, Allah dünyayla konuştu. İnsanlara dersler, insanlık dilinde verilmeliydi. Antlaşma Elçisi konuşmalıydı. O'nun sesi, kendi tapınağında duyulmalıydı. Mesih açık ve net bir şekilde, anlaşılan sözleriyle insanlara gerçeği açıklamalıydı. Gerçeğin yazarı olan Kişi, gerçekle, Allah'ın Söz'ünü etkisiz kılmaya çalışan insanlığın uydurmalarını kesin bir Çizgiyle birbirinden ayırmalıydı. Allah'ın Egemenliğinin ilkeleri ve kurtarılma planı açık bir şekilde tanımlanmalıydı. Eski Antlaşma'dan alınması gereken ders, tüm açıklığıyla insanların gözü önüne getirilmeliydi.

Buna karşın, Yahudiler arasında, Allah'ın sözünün korunması için çaba harcayan kutsal insanların soyundan gelenler de vardı. Onlar atalarına verilen vaadinumuduyla yaşadılar ve Musa'ya verilen şu güvenceye önem vererek, imanlarını güçlendirdiler: "Allah'ınız olan Rab size, kendi kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak. O'nun size söyleyeceği her sözü dinleyin." "Müjdeyi vaaz etmek için, Tanrı beni meshetti. Kalbi kırık olanları sarmak ve tutsaklara özgürlüğünü ilan etmek için." "Rab'bin lütuf yılını ilan için." O'nun, "yeryüzünde yargıyı nasıl kuracağını, adaların O'nun Yasası'nı nasıl beklediğini bütün uluslar'ın O'nun ışığına ve kralların O'nun doğuşunun aydınlığına nasıl geleceğini"okudular.

Yakup'un ölürken söylediği şu anlamlı sözler, onları umutla doldurdu: "Sahibigelene kadar Krallık asası Yahuda'nın elinden çıkmayacak, yönetim hep O'nun soyunda kalacak ve Uluslar O'nun sözünü dinleyecek." İsrail'in gittikçe azalan gücü, Mesih'in gelişinin yaklaştığını doğruluyordu. Daniel'in peygamberliği, O'nun dünyadaki tüm krallıkları aşan bir imparatorluğun üzerindeki saltanatının görkemini gözler önüne serdi; ve peygamber şöyle dedi: "O, sonsuza dek kalacaktır." Çok az kimse İsa'nın görevinin önemini anlarken, krallığını

İsrail'de kuracak ve tüm milletler için bir kurtarıcı olarak gelecek olan güçlü bir Kral'ın yaygın bir beklentisi vardı.

Vakit dolmuştu. İnsanlık, yasaların çiğnendiği çağlar boyunca ahlâki yönden gittikçe daha da fazla bozulmuş, Kurtarıcı'nın gelişi kaçınılmaz bir gereklilik olmuştu. Şeytan, uçurumu derinleştirmek ve yeryüzü ile gökyüzü arasını geçilmez kılmak için çaba harcamaktaydı. Aldatmacalarıyla insanları sürekli günaha teşvik etmişti. O'nun amacı, dünyayı kendi yargı sistemine getirmek için, Allah'ın hoşgörüsünü yıpratmak ve O'nun insanlara duyduğu sevgiyi köreltmekti.

Şeytan, insanların Allah'ın tapınağıyla ilgilerini kesmelerine ve böylelikle, kendi krallığının kurulması için, insanları Allah bilgisinden yoksun bırakmaya çalışıyordu. Egemenlik savaşında neredeyse tamamen galip gelmiş gibi görünüyordu. Allah'ın her nesilde elçileri olduğu doğrudur. Putperestler arasında bile, İsa'nın, onların vasıtasıyla insanları günahtan ve kötülüklerden uzaklaştırmaya çalıştığı bazı kimseler vardı. Fakat onlar, hor görüldüler ve kendilerinden nefret edildi ve bir çoğu vahşice katledildi. Şeytan'ın, dünyanın üzerine attığı koyu gölge gittikçe derinleşti.

Şeytan, putperestlik vasıtasıyla, insanları çağlar boyu Allah'tan uzaklaştırmıştı. Fakat O, zaferini İsrail'i doğru yoldan çıkararak kazandı. Putperestler, sadece kendi doğrularını kabul ederek ve kendi usullerine göre ibadet ederek, Allah'ın ilmini kaybetmişler ve gittikçe daha da fazla yozlaşmışlardı. Bu, İsrail ile de böyle oldu. Her putperest dinin temelinde, kişinin kendi yaptıklarıyla kendisini kurtarma prensibi yatar; fakat bu, bu kez Yahudi dininin prensibi haline gelmiş- ti. Şeytan, bu prensibi onlara aşılamıştı. Bu prensibe uyulduğunda, günah işlemeye karşı hiçbir engel kalmaz.

Kurtuluş mesajı insanlara, insani elçilerle iletilir. Fakat Yahudiler, sonsuz yaşam olan gerçeği bir tekel haline getirmeye çalıştılar. Onlara diri "man"verilmişti. Fakat onlar bunu saklayarak bozulmaya terk ettiler. Kendi tekellerine almak istedikleri din ile alay ettiler. Allah'ın görkemini çalıp dünyayı Müjde'nin sahtesiyle kandırdılar. Dünyanın kurtuluşu için kendilerini Allah'a adamayı reddettiklerinde onunyok edilmesi için Şeytan'ın ajanları oldular.

Allah'ın gerçeğin temeli ve direği olarak çağırdığı insanlar, Şey- tan'ın temsilcileri haline gelmişlerdi. Onlar, Allah'ın karakterini yanlış tanıtmaya ve dünyanın O'na bir diktatör gibi bakmasına sebep olmaya yönelerek, Şeytan'ın kendilerinin yapmasını arzu ettiği şeyleri yapıyorlardı. Tapınakta görev yapan hahamlar, yaptıkları hizmeti önemsemez hale gelmişlerdi. Kutsal değerlere ilgi göstermeyi bırakmışlardı. Kurban sunmada, sanki bir oyunda oynayan aktörler gibiydiler. Allah'ın kendisinin belirlediği buyruklar, insanların düşüncelerini köreltmek ve kalplerini taşlaştırmak için araç haline getirildi. Allah bu yolla, insanlar için artık daha fazlasını yapamıyordu. Sistemin tümüyle değişmesi gerekiyordu.

Günahın aldatmacası erişebileceği son noktaya ulaşmıştı. İnsanların ahlakını bozmak için, her türlü yola başvuruldu. Tanrı'nın Oğlu, dünyaya baktığında, acı ve sefalet gördü. Acı içinde, insanların nasıl Şeytan'ın zalimliğinin kurbanı haline geldiğini gördü. Doğru yoldan çıkıp

ahlaki bozukluğa düşenlere, öldürülenlere ve Şeytan ta-rafından kandırılanlara merhametle baktı. Onlar, kendilerini arabasına tutsaklan olarak zincirleyen bir hükümdarı seçmişlerdi. Şaşkın ve aldatılmış bir şekilde, karanlık bir süreç içerisinde, sonsuz bir yıkıntıya doğru, içinde hiçbir yaşam umudu olmayan ölüme doğru, sabahı olmayan geceye doğru ilerlemeye devam ediyorlardı. Şeytan'ın aracıları insanlarla işbirliği yaptı. Allah'ın yaşama yeri olarak yaratılan insanların bedenleri, cinlerin mesken kurduğu yerler haline geldi. İnsanların hisleri, sinirleri, tutkuları ve organları, onların en kötü arzulara göz yummaları sonucu Şeytan'ın ajanları tarafından kullanıldı. Şeytan'ın cinlerinin temel nitelikleri, insanların davranışları üzerinde etkili oldu. İnsanların yüzleri, sanki birlikte sahip oldukları Şeytan'ın cinlerinin görüntüsünü yansıtıyordu. Dünyanın Kurtarıcısı'nın gördüğü durum da böyleydi. Sonsuz Saflık'a kıyasla, bu ne kadar iğrenç bir sahneydi!

Günah, bir bilim haline gelmiş ve kötülük, dinin bir parçası olarak benimsenmişti. İsyan, derin bir şekilde insanların kalbinde kök saldı. İnsanların kini, gökyüzüne karşı en şiddetli halini almıştı. Tüm evren, Allah yardım etmedikçe insanlığın huzura eremeyeceğine tanık oldu. Yeni bir yaşam ve güç unsuru, Yüce Yaradan tarafından verilmeliydi. Günahkar olmayan dünyalar, Yehova'nın yeryüzünde yaşayanları yok etmesini görmeyi merakla beklemişlerdi. Allah bunu yapsaydı, Şeytan, gökyüzündeki tüm yaratıkların kendisine itaat etmelerini sağlayacak olan planı uygulamaya hazır olurdu. O, Allah'ın Egemenliğinin ilkelerinin, affedilmeyi imkansız hale getirdiğini iddia etmişti. Eğer dünya yok edilseydi, O, kendi suçlamalarının doğru olduğunun kanıtlandığını iddia edecekti. Allah'ı suçlamaya ve isyanını gökyüzünde yaymaya hazırdı.

Fakat Allah, dünyayı yok etmek yerine, onu kurtarması için kendi Oğlu'nu gönderdi. Tüm yeryüzünde ahlaki çöküntü ve isyan görülmesine rağmen, bu durumun düzeltilebilmesi için bir tedbir alındı. Krizin en şiddetli anında, Şeytan, tam zafer kazanmak üzereyken, Allah'ın Oğlu kutsal lütfün mesajıyla geldi. Tüm çağlar boyunca her an, Allah'ın sevgisi günahkar insanlığa gösterildi. İnsanlar, doğru yoldan çıkmalarına rağmen, Allah onlara her zaman merhamet etti ve böylece vakit dolduğunda, kurtuluş planı gerçekleşinceye dek engellenmeyecek ve geri alınmayacak bir şifalı lütuf selini dünyanın üzerine döken Allah'ın yüceliği gözler önüne serildi.

Şeytan, insanların gözünde Allah'ın imajını zedelediği için son derece sevinçliydi. Bu yüzden Mesih, insanlarda onların Yaratıcısı'nın imajını düzeltmek için geldi. İsa'dan başka hiç kimse, günah ile zarar gören karakteri yeniden onaramaz. O, iradeyi kontrol altına alan cinleri kovmak rçin, bozulan karakterimize, O'nun ilahi karakterinegöre tekrar şekil vermek ve O'nun kendi yüceliği ile onu güzelleştir-mek ve bizi yıkıntıdan kurtarmak için geldi.

BÖLÜM 4. SIZE BIR KURTARICI DOĞUYOR

Yüce Kral kendini alçaltarak, insan bedeni aldı. O'nun dünyadaki çevresi sert ve yasaklayıcıydı. Dış görünüşünün yüceliğinin aşırı ilgi çekmemesi için, ihtişamı gizlendi. O, dış görünümden tamamen kaçındı. Zenginlik, dünyasal onur ve yücelik peşinde koşmak, ruhu ölümden asla kurtaramaz. İsa, dünyasal nitelikten dolayı oluşan bir çekicilikle insanların ilgisini çekmeyi amaçlamadı. Sadece göksel güzelliğin gerçeği, izleyenleri O'nun yanına çekmeliydi. Mesih'in karakteri çok zaman önce peygamberlikte belirtilmiştive O, insanların, kendisini Allah ın sözünün doğruluğu üzerine kabul etmelerini arzuladı.

Melekler, bu muhteşem kurtuluş planına şaştılar. Allah'ın halkının, O'nun Oğlu'nu insan şeklinde nasıl karşılayacağını merakla beklediler. Seçilmiş halkın ülkesine geldiler. Diğer milletler, yalanlar, uydurmacalar ve sahte tanrılarla uğraşıyorlardı. Melekler, Allah'ın görkeminin görüldüğü ve peygamberlik ışığının parladığı ülkeye geldiler. Kudüs'e vardılar. Kutsal peygamberliği açıklamak için belirlenmiş bölgelere ve Allah'ın Evi'nin elçilerine geldiler. Daha Zekarya sunakta kâhinlik görevini sürdürürken, İsa'nın gelişinin yaklaştığı bildirilmişti. Müjde yi bildirecek olan Kişi doğdu ve O'nun görevi mucize ve peygamberliklerle kanıtlandı. O'nun doğumunu müjdeleyen haber ve görevinin o olağanüstü önemi, ülke dışında da yayılmıştı. Buna karşın, Kudüs, Kurtarıcı'sını karşılamaya hazırlanmıyordu.

Gökyüzü elçileri, Allah'ın, dünyada kutsal gerçeğin ışığını iletmesi için çağırdığı kimselerin ilgisizliğini şaşkınlıkla seyrettiler. Ya-hudi ulusu, İsa'nın, İbrahim ve Davut'un soyundan geleceğine tanıklık etmişti. Buna karşın onlar, -O'nun gelişinin yakın olduğunu bilmiyorlardı. Tapmakta günlük sabah ve akşam kurbanı, Allah'ın Kuzusu nu işaret ediyordu. Buna karşın burada bile O'nu karşılamak için hiçbir hazırlık yoktu. Hahamlar ve din yorumcuları çağların en büyük olayının gerçekleşmek üzere olduğunu bilmiyorlardı. Onlar anlamsız dualarını tekrarlayıp duruyorlardı. İbadetlerini ve ayinlerini sadece diğer insanlara gösteriş yapmak amacıyla yerine getiriyorlardı; fakat onlar zenginlik ve dünyasal yücelik çekişmesinde Mesih'in gelişine hazırlıklı değildiler. Aynı ilgisizlik İsrail'i bütünüyle sardı. Bencil ve kendilerini dünya zevklerine kaptırmış olan insanlar, tüm gökyüzünü heyecanlandıran bu sevinci paylaşmak istemediler. Sadece çok azı Görülmeyen'e bakmayı arzuladı ve onlara gökyüzünün mesajı gönderildi.

Meryem ve Yusuf, Nasıra kentinden Davut'un kentine giderlerken, yaptıkları bu yolculukta, melekler onlara eşlik ettiler. Roma İmparatorluğunun uçsuz bucaksız egemenliğinde yaşayan halkını kapsayan nüfus sayımı kararı, Celile tepeleri arasında yaşayanlara dek uzadı. Eski çağda, Koreş Rab'bin tutsaklarını serbest bırakması için dünyanın imparatorununtahtına çağrıldığı gibi, Sezar Avgustus, Allah'ın, İsa'nın annesini Beytlehem'e getirme amacının gerçekleşmesinde aracı olur.Meıyem, Davut'un soyundandır ve Davut'un torununun Davut'un şehrinde doğması gerekir.Peygamber, O'nun Beytlehem'den çıkacağını söyler ve şöyle devam eder: "İsrail'e hükümdar olacak Kişi gelecek, O'nun gelişi eski sonsuzluk günlerindendir." Fakat krallık sınırları içerisindeki şehirde, Yusuf ve Meryem kimse tarafından tanınmaz ve

onurlandırılmaz. Yorgun ve evsiz bir şekilde dar caddeyi baştan başa geçerler. Şehrin girişinden çıkışına kadar, doğuya doğru, geceyi geçirebilecekleri bir yer ararlar. Kalabalık handa, onların kalabileceği boş bir oda yoktur. Sonunda, hayvanların barındığı harap bir binada kalabilecekleri bir yer bulurlar ve burada dünyanın Kurtarıcı'sı doğar.

İnsanlar bunu bilmezler. Fakat bu haber gökyüzünü sevince boğar. Kutsal melekler daha derin ve sıcak bir ilgiyle ışık dünyasından yeryüzüne inerler. Tüm dünya O'nun varlığıyla artık daha aydınlıktır. Beytlehem tepelerinin yukarısında, sayısız birçok melek bir araya gelir. Dünyaya müjdeyi bildirmek için işareti beklerler. Eğer İsrail'deki liderler güvenilirliklerini korusalardı, İsa'nın doğumunu müjdeleme sevincini onlar da paylaşabilirdi. Fakat bundan yoksun kaldılar.

Allah, şöyle bildirir: "Susamış olanın üzerine sular, kurak toprağın üzerine seller dökeceğim." "Dürüstlere karanlıkta ışık doğar." Işığı arayanlar ve onu sevinçle kabul edenler, tahtından süzülen parlak ışınlara kavuşacaklar. Davut'un çocukken sürüsünü güttüğü, bölgede gece nöbetleşerek sürülerini güden çobanlar vardı. Gecenin sessizliğinde vaat edilen Kurtarıcı hakkında konuşuyorlardı ve Davut'un tahtına Kral'ın gelmesi için dua ediyorlardı. "Rab'bin meleği onlara göründü ve O'nun görkemi onların çevresinde parladı. Büyük bir korkuyla sarsıldılar ve melek onlara 'korkmayın' dedi. İşte size tüm insanlığı ilgilendiren Müjdeyi iletiyorum. Çünkü bugün, Davut'un şehrinde size bir Kurtarıcı doğdu. O, Rab olan Mesih'tir."

Bu sözlerdeki ihtişam görüntüsü, meleği dinleyen çobanların aklına yerleşir. Kurtarıcı İsrail'e geldi! Güç, yücelik ve ihtişam O'nun gelişiyle bütünleşir; fakat Kurtarıcılarını yoksulluk ve tevazu içinde tanımaları için meleğin onları hazırlaması gerekiyordu. Melek onlara şöyle der: "İşte size belirtisi; bebeği yemlikte kundağa sarılmış olarak bulacaksınız." Melek onların korkularını gidermişti. Onlara İsa'yı nasıl bulacaklarını anlatmıştı. İnsana özgü zayıflıklarından dolayı onlara nazik davranarak, ilahi ışığa alışmaları için zaman vermişti. Böylece sevinç ve görkem daha fazla gizlenemedi. Ova, Allah'ın meleklerinin parlamasıyla baştan başa aydınlandı. Yeryüzü sessizliğe büründü ve gökyüzü şu şarkıyı dinlemek için eğildi: *"En yücelerde Allah'a yücelik olsun, Yeryüzünde O'nun hoşnut kaldığı insanlara esenlik olsun."*

Keşke bugün insanlık ailesi bu şarkıyı duysaydı. O zaman yapılan bildiri ve verilen mesaj yakın zamanda ortaya çıkar ve dünyanın sonuna kadar tekrarlanırdı. Dürüstlüğün Güneşi, O'nun kanatlarında şifayla doğduğunda, büyük bir topluluğun sesiyle, çağlayan suların sesi gibi şu şarkı söylenecek: "Haleluya! çünkü gücü her şeye yeten Rab Allah'ımız egemenlik sürüyor."

Melekler gözden kaybolduğunda, ışık sönüp gitti ve gecenin gölgesi bir kez daha Beytlehem tepelerine düştü. Fakat insanın o zamana dek gördüğü en parlak görüntü, çobanların hafızasında kaldı. "Melekler yanlarından ayrılıp göğe çekilince, çobanlar birbirlerine: 'haydi gelin, Beytlehem'e varalım, Rab'bin bize açıkladığı bu olayı görelim' dediler. Koşarak geldiler. Meryem'i, Yusufu ve yemlikte yatan bebeği buldular."

"Olayı görünce, çocuğa ilişkin kendilerine açıklanan haberi yaydılar. Duyanların hepsi çobanların anlattıklarına şaşıp kaldı. Öte yandan Meryem, tüm bunları yüreğinde saklıyor, derin

derin düşünüyordu. Çobanlar kendilerine açıklandığı gibi, duydukları, gördükleri her şey için Allah'ı yüceltip överek geri döndüler."

Günümüzde yeryüzü ve gökyüzü, çobanların meleklerin şarkısını dinlediği zamanki kadar birbirine yakındır. Gökyüzü, insanlık için halâ, günlük işlerinde çalışan insanların, gündüzleri meleklerle karşılaştığı, üzüm bağlarında ve tarlalarda gökyüzü melekleriyle konuştuğu zamanki kadar ilgi ve merak konusudur. Günlük yaşamda gökyüzü aslında bize çok yakın olabilir. Gökyüzü melekleri, Allah'ın emir-leriyle hareket edenlerin adımlarına eşlik ederler.

Beytlehem'in hikayesibitmek bilmeyen bir konudur. "Allah'ın zenginliği, bilgeliği ve bilgisi ne derindir." Kurtarıcı'nın, gökyüzünün tahtım yemliğe, meleklerin birlikteliğini, ahırdaki hayvanların birlikteliğine değişmesindeki fedakârlık, bizi hayretler içinde bırakıyor. İnsanın gururu ve kendine olan güveni, O'nun varlığında alçaltıldı. Buna karşın bu, O'nun harikulade lütfunun başlangıcıydı. Adem, Aden bahçesinde henüz masumken bile insan özdeşliğini almak, Tanrı'nın Oğlu için neredeyse sonsuz bir tevazu olurdu. Fakat insan soyu, dört bin yıl boyunca günahla yıpranmış durumdayken, İsa insanlığı kabul etti. Adem'in her çocuğu gibi O da, kalıtsal yasanın işlemesiyle oluşan sonuçlara katlandı. Bu sonuçların ne olduğu, O'nun dünyadaki atalarının tarihinde açıkça görüldü. O, böyle bir kalıtımla bize günahsız bir yaşam örneği vermek, acılarımızı ve bizi günaha teşvik eden şeyleri paylaşmak için geldi.

Şeytan, Allah'ın yanındaki konumundan dolayı cennette İsa'dan nefret etmişti ve oradan kovulduğunda O'na olan nefreti daha da arttı. O, günahkar insan soyunu kurtarmak için kendini rehin olarak veren Kişi'den nefret etti. Buna karşın Allah, kendi Oğlu'nun, Şeytan'ın egemenlik iddia ettiği dünyaya, insanlığın zayıflığına maruz kalan, çaresiz bir bebek olarak gelmesini uygun buldu. Allah, her insanın başarısız olma ve kaybetme riskini göze alarak mücadele etmesi için ve diğer tüm insanlar ile birlikte hayatın tehlikelerine göğüs germesi için O'nu gönderdi.

Her baba oğluna sevgi ve şefkat duyar. Küçük çocuğunun yüzüne baktığında, hayatta karşılaşılan tehlikeleri düşünerek titrer. O, biricik oğlunu Şeytan'ın gücünden korumayı ister ve onu Şeytan'ın aldatmacasından ve çatışmasından uzak tutmayı arzular. Bizim çocuklarımızın yürüdüğü hayat yolunun daha emin ve güvenli olabilmesi için çok daha sert bir çatışma ve daha korkunç bir tehlikeyle karşılaşmak üzere, Tanrı biricik Oğlu'nuverdi. "Allah'ı biz sevmiş değildik. Fakat O, bizi sevdi ve günahlarımızı bağışlatan kurban olarak Oğlu'nu verdi. İşte sevgi budur." Şaşın ey gökyüzü ve şaşın ey yeryüzü!

Bu Bölüm Luka 2:1-20'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 5. TAKDIM

Yusuf ve Meryem, İsa doğduktan yaklaşık 40 gün sonra Rab'be takdim etmek ve kurban sunmak için O'nu Kudüs'e götürdüler. Yahudi yasasına göre böyle olması gerekiyordu ve insan özdeşliğini alan İsa'nın, yasaya her bakımdan uyması gerekliydi. Yasaya olan itaatinin bir teminatı olarak sünnet uygulamasına da uymuştu. Anne için adak yasası, yakılmış adak olarak bir yıllık bir kuzu ve günah sunusu olarak bir yavru güvercin ya da bir kumru gerektiri-yordu. Fakat anne ve baba bir kuzu getiremeyecek kadar yoksulsa, yakılan kurban takdime olarak bir çift kumru ya da iki yavru güvercin getirirdi. Bunlardan biri yakılan takdime olarak, diğeri günah kurbanı olarak kabul edilebiliyordu.

Allah'a sunulan kurbanlar kusursuz olmalıydı. Bunlar İsa'yı temsil ediyordu. Bu, İsa'nın kusursuz bir fiziksel yapısı olduğunu açıkça göstermektedir. "O, kusursuz ve lekesiz Kuzu" idi.O'nun fiziksel yapısı, hiçbir şekilde bozulmadı. O'nun bedeni güçlü ve sağlıklıydı; ve yaşamı boyunca doğa kanunlarına uygun bir şekilde yaşadı. Hem bedensel, hem de ruhsal olarak, O'nun Yasaları'na itaat etmek suretiyle Allah'ın, tüm insanlığın nasıl olması gerektiğini arzu ettiğini gösteren bir örnekti.

İlk doğan erkek çocuğun takdimi kaynağını en eski çağlardan alıyordu. Allah, gökyüzünde 'İlk-doğan'ı günahkarı kurtarmak için vermeyi vaat etmişti. Bu lütuf, ilk doğan çocuğun kutsanmasıyla her ev halkında tanınacaktı. O, diğer insanların arasında, İsa'nın temsilcisi olarak kendisini O'nun hizmetine adayacaktı.

Ve yine, İsrail'in Mısır'dan kurtuluşunda ilk doğan çocukların takdimi buyuruldu. İsrail'in-çocukları Mısırlılar tarafından tutsak edildiğinde, Allah Musa'ya, firavuna gitmesini ve şöyle demesini buyurdu: "Rab şöyle diyor: İsrail, oğlum ve ilk çocuğumdur ve sana diyorum ki, oğlumu sal ki bana ibadet etsin. Ve onu göndermek istemedin. İşte ben senin oğlunu, senin ilkini öldüreceğim."

Musa mesajı iletti, fakat kibirli firavun şöyle cevap verdi: "Tanrı kim ki, İsrail'i salıvermek için O'nu dinleyeyim. O'nu tanımam ve İsrail'i de salmam." Allah, firavunun üzerine felaketler göndererek, kendi halkı için işaret ve mucizelerle çalıştı. Sonunda, yok edici meleğin Mısırlılar arasında ilk doğan her çocuğu ve hayvanı öldürmesi buyuruldu. İsraillilerin korunması için, kurban edilmiş bir kuzunun kanını kapılarının üst eşiklerine sürmeleri emredildi. Ölüm meleği gö-revini yerine getirmek için geldiği zaman, hangi evlerin İsraillilere ait olduğunu bilmesi için her ev işaretlenecekti.

Allah, Mısır'a bu hükmü gönderdikten sonra, Musa'ya şöyle dedi: "İsrail oğulları arasında, insanda ve hayvanda bütün ilk doğanları benim için takdis et, o benimdir." "Çünkü ilk doğanların hepsi benimdir. Mısır'da ilk doğanları vurduğum günde, İsrail'de insan ve hayvanlarda ilk doğanları kendime takdis ettim. Onlar benim olacaklardır. Ben Rab'bim." Tapmak ibadeti kuralları kurulduktan sonra, Rab tüm İsrail'in ilk doğan çocuklarının yerine

Levi oymağını tapmakta görev yapması için seçti. Fakat ilk doğanlar, halâ Allah'a ait olarak görülüyordu ve bir bedel karşılığı geri alınmaları gerekiyordu.

Böylece ilk doğanların takdimi için olan yasa önem kazandı. Bu, Allah'ın İsrail'in çocuklarını muhteşem bir şekilde kurtarışının bir anısıyken, Allah'ın biricik Oğlu tarafından gerçekleştirilecek olan daha büyük bir kurtarışın belirtisiydi. Kapıların üst eşiklerine sürülen kanın, İsrail'in ilk doğan çocuklarını kurtardığı gibi, İsa'nın kanı da dünyayı kurtaracak güce sahiptir.

O zaman, İsa'nın takdimine ne kadar az önem verilmişti! Başkâhin gizlenmiş olan bu sırrı göremedi. Çocukların takdimi yaygın bir olaydı. Tapmaktaki başkâhin, bebekler Allah'a sunulurken zamanla kurtarma parası almaya başladı. Başkâhin, takdim için getirilen çocuğun anne ve babasının zengin ya da yüksek makam sahibi olduklarına dair bir belirti sezmedikçe, onlara ve çocuklarına fazla ilgi göstermeyerek görevini belli kalıplar içinde sürdürüyordu. Yusuf ve Meryem yoksuldular; ve çocukları ile geldikleri zaman hahamlar, tıpkı Celileliler gibi mütevazı bir şekilde giyinmiş bir adam ve bir kadın gördüler. Onların görünüşünde dikkat çekecek hiçbir şey yoktu ve onlar sadece daha yoksul olan halk kesimi tarafından yapılan adağı sundular.

Başkâhin, resmi görevinin gereğini yerine getirdi. Çocuğu kollarına aldı ve O'nu sunağın önünde havaya kaldırdı. O'nu annesine geri verdikten sonra "İlk-doğan" çocuğun nüfus kağıdına "İsa" adını yazdı. Bebek onun kollarında yatarken, O'nun gökyüzünün Hakim'i ve Yüce Kral'ı olduğunu düşünemedi. Hahamlar bu bebeğin, Musa'nın, O'nun için şu sözleri yazdığı Kişi olduğunu düşünemediler: "Allah'ınız olan Rab size, kendi kardeşlerinizin arasından benim gibi bir peygamber çıkaracak. O'nun size söyleyeceği her sözü dinleyin." O, bu bebeğin Musa'nın O'nun ihtişamını görmek istediği Kişi olduğunu düşünemedi. Fakat Musa'dan daha yüce Olan, rahibin kollarında yatıyordu ve o, çocuğun adını kaydederken, Yahudi din sisteminin temeli olan Kişi'nin adını kaydediyordu. Bu isim bu sistemi sona erdirecek olan Kişi'nin ismiydi; çünkü kurban ve adak sistemi giderek eskiyordu; örnek, aslını bulmuş ve onun gölgesinin yerini gerçeği almıştı. İzzet bulututapınaktan ayrıldı. Fakat Beytlehemli Çocuk'ta meleklerin önünde eğildiği görkem gizlendi. Masum bebek, Aden bahçesinin kapısında ilk sunağın işaret ettiği vaat edilen çocuktu. O, "Barış Getiren"ve kendisini Musa'ya, "Ben 'BEN OLAN'ım" diye tanıtandı. O, İsrail'e bulut ve ateş direğinde rehberlik eden ve peygamberlerin uzun süre önceden geleceğini bildirdikleri Kişi'ydi. O, tüm Milletlerin Arzusu, Davut'un soyundan gelen Parıldayan Sabah Yıldızı'ydı. O'nun,bizim kardeşimiz olduğunu bildiren, İsrail'in nüfus kütüğüne yazılan çaresiz bebeğin ismi, günahkar insan soyunun umuduydu. Kendisi için kurtarma parası ödenen Çocuk, tüm dünyanın kurtuluşu için bedeli ödeyecek olan Kişi'ydi. "Allah'ın evinden sorumlu başkâhinimizolan İsa, sonsuza dek yaşadığı için, kâhinliği süreklidir." "Günahların arınmasını sağladıktan sonra yücelerde ulu Allah'ınsağında oturan Mesih'tir."

Ruhsal konular, ruhsal bir şekilde fark edilirler. Tann'nın Oğlu, tapınakta, yerine getirmek üzere geldiği görev için takdim edildi. Başkâhin, O'nun yüzüne diğer çocuklara baktığı gibi

baktı. Fakat O, olağandışı bir şey görmemesine ve hissetmemesine rağmen, Tanrı'nın Oğlu'nu dünyaya vermedeki lütfü fark edildi. Bu olay sonucunda, İsa biraz da olsa tanınmış oldu. "Kudüs'te Şimon adında bir adam vardı. Dürüst ve inançlı birisiydi. İsrail'in avuntu bulacağı günü bekliyordu. Kutsal Ruh onun üzerindeydi. Rab'bin Mesih'ini görmeden ölmeyeceği, Kutsal Ruh tarafından kendisine bildirilmişti."

Şimon tapmağa girer ve ilk doğan çocuklarını rahibin önünde sunan bir aile görür. Yoksul oldukları görünümlerinden bellidir; fakat Şimon, Kutsal Ruh'un uyarılarını anlar ve Allah'a sunulan bu çocuğun İsrail'in avuncu olması, onu derinden etkiler. Mesih onun uzun süredir görmeyi özlemle beklediği Kişi'dir. Şimon, şaşkına dönen rahibe, sevinçten mest olmuş gibi görünür. Çocuk, Meryem'e geri verilir ve Şimon o an daha önce hiç yaşamadığı bir sevinci yaşamaktadır; çocu-ğu kucağına alır ve Allah'a sunar. Çocuk Kurtarıcı'yı gökyüzüne doğru kaldırıp şöyle der: "Ey Rab'bim, verdiğin söz uyarınca artık kulunu esenlikle bu yaşamdan ayırabilirsin. Çünkü gözlerim kurtarışını gördü. Tüm insanlığın önünde hazırladığın bu kurtarış, Yahudi milleti dışındaki ulusları aydınlatacak ışık ve halkın İsrail'e yüceliktir."

Peygamberlik Ruhu, Şimon'un üzerindeydi. Yusuf ve Meryem, onun Mesih ile ilgili sözlerine şaştılar. Şimon, onları kutsadı ve Meryem'e şöyle dedi: "İşte bu çocuk, İsrail'de birçoklarının düşmesi ve yükselmesine yol açmak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olmak üzere belirlenmiştir; evet, bir kılıç senin yüreğini delip geçecek. Öyle ki, birçok kimsenin yüreğindeki düşünceler açığa çıksın." Orada Anna adında bir peygamber vardı. O da içeriye girdi ve Şimon'un İsa ile ilgili tanıklığını doğruladı. Şimon konuşurken, onun yüzü Allah'ın görkemiyle aydınlandı ve Mesih'i görmesine izin verdiği için Allah'a şükranlarını sundu.

Bu mütevazı ve imanlı insanlar, Kutsal Yazılar üzerinde boşuna çalışmamışlardı. Fakat İsrail'de başkâhin ya da dini lider olarak mevkilerini koruyanlar da, daha önce peygamberliğin o değerli sözlerine sahip olmalarına rağmen, Rab'bin yolunda yürümüyorlardı ve yaşam ışığını görmek için gözlerini açmıyorlardı. Bu durum bugün için de geçerlidir.

Bu yüzden, bu tür ilahi olaylar sessiz ve gizli bir şekilde oluşur. Tüm gökyüzünün ilgi odağı olan olaylar insanlar tarafından önceden sezilmez, onların oluşumu dini liderler ve Allah'ın Evi'nde ibadet edenler tarafından fark edilmez. İnsanlar yaşayan Mesih'ten uzaklaşırken, O'nu sadece tarihte tanırlar. Günümüzde hala insanlığı fedakarlığa çağıran, yoksulluk ve her türlü zor yaşam şartları altında ya-şamasına rağmen doğruluğundan hiçbir zaman vazgeçmeyen Mesih'i kabul etmekte iki bin yıl öncesindeki kadar isteksiz davranan insanlar vardır.

Meryem, Şimon'un bu anlamlı peygamberliği üzerinde uzun u- zun düşündü. Kollarındaki çocuğa baktığında ve Beytlehemli çobanların söylediği sözleri hatırladığında, yüreği sevinç ve umutla doldu. Şimon'un sözleri, onun aklına Yeşaya'nın peygamberlik dolu sözlerini getirdi: "İşay'ın kütüğünden yeni bir filiz çıkacak ve kökünden bir fidan meyve verecek. Rab'bin Ruhu, bilgelik ve anlayış ruhu, öğüt ve kudret ruhu, bilgi ve Rab korkusu ruhu, O'nun üzerinde olacak. Adalet ve sadakat O'nun belinde sarılı kuşak olacak." "Karanlıkta yürüyen kavim büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgesi diyarında yaşayanların üzerine ışık parladı. Çünkü bize bir Çocuk

doğdu, bir Oğul verildi ve önderlik O'nun omuzlan üzerinde olacaktır, O'nun adı 'Öğüt Veren, Her Şeye Gücü Yeten Rab, Sonsuzluğun Babası ve Barış Prensi' olarak çağrılacaktır."

Buna karşın, Meryem, İsa'nın görevini anlayamadı. Şimon, O'nun diğer milletlere ışık ve İsrail'e yücelik getireceğini peygamberlik etmişti. Böylece melekler, tüm insanlara Mesih'in doğduğunu müjdelediler. Allah, Mesih'in görevini daha iyi kavramaları için Yahudilerin bu dar görüşünü düzeltmeyi amaçlıyordu. O, insanların O'nu sadece İsrail'in değil, dünyanın da Kurtarıcısı olarak görmelerini arzuluyordu. Fakat Mesih'in annesinin bile O'nun görevini anlayabilmesi için aradan uzun yıllar geçmesi gerekliydi.

Meryem, Davut'un tahtında Mesih'in saltanat sürmesini bekledi. Fakat bunun için, O'nun ne büyük acılara katlanması gerektiğinin farkında değildi. Mesih'in yeryüzündeki görevini gerçekleştirmek için birçok zorluğa katlanması gerektiği, Şimon aracılığıyla Meryem'e bildirildi. Allah, Meryem'e şu sözlerde, "Bir kılıç senin yüreğini delip geçecek", onun Mesih uğruna katlanmaya başladığı büyük acı ve sıkıntıları bildirir.

Şimon, şöyle demişti: "İşte bu çocuk, İsrail'de birçoklarının düşmesi ve yükselmesine yol açacak ve aleyhinde konuşulacak bir belirti olacaktır." Tekrar yükselecek olanların düşmesi gerekir. Biz de, İsa'da yüceltilmeden önce onurumuzdan vazgeçmeliyiz. Ruhsal krallığın yüceliğini bilmek için bencilliğimizi yok etmeli ve kibrimizi yenmeliyiz. Yahudiler tevazu ile erişilen onuru kabul etmek istemediler. Bu yüzden Kurtarıcı'yı kabul etmediler. O, "karşı çıkılacak bir belirti" idi.

"Birçoklarının yüreğindeki düşüncelerin açığa çıkması için," Yüce Yaratıcı'dan, Karanlıklar Prensi'ne kadar herkesin yüreğindeki düşünce açığa çıkar. Şeytan, Allah'ı bencil ve zulmeden, her şeyi iddia eden, fakat hiçbir şey vermeyen, kendi yüceliği için yaratılanların kendisine hizmet etmesini gerektiren ve onların iyiliği için hiçbir fedakarlıkta bulunmayan biri olarak tanıtmıştır. Fakat İsa'nın bize sunduğu lütuf, Baba'nın kalbini bize gösterir. Bu, Allah'ın bizim hakkımızda "kötü düşünceler değil, esenlik düşünceleri tasarladığım" doğrular.Bununla Allah'ın günaha olan nefreti ölüm kadar güçlüyken, O'nun günahkara olan sevgisi ölümden daha güçlüdür. Bizim kurtuluşumuzu sağlayacak olan Allah'ımız, değeri ne olursa olsun bizden hiçbir şeyi esirgemez ve bu, O'nun amacını gerçekleştirmesi için gereklidir. Allah, kurtuluşumuz için gerekli olan hiçbir gerçeği bizden gizlemez ve merhametini bizden asla esirgemez. Hiçbir ilahi elçi görevsiz bırakılmaz. Lütuf lütufla, bağış bağışla kazanılır. Gökyüzünün tüm hâzinesi, O'nun kurtarmayı istediği kimselere açıktır. Evrenin zenginliklerini toplayarak ve sınırsız gücün kaynaklarını açarak, bunları Mesih'in ellerine teslim eder ve bunların hepsinin insanlar için olduğunu belirtir. "Bunu yeryüzü ve gökyüzünde, benim sevgimden daha büyüğünün olmadığına onları inandırmak için kullan. O, en büyük mutluluğu beni sevdiğinde bulacaktır" der.

Çarmıh üzerinde sevgi ve bencillik yüz yüze duruyordu. Bu onların en son gösterisiydi. İsa, insanları teselli etmek ve kutsamak için yaşamıştı. Şeytan, O'nu ölüme göndererek, Allah'a karşı duyduğu kin ve nefretini gösterdi. O, isyan çıkarmadaki asıl amacının, Allah'ı tahtından

indirmek ve insanlara Allah'ın sevgisini sunan Kişi'yi yok etmek olduğunu açıkça gösterdi. İsa'nın yaşamı ve ölümü ile, insanların düşünceleri de açığa çıkar. O'nun, doğduğu yemlikten çarmıha kadarolan yaşamı, insanlar için bir fedakarlık ve acıyı paylaşmaya çağrıydı. Bu, insanların gizli amacını ortaya çıkardı. İsa gökyüzünün gerçeği ile geldi ve Kutsal Ruh'un sözünü dinleyen herkes, O'nun tarafına çekildi. Kendi egolarına tapanlar, Şeytan'ın krallığına aittiler. İsa'ya olan tavırlarında hepsi de, hangi taraftan olduklarını göstereceklerdi. Bu şekilde herkes kendi hükmünü verir.

Son yargılama gününde, her günahkar insan kendisinin gerçeği reddetmedeki davranışını anlayacaktır. Çarmıh göz önüne gelecektir; onun gerçek öncmi ve anlamı, günahla körelmiş olan herkes tarafından görülecektir. Günahkarlar, gizemli kurbanı ile çarmıhın görüntüsünün önünde hüküm giymiş bir şekilde duracaklardır. Her yalan mazeret yok edilecektir. İnsanın dönekliği, onun iğrenç karakterinde görünecektir. İnsanlar tercihlerinin ne olduğunu göreceklerdir. Doğru ve yanlışla ilgili her şüphe, uzun süren mücadelenin sonucunda açığa kavuşacaktır. Allah, evrenin yargılanmasında günahın varolması ve sürdürülmesinden kendisinin sorumlu olmadığını gösterecektir. İlahi buyrukların insanları asla günaha sürüklemediği gösterilecektir. Allah'ın hükümranlığında hiçbir kusur; ve sevgisizlik için de hiçbir sebep yoktu. Kalplerdeki tüm düşünceler açığa çıkacağı zaman, Allah'a bağlı olanlar ve O'na karşı gelenler şu sözü bildirmek için bir araya geleceklerdir: "Ey ulusların Kral'ı; senin yolların adil ve doğrudur. Rab, senden korkmayıp, adını yüceltmeyecek olan kim var?... Çünkü senin adil işlerin açıkça görüldü."

Bu Bölüm Luka 2:21-38'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 6. "O'NUN YILDIZINI GÖRDÜK"

Mesih, Kral Hirodes'in zamanında Yahudiye'nin Beytlehem kasabasında doğduğu sırada, doğudan Kudüs'e gökbilimciler geldi. "Yahudilerin yeni doğan Kral'ı nerede? Çünkü O'nun yıldızını doğuda gördük ve kendisine tapınmaya geldik" diye soruşturuyorlardı. Doğudan gelen gökbilimciler, filozoflardı. Onlar, soylu kişilerden oluşan geniş ve nüfuzlu bir halk sımfındandılar. Ülke zenginliğinin ve eğitiminin çoğunu onlar oluşturuyordu. Onların arasında, insanların kolay aldanmalarından yararlananların yanı sıra, tabiatta Allah'ın işaretleri üzerinde çalışan, bilgelikleri ve doğruluklarıyla onurlandırılmış dürüst insanlar da vardı. Mesih'e gelen gökbilimcilerin karakteri de böyleydi.

Allah'ın ışığı, putperestlerin karanlığında parladı. Bu bilginler, yıldızlı gökyüzünü incelerken ve onun parlak yolları içinde gizli olan sırrı çözmeye çalışırken, Yüce Yaradan'ın ihtişamını gördüler. Daha net bilgiler arayarak, Kutsal Yazılar'a döndüler. Kendi ülkelerinde de, ilahi bir Öğretmen'in1gelişini önceden bildiren peygamberlik yazıları bir hazine gibi korundu. Balam, bir zamanlar Allah'ın bir peygamberi olmasına rağmen, daha sonra büyücülerin arasına katılmıştı; O, Kutsal Ruh'un yardımıyla İsrail'in huzura kavuşacağını ve Mesih'in geleceğini önceden bildirmişti; ve onun peygamberlikleri, geleneksel bir şekilde asırlar boyunca elden ele geçti. Fakat Eski Antlaşma'da, Mesih'in gelişi daha belirgin bir şekilde gösterildi. Bilginler, Mesih'in gelişinin yaklaştığını ve tüm dünyanın Allah'ın yüceliğinin ilmiyle dolacağını sevinçle öğrendiler.

Gökbilimciler, o gece Allah'ın görkemi Beytlehem tepelerini sardığı zaman, gökyüzünde gizemli bir ışık görmüşlerdi. Işık söndüğünde, yukarıda ışıldayan bir yıldız belirdi ve gökyüzünde bir süre kaldı. Bu belirli bir yıldız ya da gezegen değildi ve onların çok ilgisini çekti. Bu yıldız, parıldayan meleklerin uzaktaki birlikteliğiydi. Fakat gökbilimciler bundan habersizdi. Buna karşın onlar, yıldızın onlar için özel bir anlam taşımasından çok etkilendiler. Başkâhinlere ve filozoflara danıştılar ve eski kayıtlardaki yazıları incelediler. Balam'ın peygamberliği şöyleydi: "Yakup'un soyundan bir yıldız doğacak ve İsrail'den bir asa çıkacak." Bu garip yıldız, Vaat edilen Kişi'nin müjdecisi olarak gönderilmiş olabilir miydi? Gökbilimciler, gökyüzünden gönderilen gerçeğin ışığını almışlardı ve bu onlara, şimdi daha parlak ışınlarla parladı. Düşlerinde, Yeni Doğan Prens'i aramaya gitmeleri bildirildi. İman sayesinde İbrahim, miras alacağı ülkeye gitmek üzere çağrıldığı zaman Allah'ın sözünü dinledi ve "nereye gideceğini bil-meden" yola çıktı.İsrail'in vaat edilen ülkeye doğru bulut sütununu takip ettiği gibi, Yahudi olmayan gökbilimciler vaat edilen Kurtarıcı'yı bulmak için yola çıktılar. Ülkenin doğu Bölüm ü, çok değerli zenginliklerle doluydu ve bilginler yola eli boş çıkmadılar. Prenslere ve yüksek makam sahibi kimselere bir saygı hareketi olarak, hediye sunmak bir gelenekti ve ülkenin gücünün yettiği en zengin hediyeler, kendisinde dünyanın tüm ailelerinin kutsandığı Kişi'ye sunuldu. Yıldızı gözden kaybetmemek için, yolculuğun geceleyin yapılması gerekliydi. Fakat bilginler aradıkları Kişi hakkında, peygamberlikle ilgili ve geleneksel sözleri tekrarlayarak, hoşça vakit geçiriyorlardı. Dinlenmek için her durduklarında,

peygamberlikleri incelediler ve onlarda, kendilerine ilahi bir şekilde rehberlik edildiği kanısı daha da derinleşti. Yıldız bir dış işaret olarak önlerindeyken, onları umutla dolduran ve kalpten etkileyen Kutsal Ruh da onlarla birlikteydi. Uzun sürmesine rağmen, yolculukları çok zevkli geçti.

İsrail ülkesine varırlar. Onlara yorucu yolculukları boyunca rehberlik eden yıldız, tapınağın üzerinde parlarken, Kudüs görünür ve Zeytin dağından aşağı inerler. Mesih'in doğduğu haberini iletmenin, buradaki herkes için sevinç verici bir görev olmasını bekleyerek, kendilerinden emin bir şekilde hızlı adımlarla gelirler. Fakat burada sormaları faydasızdır. Kutsal şehre girerek tapmağa çekilirler. Şaşkın halleriyle yeni doğan Yüce Kral'ın doğumuyla ilgili bilgiye sahip olan hiç kimseye rastlamazlar. Onların soruları insanlarda sevinçten çok şaşkınlık ve korku uyandırır. Hatta bazen bu yüzden hor görülmüşler-dir.

Başkâhinler, sürekli gelenekleri tekrarlayıp Romalıları ve Grekleri putperest ve günahkar diye suçlarken, kendi dinlerini ve dindar-lıklarını överler. Gökbilimciler putperest değildir ve Allah'ın gözün de onlar, kendilerini inançlı kimseler olarak göstermeye çalışan çoğu kimseden daha dürüsttürler; yine de Yahudiler tarafından onlara putperest gözüyle bakılır. Onların meraklı soruları, kutsal peygamberliklerin koruyucusu olarak bilinen kimselerin arasında bile sempati u- yandırmaz. Bilginlerin gelişi Kudüs'te çok çabuk duyuldu. Onların ilginç çalışmaları Kral Hirodes'in sarayına girenler arasında da heyecan yarattı. Kurnaz Edomlu4 kendisine rakip olmasının muhtemel olduğunu düşündüğü Kişi'nin açıklanmasıyla irkildi. Tahta geçinceye dek sayısız insanın ölümüne sebep olmuştu. Hükmü altında bulunan insanlar, yabancı kanı taşıdığı için ondan nefret ediyorlardı. O'nun tek güvendiği şey, Roma'nın desteğiydi. Fakat bu yeni Prens'in daha büyük bir amacı vardı. O, krallık için doğmuştu.

Hirodes, başkâhinlerin yabancılarla birlikte kendisine karşı komplo hazırlamasından ve bir huzursuzluğun çıkarılıp ülkeye yayılmasıyla kendisinin tahttan indirilmesinden şüphe ediyordu. Daha kurnaz davranarak, onların planlarını bozmaya karar verdi, fakat onlara olan güvensizliğini belli etmedi. Başkâhinleri ve din yorumcularını çağırarak onlara Mesih'in doğum yeri ile ilgili olarak Kutsal Kitap- lar'daki öğretiler hakkında sorular sordu.

Zorba Kral tarafından yabancıların yapması istenen araştırma, Yahudi öğretmenleri kızdırdı. Bununla ilgili peygamberliğe gösterdikleri ilgisizlik, zalim kralı çileden çıkardı. Kral onların bu konuyla ilgili olarak bildiklerini saklamaya çalıştıklarını düşündü. Hirodes'in, krallık yetkisiyle onların, beklenen Kral'ın doğum yerini bildirmelerini ve bu konuda titiz bir araştırma yapmalarını emrettiğini göz önünde bulundurarak, kendilerine verilen bu görevi ihmal etmeye cesaret edemediler. "Ve Yahuda'nın Beytlehem'inde ona söylediler. Çünkü bu, peygamber tarafından böyle yazılmıştır." *"Ve sen, Yahuda diyarında olan ey Beytlehem, Yahuda önderleri arasında hiç de en önemsizi değilsin, Çünkü benim halkım İsrail'e önderlik edecek olan lider, senden çıkacak."*

Hirodes, bu kez özel bir görüşme yapmak için bilginleri yanma çağırdı. Kalbini öfke ve korku fırtınası kapladı. Fakat sakin ve soğukkanlı görünüşünü korudu ve yabancıları nazik bir

şekilde karşıladı. Yıldızın ne zaman görüldüğünü sordu. Mesih'in doğduğunu bildiren habere çok sevindiğini iddia etti. Onlara verdiği emirde şöyle dedi: "Gidin, çocuğa ilişkin her şeyi ayrıntılı bir şekilde araştırın. O'nu bulunca bana haber iletin ki, ben de varıp O'na tapınayım"; ve onları Beytlehem'e gönderdi.

Başkâhinler ve Kudüs'ün ihtiyarları Mesih'in doğumundan, kendilerinin iddia ettikleri kadar habersiz değildiler. Meleklerin mesajı Kudüs'e ulaşmıştı. Fakat hahamlar bunu dikkate almadılar. Onlar, Mesih'i bizzat kendileri de bulabilir ve bilginleri O'nun doğduğu yere yöneltebilirlerdi. Fakat tam tersine, gökbilimciler onların dikkatini Mesih'in doğum yerine çekmek için geldiler. "Yahudilerin yeni doğan Kralı nerede? Çünkü biz doğuda O'nun yıldızını gördük ve O'na tapınmaya geldik" dediler.

Kibir ve kıskançlık, şimdi ışığa açılan kapıyı kapattı. Çobanlar ve bilginler tarafından Kudüs'e ulaştırılan mesajlara inanılsaydı, bu, onların Allah'ın gerçeğini yorumladıkları iddiasının yanlış olduğunu kanıtlayarak, halkın gözünde başkâhinlerin ve hahamların itibarını büyük ölçüde zedeleyecekti. Bu tahsilli öğretmenler putperest diye suçladıkları kişiler tarafından eğitilmeye tenezzül etmediler. Allah'ın onları ihmal ederek, cahil çobanlar ya da Yahudi olmayan sünnetsiz insanlarla iletişim kurmuş olamayacağını düşündüler. Tüm Kudüs'ü ve kral Hirodes'i etkileyen bildirileri kötülemeye karar verdiler. Bu bildirilerin doğru olup olmadığını görmek için Beytlehem'e gitmek gereğini bile duymadılar. İnsanları, İsa'ya duyulan ilgiye fanatik bir hareket gözüyle bakmaya sevk ettiler. Böylece Mesih, başkâhinler ve hahamlar tarafından reddedilmeye başlandı. Onların kibri ve inatçılığı, bu noktadan itibaren Kurtarıcı'ya karşı belirgin bir kin ve nefret haline dönüştü. Allah diğer milletler için kapıyı açarken, Yahudi liderler kendilerine açılan kapıyı kapatıyorlardı.

Bilginler Kudüs'ten yalnız başına ayrıldılar. Onlar şehirden ayrılırken, gecenin gölgesi düşmeye başlamıştı. Fakat büyük bir sevinçle yıldızı tekrar gördüler ve böylece Beytlehem'e doğru yöneldiler. Çobanlara belirtildiğinin aksine, Mesih'in gösterişsiz ve mütevazı hali onlara açıklanmamıştı. Uzun süren yolculuktan sonra, Yahudi liderlerin ilgisizliği yüzünden hayal kırıklığına uğradılar ve Kudüs'ten ayrıldıklarında, artık şehre girdiklerindeki kadar ümitli değildiler. Beytlehem'de, yeni doğan Kral'ı korumak üzere hiçbir kraliyet muhafızının görevlendirilmediğini gördüler. Dünyanın en saygın insanlarından hiçbiri O'nun yanında değildi. İsa'nın beşiği bir hayvan yemliğiydi. Tahsilli olmayan köylüler olan anne ve babası, O'nun tek koruyucu- suydu. O, "diğer milletlere ışık olmak ve dünyanın kurtuluşunu sağlamak için Yakup'un kabilesini yükselteceği ve arta kalanlar ile İsrail'i tekrar kuracağı" yazılan Kişi olabilir miydi?

"Eve girdiklerinde annesi Meryem ile çocuğu gördüler ve yere kapanarak, O'na tapındılar." İsa'nın basit görünümünün altında, O'nun ilahiliğini fark ettiler. Kurtarıcıları olarak, O'na kalpten bağlandılar ve hediye olarak "altın, günlük ve mür"sundular. Onlar ne kadar güçlü bir imana sahiptiler! Romalı yüzbaşı için Mesih'in söylediği gibi, doğudan gelen gökbilimciler hakkında şöyle söylenebilirdi: "Ben böyle imanı İsrail'de kimsede görmedim."

Bilginler, Hirodes'in İsa'ya karşı kurduğu komploya katılmadılar. Yolculuğu yapmalarındaki amacı gerçekleştirince, ona görevi başarı ile tamamladıklarını bildirmek amacıyla Kudüs'e dönmek için hazırlandılar. Fakat düşlerinde, onunla daha fazla görüşmemeleri gerektiğini belirten ilahi bir mesaj aldılar. Kudüs'e gitmekten vazgeçerek başka bir yön izlediler ve kendi ülkelerine gitmek için yola çıktılar.

Aynı şekilde, Rab'bin bir meleği Yusuf a düşünde görünerek: "Kalk, çocuğu ve annesini al ve Mısır ülkesine sığın" dedi. "Ben sana bildirinceye kadar orada kal. Çünkü Hirodes yok etmek için çocuğu arayacak." Yusuf vakit geçirmeden daha güvenli yaşamaları için çocuğu ve Meryem'i Mısır'a götürmek üzere yola çıktı.

Allah, bilginler aracılığıyla Yahudi ulusunun dikkatini Mesih'in doğumuna çekti. Gökbilimcilerin Kudüs'teki araştırmaları, halkın genel ilgisini çekti ve hatta başkâhinleri ve hahamları da bu konuya ilgi duymaya zorlayan Hirodes'in kıskançlık duymasına sebep oldu. Onları, Mesih ile ilgili peygamberliklere ve yeni gerçekleşmiş olan bu büyük olaya ilgi duymaya yöneltti.

Şeytan, dünyadaki ilahi ışığı söndürmekte kararlıydı ve Kurtarıcı'yı yok etmek için kurnazlığını sonuna kadar kullandı. Fakat yeryüzünde gerçekleşen her olaydan haberdar olan Yüce Allah, sürekli Oğlu'nuizliyordu. İsrail için gökyüzünden 'man'ı indiren ve kıtlık zamanında İlyas'ı doyuran Allah, bu kez Meryem ve çocuğunun putperest bir ülkede barınacak bir yer bulmalarını sağlamıştı. Rab, putperest bir ülkeden olan bilginlerin hediyeleriyle, onların Mısır'a yolculuk yapmalarını ve yabancıların ülkesinde bir süre yaşamalarını sağladı.

Gökbilimciler, Kurtarıcı'yı ilk olarak karşılayan kişilerdendiler. O'nun yanma ilk onların hediyesi kondu ve onlar bu hediyelerle ne kadar büyük bir ayrıcalığa sahiptiler! Allah kendisine ibadette en yüksek gücü vererek, seven kalbin sunduğu hizmeti onurlandırmayı arzular. Eğer biz Mesih'e kalpten bağlanırsak, O'na hediyemizi bu şekilde vermiş oluruz. Böylelikle bizim altın ve gümüşümüz, dünyada sahip olduğumuz en değerli şeyler, bizim en yüksek ilahi ve ruhsal bağışlarımız, bizi seven ve bizim için kendisini feda eden Mesih'e serbestçe sunulacaktır.

Kral Hirodes, Kudüs'te gökbilimcilerin dönüşünü sabırsızlıkla bekledi. Onlar geri dönmeyince, bir süre sonra şüpheleri arttı. Hahamların, Mesih'in doğum yerini göstermedeki isteksizlikleri, onların kralın nasıl bir plan kurduğunu anladıklarını ve bilginlerin kraldan bile bile kaçtıklarının işaretiydi. Bu düşünce onu çılgına çevirdi. Kral planında başarısız olmuştu. Fakat planını gerçekleştirmek için başka bir çareye başvuracaktı. O, başkalarına ibret olsun diye, bu çocuk Kral'a kötülük yapmayı amaçlıyordu. Kral'a göre, kibirli Yahudiler tahta bir kral yerleştirme çabalarında kendilerini nelerin beklediğini görmeliydiler.

Kral Hirodes, askerlerine iki yaş ve altındaki tüm çocukları öldürmelerini emrederek, onları Beytlehem'e gönderdi. Davut'un şehrinin sessiz evleri altı yüz yıl önce peygambere rüyetinde görünen dehşet manzaralarına tanık oldu. "Ramah'ta bir ses duyuldu. Ağlayış, acı feryat sesleri ve büyük bir yas. Çocukları için ağlayan Rahel avutulmak istemiyor. Çünkü onlar yok oldular."

Yahudiler, bu felakete kendileri sebep oldular. Eğer onlar tevazu ve sadakatle Allah'ın yolunda yürüselerdi, Allah bir işaretiyle kralın öfkesini onlara karşı zararsız hale getirirdi. Fakat günahlarıyla Allah'tan uzaklaştılar ve onları koruyan tek kalkan olan Kutsal Ruh'u reddettiler. Kutsal Yazı üzerinde çalışmalarının sebebi, Allah'ın isteklerine uyma arzusunda olmaları değil, tersine kendilerini üstün göstermek ve Allah'ı diğer ulusları sanki hor görüyormuş gibi yorumlayabilecekleri peygamberlikleri araştırmak içindi. Onlar, Mesih'in düşmanlarını yenerek ve putperestleri öfkesiyle ayaklar altına alarak gelecek olmasını umarak, kibirli bir şekilde övünüyorlardı. Böylece hükümdarlarının nefretini kazandılar. Şeytan, onların Mesih'in görevini yanlış tanıtmalarıyla Kurtarıcı'yı yok etmeyi amaçladı. Fakat bu, onların başına geldi.

Bu zulüm hareketi Hirodes'in saltanatını karartan son olaylardan biriydi. Masum insanları katlettikten kısa bir süre sonra, kendisi, hiç kimsenin değiştiremediği bu kadere boyun eğmek zorunda kaldı ve korkunç bir şekilde öldü. Hirodes öldükten sonra, hala Mısır'da bulunan Yusufa Rab'bin bir meleği düş yoluyla görünerek, İsa ve Meryem'i yanına alarak İsrail'e geri dönmesini bildirdi. Yusuf, İsa'yı Davut'un tahtının varisi olarak gördüğü için Beytiehem'e yerleşmeyi arzuluyordu. Fakat kralın oğlu Arhelaos'un, babasının yerine tahta geçtiğini duyunca, onun, babasının planlarını uygulamasından çekindi. Arhelaos, Hirodes'in tüm oğulları içinde, babasına karakter bakımından en çok benzeyendi. O'nun tahta geçişi, İsrail'de bir kargaşanın çıkması ve binlerce Yahudi'nin Romalı muhafızlar tarafından katledilmesiyle hemen belli olmuştu.

Yusufun tekrar daha güvenli bir yere gitmesi buyruldu. Eski vatanı ve İsa'nın otuz yıl yaşadığı yer olan Nasıra'ya döndü. Öyle ki, peygamberler aracılığıyla, "O'na, Nasıralı denecektir" diye söylenen söz yerine gelsin. Celile, Hirodes'in bir oğlunun denetimi altındaydı; fakat yabancılardan oluşan ve Yahuda'dan çok daha geniş bir halk kitlesine sahipti. Yahudiler hakkındaki konulara özellikle daha az ilgi vardı ve burada İsa'nın çalışmaları, daha önceki kadar, ülkeyi yöne-tenlerin kıskançlığına neden olmayacaktı.

Kurtarıcı, dünyaya geldiği zaman işte böyle karşılandı. Küçük Kurtarıcı için, huzur ve güven bulabileceği hiçbir yer yokmuş gibi gö-rünüyordu. Allah, onların kurtuluşu için amacını uygularken bile, sevgili Oğlu'nu insanlara emanet edemezdi. O, dünyadaki görevini tamamlayıncaya ve onları kurtarmak için geldiği insanlar yüzünden ölünceye dek, melekleri O'nun yanında bulunmaları için görevlendirdi.

Bu Bölüm Matta 2'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 7. BIR ÇOCUK OLARAK

Mesih'in gençliği küçük bir dağ köyünde geçti. Yeryüzünde O'nun varlığıyla onurlandırılmayacak hiçbir yer yoktu. Kralların sarayları, O'nu bir konuk olarak ağırlama ayrıcalığına sahip olabilirlerdi. Fakat O, evini ve hor görülen Nasıra'yı gözden uzak tutmak için zengin köşklerine, kraliyet saraylarına ve büyük öğretim mevkilerine rağbet etmedi. O'nun yaşamının ilk yıllarıyla ilgili olarak kayıtlarda yazılanlar o- lağanüstüdür. "Çocuk, gelişiyor ve güçleniyordu. Allah'ın lütfü O'nun üzerindeydi." Allah'ın nurunun kendisine yansımasıyla İsa, "bilgelikte ve boyda gelişiyor, Allah'ın ve insanların beğenisini kazanıyordu." Yıllar geçtikçe, düşünce yapısı daha da etkin hale geliyor ve kavrayışı güçleniyordu. Bunun yansıması olarak, O'nun karakteri de güzeldi. Düşünce ve vücut yapısı çocukluğunun gerektirdiği gibi gittikçe gelişiyordu.

İsa, bir çocuk olarak kendine özgü ve sevecen bir mizaç sergiledi. O'nun yardımsever elleri başkalarına yardım etmek için her zaman hazırdı. Hiçbir şeyin engel olamayacağı sabrından ve dürüstlüğünden vazgeçmeyerek bir sadakat örneği gösterdi. Prensipte bir kaya kadar sağlamdı. O'nun bencil olmayan yaşamı, insanlığa bir fedakarlık ve nezaket örneği gösterdi. İsa'nın annesi, O'nun güçlerinin belirmesini içtenlikle izledi ve O'nun karakterindeki kusursuzluğun etkisini gördü. O'nun parlak ve anlayışlı zekasına sevinçle cesaret verdi. Babası olarak sadece Allah'ı iddia edebilen bu çocuğun gelişmesinde gökyüzü elçileriyle birlikte hareket edebilmesi için Kutsal Ruh aracılılığıyla mesajlar aldı.

İsrail'deki imanlı kişiler, en eski çağlardan beri gençlerin eğitimine büyük önem vermişlerdi. Allah, bebeklikten itibaren bile ço-cuklara, O'nun iyiliğinin ve büyüklüğünün, özellikle O'nun yasasında belirtildiği ve İsrail'in tarihinde açıkça görüldüğü gibi öğretilmesini buyurmuştu.

Kutsal Yazılardan ilahiler, dualar ve dersler öğrenmeye açık zihinlere yerleştirilmeliydi. Anne ve babalar çocuklarına Allah'ın Yasası'nın , O'nun karakteri olduğunu; ve onlar yasanın ilkelerini içtenlikle kabul ederlerken, Allah'ın imajının, ruh ve akıl üzerinde oluşacağını öğretmeliydiler. Öğretimin büyük bir Bölüm ü sözlü olarak yapılıyordu. Fakat buna rağmen gençler, İbrani yazılarını okumayı öğ-rendiler ve Eski Antlaşma'nın parşömen kağıt ruloları onların çalışmasına açıldı.

Mesih'in zamanında, gençlere dini eğitim sağlamayan bir şehir ya da kasabaya Allah'ın laneti altındaymış gözüyle bakılıyordu. Gelenekler büyük ölçüde Kutsal Yazı'nın yerini almıştı. "O'nu hissetmekten ve bulmaktan mutluluk duyabilseler,"gerçek eğitim gençleri "Allah'ı aramaya" yöneltecekti. Fakat Yahudi öğretmenler, daha çok törensel konulara ilgi gösterdiler. Bilgi değeri taşımayan ve onlara ileride hiçbir zaman fayda sağlamayacak olan konularla öğrencilerin zihinleri boş yere işgal edildi. Allah'ın Sözü'nün kişisel olarak kabul edilmesiyle yaşanılan deneyime bu eğitim sisteminde yer yoktu. Öğrenciler çevrelerindeki kişilerin zihinlerini boş yere meşgul etmeleri yüzünden, sessiz bir şekilde Allah'a ibadet etmek için kendilerine zaman ayıramıyorlardı. Onların kalplerine hitap eden Allah'ın sesini duymadılar.

Onlar bilgi edinmek için araştırırken, Bilginin Kaynağı'ndan uzaklaştılar. Allah'a hizmet için en gerekli olan şeyler ihmal edildi. Yasanın ilkeleri anlaşılmaz hale getirildi. Yahudilerin, mükemmel olduğunu düşündükleri o zamanki eğitim sistemi, aslında gerçek gelişmeye karşı en büyük engeldi. Hahamların eğitimi altında, gençlerin güçleri zapt edildi. Gençler dar görüşlü hale getirildiler ve düşünceleri yüzünden baskı gördüler.

İsa, çocukken havra okullarında öğrenim görmedi. Annesi O'nun ilk "insan" öğretmeniydi. Annesinden ve peygamberlerin yazılarından göksel bilgileri öğrendi. O annesinin dizlerinde, O'nun, İsrail için Musa'ya söylediği sözleri dinledi. Çocukluktan çıkıp gençliğe adım attığında hahamların okullarında eğitim görmek istemedi. O'nun, bu tür kaynaklardan elde edilen bir eğitime ihtiyacı yoktu; çünkü O'nun öğretmeni Allah'ydı.

Kurtarıcı, Allahsal hizmetini yerine getirirken sorulan şu soru: "Bu adam, hiç öğrenim görmediği halde nasıl bu kadar bilgili olabilir?" O'nun, hahamlardan eğitim almadan okuyabildiğini gösteriyor.O, bilgiyi tıpkı bizim de yapabileceğimiz gibi edindiği için O'nun Kut-sal Yazılar ile içten tanışması, hayatının ilk yıllarını Allah'ın sözü üzerinde çalışmaya nasıl adadığını gösterir. Allah'ın yarattığı eserlerin büyük kütüphanesi O'nun önüne serildi. Her şeyin yaratıcısı olan O, kendi eliyle yeryüzüne, gökyüzüne ve denizin üstüne yazdığı dersler üzerinde çalıştı. Dünyada kutsal olmayan şeylerden uzak durarak, tabiattan bilimsel değeri olan bilgiler topladı. İnsanların, hayvanların ve bitkilerin hayatıyla ilgili çalıştı. İlk yıllarından itibaren, O'nun tek bir amacı vardı; O, diğer insanları kutsamak için yaşadı; bunun için tabiatta kaynaklar buldu; hayvanların ve bitkilerin hayatı üzerinde çalışırken, yeni yöntem ve usullerle ilgili fikirler edindi. Kendisini dinleyenlerin Allah'ın vahiylerini anlamalarını sağlayan, ibret verici gerçek öyküler anlatıyordu. O'nun insanlığa hizmeti sırasında gerçeklerden ders alınması gereken olayları anlattığı ibret hikayeleri, O'nun ruhunun, tabiatın etkilerine ne kadar açık olduğunu ve ruhsal öğretileri günlük yaşam çevresinden nasıl bir araya getirdiğini gösterir.

Bazı olayların sebebini anlamaya çalışırken İsa'ya, Allah'ın sözünün önemi ve O'nun amacı açıklandı. Gökyüzü melekleri O'nun yanındaydı. O, sürekli kutsal düşünceler ve kutsal iletişim içindeydi. Zeki olmasının ilk belirtisinden itibaren, ruhsal lütuf ve gerçeğin bilgisinde sürekli gelişiyordu.

Her çocuk, Mesih'in yaptığı gibi bilgi edinebilir. Biz, O'nun sözü aracılığıyla Yüce Yaradan'ı tanımaya çalışırken melekler bize yaklaşacak, düşüncelerimiz güçlenecek, karakterimiz yükseltilecek ve arındırılacaktır. Böylece, Kurtarıcı'ya daha çok benzeyeceğiz. Karakteri yüce ve güzel olan Kişi'ye baktığımızda, hislerimiz Allah'ı izler. Kişi, Kutsal Ruh'a saygı duyarak O'nun vasıtasıyla Sonsuz Olan ile bütünleştiğinde ruhen güçlenir. Dua yoluyla Allah'la birlikte olmak, ahlaki ve zihinsel yetenekleri geliştirir ve düşüncelerimizi ruhsal konulara yoğunlaştırdığımızda ruhsal gücümüz artar.

İsa'nın yaşamı Allah ile uyum içerisindeydi. O çocukken, bir çocuk gibi düşünüyor ve konuşuyordu. Fakat hiçbir günah izi, Allah'ın O'nun üzerindeki imajını bozamadı. Buna karşın O, Şeytan'ın günaha teşvikinden muaf değildi. Nasıra'da yaşayanlar kötülükleriyle ünlüydüler.

Onlara ne kadar az değer verildiği, Natanyel'in şu sorusunda görülür: "Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?" İsa, karakterinin sınanacağı yerde yerleşti. Saflığını muhafaza etmesi için sürekli korunmada olması gerekliydi. Bizim karşılaştığımız her türlü dert ve sıkıntıyla, O da karşılaştı. Öyle ki, O bize çocuklukta, gençlikte ve yetişkinlikte örnek olabilsin.

Şeytan, Nasıralı Çocuk'u yenmek için çaba sarf ediyor ve bu çabasında hiç yorulmuyordu. İsa, ilk yıllarından itibaren melekler tarafından korundu. Buna karşın O'nun hayatı,-karanlığın güçlerine karşı uzun süren bir mücadeleydi. Yeryüzünde kötülüklerin bozamadığı bir yaşam olması, Şeytan'ın kızgınlığına ve şaşkınlığına sebep oldu. İsa'yı tuzağa düşürmek için her türlü yolu denedi. Başka hiçbir insan, günaha teşvik ve çatışmaların böylesine şiddetli olduğu bir ortamda bizim Kurtarıcı'mız gibi kutsal bir yaşam süremezdi.

Mesih'in anne ve babası yoksuldu ve günlük kazandıklarıyla geçiniyorlardı. O, yoksulluğun, kederin ve fedakarlığın ne demek olduğunu iyi biliyordu. Bu nitelikleri O'nun koruyucusuydu. O'nun çalışkan yaşamında, Şeytan'ın günaha teşvikini çağıracak hiçbir boş anı olmadı. Çevresindeki insanlara iyi örnek olmak için asla amaçsız bir şekilde boş yere zaman harcamadı. Mümkün olduğunca Ayartıcı'ya karşı kapıları kapadı. Ne kazanç, ne övgü, ne de tenkit O'nu yanlış bir hareketi kabul etmeye yöneltemedi. Kötülüğü sezebilecek kadar zeki olmasının yanı sıra, ona karşı koyabilecek kadar güçlüydü.

Mesih yeryüzünde yaşayıp da günah işlemeyen tek Kişi'ydi. Bununla birlikte, yaklaşık otuz yıl boyunca Nasıra'daki kötü insanların arasında yaşadı. Bu gerçek, suçsuz bir yaşam sürmenin, yaşanılan yere, şansa ve rahatlığa bağlı olduğunu düşünenlere karşı bir sitemdir. Günaha teşvik, yoksulluk ve keder, dürüstlük ve saflığın gelişmesi için gerekli olan temel unsurlardır.

İsa, bir köy evinde sadakat ve neşe içinde yaşadı. Ev halkının sıkıntılarını paylaşmada üzerine düşen görevi seve seve yerine getirdi. O, gökyüzünün Hakim'i olmuştu ve melekler, O'nun sözünü yerine getirmeyi arzulamışlardı. Fakat O şimdi, gönüllü bir uşak, seven ve itaat eden bir Oğul'du. Bir meslek öğrendi ve Yusuf ile birlikte marangoz dükkanında çalıştı. Sıradan ve basit bir işçi kıyafetinde işine gelip giderken, küçük kasabanın caddeleri boyunca yürüdü. İlahi gücünü, kendi sıkıntılarını azaltmak ya da işini hafifletmek için kullanmadı.

Mesih, çocukluğunda ve gençliğinde çalışırken akıl ve bedenen gelişti. Fiziksel güçlerini rasgele kullanmadı. Ancak onları sağlıklı bir şekilde korudu, ta ki görevini her alanda en iyi şekilde yapabilsin. İşyerinde çalışırken bile kendi işini özenle ve dikkatle yapıyordu. Karakter bakımından olduğu gibi, bir işçi olarak da kusursuzdu. Kendi örneği ile, bir işin tam olarak ve gerektiği gibi yapılabilmesi için çalışkan olmanın bizim görevimiz olduğunu ve bunun onurlu bir iş olduğunu öğretti. Gençlere, diğer insanlara da yarar sağlayan işler yapmayı, hayatın zorluklarını paylaşarak onlara katlanmayı öğretmek ve bu konuda kendilerine destek olmak, onların yeteneklerini her bakımdan geliştirir. Herkes kendisine olduğu kadar, başkalarına da yarar sağlayan işler yapmalıdır. Allah, bu işin kutsal olduğunu bildirir ve sadece çalışkan işçi, yaşamın gerçek mutluluğunu ve sevincini bulabilir. Allah'ın onayı, anne ve babasının sıkıntılarını paylaşarak, üzerine düşen görevi seve seve üstlenen çocukların ve gençlerin

üzerinde olur. Bu çocuklar evden ayrıldıktan sonra, ileriki yaşamlarında topluma yararlı bireyler olacaklardır.

Isa, yeryüzündeki yaşamı boyunca dürüst ve sadık bir işçiydi. O'nun birçok beklentisi vardı. Bu yüzden, amacına ulaşmak için birçok şey gerçekleştirmek istedi. Görevine başladıktan sonra şöyle dedi: Vakit daha gündüzken, beni Gönderen'in işlerini yapmalıyız. Gece geliyor, o zaman kimse çalışamaz." O, kendisinin izinden gittiklerini iddia eden çoğu kimsenin yaptığının aksine, keder ve sorumluluktan asla kaçmadı. Birçok kimse, bu zorlukların getirdiği disiplinden kaçtıklarından dolayı zayıf ve yetersiz kalırlar. Onlar, aslında dürüst ve sevecen bir kişiliğe sahip olabilirler; fakat zorluklarla karşılaştıklarında ve engellerle kuşatıldıklarında güçsüz ve neredeyse çaresizdirler. Mesih'te görülen gerçeklik ve enerji, O'nun karakterinin gücü ve sağlam-lığı, sahip olduğu nitelikler vasıtasıyla bizim içimizde de gelişecektir ve işte o zaman O'nun aldığı lütuf bizim için de geçerli olur.

Kurtarıcı'mız, insanların arasında yaşadığı süre boyunca yoksulların kaderini paylaştı. Yaşadığı olayların sonucunda, onların dertlerini ve sıkıntılarını biliyordu ve mütevazı işçileri teselli edebiliyordu. O'nun yaşamının öğretisini doğru şekilde kavrayanlar, halk arasında hiçbir zaman bir sınıf ayırımı yapılmaması gerektiğini ve zenginlerin yoksulların üzerinde onurlandırmaması gerektiğini anlayacaklardır.

İsa işini zevkle ve özenle yapıyordu. Kutsal Kitap'ın öğretisini hem ev yaşamına, hem de iş yaşamına getirmek, dünyasal işlerimizin sıkıntılarına katlanmak ve bununla birlikte Allah'ın görkemini göz önünde bulundurmak, sabırlı ve ruhsal bir düşünceye sahip olmayı gerektirir. İsa bu noktada insanlara yardımcı oldu. O, hiçbir zaman kendisinin göksel konularla ilgilenmesini engelleyecek dünyevi bir şeyle ilgilenmedi. Nasıra'da yaşayanlar, sık sık O'nun Allah'ı öven ve O'na şükranlarını sunan sesini duydular. O, ilahilerle gökyüzü ile birlik kurdu; Arkadaşları, işlerinin yorucu olduğundan şikayet ettiler. Fakat O'nun dudaklarından dökülen o güzel ezgiyle neşelendiler. O'nun övgüsü kötü melekleri kovuyor ve sanki yeri, buhur gibi hoş kokularla dolduruyor gibiydi. O'nu dinleyenlerin düşünceleri, dünyadaki sürgünlüklerinden gökyüzündeki evlerine yöneliyordu. İsa dünya için şifalı lütfün kaynağıydı. İsa'nın Nasıra'da gözlerden uzak geçen yaşamı, sakin geçen yıllar boyunca sevgi ve şefkat pınarları gibi aktı. Yaşlılar, acı çekenler ve günahın yükü altındakiler, oyuncaklarıyla oynayan masum çocuklar, koruluktaki fidanlar ve ağır bir şekilde çalıştırılan yük hayvanları, hepsi O'nun varlığı ile daha mutluydular. Gücünün sözü dünyaları boşlukta tutan Kişi, yaralı bir kuşa yardım etmek için eğilecekti. O'nun dikkatinden hiçbir şey kaçmaz ve hangi durumda olursak olalım, bize yardım etmekten asla çekinmez.

Böylece İsa, akıl ve bedence gelişirken, Allah'ın ve insanların beğenisini kazandı. Herkesin derdini paylaştığı için herkesten sevgi görüyordu. O'nu çevreleyen cesaret ve umut atmosferi her ev için bereket kaynağı oldu. Sık sık Sebt günlerinde havrada peygamberlerin öğretilerini okuması için çağrıldı. O'nu dinleyenler Kutsal Yazı'nın sözlerinden parlayan yeni bir ışık görmüş gibi heyecan duyuyorlardı.

Buna karşın İsa, gösterişten kaçındı. Nasıra'da kaldığı yıllar boyunca mucize gücünü hiçbir zaman göstermedi. Yüksek makam peşinde koşmadı ve unvan almadı. O'nun basit ve sakin yaşamı; ve hatta O'nun ilk yılları hakkında Kutsal Yazı'nın sessizliği bize önemli bir ders verir. Çocuğun yaşamı ne kadar sakin ve basitse -sahte tavırlardan ne kadar uzaksa ve doğa ile ne kadar uyum içindeyse- bu onun zihinsel, fiziksel ve ruhsal gücünün gelişmesi için o kadar elverişlidir.

İsa, bizim örneğimizdir. Birçok kişi, O'nun yaşamının ilk yıllarının öğretisini farkında olmadan ihmal ederken, sadece kamu hizmeti yaptığı dönemle ilgilenirler. Fakat O, evdeki yaşamıyla da çocuklara ve gençlere örnek olur. İsa, Allah'a yakın bir şekilde tevazu ile, O'nunla birlikte nasıl yürüyebileceğimizi bize gösterebilmek için kendini alçaltarak yoksul bir yaşam sürdü. Tüm yaşamı boyunca Baba'yı hoşnut etmek, onurlandırmak ve O'nu yüceltmek için yaşadı. O işine, günlük yiyecekleri ekmeği kazanmak için yorucu bir şekilde çalışan işçileri kutsamayla başladı. Marangoz dükkanında çalışırken de, insan topluluğuna yaptığı mucizelerle Allah'a hizmet ediyordu. İsa'nın mütevazı evindeki sadakat ve itaat örneğini takip eden her genç, Allah'ın Kutsal Ruh aracılığıyla O'nun için söylediği şu sözleri dinlemelidir: "İşte kendisine destek olduğum kulum. Ruhumu onun üzerine koydum." Bu Bölüm Luka 2:39-40'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 8. FISIH ZIYARETI

Yahudiler, on ikinci yaşı, çocukluğun bitip gençliğin başladığı yaş olarak kabul ediyorlardı. Bu yılın bitiminde erkek İbrani çocuklar Yasa'nın ve Tanrı'nın Oğlu olarak çağrılırdı. Ona özel dini eğitim fırsatları verilir ve onun kutsal bayram ve yortulara katılması beklenirdi. İsa, bu geleneğe göre çocukluğunda Fısıh Bayramı için Kudüs'e gitti. Tüm dindar İsrailliler gibi, Yusuf ve Meryem de Fısıh'a katılmak için her yıl Kudüs'e giderlerdi; ve İsa'nın yaşı dolduğunda, O'nu da yanlarında götürdüler.

Her yıl kutlanan ve tüm İsraillilerin Kudüs'te Allah'ın huzurunda görünmeleri emredilen üç bayram vardı. Fısıh, Pentikost ve Çardak Bayramı.En fazla katılım Fısıh Bayramında gerçekleşiyordu. Yahudilerin dağıldığı tüm ülkelerden birçok kişi oraya akın ediyordu. Filistin'in dört bir yanından ibadet etmek için birçok insan geliyordu. Celile yolculuğu birkaç gün sürüyordu. Yolcular birbirlerine eşlik etmek ve kendilerini korumak için büyük gruplar halinde birleşiyorlardı. Kadınlar ve yaşlılar sarp ve kayalıklı yollarda eşeğe ya da öküze binerek geliyorlardı. Daha güçlü olanlar ve gençler yolculuğu yaya olarak yapıyorlardı. Fısıh zamanı, Mart ayının sonuna ya da Nisan ayının başlangıcına rastlıyordu. Ülkenin tümü çiçeklerle bezeniyor ve kuş cıvıltılarıyla doluyordu. Tüm yol boyunca, İsrail'in tarihini hatırlatan izler vardı. Anne ve babalar, çocuklarına Allah'ın kendi halkı için eski çağlarda yaptığı mucizeleri anlatıyorlardı. Yolculuklarını müzikle ve şarkılarla renklendiriyorlar ve sonunda Kudüs'ün kuleleri göründüğünde, herkes hep bir ağızdan sevinçle şu ezgiyi söylüyordu: *"Ayaklarımız senin kapılarında duracaktır, Ey Kudüs... Surlarında esenlik, Saraylarının içinde huzur egemen olsun."*

Fısıh Bayramının kutlanması, İbrani ulusunun kölelikten kurtuluşuyla başladı. Mısır'daki tutsaklıklarının son gecesinde, hiçbir kurtuluş umudu yokmuş gibi görünürken, Allah onlara çok yakında serbest bırakılacaklarını bildirerek bunun için hazırlanmalarını buyurdu. Firavunu, Mısırlılar üzerindeki son hükmü için uyardı ve İbranilere ailelerini kendi evlerinde bir araya getirmelerini emretti. Kurban edilen bir kuzunun kanını kapılarının üst eşiklerine sürerek onun etini kızartarak mayasız ekmek ve acı baharatla yiyeceklerdi. "Ve onu şöyle yiyeceksiniz: belleriniz kuşanmış, çarıklarınız ayaklarınızda ve değneğiniz elinizde olacak; ve onu acele ile yiyeceksiniz. O, Rab'bin fısıhıdır." Gece yarısı olduğunda, Mısırlıların ilk doğan tüm çocukları öldürüldü. Daha sonra kral, İsrail'e şu mesajı gönderdi: "Kalkın, hem siz, hem de İsrail oğulları kavmimin içinden çıkın;... ve gidin söylediğiniz gibi Rab'be tapının." İbraniler, Mısır'dan bağımsız bir millet olarak çıktılar. Allah, her yıl Fısıh'a uyulmasını buyurdu ve şöyle dedi: "Ve bir müddet sonra çocuklarınız: 'Bu ibadet sizin için ne anlam taşıyor?' diye sorduklarında, onlara şöyle söyleyin: 'Bu, Mısırlıları öldürdüğü zaman, Mısır'daki İsrail'in çocuklarını kurtaran Rab'bin Fısıh kurbanıdır." Böylece bu harikulade kurtuluşun hikayesi nesilden nesile defalarca kez anlatılacaktı.

Fısıh'ı yedi günlük Mayasız Ekmek Bayramı izledi. Bayramın ikinci gününde o yılki mahsulün ilk ürünleri ve bir deste arpa Rab'bin önünde sunuldu. İsrail'in Mısır'dan kurtuluşu,

Fısıh Bayramının ha-tırlanmasını sağlayan somut bir kurtuluş dersiydi. Kurban edilen kuzu, mayasız ekmek ve mahsulün ilk ürünleri Kurtarıcı'yı temsil ediyordu.

Bu bayrama uymak, Mesih'in zamanındaki birçok kişi için gerçek anlamını yitirmiş ve artık bir formalite haline gelmişti. Fakat bu, Allah'ın Oğlu için ne büyük bir önem taşıyordu!

Çocuk Mesih, ilk defa tapmağa baktı. Beyaz cübbeleriyle kutsal görevlerini yerine getiren başkâhinleri gördü. Sunakta kanı akan kurbana baktı. Allah'ın önünde bir buhur bulutu inerken, ibadet eden diğer insanlarla birlikte dua etmek için eğildi. Fısıh ibadetinin etkileyici ayinlerine tanık oldu. Gün geçtikçe bu ayinlerin anlamını daha iyi anlıyordu. İçinde yeni duygular uyanmaya başladı. Her hareket, O'nun yaşamıyla bağlantılı gibi görünüyordu. Sessizlik içinde ve düşüncelerini yoğunlaştırarak, büyük bir sorunun üzerinde çalışıyor gibi görünüyordu. Görevinin sırrı Kurtarıcı'ya açılıyordu.

Tapınakta gördüklerini derin bir şekilde düşünürken, anne ve babasının yanında kalmadı. Yalnız kalmak istedi. Fısıh ibadeti sona erdiğinde, tapınakta bir süre daha kaldı; ve Fısıh için gelen diğerleri Kudüs'ten ayrıldığında, O geride kaldı. Anne ve babası, Kudüs'e yaptıkları ziyarette, O'nun İsrail'deki büyük öğretmenlerle görüşmesini arzuluyorlardı. O, Allah'ın sözüne her bakımdan uyarken, hahamların ayin ve usullerine riayet etmedi. Yusuf ve Meryem, O'nu, bilge hahamlara hürmet etmeye ve onların isteklerine daha fazla ilgi göstermeye yöneltmeyi umuyorlardı. Fakat kutsal bilgiler, Mesih'e tapmakta Allah tarafından öğretildi. Mesih, Allah'tan aldığı bilgiyi insanlara iletmeye başlamıştı.

O gün, tapınak binasına bağlı bir Bölüm , peygamberlerin okullarının tarzına göre kutsal bir okula dönüştürüldü. Burada bir araya gelen öğrencilerin başlarında hahamlar vardı ve çocuk İsa buraya geldi. Bu ciddi, ağırbaşlı ve bilge adamların yanına oturup, onların verdiği dersleri dinledi. Öğrenmeye hevesli birisi gibi, peygamber-likler ve Mesih'in gelişini işaret eden olaylarla ilgili olarak, bu öğretmenlere sorular sordu.

Mesih, kendisini Allah bilgisine susamış biri olarak tanıttı. O'nun soruları, uzun süre gizlenen gerçekleri hatırlatıcı olmasının yanı sıra, ruhun kurtuluşu için esas olan nitelikteydi. Her soru, onların ne kadar dar ve yüzeysel bir düşünce yapısına sahip olduklarını gösterirken, onlara ilahi bir ders verdi ve zihinlerine her bakımdan gerçeğin düşüncesini aşıladı. Hahamlar, Mesih'in gelişinin Yahudi milletine getire-ceği harikulade yükselişten bahsettiler. Fakat İsa, Yeşaya'nın peygamherliğini temsil ediyordu ve Allah'ın Kuzusu'nun acı çekmesini ve ölmesini işaret eden o yazıların anlamını onlara sordu.

Bilge öğretmenler, O'na sorular yönelttiler ve O'nun verdiği cevaplara şaşırdılar. Bir çocuğun ağırbaşlılığıyla onlara bilge insanların kavrayamadığı derin manayı vererek, Kutsal Yazı'nın sözlerini tekrarladı. O'nun işaret ettiği gerçeğin izleri, o günün dininde bir reformasyon oluşturabilirdi. Ruhsal konulara ilgi duyulabilirdi; ve İsa görevine başladığında, birçok kişi O'nu karşılamaya hazırlanabilirdi. Hahamlar, İsa'nın onların okullarında eğitim görmediğini biliyorlardı. Buna karşın O, peygamberlikleri onlardan çok daha iyi anlayabiliyordu. Bu zeki Celileli Çocuk'un gelecek vaat ettiğini sezdiler. İsrail'de bir öğretmen

olabilmesi için O'nu bir öğrenci olarak kazanmayı arzuladılar. O'nun böylesine farklı düşüncelerinin, onların kendi düşünce kalıplarında şekillendirilmesi gerektiğini hissederek O'nun eğitilmesi görevini üstlenmek istediler.

İsa'nın sözleri, onları daha önce hiç kimsenin etkilemediği kadar etkiledi. Allah, İsrail'deki bu liderleri aydınlatmak istiyordu ve bunun için onlara ulaşılabilecek tek aracıyı kullandı. Kibirli oldukları için başka bir kimseden ders almayı kabul etmek istemiyorlardı. Eğer İsa onlara ders vermek istiyor gibi görünmüş olsaydı, O'nu dinlemek bile istemezlerdi. O'na ders verdiklerini ya da en azından O'nun Kutsal Yazılar hakkındaki bilgilerini ölçtüklerini sanarak, bu şekilde kendilerini avutuyorlardı. İsa'nın gençlik dolu mütevazılığı ve nezaketi onların önyargılı davranışlarını engelledi. Farkında olmadan onların düşünceleri Allah'ın sözüne açıldı ve Kutsal Ruh onların kalplerine konuştu.

Mesih ile ilgili beklentilerinin peygamberlik tarafından desteklenmediğini görmekten başka çareleri yoktu. Fakat kendi hırslarını coşturan teorilerinden vazgeçmek istemediler. Öğrettiklerini iddia ettikleri Kutsal Yazıları yanlış anladıklarını kabul etmek istemediler. Birbirlerine hep şu soruyu sordular: "Hiç öğrenim görmediği halde, bu Çocuk bu kadar çok bilgiyi nasıl edindi?" "Işık, karanlığın içinde parlar ve karanlık onu alt edememiştir."

Bu arada Yusuf ve Meryem büyük sıkıntı ve şaşkınlık içindeydiler. Kudüs'ten ayrılırken, İsa gözden kaybolmuştu ve O'nun geride kaldığını bilmiyorlardı. Ülke, o zamanlar çok yoğun bir nüfusa sahipti ve Celile'den gelen kervanlar çok genişti. Onlar şehirden ayrılırken, herkes çok telaşlıydı. Yolda arkadaşları ve yakınlarıyla yolculuk yapmalarının sevinciyle, Yusuf ve Meryem'in dikkati dağılmıştı. O'nun yokluğunu gece oluncaya dek fark etmediler. Mola vermek için dur-duklarında, çocuklarının o yardımsever elinin yokluğunu hissettiler. O'nun yolculuk yaptıkları insanlarla birlikte olduğunu sanarak telaşlanmadılar. Yaşı henüz küçük olmasına rağmen, onların isteklerini önceden tahmin ederek, her zaman yaptığı gibi, gerektiğinde onlara yardım etmeye hazır olmasını bekleyen anne ve babasının, O'na olan güveni tamdı. Fakat şimdi korkuya kapıldılar. Birlikte yolculuk yaptıkları grubun içinde baştan başa O'nu aradılar; fakat O'nu burada aramaları faydasızdı. Bebekliğinde Hirodes'in O'nu öldürmek istediğini hatırlayınca, kalplerini korku dolu düşünceler sardı. Acı içinde kendilerini suçladılar.

Kudüs'e geri dönerek, O'nu aramayı sürdürdüler. Ertesi gün tapınakta ibadet eden insanların arasına karıştılar. Tanıdık bir ses onların dikkatini çekti. Yanılmış olamazlardı; başka hiçbir kimsenin sesi, O'nun o ciddi, samimi ve ezgi dolu sesine benzemiyordu. Hahamların okulunda İsa'yı buldular. Sevinmelerine rağmen, O'nu kaybetmekten dolayı duydukları endişe ve üzüntüyü gizleyemediler. O'nu bulduklarında annesi, "Oğlum, bize bunu niye yaptın? Baban ve ben seni kaygı içinde arayıp durduk" dedi.

İsa, "Beni nasıl arar dursunuz! Babamınevinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?" diye cevap verdi. Ne var ki, onlar bu sözle O'nun ne demek istediğini anlamadılar. İsa bu sözleriyle Kutsal Babası'nın evinde olduğunu işaret etmişti. O'nun yüzünde onları

şaşırtan bir ışık vardı. İlahilik, insanlığın içinde parlıyordu. O'nu tapınakta bulunca, O'nunla hahamlar arasında geçen konuşmaları dinlediler ve O'nun sorduğu sorulara ve verdiği cevaplara şaştılar. O'nun sözleri, hiçbir zaman unutulmayacak bir düşünce zincirini başlattı.

Ve İsa'nın onlara sorduğu şu sorudan alınacak bir ders vardı: "Babamın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?" Mesih, gerçekleştirmek için dünyaya geldiği işe kendisini adadı; fakat Yusufve Meryem kendi görevlerini ihmal etmişlerdi. Allah onlara kendi Oğlu'nu vererek en büyük onuru gösterdi.Kutsal melekler İsa'nın ha-yatını koruması için Yusufun hareketlerini yönlendirmişlerdi. Fakat bütün bir gün boyunca bir an bile unutmamaları gereken İsa'yı gözden kaybettiler. O'nu kaybetmekten dolayı duydukları korkuları dindiğinde, suçu kendilerinde aramak yerine, O'nun üzerine attılar.

Yusuf ve Meryem'in, O'nu kendi çocukları olarak görmeleri gayet doğaldı. Çünkü O, her gün onlarla birlikteydi. O'nun hayatı her bakımdan diğer çocuklarınki gibiydi. İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu olduğunun farkına varmaları, onlar için zordu. Kurtarıcı'nın varlığında kendilerine verilen kutsamanın farkına varamamanın tehlikesi içindeydiler. Ondan ayrı kaldıkları zaman duydukları üzüntü ve O'nun sözlerindeki nazik sitem, sorumluluklarının kutsallığıyla onları etkilemek içindi.

Annesine verdiği cevapta, ilk kez kendisinin Allah ile olan ilişkisini anladığını gösterdi. O'nun doğumundan önce melek Meryem'e şöyle dedi: "O, büyük olacak ve kendisine En Yüce Olan'ın Oğlu de-nilecek. Rab Allah, O'na atası Davut'un tahtını verecek. O da sonsuza dek Yakup'un9soyu üzerinde egemenlik sürecek ve egemenliğinin sonu gelmeyecek." Meryem bu sözleri yüreğinde sakladı. Buna karşın O, çocuğunun İsrail'in Mesih'i olacağına inanırken, O'nun görevini anlayamadı. O'nun sözlerini şimdi de anlamıyordu. Fakat O'nun, Yusuf ile kan bağının bulunmadığını ve kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu belirttiğini biliyordu.

İsa, dünyevi anne ve babasıyla her zaman iyi ilişkiler içindeydi. Onlarla birlikte Kudüs'ten eve döndü ve onlara günlük hayatlarında ve iş hayatında yardımcı oldu. Görevine başlayacağı zamanı sadakatle bekleyerek, üstleneceği görevin sırrını kendi kalbinde sakladı. Kendisinin Tann'nın Oğlu olduğunu fark ettikten sonra 18 yıl boyunca O'nu Nasıra'daki eve bağlayan bağı kabul etti ve bir oğlun, bir kardeşin, bir arkadaşın ve bir ülke vatandaşının yapması gereken görevleri eksiksiz yerine getirdi.

Görevi tapmakta kendisine açıldığında İsa, kalabalık insan grupları ile bir araya gelmekten kaçındı. Mesih, O'nun yaşamının sırrını bilenlerle Kudüs'ten sessiz bir şekilde dönmeyi istedi. Allah, Fısıh ibadetiyle halkını dünyasal şeylerle ilgilenmekten uzaklaşmaya çağırmayı ve onlara İsrail halkının Mısır'dan kurtuluşundaki harikulade olayı hatırlatmayı istiyordu. Bu kurtuluş ile onların günahtan kurtulma umudu görmelerini arzuladı. Kurban edilen kuzunun kanının, İsrail'in evlerini koruduğu gibi, Mesih'in kanı da onları koruyacaktı; onlar İsa vasıtasıyla sadece iman ederek, O'nun hayatını örnek alarak kendi hayatlarını düzelttiklerinde kurtulabilirlerdi. Simgesel ibadetleri sadece kişisel Kurtarıcı'ları olarak kendilerini İsa'ya yönelttiği zaman onlar için değer taşıyordu. Allah onların İsa'nın hizmeti ile ilgili olarak dua dolu bir çalışma ve

düşünmeye yöneltilmelerini arzuluyordu. Fakat kalabalık insan grupları Kudüs'ten ayrılırken, yolculuk heyecanı ve sosyal ilişkileri onların zihinlerini boş yere meşgul etti ve dikkatlerini başka yönlere çekti; ve tanık oldukları ibadet unutuldu. Kurtarıcı, birlikte yolculuk yaptığı kimselerin dikkatini çekmedi.

Yusuf ve Meryem, Kudüs'ten İsa ile birlikte yalnız olarak dönerlerken, düşüncelerini acı çeken Kurtarıcı'nın peygamberliklerine çevirmeyi umuyorlardı. İsa, çarmıh üzerinde annesinin üzüntüsünü hafifletmeye çalıştı. Mesih şimdi annesini düşünüyordu. Meryem, O'nun son acısına tanık olacaktı. İsa, kılıç onun ruhunu delip geçtiğinde, buna dayanabilecek kadar güçlü olabilmesi için annesinin O'nun görevini anlamasını arzuluyordu. İsa üç gün boyunca kendisinden ayrı kaldığında, annesi O'nu kaygı içinde aramıştı. Böylece O, dünyanın günahları için kendi canını feda ettiğinde üç gün süreyle yine kaybolacaktı. Dirilip mezardan çıktığındaonun acısı ve kederi sevince dönüşecekti. Fakat İsa'nın düşüncelerini o an yönlendirmeye çalıştığı Kutsal Yazıları annesi anlamış olsaydı, O'nun ölümünden duyacağı acıya daha iyi dayanabilirdi.

Eğer Yusuf ve Meryem, düşüncelerini dua ve tapınma yoluyla Allah üzerinde yoğunlaştırsalardı, görevlerinin kutsallığının farkına varabilirler ve İsa'yı gözden kaybetmezlerdi. Onlar bir günlük ihmalle Kurtarıcı'yı kaybettiler; fakat bu onların O'nu üç gün boyunca kaygı içinde aramalarına sebep oldu. Bu bizimle de böyle olabilir. Boş ve kötü konuşmalarla ya da dua etmeyi ihmal ederek, Kurtarıcı'nın varlığını bir gün biz de kaybedebiliriz. O'nu bulmak ve kaybettiğimiz huzuru tekrar kazanmak için O'nu acı içinde günlerce aramamız gerekebilir. Birbirimizle olan ilişkilerimizde Mesih'i unutmamaya ve O'nun sürekli bizimle birlikte olduğunu göz önünde tutmaya özen göstermeliyiz. Bizim sonsuz yaşam umudumuz olan Mesih'i düşün-memize engel olan dünyevi şeylere kapıldığımızda, kendimizi Mesih'ten ve göksel meleklerinden ayırmış oluruz. Bu kutsal varlıklar, Kurtarıcı'nın varlığının istenmediği ve O'nun yokluğunun fark edilmediği yerde kalamazlar. İsa'nın izinden gittiklerini iddia eden kimseler çoğu zaman bu yüzden cesaretlerini yitirirler.

Birçok kişi dini ibadetlere katılır ve Allah'ın sözüyle dinçleşir ve huzur bulurlar. Fakat derin düşünmeyi ve duayı ihmal ederek kutsallıklarını kaybederler ve kendilerini bu kutsallığı almadan öncekinden bile yoksul bulurlar. Çoğu kez, Allah'ın kendilerine sert davrandığını düşünürler; fakat asıl hatanın kendilerinde olduğunu görmezler. Kendilerini İsa'dan ayırarak O'nun varlığının ışığını söndürmüşlerdir.

Her gün İsa'nın hayatını inceleyerek düşünce dolu bir saat geçirmek bizim için faydalı olur. O'nun hayatını her yönüyle incelemeli ve O'nun yaşadığı her olayı; özellikle en son yaşadığı olayları gözümüzde canlandırmalıyız. O'nun bizim için yaptığı bu büyük fedakarlığı düşündüğümüzde, O'na olan güvenimiz daha da sağlamlaşacak ve sevgimiz artacaktır. O'nun ruhu tarafından daha derin bir şekilde sarılmış olacağız. Eğer sonunda kurtarılacaksak, çarmıhın önünde eğilmeyi ve pişmanlık dersini öğrenmeliyiz.

Bir araya geldiğimizde birbirimiz için bereket kaynağı olabiliriz. Kendimizi Mesih'e adadığımızda, en iyi düşüncelerimiz O'nunla olacaktır. O'nun hakkında konuşmaktan sevinç duyacağız ve O'nun sevgisi hakkında birbirimizle konuşunca kalplerimiz ilahi etkilerle yumuşayacaktır. O'nun karakterinin güzelliğine bakınca, "hepimiz yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştiriliyoruz."

(Bu Bölüm Luka 2:41-51'e dayanmaktadır.)

BÖLÜM 9. MÜCADELE GÜNLERI

Yahudi Çocuk, ilk yıllarından itibaren hahamların talepleriyle kuşatıldı. Onların katı kuralları, anlamsız sınırlamalar getiriyor ve günlük yaşamı her bakımdan olumsuz yönde etkiliyordu. Gençler, doğru İsrailliler olarak uymaları beklenen sayısız kurallarla havra öğretmenlerinden dersler aldılar. Fakat İsa, bu konularla ilgilenmedi. Çocukluğundan beri hahamların yasasına bağlı olmadan hareket etti. Eski Antlaşma O'nun sabit çalışmasıydı ve hep şu sözü tekrarladı: "Allah böyle diyor."

İnsanların durumları O'nun düşüncesine açılmaya başladığında, toplumun isteklerinin, Allah'ın istekleri ile sürekli ters düştüğünü gördü. İnsanlar kendi buluşları olan teorileri överek, Allah'tan uzaklaşıyorlardı. Hiçbir değeri olmayan geleneksel ayinlere katılıyorlardı. İbadetleri, sadece törenlerden ibaretti. Öğretilmesi amaçlanan kutsal gerçekler, ibadet edenlerden saklandı. Mesih onların imandan yoksun ibadetlerinde huzur bulamadıklarını gördü. Onlar Allah'a içten ve samimi bir şekilde ibadet etmeleri sonucunda sahip olabilecekleri ruhun özgürlüğünü hiç tanımadılar. İsa Allah'a yapılması gereken gerçek ibadetin anlamını insanlığa öğretmek için gelmişti ve insanların isteklerinin ilahi buyruklara karıştırılmasını onaylayamazdı. Bilge öğretmenlerin uygulamalarına ya da emirlerine karşı bir saldırıda bulunmadı; fakat kendi sade alışkanlıkları yüzünden azarlandığında, hareketinin gerekçesi olarak Allah'ın sözünü gösterdi.

İsa, nazik ve uysal bir şekilde, iletişim kurduğu insanları mutlu etmeye çalıştı. İsa, çok nazik ve mütevazı olduğu için din yorumcuları ve ihtiyarlar2kendi öğretileriyle O'nu çok kolay etkileyebileceklerini sanıyorlardı. Hahamlardan kalma eski usul ve gelenekleri kabul etmesi için O'nu zorladılar. Fakat İsa onların iddia ettikleri bu yetkilerini Kutsal Yazı'ya göre kanıtlamalarını istedi. O, Allah'ın ağzından çıkan her sözü duymak istiyordu fakat, insanların kendi icatları olan geleneklere ve kurallara uyamazdı. İsa Kutsal Yazıları baştan sona biliyor gibi gö-rünüyordu ve onları insanlara gerçek anlamları ve önemleriyle gösterdi. Hahamlar bir çocuktan ders almaya utanıyorlardı. Kutsal Yazı'yı açıklamanın, kendilerinin görevi olduğunu ve İsa'nın onların yorumlarını kabul etmek zorunda olduğunu iddia ettiler. O'nun, kendi sözlerine karşı olmasına kızıyorlardı.

Kendi gelenekleri için Kutsal Yazı'da hiçbir temelin bulunmadığını biliyorlardı. İsa'nın ruhsal anlayışta onlardan çok daha ileride olduğunun da farkındaydılar. Buna karşın İsa'nın, onların emirlerine riayet etmemesi onları öfkelendiriyordu. O'nu ikna etmekte başarısız oldular. Bunun üzerine Yusuf ve Meryem'i aradılar ve itaatsiz davrandığını iddia ederek O'ndan şikayetçi oldular. Mesih bu yüzden azarlandı ve eleştirildi.

Mesih, fiziksel bakımdan olduğu kadar, karakter yapısı bakımından da gelişirken, çok erken yaşta kendi adına hareket etmeye başla-mıştı. Anne ve babasına duyduğu saygı ve sevgi bile O'nu Allah'ın Sözü'ne itaat etmekten alıkoyamadı. "Böyle yazılıdır" sözü, O'nun, aile geleneklerinden farklı olan her hareketinin gerekçesiydi. Hahamların kendisini zorlaması

yüzünden yaşamı boyunca çoğu zaman acı dolu günler geçirdi. Daha genç yaştayken bile çok zor olan, güçlüklere karşı sabırla dayanma ve ağırbaşlılık dersini öğrenmek zorunda kaldı.

Yusufun oğulları olarak çağrılan erkek kardeşleri, hahamlardan yana oldular. Gelenekler sanki Allah'ın istekleriymiş gibi, ısrarla onlara uyulması gerektiğini savundular. Hatta insanların yasalarını Allah'ın Sözü'nden daha üstün gördüler. Doğru ve yanlışı ayırt etmede İsa'nın yaptığı net açıklama, onların büyük ölçüde rahatsızlık duymalarına sebep oldu. O'nun, Allah'ın Yasası'na olan bağlılığını "inatçılık" olarak niteleyerek bundan dolayı O'nu sert bir şekilde eleştirdiler. Hahamlara cevap verirken gösterdiği bilgi ve zekasına şaşırdılar. O'nun, din bilginlerinden ders almadığını biliyorlardı. Buna karşın O'nun, kendileri için bir öğretmen olduğunun da farkındaydılar. O'nun eğitiminin kendi eğitimlerinden daha üstün olduğunu kabul ettiler. Yaşam ağacına O'nunla ulaşılabileceğini ve O'nun kendilerinin farkında olmadıkları bilginin kaynağı olduğunu fark edemediler.

Isa insanlar arasında ayırım yapılmasına her zaman karşıydı ve onların sert kurallarından uzaklaşarak, bu bakımdan özellikle Ferisilerikızdırmıştı. Dini, günlük yaşam için aşırı kutsal hale getirilmiş bir mesele olarak ve yüksek, ayrılıkçı duvarlarla çevrelenmiş bir halde buldu. O, bu ayırım duvarlarını aştı. İnsanlarla olan ilişkilerinde onlara, "Senin inancın nedir?" ya da "Hangi imanlı topluluğuna aitsin?" diye sormadı. Yardımcı gücünü, ihtiyacı olan herkesin yararına kullandı. Kutsal karakterini göstermek için keşiş hücresine çekilmek yerine, insanlığın yararı için tüm gücüyle çalıştı. Kutsal Kitap öğretisinin, kişiyi aşağılamaya dayalı bir öğretiş olmadığı ilkesini insanlara aşıladı. Saf ve bozulmamış bir inancın, sadece belli zamanlar ve özel durumlar için olmadığını öğretti. Her zaman ve her yerde insanlara sevgi ve şefkat gösterdi ve etrafına neşe dolu bir kutsallık ışığı yaydı. Tüm bunlar, Ferisilere karşı bir sitemdi. Bu, dinin bencilliğe dayalı olmadığını ve onların şahsi çıkarlarına olan aşırı düşkünlüklerinin, gerçek dindarlıkla bağdaşmadığını gösterdi. Bu, onların İsa'ya karşı duydukları düşmanlığı artırdı ve bu yüzden Mesih'i kendilerinin kurallarına uyması için zorlamaya çalıştılar.

Mesih acı çeken insanları gördüğünde, sürekli onların acılarını dindirmeye çalıştı. Onlara verecek çok az parası vardı. Fakat sık sık, kendisinden daha fazla ihtiyacı olduğunu gördüğü kimselere kendi yiyeceğini verdi. Erkek kardeşleri O'nun fazla ileri gittiğini ve O'nun etkisinin kendi etkilerini yok edeceğini düşündüler. Mesih onların hiçbirisinin sahip olmadığı ya da sahip olmak istemediği bir kişisel özelliğe sahipti. İsa onların hor gördükleri yoksul insanları arayıp buldu ve onları yüreklendirici sözler söyledi. İhtiyacı olanların ellerine usulca bir bardak soğuk suyla birlikte kendi yiyeceğini verdi. İnsanların acılarını dindirmeye çalışırken öğrettiği gerçekler, O'nun gösterdiği lütuf hareketleriyle bütünleşti ve böylece insanların hafızalarında yer etti.

Tüm bunlar, O'nun kardeşlerinin hoşnutsuzluğuna yol açtı. O'ndan yaşça daha büyük oldukları için İsa'nın kendilerine itaat etmesi gerektiğini düşündüler. O'nu, kendisini onlardan üstün görmekle suçladılar ve hatta, kendisini, öğretmenlerden, başkâhinlerden ve din bilginlerinden daha üstün gördüğünü iddia ederek azarladılar. O'nu sık sık tehdit ettiler ve korkutmaya çalıştılar. Fakat O, Kutsal Yazıların rehberliğinde yoluna devam etti.

İsa kardeşlerini seviyordu ve onlara iyi davrandı. Fakat kardeşleri O'nu kıskandılar, O'na inanmadıklarını en açık bir şekilde gösterdiler ve O'na hakaretler yağdırdılar. O'nun davranışlarını anlayamadılar. İsa yanlış olan birçok şeyi düzeltmeyi amaçladı. O, Allah'ın ilahi Oğlu'ydu. Buna karşın küçük bir çocuktu. Evrenin Yaratıcısı'ydı, dünya O'nun'du ve buna karşın hayatının her aşamasında yoksulluk çekti. Dünyevi kibir ve üstünlük taslayan tavırlardan tamamen uzak durdu ve ağırbaşlı bir kişiliğe sahipti. Dünyevi yücelik elde etmek için çaba harcamadı. En düşük konumdayken bile halinden memnundu. Bu, O'nun kardeşlerini kızdırdı. O'nun yoksulluk ve sıkıntı içindeyken bile sakinliği korumasının nedenini anlayamadılar. "O'nun yoksulluğuyla bizim zengin olabilmemiz için" Mesih'in bizim uğrumuza yoksul olduğunu bilmiyorlardı.Onlar O'nun görevinin sırrını, Eyüb'ün arkadaşlarının, Eyüb'ün uğradığı hakaretleri ve çektiği acıları anlayabildiğinde daha fazla anlayamadılar.

İsa kardeşleri tarafından yanlış anlaşıldı. Çünkü kendisi onlar gibi değildi. İsa'nın doğru olarak belirttiği bir şeyi, onlar mutlaka yanlış olarak kabul ediyorlardı. Diğer insanlara uyarak, Allah'tan uzaklaştılar ve yaşamlarında O'nun gücüne sahip olamadılar. Onların uyduğu dini formaliteler, kendi karakterlerini değiştiremezdi. Onlar "Nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını" ödediler; fakat "ruhsal yasanın daha önemli yönleri olan adaleti, merhameti ve sadakati" ihmal ettiler.İsa'nın örneği, onların sürekli kızgınlık duymasına yol açtı. O, dünyada tek bir şeyden, nefret etti, o da günahtı.İnsanların yaptıkları kötülüklere tanık olmak O'nu çok üzüyordu; ve O'nun bu üzüntüsünü gizlemesi imkansızdı. Kutsal görünme çabalarının altında günaha duydukları sevgiyi gizlemeye çalışan şekilcilerle Allah'ı yüceltmek için en fazla gayret gösteren Kişi'nin karakteri arasındaki bu büyük fark, açıkça görülüyordu. Çünkü İsa, tüm yaşamı boyunca ülke içinde ve dışında, kendisinin karşı olduğu kötülükleri sürekli kınadı. Bencil olmayışı ve dürüstlüğüyle sürekli alay edildi. O'nun sabretme gücü ve nezaketi korkaklık olarak görüldü.

İsa, insanların başına gelebilecek her türlü olayı yaşadı. Doğumundan dolayı O'na hakaret etmeye çalışanlar oldu ve hatta, çocukluğunda bile onların alaycı şakaları ve kötü fısıldaşmalarıyla karşılaştı. Sabırlı olmayıp kendisi de onlara aynı şekilde davransa ve sert cevap verseydi; ve hatta kardeşlerinin yanlış bir hareketini onaylasaydı, insanlık için iyi bir örnek olamazdı ve kurtuluş planını uygulamada başarısız olurdu. Eğer İsa günaha bir mazeret bulunabileceğini kabul etseydi, Şeytan zafer kazanmış olacaktı. Bu yüzden Ayartıcı, İsa'nın günaha yöneltilebilmesi için O'nun yaşamını mümkün olduğunca zorlaştırmaya çalıştı. Fakat Şeytan O'nu ne zaman günaha teşvik etmeye çalışsa, Mesih ona şu cevabı verdi: "Böyle yazılıdır." Kardeşlerini yanlışları yüzünden nadiren azarlardı; fakat onlarla Allah'ın sözü ile konuşurdu. Yasak olan bazı hareketleri yapmak için onlarla işbirliği yapmayı reddettiğinden, sık sık korkak olmakla suçlandı. Fakat şöyle cevap verdi: "İşte Rab korkusu, akıl budur ve kötülükten uzaklaşmak anlayıştır."

O'nun varlığında huzur bulan ve O'nun birlikteliğini arayan bazı kimseler de vardı; fakat birçoğu O'ndan çekindi. Çünkü onlar, O'nun lekesiz yaşamı tarafından kınandılar. Genç arkadaşları O'nu kendileri gibi davranmaya zorladılar. O, zeki ve neşe doluydu; varlığı onları

sevindiriyordu ve O'nun pratik önerilerini kabul ediyorlardı; O'nun dürüst ve dikkatli olması, arkadaşlarını rahatsız ediyordu. Bu yüzden O'na, dar görüşlü ve tutucu dediler. İsa, şöyle cevap verdi: "Kutsal Yazı da şöyle yazılıdır: 'Genç adam yolunu ne ile temizler? Senin sözünü tutmakla. Sana karşı günah işlememek için sözünü yüreğimde sakladım.'"

O'na sık sık soruldu: "Tek başına ve bizden farklı olmakta niçin bu kadar kararlısın?" O, Kutsal Yazı'da şöyle yazılı olduğunu söyler: "Ne mutlu yollan temiz olanlara, Rab'bin yasasında yürüyenlere! Ne mutlu O'nun öğütlerine uyanlara. Bütün yüreğiyle O'na yönelenlere! Hiç haksızlık etmezler ve O'nun yolunda yürürler." O'na, Nasıralı gençlerin oyun ve eğlencelerine niye katılmadığını sorduklarında, O şöyle der: "Senin yasalarının yolunda, her zenginlik benimmiş gibi sevindim. Emirlerini iletmek için elçi olacağım ve senin yollarına saygı göstereceğim. Kanunlarından zevk alacağım ve sözünü unutmayacağım."

İsa haklarını zorla elde etmeye çalışmadı. O'nun işi sık sık gereksiz yere zorlaştırıldı. Çünkü O, işini severek yapıyordu ve bundan şikayetçi değildi. Buna karşın asla başarısız olmadı ve cesaretini yitirmedi. Allah'ın kutsal ışığıyla bu zorlukların üstesinden geldi. O'na kaba davranıldığı zaman, kendisi de aynı şekilde karşılık vermedi ve hakaretlere sabırla dayandı. O'na defalarca "Kendi kardeşlerinin bile sana böyle sert davranmasına niçin razı oluyorsun?" diye sorulduğunda, O, şu sözlerle cevap verdi: "Oğlum, yasamı unutma; yüreğin benim emirlerime uysun; çünkü onlar sana ömür uzunluğunu ve yaşam yıllarını artırırlar. Gerçek ve lütuf seni bırakmasın; onları boynuna bağla ve yüreğinin levhasına yaz; Rab'bin ve insanların gözünde lütuf ve anlayış bulacaksın."

İsa'nın davranışları, O'nu tapınakta buldukları andan itibaren anne ve babası için bir sırdı. O, sert tartışmalara girmek istemiyordu. Buna karşın O'nun temsil ettiği örnek, sabit bir dersti. Diğer insanlardan ayrı yaşayan biri gibi görünüyordu. En mutlu saatlerini doğa ve Allah ile birlikte olduğu anlarda yaşıyordu. Fırsat buldukça tarlalara gitmek, yeşil vadilerde derin düşünmek ve dağlık bölgede ya da ormanda ağaçların arasında Allah ile birliktelik kurmak için işinden bir süre uzaklaşıyordu. Sabah erken saatlerde sık sık Kutsal Yazılar'ı inceleyerek ya da dua ederek tapındığında ıssız yerler buluyordu. Bu sessiz saatlerden sonra günlük işlerine başlamak ve sabırlı bir çalışına örneği vermek için geri dönüyordu.

İsa, tüm hayatı boyunca annesine derin bir saygı ve sevgi duydu. Meryem kendisinden doğan bu Kutsal Çocuk'un, uzun süre önce vaat edilen Mesih olduğuna kalpten inanıyordu. Buna karşın imanını açıklamaya çalışmadı. Meryem dünyadaki yaşamı boyunca Mesih'in acılarını sürekli paylaştı. Çocukluğunda ve gençliğinde O'nun üzerine getirilen felaketlere, acı içinde tanık oldu. O'nun hareketlerinde doğru olduğunu bildiği şeyleri savunmasıyla, kimi zaman kendisi de zor anlar yaşadı. Bir çocuğun evdeki diğer aile bireyleriyle olan ilişkilerinin ve bir annenin çocuklarına gösterdiği sevgi ve şefkatin, çocuğun karakterinin oluşmasında en önemli etken olduğunu biliyordu. Yusufun oğulları ve kızları bunun farkındaydılar; ve onu telaşlandırarak, İsa'nın hareketlerini kendi standartlarına göre düzeltmeye çalıştılar.

Meryem, İsa ile sık sık görüş ayrılığına düştü ve O'nu hahamların geleneklerine uymaya zorladı. İsa, Allah ile ilgili konulardaki düşüncelerinden ve insanların, hatta masum hayvanların acılarını hafifletmeye çalışmasındaki alışkanlıklarından vazgeçmeye ikna edilemedi. Başkâhinler ve hahamlar, İsa'yı kontrol altına almak için Meryem'i aradıklarında, Meryem çok üzüldü. Fakat İsa, annesine kendi hareketlerinin doğruluğunu onaylayan Kutsal Yazı'daki açıklamaları gösterdiğinde, Meryem'in yüreği huzur buldu.

Meryem bazen İsa ile O'nun Allah tarafından gönderildiğine inanmayan kardeşleri arasında kalıyordu; fakat O'nun ilahi bir karakteri olduğu birçok şekilde kanıtlanıyordu. Meryem O'nun başkalarının iyiliği için birçok fedakarlık yaptığını gördü. O'nun varlığı eve daha temiz ve dürüst bir ortam getirdi; ve O'nun hayatı toplum bireyleri arasında işleyen bir maya gibiydi. Kimseye zarar vermeden ve ahlakı bozulmadan, düşüncesiz, kaba ve nezaketsiz insanların arasında yaşadı. Adil olmayan vergi görevlilerinin,savurgan insanların, dürüst olmayan Samiriyelilerin, putperest askerlerin, köylülerin ve her türden insanın arasında yaşadı. İnsanları bitkin ve çaresiz bir şekilde gördüğünde, onlara sürekli sevgi dolu sözler söyledi. Bununla birlikte, ağır bir yükü taşımak zorunda kaldı. Onların sıkıntılarım paylaştı ve Allah'ın sevgisinin, iyiliğinin ve merhametinin doğasından öğrendiği dersleri onlara öğretti.

Hepsine, kendilerini, doğru kullanıldığında sonsuz zenginlikler sağlayacak olan yeteneklerle donatılmış olarak görmelerini öğretti. Hayatından gereksiz şeyleri çıkardı ve kendi örneğiyle, hayatın her anının, insanlığa yararlı işler yapmak üzere kutsal amaçlar için harcanmasının ve bir hazine gibi değerinin bilinmesinin gerektiğini öğretti. Hiç kimseyi hor görmedi ya da onları ihmal etmedi ve koruyucu gücünü herkesin derdine -çare bulmak için kullandı. Birlikte olduğu tüm topluluklarda zamana ve şartlara uygun olarak dersler verdi. Onlara, Allah'ın çocukları gibi davranmalarını sağlayacak olan karakteri elde ederek, suçsuz ve zararsız olabilecekleri güvencesini verdi ve en umutsuz ve en kötü durumda olanlara bile ümit vermeye çalıştı. Sık sık, Şeytan'ın denetimi altında sürüklenen ve O'nun tuzağından kurtulmaya gücü olmayanlarla karşılaştı. Cesaretini yitirmiş, güçsüz, Şeytan tarafından kandırılmış ve günah işlemiş olan herkese, onların ihtiyacı olan şefkat ve merhamet dolu sözleri, anlayabilecekleri bir şe-kilde söyledi. Karşılaştığı diğer insanlar, uğradıkları felaketlere karşı birlik olup el ele mücadele ediyorlardı. Allah'ın melekleri onlardan yana oldukları ve onların galip gelmelerini sağlayacağı için, sonunda kazanacakları teminatını vererek, güçlü olmaları için onları yüreklendirdi. O'nun bu şekilde yardım ettiği kimseler, tamamen güvenebilecekleri bir Kişi'nin olduğuna ikna oldular. Mesih, onların sırlarını başkalarına asla açıklamayacaktı.

İsa, ruhun olduğu kadar bedenin de iyileştiricisiydi. Fark ettiği acının her safhasıyla ilgilenirdi. Acı çeken herkesin acısını dindirdi. O'nun sevgi dolu sözleri, onların sıkıntılarını gideriyor ve teselli ediyordu. Hiç kimse O'nun bir mucize ile çalıştığını söyleyemezdi. Fakat iyileştiren gerçek sevgi, Ondan, hasta olanlara ve sıkıntı çekenlere aktı. Böylece çocukluğundan itibaren, sürekli insanlara yararlı olmak için çalıştı ve bu yüzden kamu hizmetine başladıktan sonra herkes O'nun ismini duymaktan memnun oldu.

Buna karşın, çocukluğu ve yetişkinliği boyunca İsa, yoluna hep yalnız başına devam etti. İnsanların kurtuluşu için çok ağır sorumluluklar taşıdı. İnsanlığın kökleşmiş ilke ve amaçlarında kesin bir değişme olmadıkça, her şeyin kaybedileceğini biliyordu. Bu, O'nun ruhunun taşıdığı yüktü ve hiç kimse O'na yüklenen bu ağırlığın farkına varamadı. Gerçekleştirmek istediği amaç üzerinde yoğunlaşarak, in-sanların ışığı olabilmesi için yaşamının planını uyguladı.

BÖLÜM 10. ÇÖLDEKI SES

Israil halkında, Mesih'in gelişini uzun süre bekleyen imanlıların arasında, Mesih'ten önce bir müjdeci doğdu. Yaşlı kâhin Zekarya ve karısı Elizabet "Allah'ın gözünde doğru kişilerdi"; sakin ve kutsal yaşamlarında gerçeğin ışığı, o kötü günlerin karanlığında bir yıldız gibi parladı. Bu imanlı çifte, "O'nun yollarını hazırlamak için Rab'bin sözüne göre hareket edecek olan" bir oğul vaat edildi.

Zekarya "Yahuda sırtlarında" yaşıyordu ve bir haftalığına tapınakta kâhinlik yapmak için Kudüs'e gitti. Bu, her kâhin sınıfı tarafından yılda iki kez yerine getirilmesi gereken bir hizmetti. "Ve zamanı geldi. Kendi sınıfı görev yaptığı dönemde Zekarya, Allah önünde kâhinlik etmekteydi. Kâhinlik töresi uyarınca, Rab'bin tapınağına girdiğinde buhur sunmak ona düştü."

Zekarya tapınağın kutsal yerindeki altın sunağın önünde duruyordu. Buhur dumanı, İsrail'in dualarıyla Allah'ın önünde yükseliyordu. Rab'bin bir meleği "buhur sunağının sağında duruyordu." Meleğin orada durması bir lütuf işaretiydi. Fakat Zekarya bunun farkına vara-madı. Kurtarıcı'nın gelmesi için yıllarca dua etti; gökyüzü şimdi bu duaların yanıtlanmak üzere olduğunu bildirmek için elçisini göndermişti; Allah'ın lütfü onun inanamayacağı kadar yüce görünüyordu. Yüreği korkuyla doldu ve titremeye başladı.

Fakat şu sevindirici güvence ile selamlandı: "Korkma Zekarya! Çünkü duan duyuldu. Karın Elizabet sana bir oğul doğuracak ve sen, onun adını 'Yahya' koyacaksın. Sana sevinç ve kıvanç getirecek. Çünkü Rab'bin önünde yüce bir kişi olacak. Şarap ve alkollü içki kullanmayacak. Daha annesinin karnındayken Kutsal Ruh ile dolacak... İsrailoğulları'nda birçoğunu Allah'ları Rab'be döndürecek. Babaların yüreklerini çocuklarına, söz dinlemezleri doğru kişilerin anlayışına döndürmek, Rab'be hazırlanmış bir halk yetiştirmek için; O'nun önünde ruh ve güç bakımından İlyas peygamber gibi yürüyecek." Zekarya meleğe sordu: "Bunu nasıl bileceğim? Kendim yaşlı bir adamım, eşim de yaşlandı."

Zekarya, İbrahim de yaşlı olduğu halde, Allah'ın verdiği vaade iman ederek inandığı için ona nasıl bir oğul verildiğini çok iyi bili-yordu. Fakat yaşlı kâhin, düşüncelerinde bir an için insanlığın doğal zayıflığı olan şüpheye düştü. Allah'ın kendi vaat ettiğini yerine getirebileceğini unuttu. Meleğe verdiği cevabında, şu harikulade açıklamayı yapan Nasıralı kız Meryem'in, o tatlı ve çocuksu imanına ne kadar zıt bir inançsızlıktır bu! "Ben Rab'bin kuluyum, bana dediğin gibi olsun."

İbrahim'in ve Meryem'in oğullarının doğumu gibi Zekarya'nın oğlunun doğumu da yüce ve ruhsal bir gerçeği öğretecekti. Yavaş öğrendiğimiz, fakat çabuk unuttuğumuz bir gerçekti bu. Kendi gay-retimizle iyi ve yararlı işler yapma kabiliyetinde değiliz. Ancak, bizim yapmaya gücümüzün yetmediği şeyler, Allah'ın gücü tarafından itaatkar ve imanlı kişiler vasıtasıyla yerine getirilecektir. Vaat edilen çocuğun verilmesi iman yoluyla oldu. Ruhsal yaşama iman yoluyla ulaşılır ve dürüstlükle hareket etmemiz imanla sağlanır.

Zekarya'nın sorusuna karşın, melek şöyle dedi: "Ben, Allah'ın katında duran Cebrail'im. Sana bunu söylemeye ve Müjde'yi bildirmeye geldim." Cebrail beş yüz yıl önce Daniel'e, Mesih'in gelişine kadar uzayan peygamberlik süresini bildirmişti. Bu sürenin sonunun yaklaş-tığını işaret eden bilgi, Zekarya'yı Mesih'in gelmesi için dua etmeye yöneltmişti ve şimdi kendisinin vasıtasıyla peygamberliğin verildiği gerçek elçi, onun gerçekleşmesini bildirmek için gelmişti.

Meleğin şu sözleri, "Ben Tanrı katında duran Cebrail'im," onun gökyüzü katında yüce bir onura sahip olduğunu gösteriyor. Daniel'e mesajı getirdiğinde şöyle dedi: "Onlara karşı reisiniz Mikail'den2başka bana destek olan yok." Kurtarıcı, Cebrail hakkında vahiyde şöyle der: "O, gönderdiği kendi meleği aracılığıyla bunu kulu Yuhanna'ya iletti." Melek, Yuhanna'ya şöyle bildirdi: "Ben, senin gibi ve peygamber olan senin kardeşlerinle bu kitabın sözlerine uyanlar gibi Allah'ın kuluyum." Ne muhteşem bir düşünce — Tanrı'nın Oğlu'na mevki olarak en yakın olan melek, Allah'ın amacını günahkar insanlara açıklamakla görevlendirilmişti.

Zekarya meleğin sözlerinden şüphe duymuştu. Bu yüzden, bunlar gerçekleşinceye kadar bir daha konuşamayacaktı. Melek şöyle dedi: "Bak, şu anda dilin tutulacak... Ve bunlar oluncaya dek hiç konuşamayacaksın. Vakti gelince yerine gelecek olan bu sözlerime i- nanmadın." Hizmeti yerine getiren kahinin görevi, halkın ve milletin günahlarının affı ve Mesih'in gelişi için dua etmekti; fakat Zekarya bunu yapmaya çalıştığında tek bir söz bile söyleyemedi.

Halkı kutsamak için tapınaktan dışarı çıktığında, "onlarla, işaretler vasıtasıyla konuştu ve dili tutuk kaldı." Uzun süre beklemişlerdi ve Allah'ın hükmünün onun üzerine gelmiş olabileceğini düşünerek korkmaya başlamışlardı. Fakat o, kutsal yerden dışarı çıktığında, yüzü Allah'ın görkemiyle parlıyordu. "Onun, tapınağın kutsal Bölüm ünde bir şey görmüş olduğunu anladılar." Zekarya ne gördüğünü ve duyduğunu onlara işaretlerle anlattı. "Görev süresi bittiğinde evine geri döndü."

Vaat edilen çocuğun doğmasından hemen sonra, Zekarya'nın dili çözüldü. "O, konuştu ve Allah'ı yücelten sözler söyledi. Onların çevresinde yaşayanların hepsini korku sardı. Tüm bunlar, Yahudiye'nin dağlık bölgesinde konuşulmaya başlandı. Olayı duyanların hepsi içleri sızlayarak O, nasıl bir çocuk olacak?' diye meraklanıyorlardı." Tüm bunlar Yahya'nın, kendisi için yol hazırlayacağı Mesih'in gelişine insanların dikkatini çekmek içindi.

Kutsal Ruh, Zekarya ile birlikteydi ve şu güzel sözlerle oğlunun görevi üzerine peygamberlik etti: Sen de, ey çocuk. Yüceler Yücesi'nin peygamberi diye anılacaksın. Rabbin yollarını hazırlamak üzere önünden gidecek ve O'nun halkına, günahlarının bağışlanmasıyla kurtulacaklarını bildireceksin. Çünkü Allah'ımızın yüreği merhamet doludur. O'nun merhameti sayesinde, yücelerden doğan güneş, karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayanlara ışık saçmak ve ayaklarımızı esenlik yoluna yöneltmek üzere yardımımıza gelecektir."

Yahya gelişiyor, ruhça güçleniyordu. İsrail'e açıklanacağı güne dek çöllerde kaldı." Yahya'nın doğumundan önce melek, şöyle demişti: "Rab'bin önünde yüce bir kişi olacak. Şarap ve içki içmeyecek; ve o Kutsal Ruh ile dolacak." Allah, Zekarya'nın oğlunu büyük bir görev,

insana o zamana dek verilen en büyük görev için çağırmıştı. Bu görevi başarabilmek ve birlikte çalışmak için Rab'bin yanında olması gerekiyordu. Meleğin talimatına uyduğu zaman Allah'ın Ruhu onunla birlikte oluyordu.

Yahya insanlara Allah'ın ışığını getirmek için, Yehova'nın elçisi olacaktı. Onların düşüncelerine yeni bir yön vermeliydi. Allah'ın isteklerinin kutsallığı ve O'nun doğruluğuna olan ihtiyaçları ile onları etkilemeliydi. Böyle bir elçi kutsal olmalıydı. O, Allah'ın ruhunu içinde bulunduran bir tapmak olmalıydı. Görevini gerçekleştirmek için sağlam bir fiziksel yapıya, zihinsel ve ruhsal güce sahip olması gerekiyordu. Bu yüzden, kendi istek ve tutkularını denetleyebilmesi gerekliydi. Çevre şartlarından etkilenmeden, çöldeki kayalar ve dağlar kadar sağlam bir şekilde kalıp insanların arasında durabilmesi için tüm güçlerini kontrol etmesi gerekliydi.

Vaftizci Yahya'nın zamanında zenginlik hırsı, lüks yaşam ve gösteriş düşkünlüğü son derece yaygınlaşmıştı. Hissi zevkler, içki ve ziyafet düşkünlüğü ruhsal anlayışı körleştirerek ve günaha olan duyarlılığı azaltarak bedensel hastalıklara ve ahlaki bozukluğa neden oluyordu. Yahya bir reformcu gibi hareket edecekti. Kanaatkar yaşamı ve sade kıyafetiyle kendi yaşadığı dönemdeki insanların aşırılıklarını kınayacaktı. Bu yüzden, Yahya'nın anne ve babasına verilen emirler, gökyüzü katından gelen bir meleğin verdiği, bir nefse hakim olma dersiydi.

Kişinin karakteri en fazla çocukluk ve gençlik çağlarında etkilenir. İradeyi kontrol etme gücü, bu çağlarda kazanılmalıdır. Aile çevresinin, kişinin üzerinde bıraktığı etki tüm yaşam boyu sürer. İlk yıllarda edinilen alışkanlıklar, bir kişinin yaşam savaşında kazanacağını ya da kaybedeceğini belirlemede, doğal bir şekilde edinilen diğer alışkanlıklardan çok daha etkili olurlar. Gençlikte ektiklerimiz, gerek bu hayatta, gerekse gelecek hayatta alacağımız ürünü belirler. Peygamber olarak Yahya, "babaların yüreklerini çocuklarına, söz dinlemezleri doğru kişilerin anlayışına döndürecekti." İsa'nın ilk gelişi için yol hazırlarken, Kurtarıcı'mızın ikinci gelişi için insanları hazırlayan kişilerden birini temsil ediyordu. Dünya insanların kendi isteklerinin düşkünlüğüne teslim oluyor. Yanlışlar ve uydurmacaların bolluğu her yerde dikkatimizi çekiyor. Şeytan'ın insanları yok eden tuzakları artıyor. Allah korkusuyla kutsallığa ulaşmak isteyen herkes, iradeyi kontrol etme ve nefse hakim olma derslerini öğrenmelidir. Arzular ve tutkular, zihnimizdeki itaatkar düşüncelerin güçleriyle kontrol altında tutulmalıdır. Allah'ın sözünün kutsal gerçeklerini anlayıp uygulamamızı sağlayacak olan zihinsel güç ve ruhsal görüş için kendimizi disiplin altında tutmamız şarttır. Bu yüzden, nefse hakim olma, Mesih'in gelişi için hazırlanma işinde önemli bir yer tutar.

Zekarya'nın oğlu, doğal olarak kâhinlik eğitimi görecekti. Fakat hahamların okulları onun için uygun olmazdı. Allah, onu Kutsal Yazıların nasıl yorumlandığını öğrenmesi için ilahiyat öğretmenlerine göndermedi. Doğayı ve onun Tanrı'sını öğrenebilmesi için onu çöle çağırdı.

Onun çölde yerleştiği yer çorak tepelerin, vahşi sarp vadilerin ve kayalıklı mağaraların arasında ıssız bir bölgeydi. Fakat çölün zor şartlarında yaşamak için, dünyevi zevklerden ve lüks yaşamdan vazgeçmek, onun kendi seçimiydi. Onun buradaki çevresi, özverili ve sade bir

yaşam sürmesi için uygundu. Burada, dünyanın gürültüsünden uzak ve rahatsız edilmeden, doğa, Kutsal Yazı ve Allah ile ilgili dersleri çalışabiliyordu. Meleğin, Zekarya'ya söylediği sözler, Allah korkusuna sahip olan anne ve babası tarafından Yahya'ya sık sık tekrarlanmıştı. Çocukluğundan itibaren, görevi sürekli onun gözü önündeydi ve o, bu kutsal görevi kabul etti. Şüphe, inançsızlık ve ahlaki bozukluğun son derece yaygın hale geldiği toplumdan uzaklaşmak için çölün ıssızlığını seve seve kabul etti. Şeytan'ın teşvikine karşı dayanabilmek için kendi gücüne güvenmiyordu ve günaha karşı duyarlılığını kaybetmemek için günahtan sürekli kaçındı.

Bir Nasıralı olarak, doğumundan itibaren kendisini Allah'a adamıştı. Kutsal bir yaşam sürmeye karar verdi. Yahya'nın giysisi deve kılından ve eski peygamberlerin giydiği türdendi; belinde deri bir kemeri vardı. Çölde bulunan "çekirge ve yaban balı" yiyordu ve tepelerden akan temiz suyu içiyordu. Fakat Yahya'nın ömrü, tembellik ederek, kendini dünyadan tamamen soyutlayarak ve kasvet içerisinde ya da bencil bir şekilde inzivaya çekilerek geçmedi. Zaman zaman, insanların arasına karışıp dünyada olup bitenleri ilgiyle takip etti. Sessizce çöle çekilmesinden itibaren gelişen olayları izledi. Gökyüzünün mesajı ile onların kalplerine nasıl ulaşabileceğini anlayabilmesi için Kutsal Ruh'un yardımıyla insanların karakterleri üzerinde çalıştı. Yüklendiği görevin yükü onun üzerindeydi. Yalnız başına derin düşünme ve dua ile hayatım adayacağı görevi için kendisini hazırlamaya ve bunun üzerinde düşüncelerini yoğunlaştırmaya çalıştı.

Çölde, Şeytan'ın günaha teşvikinden muaf olmamasına rağmen, mümkün olduğunca onun girebileceği her geçiş yolunu tıkadı. Buna karşın, Ayartıcı tarafından yine de rahatsız edildi. Fakat o, ruhsal anlayışa açıktı; karakterini ve karar verme gücünü geliştirdi. Kutsal Ruh'un yardımı ile Şeytan'ın kendisine yaklaşmasını önledi ve onun gücüne karşı dayanabildi.

Çöl, Yahya'nın hem okulu, hem de tapınağı oldu. Midyan'ın dağlarının arasında Musa gibi, Allah'ın varlığı ve O'nun gücünün kanıtlarıyla çevrelendi. Issız dağların kutsal yüceliğinde yaşamak, İsrail'in büyük önderi gibi onun kaderi olmadı. Fakat onun önünde, Ürdün'ün ötesinde Moav'ın yüksek tepeleri duruyordu ve sanki ona, dağları yerleştiren ve onları gücüyle oldukları yere sabitleyen Yüce Yara- dan'dan bahsediyordu. Onun çöl yurdundaki kasvetli ve virane görüntüsü, İsrail'in durumunu açık bir şekilde göz önüne seriyordu. Rab'bin bereketli bağı, ıssız ve çorak bir yer haline gelmişti. Fakat çölün üzerinde gökyüzü tüm parlaklığı ve güzelliği ile eğiliyordu. Fırtınayla kararan bulut yığınları, umut veren gökkuşağıyla kemer şeklinde uzanarak uzaklaşıyordu. İsrail'in üzerinde, Mesih'in hükümranlığının vaat edilen görkemi parladı. Öfke bulutları, O'nun antlaşma lütfunun gökkuşağı tarafından dağıtıldı.

Gece sessizlikte tek başına, Allah'ın, İbrahim'e yıldızlar gibi sayısız bir soyvaat ettiğini okudu. Sabahın ilk ışıkları Moav'ın dağlarını aydınlattığında, sanki "güneş doğduğunda sabah nuru gibi, hatta bulutsuz bir sabah gibi" olacak Kişi'den bahseder gibiydi.Öğle vaktinin aydınlığında, "Allah'ın görkemi göründüğünde ve tüm halk O'nu birlikte gördüğünde", O'nun görkemini gördü.Korku ve sevinçle, yılanın başını ezecek olan vaat edilen Oğul; Davut'un tahtından bir kral, saltanatı bırakmadan önce belirecek olan "barış veren"Kişi'nin gelişiyle ilgili

vahiyleri, peygamberlik kayıtlarında gece gündüz araştırdı. Vakit dolmuştu. Bir Romalı hükümdar Siyon tepesi üzerindeki sarayda oturdu. Allah'ın yüce buyruğu ile Mesih doğdu.

Yeşaya'nın, Mesih'in görkemini belirten hayranlık dolu açıklamaları, onun gece gündüz sürekli üzerinde çalıştığı konuydu. İşay'ın kökünden dal, "yeryüzünde ezilenler için dürüstçe karar vererek"; adaletle hükümranlık edecekbir Kral "ve insan için, fırtınadan sakla-nacak bir yer gibi; ... yorucu bir diyarda büyük bir kaya gölgesi gibi olacak;"artık İsrail'e "terk edilmiş" ve onun ülkesine de "virane" denmeyecek. Fakat ona Rab'bin halkı, "heftsi-ba"ve onun ülkesine de "beula"denilecek; Çünkü Rab onu seviyor." Yalnız olan peygamberin kalbi, bu ilahi düşüncelerin görkemiyle doldu.

Kral'a baktığında, O'nun güzelliğini görünce kendisini unuttu. Kendisinin, O'nun kutsal görkemine bakmaya layık olmadığını düşündü. Kimseden korkmadan bir gökyüzü elçisi olarak görevine baş-lamaya hazırdı. Çünkü İlahi Olan'a bakmıştı. Kralların Kralı'nın önünde eğildiği için dünyasal hükümdarların önünde cesurca ve korkmadan durabilirdi.

Yahya, Mesih'in krallığının doğasını tam olarak anlayamadı. O, İsrail'in düşmanlarından kurtarılmasını arzuladı. Fakat Mesih'in doğruluk içinde gelişi ve İsrail'in kutsal bir millet olarak tekrar kurulması, onun en büyük ümidiydi. Böylece O'nun doğumunda verilen peygamberliğin gerçekleşeceğine inanıyordu.

O'nun kutsal anlaşmasını anmak;... Biz, düşmanlarımızın elinden kurtarıldığımız için, O'nun önünde kutsallık ve doğruluk içinde, yaşamımızın tüm günlerinde O'na korkusuzca ibadet edebiliriz." O, halkını kandırılmış, kibirli ve günahlarının içerisinde uyumakta buldu. Onları kutsal bir yaşama çağırmayı arzuladı. Allah'ın iletmesi için ona verdiği mesaj, onların ilgisizliğini gidermek ve büyük kötülükleri yüzünden onları uyarmak içindi. Müjde'nin tohumu ekilmeden önce kalbin toprağı sürülmeliydi. Onlar, Mesih'ten şifa dilemeden önce içinde bulundukları günahlardan zarar görme tehlikesine karşı uyarılmalıydılar.

Allah gökyüzü elçilerini günahkarı pohpohlamak için göndermez. O, hiçbir barış mesajını, kutsal olmayanları ölümcül bir güvenliğe sürüklemek için vermez. Yanlış yolda olanların vicdanları üzerine ağır yükler getirir ve vicdani hükümleriyle kalplerini etkiler. Elçilik eden melekler, günahkarın Allah'a olan ihtiyaç duygusunu derinleştirmek ve "kurtarılmak için ne yapmalıyım?" diye haykırması için, ona Allah'ın uyarılarını iletirler. İşte o zaman tövbekara uzanan el, onu günahtan kurtarır. Günahı kınayan ve günahkarın kibrini ve hırsını utanca dönüştüren ses, en nazik ve sevgi dolu bir şekilde sorar: "Senin için ne yapmamı istersin?"

Yahya göreve başladığında, ülke kargaşa içindeydi ve bir devrimin eşiğindeydi. Arhelaos'un tahtı bırakmasından sonra, Yahudiye tamamen Roma'nın denetimine geçmişti. Romalı valilerin zalimliği, zorbalığı ve ülkeye putperest simge ve gelenekleri getirmek için kararlı bir şekilde çaba harcamaları, İsrail'in en cesur insanlarının öldürüldüğü ve binlerce kişinin kanıyla bastırılan ayaklanmanın çıkmasına sebep oldu. Tüm bunlar, Roma'ya ulusça duyulan nefreti daha da artırdı ve onun gücünden kurtulma arzusunu canlandırdı.

Kargaşa ve çekişmenin ortasında çölden, sert, ürkütücü fakat umut verici bir ses duyuldu: "Tövbe edin; Göklerin Egemenliği yaklaşmıştır." Yeni ve farklı bir güç insanları harekete geçirdi. Peygamberler, Mesih'in gelişini, gelecekte uzun süre sonra gerçekleşecek bir olay olarak bildirdiler. Fakat şimdi, bu peygamberliğin gerçekleştiği bildiriliyordu. Yahya'nın tek başına ortaya çıkması, onu dinleyenlerin düşüncelerini eski peygamberlere yöneltti. Davranışları ve kıyafetiyle İlyas peygambere benziyordu. İlyas'ın ruhu ve gücüyle ulusal yozlaşmaya karşı çıktı ve halkın günahlarını kınadı. Sözleri açık, anlaşılır ve ikna ediciydi. Birçok kimse onun ölümden dirilen peygam-berlerden biri olduğuna inanıyordu. Ülkenin tümü heyecan içindeydi ve halk çöle akın etti.

Yahya, Mesih'in gelişini halka ilan etti ve onları tövbe etmeye çağırdı. Günahtan arınmanın simgesi olarak onları Ürdün ırmağında vaftiz etti. Böylece onlara önemli bir ders vererek, kendilerinin Allah m seçilmiş halkı olduğunu iddia edenlerin, günahla bozulmuş kimseler olduklarını; yaşamlarını ve kalplerini arındırmadan, Mesih'in krallığında onlar için yer olmayacağını bildirdi. Prensler, hahamlar, askerler, vergi görevlileri ve köylüler peygamberi dinlemeye geldiler. Allah'ın kutsal uyarısı onları bir süre için korkuttu. Birçok kimse tövbe etti ve vaftiz oldu. Her mevkiden insan, onun açıkladığı Mesih'in krallığında yer alabilmek için Vaftizci'nin isteklerini yerine getirdi.

Birçok din yorumcusu ve Ferisi, günahlarını itiraf edip vaftiz olmaya geldiler. Kendilerini diğer insanlardan üstün görmüşlerdi ve insanları, kendi dindarlıklarının onlarınkinden daha üstün olduğunu düşünmeye yöneltmişlerdi; ve şimdi onların hayatındaki gizli suçlar ve sırlar açığa çıkmıştı. Fakat Kutsal Ruh tarafından Yahya'ya, bu insanların çoğunun, günahın gerçek kanısına sahip olmadıkları bildirildi. Onlar zamana uyan kimselerdi. Peygamberin arkadaşları olarak, gelen Kral ile lütuf bulacaklarını umut ediyorlardı. Bu sevilen genç öğretmenin ellerinde vaftiz edilerek insanların üzerindeki etkilerini güçlendirmeyi düşündüler.

Yahya onları karşıladığı zaman, şu sözlerle kınadı: "Engerekler soyu!... Gelecek olan öfkeden kaçmanız için sizi kim uyardı? Günahlarınızdan döndüğünüzü kanıtlayan ürünler getirin. Tövbe edin. Kendi kendinize 'atamız İbrahim'dir' demeye kalkışmayın. Çünkü size diyorum ki; Tanrı, İbrahim'e şu taşlardan çocuk çıkaracak güçtedir."

Yahudiler, Allah'ın İsrail'e sonsuz lütuf vaadini yanlış yorumladılar. "Gündüzleyin ışık olsun diye güneşi veren, geceleyin ışık olsun diye ayın ve yıldızların kanunlarını koyan; dalgalar gürleyinceye dek denizi karıştıran; O'nun ismi, orduların Rab'bidir; eğer o kanunlar benden uzaklaşırsa, İsrailoğulları benim önümde bir millet olmaktan sonsuza dek çıkar. Rab şöyle diyor; Eğer yukarıda gökler ölçülebilirse ve aşağıda yerin temelleri aşılabilirse, ben de o zaman tüm yaptıklarından ötürü İsrail'in zürriyetini kendimden atarım." Yahudiler, İb-rahim'in soyundan gelmelerinin, doğal olarak onlara, bu vaadin kendileri için verildiğini iddia etme hakkı verdiğini düşünüyorlardı. Fakat onlar, Allah'ın belirttiği şartları görmezlikten geldiler. Vaadi vermeden önce O, şöyle demişti: "Yasamı onların içine işleyeceğim; ve onların kalplerine yazacağım; onların Tanrı'sı olacağım ve onlar da benim halkım olacaklar... Fakat onların yaptığı kötülükleri affedeceğim ve onların günahlarını artık hiç anmayacağım."

O'nun yasasının kalplerinde yazılı olduğu bir halka, Allah'ın lütfü verilir. O'nunla bütünleşirler. Fakat Yahudiler, kendilerini Allah'tan ayırmışlardı. Günahları yüzünden O'nun hükümleri altında acı çekiyorlardı. Bu yüzden putperest bir millete esir düştüler. Onların düşünceleri yasayı çiğnemeleri sonucu karardı ve Allah geçmişte onlara çok büyük bir lütuf gösterdiği için, onlar kendi günahlarını mazur gördüler. Diğer insanlardan üstün ve O'nun kutsamalarını almaya layık olduklarını iddia ederek kibirlendiler.

Bu olaylar, "başkalarına ders olsun diye onların başına geldi ve çağların sonuna ulaşmış olan bizleri uyarmak için yazıya geçirildi." Allah'ın lütuflarını çoğu kez yanlış yorumlarız ve yaptığımız iyiliklerden dolayı O'nun lütfunu aldığımızı düşünerek, gereksiz yere övünürüz! Allah bu durumda, bizim için yapmak istediklerini yapamaz. O'nun lütufları, bizim mutlu olmamızı ve kalplerimizin, inançsızlık ve günaha karşı dayanıklı olmasını sağlamak içindir.

Yahya, kibirleri, bencillikleri ve zalimliklerinden dolayı, İsrail'in öğretmenlerinin, dürüst ve itaatkar İbrahim'in çocuklarından çok, insanlar için ölümcül bir bela olan engerekler soyundan olduklarını gösterdiklerini belirtti. Allah'tan aldıkları ışık göz önüne alındığında, onlar, kendilerini üstün gördükleri putperestlerden bile daha kötüydüler. Yontulduktan kayayı ve kazıldıkları çukurun boşluğunu unutmuşlardı. Allah amacını gerçekleştirmek için onlara bağımlı değildi. Putperest halkın arasından İbrahim'i çağırdığı gibi, diğerlerini de kendisine hizmet etmeye çağırabilirdi. Onların kalpleri, o an için çöldeki taşlar kadar sert görünebilirdi. Fakat Allah'ın ruhu, onları, kendi iste-ğini yerine getirmeleri ve vaadinin gerçekleşmesini beklemeleri için harekete geçirebilirdi.

"Ve şimdi" dedi peygamber: "Balta, ağaçların köküne vuruluyor. Bu yüzden iyi meyve vermeyen her ağaç kesilip ateşe atılacak." Ağacın değeri, ismiyle değil, verdiği meyveleriyle belirlenir. Eğer ağaç iyi meyve vermiyorsa, ismi onu yok olmaktan kurtaramaz. Yahya Yahudilere, Allah katındaki değerlerinin, onların karakterleri ve yaşamları ile belirleneceğini bildirdi. Onların iddialarının hiçbir değeri yoktu. Eğer yaşamları ve karakterleri Allah'ın yasası ile uyum içinde değilse, onlar O'nun halkı değildiler. O'nu dinleyenler, insanları kalpten etkilediği sözleriyle ikna oldular. O'na şu soru ile geldiler: "Öyleyse ne yapalım?" ve o cevap verdi: "İki mintanı olan, birini mintanı olmayana versin; yiyeceği olan, yiyeceği olmayanla paylaşsın." Vergi görevlilerini adaletsizliğe ve askerleri şiddete karşı uyardı.

Yahya, İsa'nın krallığında yer alacak olan herkesin, imanını ve pişmanlığını kanıtlaması gerektiğini belirtti. Nezaket, dürüstlük ve sadakat, onların yaşamlarında görülmeliydi. Onlar, ihtiyacı olanlara yardım edecekler ve Allah'a adaklarını sunacaklardı. Savunmasız olanları koruyacak, doğruluk ve şefkat örneği vereceklerdi. Böylece Mesih'i izleyenler, Kutsal Ruh'un, insanı değiştirebilen gücünün kanıtı olacaklardır. Onların günlük yaşamlarında adalet, acıma ve Allah sevgisi görülecektir. Aksi takdirde onlar, ateşe atılan samanın alevi gibi olurlar.

Yahya, şöyle dedi: "Gerçi ben sizi tövbe için suyla vaftiz ediyorum, ama benden sonra gelen benden daha güçlüdür. Ben, O'nun çarıklarını çıkarmaya bile layık değilim. O, sizi Kutsal Ruh'la ve ateşle vaftiz edecek." Peygamber Yeşaya, Rab'bin halkını "ateş ve adalet ruhu ile

arındıracağını" belirtmiştir. Rab, İsrail'e şöyle dedi: "Elimi senin üzerine döndüreceğim ve senin tüm cürufunu temizleyeceğim. Senin bütün kalayını kaldıracağım." Günahın bulunduğu her yerde "Tanrı yakıp tüketen ateştir." O'nun gücüne teslim olan herkesin içinde, Allah'ın Ruh'u günahı tüketecektir. Fakat insanlar günaha bağlı kalırlarsa, onunla bütünleşirler. O zaman, Allah'ın günahı yok eden gücünün, onları da yok etmesi gerekir. Yakup, melekle güreştiği geceden sonra şöyle haykırdı: "Allah'la yüz yüze görüştüm, ama canım bağışlandı." Yakup, Esav'a karşı davranışında büyük bir günah işlemişti. O pişmanlık duyduğunda günahı affedildi ve günahtan arındırıldı. Bu şekilde Allah'ın mevcudiyetinin kendisine açıklanması karşısında ayakta kalabildi. Fakat insanlar bilerek kötülük yaptıklarında, her nerede Allah'ın önüne gelseler, hep yok oldular. Mesih'in ikinci gelişinde kötüler, "O'nun ağzından çıkan solukla" tükenecekler ve "O'nun gelişinin görkemiyle yok olacaklardır." Doğrulara hayat veren Allah'ın görkeminin ışığı günahkarları yok edecektir.

Vaftizci Yahya'nın zamanında Mesih, Allah'ın karakterini göstermek için belirmek üzereydi. O'nun varlığı insanlara kendi günahlarını gösterecekti. Onlar ancak günahtan arınmayı istedikleri müddetçe, O'nun birlikteliğine girebilirlerdi. Sadece temiz kalpli insanlar, O'nun yanında kalabilirlerdi. Böylece Yahya, Allah'ın mesajını İsrail'e açıkladı. Birçok kimse onun öğrettiklerine önem verdi ve itaat etmek için her şeyden fedakarlık etti. Halk bu yeni öğretmeni her gittiği yerde izledi, birçok kimse onun, Mesih olabileceği umudunu taşıyordu. Fakat Yahya, insanların kendisiyle ilgilendiğini gördüğünde, onların imanını gelecek olan Kişi'ye yöneltmeye çalıştı.

Bu Bölüm Luka 1:5-23, 57-80; 3:1-18; Matta 3:1-12; Markos 1:1-8'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 11. VAFTIZ

Cöldeki peygamberin mesajları ve onun harikulade açıklamaları tüm Celile'de yayıldı. Mesaj en uzaktaki dağ köylülerine ve göl kenarında yaşayan balıkçılara kadar ulaştı. Bu içten ve samimi insanların kalplerinde en gerçek ilgiyi buldu. Mesih Nasıra'da Yusuf'un marangoz dükkanında çağrıyı aldı. Vakit dolmuştu. Günlük işinden dönerek annesiyle vedalaştı. Ürdün'e akın eden insanları izledi.

İsa ve Vaftizci Yahya kuzendiler ve doğdukları dönemdeki şartlar nedeniyle birbirleriyle yakından ilgiliydiler. Buna karşın henüz hiç karşılaşmamışlardı. İsa'nın yaşamı Celile'deki Nasıra'da, Yahya'nınki ise Yahuda çölünde geçmişti. Çok farklı çevrelerde gizlilik içinde yaşamışlardı ve birbirleriyle henüz hiç görüşmemişlerdi. Allah böyle emretmişti. Böylece insanlarda, onların birbirlerine destek olmak için birlikte el birliğiyle çalıştıkları düşüncesi uyanmamıştı.

Yahya, Mesih'in doğumunu işaret eden olaylar hakkında bilgi sahibiydi. O'nun çocukluğunda Kudüs'ü ziyaret ettiğini ve hahamların okulunda geçenleri duymuştu. Günahsız bir yaşamı olduğunu bili-yordu ve O'nun Mesih olduğuna inanıyordu; fakat bundan tam olarak emin değildi. İsa nın yıllar boyu gizlilik içinde yaşadığı gerçeği, O'nun görevi ile ilgili özellikle kesin bir bilgi vermeyerek, O'nun vaat edilen Kişi olup olmadığı konusunda şüphe duyulmasına yol açtı. Buna rağmen Vaftizci, Allah istediğinde her şeyin açığa çıkacağına inanarak iman içinde bekledi. Mesih'in onun ellerinde vaftizi arayacağı ve O'nun ilahi karakterinin işaretinin o zaman verileceği kendisine gösterilmişti. Böylece Yahya, Mesih'i halka tanıtabilecekti.

İsa vaftiz olmak için geldiğinde, Yahya O'nun karakterinde, daha önce hiçbir kimsede sezinlemediği bir saflığın farkına vardı. O'nun varlığıyla çevrelenen ortam kutsaldı ve insanlarda saygı uyandırıyordu. Ürdün'de O'nun etrafında toplanan kalabalığın arasında; Yahya, onların suçlarıyla ilgili karanlık olaylarını dinledi ve sayısız günah işlemiş, günaha yenik düşmüş insanlarla karşılaştı; böylesine ilahi etki bırakan bir Kişi ile daha önce hiç karşılaşmamıştı. Bununla birlikte Mesih'in isteğini yerine getirmekten çekindi. Kendisi bir günahkar olarak, günahsız olan Kişi'yi nasıl vaftiz edebilirdi? Ve tövbeye ihtiyacı olmayan Kişi, arınmak için günahların itiraf edildiği bir ayine katılmaya nasıl razı olurdu?

İsa vaftiz olmak istediğinde, Yahya geri çekildi ve şöyle dedi: "Senin elinle benim vaftiz edilmem gerekirken, sen mi bana vaftize geliyorsun?" Ciddi, fakat nazik bir şekilde İsa cevap verdi: "Şimdilik buna razı ol; çünkü doğru olan her şeyi bu şekilde yerine getirmemiz gerekir." Ve Yahya buna razı olarak Kurtarıcı'yı, aşağıya, Ürdün ırmağına yöneltti ve O'nu suya batırdı. "İsa vaftiz olur olmaz sudan çıktı... O anda gökler açıldı ve İsa, Allah'ın Ruhunun güvercin gibi inip üzerine konduğunu gördü." İsa kendi adına günahların itirafı için vaftiz olmadı. Bizim atacağımız adımları atarak ve bizim yapmamız gereken işi yaparak, günahkar insanlarla bütünleşti. O'nun vaftizinden sonraki acı dolu ve güçlüklere karşı sabırla dayandığı yaşamı bizim için bir örnekti.

Sudan çıkarak ırmak kenarında duayla eğildi. O'nun önünde yeni ve önemli bir dönem başlıyordu. Şimdi daha geniş bir alanda hayatının en büyük mücadelesine giriyordu. O, Barışın Kralı olduğu halde O'nun gelişi bir kılıcın kınından çıkması gibi olmalıydı. O'nun kurmak üzere geldiği Krallık, Yahudilerin arzu ettiği krallığın tam tersiydi. İsrail'in dini yapısının kurucusu olan Kişi'ye onun düşmanı ve onu yok etmek isteyen biri gözüyle bakılacaktı. Sina dağı üzerinde yasayı açıkça bildiren Kişi, yasayı çiğneyen biri gibi yargılanacaktı. Şeytan'ın gücünü kırmak için gelen Kişi, Beelzebub' olarak suçlanacaktı. Yeryüzünde hiç kimse O'nu anlamamıştı ve görevini sürdürürken, hala yalnız başına yoluna devam etmek zorundaydı. Annesi ve kardeşleri, hatta elçileri bile O'nun görevini hayatları boyunca anlayamadılar. O, sonsuz ışık içinde Allah ile birlikte olan Kişi olarak yaşadı; fakat O'nun yeryüzündeki yaşamının yalnızlık içinde geçmesi gerekliydi.

Bizimle birlikte olan Kişi olarak bizim sıkıntılarımızın ve suçlarımızın yükünü taşıması gerekliydi. Günahsız olan Kişi, günahın utancını hissetmek zorunda kaldı. Barıştan yana olan, çekişme ortamında1 yaşamaya; gerçekten yana olan, uydurmacalara; iyilikten yana olan da kötülüğe tahammül etmeliydi. Yasaları ihlal etmenin sebep olduğu her günah, uyuşmazlık ve ihtirasın sonucunda oluşan bozukluk adeta O'nun ruhuna yapılan bir işkenceydi.

O, yoluna yalnız başına devam etmeliydi. Yükü tek başına taşımalıydı. Dünyanın kurtuluşu, kendi görkemini bir yana bırakıp insan-lığın zayıflığını kabul eden Kişi'ye bağlıydı. Her şeyi gördü ve hissetti. Fakat O'nun tek bir amacı vardı. Günahkar insan soyunun kurtuluşu O'na bağlıydı ve her şeye Gücü Yeten Sevgi'nin elini tutmak için kendi elini uzattı. Kurtarıcı, duayla ruhunu dökerken, O'nun nuru gökyüzüne yayılıyor gibi görünür. O, günahın insan kalbini nasıl taşlaştırdığını ve O'nun görevini anlamanın ve kurtuluşu kabul etmenin onlar için ne kadar zor olacağını iyi bilir. Onların inançsızlığını yenmek ve Şeytan'ın onları tutsak ettiği zincirleri kırmak ve onların iyiliğini düşünerek, Yok Edici'yi yenmek için Baba'dan kendisine güç vermesini diler. Allah'ın, Oğlu'nun kişiliğinde insanlığı kabul ettiğine dair Allah'tan kanıt ister.

Melekler böyle bir duayı daha önce hiç duymamışlardır. Çok sevdikleri Komutanları'na bu teminat ve teselli mesajını iletmek için sabırsızlanırlar. Fakat hayır; Oğlu'nun yakarışına Baba bizzat kendisi cevap verecektir. Allah'ın tahtından doğrudan doğruya O'nun görkeminin ışığı parlar. Gökler açılır ve Kurtarıcı'nın başı üzerine güvercin şeklinde bir ışık en saf bir şekilde iner. Bu, yumuşak ve alçakgönüllü Olan'a uyan bir simgedir.

Ürdün'deki kalabalığın arasında, Yahya dışında çok az kimse gökyüzündeki bu görüntünün farkına vardı. Buna karşın İlahi Varlık'ın kutsallığı topluluğun üzerindeydi. Halk sessizce İsa'ya bakıyordu. O'nun bedeni Allah'ın halkını çevreleyen ışıkla doldu. O'nun göğe çevrilen yüzü onların daha önce hiçbir insanda görmedikleri şekilde nurla doldu. Açılan göklerden bir ses şöyle dedi: "İşte benim sevgili Oğlum. Ondan hoşnudum." Bu doğrulayıcı sözler, olaya tanık olanların yüreğini imanla doldurmak ve Kurtarıcı'ya görevinde güç vermek için söylendi. Suçlu bir dünyanın günahlarının Mesih'e yüklenmesiyle ve bizim günahkar ırkımızın tabiatını alarak

O'nun kendisini alçalmasıyla birlikte, gökyüzünden gelen ses, O'nun Sonsuz Olan'ın Oğlu olduğunu bildirdi.

Yahya, İsa'yı Baba'nın rızası için gözyaşları içinde yakaran biri olarak gördüğünde derinden etkilendi. Allah'ın görkemi O'nu çevrelediğinde, gökyüzünden gelen bir ses duyuldu. Yahya, Allah'ın vaat ettiği işareti tanımıştı. Vaftiz ettiği Kişi'nin dünyanın Kurtarıcı'sı olduğunu biliyordu. Kutsal Ruh O'nun üzerindeydi ve eliyle İsa'yı işaret ederek şöyle haykırdı. "İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu."

Dinleyenlerin arasında hiç kimse, hatta kendisi bile şu sözlerin önemini fark edemedi: "Allah'ın Kuzusu". İbrahim, Moriya dağı üzerinde oğlunun kendisine şu soruyu sorduğunu duydu: "Baba, yakılmalık adak için kuzu nerede?" Baba cevap verdi: "Oğlum, yakılmalık adak kuzusunu Tanrı kendisi sağlar." İbrahim, İshak'ın yerine ilahi olarak verilen koçta, insanların günahları için ölecek olan Kişi'nin simgesini gördü. Kutsal Ruh, Yeşaya aracılığıyla bu olayı işaret ederek Kurtarıcı hakkında şöyle peygamberlik eder: "O, boğazlanacak kuzu gibi getirildi." ve "Rab, bizim kötülüklerimizi O'nun üzerine koydu"; fakat İsrail halkı bundan ders almadı. Onlardan birçoğu sundukları kurbanları, putperestlerin kendi kurbanları için yaptıkları gibi, onları Allah'ın gözüne girebilmek için verilen hediyeler olarak gördüler. Allah onları kendisine yaklaştıran lütfün, O'nun kendi sevgisinden kaynaklandığını onlara öğretmeyi arzuladı.

Ürdün'de Mesih'e söylenen sözler, "Sevgili Oğlum budur. O'ndan hoşnudum" tüm insanlık içindir. Allah Mesih ile, bizim temsilcimiz olarak konuştu. Tüm günahlarımızla ve zayıflığımızla değersiz olarak görülüp bir kenara atılmadık. "Öyle ki sevgili Oğlunda bize bağışladığı yüce lütfü övülsün"İsa'nın üzerindeki yücelik, Allah'ın bize duyduğu sevginin teminatıdır. Bize duanın gücünü anlatır. Allah'ın, insanın sesini nasıl duyabileceğini ve bizim yakarışlarımızın, gökyüzü tarafından nasıl kabul edildiğini bize söyler. Yeryüzü günahla gökyüzünden ayrıldı ve onun birlikteliğine yabancılaştı; fakat İsa onu görkemli kü-reyle tekrar bütünleştirdi. O'nun sevgisi insanları sardı ve gökyüzünün en yükseğine erişti. Gökyüzünün açık kapılarından süzülen görkem, günaha teşvike karşı dayanmamıza yardım dilemek için dua ettiğimizde, bizim başımızın üzerine de süzülecektir. İsa ile konuşan Ses, inanan herkese hitap eder. "Sevgili Oğlum budur. O'ndan hoşnudum."

"Sevgili kardeşlerim, daha şimdiden Tanrı çocuklarıyız ama, ne olacağımız henüz bize gösterilmedi. Ne var ki, Mesih göründüğü zaman O'na benzer olacağımızı biliyoruz. Çünkü O'nu olduğu gibi göreceğiz." Kurtarıcımız en günahkar, en muhtaç, en fazla zulüm görmüş ve hor görülmüş olan kimselerin Baba'ya ulaşabilmesi için yolu açmıştır. Hepsi Mesih'in hazırlamak için gittiği yere girebilir. "Kutsal ve gerçek olan, Davut'un anahtarını elinde bulunduran Kişi, şu sözleri bildiriyor: 'O'nun açtığını kimse kapatamaz, kapattığını kimse açamaz; ...İşte senin önüne kimsenin kapayamayacağı açık bir kapı koydum'"

BÖLÜM 12. DENENME

"Ve İsa,Kutsal Ruh ile dolu olarak Ürdün'den döndü ve O'nun tarafından çöle yöneltildi." Markos'un sözleri daha büyük önem taşır. O, şöyle der: "O an Ruh, İsa'yı çöle gönderdi. İsa çölde kaldığı kırk gün boyunca Şeytan tarafından sınandı. Yabani hayvanlar arasındaydı." "Ve bu süre içinde hiçbir şey yemedi."

İsa denenmek üzere çöle gönderildiğinde, Allah'ın Ruhu tarafından yönlendirildi. O, Şeytan'ın kendisini kandırmasını sağlayacak hiçbir şey yapmadı. İsa yalnız kalmak, işi ve görevi üzerinde düşünmek için çöle gitti. Dua ederek ve oruç tutarak bu dikenli yolda yolculuk yapmak için cesaretini toplayacaktı. Fakat Şeytan, Kurtarıcı'nm çöle gittiğini biliyordu ve bunun O'na yaklaşmak için en uygun fırsat olduğunu düşündü.

Işık Prensi ve Karanlıklar Krallığı'nın lideri arasındaki çatışmada dünyayı büyük sorunlar bekliyordu. Şeytan insanı günahla kandırdıktan sonra dünyanın kendisine ait olduğunu iddia etti ve kendisini bu dünyanın prensi olarak tanıttı. İlk anne ve babamız, O'nun doğasına uyum sağlamış oldukları için Şeytan, burada kendi imparatorluğunu kurmayı düşündü. İnsanların onu hükümdarları olarak seçtiklerini belirtti. Onları denetimi altına alarak dünya üzerinde egemenlik kurdu. Mesih, Şeytan'ın iddiasının yanlışlığını kanıtlamak için geldi. Bir insanoğlu olarak Allah'a bağlı kalacaktı. Böylece Şeytan'ın, insan soyu üzerinde denetimi bütünüyle eline geçiremediği ve O'nun dünyanın sahibi olduğu iddiasının yanlış olduğu gösterilecekti. O'nun gücünden kurtulmak isteyenler serbest bırakılacaklardı. Adem'in günahtan dolayı yitirdiği egemenlik geri alınacaktı.

Aden bahçesinde Allah m yılana yapmış olduğu şu açıklamasından beri, Seninle kadını, onun soyuyla senin soyunu birbirinize düşman edeceğim,"Şeytan dünya üzerinde kendisinin tam bir egemenlik kuramadığını biliyordu. İnsanda O'nun egemenliğine karşı direnen bir gücün işlediğini gördü.

Şeytan yoğun ilgiyle Adem ve oğulları tarafından sunulan kurbanları izledi. Bu törenlerde gökyüzü ve yeryüzü arasında bir birlik simgesi gördü. Kurtarıcı'yı işaret eden ayinleri ve Allah'ı yanlış yorumladı. Allah sanki onları yok etmeyi arzuluyormuş gibi, insanlar Allah'tan korkmaya yöneltildiler. O'nun sevgisini göstermek için sunulması gereken kurbanlar, O'nun öfkesini dindirmek için sunuldu. Şeytan insanları kendi yasasına bağlamak için onların kötü duygularını harekete geçirdi. Allah'ın yazılı sözü insanlığa iletildiğinde, Şeytan, Kurtarıcı'nın gelişiyle ilgili peygamberlikler üzerinde çalıştı. Mesih geldiğinde O'nu reddetmelerini sağlamak için nesiller boyunca onların gözlerini peygamberliklere kapamaya çalıştı.

İsa doğduğunda Şeytan, Mesih'in O'nun egemenliğine karşı çıkmak için ilahi bir görevle geldiğini biliyordu. Yeni doğan Kral'ın yetkisini doğrulayan mesajı duyunca tedirgin oldu. Şeytan, Mesih'in Baba'nın Oğlu olarak gökyüzünde sahip olduğu konumu iyi biliyordu. Tanrı'nın Oğlu'nun bir insan bedeninde dünyaya gelecek olması, O'nu şaşırttı ve endişelendirdi. O, bu büyük fedakarlığın sırrını çözemedi. O'nun bencil ruhu aldatılan insan

soyuna duyulan böylesine büyük bir sevgiyi anlayamazdı. Gökyüzünün barışı, görkemi ve Allah ile birlikte olmanın sevinci, insanlar tarafından çok iyi anlaşılamadı. Fakat Lusifer bunu çok iyi biliyordu. Gökyüzünden kovulduğundan dolayı, kendisi gibi başkalarının da düşmesine sebep olmak için intikam almaya karar verdi. Bunıı, insanların göksel gerçeklere gereğinden az değer vermelerini ve dünyevi zevklere kapılmalarını sağlayarak yapacaktı.

Gökyüzünün Hakimi, insanları kendi krallığına getirmek için verdiği mücadelede birçok engelle karşılaştı. Beytlehem'de bir bebek olduğu zamandan itibaren, bu Kötü Varlık tarafından sürekli rahatsız edildi. Allah'ın görüntüsü İsa'da açıkça görülüyordu ve Şeytan'ın konseylerinde O'nun yenilmesine karar verildi. Yeryüzünde başka hiçbir kimse, Aldatıcı'nın gücünden kaçamamıştı. Kötülük ittifakının güçleri, O'na karşı savaş açmak ve hatta mümkün olsa O'na hükmetmek için harekete geçtiler.

Şeytan, Kurtarıcı'nın vaftizine tanık olanların arasındaydı. Baha'nın nurunun Oğlu'nu sardığını gördü. İsa'nın ilahiliğini doğrulayan Yehova'nın sesini duydu. Adem günah işlediğinden beri insanların Allah ile kurdukları doğrudan birliktelik kesintiye uğramıştı; gökyüzü ve yeryüzü arasındaki ilişki Mesih ile tekrar sağlandı; fakat O, "günahkar insanın özdeşliğinde geldiği için"Baba, bizzat kendisi konuştu. O daha önce insanlarla İsaaracılığıylailetişim kurmuştu; fakat şimdi onlarlaİsa'nın bizzat kendisindeiletişim kurdu. Şeytan, Allah'ın kötülükten nefret etmesinin yeryüzü ve gökyüzü arasında sonsuz bir ayırım getirmesini umuyordu; fakat şimdi Allah ile insanlar arasındaki bağın tekrar kurulduğu açıkça görülüyordu.

Şeytan sürdürdüğü bu savaşı kazanmak ya da kaybetmek zorundaydı. İnsanlara karşı açtığı savaşta tasarladığı o kadar çok tuzak vardı ki, bunun için sadece kendi meleklerini görevlendirmesi yeterli olmazdı. Savaşı bizzat kendisi yönetmeliydi. Dönekliğin her türlü gücü, Tanrı'nın Oğlu'na karşı kullanılmak üzere biriktirildi. Birçok kimse, Mesih ile Şeytan arasındaki savaşı, kendi hayatları için özel önem taşıyan bir mesele olarak görmez; bu, onları pek fazla ilgilendirmez. Fakat bu çatışma her insan kalbinde tekrarlanır. Kişi, Allah'a hizmet etmek için kötülerin tarafını, Şeytan'ın saldırıları ile karşı karşıya gelmeden bırakmaz. İsa'nın karşı koyduğu tuzaklar, bizim için dayanılamayacak kadar zor olan tuzaklardı. O'nun karakterinin bizden üstün olduğu kadar, onlar kendilerini O'ndan üstün gördüler. Dünyanın günahlarından oluşan yığının O'nun üzerine gelmesiyle, İsa nefsine hakim olma, dünyevi değerlere bağımlılık ve kişiyi aşırılığa iten gösteriş düşkünlüğü testine dayandı. Bunlar, Adem ve Havva'nın yenik düştüğü ve rahatlıkla bizim de yenik düşebileceğimiz kandırmacalardı.

Şeytan, Adem'in günah işlemesini, Allah'ın Yasası'nın adil olmadığı ve ona itaat edilemeyeceğine kanıt olarak öne sürdü. İsa, bizim insan görünümümüzü alarak Adem'in hatasının bedelini ödeyecekti. Fakat Adem'e Ayartıcı tarafından saldırıldığında, günahın onun üzerinde hiçbir etkisi yoktu; onun üzerinde bedensel ve zihinsel sağlığa tam olarak sahip olma gücü vardı. Ayrıca Aden bahçesinin görkemi onu kuşatmıştı ve göksel varlıklarla her gün ilişki içindeydi. İsa şeytanla karşılaşmak için çok değişik bir koşulda çöle gitmişti. İnsan soyu dört bin yıldır bedensel ve zihinsel gücüyle birlikte, ahlaki değerlerini de kaybediyordu ve Mesih

yozlaşan insanlığın zayıflıklarını üzerine aldı. Onu bulunduğu en düşük derinliklerden ancak bu şekilde kurtarabilirdi.

Birçok kimse İsa'nın, Şeytan'ın günaha teşvikiyle yenilmesinin imkansız olduğunu iddia eder. Öyle olsaydı İsa, Adem ile aynı konumda olamazdı; Adem'in kazanamadığı zaferi, O da kazanamazdı. Biz herhangi bir bakımdan, İsa'nın yaşadığından daha sert bir çatışma içinde olsak, İsa bu durumda bizi kurtaramazdı. Fakat Kurtarıcı'mız, tüm sorumluluklarıyla insan özdeşliğini aldı. Şeytan'a uyma olasılığıyla birlikte bizim yapımızı aldı. Biz, O'nun maruz kalmadığı hiçbir olayı yaşamıyoruz.

Nefse hakim olma, Aden bahçesindeki kutsal çiftin yenik düştüğü; fakat İsa'nın galip geldiği ilk büyük ayartılmanın temeliydi. Yıkımın başladığı yerde bizim kurtarılma işimiz başlamalıydı. Adem'in, nefis arzusuna göz yumması sonucu günah işlediği gibi, İsa'nın da nefsinin arzularını reddederek galip gelmesi gerekliydi. "Kırk gün kırk gece oruç tuttu. Sonunda açlık duydu. Ayartıcı yaklaşıp 'Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan, söyle şu taşlar ekmek olsun' dedi. İsa ona şu karşılığı verdi: 'Kutsal Yazılarda insan yalnız ekmekle değil, Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşar diye yazılmıştır.'"

Adem'den, İsa'nın yaşadığı çağa kadar, insanların kendilerini nefis arzularına bırakmaları, tamamen denetimden çıkıncaya kadar, onların tutkularının ve ihtiraslarının güçlerini artırdı. Böylece insanların ahlakı ve sağlığı bozuldu ve Şeytan'a karşı galip gelmek onlar için artık imkansız hale geldi. İsa bizim için en zor teste dayanarak Ayartıcı'yı yendi. O, ölüm ya da açlıktan daha güçlü bir iradeye sahipti. Bu ilk zaferde karanlığın güçleriyle olan çatışmalarımızla ilgili başka olaylar da bulunmaktadır.

İsa çöle girdiğinde Baba'nın görkemiyle çevrelendi. Düşüncelerini Allah üzerinde yoğunlaştırarak insan zayıflığının üzerinde yük-seltildi. Fakat görkem oradan uzaklaştı ve Mesih, Ayartıcı'ya karşı mücadele etmek üzere yalnız bırakıldı. Burada O'na her an sıkıntı verici bir ortam vardı. O'nun insani doğası, kendisini bekleyen çatışmadan kaçındı. Kırk gün oruç tuttu ve dua etti. Açlıktan zayıf düşmüştü. Yorgun ve bitkin bir haldeydi. Şiddetli bir zihinsel acı çekiyordu. "O'nun görünüşü ve şekli insanın görünüşünden çok farklı bir hale gelmişti." Bu kez Şeytan için bir fırsat doğmuştu. Artık İsa'yı yenebileceğini sanıyordu.

Mesih'in yanına sanki dualarına cevap olarak melek görünümünde birisi geldi ve oruç süresinin bittiğini bildirmek için Allah tarafından görevlendirildiğini söyledi. Allah, İbrahim'in İshak'ı kurban etmesini önleyen bir melek gibi, İsa'nın kan izleri taşıyan yolda çöle gitme isteğini de yerine getirdi. Baba, O'nu kurtarmak için bir melek göndermişti; bu, İsa'ya getirilen mesajdı. Kurtarıcı açlıktan zayıflamıştı. Şeytan ansızın O'nun üzerine geldiğinde, yiyeceğe şiddetle ihtiyacı vardı. Çöldeki ekmek somunu görünümündeki taşları işaret ederek, "Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan emret, şu taşlar ekmek olsun!" dedi. O, ışık meleği gibi görünmesine rağmen, söylediği şu ilk sözler, O'nun gerçek kimliğini açığa çıkarıyor. "Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan" sözünde gizli bir güvensizlik ima ediliyor. İsa, Şeytan'ın önerdiğini yapsaydı, onun şüphesini kabul etmiş olacaktı. Ayartıcı başlangıçta insanları yenmede son derece başarılı

olduğu yöntemlerle, İsa'yı yenmeyi tasarlar. Şeytan, Aden'de Havva'ya ne kadar kurnaz bir şekilde yaklaşmıştı!

"Tanrı, gerçekten bahçedeki ağaçların hiçbirinin meyvesinden yemeyeceksiniz dedi mi?" Ayartıcı'nın sözleri doğruydu; fakat bu sözleri söylerken, Allah'ın sözüne karşı gizli bir küçümseme ima ediyordu. Şeytan'ın sözlerinde gizli bir olumsuzluk ve ilahi gerçekliğe karşı bir şüphe ifadesi vardı. Şeytan, Allah'ın, kendi söylediği şekilde davranmayacağı düşüncesini Havva'ya aşılamaya çalıştı. Böylesine güzel bir meyveyi onlardan esirgemesinin, O'nun sevgisi ve insanlara olan şefkatiyle çeliştiğini söyledi. Böylece Ayartıcı, bu kez İsa'yı kendi düşünceleriyle etkilemeye çalışır: "Eğer sen Tanrı'nın Oğlu'ysan!" Mesih, bu sözleri hatırladıkça acı duyar. Şeytan'ın ses tonunda bir şüphe ifadesi vardır. Ayartıcı, "Tanrı, Oğlu'na bu şekilde davranır mıydı? O'nu çölde vahşi hayvanlarla, yiyeceksiz ve yalnız başına bırakır mıydı?" diye düşünür. Şeytan, bu düşünceleriyle Allah'ın, İsa'nın böyle bir durumda olmasını asla istemediğini ima eder. "Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan" kendini bu açlıktan kurtarmak için emret, şu taşlar ekmek olsun!

Gökyüzünden gelen şu ses, "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum"hala Şeytan'ın kulaklarında çınlıyordu. Fakat o, İsa'nın bu kanıta inanmasını engellemekte kararlıydı. Allah'ın sözü Mesih'in ilahi görevinin güvencesiydi. İsa insanların arasında bir insan olarak yaşamaya gelmişti ve bu, O'nun gökyüzü ile olan ilişkisini bildiren sözdü. Şeytan'ın amacı, O'nun bu sözden şüphe duymasına neden olmaktı. Eğer İsa'nın Allah'a duyduğu güven sarsılabilirse, Şeytan tüm çatışmada zaferin kendisinin olacağını biliyordu. Böylece İsa'yı yenebilirdi. Şeytan aşırı açlık ve umutsuzluğun zorlaması altında, İsa'nın, Baba sına olan imanının azalacağını ve kendisi için bir mucize yapacağını umuyordu. Eğer Mesih bunu yapsaydı, bizi kurtarma planı başarısız olurdu.

Şeytan ve Mesih ilk olarak çatışma içinde karşılaştıklarında, İsa gökyüzünün hakimiydi ve gökyüzündeki isyanın lideri olan Şeytan cennetten kovuldu. Onların şimdiki durumları bu kez bunun tam tersiymiş gibi görünür. Şeytan, kendisine göre avantaj saydığını şimdi en iyi şekilde kullanır. O, meleklerin en güçlülerinden birinin gökyüzünden kovulduğunu söyler. İsa'nın gelişi, O'nun, Allah tarafından dışlanan ve insanlar tarafından terk edilen o kovulan melek olduğunu gösteriyor. Şeytan, ilahi bir Kişi'nin mucize yaparak iddiasını kanıtlaması gerektiğini savunuyordu. "Tanrı'nın Oğluysan, söyle de şu taşlar ekmek olsun" dedi. Şeytan böyle yaratıcı bir güç hareketinin, ilahi- liğin kesin bir kanıtı olacağını ileri sürer. Bu, Şeytan'ın başlattığı çatışmayı sona erdirecekti. İsa, kurnaz Aldatıcı'yı hiçbir tepki göstermeden sessizlik içinde dinleyemezdi. Fakat Tann'nın Oğlu, Şeytan'a ilahiliğini kanıtlamayacak ve alçaltılmasının nedenini açıklamayacaktı. İsyancı'nın isteğine uyarak ne insanların yararı ne de Allah'ın yüceliği için hiçbir şey kazanılamazdı. İsa, onun önerisine uymuş olsaydı, Düşman şöyle derdi: "Bana, senin Tanrı'nın Oğlu olduğuna inanmamı sağlayacak bir kanıt göster!" Bunu kanıtlamak, onun kalbindeki isyan gücünü kırmaya yetmezdi. İsa ilahi gücünü8kendi kişisel çıkarları için kullanmayacaktı. Bize bir iman ve sadakat örneği bırakarak, bizim gibi acı çekmek için gelmişti. Yeryüzündeki yaşamında, ne şimdi, ne de hayatının daha sonraki dönemlerinde

kendi yararına bir mucize yapmadı. O nun harikulade işleri başkalarının yararınaydı. İsa, Şeytan'ı baştan beri tanımasına rağmen onunla şiddetli tartışmalara girmek için, onun teşvikine kapılmadı. Gökyüzünden gelen sesi hatırlayıp güçlenerek Babasının sevgisinde huzur buldu. Şeytan ile pazarlık etmeyecekti.

İsa, Şeytan'a Kutsal Yazı'nın sözleriyle karşılık verdi. "Böyle yazılıdır" dedi. Şeytan'ın günaha her teşvikinde, O'na karşı savaşta kullandığı tek silah, Allah'ın Sözü'ydü. Şeytan, ilahiliğinin bir işareti olarak İsa'dan bir mucize yapmasını istedi. Fakat tüm mucizelerden daha yüce olan şu sözlere duyulan sarsılmaz güven, "Rab böyle diyor" inkar edilemez bir gerçekti. İsa konumunu koruduğu sürece, Ayartıcı hiçbir avantaj kazanamadı. İsa en zayıf düştüğü anda Şeytan'ın en şiddetli teşviki ile karşılaştı. Şeytan, böylece O'na hükmedebileceğini düşündü. Bu yöntemle insanlar- üzerinde zafer kazanmıştı. İrade gücü zayıfladığında, dayanma gücü ve Allah'a iman azaldığında dürüstlüklerini korumak için uzun süre cesurca dayananların çoğu, sonunda Şeytan'a yenildiler. İmanı, Sınırsız güce olan bağlılığını bir an için bıraktığında, Musa kırk yıl boyunca İsrail halkı ile çölde dolaşmaktan yorgun düştü. Vaat edilen ülkenin sınırlarında başarısızlığa uğradı. Baal'ın dört yüz elli sahte peygamberiyle birlikte tüm İsrail ulusuna karşı duran Kral Ahav'ın önüne cesurca çıkan İlyas ile de böyle oldu. Karmel dağı üzerindeki o kötü günden sonra, sahte peygamberler öldürüldüğünde ve insanlar Allah'a bağlılıklarını bildirdiklerinde, İlyas putperest İzevel'in tehditlerinden dolayı hayatını kurtarmak için oradan uzaklaştı.Böylece Şeytan insanlığın zayıflığından yararlandı. O, günümüzde hala aynı şekilde iş başındadır. Kişi ne zaman üzüntü ve kederle çevrelense ya da yoksulluk ve sıkıntı çekse, Şeytan onu ayartmak ve huzursuz etmek için hazırdır. O, bizim karakterimizin zayıf noktalarına saldırır. Böyle bir durumun gerçekleşmesinden acı duyan Allah'a olan güvenimizi sarsmaya çalışır. Allah'a güvenmememiz ve O'nun yasasından şüphe duymamız için bizi ayartmaya çalışır. Ayartıcı zayıflığımızı ve acizliğimizi göz önüne getirerek, İsa'nın yanına geldiği gibi bizim yanımıza da gelir. O, kişinin cesaretini ve Allah'a olan bağlılığını yitirmesini sağlamayı ümit eder. O zaman kurbanından emin olur. Eğer biz onunla, İsa'nın karşılaştığı gibi karşılaşsak, birçok yenilgiden kurtulmuş olurduk. Düşman'la pazarlık edersek, ona avantaj vermiş oluruz.

İsa, Ayartıcı'ya, "İnsan sadece ekmekle değil, Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşar" dediğinde, on dört asırdan daha uzun bir süre önce İsrail'e söylediği sözleri tekrarladı: "Seni alçaltmak, denemek, emirlerini tutup tutmayacağını ve kalbinde olanı bilmek için, Rab'bin seni bu kırk yıl boyunca çölde yürüttüğü bütün bu yolu hatırlayacaksın... Seni alçalttı ve aç bıraktı ve insanın sadece ekmekle yaşamadığını; fakat Rab'bin ağzından çıkan her sözle yaşadığını sana bildirmesi için, senin bilmediğin ve atalarının bilmediği 'man'ısana yedirdi." Çölde tüm dayanma gücü bittiğinde, Allah, halkına gökten 'man'ı indirdi; indirilen man tüm halka yetecek kadardı. Onlar Allah'a güvenip O'nun yolunda yürürlerken, onlar için ilahi bir şekilde sağlanan bu kutsal yiyecek, Allah tarafından terk edilmediklerini onlara öğretecekti. Kurtarıcı, İsrail'e öğrettiği dersi bu kez kendisi uyguladı. Allah'ın Sözü ile İbrani ordusuna yardım verilmişti ve bu yardım aynı söz tarafından İsa'ya da verilecekti. İsa, Allah'ın yardım göndereceği zamanı

bekledi. O, çölde Allah'a itaat ediyordu ve Şeytan'ın önerilerine uyarak yiyecek elde etmeyecekti.

Evrenin tanıklığında Allah'ın isteğinden ayrılmaktansa, sonuç ne olursa olsun buna katlanmaya karar verdi.

"İnsan sadece ekmekle değil, Allah'ın her sözüyle yaşar." İsa'nın yolundan gidenler, çoğu kez Allah'a hizmet edemedikleri ve dünyasal işlerini yapamadıkları bir duruma gelirler. Allah'ın bazı isteklerine uymak, belki de onlara, geçimlerini sağladıkları imkanları kısıtlayacakmış gibi görünür. Şeytan, onları, vicdani hükümlerini feda etmeleri gerektiğine inandırır. Fakat dünyada gerçekten güvenebileceğimiz tek şey, Allah'ın Sözü'dür. "Siz önce O'nun egemenliğinin ve O'ndaki doğruluğun ardından gidin, o zaman size tüm bunlar da verilecektir.Gökyüzündeki Baha'mızdan uzaklaşmak, bu yaşamımızda bile bizim için iyi değildir. O'nun Sözü'nün gücünü öğrendiğimizde, kendimize yiyecek sağlamak ve kendi hayatımızı korumak için Şeytan'ın önerilerine uymayacağız. Tek sorumuz şu olacaktır. Allah neyi emreder? Ve neyi vaat eder? Bunları bilerek, birine itaat edecek, diğerine güveneceğiz.

Şeytan la olan çatışmanın son büyük mücadelesinde Allah'a sadık kalanlar, dünyasal desteğin kesildiğini göreceklerdir. Çünkü onlar dünyasal güçlere itaat etmeyi ve O'nun yasasını ihlal etmeyi reddederler. Onların bir şey alıp satmaları yasaklanacaktır. Onlar sonunda ölüme mahkum edileceklerdir.Fakat itaat edene şu vaat edilir: "Yüksek yerlerde oturacak. Yalçın kayalıklar onun korunağı olacak. Hiçbir zaman yiyeceksiz ve içeceksiz kalmayacaktır." Bu vaatle Allah'ın çocukları yaşayacaklar. Dünya kıtlıktan viran olduğunda onlar doyurulacaklar. "Kötü günde utanmayacaklar ve kıtlık günlerinde doya-caklar." Peygamber Habakkuk, bu sıkıntılı günleri bekledi ve onun sözleri inançlı kimselerin imanını açıkladı. "Çünkü incir ağacı çiçeklenmese ve asmalarda meyve olmasa da; zeytin emeği boşa çıksa, tarlalar yiyecek vermese de; ağıldan sürü kesilse ve ağıllarda sığır kalmasa da, ben yine de Rab ile sevinç bulacağım. Kurtuluşumun İlahı ile coşacağım." Mesih'ten öğreneceğimiz derslerin arasında en önemli olanı nefsimize ve tutkularımıza hakim olma dersidir. Fiziksel yapıyı cezbeden aldatmacalar, insanlığın ahlaki bozukluğu ve aşağılanmasında çağlar boyunca son derece etkili olmuştur. Şeytan günaha teşvikle, Allah'ın insanlara karşılıksız bir lütuf olarak verdiği zihinsel ve ahlaki güçleri yok etmeye çalışır. Böylece insanların ilahi değeri olan şeylerin farkına varması imkansızlaşır. Hislere aşırı düşkünlük sonucunda, Şeytan, kişideki Allah'a benzerliğin her izini yok eder.

İsa'nın ilk gelişinde var olan, denetlenemeyen irade ve bunun sonucunda oluşan bozukluk ve alçalma, ikinci gelişinden önce kötülüklerle birlikte yoğun bir şekilde varlığını sürdürecektir. İsa dünyanın durumunun Tufan'dan önceki günlerde olduğu gibi ve Sodom ve Gomora'daki17gibi olacağını bildirir. Kötülük kalpteki düşünceleri tamamen kaplayacaktır. Biz şu an bu korkunç çağın eşiğinde yaşıyoruz ve Kurtarıcı'nın çöldeki zor şartlar altında tuttuğu oruç bize ders olmalıdır. Sadece İsa'nın çektiği tarifsiz acıyla, hakim olunmayan nefsin getireceği kötülükleri tahmin edebiliriz. O'nun örneği bize şunu açıklar: Bizim tek sonsuz

yaşam umudumuz, Allah'ın isteğine uyarak nefsimize ve tutkularımıza hakim olmamıza bağlıdır.

Kendi gücümüzle günahkar soyumuzun sebep olduğu felaketleri yenmemiz imkansızdır. Bu yolla Şeytan bizi günaha teşvik eder. Mesih, Düşman'ın, insanın zaaflarından faydalanmak ve yanlış açıklamalarla, Allah'a güven duymayanları tuzağa düşürmek için insanların yanına geldiğini biliyordu. İsa geçmek zorunda olduğu yoldan geçerek Şeytan'a karşı galip gelmemiz için yolu hazırladı. Mesih, Şeytan'la olan çatışmamızda dezavantajlı bir durumda olmamızı, Yılan'ın saldırıları tarafından korkutulmamızı ya da cesaretimizi yitirmemizi asla istemedi. Mesih şöyle der: "Cesur olun ben dünyayı yendim."

İradesinin gücüne karşı savaşan bir kişi, Kurtarıcı'nın çölde yaşadığı denenmelere bakmalıdır. Çarmıhta acı içinde "susadım" diye haykırmasını görmelidir. Bizim dayanabileceğimiz her olayı, O da ya-şadı. O'nun zaferi bizim zaferimizdir. İsa, Kutsal Baha'sının gücüne ve aklına güvendi. O, şöyle bildirir: "Rab Tanrı, bana yardım edecektir...; bu yüzden utanç duymam... İşte Rab Tanrı bana yardım edecek." Kendi örneğini işaret ederek bize şöyle der: "Aranızda Rab'den kim korkar? Karanlıkta yürüyen ve ışığı olmayan Rab'be güvensin, İlahı'na dayansın."

İsa, şöyle der: "Bu dünyanın egemeni geliyor. O'nun benim üzerimde hiçbir yetkisi yoktur." O'nun davranışlarında, Şeytan'ın aldatmacasına uyan hiçbir şey yoktu. O, günaha razı olmadı. Hiçbir düşüncesiyle Şeytan'a uymadı. Bu, bizim için de böyle olabilir. İsa'nın insanlığı ilahilikle bütünleşti; Kutsal Ruh'un yanında olup kendisine destek vermesiyle, Şeytan'la savaşmaya hazırlandı. O, bizim de ilahi yapıya sahip olmamızı sağlamak için geldi. O'na imanla bağlandığımız sürece günah bizim üzerimizde egemen olamaz. Allah, bizim karakterimizin de mükemmelliğe ulaşabilmesi ve sahip olduğumuz i- manla İsa'nın ilahiliğine sımsıkı sarılmamız için yardım elini bize uzatır.

İsa bunu nasıl başaracağımızı bize göstermiştir. O, Şeytan'la olan savaşını nasıl kazandı? Allah'ın Sözü ile. Ayartılmaya karşı sadece O'nun Sözü ile karşılık verdi. "Böyle yazılıdır" dedi. "O'nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verilmiştir. Öyle ki dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verilmiştir. Öyle ki dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla İlahi özyapıya ortak olasınız." Allah'ın Sözü'ndeki her vaat bizimdir. "Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşayacağız." Günaha teşvikle karşılaştığımız zaman, o an içinde bulunduğumuz şartlara ya da irademizin zayıflığına değil, Allah'ın Sözü'nün gücüne bakmalıyız. O'nun tüm gücü bizimdir. Mezmurlar şöyle der: "Sana karşı günah işlememek için, sözünü yüreğimde sakladım." "Senin sözünle kendimi Yok Edici'den korudum."

BÖLÜM 13. ZAFER

"Sonra İblis O'nu kutsal kente götürdü. Tapınağın tepesine çıkarıp dedi ki, 'Tann'nın Oğluysan, kendini buradan aşağı at. Çünkü şöyle yazılmıştır: *Tanrı, senin için meleklerine buyruk verecek. Ayağın bir taşa çarpmasın diye seni elleri üzerinde taşıyacaklar.'"*

Şeytan, İsa'yla bu kez kendi ortamında karşılaştığını sanır. Kurnaz Düşman Allah'ın sözlerini söyler, bir ışık meleği gibi görünür, Kutsal Yazılar'ı tanıdığını iddia eder ve onlarda yazılanların önemini anladığını göstermeye çalışır. İsa'nın daha önce Allah'ın Sözü'nü imanını güçlendirmek için kullandığı gibi, Ayartıcı onu şimdi kendi aldatmacasını uygulamak için kullanır. O, sadece İsa'nın sadakatini denediğini ve şimdi O'nun sarsılmayan imanını taktir ettiğini belirtir. Kurtarıcı, Allah'a güven duyduğunu gösterdiğinde, Şeytan, imanını kanıtlaması için O'nu hala başka bir kanıt göstermeye zorlar.

Fakat ayartma çabası, yine gizli bir güvensizlik ifadesiyle başlar: "Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan." Mesih "eğer" sözüne karşı bir cevap vermeye teşvik edildi. Fakat şüphe belirtisi gösteren en küçük bir hareketten bile kaçındı. Şeytan'a kanıt göstermek için kendi hayatını tehlikeye atmayacaktı.

Ayartıcı, Mesih'in insanlığa özgü zaafından faydalanmayı ve O'nun bir anlık dikkatsizlik sonucu kendisinin teşvikine kapılmasını sağlamayı düşündü. Fakat Şeytan ısrarla üzerimize gelmesine rağmen bizi günaha zorlayamaz. İsa'ya "kendini aşağı at" dedi. O'nun kendisini aşağı atmayacağını biliyordu. Çünkü Allah, O'nu kurtarmak için müdahale edecekti. Şeytan, kendisini aşağı atması için O'nu zorlayamazdı. Teşvikine uymadıkça, İsa ona yenik düşemezdi. Cennetin ve cehennemin tüm güçleri de bir araya gelse, yine de O'nu Allah'ın isteğinden uzaklaştıramazlardı.

Ayartıcı, kötülük yapmamız için bizi asla zorlayamaz ve kendisinin denetimine geçmeyen akıl üzerinde etkili olamaz. Şeytan bizim üzerimizde gücünü kullanmadan önce, irademizin yenilmesi ve İsa'ya olan imanımızın ve bağlılığımızın yitirilmesi gerekir. Fakat her günahkar arzu Şeytan'a daha çok yaklaşmamıza neden olur. İlahi özelliği almada başarısız olduğumuz her nokta, bizi ayartması ve yok etmesi için ona fırsat verir. Düştüğümüz her başarısızlık ve aldığımız her yenilgi, onun Mesih'e hakaret etmesine imkan verir.

Şeytan şu vaadi bildirdiğinde: "Melekleri senin için görevlendirecek," şu sözleri söylemeyi ihmal etti: "Gittiğin her yerde seni koruması için"; İsa, Allah'ın belirlediği itaat yolundan çıkmayı reddetti. Kusursuz bir güven sağlarken, Baha'sının, O'nun hayatını kurtarmak için ansızın müdahale etmesini gerektirecek bir duruma girmedi. Allah'ı, kendisini kurtarması için zorlamayacak ve bu şekilde insanlara güven ve sadakat örneği verme konusunda başarısız olmayacaktı.

İsa, Şeytan'a şöyle bildirdi: "Ve yine yazılıdır ki; Rab'bi denemeyeceksin." Bu sözler, İsrail ulusuna, çölde su istedikleri zaman: "Acaba Rab aramızda mı, değil mi?" diye haykırdıklarında, Musa tarafından da söylendi. Allah mucizesini onlar için muhteşem bir şekilde gerçekleştirdi.

Buna rağmen O'ndan şüphe duydular ve Allah'ın onların yanında olduğuna dair bir kanıt istediler. İnançsızlıklarıyla O'nu denemek istediler. Şeytan İsa'yı da aynı şeyi yapmaya zorluyordu. Allah, İsa'nın, kendisinin Oğlu olduğunu zaten doğrulamıştı; ve şimdi O'nun Tanrı'nın Oğlu olduğuna dair bir kanıt istemek, O'nun sözünü denemek, O'nu sınamak ve vaat etmediği bir şeyi Allah'tan istemenin doğru olduğu anlamına gelirdi. O'nu denemek ya da O'ndan kanıt istemek, O'na karşı bir güvensizlik duygusuna yol açardı. Allah'a dileklerimizi, O'nun sözünde durup durmayacağını denemek için sunmama- lıyız. Çünkü O, sözünde duracaktır. Bunun sebebi, bizi sevdiğini kanıtlamak istemesi değil, bizi gerçekten sevmesidir. "İman olmadan Allah'ı hoşnut etmek imkansızdır. Allah'a yaklaşan, O'nun var olduğuna ve kendisini arayanları ödüllendirileceğine iman etmelidir."

Fakat iman, küstahlıkla hiçbir şekilde bağdaşmaz. Sadece gerçek imana sahip olan kişi küstahlığa karşı korunur. Çünkü küstahlık Şey- tan'ın sahte imanıdır. İman, Allah'ın vaatlerini diler ve sadakatle ürününü verir. Küstahlık da vaatler sunar; fakat bu vaatleri Şeytan'ın yaptığı gibi, yasayı çiğnemek için araç olarak kullanır. İman, ilk anne ve babamızı, Allah'ın sevgisine güvenmeye ve O'nun emirlerine uymaya yöneltecekti. Küstahlık, onları Allah'ın yasasını ihlal etmeye yöneltti. Allah'ın onlara olan büyük sevgisinin, günahın sonucundan kendilerini koruyacağına inandılar. İmanlı kişi, Allah'ın merhametini insanlara sunduğu şartlara uymaksızın gökyüzünden lütuf dilemez. Gerçek imanın temeli, Kutsal Yazı'nın bize sağladıkları ve vaat ettiklerindedir. Şeytan, güvensizlik yaratmakta başarısız olduğunda, çoğu kez bizi küstahlığa yöneltmeyi başarır. Kendimizi gereksiz yere onun teşvikine kaptırmamıza sebep olduğunda, zaferin kendisinin olduğunu bilir. Allah itaat yolunda yürüyenleri koruyacaktır; fakat O'ndan uzaklaşmak, Şeytan'ın tehlikeli alanına girmektir. Orada, Şeytan'ın tuzağına düşeceğimiz kesindir. "Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız." Zikir ve duayla, tehlikeli yola ansızın girmemizi engeller ve böylece sürekli Şeytan'a yenilerek zarar görmememiz için bizi korur.

Buna karşın, Şeytan bizi ayartmak için üzerimize geldiğinde, cesaretimizi kaybetmemeliyiz. Zor bir duruma düştüğümüzde çoğu zaman Allah'ın Ruhu'nun bizi yönlendirmekte olduğundan şüphe ederiz. Fakat İsa'yı, Şeytan tarafından denenmek üzere çöle getiren, Kutsal Ruh'un O'nu yönlendirmesiydi. Allah bizi sıkıntılı bir duruma getirdiğinde, O'nun, bizim iyiliğimiz için gerçekleştireceği bir amacı vardır. Mesih hemen günaha kapılmadı ve Allah'ın vaatlerini suiistimal etmedi. İsa'nın, Şeytan O'nu ayartmak için üzerine geldiğinde umutsuzluğa düşmediği gibi, benzer bir durumda biz de umudumuzu yi\tirmemeliyiz. "Tanrı güvenilirdir; gücünüzü aşan biçimde denenmenize izin vermez. Dayanabilmeniz için deneme ile birlikte çıkış yolunu da sağlayacaktır." O şöyle der: "Allah'a şükran kurbanı sun. Yüceler yücesine adadığın adakları yerine getir. Sıkıntılı gününde seslen bana, seni kurtarırım, sen de beni yüceltirsin."

Mesih ikinci denemede galip geldi; ve Şeytan şimdi gerçek karakterini göstermektedir. Şeytan, keçi ayaklı ve yarasa kanatlı korkunç bir canavar olarak görünmez, gökten düşen bir melek olmasına rağmen güçlüdür. Kendisini isyanın lideri ve bu dünyanın ilahı ilan eder.

İsa'yı yüksek bir dağın üzerine çıkararak, dünyanın tüm krallıklarının, bütün görkemiyle O'nun önünde bir manzara oluşturmasını sağladı. Güneş ışınları, tapınaklı şehirlerin, mermer sarayların, bereketli tarlaların ve meyve dolu bağların üzerinde parladı. Kötülüğün izi gizlendi. İsa'nın gözleri şimdi önünde duran eşsiz güzellikteki bu sahte refah manzarasının ardındaki hüzün ve felaketi gördü. Ayartıcı şöyle dedi: "Bu gücün tümünü ve görkemini sana vereceğim. Çünkü bu bana verildi ve ben bunu kime istersem verebilirim. Eğer bana taparsan bunların hepsi senin olacak."

İsa'nın görevi, sadece acı çekerek gerçekleştirilebilirdi. O'nun önünde acı keder, sıkıntı, mücadele dolu bir yaşam ve korkunç bir ölüm vardı. İnsanlığın kurtuluşu için tüm dünyanın günahlarını üstlenecekti. Baha'sının sevgisinden ayrı kalmaya dayanmalıydı. Ayartıcı, zorla ele geçirdiği gücü bu kez geri vermeyi önerdi. Mesih, Şeytan'ın üstünlüğünü kabul ederek korkunç gelecekten kendisini kurtarabilirdi; fakat bunu yapsaydı, büyük mücadelede zaferi kaybetmiş olurdu. Şeytan'ın gökyüzünde günah işlemesi, kendisini Tann'nın Oğlu'ndan üstün görmesiyle oldu. Fakat Şeytan, İsa'ya karşı üstünlük sağlayamadı; aksi takdirde amacına ulaşmış ve isyanında zafer kazanmış olurdu.

Şeytan, İsa'ya, "Dünyanın bütün krallıkları ve görkemi bana verildi ve ben bunları kime istersem veririm" dediğinde, aslında bir gerçeği kısmen açıklamış oldu ve bunu kendi kandırmacasına yönelik olan amacını gerçekleştirmek için yaptı. Şeytan, egemenliğini A- dem den zorla almıştı; fakat Adem, Yaratıcısını temsil ediyordu ve her bakımdan Allah'ın yasasına bağımlıydı. Dünya Allah'ındır ve O, her şeyi Oğlu'nun emrine vermiştir. Adem, İsa'ya bağlı kalarak hüküm sürmeliydi. Adem, egemenliğini Şeytan'ın ellerine teslim ederken, İsa gerçek krallığını sürdürdü. Rab, kral Nebukadnessar'a şöyle dedi: "Yüce Olan saltanat sürer ve dilediği kişiye onu verir." Şeytan gasp ettiği gücünü sadece Allah izin verirse kullanabilir.

Şeytan, İsa'ya dünyanın krallığını ve görkemini sunduğunda, İsa'nın dünyanın gerçek krallığını bırakmasını ve O'nun kendisine bağlı olarak egemenlik sürmesini öneriyordu. Bu, Yahudilerin umut bağladığı egemenliğin aynısıydı. Onlar da bu dünyanın krallığını arzuladılar. İsa onlara böyle bir krallık sunmaya razı olsaydı, O'nu memnuniyetle kabul ederlerdi. Fakat günahın laneti, tüm felaketiyle birlikte buna dayalıdır. "Çekil git Şeytan, çünkü şöyle yazılıdır; sadece Allah'a ibadet edeceksin ve O'na hizmet edeceksin."

Kötülüğün ilkelerine O'nun hürmet etmesini sağlamak için, gökyüzünde isyan etmiş olan Şeytan tarafından, İsa'ya bu dünyanın krallıkları sunuldu; fakat İsa, onun bu oyununa kanmadı. Mesih, doğruluğun krallığını kurmaya gelmişti ve bu amacından vazgeçmeyecekti. Şeytan, aynı aldatmaca ile insanlara da yaklaşır ve Mesih'te başarısız olmasına rağmen, insanlarda başarılı olur. Kendisinin egemenliğini kabul etmeleri şartıyla onlara bu dünyanın krallığını önerir. Onların dürüstlüklerinden vazgeçmelerini, vicdanlarının sesini dinlememelerini ve bencilliğe göz yummalarını ister. İsa, insanlığa ilk önce Allah'ın Krallığı'nı ve O'nun doğruluğunu aramalarını buyurur. Fakat Şeytan, onların yanından yürüyüp geçerken şöyle der: "Sonsuz yaşamla ilgili gerçek ne olursa olsun, bu dünyada başarılı olmak için bana hizmet etmelisiniz. Ben size zenginlik, zevk, mutluluk ve onur verebilirim. Benim tavsiyemi dinleyin. Dürüstlük ya

da fedakarlık gibi kaprisli isteklerin sizi yönetmesine izin vermeyin. Bunun için sizin önünüzde yolu hazırlayacağım." Bu şekilde birçok kimse kandırılır. Sadece kendi benliklerine hizmet etmek için yaşamaya razı olurlar ve Şeytan bundan son derece hoşnut olur. O, insanları dünyasal egemenlik umuduyla kandırırken, onların ruhu üzerinde egemenlik kurar. Fakat kendisinin olmayanı ve çok yakında kendisinden geri alınacak olanı vermeyi önerir. Bunun karşılığında, Şeytan onları kandırmak suretiyle, Allah'ın çocuklarının alacağı mirastan mahrum olmalarına sebep olur.

Şeytan, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğundan şüphe etmişti. Kendisinin reddetmesine rağmen bunun gerçek olduğunu biliyordu. İlahilik, acı çeken insanlıkta parıldadı. Şeytan'ın bu buyruğa dayanacak gücü yoktu. Kin ve öfke ile dolarak dünyanın Kurtarıcısı'nın yanından uzaklaşmak zorunda kaldı. İsa'nın zaferi, Adem'in yenilgisi kadar kesindi. Böylece, bizden uzaklaşması için biz de Şeytan'ı zorlayabilir ve onun teşvikine karşı koyabiliriz. İsa, zaferini Allah'a itaat ve imanla kazandı. Elçileri aracılığıyla bize şöyle der: "Bunun için Allah'a bağımlı olun. İblis'e karşı direnin. O da sizden kaçacaktır. Allah'a yaklaşın, O da size yaklaşacaktır." Ayartıcı'nın gücünden tek başına kendimizi koruyanlayız; o, insanlığı yenmiştir ve kendi gücümüzle dayanmaya çalıştığımız zaman, onun tuzağına düşen kurbanları oluruz; fakat "Rab'bin ismi güçlü bir kaledir. Dürüstler o kaleye girer ve orada güvende olur-lar."Şeytan, o güçlü isme sığınan en zayıf kişinin önünde bile titrer ve ondan kaçar.

Düşman uzaklaştıktan sonra İsa, bitkin bir şekilde yüzünün solgunluğuyla yere düştü. Melekler, İsa'nın bizim kurtuluşumuzu sağlamak için tarifsiz acıyı çekerek mücadele ettiğini gördüler. Mesih, bizim dayanabileceğimizden çok daha zor bir teste dayandı. Melekler, Tanrı'nın Oğlu ölü gibi yerde yatarken, O'na yardım ettiler. İsa, yiyecekle güçlendirildi ve babasının sevgisinin mesajı ve O'nun zaferiyle tüm gökyüzünün zafer kazandığı güvencesiyle teselli edildi. Hayata tekrar ısınarak, sevgi dolu kalbini insanlara açar ve başladığı işi tamamlamak için, Düşman yenilinceye kadar ve günahkar insan soyu kurtarılıncaya kadar hiç dinlenmeden yoluna devam eder.

Kurtarılanlar, Kurtarıcı ile birlikte Allah'ın huzuruna çıkıncaya dek, kurtarılmanın gerçek değerinin farkına asla varılamaz. Sonsuz yaşam diyarının görkemi mest olmuş hislerimizi o an kaplar. Böylece biz, İsa'nın tüm bunları bizim için yaptığını, bunun için gökyüzünün tüm görkeminden vazgeçtiğini ve bizim için başarısız olma ve kaybetme riskini göze aldığını hatırlayacağız. Böylece kendi tacımızı onun önüne bırakarak Mesih'i yücelteceğiz ve övgü dolu şu şarkıyı söyleyeceğiz: "Boğazlanmış Kuzu, gücü, zenginliği, bilgeliği ve kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır."

Bu Bölüm Matta 4:5-11; Markos 1:12-13; Luka 4:5-13'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 14. "MESIH'I BULDUK"

Vaftizci Yahya, Ürdün'ün ötesinde Bethabara'da vaftiz ediyor ve vaaz veriyordu. Burası İsrail geçinceye kadar, Allah'ın nehrin akışını tuttuğu yerden fazla uzakta değildi. Eriba kalesinin gökyüzünün orduları tarafından bozguna uğratıldığı yerle arasında çok az bir mesafe vardı. Bu olayların anısı tekrar canlandı ve Yahya'nın mesajına heyecan verici bir ilgi uyandırdı. Geçmiş çağlarda harikulade olayları gerçekleştiren Kişi, İsrail'in kurtuluşu için gücünü tekrar gösterecek miydi? Ürdün kıyılarında her gün bir araya gelen halk da böyle düşünüyordu.

Yahya'nın vaazı, dini liderlerin dikkatini çekmek için halkın büyük desteğini almıştı. İsyan çıkma tehlikesi halkın bir araya gelmesine, Romalıların sürekli şüpheyle bakmasına sebep oluyordu. Halkın isyanını işaret eden her olay, Yahudi liderlerin endişelenmesine neden oluyordu. Yahya, kendi işi için Yahudi liderlerden onay istemeyerek, onların yetkisini tanımadı; Ferisiler ve Sadukiler gibi tutucu insanları kınadı. Buna karşın, halk onu merakla izledi. O'nun yaptıklarına duyulan ilgi, sürekli artıyor gibi görünüyordu. Onların isteklerine uymamasına rağmen, Yahudi liderler, bir halk öğretmeni olarak, onun, kendilerinin yönetiminde olduğunu iddia ediyorlardı.

Bu kurul, kâhinlerden, liderlerden ve halktan gelen öğretmen- erden seçilen üyelerden kuruluydu. Başkâhin genellikle başkan oluyordu. Üyeler tümü yaşça büyük olmasa da, sadece Yahudi dini ve tarihi konusunda değil, tüm genel konularda bilgili olmaları gerekiyordu. Fiziksel kusurlarının olmaması, evli ve baba olmaları gerekliydi. Çünkü böylece diğerlerinden daha hürmetkar ve insancıl oluyorlardı. Onların bir araya geldikleri yer, Kudüs'teki bir tapmağa bağlı olan bir yerdi. Yahudi ulusunun bağımsızlık günlerinde Yüksek Kurul halkın seçkin bir kurumuydu. Ayrıca dini ve resmi yetkiye sahipti. Romalı valilerin emrine girmelerine rağmen, resmi ve dini konularda güçlü bir etkileri vardı.

Yahudi liderler, Yahya'nın çalışmalarıyla ilgili olarak kapsamlı bir araştırma yapmak zorundaydılar. Zekarya'ya tapınakta verilen vahiyi ve Mesih'in müjdecisi olarak oğlunu işaret eden babasının peygamberliğini hatırlayan bazı kimseler vardı. Otuz yıllık bir değişim ve kargaşada, bazı şeyler büyük ölçüde gözden kaçmıştı. Onlar şimdi Yahya'nın hizmetinin sebep olduğu ilgi sayesinde tekrar hatırlandılar.

İsrail'e bir peygamber gelmesinden ve şimdi tanık olunduğu gibi bir deyişim gerçekleşmesinden beri çok zaman geçmişti. Günahları itiraf etme talebi, yeni ve şaşırtıcı bir şey olarak görülüyordu. Liderlerden çoğu Yahya'nın tenkit ve suçlamalarını dinlemeye gitmek istemiyordu. Çünkü kendi özel sırlarını açıklamaya yöneltilmekten korkuyorlardı. Buna karşın bu vaaz, doğrudan doğruya Mesih'in gelişinin ilan edilmelisiydi. Mesih'in gelişiyle ilgili Daniel'in yetmiş haftalık pey-gamberliğinin çok yakın bir zamanda sona ereceği iyi biliniyordu. Herkes, o zaman beklenen ulusal yücelik dönemini yaşamayı sabırsızlıkla bekliyordu. Toplumun genel arzusu böyleydi. Yahudi liderler çok yakında Yahya'nın işini ya kabul ya da

reddedeceklerdi. Onların halkın üzerinde gücü azalıyordu. Konumlarını nasıl sürdürmeleri gerektiği ciddi bir sorun haline geliyordu. Bir sonuca varmak umuduyla, Ürdün'e başkâhinler ve Levililerden oluşan bir heyeti, yeni Öğretmen ile görüşmeleri için gönderdiler.

Liderler yaklaştığında onun sözlerini dinleyen bir kalabalık toplandı. Rütbeli olduklarını göstererek insanları etkilemek ve peygambere duyulan ilgiyi ve saygıyı önlemek için kibirli hahamlar geldiler. Bir saygı, hatta korkunun getirdiği bir davranışla, kalabalık onların geçmesi için açıldı. Liderler, sahip oldukları rütbe ve güçlerinin gururuyla çöl peygamberinin önünde durup sorular sormaya başladılar:

"Sen kimsin?"
Yahya onların ne düşündüğünü bilerek, "Ben, Mesih değilim" dedi.
"Öyleyse kimsin? İlyas mısın?"
"Değilim."
"Sen, o peygamber misin?"
"Hayır."

"Sen kimsin? Bize kim olduğunu söyle ki, bizi gönderenlere söyleyelim. Sen kendin için ne diyorsun?"

"Ben çölden yükselen sesim. Yeşaya peygamberin söylediği gibi Rab'bin yolunu düzleyen kişiyim." Yahya'nın sözünü ettiği, Yeşaya peygamberin o güzel peygamberliğiydi. "Avutun halkımı, diyor Tanrınız, avutun! Yeruşalim halkına dokunaklı sözler söyleyin. Angaryanın bittiğini, suçlarının bağışlandığını... Şöyle haykırıyor bir ses: Çölde RAB'be yol hazırlayın, büyük bir yol açın bozkırda Allahmız için. Her vadi yükseltilecek, her dağ, her tepe alçaltılacak. Böylelikle engebeler düzleştirilecek, Ovaya dönüştürülecek sarp yerler. O zaman RAB'bin yüceliği görünecek, bütün insanlar hep birlikte görecek onu. Bunu RAB kendi ağzıyla söyledi."

Eskiden bir kral, egemenliğinde bulunan bölgeler içinde pek sık gidilmeyen bir yere yolculuk yapacağı zaman onun güvenli bir şekilde ve engellerle karşılaşmadan gideceği yere ulaşması için kraliyet arabasından önce, bir grup adam yol üzerindeki çukurları ve engebeleri düzeltmek için gönderilirdi. Bu gelenek, Kutsal Yazı'nın bu işlevini açıklamak için Peygamber tarafından kullanıldı. "Her dere yükseltilecek, dümdüz edilecek her dağ ve tepe." Allah'ın Ruh'u, o muhteşem uyarıcı gücüyle insana dokunur ve kibrini alçaltır. Dünyasal zevk, konum ve gücün değersiz olduğu görülür. "Tanrı bilgisine karşı duran, her engel yıkılır. Her düzen tutsak edilerek, Mesih'in buyruğuna bağımlı kılınır" (2. Korintliler 10:5). İnsanlar arasında çok az değeri olan tevazu, fedakarlık ve sevgi, o zaman gerçek değerini bulur ve yüceltilir. Müjde'nin işlevi budur. Yahya'nın mesajı da onun bir Bölüm üdür.

Hahamlar, sorularına devam ettiler: "Madem ki sen, ne Mesih, ne İlyas, ne de o peygambersin, nasıl oluyor da vaftiz ediyorsun?" "O peygamber" sözü ile Musa'yı kastediyorlardı. Yahudiler, Musa'nın ölümden dirildiği ve gökyüzüne alındığına inanmaya eğilimliydiler. O'nun zaten dirildiğinibilmiyorlardı. Vaftizci görevine başladığında, birçok

kimse, O'nun ölümden dirilen Musa peygamber olabileceğini düşünüyordu. Çünkü O, İsrail tarihi ve peygamberliklerle ilgili tam bir bilgiye sahipti.

Mesih'in gelişinden önce, İlyas'ın kendisinin bizzat tekrar belireceğine de inanılıyordu. Yahya bu beklentiyi kabul etmedi. Fakat onun sözlerinin daha derin bir anlamı vardı. İsa, daha sonra Yahya'dan bahsederek şöyle dedi: "Eğer bunu kabul etmek isterseniz, gelecek olan İlyas, O'dur." Yahya, İlyas'ın ruhu ve gücüyle geldi. Eğer Yahudi- ler onu kabul etselerdi, o zaman İlyas'ın işleri tamamlanacaktı. Fakat onun mesajını kabul etmediler. Vaftizci, onlar için İlyas değildi. Gerçekleştirmek için geldiği görevi, onlar için yerine getiremezdi.

Ürdün'de toplananların çoğu İsa'nın vaftizinde oradaydı. Fakat o zaman verilen belirti onların çok azma görünmüştü. Vaftizci'nin görev yaptığı aylar boyunca, birçok kimse tövbeye yapılan çağrıya ilgi göstermeyi reddetti. Böylece kalplerini taşlaştırmışlar ve anlayışlarını karartmışlardı. Gökyüzü, vaftizi sırasında İsa'ya tanıklığını ilettiğinde, onlar bunu kavrayamadılar. Görünmez Olan'a iman içerisinde hiç bakmamış olan gözler, Allah'ın görkeminin vahyine de bakmadılar; O'nun sesini hiç duymamış olan kulaklar, tanıklık eden sözleri duymadılar. Bu günümüzde de böyledir. İsa'nın ve elçilik eden meleklerin varlığı, inananların arasında sık sık görülür ve buna karşın birçok kişi bunu bilmez. Onlar olağan dışı hiçbir şey fark etmezler. Fakat bazılarına Kurtarıcının varlığı görünür. Barış ve sevgi onların kalplerini canlandırır. Onlar teselli edilir, cesaretlendirilir ve kutsanır.

Kudüs'lü liderler Yahya'ya, "Niçin vaftiz ediyorsun?" diye sordular. O'nun cevap vermesini bekliyorlardı. Vaftizci, ansızın kalabalığa şöyle bir baktığında, gözleri parıldadı, yüzü aydınlandı ve tüm varlığı ile derin bir duygu seline kapıldı. Ellerini uzatarak haykırdı: "Ben suyla vaftiz ediyorum, ama aranızda tanımadığınız bir Kişi duruyor. Benden sonra gelen O'dur. Ben, O'nun çarığının bağlarını çözmeye bile layık değilim."

Yüksek Kurul'a götürülecek olan mesaj açık ve netti. Yahya'nın sözleri, uzun süre önce vaat edilen Kişi'den başkasını kastetmiyordu. Mesih, onların arasındaydı. Başkâhinler ve diğer Yahudi liderler şaşkınlık içinde, Yahya'nın sözünü ettiği Kişi'yi bulmayı ümit ederek meydanda toplanmış olan insanlara doğru baktılar. Fakat kalabalığın arasında O'nu fark edemediler.

Yahya, Vaftizi sırasında İsa'dan Allah'ın Kuzusu olarak söz ettiğinde, Mesih'in hizmeti yeni bir boyut kazandı. Peygamberin düşünceleri, Yeşaya'nın sözlerine yöneldi: "O, boğazlanacak Kuzu gibi getirildi." Yahya daha sonraki haftalar boyunca peygamberlikler ve adak hizmeti üzerinde yeniden ve ilgiyle çalıştı. Mesih'in görevinin iki evresini açıkça ayırt edemedi: acı çeken bir kurban ve galip gelen bir kral olarak. Fakat O'nun gelişinin, başkâhinlerin ve halkın sezdiğinden daha büyük bir önem taşıdığını gördü. Çölden dönüşünde, kalabalığın arasında İsa'ya baktığında kesin bir şekilde, insanlara gerçek karakterinin bazı işaretlerini vermesi için O'nu aradı. Kurtarıcı'nın, görevini o an açıklamasını adeta sabırsızlıkla bekledi. Fakat İsa, hiçbir söz söylemedi ve bir belirti göstermedi. Vaftizci'nin kendisi hakkındaki açıklamasına

yanıt vermedi. Fakat özel göreviyle ilgili hiçbir belirti göstermeyerek, fark edilmemek için özel bir çaba sarf etmeden, Yahya'nın öğrencilerinin arasına karıştı.

Ertesi gün Yahya, İsa'nın kendisine doğru geldiğini görür. Allah'ın görkeminin kendisine yansımasıyla, Peygamber ellerini uzatarak haykırır: "İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu! Kendisi için 'benden sonra biri geliyor, O benden üstündür. Çünkü O, benden önce vardı' dediğim Kişi işte budur. Ben O'nu tanımıyordum, ama İsrail'in O'nu tanıması için ben suyla vaftiz ederek geldim." Yahya tanıklığını şöyle sürdürdü: "Ruh'un güvercin gibi gökten indiğini, O'nun üzerinde durduğunu gördüm. Ben O'nu tanımıyordum. Ama suyla vaftiz etmek için beni gönderen 'Ruh'un kimin üzerine inip durduğunu görürsen, Kutsal Ruh'la vaftiz eden O'dur' dedi. Ben de gördüm ve 'Tanrı'nın Oğlu budur' diye tanıklık ettim."

Mesih O kişi miydi? Halk korku ve şaşkınlık içinde Tann'nın Oğlu olduğu bildirilen Kişi'ye baktı. Yahya'nın sözleri onları derinden etkiledi. Vaftizci, onlarla Allah adına konuşmuştu. Halkın günahlarını her gün kınadığında onu dinlemişlerdi ve onun gökyüzü tarafından gönderildiği kanısı da gittikçe güçlenmişti. Fakat Vaftizci Yahya'dan daha yüce olan Kişi kimdi? Kıyafeti ve tavırlarında rütbeli bir kimseyi andıran bir belirti yoktu. Tıpkı diğer insanlar gibi, mütevazı, yoksul elbisesiyle gösterişten uzak bir kişiydi. Kalabalığın arasında, İsa'nın vaftizinde ilahi görkemi görmüş ve Allah'ın sesini duymuş olan bazı kimseler vardı. Fakat Kurtarıcı'nın görünüşü, o zamandan beri büyük ölçüde değişmişti. Vaftizinde O'nun yüzünün gökyüzünün ışığıyla aydınlandığını görmüşlerdi. Şimdi yüzü solgun ve kendisi de bitkin bir haldeydi. Sadece Yahya tarafından tanınmıştı.

Fakat insanlar O na baktıklarında, O'nun yüzünde ilahi merhametle birlikte bilinçli gücü gördüler. Her bakışında ve yüz ifadesinde, tevazu ve tarifsiz sevginin yansıması vardı. Ruhsal bir etkinin atmosferi ile çevrelenmiş gibi görünüyordu. Hareketleri kibar ve ölçülü olduğu için, insanları gizli bir gücün hissi ile etkiledi. Buna karşın bu güç, tamamen gizlenemezdi. O, İsrail'in uzun süredir beklediği Kişi miydi?

Isa, Kurtarıcı'mız olarak bize örnek olmak için yoksulluk ve tevazu içinde geldi. Eğer O, bir kral ihtişamında gelseydi, bize mütevazı olmayı nasıl öğretebilirdi? Dağdaki konuşmasında olduğu gibi, büyük önem taşıyan gerçekleri bize nasıl gösterebilirdi? Eğer Mesih insanların arasında bir kral olarak yaşamak için gelseydi, dürüst ve mütevazı insanlar yaşamları boyunca kime umut bağlayabilirlerdi?

Yahya tarafından belirtilen Kişi'nin, onların büyük beklentilerine ortak olması birçok kimseye yine de imkansız gibi görünüyordu. Bu yüzden onların birçoğu şaşırdı ve hayal kırıklığına uğradı. Başkâhinler ve hahamların duymayı çok arzu ettikleri, İsa'nın, İsrail'e tekrar krallık kuracağına dair sözler söylenmedi. Böyle bir kral için uzun süredir beklemekteydiler; ve O'nu karşılamaya hazırdılar. Fakat onların kalbinde doğruluk ve barışın krallığını kurmayı amaçlayan İsa'yı kabul etmek istemeyeceklerdi.

Ertesi gün iki öğrenci orada beklerken, Yahya, İsa'yı halkın arasında tekrar gördü. Peygamber, "Allah'ın Kuzusu'na bakın" diye haykırırken, onun yüzü yine görkemle aydınlandı.

Bu sözler öğrencileri kalpten etkiledi. Onlar bu sözleri tam olarak anlamadılar. Yahya'nın İsa için kullandığı "Allah'ın Kuzusu" nitelemesi ne anlama geliyordu? Yahya kendisi bunu açıklamamıştı.

Yahya'nın yanından ayrılarak İsa'yı aramaya gittiler. Onlardan biri, Şimon'un kardeşi olan Andreas, diğeri de havari Yuhanna idi. Onlar, İsa nın ilk öğrencileri olacaklardı. O'nunla konuşmayı çok istiyorlardı, içlerinden gelen sese kulak vererek sessiz bir şekilde İsa'yı takip ederlerken şu düşüncenin etkisi altındaydılar: "O Mesih mi?" İsa öğrencilerin kendisini izlediğini biliyordu. Onlar, O'nun görevinin ilk ürünüydüler ve insanlar O'nun lütfuna cevap verdikleri zaman, İlahı Öğretmen'in yüreği sevinçle doluyordu. Onlara doğru dönerek sordu: Siz ne arıyorsunuz?" Onların ne istediklerini söylemelerine ya da geri dönmelerine izin verecekti.

Onlar tek bir amacın bilincindeydiler. Düşüncelerini tek bir varlık doldurdu. Şöyle dediler: "Rabbi... Nerede oturuyorsun?" Yol kenarındaki bu kısa görüşme onlar için yeterli değildi. Onlar İsa ile yalnız olmayı, O'nun yanında kalmayı ve sözlerini dinlemeyi arzuluyorlardı. Onlara, "Gelin ve görün" dedi. Geldiler ve O'nun nerede oturduğunu gördüler ve o gün O'nun yanında kaldılar.

Eğer Yuhanna ve Andreas başkâhinlerin ve hahamların inançsız ruhuna sahip olsalardı, İsa'nın yanında O'nun öğrencileri olarak bulunmazlardı. O'nu eleştirmek ve sözlerini yargılamak için gelirlerdi. Birçok kimse, en değerli fırsatlara bu şekilde kapıları kapadılar. Fakat ilk öğrenciler böyle yapmadılar. Vaftizci Yahya'nın vaazındaki Kutsal Ruh'un çağrısına yanıt verdiler. İlahi Öğretmen'in sesini şimdi tanıdılar. İsa'nın sözleri onlar için gerçek, güzellik ve dürüstlük doluydu. Eski Antlaşma öğretileri üzerine ilahi bir ışık döküldü. Gerçeğin çok yönlü konuları yeni ışıkta parladı.

Gökyüzünün rehberliğinde insanın mantıklı hareket etmesini sağlayan; pişmanlık, iman ve sevgidir. Sevgiden kaynaklanan iman, bilginin anahtarıdır ve seven herkes "Allah'ı tanır."

Öğrenci Yuhanna, dürüst, sevecen, zeki ve çalışkan biriydi. İsa'nın görkemini fark etmeye başlamıştı. O'nun, İsa'da fark ettiği şey, O'na ümit etmesi öğretilen dünyasal güç ve gösteriş değil, "lütuf ve gerçekle dolu olan Baba'dan gelen biricik Oğul'un yüceliği" idi.Bu harikulade konuyu derin bir şekilde düşünüyordu.

Andreas, kalbini saran sevinci paylaşmak istiyordu ve kardeşi Şimon'u bulmaya giderek, şöyle haykırdı: "Mesih'i bulduk." Şimon, ikinci bir buyruk beklemedi. O da Vaftizci Yahya'nın vaazını dinlemişti ve hemen Kurtarıcı'ya yöneldi. İsa'nın bakışları onun üzerindeydi. Onun karakteri ve hayat hikayesini okuyordu. Coşkulu yapısı, sevgisi, şefkat dolu kalbi, tutkusu ve kendine olan güveni, günah işlemesinin hikayesi, tövbesi, yaptığı işler ve şehit olarak ölümü - Kurtarıcı bunların hepsini okudu ve şöyle dedi: "Sen Yuhanna'nın oğlu Simun'sun,Kefas diye çağrılacaksın." dedi. Kefas, kaya anlamına gelir.

"İsa, ertesi gün Celile'ye giderek Filipus'u buldu ve ona 'beni takip et' dedi." Filipus İsa'nın buyruğuna uydu ve derhal O'nun için çalışmaya başladı. Filipus Natanyel'i çağırdı. Vaftizci, İsa'yı "Allah'ın Kuzusu" olarak bildirdiğinde, Natanyel kalabalığın arasındaydı. Natanyel İsa'ya baktığında, hayal kırıklığına uğramıştı. Yoksulluk çeken ve zor yaşam şartları altında yaşayan bu Kişi Mesih olabilir miydi? Buna karşın İsa'yı reddetmedi. Çünkü Yahya'nın mesajı onu ikna etmişti.

Natanyel, Filipus kendisini çağırdığı zaman, Mesih ile ilgili peygamberlikler ve Yahya'nın açıklaması üzerinde derin bir şekilde düşünmek için sessiz bir koruluğa çekildi. Eğer Yahya'nın bildirdiği Kişi Kurtarıcı ise, bunun kendisine bildirilmesi için dua etti ve Allah'ın, halkını ziyaret ettiği ve onlar için bir kurtuluş yolu açtığı güvencesi ona bildirildi. Filipus, arkadaşının peygamberlikleri incelediğini bili-yordu ve Natanyel'i bir incir ağacının altında dua ederken buldu. Bu sessiz ve ağaçlarla gizli yerde sık sık birlikte dua etmişlerdi.

"Musa'nın yasasında belirttiği ve peygamberlerin önceden haber verdikleri Kişi'yi" bulduklarını belirttikleri mesaj, Natanyel'e duasının yanıtı olarak görünüyordu. Fakat buna karşın Filipus'un imanında biraz şüphe vardı ve şüpheyle şöyle ekledi: "Nasıralı İsa, Yusufun Oğlu." Natanyel'in kalbinde önyargı tekrar uyandı ve şöyle haykırdı: "Nasıra'dan iyi bir şey çıkabilir mi?"

Filipus, tartışmaya hiç girmedi. "Gel de gör" dedi. İsa, Natanyel'in kendisine doğru geldiğini görünce onun hakkında şöyle dedi: "İşte içinde hile olmayan gerçek bir İsrailli." Natanyel şaşkın bir şekilde sordu: "Beni nereden tanıyorsun?" İsa cevap verdi: "Filipus çağır-madan önce seni incir ağacının altında gördüm."

Bu yeterliydi. İncir ağacının altında Natanyel'in sessiz bir şekilde dua etmesine tanık olan İlahi Ruh, şimdi onunla İsa'nın sözleri vasıtasıyla konuştu. Şüphe duymasına ve biraz önyargıya düşmesine rağmen, Natanyel, İsa ya dürüst bir şekilde gerçeği arzulayarak gelmişti ve şimdi onun arzusu yerine geldi. Natanyel'in imanı, onu İsa'ya getiren kişinin imanını bile geçti. O şöyle cevap verdi: "Rabbi... Sen, Tanrı'nın Oğlu, İsrail'in Kralı'sın."

Natanyel hahamların rehberliğine güvenseydi, İsa'yı asla bulamazdı. O;nun İsa'nın öğrencisi olması, kendi tecrübesi ve kanaatıyla oldu. Günümüzde de önyargının iyiliklerden uzaklaştırdığı birçok kimse vardır. Eğer onlar da "gelip, görseler," sonuç ne kadar farklı olurdu!

Onlar insanın rehberliğine güvenirken, hiçbiri gerçeğin kurtarıcı bilgisine gelmeyecektir. Natanyel gibi bizim de, Allah'ın Sözü'nü kendimiz için çalışmamız ve Kutsal Ruh'un bizi aydınlatması için dua etmemiz gerekir. Natanyel'i incir ağacının altında gören Kişi, dua ettiğimiz gizli yerde bizi de görecektir. Işık dünyasından melekler tevazu içinde ilahi rehberliği arayanların yakınındadır.

Yuhanna, Andreas, Simun, Filipus ve Natanyel'in çağrısıyla Hıristiyan topluluğunun temeli oluşmaya başladı. Yahya, öğrencilerinden ikisini İsa'ya yöneltti. Böylece onlardan biri olan Andreas, kardeşi Simun'u buldu ve onu Kurtarıcı'ya çağırdı. Filipus da o zaman çağrıldı ve

Natanyel'i aramaya gitti. Bu örnekler bize yakınlarımızın, arkadaşlarımızın ve komşularımızın ilgilerini Allah'a yöneltmek için kişisel çabanın önemini gösterir. Yaşamları boyunca Mesih'in yolundan gittiklerini iddia eden, buna karşın Kurtarıcı'ya bir tek kişinin bile ulaşmasına yardım etmeyen bazı kimseler vardır. Bu görevin tümünü vaazcılara bırakırlar. Onlar insanlar için iyi bir çağrı yapabilirler. Fakat Allah'ın, imanlı topluluğunun üyelerinin bizzat kendilerinin yapmalarını buyurduğu görevi yerine getiremezler.

Sevgi dolu Hıristiyan kalplerin yardımına ihtiyacı olan birçok insan vardır. Kurtarılacak durumda olan birçok kimse komşularının, yakınlarının ve eşlerinin yardım etmek için kişisel çaba göstermemesi yüzünden yıkıma uğramıştır. Birçoğu kendilerine kişisel olarak hitap edilmeyi bekler. Aile içinde, komşuluklarda, yaşadığımız şehirde Mesih'in hizmetlileri olarak yapmamız gereken işler vardır. Eğer biz Hıristiyan isek, bu işten zevk duymalıyız. Kişi Mesih'i bulur bulmaz, içinde bunu başkalarına da bildirme arzusu doğar. Kurtaran ve kutsayan gerçek, onun kalbinde asla yok edilemez.

Allah katında kutsal olanlar yeryüzündeki ışık kanalları olacaklardır. Allah, lütfunun zenginliklerini iletmeleri için diğer insanları kendi elçileri yapar. O'nun vaadi şudur: "Kendilerini ve dağın tepesi çevresindeki yerleri bereketli kılacağım. Yağmuru vaktinde yağdıracağım; bereket yağmurları olacak."

Filipus, Natanyel'e, "Gel ve gör" dedi. Başkasının tanıklığını kabul etmesini istemedi; Mesih'i bizzat kendisinin görmesini istedi. İsa göğe yükseldiğinden beri, öğrencileri halkın arasında O'nun temsilcileri oldular. İnsanların İsa'ya ulaşmalarını sağlamak için en etkili yollardan biri, yaşamımızda O'nun karakterini alarak diğer insanlara örnek olmaktır. Başkaları üzerindeki etkimiz, ne söylediğimize değil, ne olduğumuza bağlıdır. İnsanlar bizim mantığımızla savaşabilir, bize karşı çıkabilir ve bizim düşüncelerimize ters düşebilirler. Fakat onlar kendilerine tarafsız bir şekilde gösterilen sevgiyi geri çeviremezler. Mesih'in mütevazılığının örnek alındığı istikrarlı bir yaşam bizim güçlü olmamızı sağlar.

İsa'nın öğretisi, yaşanmış bir deneyim ve görüşün ifadesidir ve O'nun hakkında öğrenenler ilahi buyruğa göre öğretmen olurlar. O'nun vasıtasıyla kutsal kılınan Kişi tarafından söylenen Allah'ın Sözü, onu dinleyenlere sevdiren, hayat veren bir güce sahiptir ve onları, onun yaşayan bir gerçeklik olduğuna inandırır. Kişi, O'nun sevgisindeki gerçekliği kabul ettiğinde, davranışlarında ve ses tonunda bunu belli edecektir. Kendisinin bizzat duyduğunu, gördüğünü ve yaşam sözüne ulaştığını ve başkalarının da, Mesih bilgisiyle kendisiyle dostluk kurabileceğini bildirir. İsa'nın tanıklığı, sunağın kor ateşine dokunan tanığın dudaklarından çıkmasıyla, istekli olan kalp için bir gerçek olup, kendisine iman eden kişinin karakterine kutsallık getirir.

Başkalarına ışık vermeye çalışanın kendisi de kutsanır. "Bereket yağmurları olacak." "Sulayan kendisi de sulanacaktır." Allah, bizim yardımımız olmadan da günahkara ulaşmada amacına ulaşabilirdi; fakat biz İsa'nın sahip olduğu gibi karakterimizi geliştirmemiz için O'nun görevini paylaşmalıyız. Kendisini feda etmesiyle bizim kurtarıldığımızı görmenin O'na verdiği

sevince katılmak için ve insanlığın kurtuluşu için O'nun gösterdiği çabaya katkıda bulunmalıyız.

Natanyel in imanını açıklayan ilk sözler, öylesine ciddi ve samimiydi ki, İsanın kulaklarında sanki bir ezgi gibiydi ve İsa şöyle cevap verdi: Seni incir ağacının altında gördüğümü söylediğim için mi bana inanıyorsun? Bunlardan daha üstününü göreceksin." Kurtarıcı, kalbi kırık olanların yaralarını sararak, Şeytan'ın tutsağı olmuş kişilere özgürlüklerini vererek ve mütevazı olanlara güzel müjdeler vaaz ederek çalışmasına sevinçle devam etmeyi istiyordu. İnsanlara getirdiği değerli kutsamaları düşünerek şöyle ekledi: "Size doğrusunu söyleyeyim. Bundan sonra gökyüzünün açıldığını ve Allah'ın meleklerinin 'İnsanoğlu' üzerinde alçalıp yükseldiğini göreceksiniz."

Isa burada aslında şunu demek istiyordu: "Ürdün kıyılarında gökyüzü açıldı; ve Kutsal Ruh bir güvercin gibi üzerime indi. Bu olay, benim, Tann'nın Oğlu olduğumun bir belirtisiydi. Eğer bana bu şekilde inanıyorsanız, imanınız güçlenecektir. Göklerin açıldığını ve asla kapanmayacağını göreceksiniz. Onları sizin için açtım. Allah'ın melekleri ihtiyacı olanların ve Allah'tan yardım dileyenlerin dualarını ileterek göğe yükseliyorlar ve insanlara kutsama, umut, cesaret, yardım ve yaşam getirerek yeryüzüne iniyorlar."

Allah'ın melekleri sürekli gökyüzünden yeryüzüne inerler ve yeryüzünden gökyüzüne çıkarlar. İsa'nın hastalar ve acı çekenler için yaptığı mucizeler, meleklerin yardımıyla Allah'ın gücü tarafından yapılmıştır. Allah'tan her kutsamayı, O'nun gökyüzü elçilerinin yardımıyla ve İsa'nın vasıtasıyla alırız. İnsan özdeşliğini alan Kurtarıcımız, ilahiliğiyle Allah'a sımsıkı bağlı olarak tüm ilgi ve sevgisini Adem'in günahkar çocuklarına sunar ve onlarla bütünleşir. Böylece Allah'ın insanlarla, insanların da Allah'la iletişim kurmasında aracı olur.

Bu Bölüm Yuhanna 1:19-51'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 15. DÜĞÜN ŞÖLENINDE

Isa, kâhinlik görevine Kudüs'teki Yüksek Kurul'un önünde büyük işler gerçekleştirerek başlamadı. Celile'deki küçük bir köy evinde toplanarak, gücünü bir düğün şölenine neşe katmak için harcadı. Böylece insanlara duyduğu sevgiyi ve onların mutluluğuna katkıda bulunmayı arzu ettiğini gösterdi. Çölde denendiğinde kendisi keder ve üzüntü kasesinden1içmişti. İnsanlara kutluluk kasesini vermek ve onları yaşamlarındaki ilişkilerinde kendi kutsallığıyla kutsamak için geldi.

İsa, Ürdün'den Celile'ye döndü. Nasıra'dan fazla uzak olmayan küçük bir kasaba olan Kana'da bir düğün şöleni düzenlenecekti. Düğün sahipleri Yusuf ve Meryem'in yakınlarıydı. Bu aile toplantısından haberi olduğu için İsa, Kana'ya gitti ve öğrencileriyle şölene davet edildi.

Uzun zaman ayrı kaldığı annesine burada tekrar kavuştu. Meryem, Ürdün'de İsa'nın vaftizinde olanları duymuştu. Nasıra'ya bu konuda iletilen haberler, yıllardır yüreğinde sakladığı gerçeği tekrar onun aklına getirmişti. Tüm İsrail ile birlikte, Meryem de Vaftizci Yahya'nın göreviyle derinden etkilendi. Onun doğumunda verilen peygamberliği çok iyi hatırlıyordu. Yahya'nın İsa ile olan ilişkisi onun umutlarını yeniden canlandırdı. Fakat gelen haberler arasında, İsa'nın gizemli bir şekilde çöle gittiğini duymuştu. Meryem bu yüzden İsa için kaygılanmış ve yüreğini sıkıntılar kaplamıştı!

Meryem, Nasıra'daki evde meleğin bildirisini duyduğu günden beri, İsa'nın Mesih olduğunun belirtisi olan her olayı yüreğinde sakladı. O'nun tertemiz ve bencillikten uzak olan yaşamı ona, İsa'nın, Allah tarafından gönderilmiş olduğu güvencesini verdi. Buna karşın Meryem, kimi zaman şüpheye düştü, düş kırıklığına uğradı ve O'nun görkeminin açığa çıkacağı zamanı sabırla bekledi. İsa'nın doğumu ile ilgili sırrı paylaşan Yusuf ise ölmüştü. Artık umutlarını ve korkularını paylaşabileceği bir kimsesi yoktu. Son iki ay acılar içinde geçmişti. İsa dan ayrı kalmıştı. O'nun sevgisinde avunç buluyordu; Simun'un şu sözlerini yüreğinde sakladı: "Senin kalbine de adeta bir kılıç saplanacak" (Luka 2:35); O'nu sonsuza dek kaybettiğini sandığı Fısıh bayramı dönüşünde, İsa'nın kaybolduğu acı dolu o üç günü ve O'nun dönüşünü kaygı içinde nasıl beklediğini hatırladı.

Meryem, düğün şöleninde İsa ile karşılaşır. O yine her zamanki sevgi dolu ve görevine düşkün Oğul'dur. Fakat İsa eskisi gibi değildir. Görünüşü değişmiştir. Yüzünde, çölde Şeytan'a karşı girdiği zor ve yorucu mücadelenin izleri vardır. Yeni bir güç ve ağırbaşlılık ifadesi, O'nun ilahi görevinin belirtisini verir. Yanında kendisini "efendimiz" diye çağıran ve saygıyla izleyen bir grup genç vardır. Meryem'e, İsa'nın vaftizinde ve diğer yerlerde neler gördüklerini anlatırlar ve şöyle eklerler: "Musa'nın Kutsal Yasa'da hakkında yazdığı, peygamberlerin de sözünü ettiği Yusuf oğlu Nasıra'lı İsa'yı bulduk."

Konuklar bir araya geldiğinde, onların birçoğu herkeste ilgi u- yandıran bu konuyu düşünmekle meşgul gibi görünür. Hepsini gizli bir heyecan kaplar. Küçük gruplar kendi

aralarında alçak sesle konuşurlar ve şaşkın bir şekilde bakışlarını Meryem'in Oğlu'na çevirirler. Meryem, öğrencilerin İsa ile ilgili tanıklığını dinlediğinde, uzun süredir yüreğinde sakladığı umutların boşa çıkmadığı güvencesiyle memnunluk duyar. Buna karşın bu kutsal sevinç, sevgi dolu bir anne için doğal olarak bir övünç kaynağıdır. Meryem konuklardan birçoğunun İsa'ya doğru baktığını gördüğünde, İsa'nın onlara, kendisinin Allah'ın onurlandırdığı Kişi olduğunu kanıtlamasını arzuladı. Konukların ö- nünde bir mucize yapması için ona bir fırsat doğmasını arzu etti.

Düğün şöleninin birkaç gün sürmesi o zamanlar bir gelenekti. Bu yüzden kutlama bitmeden önce şarabın tükendiğinin fark edilmesi, düğün sahiplerinde şaşkınlık ve endişeye neden oldu. Şarapsız kutlama yapmak hoş karşılanmazdı ve onun yokluğu konukseverlik eksikliği olarak görülürdü. Meryem, düğün sahiplerinin bir yakını olarak hazırlıklar sırasında onlara yardım etmişti. İsa'ya şöyle dedi: "Şarapları kalmadı." Bu sözler, İsa'nın onların bu ihtiyacını karşılaması için bir öneriydi. Fakat O, şöyle yanıtladı: "Anne,benden ne istiyorsun? Vaktim daha gelmedi."

O'nun bu ani cevabı sert görünmesine rağmen, davranışlarında kesinlikle kaba ya da nezaketsiz bir ifade yoktu. Kurtarıcı'nın annesine olan hitap şekli doğu geleneklerine göreydi. Bu, saygı gösterilmek istenen kişiler için kullanılırdı. İsa'nın dünyadaki yaşamının her hareketi, O'nun kendisinin verdiği buyruklarla uyum içindeydi. "Anne ve babana saygı göster." Çarmıhta annesine gösterdiği son nezaket hareketinde, çok sevdiği öğrencilerine iyi bakmasını söylerken, ona yine aynı şekilde hitap etti. Düğün şöleninde ve çarmıh üzerindeki ses tonunda, bakışlarında ve hareketlerinde gösterdiği sevgi, O'nun sözlerini açıkça ifade ediyordu.

İsa, çocukluğunda tapınağı ziyaretinde hayatını adayacağı görevin sırrı kendisine açıldığında, Meryem'e şöyle demişti: "Babam'ın evinde bulunmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?" Bu sözler O'nun tüm yaşamının ve görevinin asıl önemini vurguluyordu. Dünyaya ger-çekleştirmek üzere geldiği büyük kurtarma işi, O'nun için diğer tüm görevlerden daha önemliydi. O, şimdi bu dersi tekrarladı. İsa'nın annesi olmasının, görevinde O'nu bir ölçüde yönlendirmesi için Meryem'e özel bir hak verme tehlikesi vardı. İsa, otuz yıl boyunca annesine karşı hep sevgi dolu ve itaatkar bir Oğul oldu ve ona olan sevgisi asla eksilmedi. Fakat artık göksel Baha'sının işiyle ilgilenmeliydi. En Yüce Olan'ın Oğlu ve dünyanın Kurtarıcısı olarak hiçbir dünyasal bağ, O'nu görevinden ayırmamalı ve O'nun davranışlarını etkilememeliydi. Allah'ın isteğini yerine getirmek için serbestçe hareket etmeliydi. Bu bizim için de bir ders olmalıdır. Allah'ın istekleri insanın aile bağlarından bile daha önce gelir. Hiçbir dünyasal ilgi, bizi O'nun yürümemizi emrettiği yoldan geri çevirmemelidir.

Günahkar soyumuz için tek kurtuluş umudu İsa'dadır; Meryem sadece Allah Kuzusu'nun aracılığıyla kurtuluşu bulabilirdi. Onun özel bir değeri yoktu. İsa'nın annesi olması, ona herhangi bir kişinin Mesih ile olan bağından daha farklı bir ruhsal bağ sağlamadı. Bunu İsa'nın sözlerinde de görmekteyiz. Ona, hem "İnsanoğlu" hem de "Tanrı'nın Oğlu" olarak kendisi ile olan ilişki arasındaki farkı açıklar. Meryem'in Isa'nın annesi olması onu hiçbir şekilde İsa'yla eşit düzeye getirmedi.

"Vaktim daha gelmedi" közleri, İsa'nın her hareketinin, sonsuzluk günlerinden beri var olan plana göre gerçekleştiğini gösterir. Dünyaya gelmeden önce her ayrıntısıyla mükemmel olan plan O'nun önüne getirildi. Fakat insanların arasında yürüdüğünde Baba'nın isteğine göre, adım adım O'na yol gösterildi. Vakit dolduğunda hareket etmek için tereddüt etmedi. Aynı itaatkarlıkla vakit doluncaya kadar bekledi.

İsa, Meryem'e vaktinin henüz gelmediğini söylediğinde, hem onun hem de tüm halkın aklından geçirdiği, fakat O'na söylemediği düşüncesine cevap veriyordu. O, İsa'nın kendisini Mesih olarak ilan etmesini ve İsrail'in tahtına geçmesini umuyordu. Fakat vakit henüz dolmamıştı. İsa, bir kral olarak değil, keder ve üzüntüyü bilen bir İnsanoğlu olarak insanlığın kaderini kabul etti.

Fakat Meryem, İsa'nın görevini doğru şekilde kavrayamamasına karşın, O'na tam bir güven duyuyordu. İsa bu güvenin karşılığını verdi. İlk mucizesini gerçekleştirmesi, Meryem'in O'na duyduğu güveni sağlamlaştırdı ve öğrencilerinin imanını güçlendirdi. Öğrenciler birçok kez büyük denenmelere teşvik edileceklerdi. Peygamberlikler sayesinde İsa'nın tartışmasız Mesih olduğunu anlamışlardı. Dini liderlerin kendilerininkinden bile daha büyük bir güvenle O'nu kabul etmelerini beklediler. Halkın arasında Mesih'in yaptığı harikulade işleri ve O'nun misyonuna inandıklarını açıkladılar. Fakat inançsızlık, büyük ölçüde önyargı, başkâhinler ve hahamların İsa'ya olan düşmanlıkları onları şaşırttı, acı duymalarına ve hayal kırıklığına uğramalarına neden oldu. Kurtarıcı'nın ilk mucizeleri, kendilerine karşı olanlara direnmeleri için öğrencileri güçlendirdi.

Meryem, İsa'nın sözlerine hiç şaşırmadı ve hizmetkarlara, "Size ne derse yapın" dedi. Böylece, İsa'nın işi için elinden geldiği ölçüde hazırlık yaptı. Kapı arasında altı adet geniş ve taştan su küpü duruyordu. İsa hizmetkarlara bu küpleri suyla doldurmalarını buyurdu. Hizmetkarlar söyleneni yaptılar. Daha sonra biraz daha şarap istendiğinde, "Şimdi bundan alın ve şölen başkanına götürün" dedi. Küplere doldurulan suyun yerine şarap akmaya başladı. Şölen sahipleri ve konuklar şarabın bittiğini ve sonradan İsa'nın mucizesi ile tekrar temin edildiğinin farkında değildiler. Hizmetkarların getirdiği şarabı tadan şölen başkanı, onu daha önce içtiği şaraplardan daha iyi ve şölen başında sunulan şaraptan daha farklı buldu. Damada dönerek, "Herkes önce iyi şarabı, çok içildikten sonra da kötüsünü sunar; ama sen iyi şarabı şimdiye dek saklamışsın" dedi.

İnsanların en iyi şarabı önce, ardından da daha kötüsünü sunduğu gibi; dünya da insanlara sunduğu şeylerle aynısını yapar. Onun sundukları ilk önce göze hoş görünebilir ve duyguları tatmin edebilir. Fakat gerçekte tatmin etmediği sonradan anlaşılır. Şarabın tadı acılaşır ve sevinç tümüyle hüzne dönüşür. Şarkılarla neşe içinde başlanılan, nefret ve bıkkınlıkla son bulur. Fakat İsa'nın bize sunduğu, her zaman taze ve yenidir. O'nun ruha sağladığı şölenin kişiye verdiği sevinç ve memnunluk asla eksilmez.

Sunulan her lütuf, Rab'bin kutsamalarını takdir etmesi ve ondan mutluluk duyması için, onu alanın yeteneklerini artırır. O, lütuf üzerine lütuf verir. Bunun sağlanmasında asla başarısız

olunmaz. O'na itaat ettiğimizde bugün aldığınız zengin bir hediye, yarın daha zengin bir hediye alacağınızın güvencesini verir. İsa'nın Natanyel'e söylediği sözler, Allah'ın, kendisine iman eden çocukları hakkındaki düşüncesini ifade eder. Sevgisinin her yeni vahiyi ile onu alan kalbe, Allah şöyle der: "İnanıyor musun? Bunlardan daha büyük şeyler göreceksin"

İsa'nın düğün şölenindeki hediyesi bir simgeydi. Su, O'nun ölümü ve vaftizi; şarap, dünyanın günahları için O'nun kanının dökülmesini temsil ediyordu. Küpleri dolduran su, insan eliyle getirildi. Fakat İsa'nın sözü tek başına ona hayat veren bir güç oldu. Kurtarıcı'nın ölümünü işaret eden dinsel törenler de böyledir. Onların, ruhu geliştirebilmesi, sadece İsa'nın iman yoluyla çalışan gücüyle mümkün olur. İsa'nın sözü şölen için gerekli olan şarabı bol miktarda temin etti. Ruhu güçlendirmesi, yenilemesi ve insanların kötülüklerini yok etmesi için İsa'nın lütfunun bize sağladıkları da böyle boldur.

İsa öğrencileriyle katıldığı ilk şölende onların kurtuluşu için gerçekleştireceği çalışmayı simgeleyen kaseyi verdi. Son akşam ye-meğinde, onu tekrar vererek yemeği kutsallaştırdı ve "kendisi yeniden gelinceye dek" ölümünü temsil eden kutsal ayinin başlamasına neden oldu.Şu sözleri söylediğinde, İsa'dan ayrılırken büyük üzüntü duyan öğrencileri, O'na tekrar kavuşacaklarının güvencesiyle teselli edildiler: "Size şunu söyleyeyim; Babam'ın egemenliğinde sizlerle birlikte tazesini içeceğim o güne dek asmanın bu ürününden içmeyeceğim."

İsa'nın şölen için temin ettiği ve öğrencilerine kendi kanının bir simgesi olarak verdiği şarap, saf üzüm suyuydu. Peygamber Yeşaya "üzüm salkımındaki" şıradan söz ettiği zaman buna değinir ve şöyle der: "Onu yok etmeyin; çünkü bereket ondadır." Eski Antlaşma'da İsrail'i uyaran İsa'ydı. "Şarap alaycıdır. Sert içki, kişiyi öfkeli yapar; ve bu yüzden, onunla kandırılan kişi zeki değildir." İsa, bu tür bir içecek temin etmedi. Şeytan, mantığı ve ruhsal anlayışı körleştiren ve zayıflatan - hareketlere insanların göz yummalarını sağlayarak onları kandırır.

Fakat İsa bize, zayıf olan irademizi denetim altına almayı öğretir. O'nun tüm yaşamı bir nefse hakim olma örneğidir. Nefsin gücünü kırmak için bizim uğrumuza insanlığın dayanabileceği en zor denenmeye dayandı. Vaftizci Yahya'nın şarap ve içki içmemesini buyuran İsa'ydı. Manoah'ınkarısına benzer bir perhizi öneren Kişi de O'ydu. İsa, başkalarını içki içmeye teşvik edenleri de kınadı ve kendi öğretileri ile asla çelişkiye düşmedi. O'nun düğün konukları için temin ettiği mayasız şarap, sağlıklı ve ferahlatıcı bir içecekti. İnsan sağlığı üzerindeki olumlu etkisinden dolayı, iştah açıcı bir özelliğe sahipti.

Şölendeki konuklar şarabın kalitesinden söz ettiklerinde, hizmetkarlar, bunun bir mucize sonucunda olup olmadığını birbirlerine sordular. Düğüne katılanlar bu harika olayı gerçekleştiren Kişi'yi bir süre için düşünemeyecek kadar şaşkındılar. Sonunda O'nu aradıklarında kendi öğrencilerine bile görünmeden oradan uzaklaştığı fark edildi.

Konukların dikkati bu kez öğrencilere yöneldi. Öğrenciler, İsa'ya olan imanlarını açıkça belirtmeleri için ilk kez fırsat buldular. Ürdün'de gördüklerini ve duyduklarını anlattılar. Birçoklarının yüreğinde, Allah'ın, halkı için bir Kurtarıcı gönderdiği umudu doğdu. Mucize

haberi tüm bölge boyunca yayıldı; ve Kudüs'e iletildi. Başkâhinler ve hahamlar Mesih'in gelişini işaret eden peygamberlikleri yeniden ve ilgiyle araştırdılar. Halkın arasında gösterişsiz ve mütevazı bir şekilde görünen bu yeni Öğretmen'in yükleneceği görevi öğrenmeyi çok istiyorlardı.

İsa'nın hizmeti Yahudi ihtiyarlarının hizmetinden çok farklıydı. Onların geleneklere ve şekilciliğe verdikleri önem, gerçek düşünce ve hareket özgürlüğünü tamamen yok etmişti. Onlar, sürekli kirlenme korkusuyla yaşıyorlardı. "Temiz" olmayanlarla temastan kaçınmak, onlardan ne yararlanmak, ne de onların dostluğunu kazanmak için, sadece Yahudi olmayanlardan değil, kendi halklarından olan insanlardan bile uzak duruyorlardı. Onlar için bir bereket olmak ve onlarla dostluk kurmak için çaba göstermiyorlardı. Sürekli bu konuların üzerinde durdukları için düşüncelerini körleştirmişler ve kendi yaşamlarının yörüngesini daraltmışlardı. Onların bu tutumları halk arasında gurur ve hoşgörüsüzlüğün artmasına sebep oldu.

İsa, reformasyon işine insanlara sempati ve yakınlık duyarak başladı. Allah'ın Yasası'na en büyük saygıyı gösterirken, Ferisilerin sahte dindarlığını kınadı ve halkı, kendilerine yük olan anlamsız kurallardan kurtarmaya çalıştı. Onları, insanlık ailesinin çocukları olarak bir araya getirebilmek ve toplum içerisinde sınıf farklılığı yaratan engelleri ortadan kaldırmak için çaba harcadı. Düğün şöleninde bulunması, bunun etkili olmasında ilk adım oldu.

Özel görevine hazırlanması, başkâhinlerin ve hahamların etkisinden korunabilmesi için, Allah, Vaftizci Yahya'yı çölde yaşamaya yöneltmişti. Fakat insanlar onun yalnız ve gösterişsiz yaşamından ders almamışlardı. Yahya, kendisini dinleyenleri daha önceki görevlerinden vazgeçmeye yöneltmemişti. Allah'ın onları çağırdığı yerde sadakatle tövbe ettiklerinin kanıtını göstermelerini buyurdu.

İsa, kendi nefsine düşkün olmanın her şeklini kınadı. Kendisinin de tabiat olarak sosyal bir özelliği vardı. Zengin, fakir, bilgili ya da cahil diye ayırım yapmaksızın, tüm halk sınıfının evlerini ziyaret ederek onların düşüncelerini günlük yaşamın sorunlarından uzaklaştırıp, sonsuz ve kutsal olan değerlere yöneltmeye çalışarak, onların konukseverliğini kabul etti. İsa savurganlığı hiçbir zaman doğru bulmadı ve dünyasal ciddiyetsizliğin kendi hareketlerini bozmasına asla izin vermedi. Ayrıca, küçük olaylardan mutlu olmasını biliyordu ve kendi varlığıyla diğer insanların da birbirleriyle bütünleşmelerini sağlıyordu. Katıldığı bu Yahudi düğünü etkileyici bir fırsattı ve "İnsanoğlu", şölenin neşesinden kesinlikle rahatsız olmadı. İsa, bu şölene katılarak onu ilahi bir kurum olarak onurlandırdı.

Yeni ve Eski Antlaşma'daki düğün benzetmesi, İsa'nın halkı ile arasındaki sevgi dolu kutsal bağı temsil etmek için kullanılır. Düğün şöleninin mutluluğu, Kurtarıcı'ya, O'nun, Baba'nın evine gelinini getireceği ve kurtarılanların kendisiyle birlikte Kuzu'nun düğün yemeğine oturacakları o günün sevincini hatırlattı. O, şöyle der: "Damadın geline sevindiği gibi, Allah da senin için sevinecek." "Artık sana terk edilmiş denmeyecek; ... Fakat sen, benim zevkim diye çağrılacaksın; çünkü Rab seni seviyor." "Rab'bin alabildiğine sevinecek senin için, sevgisiyle

seni yenileyecek, ezgilerle coşacak." Gökyüzünün ilahi görkeminin görüntüsü kendisine esinlendiğinde, elçi Yuhanna şöyle yazdı: "Sonra büyük bir kalabalığın sesini, gürül gürül akan suların ve güçlü gök gürlemelerinin sesini andıran sesler duydum. Haleluya! diyorlardı. Çünkü her şeye gücü yeten Rab Allah'ımız egemenlik sürüyor. Sevinelim ve coşalım! O'nu yüceltelim! Çünkü Kuzu'nun düğünü başlıyor. O'nun gelini hazırlandı." "Ne mutlu Kuzu'nun düğün şölenine çağrılmış olanlara."

İsa, kendisinin ilahi krallığına katılmaları için insanlar arasında ayırım yapmadan herkese çağrıda bulundu. İnsanlara iyilik yapmak için aralarına katılarak, onların kalplerine 'ulaştı. Onları şehrin caddelerinde, evlerde, gemilerde, sinagoglarda, göl kıyılarında ve düğün şölenlerinde aradı. Onlarla günlük işlerinde tanıştı ve ilgi gösterdi. İlahi varlığının etkisiyle, aileleri kendi evlerine getirerek öğretisini ev halkına taşıdı. Sevgisinin gücü, insanların kalplerini kazanması için O'na yardımcı oldu. Yalnız başına dua etmek için sık sık dağlık bölgeye çekildi. Fakat bu, ileride gerçekleştireceği işi için bir hazırlıktı. Bu andan itibaren hastaları iyileştirmek, bilgisizleri eğitmek ve Şey- tan'ın tutsağı olan kimselerin zincirlerini kırmak için insanların arasına katıldı.

İsa, öğrencileriyle tek tek ilgilenerek onları eğitti. Bazen dağlık bölgede onların yanında otururak onlara dersler verdi; bazen de deniz kenarında ya da onlarla birlikte yolda yürürken Allah'ın Egemenliğinin sırlarını onlara açıkladı. Günümüzde yapılanın tersine, uzun ve gereksiz konular üzerinde vaaz vermedi. İlahi mesajı almak için insanların kalplerinin açık olduğu her yerde, kurtuluş yolunun gerçeklerini onlara açıkladı. Öğrencilerine şunu ya da bunu yapmaları şeklinde emirler vermedi. Onlara sadece, "Beni takip edin" dedi. Ülke ve şehir boyunca yaptığı yolculuklarda, O'nun insanlara nasıl ders verdiğini görmeleri için öğrencilerini de yanında götürdü. Onlarla yakından ilgilendi ve işinde onlarla bütünleşti.

İsa'nın, insanların sorunlarını kendi sorunları olarak kabul edip, onlara gereken ilgiyi göstermesinin örneğine, O'nun sözünü vaaz eden ve Müjde'yi kabul eden herkes tarafından uyulmalıdır. İnsanlarla bir araya gelmekten çekinmemeli ve kendimizi diğer insanlardan soyutlamamalıyız. Herkese erişebilmek için, onlarla bulundukları yerde tanışmalıyız. Onlar bizi kendiliklerinden nadiren arayacaklardır. İnsanların kalbine sadece vaaz kürsüsünden ulaşamayız; basit olmasına rağmen, umut verici başka bir çalışma alanı da vardır. Bu, fakir insanların evinde, zengin konaklarında; konuksever kimselerin bulunduğu ortamlarda, küçük ve zararsız sosyal faaliyetler için kurulan birlikteliklerde bulunur.

İsa'nın öğrencileri olarak dünya ile bütünleşmemiz, aşırılığı seçen ve zevk düşkünü haline gelen insanların arasına katılmak için olmamalıdır. Bu tür ilişkiler bize sürekli zarar verir. Sözlerimizle, yaptıklarımızla ya da çevremizde yapılan yanlışlara sessiz kalarak günahı asla onaylamamalıyız. Nereye gidersek gidelim, İsa'nın varlığını yanımızda hissetmeliyiz; ve başkalarına, Kurtarıcı'mızın ne kadar değerli bir Kişi olduğunu açıklamalıyız. Fakat her kim inancını taş duvarların ardında gizlemeye çalışırsa, iyilik yapmak için en değerli fırsatları kaçırır. Sosyal faaliyetler aracılığıyla Hıristiyanlık dünya ile ilişki kurar. İlahi ışığı alan herkes, Yaşam Işığı'nı bilmeyenlerin yolunu aydınlatacaktır.

Bizler, Mesih'in tanıkları olmalıyız. İsa'nın lütfü tarafından onaylanan sosyal güç, diğer insanların da Kurtarıcı'ya ulaşmalarını sağlamak için geliştirilmelidir. Dünya bizim bencil bir şekilde sadece kendi çıkarımızı düşünmediğimizi, tersine sahip olduğumuz değerleri ve nimetleri diğer insanlarla paylaşmak istediğimizi görmelidir. İnancımızın bizi sevgiden yoksun ya da aşırı sert kişiler haline getirmediğini görmelidirler. İsa'yı bulmuş olduğunu belirten herkes, tıpkı O'nun yaptığı gibi insanların iyiliği için onlara yardım etmelidir.

Dünyaya, Hıristiyanların mutsuz ve karamsar insanlar olduğu yönündeki yanlış izlenimi asla vermemeliyiz. İsa'ya baktığımızda, sevgi dolu bir Kurtarıcı ve O'nun yüzünde parlayan nuru görürüz. O'nun ruhunun hüküm sürdüğü yerde, her zaman barış mevcuttur. Allah'a tam ve kutsal bir güven duyduğumuzda yüreğimiz sevinç dolacaktır.

O'nun izinden gidenler, insan olmalarına rağmen ilahi bir karaktere sahip olduklarını gösterdiklerinde, İsa, bundan mutluluk duyar. Onlar heykel değil, tersine canlı birer insandırlar. Onların, ilahi lütfün çiğ taneleri ile tazelenen kalpleri açılır ve Dürüstlüğün Güneşi'ne doğru yönelir. Üzerlerinde parlayan ışığı, İsa'nın sevgisiyle parıldayan işler aracılığıyla diğer insanlara yansıtırlar.

Bu Bölüm Yuhanna 2:1-11 'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 16. O'NUN TAPINAĞINDA

"Bundan sonra İsa, annesi, kardeşleri ve öğrencileriyle birlikte Kefernahum'a inerek orada birkaç gün kaldı. Yahudilerin Fısıh bayramı da yaklaşmıştı ve İsa Kudüs'e çıktı." İsa, bu yolculukta başkente doğru yol alan büyük bir gruba katıldı. Görevini henüz halka açıkça bildirmemişti; kimse tarafından fark edilmeden kalabalığın arasına karıştı. Böylelikle Yahya'nın verdiği vaaz ve yaptığı hizmetle büyük önem verdiği Mesih'in gelişi, halk arasında çok sık konuşulan bir konu oldu. Halk büyük bir heyecanla milli yücelik umudunu taşıyordu. İsa onların bu konuda hayal kırıklığına uğrayacağını biliyordu. Çünkü onların bu umudunun temeli Kutsal Yazı'yı yanlış yorumlamalarına dayanıyordu. İsa, peygamberlikleri tüm ciddiyetiyle açıkladı ve halkın Allah'ın Sözü'nü daha iyi inceleyip, üzerinde daha ayrıntılı çalışması için çaba harcadı.

Yahudi önderler, halkın Allah'a ibadeti Kudüs'te öğreneceğini bildirdiler. Fısıh Bayramı boyunca Filistin'in dört bir yanından, hatta uzak bölgelerden bile birçok kimse burada bir araya geliyordu. Tapınağın avluları farklı halk sınıflarından oluşan insanlarla doldu. Birçoğu obüyük kurbanı simgelemek için sunacakları adaklarını yanlarında getiremiyorlardı. Bunun için tapınağın dış avlusuna adak hayvanlan getiriliyor ve burada satılıyordu. Her sınıftan halk, adaklarını satın almak için buraya geliyordu. Tüm yabancı paralar burada tapınağın madeni parasına çevriliyordu.

Her Yahudi'nin "kendi canının fidyesi olarak" yarım şekel ödemesi gerekiyordu ve bu şekilde toplanan para tapmağa yardım için kullanılıyordu.Ayrıca tapmak kasasında biriktirilmek üzere gönüllü olarak daha büyük miktarlarda bağışlar da yapılıyordu. Tüm yabancı madeni paraların tapınak hizmeti için kabul edilen ve tapınak şekeli adı verilen paraya çevrilmesi gerekiyordu. Değiştirilen para gasp ve hileye fırsat veriyordu ve bu gittikçe utanç verici bir hale gelerek kâhinler için bir gelir kaynağına dönüştü.

Satıcılar adak hayvanları için çok yüksek fiyatlar talep ediyorlardı; ve kârlarını, insanların yaptığı harcamalarla zenginleşen kâhinler ve önderlerle paylaşıyorlardı. İbadet edenlere eğer adak sunmazlarsa, onların çocuklarının ya da ülkelerinin Allah'ın nimetlerini alamayacağı öğretiliyordu. Böylece adak hayvanlarının çok yüksek fiyatlarla satılması sağlanıyordu; çünkü insanlar bu kadar uzak yoldan geldikten sonra evlerine adaklarını sunamadan dönmek istemiyorlardı.

Fısıh Bayramı süresince çok sayıda adak sunuluyordu ve tapınaktaki satış yeri çok genişti. Sonuç olarak ortaya çıkan görüntü ve kargaşada burası Allah'ın kutsal tapınağından çok, gürültülü bir sığır pazarını andırıyordu. Sığırların bağrışmaları, koyunların melemeleri, güvercinlerin paraların şıkırtısına karışan ötüşleri, pazarlık eden ve öfkeli bir şekilde tartışan insanların sesleri büyük bir gürültü oluşturuyordu. Kargaşa o kadar büyüktü ki, ibadet etmek için gelenler rahatsız oluyorlardı ve Yüce Yaradan'a hitaben söylenen sözler, tapınağa yayılan gürültü yüzünden duyulamıyordu. Yahudiler dindarlıkla-rıyla aşırı derecede gurur duyuyorlardı.

Tapınaklarını çok seviyorlardı ve onun aleyhinde söylenen her sözü küfür sayıyorlardı; onunla ilgili törenlerin yapılmasında son derece titiz davranıyorlardı; fakat para sevgisi onların vicdanlarına hükmediyordu. Allah'ın bizzat kendisi tarafından kurulan hizmeti, gerçek amacından ne kadar çok uzaklaştırdıklarının farkında değildiler.

Rab, Sina dağına indiğinde, yer O'nun varlığı ile kutsandı. Musa'ya dağın çevresinde bir sınır çizmesi emredildi ve Rab'bin Sözü nün, onu şöyle uyardığı duyuldu: "Dikkat edin!... Sakın dağa çıkmayın!.. ya da onun sınırına dokunmayın. Dağa kim dokunursa kesinlikle öldürülecektir; ona elle dokunulmayacaktır; fakat dokunan taşlanacak- tır ya da okla vurulacaktır; insan ya da hayvan olsun yaşamayacaktır." Allah'ın, varlığını gösterdiği her yerin kutsal olduğu bu şekilde öğretildi. Allah'ın tapınağının bulunduğu yerin kutsal sayılması gerekirdi. Fakat maddi kazanç çekişmesinde bunların tümü ihmal edildi. Halk arasında Allah'ın temsilcileri olarak adlandırılan Hahamlar ve önderler, tapınağın bu durumunu düzeltmeliydiler. Onlar, insanlara bir şefkat ve ağırbaşlılık örneği vermeliydiler. Kendi çıkarlarını düşünmek yerine ibadet etmek için gelen insanların durumlarını ve ihtiyaçlarını göz önünde bulundurmalıydılar ve sunmaları gereken adakları alamayanlara yardım etmeye hazır olmalıydılar. Fakat böyle yapmadılar. Para hırsı onların kalplerini taşlaştırmıştı.

Bu bayrama katılmak için gelenler arasında dert, üzüntü ve yoksulluk içinde acı çeken insanlar da vardı. Onlardan bazıları kör, sakat ya da sağırdı. Bazıları yataklar üzerinde getiriliyordu. Birçoğu Rab'be sunmak için en mütevazı adağı alamayacak kadar; hatta kendi karınlarını bile doyuramayacak kadar yoksuldu. Hahamların yaptıkları konuşmalar onları çok üzüyordu. Hahamlar, kendi dindarlıklarıyla övünüyorlardı; ve kendilerinin halkın koruyucusu olduklarını iddia ediyorlardı; fakat sevgi ve şefkatten yoksundular. Yoksullar ve hastaların onlardan yardım dilemesi faydasızdı. Onların acı çekmesi, hahamların kalbinde hiçbir zaman acıma hissi uyandırmadı.

İsa tapınağa geldiğinde, tapınağın durumunu ve burada yapılan haksızlıkları tüm açıklığıyla gördü. Kan dökmeden günahlarının affe-dilmeyeceğini sanan yoksul insanların çektiği acıyı gördü. Allah'ın tapınağının dış avlusunun, kutsal olmayan bir iş için pazar yeri haline getirildiğini gördü. Kutsal olan adak hizmeti, maddi kazanç sağlamak için burada ticari bir işe dönüştürülmüştü.

İsa, bu durumun düzeltilmesi için bir şeylerin yapılması gerektiğini gördü. Taşıdıkları önem kendilerine öğretilmeden, halkın sayısız törenlere katılmaları emredildi. Adaklarını, onların o biricik kusursuz Kurban'ı simgelediğini anlayamadan sundular; ve tüm ibadetleri tarafından sembolize edilen Kişi'nin yanında olduklarının farkında değildiler. İsa, onlara adak sunma ile ilgili direktifler verdi. Onların simgesel değerini anlıyordu ve onların şimdi saptırıldığını ve yanlış anlaşıldığını gördü. Ruhsal ibadet hızla yok oluyordu. Hahamlar ve önderlerin Allah ile ilişkileri kalmamıştı. İsa'nın görevi tamamen farklı bir ibadet anlayışını yerleştirmek olacaktı.

İsa tapınak avlusunun basamaklarında dururken çevresine dikkatle baktığında önünde nasıl bir manzara bulunduğunu anlar. Peygamber gözüyle, geleceği ve sadece yılları değil; asırlar,

hatta çağlar sonrasını görür. Hahamlar ve önderlerin yoksul kimselerin haklarını nasıl ellerinden alacağını ve Müjde'nin yoksullara vaaz edilmesini nasıl yasaklayacaklarını görür. Allah'ın sevgisinin günahkar insandan nasıl saklanacağını ve bazı kimselerin O'nun lütfunu nasıl ticari bir mal gibi kullanacağını görür. Tapınağın durumunu görünce, kızgınlık, yetki ve güç ifadesi O'nun yüzünde belirir. İnsanların dikkati O'na çevrilir. Kutsal olmayan bu işe kendilerini kaptırmış olanların gözleri, O'nun üzerinde sabitleşir. Bakışlarını O'ndan ayıramazlar. Bu Kişi'nin, onların akıllarından geçeni okuduğunu ve onların gizli duygularını ortaya çıkardığını hissederler. İsa'nın, bakışlarıyla onların kötülüklerini yüzlerinden okuduğunu fark eden bazıları yüzlerini gizlemeye çalışır.

Telaş, pazarlık ve satış sırasında oluşan gürültü diner ve tapınağa acı veren bir sessizlik çöker. Halk korkuya kapılır. Yaptıklarının hesabını vermek için sanki yargılanmak üzere Allah'ın huzuruna çıkmış gibidirler. İsa ya baktıklarında, ilahiliğin insan bedeninde parıldadığını görürler. Gökyüzünün Hakimi son günde Yargıç'ın duracağı gibi durur. O gün, O'nu saracak olan görkemle kuşatılmış değildir; fakat ruhu okuyan güçle kuşatılmıştır. Kalabalıktaki herkese tek tek dikkat ederek, onlara şöyle bir bakar. Ağırbaşlılığı ile onlara yüceliğini gösterir ve ilahi bir ışık O'nun yüzünü aydınlatır. İsa konuştuğunda, O'nun ezgi ve ahenk dolu sesinin - hahamlar ve yöneticilerin ihlal ettiği yasayı Sina Dağı'nda ilan eden sesin - tapınağın kemerleri boyunca yankılandığı duyulur: Çıkarın bunları buradan!; Babamın Evi'ni pazar yerine çevirmeyin!..."

Yavaşça merdivenden inerek ve tapınağın girişinde yerden topladığı iplerle yaptığı kamçıyı onlara göstererek, içeride pazarlık eden-lerin ve satıcıların dışarı çıkmalarını buyurur. Daha önce hiç göstermediği bir kızgınlık ve sertlik hareketiyle para değiştirenlerin masalarını devirir. Paralar yerlere saçılır ve mermerin üzerine düşerken ses çıkarırlar. Hiç kimse, O'nun buna yetkisi olup olmadığını sormaya kalkışmaz. Hiçbiri, kötü yoldan kazandıkları ve yere saçılan paralarını yerden toplamaya cesaret etmez. İsa elinde ipten yaptığı kamçı ile onlara vurmaz; fakat O'nun elindeki bu basit kamçı, onlarda ışıldayan korkunç bir kılıç gibi etki yapar. Tapmak görevlileri, vurgunculuk yapan hahamlar, simsarlar ve sığır tüccarları, koyunları ve öküzleriyle birlikte, O'nun varlığı tarafından lanetlenmekten kurtulmayı düşünerek tapınağı terk ederler.

O'nun ilahiliğinin açığa çıktığını gören halk, paniğe kapılır. Solgun dudaklarından yüzlerce kişinin korku dolu çığlıkları duyulur. Hatta öğrencileri bile korkarlar. Böyle davranması O'nun karakterine uymadığı için, O'nun sözlerinden çok korkmuşlardır. Öğrencileri Kutsal Kitap'taki O'nunla ilgili şu sözü hatırlarlar: "Evin için gösterdiğin çaba beni yiyip tüketecek." Gürültülü kalabalık, kısa bir süre sonra malları ile birlikte Rab'bin tapınağından çıkar ve oradan uzaklaşır. Tapınağın avluları kutsal olmayan bu işten kurtulur ve telaşın yerini derin bir sessizlik ve kutsallık görüntüsü alır. Dağı bir zamanlar kutsal kılan Rab'bin varlığı, şimdi tapınağı kutsal kılmış ve onu tekrar onur-landırmıştır.

İsa, tapınağın arındırılmasında Mesih olarak hizmetini belirtiyor ve görevine başlıyordu. İlahi varlığın içinde konut kurması için kurulan o tapınak, İsrail'e ve dünyaya bir ders olmalıydı. Sonsuz çağlardan beri, kutsal ve yüce Seraftaninsana dek, her yaratığın, Yüce Yara-

dan'ın konut kurabileceği birer tapınak olması Allah'ın amacıydı. İnsanlık günah yüzünden artık Allah için bir tapmak olmaktan çıkmıştı. İnsanların kalpleri kötülüklerle kararmış ve bozulmuş olduğu için artık ilahi Olan'ın görkemini yansıtmıyordu. Fakat Tann'nın Oğlu'nun insan özdeşliğini almasıyla, gökyüzünün amacı gerçekleştirilir. Allah insanlığın içinde konut kurar ve kurtarıcı lütfü sayesinde insan kalbi tekrar O'nun tapınağı olur. Allah, Kudüs'teki tapınağın her kuluna açık olan yüce yazgıya sürekli bir tanık olmasını amaçladı. Fakat Yahudiler bu kadar çok gurur duydukları binanın önemini anlayamamışlardı. Onlar kendilerini İlahi Ruh için kutsal tapınak olarak sunmadılar. Bu kutsal olmayan işin gürültüsüyle dolan Kudüs'teki tapınağın avluları, zevk düşkünlüğü ve kutsal olmayan düşüncelerin varlığı ile bozulan kalbin tapınağını tüm gerçekliğiyle gözler önüne seriyordu. İsa tapınağı alıcı ve satıcılardan arındırarak, kalbi de günahın kötülüklerinden - kişiye zarar veren dünyasal zevklerden, bencil arzulardan, kötü alışkanlıklardan - arındırmadaki görevini belirtiyordu: "İşte habercimi gönderiyorum ve O, önümde yol hazırlayacak; aradığınız Rab, kendi tapınağına ansızın gelecektir; ve özlediğiniz antlaşma meleği işte geliyor. Orduların Rabbi diyor; 'O'nun geleceği güne kim dayanabilir? Ve göründüğü zaman kim durabilir?' Çünkü maden arıtıcının edenin ateşi çamaşırcının kül suyu gibi olacak; gümüş eritip arıtan gibi davra-nacak: Levililer'i arındırıp altın, gümüş temizler gibi temizleyecek."

Allah in tapınağı olduğunuzu, Allah'ın Ruhu'nun sizde yaşadığını bilmez misiniz? Eğer bir kimse Allah'ın tapınağını yıkarsa, Allah da onu yıkacak. Çünkü Allah'ın tapınağı kutsaldır ve o tapınak sizsiniz." Hiç kimse kalbindeki kötülükleri kendiliğinden söküp atamaz. Sadece İsa ruhun tapınağını arındırabilir. Fakat O'na girmek için zor kullanmaz; kalbe bir zamanlar tapınağa geldiği gibi gelmez. İsa şöyle der: "İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum. Eğer biri sesimi işitir ve kapıyı açarsa, onun yanma gireceğim, ben onunla ve o da benimle birlikte yemek yiyeceğiz." O, sadece bir günlüğüne gelmeyecektir; çünkü şöyle der: "Aralarında oturacağım, aralarında yürüyeceğim. Onların İlahı olacağım. Onlar da benim halkım olacak.""O, kötülüklerimizi ayaklar altında çiğneyecek ve sen onların tüm günahlarını denizin derinliklerine atacaksın." O'nun varlığı, "Rab'be kutsal bir tapmak ve Kutsal Ruh aracılığıyla Allah'ın kendi halkında konut kurabildiği bir yer olması için" ruhu arındıracak ve kutsayacaktır.

Güçlerini yitiren hahamlar ve önderler korku içinde tapmaktan ve İsa'nın onların kalplerini okuyan bakışlarından kaçtılar. Kaçarlarken yolda rastladıkları kişilere duydukları ve gördüklerini anlatarak onları geri dönmeleri için uyardılar. İsa kaçan insanlara baktığı zaman, korktukları ve gerçek ibadetin ne demek olduğunu bilmedikleri için yüreği acıyla doldu. Gördüğü bu manzara, kötülükleri ve tövbe etmemeleri yüzünden tüm Yahudi ulusunun dağılışını simgeliyordu.

Hahamlar tapınaktan niçin kaçtılar? Neden yerlerinde durmadılar? Onlara gitmelerini emreden Kişi, bir rütbe ya da güce sahip olmayan ve bir marangozun Oğlu olan yoksul bir Celileli idi. O'na niye karşı çıkmadılar? Kötü yolla kazandıkları paradan neden vazgeçtiler? Dış görünüşü böylesine mütevazı olan Kişi'nin emrine uyarak neden kaçtılar? İsa bir Kral yetkisiyle konuştu. Görünümünde ve ses tonunda onların karşı koyamadığı bir güç vardı. İsa'nın onlara

verdiği emirdeki sözlerinde, kendilerinin aslında ne kadar ikiyüzlü ve sahtekar kimseler olduklarını daha önce hiç olmadığı kadar fark ettiler. İlahilik, insanlıkta parıldadığında; İsa'nın yüzünde sadece O'nun ağırbaşlılığını gördüler ve aynı zamanda O'nun sözlerinin öneminin farkına vardılar. Kendilerini sanki zaman ve sonsuzluk için hükümlerini almış olarak Sonsuz Yargıç'ın huzuruna çıkmış gibi hissettiler. Bir süre için, İsa'nın bir peygamber olduğuna ikna oldular; ve birçoğu, O'nun Mesih olduğuna inandı. Kutsal Ruh, İsa ile ilgili peygamberlik sözleri ile onların düşüncelerinde parıldadı. Onlar itirafta bulunacaklar mıydı?

Onlar tövbe etmeyeceklerdi. İsa'nın yoksullara sevgi duyduğunu biliyorlardı. İnsanlarla olan işlerinde haksız kazanç sağladıkları için kendilerinin suçlu olduklarını biliyorlardı. Onların düşüncelerini okuduğu için İsa'dan nefret ediyorlardı. İsa'nın tenkitleri onların gururunu alçaltıyordu ve O'nun insanlar üzerindeki etkisini kıskanıyorlardı. Onları tapınaktan dışarı çıkardığından dolayı, İsa'ya ve O'na bu gücü Veren'e meydan okumaya karar verdiler.

Yavaş ve temkinli, fakat kalpleri nefretle dolu olarak tapmağa geri döndüler. Onların yokluğunda burası nasıl da değişmişti! Onlar kaçtıklarında yoksullar geride kaldı ve şimdi onlar, yüzünde sevgi ve şefkat ifadesi bulunan Kişi'ye bakıyorlardı. İsa, yaşlı gözlerle çevresinde titreyen insanlara şöyle dedi: "Korkmayın, sizi kurtaracağım; ve siz beni yücelteceksiniz. Ben dünyaya bunun için geldim."

İnsanlar O'nun yanına acı dolu yakarışlarıyla geldiler: "Efendimiz, beni kutsayın!" İsa, onların her haykırışını duydu. Sevgi dolu bir anneden bile daha fazla bir merhametle, acı çeken çocukların yaralarını sardı. Herkese ilgi gösterdi. Hastalığı ne olursa olsun, hepsini iyileştirdi. Dilsizlerin dili dualar söyleyerek çözüldü; körler, kendilerini iyileştiren Kişi'nin yüzünü gördüler; acı çekenlerin acıları dindirildi ve mutlu oldular.

Hahamlar ve tapmak görevlileri bu büyük olaya tanık olduklarında; duydukları sesler onlar için ne büyük bir vahiydi! İnsanlar çek-tikleri acıların, düş kırıklığına uğramalarının, geçirdikleri acı dolu günlerin ve uykusuz gecelerin öyküsünü anlatıyorlardı. Son umut kıvılcımı söndüğünde, İsa onları iyileştirdi. Yaşamlarındaki yükleri çok ağırdı. Onlardan biri, "Ben bir yardımcı buldum. O, Allah'tan olan İsa'dır. Hayatımı O'nun hizmetine adayacağım" dedi. Anneler ve babalar çocuklarına, "O, sizin hayatlarınızı kurtardı. Sesinizi yükseltin ve O'nu yüceltin" dediler. Çocuklar ve gençler, anneler ve babalar, arkadaşlar ve orada bulunan herkes şükran ve övgüyle Kurtarıcı yı yüceltti. Kalpleri umut ve mutluluk doldu. Huzura kavuştular. Kendilerini ruhen ve bedenen iyileştiren Kişi'nin eşsiz sevgisini gittikleri her yerde duyurarak evlerine döndüler.

İsa'nın bu şekilde iyileştirdiği kişiler, "O'nu çarmıha gerin!... O'nu çarmıha gerin!..." diye bağıran öfkeli kalabalığa katılmadılar. Onların sevgisi İsa'yla birlikteydi; çünkü onlar, O'nun büyük sevgisini ve muhteşem gücünü hissetmişlerdi, Onları ruhen ve bedenen sağlığına kavuşturduğu için İsa'nın kendilerinin Kurtarıcı'sı olduğunu biliyorlardı. Elçilerinin vaazını dinlediler ve Allah'ın Sözü'nün kalplerine ulaşması onlara yeni bir anlayış getirdi. Allah lütfunun elçileri ve O'nun kurtarışının aracıları oldular.

Tapınak avlusundan kaçan insanlar, bir süre sonra geri döndüklerinde düştükleri paniği kısmen de olsa atlatmışlardı. Fakat on-ların yüzünde kararsızlık ve korku ifadesi vardı. İsa'nın yaptığı işlere şaşkınlıkla baktılar ve O'nun vasıtasıyla, Mesih ile ilgili peygamberliklerin gerçekleştiğine ikna oldular. Tapmağın kutsallığının bozulmasında en büyük suç hahamlarındı. Avlunun pazar yeri haline getirilmesine onlar sebep oldular. Diğer insanlar onlara göre daha az suçluydular. Onlar, İsa'nın ilahi yetkisinden etkilendiler; fakat hahamların ve önderlerin onların üzerinde büyük etkisi vardı. İsa'nın görevini bir yenilik olarak görüyorlardı. Tapmak yetkililerinin izin verdiğine, O'nun müdahale etme hakkının olup olmadığını kendilerine sordular. Yaptıkları bu kirli işe engel olunduğu için kızgındılar ve Kutsal Ruh'un insanların üzerindeki etkisini ve ikna gücünü yok etmeye çalıştılar.

İsa'nın, Mesih olduğunu herkesten önce hahamlar ve önderler görmeliydiler; çünkü onların ellerinde, O'nun görevini belirten yazıtlar vardı ve tapınağın arındırılmasının, insan gücünden daha üstün bir gücün gösterilmesiyle gerçekleştiğini biliyorlardı. İsa'dan nefret etmelerine rağmen, O'nun, tapınağı arındırmak için Allah tarafından gönderilen bir peygamber olabileceği düşüncesinden de kurtulamadılar. Bu korkudan doğan sahte bir saygı hareketi ile, "Yaptığın bu işlerin doğruluğuna ilişkin bize ne gibi bir belirti göstereceksin?" diye sordular.

İsa onlara belirti göstermişti. Onların kalplerine parlayan ışıkta ve Mesih in yapacağı işleri onların önünde yaparak karakterinin ikna edici kanıtını göstermişti. Kötülüklerini, onların yüzlerinden okuduğunu ve: "Tapınağı yıkın. O'nu üç gün içinde tekrar yükselteceğim" dediğinde, onların nasıl bir tepkide bulunacaklarını gördüğünü gösterdi.

O'nun bu sözleri iki ayrı anlam ifade ediyordu. İsa bu sözlerle sadece Yahudi tapınağının ve ibadetinin yıkılmasını değil, kendi ölümünü - kendi bedeni olan tapınağının yıkılmasını - da kastediyordu. Yahudiler de zaten bunu planlıyorlardı. Hahamlar ve önderler tapınağa geri döndüklerinde İsa'yı öldürmeyi düşünmüşlerdi. Buna karşın İsa onların maksatlarını kendilerinin önünde açıkladığında, O'nun ne demek istediğini anlamadılar. Bu sözleriyle sadece Kudüs'teki tapınağı kastettiğini sandılar ve kaba bir şekilde sordular: "Bu tapınağı kurmak kırk altı yıl sürdü. Üç gün içinde mi onu tekrar yükselteceksin?" İsa'nın bu kez onların inançsızlığını ortaya çıkardığını ve O'nu reddettiklerinin doğrulandığını hissettiler. İsa bu sözlerini inançsız Yahudilerin ve hatta kendi öğrencilerinin anlamasını amaçlayarak söylememişti. Sözlerinin, O'na düşman olanlar tarafından yanlış anlaşılacağını ve onların, kendisine karşı cephe alacağını biliyordu. Söylediği sözler, O'na karşı olanlar tarafından bu mücadelesinde O'nu suçlamak ve çarmıh üzerinde O'na hakaret etmek için kullanılacaktı. Fakat onlara şu an açıklama yapmak, öğrencilerin, O'nun çektiği acıyı bilmelerine ve dayanamayacakları kadar büyük acılara katlanmalarına neden olabilirdi. Onlara yapılacak bir açıklama, onların önyargılarının ve inançsızlıklarının sebep olacağı sonuçları, Yahudilere zamansız bir şekilde gösterebilirdi. Yahudiler, İsa kurban edilecek bir kuzu gibi getirilinceye dek kararlı bir şekilde yürüyecekleri yola çoktan girmişlerdi bile.

İsa, kendisine inananların yararı için bu sözleri söylemişti. Bu sözlerin tekrarlanacağını biliyordu. Fısıh'ta yaptığı konuşmada, O'nun sözlerini binlerce kişi duyacaktı ve bu sözler

dünyanın dört bir yanına yayılacaktı. O, ölümden dirildikten sonra bu sözlerin asıl anlamının farkına varılacaktı. Bu, birçok kişiye O'nun ilahiliğinin kesin kanıtı olacaktı.

İsa'nın kendi öğrencileri bile, ruhsal karanlıklarından dolayı O'nun öğretilerini tam olarak anlayamadılar. Fakat yaşadıkları olayların sonucunda bu öğretilerin gerçekliğini kavradılar. İsa onlarla birlikte değilken, O'nun sözlerini yüreklerinde sakladılar.

Kurtarıcı'nın, Kudüs'teki tapınakla ilgili şu sözlerinin, O'nu dinleyenlerin anladığından çok daha derin bir anlamı vardı, "Tapınağı yıkın. Üç gün içinde onu tekrar yükselteceğim." İsa tapınağın temeliydi ve ona hayat veren Kişi'ydi. Tapınak ibadetleri, Tanrı'nın Oğlu'nun kurban edilmesini simgeliyordu. Kâhinlik, İsa'nın elçilik görevini ve karakterini temsil etmek için kuruldu. Adak ibadeti tümüyle, Kurtarıcı'nın dünyayı kurtarmak için ölmesini temsil ediyordu. Onların çağlardır işaret ettikleri bu büyük olay gerçekleştiğinde, bu adak hizmeti artık anlamını ve önemini yitirecekti.

Törensel ibadet tümüyle İsa'yı simgelediği için, O'nsuz hiçbir değer taşımıyordu. Yahudiler İsa'yı ölüme göndererek O'nu reddettiklerini doğruladıklarında, tapınağa ve O'nun ibadetine önem veren her şeyi de reddetmiş oldular. Tapınağın kutsallığı sona erdi ve yıkılmaya terk edildi. O günden sonra, onların sundukları adaklar artık anlamını yitirdi. Onlar, Kain'in adağı gibi, İsa'ya imanlarını açıklamadılar. Yahudiler, O'nun ölümüne sebep olarak aslında kendi tapınaklarını yok ettiler. İsa çarmıha gerildiğinde tapınağın iç perdesi, en büyük ve en son kurbanın verildiğini ve adak sisteminin sonsuza dek sona erdiğini işaret ederek en üstten en alta kadar yırtıldı.

"Üç gün içinde tapınağı tekrar yükselteceğim." Kurtarıcı'nın ölümünden sonra karanlığın güçleri hüküm sürüyor gibi görünüyordu ve zafer sevinci yaşıyorlardı. Aramatyalı Yusuftan kalan mezardan, İsa zaferle çıktı. "Yönetimlerin ve hükümranlıkların ellerindeki silahları alıp, onları çarmıhta yenerek açıkça gözler önüne serdi." Ölümünün ve dirilişinin gerçeğiyle, "İnsanın değil, Rab'bin kurduğu asıl toplanma çadırında görev yapan başkâhinimiz" oldu.Yahudilerin toplanma çadırını ve tapınağını insanlar kurdular; fakat dünyadaki tapınağın bir örneği olan gökyüzündeki kutsal yer, insani mimarlar tarafından kurulmadı. İşte Dal adındaki adam! ... O, Rab'bin tapınağını kuracaktır. Görkemle kuşanacak, tahtında oturup egemenlik sürecek. Tahtında oturan kâhin olacak"İsa'yı temsil eden adak hizmeti yok olup gitti; fakat insanların gözleri bu kez dünyanın günahları için ölen gerçek Kurban'a çevrildi. Dünyevi kâhinlik sona erdi: "Yeni Antlaşma'nın elçisi olan İsa'ya ve Habil'inkinden daha üstün şeyler bildiren serpilmiş kana bakıyoruz."

"Çadırın ilk bölmesi durdukça, kutsal yere giden yol açıkça gösterilmemiştir. Bu şimdiki çağ için bir örnektir; sunulan adaklar ve kurbanların, tapman kişinin vicdanını yetkinleştiremediğini gösteriyor ... Fakat Mesih gelecek olan iyi şeylerin başkâhini olarak ortaya çıktı. Elle yapılmamış, yani bu yaratılıştan olmayan daha büyük ve daha mükemmel çadırdan geçti ... sonsuz kurtuluşu sağlayarak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi."

“Bu nedenle O’nun aracılığıyla Allah’a yaklaşanları tamamen kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için hep yaşamaktadır.” Kâhinlik dünyadaki tapınaktan, gökyüzü tapınağına geçecek olmasına; tapmak ve Başkâhin, insan gözüyle görülmeyecek olmasına rağmen, bu, öğrenciler için bir sakınca teşkil etmeyecekti. Kurtarıcılarının yokluğunda, aralarında bölünme ve güçlerinde azalma olmadığını fark edeceklerdi. İsa, yukarıdaki tapınakta kâhinlik ederken, ruhuyla halâ yeryüzündeki imanlı topluluğuyla birliktedir. O, gözle görülmez; fakat O’nun ayrılırken verdiği şu söz yerine gelir: “Dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim.” O, gücünü elçileri aracılığıyla verirken, O’nun güçlü varlığı imanlı topluluğu ile birliktedir.

“Gökleri aşmış olan büyük başkâhinimiz Tanrı’nın Oğlu İsa varken, açıkça benimsediğimiz inanca sımsıkı sarılalım; çünkü zayıflıklarımızda bize yakınlık duyamayan değil, bilakis her alanda bizim gibi sınanmış yine de günah işlememiş bir başkâhinimiz vardır. Bu nedenle merhamete ermek ve gerektiğinde bize yardım edecek lütfa kavuşmak için Allah’ın lütuf tahtına cesaretle yaklaşalım.”

Bu Bölüm Yuhanna 2:12-22’ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 17. NIKODIM

Nikodim, Ferisilerdendi ve konumu itibariyle Yahudi ulusunun çok güvendiği bir kişiydi. Yüksek tahsilliydi ve herkeste olmayan ender yeteneklere sahipti. İsa'nın öğretileri, diğerleri gibi onun da ilgisini çekti. Zengin, bilge ve saygın biri olmasına rağmen, mütevazı Nasıralı onun garip bir şekilde ilgisini çekmişti. Kurtarıcı'nın anlattıkları onu çok etkilemişti ve daha çok şey öğrenmek istiyordu.

Tapınağı arındırma konusunda İsa'nın yetki kullanımı, hahamlar ve önderlerin kararlı bir şekilde O'ndan nefret duymasına yol açtı. Bu Yabancı'nın gücünden korkuyorlardı. Kimsenin tanımadığı bu Celile- li'nin böylesine cesur davranmasına müsamaha gösterilmemesi gerektiğini düşünüyorlardı. O'nun çalışmasına engel olmakta kararlıydılar. Fakat herkes aynı fikirde değildi. Onlar, Allah'ın Ruhu ile hareket ettiği açıkça görünen Kişi'ye karşı gelmekten çekinen kimselerdi. Bazı peygamberlerin, İsrail'deki liderlerin günahlarını kınadıkları için nasıl öldürüldüklerini hatırladılar. Yahudilerin putperest bir ülkeye esir düşmelerinin, onların, Allah'ın gerçeklerini reddetmedeki inatçılıklarının sonucunda olduğunu biliyorlardı.

İsa'ya karşı komplo kurarak hahamların ve önderlerin kendi atalarının izinden gittiklerini ve bunun İsrail'e yeni felaketler getireceğini de biliyorlardı. Nikodim da aynı duyguları paylaşıyordu. Yahudi liderlerin konseyinde İsa'ya karşı ne yapacaklarını kararlaştırdıklarında, Nikodim onları uyardı ve daha ılımlı davranmalarını önerdi. Nikodim, eğer İsa'ya Allah'tan gerçekten yetki verildiyse, O'nun uyarılarını reddetmeleri halinde, bunun Yahudi liderler için tehlikeli sonuçlara neden olabileceğini savundu. Hahamlar bu öneriyi görmezlikten gelmeye cesaret edemediler. Bu yüzden, bir süre için Kurtarıcı'ya karşı hiçbir tedbir almadılar.

Nikodim İsa'yı dinlediğinden beri, Mesih ile ilgili peygamberliklere ilgi duymaya ve onları merakla incelemeye başlamıştı; ve araştırdıkça, kendisinde, gelecek olan Kişi'nin İsa olduğu kanısı güçleniyordu. Nikodim de, İsrail'deki birçok kişi gibi tapınağın kutsallığının bozulmasına üzülmüştü. Nikodim, İsa alıcı ve satıcıları dışarı çıkardığında orada olanlara tanık olmuştu. İlahi gücün muhteşem gösterisine baktı; Kurtarıcı'nın yoksulları koruduğunu, hastaları iyileştirdiğini ve onların nasıl sevindiklerini gördü; ve O'nu nasıl yücelttiklerini duydu. Nasıralı İsa'nın, Allah tarafından gönderilen Kişi olduğundan şüphe edemedi.

İsa ile görüşmeyi çok istiyordu; fakat O'nu açıkça aramaktan çekindi. Bir Yahudi liderin, henüz çok az tanınan bir öğretmene sempati duyması çok alçaltıcı bir hareket sayılırdı ve O'nu ziyaret ettiğinin haberi Yahudi liderlere iletilirse, onu hor görürler ve ona karşı suçlamalarda bulunurlardı. O'nu açıkça aramaya çalışırsa, başkalarının da kendisini örnek alarak aynı şeyi yapabileceğini düşünerek O'nunla gizli bir şekilde görüşmeye karar verdi. İsa'nın Zeytin dağında kaldığı yeri özel bir araştırma sonucunda öğrenerek, gece çöküp şehir uykuya dalıncaya dek bekledi ve daha sonra O'nu aramak üzere yola çıktı.

Nikodim İsa'nın varlığında, O'nun sakin ve ağırbaşlı bir şekilde gizlemeye çalıştığı garip bir çekingenlik hissetti ve şöyle dedi: "Rabbi, senin Allah'tan gelen bir öğretmen olduğunu

biliyoruz; çünkü Allah kendisiyle olmadıkça, senin gösterdiğin bu belirtileri kimse gösteremez." Bir öğretmen olarak, İsa'nın yeteneklerinden ve O'nun mucizeler yapan muhteşem gücünden söz ederek, O'nunla yapacağı görüşme için yolu hazırlayacağını1umuyordu. O'nun sözleri güven vericiydi; fakat gerçekte inançsızlık ifade ediyordu. İsa'yı Mesih olarak değil,' sadece Allah tarafından gönderilen bir öğretmen olarak kabul etti.

Isa, selamına karşılık vermek yerine, adeta onun ruhunu okurcasına gözlerini ona çevirdi. Sonsuz bilgeliğinde, önünde gerçeği arayan birini gördü. Ziyaretinin amacını biliyordu, kendisini dinlemekte olan kişinin sahip olduğu kanıyı güçlendirmek arzusuyla, ciddi fakat nazik bir şekilde doğrudan konuya girdi: "Sana doğrusunu söyleyeyim. Bir kimse yeniden doğmadıkçaAllah'ın Egemenliğini göremez."

Nikodim, Rab bin yanına, onunla tartışmaya gireceğini düşünerek gelmişti. Fakat İsa, gerçeğin temel ilkelerini ona açıkladı. Nikodim'e "ruhsal olarak kendini yenilemen için ihtiyacın olan şey, kuramsal bilgi değildir. Merakını gidermekten çok yeni bir yüreğe sahip olmalısın. Gökyüzü değerlerinin farkına varmadan önce ruhsal bakımdan yeniden doğmalısın. Her şeyi yenileyerek bu değişiklik gerçekleşinceye dek, benimle görevim ya da yetkim hakkında tartışman, sana bir fayda sağlamayacaktır" dedi.

Nikodim, Vaftizci Yahya'nın, onları Kutsal Ruh ile vaftiz edeceğini bildirdiği Kişi'yi işaret ettiği tövbe ve vaftiz ile ilgili vaazını dinlemişti. Yahudilerin arasında ruhsal anlayıştan yoksun kişilerin bulunduğunu ve onların büyük ölçüde yobazlık ve dünyasal hırsla denetimden çıktıklarını kendisi de hissediyordu. Mesih geldiğinde durumun düzeleceğini umuyordu. Bununla birlikte Yahya'nın, insanların kalplerine hitap eden mesajı, ondaki günah kanısını değiştirmede yeterli olmamıştı. O, katı bir Ferisi idi ve yaptıklarıyla övünüyordu. Yaptığı işlerle, tapınağı desteklemesiyle ve cömertliğiyle saygı görüyordu ve Allah'ın lütfunda kendisini güvende hissediyordu. Şimdiki durumunda göre-meyeceği kadar dürüst olan bir krallığın düşüncesiyle irkildi.

Nikodim, İsa'nın sözünü ettiği yeniden doğuş benzetmesine tamamen yabancı değildi. Putperestlikten İsrail'in imanına dönenler, sürekli yeni doğan çocuklar olarak nitelendirilirlerdi. Bu yüzden o, İ- sa'nın sözlerinin sadece kelime anlamına göre yorumlanmaması gerektiğini anlamış olmalıydı. Fakat bir İsrailli olarak ruhsal bakımdan yeniden doğarak, kendisinin Allah'ın Egemenliğinde emin bir yeri olduğu düşüncesindeydi. Hiçbir değişikliğe ihtiyacı olmadığını hissediyordu. Kurtarıcı'nın sözlerine olan şaşkınlığı bu yüzdendi. Bu sözlerin kendisiyle ilgili olmasına kızıyordu. Kendi içinde bir kişilik çatışmasına giren Ferisinin kibri, gerçeği arayanın dürüst arzusuna karşı savaşıyordu. Nikodim, kendisi İsrail'de bir yönetici olduğu için, İsa'nın onun konumuna saygı göstermeden konuşmasına şaşırmıştı.

Kendi soğukkanlılığına da şaşırdı ve alaycı bir şekilde İsa'ya, "Yetişkin bir kimse nasıl yeniden doğabilir?" diye sordu. Gerçeğin bilincinde olan herkes gibi Nikodim de, doğal insanın Allah'tan bir şey almadığı gerçeğini gösterdi. O'nun içinde ruhsal değerlere cevap veren hiçbir şey yoktur; zira ruhsal değerler, ruhsal olarak fark edilirler.

Fakat Kurtarıcı, tartışmaya karşı tartışma ile cevap vermedi. Ciddi ve ağırbaşlı bir hareketle elini kaldırarak şu büyük güvenceyle gerçeği açıkladı: "Sana doğrusunu söyleyeyim. İnsan sudan ve ruhtan doğmadıkça Allah'ın hükümranlığını göremez." Nikodim, İsa'nın bu sözleriyle vaftiz ve kalbi yenilemeyi kastettiğini biliyordu. Vaftizci Yahya'nın önceden haber verdiği Kişi'nin huzurunda olduğuna ikna oldu.

İsa, sözlerine devam etti: "Bedenden doğan bedendir; ve Ruh'tan doğan ruhtur." Yürek kendi doğasında kirlidir. "Kim kirliden temiz bir şey çıkarabilir? Hiç kimse." Hiçbir insani buluş, günahkar ruha çare bulamaz. "Benliğe dayanan düşünce Allah'a düşmandır. Allah'ın Ya sası'na boyun eğmez, eğemez de. Çünkü kötü düşünceler, cinayet, zina, hırsızlık, fuhuş, yalan tanıklık ve iftira, hep yürekten kaynaklanır." Nehirlerden önce kalbin pınarı temizlenmelidir. Kendi yaptıklarıyla gökyüzüne erişmeye çalışan, yasaya uyma konusunda imkansız olanı yapmaya çalışıyor demektir. Sadece belli kurallar ve şekilcilikten ibaret olan bir dine inanan kişinin hiçbir güvencesi yoktur. Hıristiyanlık yaşamı sadece eski yaşamın değiştirilmesi ya da geliştirilmesinden ibaret değildir; fakat doğal bir dönüşümdür. Kibir ve günaha ölüm; ve daha sonra tamamen yeni bir yaşam vardır. Bu değişiklik, sadece Kutsal Ruh'un etkili çalışmasıyla gerçekleşebilir.

Nikodim hala şaşkındı ve İsa, sözlerinin anlamını pekiştirmek için rüzgarı örnek verdi: "Rüzgar dilediği yerde eser. O'nun sesini duyarsın, ama nereden gelip nereye gittiğini bilemezsin. Ruhtan doğan herkes de böyledir."

Rüzgar, yaprakları ve çiçekleri hışırdatarak ağaçların dalları arasında duyulur; buna karşın, biz onu göremeyiz ve hiç kimse onun ne-reden gelip nereye gittiğini bilemez. Kutsal Ruh'un insan kalbi üzerindeki etkisi de böyledir. O'nu, rüzgarın hareketinden daha fazla açıklayamayız. Kişi, doğru yer ve zamanı ayırt edemeyebilir, ya da değişim sürecinde tüm şartların farkına yaramayabilir; fakat bu onun de-ğişmediği anlamına gelmez. İsa, sabırlı ve özverili bir şekilde ve belki de onlar bunun bilincinde olmadan, tıpkı görülmeyen rüzgar gibi insanların yürekleri üzerinde sürekli çalışmaktadır. Kişinin üzerinde, kendisini İsa ya yaklaştıran etkiler oluşur. Bunlar, O'nun üzerinde derin düşünerek, Kutsal Yazıları okuyarak ya da Allah'ın kutsal sözünü dinleyerek edinilir. Kutsal Ruh, daha direkt bir yaklaşımla aniden gelince, kişi kendisini İsa'ya memnuniyetle teslim eder. Buna birçok kimse tarafından ani değişim denir; fakat bu, Allah'ın Ruhu'nun uzun süren sabırlı ve azimli bir şekilde çaba gösterdiği sürecin sonucunda gerçekleşir.

Rüzgarın kendisi görülmez; buna karşın onun etkisi görülür ve hissedilir. Kutsal Ruh'un işlevi, O'nun kurtarıcı gücünü hisseden kişinin her hareketinde kendisini gösterir. Allah'ın Ruhu kişinin yüreğini sardığında onun yaşamını tümüyle değiştirir; günahkar düşünceler uzaklaşır; kötülüklerden vazgeçilir; öfke, kıskançlık ve çekişmenin yerini sevgi, tevazu ve barış alır. Kederin yerini sevinç alır ve kişinin yüzü gökyüzünün ışığını yansıtır. Yükü hafifleten eli ya da gökyüzünden aşağı süzülen ışığı kimse görmez. Kişi imanla kendisini Allah'a teslim ettiğinde bereket bulur. İnsan gözünün göremediği güç, o zaman Allah'ın benzeyişinde yeni bir varlık yaratır.

Sınırlı düşüncelerin kurtarılma işini kavramaları imkansızdır. O'nun sırrı insanın düşünme gücünü aşar; buna karşın ölümden yaşama geçen, bunun, ilahi bir gerçeklik olduğunun farkına varır. Kurtuluşun başlangıcını kişisel deneyimle böylece tanıyabiliriz. O'nun sonuçları sonsuz çağlar boyunca etkisini sürdürür. İsa konuşurken gerçeğin parıltıları Yahudi liderin düşüncelerini etkiledi. Kutsal Ruh'un itaatkar kılan nazik etkisi, onun kalbini etkiledi. Buna karşın, Kurtarıcı'nın sözlerini tam olarak anlayamadı. Yeniden doğmanın gerekliliğinden, onun gerçekleşme şeklinden daha fazla etkilenmedi ve şaşkınlık içinde şöyle dedi: "Bu nasıl olabilir?"

İsa, "Sen İsrail'in öğretmeni olduğun halde bunları anlamıyor musun?" diye sorar. Dini bilgilerde kendisine güven duyulan bir kişinin bu kadar büyük önem taşıyan gerçeklerden elbette ki habersiz olmaması gerekirdi. O'nun sözleri, Nikodim'in, gerçeğin açık sözlerine öfkelenmek yerine, ruhsal bilgi yoksunluğundan dolayı kendisi hakkında mütevazı bir düşünceye sahip olması gerektiği dersini gözler önüne serdi. Buna karşın İsa, onunla konuşurken ciddiyetini ve ağırbaşlılığını korudu; bakışları ve ses tonu öylesine içten bir sevgiyi ifade ediyordu ki, Nikodim, kendisinin küçük düştüğünü fark ettiğinde, O'na hiç gücenmedi. Fakat İsa yeryüzündeki görevinin, dünyasal bir krallık yerine ruhsal bir krallık kurmak olduğunu açıkladı. O'nu dinleyen Nikodim buna üzüldü. Bunu gören İsa şöyle ekledi: "Sizlere yer- yüzüyle ilgili şeyleri söylediğim zaman inanmazsanız, gökle ilgili şeyleri söylediğimde nasıl inanacaksınız?" Nikodim, eğer İsa'nın insanların kalplerine hitap ederek onlara sunduğu lütfunu açıklayan öğretisini anlayamadıysa, O'nun görkemli gökyüzü krallığının doğasını nasıl anlayabilirdi? İsa'nın yeryüzündeki doğasını fark etmediği için, O'nun gökyüzü ile ilgili görevini anlayamadı.

İsa'nın tapınaktan çıkardığı Yahudiler, İbrahim'in çocukları olduklarını iddia ettiler. Fakat Allah'ın İsa'da açıkça görülen görkemine dayanamadıkları için Kurtarıcı'nın yanından kaçtılar. Böylece tapınağın kutsal hizmetine katılmak için Allah'ın lütfü tarafından uygun bulunmadıklarını kendileri de kanıtlamış oldular. Kutsal görünmeye gayret ediyorlardı; fakat onların davranışları ve düşünceleri kutsallık ile kesinlikle bağdaşmıyordu. Yasaya titizlikle uymaya çalışırken, onun ruhunu sürekli ihlal ediyorlardı. Onların ihtiyacı olan şey, İsa'nın Nikodim e açıkladığı gerçek değişimdi. Ahlaki ve ruhsal olarak yeniden doğmaları, günahlardan arınmaları, kutsallıklarını ve bilgilerini yenilemeleriydi.

İsrail'in, yenilenme bakımından bu kadar duyarsız ve kör olması için hiçbir özrü yoktu. Yeşaya, Kutsal Ruh'un esinlemesiyle şöyle yazmıştı: "Çünkü hepimiz bir murdar gibi olduk. Bütün iyi işlerimiz ve dürüstlüğümüz kirli esvap gibidir." Davut, şöyle dua etti: "Ey Al-lah'ım, temiz bir yürek yarat; ve yeniden kararlı bir ruh var et içim- de. Hezekiel vasıtasıyla şu vaat verildi: "Size yeni yürek vereceğim ve içinize yeni ruh koyacağım; ve taş yüreği bedeninizden çıkarıp, size et yürek vereceğim. Ruhumu içinize koyacağım ve sizi kanunlarımla yürüteceğim. Hükümlerimi tutacak ve yerine getireceksiniz."

Nikodim, bu ayetleri dikkatli bir şekilde okumuştu; fakat onların asıl anlamını şimdi anlamaya başladı. Yasaya titizlikle riayet ediyormuş gibi görünmeye çalışmanın, hiçbir

kimsenin gökyüzü krallığına girmesini sağlayamayacağını gördü. O, halkın gözünde dürüst ve onurlu bir yaşam sürüyordu; fakat İsa'nın yanında kalbinin kirli ve yaşamının kutsal olmadığını hissetti. Nikodim, İsa'ya yaklaşıyordu. Kurtarıcı ona yeniden doğuşu açıkladığında Nikodim, bu değişikliğin kendisinde gerçekleşmesini arzuladı. Bu nasıl gerçekleşebilirdi? İsa henüz sorulmamış olan soruya cevap verdi. "Musa'nın çölde yılanı yükselttiği gibi, aynı şekilde 'İnsanoğlu da yükseltilmelidir. Öyle ki, kim O'na inanırsa yok olmasın; ama sonsuz yaşama kavuşsun."

Burada Nikodim'in alışık olduğu bir ifade vardı. Yükseltilen yılan simgesi, ona Kurtarıcı'nın görevini açıkladı. İsraililer zehirli yılanların sokmasından ölürken, Allah, Musa'ya tunçtan bir yılan yapmasını ve onu inananlar topluluğunda yüksek bir yere dikmesini buyurdu. Daha sonra söz, ona bakan herkesin yaşaması için kamp yeri boyunca yankılandı. İnsanlar, aslında yılanın onlara yardım edebilecek bir güce sahip olmadığını çok iyi biliyorlardı. O, İsa'nın bir simgesiydi. Yok edici yılanların benzeyişinde yapılan imajın, onların iyileştirilmesi için yükseltildiği gibi, "Tanrı, öz Oğlu'nu günahlı insan benzerliğinde günah için kurban olarak gönderip, günahı insan benliğinde yargıladı." İsraillilerin birçoğu, adak hizmetinin tek başına onları günahtan kurtaracak bir değere sahip olduğunu düşünüyordu. Allah, onun, o tunç yılandan daha fazla bir değeri olmadığını onlara öğretmeyi arzuladı. Bu, onların düşüncelerini Kurtarıcı'ya çevirmeliydi. Gerek yaralarının iyileşmesi ve gerekse günahlarının affedilmesi için yapabilecekleri tek şey, Allah'ın lütfuna duydukları imanı göstermekti. Bakacaklar ve yaşayacaklardı.

Yılanlar tarafından ısırılaniar ona bakmaktan vazgeçebilirler ve "bu tunç sembolde nasıl bir güç olabilir" diye şüphe duyabilirlerdi. Bununla ilgili olarak bilimsel bir açıklama isteyebilirlerdi. Fakat böyle bir açıklama yapılmadı. Musa aracılığıyla Allah'ın sözünü kabul etmeliydiler. O'na bakmayı reddetmek, yok olmak demekti.

Ruh çatışma ya da tartışma yoluyla aydınlanmaz. Bakmalı ve yaşamalıyız. Nikodim, İsa'nın kendisine anlattıklarından ders aldı ve bunu yüreğinde sakladı. Kutsal Yazıları, teorik tartışmaya girmek amacıyla değil, ruhun yaşama kavuşması için yeni bir ilgiyle inceledi. Kutsal Ruh'un rehberliğine güvenip onu izlediğinde, gökyüzü hükümranlığını görmeye başladı. Günümüzde, yükseltilen yılan vasıtasıyla Nikodim'e öğretilen gerçeği öğrenmeye ihtiyacı olan binlerce kişi vardır. Allah'ın, lütfunu onlara vermesi, O'nun Yasası'na itaat etmelerine bağlıdır. İsa'ya bakmaları ve onları sadece kendisinin lütfü ile kurtardığına inanmaları buyurulduğunda, şöyle haykırırlar: "Bu nasıl olabilir?"

Gerçek yaşama girebilmek için bizler de Nikodim gibi günahkar olduğumuzu kabul etmeliyiz. "Başka hiç kimsede kurtuluş yoktur. Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur." İman yoluyla Allah'ın lütfunu alırız; fakat iman, kurtuluşumuz için tek başına yeterli değildir. Allah'a hizmet sadece iman etmekle olmaz. Bu, İsa ya bağlı kalmamızı ve bizi günahtan kurtaracak çare olan O'nun mükemmel karakterini örnek almamızı sağlar. Allah'ın Ruhu'nun yardımı olmadan günahtan dönemeyiz. Kutsal Yazı, İsa hakkında şöyle der: "İsrail'e günahlarından tövbe etme ve bağışlanma fırsatı vermek için

Allah O'nu, Önder ve Kurtarıcı olarak kendi sağına yükseltti." Mesih tövbeye yönlendirir ve ayrıca günahları bağışlar.

Öyleyse, biz nasıl kurtarılacağız? "Musa'nın çölde yılanı yükselttiği gibi, "İnsanoğlu" da yükseltilmiştir. Yılan tarafından kandırılmış ve ısırılmış olan herkes, "bakacak ve yaşayacaktır." "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu." Çarmıhtan parlayan ışık, Allah'ın sevgisini yansıtır. O'nun sevgisi bizi kendisine çekmektedir. O'nun bu çekimine karşı koymadığımızda, insanlığın, Kurtarıcı'nın çarmıha gerilmesine neden olan günahları için, tövbe içinde çarmıhın önünde eğileceğiz. O zaman, Allah'ın Ruhu iman yoluyla kişiye yeni bir yaşam sunar. O'nun düşünceleri ve arzuları, İsa'nın isteğine itaat etme yoluna girer. Yüreğimiz ve düşüncelerimiz, her bakımdan kendisine yönelmemiz için çaba harcayan Kişi'nin yüreğine ve düşüncelerine benzer hale gelir. Böylece Allah'ın Yasası yüreğimize ve düşüncelerimize yazılır ve biz, İsa ile birlikte şu sözleri söyleriz: "Ey Allah'ım, senin isteğini yapmaktan zevk duyarım."

İsa, Nikodim ile görüşmesinde kurtuluş planını ve dünyadaki işini açıkladı. Gökyüzü krallığını miras alacak olanların kalplerinde ger-çekleşmesi gereken değişikliği, daha sonraki konuşmalarının hiçbirinde böylesine eksiksiz ve ayrıntılı bir şekilde açıklamadı. Görevinin en başında, kabul etmeye en fazla istekli olan Yüksek Kurul'un bir üyesine, İsrail'in seçkin bir öğretmenine gerçeğin yolunu açtı. Fakat Israilli liderler ışığa kavuşmak istemediler ve onu kabul etmediler. Nikodim gerçeği yüreğinde sakladı ve üç yıl boyunca bundan çok fazla sonuç alamadı.

Fakat İsa, tohumu ektiği toprağı iyi tanıyordu. Issız dağ üzerinde gece ona söylediği sözler asla unutulmayacaktı. Nikodim ilk önceleri İsa yı açıkça tanımadı; fakat O'nun yaşamını izledi ve öğretileri üzerinde uzun uzun düşündü. Yahudi Konseyinde hahamların O'nu yok etmek için yaptıkları planlar yüzünden onları defalarca kez uyardı. İsa sonunda çarmıhta yükseltildiğinde, Nikodim, Zeytin dağındaki öğretiyi hatırladı: "Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun." O gizli görüşmeden parlayan ışık, İsa'nın çarmıha gerildiği dağ üzerindeki haçı aydınlattı ve Nikodim, İsa'da dünyanın kurtarıcısını gördü. Rab'bin göğe yükselmesinden sonra öğrenciler zulüm gördüler ve dağıtıldılar. Nikodim kendisine karşı olanlara cesurca dayandı. Yahudilerin, İsa'nın ölümü ile yok olmasını bekledikleri genç imanlı topluluğunu desteklemek için büyük çaba harcadı. Tehlike anında çok dikkatli ve tedbirli olan, öğrencilerin imanını yüreklendiren ve Müjde'nin öğretilerini uygulamak için imkanlar hazırlayan Nikodim, kaya gibi sert ve dayanıklıydı. Bir zamanlar kendisine hürmet eden kişilerce zulüm gördü ve aşağılandı. Bu dünyanın değerlerine göre yoksullaştı; buna karşın İsa ile o gece yaptığı görüşmesinde başlayan imanı asla eksilmedi.

Nikodim, İsa ile yaptığı bu görüşmeyi Yuhanna'ya anlattı ve bu, onun kalemi ile milyonlarca kişinin öğrenmesi için yazıldı. Orada öğretilen gerçekler, bugün hala Yahudi önderin Celileli Öğretmen'den yaşam yolunu öğrenmek için geldiği o ıssız ve karanlık dağda geçirdiği kutsal gecedeki kadar önemlidir.

Bu Bölüm Yuhanna 3:l-17'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 18. "O, BÜYÜMELI"

Vaftizci Yahya'nın halkın üzerindeki etkisi, bir süre için halkın önderlerinin, hahamların ve prenslerinin etkisinden bile daha büyüktü. Yahya, kendisini Mesih olarak ilan etseydi ve Roma'ya karşı bir isyan başlatsaydı, hahamlar ve halk onun peşinden gelirlerdi. Şeytan, dünyevi hükümdarların hırslarına uygun olan her türlü öneriyle Vaftizci Yahya'yı kandırmaya çalıştı; fakat Yahya önündeki ilahi gücün kanıtı ile Şeytan'ın önerilerini kesinlikle reddetti. Kendisinin üzerinde yoğunlaşan dikkati öteki Kişi'ye yöneltti.

Kendisine duyulan ilginin artık Kurtarıcı'ya yöneldiğini gördü. Çevresindeki kalabalık gruplar gün geçtikçe azalıyordu. İsa, Kudüs'ten Ürdün yakınındaki bölgeye geldiğinde, halk O'nu dinlemek için oraya akın etti. Öğrencilerinin sayısı gün geçtikçe artıyordu. Birçok kişi vaftiz için geldi ve İsa kendisi vaftiz etmezken, bu görevin öğrenciler tarafından yerine getirilmesini uygun buldu. Böylece müjdecisinin görevini onayladı. Fakat Yahya'nın öğrencileri, gün geçtikçe artan ününden dolayı İsa'ya karşı kıskançlık duymaya ve her fırsatta O'nun yaptıklarını eleştirmeye başladılar. Vaftizin, kişiyi günahtan arındırmaya yarayıp yaramadığı hakkında Yahudiler ile tartışmaya başladılar. Onlar, İsa'nın vaftizinin aslında Yahya'nın vaftizinden farklı olduğunu savundular. Kısa bir süre sonra, ilk olarak vaftiz sırasında söylenmesi gereken sözlerin şekli ile; ve daha sonra da İsa'nın vaftiz etme hakkına sahip olup olmadığı ile ilgili olarak O'nun öğrencileriyle tartışmaya girdiler.

Yahya'nın öğrencileri, O'na şu sözleri söyleyerek şikayette bulundular: "Rabbi... Ürdün ötesinde senin tanıklık ettiğin o Kişi halkı vaftiz ediyor ve herkes O'na geliyor." Şeytan, bu sözler vasıtasıyla Yahya'yı kandırmaya çalıştı. Kendi görevi sona ermek üzereymiş gibi görünmesine rağmen, İsa'nın işini engellemesi O'nun için hala mümkündü. Eğer O, sadece kendi çıkarını düşünseydi ve geri planda kaldığı için üzüldüğünü ve hayal kırıklığına uğradığını ifade etseydi, bu tartışmanın tohumlarını ekmiş ve O'na karşı kıskançlık içerisine düşmüş olurdu; ve böylece, Müjde'nin gelişmesine ciddi şekilde engel olurdu.

Doğal olarak, Yahya'nın da, her insan gibi hataları ve zaafları vardı; fakat ilahi sevginin etkisi onu değiştirdi. O, bencillik ve ihtirasın bulunmadığı, kıskançlıktan uzak bir ortamda yaşadı. Öğrencilerin duyduğu sevgisizliğe katılmadı; fakat kendisinin Mesih ile olan bağını ne kadar açık bir şekilde anladığını ve kendisi için önceden yolunu hazırladığı Kişi'yi nasıl memnuniyetle kabul ettiğini gösterdi.

Yahya şöyle dedi: "Gökyüzünden kendisine verilmedikçe insan hiçbir şeyi kendiliğinden alamaz. 'Ben Mesih değilim, ama O'nun öncüsüyüm' dediğime siz kendiniz tanık oldunuz. Gelin kimle evleniyorsa, güvey O'dur. Fakat güveyin ayakta durup dinleyen arkadaşı onun sesini duyunca çok sevinir." Yahya, kendisini nişan sırasında aracılık eden arkadaş olarak temsil etti. Damat gelini aldığında, arkadaşın görevi tamamlandı. Birlikte olmalarına yardımcı olduğu kişi-lerin mutluluğu onu da sevindirdi. Bu yüzden, Yahya insanları İsa'ya yöneltmek

için çağrılmıştı ve Kurtarıcı'nın görevinin başarısı, O'nun ortak sevinciydi. Yahya şöyle dedi: "Böylece sevincim doruğuna erdi. O'na yükselmek, bana ise geride kalmak düşer."

Yahya, kendisinden feragat ederek imanla Kurtarıcı'sına baktı. O insanları kendisine bağlamaya uğraşmadı, bilakis onların düşüncelerini Allah'ın Kuzu'sunda bulabilecekleri huzurla yükseklere, hep daha yükseklere yöneltmek istedi. Kendisi bizzat çölde yankılanan bir ses, bir haykırış olacaktı. Şimdi ise herkesin yaşamın ışığına bakabilmesi için sevinçle susmayı ve unutulmayı arzuluyordu.

Allah ın elçileri olarak çağrıya sadık kalanlar, kendilerinin kişisel olarak onurlandırılmasın! beklemeyeceklerdir. Kendi benliklerine duydukları sevgi, İsa'ya duyulan sevgiye dönüşecektir. Müjde'nin o eşsiz değerini hiçbir düşmanlık bozamayacaktır. Vaftizcinin yaptığı gibi, şu gerçeği ilan etmenin kendilerinin görevi olduğunu kabul edeceklerdir: "İşte dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu." Onlar, İsa'yı yüceltecekler ve insanlık da İsa vasıtasıyla yüceltilecektir. "Çünkü yüksek ve yükselmiş, sonsuzlukta sakin ve ismi Kutsal olan şöyle der: 'Ben yüksek ve kutsal yerde otururum ve alçak gönüllülerin ruhunu, ezilmişlerin yüreğini diriltmek için ezilmiş ve alçakgönüllü olan Kişi ile birlikteyim."

Peygamberin ruhu kibirden arındı ve ilahi ışıkla doldu. Kurtarıcı'nın görkemine tanık olduğunda, İsa'nın Nikodim ile yaptığı görüşmede söylediği sözlerin neredeyse aynısını söyledi. Yahya şöyle dedi: "Yukarıdan gelen, herkesten üstündür. Dünyadan olan dünyaya aittir ve dünyadan söz eder. Gökten gelen ise, herkesten üstündür... Allah'ın gönderdiği kişi Allah'ın sözlerini söyler. Çünkü Allah, Ruh'u ölçüyle vermez" İsa şöyle söyledi: "Amacım kendi isteğimi değil, beni Gönderen'in isteğini yapmaktır." O'na şöyle bildirildi: "Doğruluğu sevdin, kötülükten nefret ettin; bunun için Allah, seni sevinç yağıyla arkadaşlarından daha çok meshetti." Baba, O'na "sınırsız bir ruh" vermiştir. Bu, İsa'nın izinden yürüyenler için de böyledir. Gökyüzünün ışığını sadece kibrimizden vazgeçmeye istekli olduğumuzda alabiliriz. Tutsak olan tüm düşüncelerimizden kurtularak İsa'ya bağlı kalmadığımız sürece, Allah'ın karakterini anlayamayız; bu kötü düşünceler, İsa'ya iman etmemizi ve O'nu kabul etmemizi engeller. Kutsal Ruh, bunu yapan herkese sınırsızca verilir. "Çünkü tanrılığın tüm doluluğu bedence Mesih'te bulunuyor. Siz de her yönetim ve hükümranlığın başı olan Mesih'te doluluğa kavuştunuz."

Yahya'nın öğrencileri, tüm halkın İsa'ya geldiğini bildirdiler. Fakat daha açık bir şekilde Yahya şöyle dedi: "Ama tanıklığını kimse kabul etmez." Yani çok az insan İsa'yı günahkarların Kurtarıcı'sı olarak kabul etti. "Fakat O'nun tanıklığını kabul eden, Allah'ın gerçek olduğuna mühür basmıştır." "Oğul'a inanan, sonsuz yaşama kavuşur." İsa'nın ya da Yahya'nın vaftizi ile ilgili olarak tartışmak günahtan kurtulmada hiçbir fayda getirmemiştir. Ruha yaşam veren, İsa'nın lütfudur. Tıpkı diğer herhangi bir hizmet gibi, tek başına ele alındığında vaftiz de aslında değersiz bir şekildir. "Oğul'a inanmayan yaşam yüzü görmeyecektir."

Yahya'nın sevinçle karşıladığı, İsa'nın çalışmasının başarısı, Kudüs'teki Yahudi liderlere de bildirildi. Hahamlar ve Rabbiler halkın sinagogları bırakıp, çöle akın ettiğini gördüklerinde,

Yahya'nın onların üzerindeki etkisini kıskandılar; fakat burada kalabalıkları kendisine çekecek daha büyük güce sahip olan bir Kişi vardı. İsrail'deki bu liderler, Yahya ile birlikte şu sözleri söylemek için istekli değildiler: "O, yükselmeli, ben geride kalmalıyım." Halkı kendilerinden uzaklaştıran bu işe engel olmaya karar verdiler.

İsa, Yahya'nın öğrencileriyle kendi öğrencileri arasında bir anlaşmazlık yaratmak için, onların her türlü çabayı göstereceklerini biliyordu. Dünyanın gelmiş geçmiş en büyük peygamberlerinden birini sürükleyip götürecek olan fırtınanın yaklaştığının farkındaydı. Tartışma ya da yanlış anlamaya sebep olabilecek her türlü olaydan kaçınarak işlerine ara verdi ve sessizce Celile'ye çekildi. Gerçeğe bağlı kalırken, biz de anlaşmazlık ve yanlış anlaşılmaya sebep olacak her türlü hareketten uzak durmalıyız. Yoksa ruhlar kaybolur. Bu tür anlaşmazlıklara ve bölünmelere sebep olacak şartlar bizim çevremizde de oluştuğunda, biz de İsa'nın ve Vaftizci Yahya'nın buradaki örneğini takip etmeliyiz.

Yahya bir reformcu olarak liderlik etmek için çağrılmıştı. Bu yüzden O'nun öğrencileri, görevinin başarısının onun çalışmalarına bağlı olduğunu düşünerek ve onun, Allah'ın amacını gerçekleştirmek için aracılık eden bir kişi olduğu gerçeğine önem vermeyerek, yalnızca ona ilgi duyma tehlikesi içindeydiler. Fakat Yahya'nın çalışmaları imanlı topluluğunun temelini kurmak için tek başına yeterli değildi. O, görevini tamamladığında onun tanıklığının gerçekleştiremediği diğer görev yapılacaktı. Öğrencileri bunu anlamadı. İsa'nın, Yahya'nın görevini devralmak üzere geldiğini görmeleri, onların hoşnutsuzluğuna ve kıskançlık duymalarına neden oldu.

Aynı tehlikeler, bugün hala varlığını sürdürmektedir. Allah, yerine getirmesi için kişiye bir görev verir; ve o kişi de bu görevi yerine getirmek için elinden geldiği kadar çaba harcadıktan sonra Rab, görevi devralmaları için başkalarını görevlendirir. Fakat Yahya'nın öğrencileri gibi, birçoğu işin başarısının, işe ilk başlayan kişiye bağlı olduğunu düşünürler. Onların dikkati, ilahi olan Kişi'nin yerine, kendi-lerinin üzerlerinde sabitleşir. Kıskançlık duymaya başlarlar ve Allah'ın işi zarar görür. Bu şekilde gereğinden fazla onurlandırılarak kendilerine çok fazla güven duyarlar ve hataya düşerler. Allah'a bağımlı olduklarının farkına varmazlar. İnsan rehberliğine güvenmeleri kendilerine öğretildiğinde, büyük bir hataya düşerler ve Allah'tan uzaklaşırlar.

Allah'ın işi, insanın ne görüntüsünü ne de gizleyen izlerini taşımamalıdır. Rab, amacını en iyi şekilde gerçekleştirebilecek elçiler gönderecektir. Ne mutlu kibrini alçaltıp Vaftizci'yle birlikte şu sözleri söyleyenlere: "0 büyümeli, bense küçülmeliyim."

Bu Bölüm Yuhanna 3:22-36'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 19. YAKUP'UN KUYUSUNDA

Isa, Celile'ye dönerken Samiriye'den geçti. Öğle vakti o güzel Sihar vadisine vardı. Vadinin başında Yakup'un kuyusu vardı. Yolculuktan yorgun düştü ve öğrencileri yiyecek satın almaya gittiğinde, biraz dinlenmek için kuyunun kenarında oturdu.

Yahudiler ve Samiriyeliler birbirlerine düşmandılar ve birbirleriyle ilişkiden mümkün olduğunca uzak dururlardı. Aslında zorunlu hallerde Samiriyeliler ile ticaret yapmak, hahamlar tarafından yasal sayılıyordu; fakat onlarla kurulan sosyal ilişkiler, onlar tarafından yapılan iyilikler, sundukları bir parça ekmek ya da bir tas suyu kabul etmek bile hoş karşılanmıyordu. Öğrenciler yiyecek alırken kendi uluslarının geleneklerine uygun davrandılar; fakat bundan öteye gitmediler. Samiriyelilerden bir şey istemek, ya da herhangi bir şekilde onlara iyilik etmek öğrencilerin akıllarından bile geçmedi.

İsa, kuyunun kenarında otururken açlık ve susuzluktan bitkin düştü. Sabah başladıkları yolculuk uzun sürmüştü ve şimdi öğle vaktinde güneş, tüm sıcaklığıyla O'nun üzerindeydi. Kuyudan su çekmek için yanında ipi ve bir kovası olmadığı için, soğuk ve ferahlatıcı olmasına karşın ulaşılamayan suyu düşününce, susuzluk hissi daha da arttı. Kuyu oldukça derindi. İnsanlığın karşılaştığı zorluklara razı oldu ve su çekmeye gelecek birini bekledi.

Bir süre sonra Samiriyeli bir kadın yaklaştı ve O'nu görmezlikten gelerek testisini suyla doldurdu. İsa, ondan kendisine biraz su vermesini rica etti. Yakın doğuda böyle bir rica karşısında hiç kimse iyilik yapmaktan kaçınmazdı. Oysa, doğuda suya Allah'ın armağanı denirdi. Susamış bir yolcuya su vermek, öyle kutsal bir görev sayılırdı ki, çöldeki Araplar bunu yapmak için izledikleri yolu bile değiştirirlerdi. Yahudiler ve Samiriyeliler arasındaki nefret, kadının İsa'ya bu iyiliği yapmasına engel oldu; fakat Kurtarıcı onun kalbinin kapısını açan anahtarı bulmaya çalışıyordu; ve ilahi sevgisinin nezaketi ile ondan bir ricada bulundu. Kadın başta herhangi bir davranışta bulunmadı; çünkü böyle bir iyilik yapmayı teklif ettiğinde bu reddedilebilirdi; fakat gü-ven, ancak güvenle kazanılabilirdi. Gökyüzünün Kralı, dışlanmış ruhu olan bu kişinin yanına, kendisinden küçük bir ricada bulunarak yaklaştı. Okyanusu yaratan, en derin suları kontrolünde bulunduran, yeryüzündeki su kaynaklarını ve kanallarını açan Kişi, yorgun düştüğü için Yakup'un kuyusunun kenarında dinlendi ve içeceği su için bile bir yabancının yapacağı iyiliğe bağımlıydı.

Kadın, İsa'nın bir Yahudi olduğunu anladı. Şaşkınlığından dolayı O'nun istediğini vermeyi unuttu; fakat bunun nedenini öğrenmeye çalıştı. Nasıl olur! Bir Yahudi olarak benden, Samiriyeli bir kadından nasıl su istersin?" İsa cevap verdi: "Eğer sen Allah'ın armağanını ve sana, 'Bana su ver, içeyim' diyenin kim olduğunu bilseydin, sen O'ndan dilerdin, O da sana yaşam suyunu verirdi." Senden yanı başımızdaki kuyudan bir tas su gibi küçük bir ricada bulunmama şaşıyorsun; eğer sen benden isteseydin, ben sana sonsuz yaşam suyundan verecektim.

Kadın, İsa'nın sözlerini anlamamıştı; fakat bu sözlerin ifade ettiği derin anlamı hissetti. O'nun alaycı ve hafife alan tavrı değişmeye başladı. İsa'nın önündeki kuyudan bahsettiğini sanarak, "'Efendim' dedi, su çekecek bir şeyin yok, kuyu da derin. Böyle olunca yaşam suyunu nereden bulacaksın? Sen, bu kuyuyu bize vermiş, kendisi, oğulları ve davarları ondan içmiş olan atamız Yakup'tan daha mı büyüksün?"' Kadın, önünde sadece susamış, üzeri tozlanmış ve yorgun bir yolcu gördü. O'nu kendi düşüncesine göre değerli atası Yakup ile kıyasladı. Doğal olarak, başka hiçbir kuyunun, kendilerine atalarından kalan bu kuyuyla eşit olamayacağı hissini taşıyordu. Atalarının umudu olan Mesih kendisinin yanındayken, O'nu tanımayan kadın, önce geçmişteki atalarını düşündü, daha sonra şimdi yanında duran Kişi'ye doğru baktı. Bugün, susayan birçok kimse yaşam pınarının çok yakınındadır; buna karşın yaşam suyunun pınarını uzaklarda aralar. "Yüreğinde 'Göğe, yani Mesih'i indirmeye kim çıkacak ?' ya da 'dipsiz derinliklere, yani Mesih'i ölüler arasından çıkarmaya kim inecek?' deme!... Ne deniyor? Tanrı sözü sana yakındır. Ağzında ve yüreğindedir.' "İşte duyurduğumuz iman sözü budur. İsa'nın Rab olduğunu açıkça ağzınla söyler ve Allah'ın O'nu ölümden dirilttiğine yürekten iman edersen, kurtulacaksın."

İsa, kendisiyle ilgili soruya hemen cevap vermedi; fakat ciddi bir şekilde şöyle dedi: "Bu sudan her içen yine susayacaktır. Oysa benim vereceğim sudan içen, sonsuza dek susamaz; fakat benim vereceğim su, içende sonsuz yaşam fışkıran bir su kaynağı olacaktır." Susuzluğunu bu dünyanın pınarlarından içerek gidermeye çalışan, çök geçmeden tekrar susayacaktır. İnsanlar sürekli hoşnutsuzluk duyarlar ve bu hoşnutsuzluklarını gidermek için bir arayış içindedirler. Sadece tek bir Kişi bu ihtiyacı karşılayabilir. Dünyanın gereksinim duyduğu, "tüm milletlerin arzusu olan" Kişi'dir. O'nun tek başına verebildiği ilahi lütuf, insanın ruhunu arındıran, ferahlatan ve onu zinde kılan yaşam suyudur.

İsa sadece bir içimlik yaşam suyunun, O'nu alana yeteceği fikrini savunmadı. İsa'nın sevgisini alan, sürekli daha fazlasını arzulayacak ve başka hiçbir şey istemeyecektir. Dünyanın zenginlikleri, onuru ve zevkleri onu cezbetmez. Onun kalbinin sürekli özlemle haykırışı İsa'yla daha yakın bir ilişki içinde olmaktır. Ruha bunun gerekliliğini gösteren Mesih, onun açlık ve susuzluğunu gidermek için yardım elini uzatır. Bu susuzluğu insani çarelerle gidermek imkansızdır. Bunu deneyenler başarısız olacaklardır. Zaman içinde onların su depoları boşalacak ve havuzları kuruyacaktır; fakat Kurtarıcı'mız tükenmeyen bir pınardır. Defalarca içebiliriz ve her zaman taze su bulabiliriz. İsa'nın içinde konut kurduğu kişi, kendi içinde bir bereket pınarına, yani "sonsuz yaşam veren suyun kuyusuna" sahiptir. O, ihtiyaçlarının tümü için bu kaynaktan güç ve lütuf alabilir.

İsa, yaşam suyundan söz ettiğinde kadın, O'na şaşkın ve dikkatli bir şekilde baktı. İsa onun ilgisini çekmişti ve sözünü ettiği armağan onun içinde bir arzu uyandırmıştı. Kadın, İsa'nın sözünü ettiği suyun, Yakup'un kuyusunun suyu olmadığını anlıyordu; çünkü bu sudan sürekli olarak kullanıyordu, içiyordu ve yeniden susuyordu. Kadın, şöyle dedi: "Bu suyu bana ver. Böylece ne susayayım, ne de su çekmek için buraya kadar geleyim." İsa bu kez konuyu aniden değiştirdi. Kadın, İsa'nın ona vermeyi arzuladığı hediyeyi almadan önce kendi günahlarını ve

Kurtarıcı'sını tanımaya yönelmeliydi. İsa, "Git, kocanı çağır ve buraya gel" dedi. Kadın, "Kocam yok" diye cevap verdi. Bu şekilde İsa'nın bu konuya ilişkin soracağı tüm soruları engelleyeceğini umuyordu. Fakat Kurtarıcı, sözlerine devam etti: '"Kocam yok' demekle doğruyu söyledin; çünkü beş kocaya vardın. Şimdi birlikte yaşadığın adamsa kocan değildir. Doğruyu söyledin."

Kadın titredi. Gizemli bir el, sonsuza dek gizlemeyi ümit ettiği sırları ortaya çıkararak onun hayat hikayesinin sayfalarını çeviriyordu. O'nun yaşamındaki sırlarını okuyabilen bu Kişi kimdi? Gizlediği tüm sırları şimdi tek tek açığa çıktığında, sonsuzluk ve ilahi yargı kanısı onun düşüncelerine yerleşti. İlahi ışık onun bilincini yerine getirdi.

Kendi sırları ile ilgili hiçbir şeyi inkar edemedi. Fakat kendisi için pek hoş olmayan bir konudan söz etmekten sürekli kaçınmaya çalıştı. Derin bir saygıyla, "Efendi... Senin bir peygamber olduğunu görüyorum dedi. Daha sonra O'nu ikna ettiğini ümit ederek, dini konulardaki tartışmalara döndü. Eğer bu Kişi gerçekten bir peygamberse, çok uzun zamandır üzerinde tartışılan konular hakkında O'ndan bazı şeyler öğrenebilirdi.

İsa sabırla kadının konuşmayı kendi istediği konulara çevirmesine izin verdi. Bu arada onun kalbine gerçeği tekrar getirmek için kendisine fırsat çıkmasını bekledi. "Atalarımız bu dağ üzerinde ibadet ettiler; ve siz de Kudüs'te ibadet etmek gerektiğini söylüyorsunuz" dedi. Gerizim dağı3uzaktan görünüyordu. O'nun üzerindeki tapınak yıkılmıştı; geriye sadece sunak kalmıştı. İbadet yeri Samiriyeliler ve Yahudiler arasında tartışma konusu oldu. Samiriyelilerin atalarından olan bazı kimseler, bir zamanlar İsrail milletindendiler; fakat kendi günahları yüzünden, putperest bir millete yenik düştüler. Nesiller boyunca putperestlerin arasına karıştılar. Putperestlerin dini onların dinini gün geçtikçe daha da fazla bozdu. Putlar sayesinde yaşayan gerçek Allah'ı hatırladıklarını sanıyorlardı. Buna rağmen onlar, oyma putlara hürmet etmeye yöneltildiler.

Ezra'nın zamanında Kudüs'teki tapınak tekrar inşa edilirken, Samiriyeliler tapınağın inşasında Yahudilere katılmak istediler. Yahudiler bu öneriyi reddettiler ve iki halk bu yüzden birbirine düşmanlık duymaya başladı. Bunun üzerine Samiriyeliler, Gerizim dağı üzerinde başka bir tapmak inşa ettiler.

Putperestlikten tamamen vazgeçmemelerine rağmen, burada Musa'nın yasasına göre ibadet ettiler; fakat sürekli felaketlere uğradılar, tapınakları düşmanları tarafından yok edildi, sanki lanetlenmiş gibi görünüyorlardı; fakat yine de kendi geleneklerine ve ibadet şekillerine bağlı kaldılar. Kudüs'teki tapmağı Allah'ın evi olarak kabul etmedikleri gibi, Yahudilerin dininin kendi dinlerinden üstün olduğunu da kabul etmediler.

İsa kadına şöyle cevap verdi: "Bana inan ey kadın... Vakit geliyor. O zaman Baba'ya ne bu dağda, ne de Kudüs'te tapınacaksınız. Siz bilmediğinize tapıyorsunuz; biz ise bildiğimize tapınıyoruz. Çünkü kurtuluş Yahudilerden gelir." İsa, Samiriyelilere karşı diğer Yahudiler gibi önyargılı olmadığını göstermişti. Bu kez kadının Yahudilere karşı olan önyargısını kırmaya çalıştı. Samiriyelilerin imanının putperestler ile bozulduğu gerçeğine değinirken, kurtarılmayla

ilgili gerçeklerin Yahudilere verilmiş olduğunu ve onların arasından Mesih'in çıkacağını bildirdi. Allah'ın karakterinin ve O'nun hükümranlığının ilkeleri Kutsal Yazılar'da onlara açıkça bildirilmişti. İsa, Yahudilerin Allah'ın kendi bilgisini verdiği insanlar olduğunu açıkladı ve kendisinin de o halktan olduğunu belirtti.

Üzerinde sıkça tartışılan konular ve törensel ibadet hakkındaki gerçekleri kendisini dinleyenlere açıklamayı amaçladı. "Ama gerçekten tapınanların Baba'ya ruhta ve gerçekte tapınacakları vakit geliyor; ve işte o vakit şimdidir. Çünkü Baba kendisine böyle tapınanları arıyor. Allah ruhtur4ve O'na tapınanların, ruhta ve gerçekte tapınmaları gerekir." İsa, şu sözleriyle Nikodim'e açıkladığı gerçeği tekrar bildiriyor: "Sana doğrusunu söyleyeyim. Bir kimse yeniden doğmadıkçaAllah'ın Egemenliğini göremez." Kişi, sadece kutsal bir dağı ya da tapınağı aramakla, gökyüzü ile bütünleşemez. Din, formaliteler ve törenlerle sınırlandırılmamalıdır. Sadece Allah'tan gelen inanç yolu bizi Allah'a ulaştırabilir. O'na, doğru hizmet edebilmek için İlahi Ruh ile yeniden doğmalıyız. Bu, kalbimizi arındıracak ve düşüncelerimizi yenileyecektir. Allah'ı tanımamız ve sevmemiz için bize yeni bir yetenek ve O'nun tüm isteklerine itaat etme arzusunu verecektir. Gerçek ibadet budur. Bu, Kutsal Ruh'un çalışmasının ürünüdür.

Kutsal Ruh iman eden her kişi ile yakından ilgilenir ve Allah bu tür ibadeti kabul eder. Kişi, her nerede Allah'a ulaşmak isterse, orada Kutsal Ruh'un çalıştığı görülür ve Allah, kendisini O kişiye ifşa edecektir. Çünkü O, böyle ibadet edenleri aramaktadır. Onları kendi çocukları olarak kucaklamak için bekler.

Kadın, İsa ile konuşurken O'nun sözlerinden çok etkilendi. Bu tür düşünceleri daha önce kendi halkının dini liderlerinden ya da Yahudilerden hiç duymamıştı. Hayatının geçmiş yılları gözlerinin önüne seri-lirken, o büyük gereksiniminin farkına varıp duygulandı. Ruhun susamışlığını fark etti. Bu susuzluğu Sihar'ın kuyusu asla gideremezdi. Şimdiye kadar yaşadığı hiçbir şey, ihtiyacı olan ruhsal anlayış hissini kendisinde böylesine uyandırmamıştı. İsa yaşamının sırlarını okuduğuna onu inandırdı; buna karşın o, İsa'nın kendisine dost olduğunu, şefkat ve sevgi duyduğunu hissetti. İsa dürüstlüğü ile onun günahlarını kınarken, asla onu açıkça suçlayıcı tarzda konuşmadı; fakat ona ruhu yenileyebilen lütfundan söz etti. O'nun karakteri hakkında bir kanıya varmaya başladı. Aklında bazı sorular belirdi. Bu kişi, uzun süredir beklenen Mesih olamaz mıydı? Kadın, İsa'ya şöyle dedi: "Mesih denilen meshedilmiş Olan'ın geleceğini biliyorum. O gelince bize her şeyi bildirecektir." İsa, "Seninle konuşan ben, O'yum" diye yanıt verdi.

Kadın bu sözleri duyduğunda yüreğinde iman belirdi. İlahi Öğretmen'in bu harikulade açıklamasını kabul etti. Bu kadın anlayışlı bir kişiydi. En yüce vahiyi almaya hazırdı; çünkü Kutsal Yazılara ilgi duyuyordu ve daha fazla ışığa kavuşması için Kutsal Ruh, onun düşüncelerini hazırlamaktaydı. Eski Antlaşma'nın şu vaadi üzerinde çalıştı: "Tanrın Rab, senin için aranızdan kardeşlerinden benim gibi bir pey-gamber çıkaracak ve O'nu dinleyeceksin." Bu peygamberliği anlamayı çok istiyordu. İlahi Işık, onun düşüncelerinde parlıyordu. İsa'nın

susamış olan her ruha verdiği ruhsal yaşam, onun yüreğinde belirmeye başlamıştı. Rab'bin Ruhu onunla birlikte çalışıyordu.

İsa'nın kadına yaptığı gibi bir açıklama, sürekli kendilerini doğru gören Yahudilere yapılamazdı. İsa onlarla konuşurken çok daha temkinliydi. Yahudilerden saklanan ve öğrencilerin de daha sonra gizli tutmaları buyurulan gerçek, bu kadına açıklandı. İsa kadının diğer insanları kendisinin yanına çekmek için kendi bilgisinden yararlanacağını gördü.

Öğrenciler alış verişten döndükten sonra efendilerini kadınla konuşurken gördüklerinde şaşırdılar. İsa kadından istediği suyu içemedi ve öğrencilerinin getirdiği yiyeceklerden yemek için zaman bulamadı. Kadın oradan uzaklaştıktan sonra öğrenciler, İsa'nın kendileriyle birlikte yemek yemesini istediler. O'nun dalgın ve düşünceli olduğunu gördüler. Yüzü ilahi bir ışıkla parlıyordu ve O'nun gökyüzü ile olan birlikteliğine müdahale etmekten çekindiler; fakat O'nun yorgun ve bitkin olduğunu biliyorlardı ve O'na fiziksel gereksinimlerini hatırlatmanın, kendilerinin görevi olduğunu düşündüler. İsa onların kendisine gösterdikleri ilgi ve sevgiyi kabul etti ve şöyle dedi: "Sizin bilmediğiniz bir yiyeceğim var."

Öğrenciler, "Acaba O'na kim yiyecek getirdi?" diye sordular. İsa: "Benim yemeğim, beni gönderenin isteğini yerine getirmek ve O'nun işini tamamlamaktır" dedi.Kadının, İsa'nın söylediği sözlerin bilincine varması İsa'yı mutlu etti. Onun yaşam suyundan içtiğini gördü. Kendi açlığı ve susuzluğu geçti. Yerine getirmek için gökyüzünü terk ettiği işinin gerçekleşmesi Kurtarıcı'ya çalışmalarında güç verdi ve O'nu insani gereksinimlerin üzerinde yükseltti. Gerçeğe acıkmış ve susamış bir kişiye yardım etmek, O'nun için yemek ve içmekten daha önemliydi. Bu, O'na huzur ve teselli veriyordu. Diğer insanlar için iyilik yapmak, O'nun yaşamının temel ilkelerinden biriydi.

Kurtarıcımız, kendi kanıyla bedelini ödeyerek kurtardığı insanların, kendisine sevgi ve sempati duymalarını ve kurtarıcıları olarak, onların kendisini kabul etmelerini arzular. Onların kendisinin vasıtasıyla sonsuz yaşama kavuşmalarını arzular. Bir annenin, küçük çocuğunun kendisine ilk gülümsemesini görmeyi özlemle beklemesi gibi, ki bu bize çocuğun aklının ermeye başladığını işaret eder, İsa da kişinin ruhsal yaşama başladığını gösteren minnettar sevgi ifadesini görmeyi özlemle bekler.

İsa'nın sözlerini dinlediğinde kadının yüreği sevinçle doldu. Bu harikulade açıklama adeta .onu mest etmişti. Testiyi orada bırakarak mesajı başkalarına iletmek için şehre döndü. O'nun sözlerinin ne kadar büyük bir etkisi olduğunu diğer insanlara anlattı. Yaşam suyuna kavuşmayı içtenlikle arzuluyordu. Kuyudan çektiği suyu ve Kurtarıcı'ya su vereceğini unuttu. O an duyduğu mutluluktan dolayı kalbinin adeta sevinçten taşması ile, aldığı değerli ışığı diğer insanlara da vermek için hemen yola koyulmuştu.

"Gelin ve tüm yaptıklarımı bana söyleyen Kişi'yi görün!" Şehir halkına, "acaba Mesih O mu?" diye sordu. Kadının sözleri onları kalpten etkiledi. Yüzünde ve tüm görünüşünde yeni bir ifade vardı. İsa'yı görmeyi istediler. Böylece şehirden ayrılıp İsa'nın yanına gittiler.

İsa hala kuyu kenarında otururken, tüm güzelliğiyle önünde duran tahıl tarlalarına baktı. Manzarayı öğrencilerine de işaret ederek, onu bir simge olarak kullandı. "Sizler, 'Ekinleri biçmeye daha dört ay var' demiyor musunuz? İşte, size söylüyorum, başınızı kaldırıp tarlalara bakın. Ekinler sararmış, biçilmeye hazır!" Konuşurken kuyuya doğru gelen insanlara baktı. Hasat mevsimine daha dört ay vardı; fakat burada biçilmeye hazır bir ekin duruyordu.

Eken de biçen de birlikte sevinsinler diye, biçen karşılığını alıyor ve sonsuz yaşam için ürün topluyor. Çünkü burada 'biri eker diğeri biçer sözü doğrudur. İsa burada Müjde'yi kabul edenler tarafından Allah'a sunulması gereken kutsal hizmeti işaret ediyor. Onlar Tanrının yaşayan elçileri olmalıdırlar. Allah onların imanla kendisine hizmet etmelerini ister. Biz eksek de, biçsek de sonuçta Allah için çalışıyoruz. Biri tohum eker, diğeri bunun ürününü toplar ve her ikisi de emeklerinin karşılığını alırlar; çalışmalarının ödülünü de aldıklarında sevinirler.

İsa öğrencilere şöyle dedi: "Ben sizi, emek vermediğiniz bir ürünü biçmeye gönderdim. Başkaları emek verdiler, siz ise onların - emeğinden yararlandınız." Kurtarıcı, burada Pentikost günündeki büyük buluşmayı bekliyordu. Öğrenciler bunu kendi çabalarının bir sonucu olarak görmemeliydiler. Onlar başkalarının emeğinden faydalandılar. Adem in düşmesinden beri İsa, kendisine hizmet eden imanlı kişilere Allah'ın Sözü'nün insanların kalbinde biçilecek olan tohumunu vermekteydi ve görülmeyen bir elçi, hatta her şeye yeten bir güç, sessiz, fakat etkili bir şekilde bu ürünü elde etmek için çalışmıştı. Allah'ın lütfunun çiğ tanesi, yağmuru ve güneş ışınları, gerçeğin tohumunun gelişmesi ve iyi ürünler vermesi için verilmişti. İsa tohumu kendi kanıyla sulamak üzereydi. O'nun öğrencilerine Allah ile birlikte çalışma imkanı verildi. İsa'nın ve diğer kutsal insanların işlerinde yardımcı oldular. Pentikost'ta Kutsal Ruh vasıtasıyla binlerce kişi, bir gün içinde imana dönecekti. Bu İsa'nın ektiği tohumun biçilmesinin sonucuydu; O'nun çalışmasının verdiği üründü.

Kuyu başında kadına söylenen sözlerde iyi tohum ekilmişti ve bunun ürünü çok çabuk alındı. Samiriyeliler geldiler ve İsa'yı dinlediler. O'na inandılar. Kuyu kenarında O'nun çevresinde toplanarak O'na sorular yönelttiler ve kendileri için daha önce anlaşılması güç ve belirsiz olan birçok konu hakkında O'nun yaptığı açıklamaları kabul ettiler. O'nu dinledikçe şaşkınlıkları azaldı. O güne dek kendilerine ani bir ışığın belirtisinin gelmesini bekleyen koyu karanlıklar içinde kalmış bir halk gibiydiler. Fakat bu kısa görüşme onlara yetmedi. Daha fazla şeyler dinlemeyi ve kendi arkadaşlarının da bu harikulade Öğretmen'i dinlemelerini sağlamayı çok istiyorlardı. O'nu kendi kasabalarına davet ettiler ve kendileri ile birlikte kalmasını istediler. İsa, Samiriye'de iki gün kaldı ve daha birçok kişi O'na inandı.

Ferisiler, İsa'nın sadeliğini ve ağırbaşlılığını hor gördüler. O'nun mucizelerini görmezlikten geldiler ve O'nun Tann'nın Oğlu olduğuna dair bir belirti istediler. Buna karşın Samiriyeliler, bu konuda hiçbir belirti istemediler. İsa kuyu kenarında kadının yaşamındaki sırları açığa çıkarmasının dışında, onların yanında başka hiçbir mucize yapmadı. Buna karşın birçok kişi O'nu kabul etti. Duydukları yeni sevinçle kadına: "Şimdi sen söylediğin için değil, O'nu kendimiz bizzat duyduğumuz ve gördüğümüz için inanıyoruz ve O'nun Mesih ve dünyanın Kurtarıcısı olduğuna inanıyoruz." dediler.

Samiriyeliler, Mesih'in sadece Yahudilerin değil, tersine tüm dünyanın kurtarıcısı olarak geleceğine inanıyorlardı. Kutsal Ruh, Musa aracılığıyla; O'nu Allah tarafından gönderilen bir peygamber olarak önceden haber vermişti; Yakup aracılığıyla, insanların onun etrafında toplanacağı; ve İbrahim aracılığıyla, O'nun vasıtasıyla dünyanın tüm halklarının kutsanacağı bildirildi. Bu yazılarla Samiriyeliler Mesih inancının temelini kurdular. Yahudilerin daha sonraki peygamberleri yanlış yorumladıklarının gerçeği, İsa'nın ikinci gelişinin görkemini O'nun ilk gelişine atfederek, Samiriyelileri, Musa aracılığıyla verilenler hariç, diğer Kutsal Yazıların hiçbirine ilgi göstermemeye yöneltti. Fakat Kurtarıcı bu yanlış yorumların tümünü ortadan kaldırdığında, birçok kişi daha önceki peygamberlikleri ve Tanrının hükümranlığı ile ilgili İsa'nın bizzat kendisinin söylediği sözleri kabul etti.

İsa, Yahudiler ile milletler arasındaki ayırım duvarını yıkmaya ve dünyaya kurtuluşu bildirmeye başlamıştı. Yahudi olmasına rağmen, kendi ulusunun Ferisi geleneklerine uymadı ve Samiriyelilerin arasına katılıp onlarla iletişim kurmakta tereddüt etmedi. Ön yargılı olmalarına rağmen, bu hor görülen insanların konukseverliğini kabul etti. Onların çatısı altında uyudu ve onlarla aynı sofrada yemek yedi. Onlara sokaklarda ders verdi; son derece nazik ve sevecen davrandı. Kudüs'teki tapınakta alçak bir duvar, dış avluyu kutsal binanın tüm diğer Bölüm lerinden ayırıyordu. Bu duvar üzerinde farklı dillerde yazı vardı. Bu yazı Yahudi olmayanların sınırdan geçmesine izin verilmediğini belirtiyordu. Yahudi olmayan biri, ilgili Bölüm e girmeye çalışırsa, tapınağın kutsallığını bozmuş olurdu ve bunun cezasını hayatı ile öderdi. Fakat İsa'nın, yani tapınağın ve onun hizmetinin temeli olan Kişi'nin ilahi lütfü, onlara Yahudilerin reddettiği kurtuluşu getirirken, Yahudi ulusunun dışındaki insanları da O'nun sonsuz sevgisinin bağı ile kendisine çekti.

İsa'nın Samiriye'de kalması, halâ Yahudi yobazlığının etkisinde olan öğrencilere bir kutluluk olmalıydı. Kendi milletlerine olan bağlılıklarının, Samiriyelilere düşmanlık duymalarını gerektirdiğini düşünüyorlardı. Bu yüzden, İsa'nın bu davranışına şaşırdılar. İsa'nın hoşgörü ve şefkatinden ders almaları gerekliydi. O'na olan bağlılıkları, Samiriye'deki iki gün boyunca onların önyargılarını denetim altında tuttu; buna karşın onlar kendi yürekleriyle barışık değildiler. Nefret ve hakaretlerinin acıma ve şefkate dönüşmesi gerektiğini öğrenmede yavaş davranıyorlardı. Fakat Rab göğe yükseldikten sonra, O'nun öğretilerinin asıl anlamının farkına vardılar. Kutsal Ruh vasıtasıyla, Kurtarıcı'nın bakışlarındaki, sözlerindeki ve hor görülen insanlara karşı olan tavırlarındaki saygı ve nezaketi hatırladılar. Samiriye'ye vaaz vermeye gittiğinde, Petrus da kendi çalışmasında aynı duyguları hissetti. Yuhanna, Efes ve İzmir'e çağrıldığında Şekem'deki9olayı hatırladı ve karşılaşacakları zorlukları önceden görüp, onlara kendi yaşadığı bu olayla önemli bir ders vermiş olan İlahi Öğretmen'e minnettar kaldı.

Kurtarıcı, Samiriyeli kadına yaşam suyunu sunduğunda gerçekleştirdiği çalışmasını bugün halâ sürdürmektedir. Kendilerini O'nun takipçileri olarak adlandıranlar, dışlanmış insanları hor görebilir ve onlardan uzak durabilirler; fakat insanların doğuştan hangi milletten olduğu ya da onların içinde bulundukları yaşam şartları, O'nun insanlara duyduğu sevgiyi asla köreltmez. Günahkar bile olsalar, İsa onlara şöyle der: "Eğer sen benden isteseydin, ben sana yaşam suyu

verecektim.” Müjde’ye çağrı sadece, kabul ettiklerinde bizi onurlandıracaklarını düşündüğümüz belirli kişilere yapılmamalıdır. Mesaj herkese verilmelidir. İsa, insanların kalplerinin gerçeği kabul etmeye istekli olduğu her yerde, onlara öğretmeye hazırdır. Mesih onlara, kalbimizi okuyan Yüce Allah’ın kabul ettiği ibadeti gösterir. Bunun için onlara sadece kuyu başında kadına söylediklerini tekrarlar: “Seninle konuşan ben, O Kişi’yim.”

İsa, Yakup’un kuyusunun kenarında dinlenmek için oturduğunda, görevinin az ürün verdiği Yahudiye’den gelmişti. Hahamlar ve Rabbi’ler tarafından reddedilmişti; ve kendisinin öğrencileri olduklarını belirten kişiler bile O’nun ilahi karakterini anlayamamışlardı. Çok yorgun ve bitkindi. Buna karşın günah içinde yaşadığı ve İsrail’e yabancı olduğu açıkça görülen bu kişiyle konuşma fırsatını değerlendirdi.

Kurtarıcı, kendi çevresinde kalabalık bir topluluğun oluşmasını beklemezdi. Derslerine çoğu kez etrafında çok az kişi varken başlardı. Fakat oradan geçenler, bu İlahi Öğretmen’in vasıtasıyla Allah’ın sözünü şaşkın bir şekilde ve sessizlik içerisinde dinleyen büyük bir kalabalık oluşuncaya dek, O’nu dinleyenlerin arasına katılırlardı. İsa için çalışan kişi, hitap ettiği kişiler sayıca az bile olsa, büyük bir kalabalığın önünde konuşurken gösterilen aynı ciddiyetle konuşmasını sürdürmelidir. Mesajı dinleyen sadece bir tek kişi olabilir; fakat o kişi onun etkisinin ne kadar güçlü olacağının farkına varabilir. Öğrenciler, Kurtarıcı’nın Samiriyeli bir kadınla konuşmak için zaman harcamasını tuhaf karşıladılar. Fakat İsa onunla konuşurken, bir kralla, bir meclis üyesiyle ya da bir başkâhinle konuşurken gösterilen ciddiyetten daha fazlasını gösterdi. Kadına verdiği dersler, dünyanın dört bir yanma yayıldı ve diğer insanlara da anlatıldı. Samiriyeli kadın, Kurtarıcı’yı bulduktan sonra başkalarını da O’na getirdi. O’nun öğrencilerinden daha etkili bir hizmetli olarak kendisini kanıtladı. Öğrenciler, Samiriye’nin İsa’nın çalışması için uygun bir yer olabileceğine dair hiçbir belirti görmediler. Onların düşünceleri gelecekte yerine getirilecek olan büyük görev üzerinde yoğunlaştı. Çevrelerinde toplanacak bir ürün olduğunu göremediler. Fakat onların küçümsedikleri kadın vası-tasıyla tüm kasaba halkı Kurtarıcı’yı dinlemeye geldi. Kadın ışığı hemen kendi halkına iletti.

Bu kadın, imanlı bir kişinin İsa vasıtasıyla gösterdiği çabayı temsil ediyor. Her imanlı Allah’ın hükümranlığı için çalışan ruhsal bir hizmetlidir. Yaşam suyundan içen yaşam kaynağı olur. O’nu alan kişi daha sonra onu diğer insanlara iletmeye başlar. İsa’nın insanlara sunduğu lütuf, onları ferahlatmak için fışkıran ve yaşam suyundan içmeye hazır olanlar için çöldeki bir pınar gibidir.

Bu Bölüm Yuhanna 4:1-42’ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 20. "İŞARET VE MUCIZELER GÖRMEDIKÇE"

Celileliler, Fısıh Bayramından, İsa'nın yaptığı harikulade işlerin haberleriyle döndüler. Kudüs'teki Yahudi liderlerin O'nun çalışmalarına karşı olmaları ve yersiz eleştirileri O'nu Celile'ye yöneltti. Halkın çoğu, tapınağın amacının dışında kötü bir şekilde kullanılmasından, hahamların açgözlülüğü ve kibrinden rahatsız oluyordu. Yahudi liderleri kızdıran bu Kişi'nin, Kurtarıcı'ları olmasını umut ettiler. En parlak beklentilerini doğruluyor gibi yorumladıkları haberler kendilerine iletilmişti. Bu Peygamberin, kendisini Mesih olarak ilan ettiği bildirildi.

Fakat Nasıra halkı O'na inanmadı. Bu yüzden İsa, Kana'ya giderken Nasıra'ya uğramadı. İsa öğrencilerine bir peygamberin kendi memleketinde onurlandırmadığını belirtti. İnsanlar bir kişinin karakteri üzerinde yorum yapmak için, çoğu kez kendi standartlarına göre tahminler yürütürler. Dar görüşlü, tutucu ve dünyasal düşüncelere sahip olan kişiler, İsa'yı, mütevazı doğumuyla, gösterişsiz kıyafetiyle ve günlük çalıştığı işiyle yargıladılar. Bu Kişi'nin, içerisinde günahın hiçbir izinin bulunmadığı tertemiz bir yüreğe sahip olduğunun farkına varamadılar.

İsa'nın Kana'ya döndüğünün haberi kısa sürede tüm Celile'de yayıldı. Bu, acı ve keder içindeki insanlara umut getirdi. Bu haber, kralın hizmetinde olan soylu bir subayın dikkatini çekti. Subayın oğlu çaresiz bir hastalıktan dolayı acı çekiyordu. Hekimler onun hastalığına çare bulamamışlardı ve çocuk, her geçen gün ölüme daha çok yaklaşıyordu; fakat İsa'dan haberi olduğunda çocuğun babası, O'ndan yardım dilemeye karar verdi. Çocuğun durumu çok ağırdı. Babası dönünceye kadar ölmesinden endişe ediliyordu; buna rağmen soylu adam, durumu bizzat kendisinin bildirmesi gerektiğini hissetti. Bir babanın dualarının Yüce Hekim'in sevgisini uyandırabilmesini umuyordu.

Subay, Kana'ya vardığında İsa'nın çevresinde kalabalık bir grubun toplandığını gördü ve sabırsızlıkla Kurtarıcı'ya yaklaştı. Yolculuktan dolayı yorgun ve bitkin düşmüş, kıyafeti tozlanmış ve gösterişsiz elbiseler içindeki Kişi'yi gördüğünde güveni azaldı. Bu Kişi'nin, kendisinin dileğini yerine getirip getiremeyeceğinden şüphe etti; fakat yine de İsa ile görüştü, O'na isteğini bildirdi ve evine kadar kendisine eşlik etmesini rica etti. Fakat İsa, onun çektiği acıyı biliyordu. Subay evinden ayrılmadan önce, Kurtarıcı onun niçin acı çektiğini biliyordu. Kendi dileği gerçekleşmedikçe, O'nu Mesih olarak kabul etmeyecekti. Belirsizlik ve acı içinde beklerken, İsa ona, "Belirti ve mucizeler görmedikçe hiçbir zaman iman etmeyeceksiniz" dedi. İsa'nın, Mesih olduğunun tüm tanıklığına rağmen, O'na iman etmesini, kendi isteğinin yerine getirilmesi şartına bağladı. Kurtarıcı hiçbir mucize ya da belirti istemeyen Samiriyelilerin basit fakat dürüst imanını, bu şüphe dolu inançsızlık ile karşılaştırdı. İlahiliğinin kanıtı olan İsa'nın sözü, onların kalplerine ulaşan inandırıcı bir güce sahipti. İsa, Kutsal Yazılara sahip olmalarına rağmen, kendileriyle Oğul aracılığıyla konuşan Allah'ın sesini duyamayan halkı için üzülüyordu.

Buna karşın soylu adam, az da olsa imanlıydı; çünkü kendisine, her kutsamadan daha değerli görünen bir dilekte bulunmak için gelmişti. Ancak İsa'nın ona vereceği daha büyük bir hediyesi

vardı. İsa sadece çocuğu iyileştirmeyi değil, subayın ve ailesinin O'nun kurtarışının kutsallığını paylaşmalarını sağlamayı ve çok yakında kendi çalışmalarına başlayacağı Kefernahum'da bir kutsal ışık yakmayı ar-zuladı. Fakat soylu adam, İsa'nın lütfunu dilemeden önce kendi gereksiniminin farkına varmalıydı. Sarayda görevli olan bu subay kendi milletindeki insanların birçoğunu temsil ediyordu. Onlar, İsa'ya sadece kendi bencil arzularından dolayı ilgi duyuyorlardı. O'nun gücü sayesinde kendilerine özel çıkarlar sağlayacaklarını umuyorlardı ve bu geçici iyiliğin gerçekleşmesi için O'na iman ediyorlardı; fakat kendi ruhsal hastalıklarından habersizdiler ve ilahi lütfa ihtiyaç duyduklarını göremediler.

Kurtarıcı'nın soylu adama söylediği sözler, bir ışık parıltısı gibi onun kalbindekini açığa çıkardı. İsa'yı, kendi bencil arzusundan dolayı aradığını gördü. Şüphe dolu imanı ona gerçek karakteriyle göründü. Derin bir üzüntü içinde, duyduğu şüphenin kendi oğlunun hayatına mal olabileceğinin farkına vardı. Düşüncelerini okuyabilen ve kendisi için her şeyin mümkün olduğu Kişi'nin huzurunda bulunduğunu biliyordu. Acı içinde şöyle haykırdı: "Efendim, yardım edin, çocuğum ölüyor." İsa'ya olan imanı güçlendi. Yakup'un melekle güreştiğinde haykırdığı gibi, subayın İsa'ya olan imanı güçlendi: "Beni kutsal kılmadıkça seni bırakmam."

Subay ve Yakup benzer olaylar yaşadılar. Kurtarıcı, iman ederek kendisinden bu büyük gereksinimi dileyen kişiden asla çekinmez. Subaya: "Evine dön! Oğlun yaşıyor" dedi. Soylu adam Kurtarıcı'nın yanından ayrıldığında daha önce hiç olmadığı kadar huzurlu ve sevinçliydi. O, sadece oğlunun iyileşeceğine inanmakla kalmadı, aynı zamanda Kurtarıcı olarak İsa'ya güven duydu. Bu sırada Kefernahum'daki evde, ölmek üzere olan çocuğun yanındaki insanlar, çocukta ani ve gizemli bir değişikliğin oluştuğunu gördüler. Acı çeken çocuğun yüzünde artık ölümün gölgesi yoktu. Yüksek ateşin neden olduğu çocuğun yüzündeki solgunluk, yerini geri gelen sağlığın ilk belirtilerine bıraktı. Kısık gözleri parlamaya başladı. Halsiz ve güçsüz kalan bedenine tekrar güç geldi. Çocuğun görünümünde hiçbir hastalık belirtisi kalmadı. Ateş gibi yanan teni yumuşadı ve nemlendi; ve çocuk derin bir uykuya daldı. Günün en sıcak saatinde ateşi normale düştü. Çocuğun ailesi buna çok şaşırdı ve sevindi.

Kana, Kefernahum'a fazla uzak değildi; fakat subay, İsa ile görüştükten sonra evine akşam vakti dönebilirdi. Eve dönerken fazla acele etmedi. Ertesi sabah olmadan Kefernahum'a vardı. Bu nasıl bir dönüştü!... İsa'yı bulmaya gittiğinde kalbi büyük bir acı ve sıkıntı içindeydi. Sanki gün ışığı ona zulmediyor ve kuş cıvıltıları onunla alay ediyordu. Kendisini şimdi ne kadar farklı hissediyordu!... Tabiat tümüyle yeni bir görünüme bürünmüş gibiydi. Artık dünyayı yeni gözlerle görüyordu. Sabahın sessizliğinde yolculuk ederken, sanki doğa onunla birlikte Allah'ı yüceltiyordu. Evine yaklaştığında hizmetkarlar onu karşılamaya gelirler. Onun üzgün olduğundan emin oldukları için üzüntüsünü dindirmeyi isterler. Onların getirdiği haberlere hiç şaşırmaz; fakat çocuğun saat kaçta iyileşmeye başladığını merakla sorar. O'na şöyle cevap verirler: "Dün saat yedide ateşi düştü." Baba şu güvenceyi aldığında, "Oğlun yaşıyor" ilahi sevgi çocuğa dokundu.

Baba oğlunu görmek için acele eder. Ölümden kurtulan çocuğunu bağrına basar ve oğlunun, mucizevi bir şekilde iyileşmesini sağ-ladığı için Allah'a defalarca kez şükranlarını sunar. Soylu

adam, İsa hakkında daha fazla bilgi sahibi olmak istiyordu. Böylece O'nun insanlara ilahi dersler verdiğini duyduğunda, kendisiyle birlikte tüm ev halkı O'nun öğrencileri oldular. Yaşadıkları bu olay, tüm ailenin gerçeği bulmasını sağladı. Mucize haberleri yayıldı ve O'nun büyük işlerinin gerçekleşeceği Kefernahum'da, İsa için yol hazırlandı.

Kefernahum da soylu adamı kutsayan Kişi, bizi de kutsamayı arzular. Fakat acı çeken baba gibi biz de çoğu kez dünyevi işlerimiz için İsa'yı aramaya yöneliriz ve O'nun sevgisine olan güvenimizi isteklerimizin gerçekleşmesine bağlarız. Kurtarıcı bize, istediğimizden daha büyük bir kutluluğu vermeyi arzular; ve kendi kalbimizdeki kötülükleri ve O'nun lütfuna ne kadar çok ihtiyacımız olduğunu bize göstermek için isteğimize geç cevap verir. O'nu aramaya yönelten bencillikten vazgeçmemizi ister. Çaresizliğimizi ve acil ihtiyacımızı açıkça itiraf etmeli ve kendimizi O'na emanet etmeliyiz.

Soylu adam inanmadan önce, kendi duasının gerçekleştiğini görmek istiyordu; fakat dileğinin duyulduğunu ve kutluluğun verildi-ğini bildiren İsa'nın sözünü kabul etmek zorundaydı. Bu, bize de ders olmalıdır. İnanma sebebimiz Allah'ın bizi görmesi ya da duyması olmamalıdır. O'nun vaatlerine güvenmeliyiz. Allah'a iman içinde geldiğimiz zaman, O'na tüm dileklerimizi iletebiliriz. Allah'tan kutluluk dilediğimizde, onu alacağımıza inanmalıyız ve onu aldığımızda Allah'a şükranlarımızı sunmalıyız. O zaman, en çok ihtiyacımız olduğunda, Allah tarafından kutluluğun bize verileceğinin güvencesini alarak üzerimize düşeni yerine getirmeliyiz. Bunu yapmayı öğrendiğimiz zaman dualarımıza cevap verildiğini görürüz. "Tanrı, bizde etkin olan kudretiyle, her dilediğimiz ya da her düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabilecek güçtedir" (Efesliler 3:20).

Bu Bölüm Yuhanna 4:43-54'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 21. BEYTESTA VE YÜKSEK KURUL

"Kudüs'te, şimdi Koyun Kapısı'nın yanında, İbrani dilinde Beytesta denilen beş sundurmalı bir havuz vardır. Bu sundurmalarda kör, topal, eli ayağı tutmayan büyük bir hasta topluluğu yatardı ve sudaki çalkalanmayı beklerlerdi."

Havuzun suları bazen çalkalanırdı ve genel olarak doğa üstü bir gücün buna neden olduğuna ve sundurma çalkalandıktan sonra ha-vuza ilk kim girerse, onun iyileşeceğine inanılırdı. Bu yüzden yüzlerce kişi iyileşmek umuduyla buraya gelirdi; fakat sular çalkalandığında öylesine büyük bir kalabalık oluşurdu ki, burada bulunanlar, erkekleri, kadınları, çocukları ve kendilerinden güçsüz kişileri ayaklarının altında çiğneyerek havuza akın ederlerdi. Birçoğu havuza yaklaşamazdı bile. Havuza ulaşabilen birçok kişi ise, havuz kenarında ölür kalırdı. Buradaki insanların, gündüzün sıcağından ve gecenin soğuğundan koruna- bilmeleri için bu yerin etrafında barınaklar inşa edilmişti. Havuzun kenarında, günlerce iyileşeceklerini boş yere ümit eden ve geceyi bu sundurmalarda geçirenler vardı.

İsa, tekrar Kudüs'teydi. Yürüyerek havuza geldi. Tek iyileşme şansı olarak gördükleri havuzu izleyen, acı çeken insanları gördü. İyileştirici gücünü kullanmayı ve acı çeken herkesin acısını dindirmeyi arzuluyordu. Fakat o gün Sebt günüydü. Kalabalık gruplar, tapınağa ibadet etmeye gidiyorlardı; İsa, böyle bir hareketin, Yahudilerin, kendisinin işine engel olabilecekleri ölçüde önyargılı olmalarına neden olabileceğini biliyordu.

Fakat Kurtarıcı, durumu gerçekten ciddi ve otuz sekiz yıldır amansız bir hastalığın pençesinde acı çekmekte olan bir kişi gördü. Hastalığı büyük ölçüde kendi günahının bir sonucuydu ve buna Allah'ın hükmü olarak bakılıyordu. Yalnız ve arkadaşsız bir şekilde AlIah'tan ayrı düştüğünü hisseden bu adam, yıllardır acı ve sefalet içinde yaşıyordu.

O'nun çaresizliğine acıyanlar, suların çalkalanması beklendiği zaman yaklaştığında onu havuzun kenarına taşıyacaklardı. Fakat vakit geldiğinde onun havuza girmesine yardım edecek hiç kimse kalmıyordu. Suyun dalgalandığını görmüş; fakat bir türlü havuzun kenarından daha öteye gidememişti. Daha güçlü olanlar ondan önce suya atlıyorlardı. Bencil ve birbirleriyle yarışan insanlarla baş edemiyordu. Sürekli olarak gösterdiği çaba, kaygı ve hayal kırıklığı, gücünün arta kalanını da tüketiyordu.

Hasta adam yerde yatıyordu ve havuza bakmak için ara sıra başını yukarı kaldırıyordu. Sevecen ve şefkat dolu bir yüz onun önünde durduğunda ve ona "İyileşmek ister misin?" dediğinde onun dikkatini çekti. Yüreği ümitle doldu. Bir şekilde yardım alacağını hissetti. Fakat onu yüreklendiren bu parıltı çabuk söndü. Havuzun kenarına ulaşmayı ne kadar sık denediğini hatırladı; ve su çalkalanıncaya kadar hayatta kalamayacağını zannediyordu. Bitkin bir şekilde döndü ve şöyle dedi: Efendi... Sundurma çalkalandığında beni havuza koyacak kimsem yok; fakat tam ben suya gireceğim sırada, diğerleri benden önce atlıyor."

Isa acı çeken bu adamdan kendisine iman etmesini istemez. Sadece şöyle der: "Kalk, döşeğini kaldır ve yürü." Fakat adam bu söze imanla ve sımsıkı sarılır. Her adale ve sinir, tekrar

harekete geçer ve onun hasta kollarına ve bacaklarına sağlıklı bir hareket gelir. Hiç şüphe duymadan, İsa'nın buyruklarına uyar ve tüm kasları onun isteğine cevap verir. Artık rahatça hareket edebilmekte, hatta sıçraya-bilmektedir. İsa ona hiçbir ilahi yardım güvencesi vermedi. Adam, şüpheye düşebilir ve tek iyileşme şansını kaybedebilirdi. Fakat İsa'nın sözüne güvendi ve O'nun buyruklarına göre hareket ederek güçlendi.

Aynı iman ile biz de ruhsal şifa bulabiliriz. Günah yüzünden Allah'ın yaşamından ayrı düşmüş durumdayız. Ruhlarımız felç olmuştur. Gücümüz kutsal bir yaşam sürmeye, kötürüm adamın yürümeye gücünün yettiğinden daha fazla yetmez. Çaresizliklerinin farkında olan ve onları Allah ile uyum içerisine getirecek olan ruhsal yaşamı arzulayan birçok kişi vardır. Bunu elde etmek için boş yere çaba harcamaktadır-lar.

Umutsuzluk içinde şöyle haykırırlar: "Ne zavallı insanım! Ölüme götüren bu bedenden beni kim kurtaracak?" Ümitsizlik içinde mücadele eden bu insanlar huzura kavuşmalıdırlar. Kurtarıcı kendi kanı karşılığında bizi kurtarır ve tarifsiz bir şefkat ve acımayla şöyle der: "İyi olmak istiyor musun?" sizin sağlıklı bir şekilde huzura kavuşmanızı sağlar. İyileştiğinizi hissetmek için beklemeyin! O'nun sözüne inanın; çünkü O, sözünü yerine getirecektir. İradenizi O'nun tarafında tutun. O'na hizmet etmeyi istediğinizde ve O'nun sözüne göre hareket ettiğinizde güçlenirsiniz. Kişinin hareketleri ne kadar kötü olursa olsun, ruh ve bedeni sonsuz bağışlama ile bütünleştiren sevgiyi İsa verebilir ve onu vermeyi arzular. "Suçlarından ve günahlarından dolayı ölü"olan ruha hayat verir. O, zayıflık, felaket ve günahın tutsak ettiği kimseleri özgürlüklerine kavuşturacaktır.

İyileşen felçli adam, sadece döşek ve battaniyeden ibaret olan yatağını kaldırmak için eğildi ve sevinç içinde doğrularak Kuıtarıcı'sını aradı; fakat İsa kalabalığın arasında gözden kaybolmuştu. Adam tekrar gördüğünde O'nu tanıyamayacağından korktu. Artık rahatça adım atıyordu. Allah'ı yücelterek ve yeniden kazandığı gücüne sevinerek aceleyle yoluna devam ederken, birkaç Ferisi ile karşılaştı ve hemen, onlara nasıl iyileştiğini anlattı. Ferisilerin, kendisinin anlattıklarını soğukkanlı bir şekilde dinlemeleri onu şaşırttı.

Fakat ona sert bir şekilde tepki gösterdiler. Sebt günü olduğu halde niçin yatağını taşıdığını sordular. Rab'bin gününde iş yapmanın yasaya aykırı olduğunu sert bir şekilde hatırlattılar. Adam, sevinçten o günün Sebt günü olduğunu unutmuştu; bununla birlikte Allah tarafından kendisine böylesine büyük bir güç verilen Kişi'nin emirlerine uymak için hiçbir sakınca görmedi. Cesurca cevap verdi: "Beni iyileş-tiren Kişi, yatağımı kaldırıp yürümemi söyledi." Bunu yapanın kim olduğunu sordular; fakat adam onun kim olduğunu söyleyemedi. Yahudi liderler sadece bir tek Kişi'nin bunu yapmaya gücü olduğunu biliyorlardı. Fakat Sebt gününü ihlal ediyor diye suçlayabilmek için onun, İsa olduğuna dair daha kesin bir kanıt istiyorlardı. Ferisilere göre İsa, Sebt günü hasta bir adamı iyileştirip yasayı çiğnemekle kalmamış, aynı zamanda hasta adama yatağını toplayıp gitmesini söyle-mişti.

Yahudiler yasayı öylesine saptırdılar ki, onu bir tutsaklık boyunduruğu haline getirdiler. Onların anlamsız talepleri, diğer milletler arasında alay edecek derecede yaygın hale geldi.

Özellikle Sebt, her türlü mantıksız sınırlamalarla doldurulduu. Onlar Rab'bin kutsal ve onurlu kıldığı Kişi'yi istemiyorlardı. Din yorumcuları ve Ferisiler, Sebt gününe uymayı ağır bir yük haline getirdiler. Bir Yahudi'nin Sebt günü ateş, hatta mum yakmasına bile izin verilmiyordu. Bunun sonucunda halk, liderlerin yasak ettiği birçok hizmet için Yahudi olmayanlara bağımlı hale geldi. Eğer bu hareketleri yapmak günah ise, başkalarını buna yöneltenlerin de, en az bunu yapanlar kadar suçlu olduğunu düşünmediler. Kurtuluşun Yahudilerle sınırlı olduğunu, Yahudi ulusunun dışında kalanların umutsuzluk içinde yaşadıklarını ve bundan daha kötü bir durumda zaten olamayacaklarını düşünüyorlardı. Fakat Allah herkes tarafından uyulamayacak hiçbir emir vermemiştir. O'nun sevgisi mantık dışı ya da bencil olan hiçbir sınırlamayı onaylamaz.

İsa, iyileştirdiği adamı tapınakta tekrar gördü. O, bir günah adağı ile aldığı büyük lütuf için Allah'a şükranlarını sunmaya gelmişti. İbadet edenler arasında onu buldu ve onun şu sözlerle kendisini tanımasını sağladı: "Bak iyileştin. Artık günah işleme ki, başına daha kötü bir şey gelmesin." İyileşen adam, Kurtarıcı'yla tekrar karşılaştığı için sevinçliydi. İsa ya duyulan düşmanlıktan habersiz bir şekilde, Ferisilerin sorularını cevapladı ve kendisini kimin iyileştirdiğini anlattı. "Bu yüzden Yahudi yetkililer, İsa'ya saldırıda bulunmaya başladılar; çünkü bu işleri Sebt gününde yapmıştı.'

Sebt gününü ihlal etmekle suçlanan İsa, Yahudi yetkililerin suçlamalarına cevap vermek üzere Yüksek Kurul'a çıktı. Eğer Yahudiler, bu kez bağımsız bir millet olsaydılar, bu tür bir suçlama, onların İsa'yı öldürmeye yönelik olan amacına hizmet ederdi. Romalıların boyunduruğu altında olmaları bunu engelledi. Yahudiler büyük cezalar vermeye yetkili değildiler ve İsa'ya karşı öne sürülen suçlamaların Roma mahkemesinde hiçbir etkisi yoktu. Bununla birlikte elde etmek istedikleri başka amaçları da vardı. İsa'nın çalışmalarının etkilerini yok etme çabalarına rağmen, İsa, Kudüs'te, halkın üzerinde onlardan daha büyük bir etki bırakıyordu. O'nun öğretileri, hahamların sıkıcı konuş-malarından bıkan halkın ilgisini çekti. İsa açık ve anlaşılır sözleri ile onları teselli etti ve kalplerini huzura kavuşturdu.

O, Allah'tan, öç alan bir yargıç olarak değil, sevgi dolu bir baba olarak söz etti ve Allah'ın görüntüsünün yansımasını kendi kişiliğinde gösterdi. Sözleri acı çeken ruhlar için şifa verici bir merhem gibiydi. Sözleri ve yaptığı iyiliklerle, Allah'ın sevgisini onun eksilmez bütünlüğü ile sunarak, insanların kendi icatları olan gelenekler ve emirlerin zulmeden gücünü kırıyordu.

İsa ile ilgili ilk peygamberliklerden birinde şöyle yazılıdır: "Sahibi gelene kadar krallık asası Yahuda'nın elinden çıkmayacak ve yönetim hep onun soyunda kalacaktır. Uluslar onun sözünü dinleyecektir." Halk, İsa'nın etrafında toplanıyordu. Onların sevgi dolu kalpleri ha-hamların talep ettiği sert kuralları içeren törenler yerine, sevgi ve iyilik derslerini kabul etti. Eğer hahamlar ve rabbiler engel olmaya çalışmasalardı, O'nun öğretileri, dünyada şimdiye dek eşi görülmemiş bir reformun oluşmasını sağlayabilirdi. Fakat kendi güçlerini devam ettirmek için İsa'nın etkisini yok etmeye karar verdiler. O'nun Yüksek Kurul'un önünde suçlanması ve öğretilerinin açıkça kınanması bunda etkili olurdu; çünkü halk dini liderlerine halâ büyük saygı duyuyordu. Her kim, hahamların taleplerini kınamaya ya da onların insanların üzerine getirdikleri yükleri hafifletmeye çalışırsa, sadece Kutsal değerlere saygısızlıkla değil, aynı

zamanda hainlikle de suçlanıyordu. Rabbiler, buna dayanarak İsa üzerinde şüphe oluşturmayı umuyorlardı. O'nu, yerleşmiş gelenekleri yıkmaya çalışıyor gibi gösterdiler. Halk arasında büyük ayırım yarattılar ve Romalıların hükmü altına girmek için yol hazırladılar.

Rabbilerin gerçekleştirmek için üzerinde bu kadar titizlikle çalıştıkları planlar, Yüksek Kurul'un dışında başka bir kurulda da hazırlandı. Şeytan çölde İsa'ya karşı başarısız olduktan sonra, mümkün olduğunca O'nun işini engellemek ve O'na karşı savaşmak için kendi güçlerini birleştirdi. Kendi çabasıyla direkt olarak başaramadığını strateji yoluyla başarmaya karar verdi. Çöldeki mücadelede geri çekildikten hemen sonra, işbirliği yaptığı melekleri, kurtarıcılarını kabul etmemeleri için Yahudi halkının aklını çelmek üzere görevlendirdi. Gerçeğin Egemeni'ne karşı kendi düşmanlığını aşılayarak, planını, dini çevrelerdeki insanları araç olarak kullanarak uygulamak istedi. Onları, İsa'yı reddetmeye yöneltecek ve O'nun mümkün olduğunca acı dolu bir hayat sürmesine neden olmaya çalışacaktı. Görevinde cesaretini yitirmesini sağlayacağını umuyordu. İsrail'deki liderler, İsa'ya karşı savaşmak için Şeytan'ın ajanları haline geldiler.

İsa, yasayı büyütmek ve yüce kılmak için geldi. O'nun değerini azaltmayacak, tersine onu yüceltecekti. Kutsal Yazı şöyle der: "Dünyada adaleti pekiştirinceye dek zayıflamayacak ve cesareti kırılmayacaktır." İsa, Sebt'i kutsal bir gün yerine, bir yük haline getiren ağır taleplerden kurtarmak için gelmişti.

Bu yüzden Beytesta'da insanları iyileştirmek için Sebt gününü seçmişti. Hasta adamı, haftanın herhangi bir gününde de iyileştirebilirdi; ya da onu, sadece iyileştirebilir ve yatağını kaldırıp götürmesini de emretmeyebilirdi. Fakat bu, O'na istediği fırsatı vermezdi. İsa'nın yeryüzündeki yaşamının her hareketinde, zekice bir maksat vardı. Yaptığı her şey, kendi özünde ve öğretisinde önem taşıyordu. Havuzdaki hasta insanların arasında iyileştirici gücünü kullanmak için, en kötü durumda olanı seçti ve yaşadığı bu büyük olayı tüm şehre yayması için ona yatağını kaldırıp götürmesini emretti. Bu, Sebt gününde neyi yapmanın yasaya uygun olduğunu ya da olmadığını gündeme getirecekti ve Rab'bin günüyle ilgili Yahudilerin getirdiği sınırlamaları kınaması ve onların geleneklerinin geçersiz olduğunu bildirmesi için yolu hazırlayacaktı.

İsa onlara, hasta insanları iyileştirmenin ve acı çekenlerin acısını dindirmenin Sebt yasası ile uyum içinde olduğunu bildirdi; bu, acı çeken insanlığa yardım etmek için gökyüzünden yeryüzüne inen Allah'ın meleklerinin yaptığı iş ile de uyum içindeydi. İsa şöyle bildirdi: Babam hala çalışmaktadır, bende çalışıyorum." İnsanlık soyu için O'nun planlarının uygulandığı tüm günler, Allah'ındır. Yahudilerin yasayla ilgili yorumu doğru olsaydı, o zaman dünyanın temelini kur-duğu andan beri evrendeki tüm canlıları yaşatan ve koruyan Yehova'nın olması gerekirdi. Öyleyse işinin mükemmelliğini ve bütünlüğünü bildiren Kişi'nin çalışmasına bir süreç belirlemesi ve evrenin hiç durmayan deveranını durdurması gerekirdi.

Allah, güneşin ışınlarını dünyaya Sebt günü göndermesini ya- saklamalı mıydı? Bu kutsal gün boyunca dünya ve diğer gezegenler hareketsiz mi kalmalıydılar? Allah derelerin tarlaları ve ormanları sulamasını; ve denizin, dalgaların sürekli hareketini ve akışını durdurmasını mı

emretmeliydi? Buğday ve mısırın gelişmesi durmalı mıydı? Olgunlaşan dallar çiçek açmaktan vaz mı geçmeliydiler? Ağaçlar ve çiçekler, Sebt günü hiç tomurcuk açmamalı mıydılar?

İnsanlık böyle bir durumda dünyayı yaşanabilir kılan ürünlerden ve nimetlerden yararlanamazdı. Tabiatın dengesi korunmalıydı. Allah koruyucu elini dünyadan bir an bile çekmedi; aksi takdirde bu, insanlığın sonu olurdu. Hayatın normal akışının devam edebilmesi için, insanın, bugün yapması gereken işler vardır. Yaşamın gerekleri yerine getirilmelidir, hastalarla ilgilenilmelidir ve ihtiyacı olanlara gereken yardım sağlanmalıdır. Sebt günü acı dindirmekten kaçınan, suçlu sayılır. Allah'ın kutsal dinlenme günü insanlar içindir ve merhamet etmek, onun niyeti ile mükemmel uyum içindedir. Allah, kullarının Sebt ya da başka bir günde dindirilebilecek bir saatlik bir acıyı bile çekmelerini istemez.

Sebt gününde Allah'tan beklentiler diğer günlerdekinden daha fazladır. Allah'ın halkı Sebt gününde günlük işini bırakır ve zamanını dua ile geçirir. O'nun özel ilgisini isterler. O'nun en seçkin lütuflarını arzularlar. Allah bu istekleri yerine getirmek için Sebt gününün gelmesini beklemez. Gökyüzünün işi asla sona ermez ve insanlar iyilik yapmayı asla bırakmamalıdırlar. Sebt günü, faydasız bir şekilde boşa zaman harcamanın amaçlandığı bir gün değildir. Yasa dinlenme gününde dünyevi işi yasaklar; maddi kazanç sağlamak için yapılan işe ara verilmelidir; dünyevi zevk ya da kâr sağlamak için yapılan hiçbir iş, o gün yasaya uygun değildir; fakat Allah'ın yaratma işine ara verip, Sebt günü dinlendiği ve onu kutsal kıldığı gibi, insan da günlük yaşamın işlerine ara vermelidir ve bu kutsal saatleri sağlıklı bir şekilde dinlenme, ibadet ve hayırlı işler ile geçirmelidir. İsa'nın hastaları iyileştirmek için yaptığı iş, Allah'ın yasasıyla mükemmel uyum içindeydi. Bu, Sebt'i onurlandırdı.

İsa, kutsal ve aynı zamanda gökyüzündeki Baba'nın karakterine uygun olan bir işi yapmada Allah ile eşit haklara sahip olduğunu iddia etti. Fakat Ferisiler O'na hala öfkeliydiler. Ferisilere göre İsa, sadece yasayı çiğnemekle kalmamış, Tanrı'nın Oğlu olduğunu söyleyerek kendisini Allah'a eşit saymıştı. Tüm Yahudi ulusu Allah'a "Baba" diyordu. Bu yüzden İsa, kendisini Yahudiler gibi Allah ile aynı ilişki içinde gösterseydi, onlar bu kadar öfkelenmezlerdi. İsa'nın bu iddiayı en yüksek anlamda söyledi-ğini anladıklarını göstererek, O'nu kutsal değerlere saygısızlıkla suçladılar. İsa'ya düşmanlık duyan bu kişilerin, İsa'nın, onların farkına varmalarını sağladığı gerçeklere karşı savunacakları hiçbir şeyleri yoktu. Onlar sadece kendi usul ve geleneklerini savunabiliyorlardı; ve İsa'nın, Allah'ın sözünden ve dünyanın hiç durmayan devranından aldığı gerçeklerle karşılaştırıldığında, bu geleneklerin ne kadar anlamsız ve önemsiz oldukları açıkça görülüyordu. Eğer hahamlar ışığı almaya biraz istekli olsalardı, İsa'nın gerçeği söylediğine ikna olurlardı. Fakat İsa'nın Sebt günüyle ilgili olarak yaptığı açıklamalara aldırış etmediler ve kendisini Allah'a eşit tuttuğu için O'na öfkelendiler. Yöneticilerin öfkesi sınır tanımıyordu. Hahamlar ve rabbiler eğer halktan çekinmeselerdi, İsa'yı derhal öldürürlerdi. Fakat halk O'na büyük ilgi duyuyordu. Birçok kişi İsa'yı, insanların hastalıklarını iyileştiren ve acılarını dindiren bir dost olarak kabul etti ve O'nun Beytesta'da acı çeken hastaların acısını dindirdiğine tanık oldu. Böylece Yahudi liderler, bir süre için öfkelerine hakim olmak zorunda kaldılar.

İsa kutsal değerlere saygısızlık suçlamasına karşı şöyle dedi: Beni suçladığınız işi yapma yetkim, onunla maksatça, yapıca ve istekçe bir olduğum Tann'nın Oğlu olmamdır. O'nun yaratma ve ilahi takdir işinin tümünde Allah ile birlikte çalışırım. "Oğul, Baba'nın yaptıklarını görmedikçe kendiliğinden bir şey yapamaz." Hahamlar ve rabbiler, dünyaya, gerçekleştirmek üzere geldiği görevinden dolayı Tann'nın Oğlu'nu suçluyorlardı. Günahları yüzünden Allah'tan kendilerini ayırmışlardı ve kibirli davranışlarıyla, O'na bağımlı olmadan hareket ediyorlardı. Kendilerini her konuda yeterli hissediyorlardı. Davranışlarını ve karakterlerini düzeltmeleri gerektiğinin farkına varamadılar. Fakat İsa her bakımdan Allah'ın isteklerine itaat ederek O'na olan sadakatini korudu.

İsa, öylesine alçakgönüllüydü ki, kendisi için hiçbir plan yapmadı. Allah'ın kendisi için olan planlarını kabul etti ve zamanı gelince Allah, O'nun için yaptığı planları açığa çıkardı. Bu yüzden, yaşamımız boyunca bizi yönlendirebilmesi için Allah'a bağlı kalmalıyız. Yaşamımız o zaman O'nun isteminin bir sonucu olur.

Tapmak kurulmak üzereyken Musa'ya her şeyin dağın üzerinde gösterilen örneğe göre yapması emredildi. Musa, Allah'ın kendisine verdiği buyruğu yerine getirmek için çok çaba harcıyordu; en yetenekli ve becerikli insanlar, önerilerini yerine getirmek için onun yanındaydı. Musa, tapmağı her yönüyle Allah tarafından her zilin, her narın, her püskülün, her saçağın, her perdenin, her tasın kendisine su-nulan örneğe göre yapacaktı. Allah onu dağa çağırdı ve ona ilahi şeyler gösterdi. Kendisine sunulan örneği görebilmesi için Rab, onu kendi görkemiyle kuşattı ve her şey bu örneğe göre yapıldı. Böylece, kendisinin konut kurma yeri olmasını arzuladığı İsrail'e karakterinin görkemli amacını gösterdi. Sina'da yasa verildiğinde ve Rab, Musa'nın önünde şöyle haykırdığında, örnek dağın üzerinde gösterildi: "Merhameti, lütfü sonsuz, inayeti ve gerçeği bol, binlercesine iyiliğini saklayan haksızlığı günahı ve suçu bağışlayan Rab'dir."

İsrail halkı kendi yolunu seçmişti. Onlar örneğe göre bina etmediler. Fakat Allah'ın konut kurması için gerçek tapınak olan İsa, dünyadaki yaşamı boyunca her an Allah'ın amacına uygun olarak yaşadı. İsa şöyle dedi: "Ey Allah'ım. Senin isteğini yapmaktan zevk alırım. Yasan yüreğimin derinliğindedir." Böylece bizim karakterimiz "Kutsal Ruh aracılığıyla Allah'ın konutu olmak üzere Mesih'te bina edilecektir." "Her şeyi dağda gösterilen örneğe uygun olarak" yapacağız.O, "kendisinin izinden gitmemiz için uğrumuza acı çekerek bize örnek oldu."

Mesih'in sözleri, kendimizi gökyüzündeki Baba'mıza ayrılmaz bir şekilde bağlı olarak görmemiz gerektiğini öğretir. Bizler her durumda Allah'a bağımlıyız. Kaderimiz O'nun elindedir ve Allah yapmamız gereken işi bize bildirmiştir. Bu iş için gerekli olan yetenek ve imkanları bize sunmuştur. İrademizi, onun gücüne duyduğumuz güveni ve düşüncelerimizi Allah'a teslim ettiğimiz sürece, O'nun büyük planında üzerimize düşen görevi yapmak üzere emin bir yolda ilerleriz. Fakat kendi mantığına ve kendi gücüne güvenen, kendisini Allah'tan ayırır. İsa ile birlikte çalışmak yerine, insanların ve Allah'ın Düşmanı'nın amacını yerine getirir.

Kurtarıcı sözlerine devam etti: “Baba ne yaparsa oğul da aynı şeyi yapar... Baba, nasıl ölüleri diriltip onlara yaşam veriyorsa, Oğul da dilediği kimselere öylece yaşam verir.” Sadukiler ölümden sonra dirilmeye inanmıyorlardı. Fakat İsa, Babasının en büyük işlerinden birinin ölüleri diriltmek olduğunu ve kendisinin de aynı şeyi yapmaya gücü olduğunu onlara anlatır. “Vakit geliyor; işte geldi bile!... Ölüler, Tanrı’nın Oğlu’nun sesini duyacaklar ve duyanlar yaşayacaktır.” Feri- siler, ölümden sonra dirilmeye inanıyorlardı. İsa, ölülere yaşam veren gücün şu an bile onların arasında olduğunu ve bunun farkında olmaları gerektiğini onlara bildirir. Aynı diriltici güç “günahlarının içinde ölü” olanlara hayat veren güçtür.“Yaşam veren Ruh’un yasası, Mesih İsa bağlılığında insanı günah ve ölüm yasasından özgür kılar.” Kötülüğün hükmü yenilir ve insan, iman yoluyla günahtan korunur. İsa’nın ruhuna kalbini açan kişi, onu ölümden diriltecek olan gücün paydaşı olur.

Mütevazı Nasıralı, gerçek yüceliğini gösterir. İnsanlığın üzerinde yükselir. Günah ve kötülüğün hükmüne son verir. Meleklerin onurlandırdığı Tanrı’nın Oğlu, tüm evrenin yaratıcısı olan Yüce Yaradan ile birlikte Olan Kişi, tüm görkemiyle görünür. O’nu dinleyenler büyülenmiş gibidirler. Şimdiye kadar başka hiçbir kimse O’nun gibi konuşmamıştır ve O’nun kadar büyük bir yüceliğe erişmemiştir. Açık ve net sözleri, O’nun hizmetini ve ayrıca dünyanın görevini bildirmektedir. “Baba, kimseyi kendisi yargılamaz. Tüm yargılama yetkisini Oğul’a vermiştir. Öyle ki, herkes Baba’ya saygı gösterdiği gibi, Oğul’a da saygı göstersin. Oğul’a saygı göstermeyen, O’nu gönderen Baba’ya saygı göstermez; çünkü Baba, nasıl her varlığın yaşam kaynağıysa, Oğul’un da her varlığa yaşam kaynağı olmasını sağladı. O’na yargılama yetkisini de verdi. Çünkü O ’İnsanoğlu’dur.”

Hahamlar ve önderler, çalışmalarından dolayı İsa’yı yargılama yetkisine sahip olduklarını iddia ettiler; fakat O, kendisinin onların ve tüm dünyanın yargıcı olduğunu bildirdi. Dünya, İsa’nın emrine verildi ve günahkar insan soyuna her kutluluk O’nun aracılığıyla geldi. O, insan özdeşliğini almadan önce de, sonrasında olduğu gibi Kurtarıcı’ydı. Günahın ortaya çıkmasıyla birlikte Kurtarıcı, insanlığa yardım elini uzattı. O, herkese ışık ve yaşam vermiştir; ve herkes kendisine verilen ışığın ölçüsüne göre yargılanacaktır. İnsanları ışığa kavuşturan, nazik bir şekilde yaklaşarak onları günahtan kurtarıp kutsal kılmaya çalışan Kişi, insanlığın hem yargıcı hem de avukatıdır. Şeytan gökyüzündeki büyük mücadelenin başlangıcından beri planını sürekli hile yoluyla uygulamıştır; İsa, onun planlarını ortaya çıkarmak ve gücünü kırmak için çalışmaktadır. O, Aldatıcı ile karşılaşan ve tüm çağlar boyunca Şeytan’ın kendisine tutsak ettiği insanları kurtarmaya çalışan ve herkesi yargılayacak olan Kişi’dir.

Allah “yargılama yetkisini O’na verdi. Çünkü O ’İnsanoğlu’dur.” İnsanın başına gelebilecek her türlü zorluğu ve denemeyi yaşamıştır. İnsanın günahlarını ve zaaflarını bilir; çünkü bizim yararımız için Şey- tan’ın denemelerine karşı zafer kazanmıştır. Kurtarmak için kendi kanını döktüğü insanlara adil ve merhametli davranacaktır. Bu yüzden ’İnsanoğlu,’ yargılamayı gerçekleştirmek için Allah tarafından gönderilmiştir.

Fakat İsa’nın asıl görevi yargılamak değil, aksine kurtarmaktı. “Tanrı, Oğlu’nu dünyayı yargılamak için göndermedi. Dünya O’nun aracılığıyla kurtulsun diye gönderdi.” İsa, Yüksek

Kurul'un önünde şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim. Benim sözümü dinleyip, beni gönderene iman edenin sonsuz yaşamı vardır. Böyle biri yargılanmaz, ölümden yaşama geçmiştir."

İsa, kendisini dinleyenlere şaşırmamalarını buyurarak, gelecekle ilgili sırrı daha ayrıntılı bir şekilde onlara açıkladı: "Buna şaşmayın! Mezarda olanların hepsinin O'nun sesini duyacakları saat geliyor. İyilik yapmış olanlar yaşamak, kötülük yapmış olanlar yargılanmak üzere dirilecekler." Gelecekteki yaşamla ilgili bu güvence, İsrail'in uzun süre beklediği ve Mesih'in gelişinde alacağını ümit ettiği güvenceydi. Mezarın karanlığını aydınlatabilecek tek ışık, onların üzerinde parlıyordu; fakat onların iradeleri körleşmişti. İsa, rabbilerin geleneklerine uymamış ve onların yetkisini tanımamıştı. Bu yüzden onlar da İsa'ya inanmak istemiyorlardı.

O anki yer, zaman, içinde bulunulan durum ve halkın yoğun ilgisi, bunların tümü İsa'nın sözünün Yüksek Kurul'un önünde daha etkili olması için birleşti. Ülkenin en yüksek dini otoriteleri, kendisini İsrail'in kurucusu olarak bildiren Kişi'yi öldürmeyi planlıyorlardı. Sebt'in kurucusu olan Kişi, Sebt yasasını ihlal etmekle suçlandı ve bu suçlamaya karşı, dünyevi bir mahkemeye çıkarıldı. İsa, görevini böyle korkusuzca açıkladığında, yargıçlar, O'na şaşkınlık ve öfke içinde baktılar; fakat O'nun sözlerine cevap veremediler. O'nu mahkum edemediler. İsa, haham ve rabbilerin kendisini sorguya çekme ya da çalışmalarına müdahale etme hakkını reddetti. Onların böyle bir yetkisi yoktu. İddiaları, onların kendi gurur ve bencilliklerine dayalıydı. İsa, onların suçlamalarına göre suçlu olmayı ya da onlardan dini konularda bilgi almayı reddetti.

Onların şikayetçi olduğu hareketinden dolayı özür dilemek ya da bunu yapmadaki maksadını açıklamak yerine, İsa din bilginlerine döndü ve bu kez kendisi onları suçladı. İnsanlara sert davrandıklarından ve Kutsal Yazı konusundaki bilgisizliklerinden dolayı onları kınadı. Onların, Allah'ın Sözü'nü reddettiklerini bildirdi; çünkü onlar, Allah'ın gönderdiği kişiyi reddetmişlerdi. "Kutsal Yazılar'ı araştırıyorsunuz. Çünkü bunlarda sonsuz yaşama sahip olduğunuzu sanıyorsunuz. Bana tanıklık eden de bu yazılardır."

Eski Antlaşma'nın tarih, ilahi buyruklar ya da peygamberliklerle ilgili her sayfasında Tanrı'nın Oğlu'nun görkemi açıkça görülür. "Peygamberlerin hepsi O'nunla ilgili tanıklıkta bulunuyorlar." Adem'e verilen vaatten, öncülerin sırasına ve yasal sisteme kadar gökyüzünün görkemli ışığı, Kurtarıcı'nın izlediği yolu belirgin hale getirdi. İleride meydana gelecek olaylar, gizemli bir sırayla gökbilimcilerin gözlerinin önüne geldiğinde, gelecek olan Kişi'yi, Beytlehem Yıldızı'nı gördüler. Sunulan her kurbanda, İsa'nın ölümü temsil edildi. Her buhur dumanında onun dürüstlüğü indi. Her özgürlük yılı çalınan boru sesinde O'nun adı yankılandı. O'nun görkemi kutsallar kutsalının büyük sırrın- daydı.

Yahudiler, Kutsal Yazılar'ı ellerinde bulunduruyorlardı ve Allah'ın Sözü ile ilgili yüzeysel bir bilgi edinerek sonsuz yaşama sahip olacaklarını sanıyorlardı. Fakat İsa şöyle dedi: "İçinizde konut kuranın sözünü tutmuyorsunuz." İsa'nın sözlerini reddetmelerinin sonucunda, O'nu

kişisel olarak da reddetmiş oldular. İsa, onlara, "Yaşama kavuşmak için bana gelmek istemiyorsunuz" dedi.

Yahudi liderler, Mesih'in krallığı ile ilgili peygamberliklerin öğretileri üzerinde çalıştılar; fakat bunu gerçeği bilmek amacıyla samimi bir istekle değil, kendilerinin aşırı hırs ve umutlarını desteklemeye yönelik kanıtlar bulmak için yaptılar. İsa onların beklentilerine karşı olduğu için, O'nu kabul etmek istemediler; ve kendilerini haklı çıkarmak için O'nu hilekar ilan etmeye çalıştılar. Bir kez bu yola girdiklerinde, Şeytan'ın İsa'ya karşı savaşta onları güçlendirmesi kolay oldu. İlahiliğinin kanıtı olarak kabul edilmesi gereken sözler, O'nun aleyhinde yorumlandı. Böylece Allah'ın gerçeğini bir yalan haline getirdiler. Kurtarıcı, yaptığı iyilikler vasıtasıyla onlarla direkt olarak konuştuğunda, onlar ışığa karşı koymak için daha da kararlı hale geldiler.

İsa, şöyle dedi: "İnsanlardan övgü kabul etmiyorum." İsa, Yüksek Kurul'un üzerinde etki yaratmak ya da onlardan onay almak istemedi. Onlar tarafından onurlandırılması ya da desteklenmesi imkansızdı. O, gökyüzünün yetki ve onuruyla donatıldı. Eğer isteseydi, melekler O'na hürmet etmeye gelirlerdi ve Baba'sı O'nun ilahiliğine tekrar tanıklık ederdi. Fakat onların kendi iyilikleri için ve liderleri oldukları İsrail ulusunun iyiliği için İsa, Yahudi liderlerin kendi karakterini anlamalarını ve onlara sunmak için getirdiği lütfü kabul etmelerini istiyordu.

"Ben Babamın adına geldim, ama beni kabul etmiyorsunuz. Oysa başka birisi kendi adına gelirse, onu kabul edeceksiniz." İsa, Allah'ın kendisine verdiği yetkiyle geldi. O'nun görüntüsünü taşıyordu, O'nun sözünü yerine getiriyordu ve O'nun yüceliğini arıyordu; buna karşın, İsrail'in liderleri O'nu kabul etmediler; İsa'nın karakterine sahip olduklarını iddia eden; fakat kendi iradelerine göre hareket eden ve kendi yüceliklerini arayanlar gelseydi, onları kabul ederlerdi. Ama neden? Çünkü kendi yüceliğini arayan bir kişi, kendisini başkalarından üstün görme arzusu ile doludur. Yahudiler bu tür hareketleri benimseyebilirlerdi. O yanlış öğretmen onların geleneklerini ve sabit fikirlerini onaylayacağı için onu kabul ederlerdi. Fakat İsa'nın öğretisi, onların sabit fikirleriyle bağdaşmadı. O'nun öğretileri ruhsaldı ve kişisel özveri gerektiriyordu; bu yüzden, O'nu kabul etmek istemediler. Onlar, Allah düşüncesinden uzaktılar ve İsa aracılığıyla kendilerine seslenen Allah'ın sesi, onlar için bir yabancının sesinden farksızdı.

Aynı şey günümüzde halâ olmuyor mu? İnsanların, Allah'ın sesini tanımalarını imkansız hale getirerek, Kutsal Ruh'a karşı kalplerini taşlaştıran birçok dini lider yok mu? Onlar, Allah'ın Sözü'nü kendi geleneklerini korumak için reddetmiyorlar mı? İsa şöyle dedi: "Musa'ya iman etmiş olsaydınız, bana da iman e- derdiniz. Çünkü o benim hakkımda yazmıştır. Ama O'nun yazılarına iman etmezseniz, benim sözlerime nasıl iman edeceksiniz?" Musa aracılığıyla İsrail halkı ile konuşan Kişi, İsa idi. Büyük liderleriaracılığıyla kendileriyle konuşan ilahi sesi dinleselerdi, İsa'nın öğretilerinde onutanıyabilirlerdi. Eğer Musa'ya inansalardı, Musa'nın sözünü ettiği Kişi'ye de inanırlardı.

İsa, hahamlar ve rabbilerin kendisini öldürmeye karar verdiklerini biliyordu; buna karşın Baba ile olan birliğini ve O'nun dünya ile olan ilişkisini onlara açıkça belirtti. O'nu suçlamak için kendilerinin hiçbir mazeretlerinin olmadığını gördüler. Buna karşın İsa'ya kin ve nefret duymaya devam ettiler. Görevi sırasında, O'nun ikna edici gücüne tanık olduklarında korkuya kapıldılar; fakat aynı davranışlarını sürdürdüler ve kendilerini karanlığa hapsettiler.

İsa'nın yetkisini devirmek ve O'nun sözleriyle ikna olan birçok kişinin, O'na saygı duymasına ve ilgi göstermesine engel olmak için girdikleri mücadelede açıkça başarısız oldular. İsa kendilerinin suçlu olduklarının bilincine varmalarını sağladığında, Yahudi liderler derin bir suçluluk duygusuna kapıldılar. Buna karşın bu, onların İsa'ya karşı daha sert bir tavır almalarına sebep oldu. O'nu öldürmeye kararlıydılar. İsa'yı sahtekar ilan ederek ülkenin dört bir yanına halkı uyarmak için ajanlar gönderdiler. O'nun söylediklerini ve yaptıklarını rapor etmek ve gözlemek için casuslar gönderildi. Yüce Kurtarıcı bu kez çarmıhın gölgesine daha da yaklaşmıştı.

Bu Bölüm Yuhanna 5'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 22. YAHYA'NIN TUTSAK EDILMESI VE ÖLÜMÜ

Vaftizci Yahya, Mesih'in krallığını ilk müjdeleyen kişi olmuştu ve ilk acı çeken de kendisi oldu. Çöldeki özgür ortamdan ve sözlerini dinleyen büyük kalabalıklardan sonra şimdi kuytu bir zindan hücresinde ve dört duvar arasındaydı. Kral Hirodes Antipas'ın kalesindeki zindandaydı. Yahya'nın görevinin büyük bir Bölüm ü kral Antipas'ın yönetiminde olan Ürdün'ün doğu bölgesinde geçmişti. Hirodes, Yahya'nın vaazını bizzat kendisi de dinlemişti. Acımasız kral, onun tövbeye çağrısını dinlerken titremişti. "Hirodes, Yahya'dan çekiniyordu; onun kutsal ve dindar bir kişi olduğunu biliyordu;... O'nun vaazını dinlediğinde büyük bir şaşkınlık içinde kalıyor, yine de onu dinlemekten zevk alıyordu."

Yahya, Hirodes'in erkek kardeşinin karısıyla olan birlikteliğini kınıyordu; fakat ona karşı sadakatliydi. Hirodes bir süre için, kendisini bağlayan aşırı hırsın zincirini kırmaya çalıştı; fakat Hirodiya kendi isteklerini yaptırmak için ona baskı yapıyordu. Hirodes'in onu zindana atmasını sağlayarak Yahya'dan intikam aldı.

Yahya'nın yaşamı yoğun bir çalışma içinde geçmiş ve zindandaki yaşamının kasveti ve durgunluğu, O'nun üzerine tüm ağırlığı ile çökmüştü. Haftalar geçiyor ve hiçbir değişiklik olmuyordu. Yüreğini korku ve umutsuzluk sardı. Öğrencileri onu terk etmedi. Onların zindana girmelerine izin veriliyordu. Yahya'ya, İsa'nın çalışmalarından haberler getiriyorlardı ve halkın O'na nasıl akın akın geldiğini anlatıyorlardı. Fakat bu yeni Öğretmen'in, niçin Mesih olduğunu soruyorlardı. O, Yahya'yı kurtarmak için hiçbir şey yapmadı. Sadık müjdecisinin özgürlüğünü, hatta belki de yaşamını yitirmesine nasıl izin verebilirdi?

Bu sorular etkisiz kalmadı. Yahya'nın kafasında çeşitli sorular u- yanmıştı. Şeytan, bu öğrencilerin şüphe dolu sözlerini duyduğunda ve Rab'bin elçisinin ruhunu incittiklerini gördüğünde buna çok sevindi. İyi bir insanın dostu olduklarını düşünerek, ona sadık olduklarını göstermeye çalışanlar, çoğu kez kendilerinin, onun en tehlikeli düşmanları olduklarını kanıtlarlar! Onların sözleri, kişinin imanını güçlendirmek yerine, ona sıkıntı verir ve onun cesaretini yitirmesine yol açar!

Kurtarıcı'nın öğrencileri gibi, Yahya da İsa'nın krallığının doğasını anlamadı. O, İsa'nın Davut'un tahtına geçmesini bekledi; ve bir süre sonra Kurtarıcı'nın, dünyasal bir krallık yetkisi iddia etmemesi, Yahya da şaşkınlık ve üzüntü yarattı. Rab'bin önünde yolun hazırlanması için Yeşaya'nın peygamberliğinin gerçekleşmesinin gerektiğini halka açıkladı; dağlar ve tepeler alçaltılmalı, engebeler düzeltilmeli ve hendekler doldurulmalıydı. O, insan gurur ve gücünün alçaltılmasını arzu-ladı. Yuhanna, İsa'yı yabası elinde, harman yerini temizleyecek, buğdayını toplayıp ambara yığacak, samanı sönmeyen ateşte yakacak olan Kişi olarak gösterdi.İsrail'e ruhu ve gücüyle geldiği İlyas peygamber gibi, Rab bin, kendisini ateşle karşılık veren bir Allah olarak göstermesini istedi.

Yahya, kötülüğün her derecesini cesurca kınayan biriydi. Günahlarını kınamasıyla, kral Hirodes'i karşısına alma cesaretini gösterdi. Kendisine verilen görevi yerine getirebilmek için,

kendi yaşamına çok fazla değer vermedi; ve şimdi zindanda, Yahuda kavminin aslanının, zalim kralın kibrini kırmasını, acı çeken zavallı insanları ve kendisini kurtarmasını bekliyordu. Fakat İsa, öğrencilerini etrafında toplayıp insanları iyileştirmek ve onları eğitmekle yetiniyor gibi görünüyordu. Roma'nın İsrail üzerinde hükmü her geçen gün daha da ağırlaşırken ve acı çeken çaresiz insanların haykırışları gökyüzüne yükselirken O, vergi görevlileriyle birlikte aynı sofrada yemek yiyordu.

Tüm bunlar, çöl peygamberine çözülemeyen bir sır gibi geliyordu. Bazen şeytani güçlerin fısıltıları ruhuna eziyet ediyor ve korku-nun gölgesi tüm benliğini kaplıyordu. Uzun süredir ümit edilen ve beklenen Kurtarıcı henüz gelmemiş olabilir miydi? Öyleyse kendisinin iletmek için görevlendirildiği mesaj ne anlama geliyordu? Yahya yürüttüğü görevin sonucunda büyük ölçüde hayal kırıklığına uğradı. O, Allah'tan gelen mesajın, Yeşu ve Ezra'nın günlerinde okunduğu zamandaki gibi aynı etkiyi sürdürmesini bekliyordu.Öyle ki tam bir pişmanlık ve Rab'be dönüş olsun. Bu görevin başarısı için tüm yaşamını adamıştı. Şimdi bütün bunlar boşa mı gidecekti?

Yahya, kendisine olan sevgilerinden dolayı kendi öğrencilerinin İsa'ya inançsızlık duyduklarını gördüğünde buna çok üzüldü. Yahya'nın öğrencileri için yaptığı çalışmalar, onların üzerinde hiçbir iyi etki bırakmamış mıydı? Sadakatle yaptığı işinden şimdi ayrı kaldı. Eğer vaat edilen Kurtarıcı gelseydi; ve Yahya çağrısında doğru bulunsaydı, İsa şimdi zulmedenin gücünü kırarak müjdecisini özgürlüğüne kavuşturmaz mıydı?

Fakat Vaftizci Yahya, İsa'ya olan imanını yitirmedi. Gökyüzünden gelen sesin, inen güvercinin, İsa'nın dürüst kişiliğinin, temiz kalbinin, Kurtarıcı'nın yanına geldiğinde üzerine inen Kutsal Ruh'un gücünün ve peygamberlik sözlerinin tanıklığının hatırası, bunların hepsi vaat edilen Kişi'nin Nasıralı İsa olduğunu doğruladı.

Yahya, şüphe ve endişelerini yakınlarıyla tartışmak istemiyordu. İsa'ya bir soru mesajı göndermeye karar verdi. Bunun için öğrencilerinden ikisini görevlendirdi. İsa ile görüşmelerinin onların imanını sağlamlaştıracağını ve diğer imanlı kardeşlerine de güvence vereceğini umuyordu. Ve İsa'nın doğrudan doğruya kendisi hakkında söylediği sözleri duymayı bekliyordu. Öğrenciler, İsa'ya mesajla birlikte geldiler: "Gelecek olan Kişi sen misin? Yoksa başkasını mı bekleyelim?"

Vaftizcinin, İsa'yı işaret ederek, "İşte, dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu!... Benden sonra gelen O'dur." diye bildirdiği zamandan bu yana çok az bir zaman geçmişti. Bu sözlere rağmen Vaftizci Yahya'nın, "Gelecek olan sen misin?" sözü ne kadar acı ve üzüntü verici bir soruydu. Sadık müjdecisi Yahya bile O'nun görevini anlayamadıysa, sadece kendi çıkarını düşünen diğer insanlardan ne beklenebilirdi ki?

Kurtarıcı, öğrencilerin sorusuna hemen cevap vermedi. O'nun sessizliğini şaşkın bir şekilde izlerken, hasta insanlar iyileşmek için O'na geliyordu. Körler kalabalığın arasında el yordamıyla ilerliyorlardı; her türden hastalığı olanların bazıları yalnız başına, diğerleri de arkadaşlarının yardımıyla O'na geliyorlardı. Onları iyileştiren bu güçlü Kişi'nin sesi, sağırların kulaklarını

açtı. O'nun elinin dokunuşu ve söylediği tek bir söz, gün ışığını, doğanın o güzel manzarasını, arkadaşlarının ve Kurtarıcı'nın yüzünü görmeleri için körlerin gözünü açtı. İsa hastaları iyileştirdi ve onların yüksek ateşini dindirdi. O'nun sesi ölmek üzere olanlara ulaştı ve onlar sağlıklı ve güçlü bir şekilde ayağa kalktılar. Şeytan'ın tutsağı olanlar O'nun sözüne itaat ettiler ve hırçın hareketlerini bırakarak O'na tapındılar. İnsanların hastalıklarını iyileştirirken, onlara ilahi dersler verdi. "Temiz" olmadıkları gerekçesiyle rabbiler tarafından dışlanan yoksul köylüler ve işçiler O'nun çevresinde toplandı ve Kurtarıcı onlara sonsuz yaşamdan söz etti.

Böylece gün sona erdi; Yahya'nın öğrencileri O'nu gördüler ve dinlediler. İsa en sonunda onları yanına çağırdı ve tanıklık ettikleri olayları şu sözlerle Yahya'ya bildirmelerini buyurdu: "Benden ötürü sendeleyip düşmeyene ne mutlu." O'nun ilahiliğinin kanıtı, acı çeken insanları iyileştirmesinde ve onların ihtiyaçlarını karşılamasında görüldü. Bizim özdeşliğimizi alarak kendini alçaltmasıyla, kendi görkemini gözler önüne serdi.

Öğrenciler mesajı iletti ve bu yeterliydi. Yahya, Mesih ile ilgili peygamberliği hatırladı: "Çünkü yoksullara müjde iletmem için beni O meshetti. Yüreği ezik olanların yaralarını sarmak, tutsaklara serbest bırakılacaklarını, zindanlarda bulunanlara kurtulacaklarını, RAB'bin lütuf yılını, Allah'imiz'ın öç alacağı günü ilan etmek... için gönderdi beni Rab." İsa'nın çalışmaları, sadece O'nun Mesih olduğunu değil, aynı zamanda O'nun krallığının nasıl kurulacağını bildirdi. "Büyük ve güçlü bir rüzgar dağları yardığında ve Rab'bin önünde kayaları parçaladığında; ve rüzgardan sonra deprem; fakat Rab depremde değildi; ve depremden sonra ateş; fakat Rab ateşte değildi; ve ateşten sonra sakin ince bir sesle Rab," Yahya'ya çölde İlyas'a açılan gerçeği açıkladı.Böylece İsa, görevini silahlı çatışmayla, krallıkları ve tahtları devirerek değil, fedakarlık ve iyiliklerle dolu bir yaşam sürerek ve insanların kalplerine ulaşarak yapacaktı. Vaftizcinin kendi yaşamının fedakarlık ilkesi, onun krallığının ilkesiydi. Yahya, tüm bunların İsrail'deki liderlerin umutlarına ve ilkelerine ne kadar zıt olduğunu çok iyi biliyordu. Yahya'nın inandığı İsa'nın ilahiliğinin kanıtına, onlar inanmayacaktı. Onlar vaat edilmeyen bir Mesih bekliyorlardı. Kurtarıcı'nın görevi onlarda sadece kin ve nefret uyandırıyordu. Fakat öncü Yahya, İsa nın son damlasına kadar içmesi gereken kaseyi içiyordu.

Kurtarıcı'nın şu sözleri Yahya'ya karşı nazik bir sitemdi: "Benden ötürü sendeleyip düşmeyene ne mutlu!" Söylenen boşuna gitmemiş ve bu onun, İsa'nın görevinin doğasını şimdi daha iyi anlamasını, yaşamda ve ölümde kendisini tamamen Allah'a teslim etmesini sağlamıştı. Böylece zevkle yerine getirdiği görevinde daha fazla başarı elde edebilirdi. Haberciler O'nun yanından ayrıldıktan sonra İsa, halka Yahya'dan söz etti. Kurtarıcı'nın kalbi, şimdi Hirodes'in zindanında yatan sadık tanığı için acımayla doldu. İnsanların, Allah'ın Yahya'yı terk ettiği ya da bu zor günlerinde Yahya'nın imanının azaldığı sonucuna varmalarını istemiyordu. "Çöle ne görmek için çıktınız? Rüzgarın etkisiyle sallanan bir kamış mı?" dedi.

Ürdün'ün yanındaki bölgede yetişen ve hafif bir rüzgarın etkisiyle bile eğilen kamışlar, Yahya'nın görevini yargılayan ve eleştiren rabbileri temsil ediyorlardı. Onlar, halkın düşünce rüzgarlarında savruldular. Vaftizci Yahya'nın insanların kalplerine ulaşan mesajını almaya tenezzül etmediler; buna karşın, halktan çekindikleri için onun çalışmalarına açıkça engel

olmaya kalkışmadılar. Fakat Allah'ın elçisi, böyle çekingen bir ruha sahip değildi. İsa'nın çevresinde toplanan kalabalıklar, Yahya'nın yaptığı çalışmalara tanıklık ettiler. O'nun günahı nasıl korkusuzca kınadığını duydular. Kibirli Ferisiler, Saduki hahamlar, Kral Hirodes ve onun sarayındakiler, prensler ve askerler, vergi görevlileri ve köylüler ile konuşurken Yahya, düşüncelerini onlara hep aynı açıklıkla bildirdi. O insanların önyargısı ya da övgüsüyle savrulan bir kamış değildi. Çölde Allah'ın mesajını vaaz ederken olduğu gibi, hapisteyken de Allah'a olan bağlılığını ve dürüstlüğünü sürdürdü. İlkelerine olan bağlılığıyla bir kaya kadar sertti.

İsa sözlerine devam etti: "Söyleyin, ne görmeye gittiniz? Zarif giysilere bürünmüş bir adam mı? Oysa görkemli giysiler giyip bolluk içinde yaşayanlar kralların sarayında bulunur." Yahya, günahı ve kendi yaşadığı dönemdeki aşırılıkları kınamak için Allah tarafından gönderilmişti. O'nun gösterişsiz kıyafeti ve özverili yaşamı, görevi ile uyum içindeydi. Zengin giysileri ve lüks yaşam, Allah'a hizmet edenlerin payında değil, dünyasal güç ve zenginliğe sahip olan "kral saraylarında yaşayan bu dünyanın hükümdarlarının payında" olacaktır. İsa, Yahya'nın giydiği kıyafet ile hahamlar ve yöneticilerin giysileri arasındaki farka halkın dikkatini çekmek istedi. Bu liderler, zengin cübbelerine bürünürler ve pahalı takılar takarlardı. Gösteriş yapmayı severlerdi ve bu şekilde insanların dikkatini kendi üzerlerine çekmeyi ve daha fazla itibar görmeyi umarlardı. Temiz kalpli ve dürüst olup Allah'ın beğenisini kazanmak yerine, insanların beğenisini kazan-mayı arzuluyorlardı. Bu şekilde Allah'a değil dünya hükümranlığına bağlı olduklarını kanıt-lıyorlardı.

"Öyleyse ne görmeye gittiniz?" dedi İsa. "Bir peygamber mi? Evet! Ve size şunu söyleyeyim, gördüğünüz kişi peygamberden de üstündür. 'Bak, habercimi senin önünden gönderiyorum; o önden gidip senin yolunu hazırlayacak' diye yazılmış olan sözler onunla ilgilidir. Size şunu söyleyeyim, kadından doğanlar arasında Yahya'dan daha üstün olanı yoktur." Yahya'nın doğumundan önce Zekarya'ya yapılan bildiride, melek şöyle dedi: "O, Rab'bin gözünde büyük olacak." İlahi anlamda büyüklüğün ölçüsü nedir? Elbette ki dünyasal büyüklük değil!...; zenginlik, mevki sahibi, soylu ya da zihinsel yeteneklere sahip olmak; bunların hepsi dünyasal büyüklüktür. Eğer zekilik daha yüce bir saygı ifadesi dışında kişiye onur verici bir şey olsaydı, o zaman dünyada bugüne dek hiçbir insanın zeka bakımından eşit olamadığı Şeytan'a hürmet etmemiz gerekirdi; fakat bu yetenek, kişinin kendi bencil arzuları için kullanıldığında ne kadar zararlı hale gelir! Allah için önemli olan, ahlâki değerdir. Sevgi ve dürüstlük, O'nun en fazla önem verdiği şeylerdir. Yahya, Yüksek Kurul'un habercilerinin önünde kendisinin onurlandırılmasını beklemeyip İsa'yı vaat edilen Kişi olarak bildirdiğinde, Rab'bin gözünde büyük bir kişiydi. İsa'ya yardım etmek-teki sevinci ve bencil olmayan tutumu, insanda görülen soyluluğun en yüce örneğini temsil eder.

Yahya'nın ölümünden sonra, onun İsa'ya olan tanıklığını dinleyenler şöyle dediler; "Yahya hiç mucize yapmadı. Fakat onun bu Kişi için söylediklerinin tümü doğru çıktı." Yahya'ya, ne İlyas'ın yaptığı gibi gökyüzünden ateş indirmesi, ve ölüleri diriltmesi, ne de Allah'ın adıyla Musa'nın güçlü asasını elinde tutması buyruldu. O, Kurtarıcı'nın gelişini müjdelemek ve insanları onun gelişine hazırlamak için gönderildi. Görevini o kadar bağlılıkla yaptı ki, insanlar

onun İsa ile ilgili öğrettiklerini hatırladığında: "O'nun bu Kişi hakkında söylediği her şeyin doğru" olduğunu söyleyebildiler. Rab'bin her öğrencisi, İsa'ya bu şekilde tanıklık etmek için çağrılır.

Yahya, Mesih'in müjdecisi olarak "bir peygamberden daha üstün" idi; Peygamberler İsa'nın gelişini çok önceden gördükleri için, Yahya, O'nun Mesih olduğuna tanıklık etti ve O'nu, Allah tarafından gönderilen Kişi olarak İsrail'e tanıttı. Buna karşın İsa şöyle dedi: "Göklerin hükümranlığında en küçük olan ondan büyüktür." Yahya peygamber her iki şifa verici düzenlemenin bağıydı. Allah'ın temsilcisi olarak, yasa ve peygamberler ile hıristiyanlığın şifa verici düzeninin arasındaki ilişkiyi gösterdi. O, kendisinden sonra gelecek daha büyük ışığa yönlendiren küçük ışıktı. Kendi halkına ışık verebilmesi için Yahya'nın düşünceleri Kutsal Ruh ile aydınlandı; fakat İsa'nın öğretilerinden ve örneğinden yayılan ışık kadar parlak olanı, günahkar insanlık üzerinde bugüne kadar hiç parlamamıştır ve bundan sonra da parlamayacaktır. İsa ve görevi anlamını yitirmiş kurbanlarla sembolize edildiği için insanlar tarafından çok iyi anlaşılamadı. Hatta Yahya bile geleceği, Kurtarıcı vasıtasıyla olan sonsuz yaşamı tam olarak anlayamadı.

Yahya görevini yerine getirmekten sevinç duyuyordu; fakat yaşamı acı içinde geçti. Çöl dışında sesi çok az duyuldu. Yalnızlık onun kaderi oldu. Kendi çalışmalarının sonucunu görmesine bile izin verilmedi. Daha büyük bir ışığı elinde bulunduran ilahi güce tanıklık etme ve İsa ile birlikte olma ayrıcalığına sahip olamadı. Körlerin ışığa kavuştuklarını, hastaların iyileştiklerini, ölülerin dirildiklerini göremedi. Peygamberliğin vaatleri üzerinde görkemi açıkça görülen İsa'nın sözlerinde parıldayan ışığı görmedi. İsa'nın gerçekleştirdiği büyük işleri gören ve sözlerini dinleyen herhangi bir öğrenci bile, bu bakımdan Yahya'dan daha ayrıcalıklıydı ve bu yüzden daha büyük olarak nitelendirildi.

Yahya'nın ünü, vaazını dinleyen geniş kalabalıklar vasıtasıyla tüm ülkeye yayıldı. Onun hapse girmesi büyük ilgi uyandırdı. Buna karşın onun lekesiz yaşamı ve yaptığı iyiliklerle insanlara olan büyük sevgisi, zor kullanarak ona karşı tedbir alınmaması gerektiği inancına yol açtı. Hirodes, Yahya'nın Allah'ın bir peygamberi olduğuna inanıyordu ve onu tamamen özgürlüğüne kavuşturmayı düşünüyordu. Fakat Hirodiya'dan çekindiği için bu maksadından vazgeçti. Hirodiya, Hirodes'i, Yahya'nın öldürülmesi için açıkça tedbir almaya razı edemeyeceğini biliyordu ve amacını kurnazlıkla gerçekleştirmeye karar verdi. Kralın doğum gününde saraydaki ileri gelenler ve soylular için bir eğlence düzenlenecekti. İçkili bir ziyafet olacaktı. Hirodes böylelikle korumasız kalacaktı ve Hirodiya'nın isteğine razı olacaktı.

Büyük gün geldiğinde ve kral konuklarla ziyafete oturduğunda, Hirodes konuklan eğlendirmek üzere dans etmesi için kızını ziyafet salonuna gönderdi. Salome kadınlığının ilk baharındaydı ve onun eşsiz güzelliği soylu konukları adeta büyüledi. Soylu kadınlar bu tür şölenlerde pek sık görünmezlerdi. İsrail'in hahamlarının ve prenslerinin bu kızı, konukları eğlendirmek için dans ettiğinde, Hirodes büyük övgü aldı.

Şarabın etkisiyle kralın gözleri kamaştı. O an için gördüğü tek şey, eğlence salonu, soylu konuklar, ziyafet sofraları, ışıldayan şarap-lar, parıldayan ışıklar ve önünde dans eden genç kızdı. Ansızın çevresindeki soylu insanların kendisini yüceltmelerini sağlayacak bir şey yapmak istedi. Hirodiya'nın kızına her ne isterse vereceğine söz verdi. Hatta krallığının yarısını bile. Salome ne istemesi gerektiğini sormak için hemen annesine koştu. Cevap hazırdı: Yahya'nın başı. Salome, annesinin Yahya'ya duyduğu intikam hırsından habersizdi ve dilekte bulunmaktan çekindi. Fakat Hirodiya'nın bu konudaki kararlılığı etkili oldu. Kız, şu acı istekle krala döndü: "Vaftizci Yahya'nın başını bir tepsi üzerinde hemen bana vermenizi istiyorum."

Hirodes çok şaşırmıştı. Şölenin gürültülü neşesi dindi. Salona ağır bir sessizlik çöktü; Yahya'yı öldürme düşüncesi kralı dehşete düşürdü. Buna karşın onun sözü yerine getirildi. Hirodes şölendeki konuklara kararsız görünmek ve verdiği sözden dönmek istemiyordu. Konukların önünde söz vermişti; ve onlardan biri bile, onun sözünün gerçekleştirilmesine itiraz etmek için buna karşı bir söz söyleseydi, Hirodes, peygamberin hayatını memnuniyetle bağışlayacaktı. Kral onlara Yahya'nın adına konuşma fırsatı verdi. Onlar Yahya'nın vaazını dinlemek için çok uzun yollardan gelmişlerdi. Onun, Allah'a hizmet ettiğini ve suçsuz olduğunu biliyorlardı; fakat kızın talebi karşısında şok olmalarına rağmen, bu duruma itiraz edemeyecek kadar kendilerini eğlenceye ve şölenin havasına kaptırmışlardı. Gökyüzünün elçisinin hayatını kurtarmak için hiç kimseden bir ses çıkmadı. Buradaki konuklar halkın büyük güven duyduğu, yüksek mevki sahibi insanlardı ve onlar büyük bir sorumluluk taşıyorlardı. Buna karşın kendilerini, duyguları körleşinceye dek yemeye, içmeye ve eğlenceye kaptırmışlardı. Dans ve müziğin gürültüsü onların aklını başından almıştı ve bilinçsizce hareket etmeye başladılar. Sessizlikleriyle, ahlâksız bir kadının intikam hırsını tatmin etmek için Allah'ın peygamberinin ölüm fermanını onayladılar.

Hirodes, sözünden dönebilmek için boş yere bekledi ve istemediği halde Yahya'nın öldürülmesini emretti. Yahya'nın başı hemen kral ve konukların önüne getirildi. Hirodes'i günah dolu yaşamından dönmesi için sadakatle uyaran dudaklar sonsuza dek mühürlendi. İnsanları tövbeye çağıran ses artık duyulmayacaktı. Bir gecelik eğlence ve şölen, en yüce peygamberlerden birinin hayatına mal olmuştu.

Adaletin koruyucusu olması gereken kişilerin aşırılıkları yüzünden, ne kadar çok suçsuz ve masum insan kurban edildi. Sarhoşluk yaratan bu içkiyi dudaklarına götürenler, her türlü haksızlığa yol açan sorumluluğu da beraberinde davet etmiş olurlar. İçki, insanın hislerini köreltir, aklı başında karar almasını ve doğru ile yanlış arasındaki farkı görmesini imkansız hale getirir; ve masum insanlara zulmetmek ve onları yok etmek için Şeytan'a yardım eder; "Şarap alaycıdır. Alkollü içki gürültücüdür ve onunla kandırılanın aklı başında değildir." "Adaletin geri çekilmesi;... kötülükten uzaklaşanın kendisini kurban etmesi" böyle oldu.Çevrelerindeki insanların hayatları üzerinde hüküm sürenler, aşırılığa kaçtıklarında suçlu sayılmalıdırlar. Yasayı uygulayanlar, aynı zamanda onu korumalıdırlar ve onlar, kendi iradelerine hakim olmalıdırlar. Kendilerinin fiziksel, zihinsel ve ahlaki güçlerini tümüyle kontrol edebilmelidirler ki, aklı başında ve adaletli kişilerin temsilcisi olabilsinler.

Vaftizci Yahya'nın başı, onu büyük bir zevkle alan Hirodiya'ya getirildi. Hirodiya intikamını aldığı için çok sevinçliydi ve Hirodes'in vicdanının rahat olduğunu düşündü; fakat bu günahı, ona mutluluk getirmedi. Hirodes, korkunç bir vicdan azabı duyuyordu ve Yahya'nın uyarılarını hatırladıkça daha çok acı çekiyordu, Hirodiya'nın adı lekelendi ve ondan nefret edildi. Yahya'nın öğretilerinin etkisi asla dinmedi ve çağların sonuna kadar kuşaktan kuşağa geçecekti.

Hirodes işlediği bu günahı düşündükçe huzursuz oluyordu ve vicdanının kendisini suçlamasından kurtulmak için sürekli çaba harcıyordu. Yahya'ya olan güveni asla eksilmemişti. Onun fedakar yaşamını, yalnızlığını, ağırbaşlılığını, fikirlerindeki adil yargısını ve nasıl ölüme gittiğini hatırladığında sürekli acı çekiyordu ve vicdan azabı duyuyordu. Lanetlendiğini düşünerek, korku ve endişe dolu kalbini gizleyerek devlet işlerini yürütürken halkın arasında güler yüzlü ve ağırbaşlı görünmeye çalışıyordu.

Hirodes, Yahya'nın, Allah'tan hiçbir şeyin gizlenemeyeceği ile ilgili sözlerinden çok etkilenmişti. O, Allah'ın her yerde olduğuna, şölen salonunda olanlara tanıklık ettiğine, kendisinin, Yahya'yı öldürme emrini verdiğini duyduğuna, Hirodiya'nın buna nasıl çılgınca sevindiğini ve Yahya'nın kesik başına nasıl hakaret ettiğini gördüğünde ikna oldu. Hirodes'in, peygamberin ağzından duyduğu birçok söz, şimdi çöldeki vaazından daha açık ve etkili bir şekilde onun vicdanıyla ko-nuştu.

Hirodes, İsa'nın çalışmalarını duyduğunda son derece sıkıntı duydu. Kendisinin işlediği günahı cezalandırmak için Allah'ın daha büyük bir güç vererek Yahya'yı ölümden dirilttiğini sandı. Yahya'nın, kendisinden ve saray halkından öç almak için harekete geçeceğinden endişe ediyordu. Hirodes, şimdi Allah'ın günahın sonucu olarak bildirdiği olayı yaşıyordu: "Yüreğin sürekli titreyecek. Gözlerin zayıflayacak ve büyük acı duyacaksın. Hayatından emin olmayacaksın; ve hayatın sallantıda olacak; gece gündüz korkacaksın; yüreğini dolduran korkudan ve gözlerinin gördüğü şeylerden dolayı sabahleyin keşke akşam olsaydı, akşamleyin de, keşke sabah olsaydı diyeceksin." Günahkarı suçlayan onun kendi düşünceleridir; ve kendisine gece gündüz rahat yüzü göstermeyen, suçlu bir insanın vicdan azabından daha büyük bir işkence olamaz.

Yahya'nın kaderi, tüm gizemiyle birçok insanın düşüncesine yerleşir. Onun niçin bu kadar çok acı çekmesi ve hapiste öldürülmesi gerektiğini sorarlar. İnsan beyninin gücü, bu acı kaderin sırrını kavramaya yetmez; fakat Yahya'nın, İsa'nın çektiği acıları paylaştığını hatırladığımızda, Allah'a olan güvenimiz asla sarsılmaz. İsa'nın yolundan gidenler, fedakarlık tacını takacaklardır. Onlar bencil kişilerce mutlaka yanlış anlaşılacaklardır ve Şeytan'ın şiddetli saldırısına maruz kalacak-lardır. Şeytan, krallığını bu fedakarlık prensibini yok etmek için kurmuştur ve bu fedakarlığın gösterildiği her yerde ona karşı savaşacaktır.

Yahya çocukluğu, gençliği ve yetişkinliği boyunca sürekli ciddi, ağırbaşlı ve güçlü bir karakter sergiledi. Çölde şu sözleri söylediğinde: "Rab'bin yolunu hazırlayın; geçeceği yollarını düzleyin,"Şeytan kendi krallığının güvenliğinden endişe ediyordu. Günahın etkisi öylesine

belirgindi ki, bu insanları korkutuyordu. Kendisinin kontrolü altına aldığı birçok kişinin üzerinde Şeytan'ın gücü kırıldı. Vaftizci'yi Allah'a adadığı yaşamından uzaklaştırmak için gösterdiği çabada yorulmak bilmiyordu ve İsa'ya karşı girdiği mücadelede başarısız olmuştu. Şeytan, çöldeki ayartma denemesinde yenildi ve buna çok öfkelendi. Bu kez Yahya'yı yenerek İsa'ya acı çektirmeye karar verdi. Günaha teşvik edemediği Kişi'nin acı çekmesine sebep olacaktı. İsa, kendisine hizmet eden bu kişiyi kurtarmak için müdahale etmedi. Yahya'nın bu teste dayanacağını biliyordu. Kurtarıcı zindanın karanlığını kendi varlığı ile aydınlatmak için seve seve gelirdi; fakat kendisini düşmanların eline teslim etmemesi ve görevini tehlikeye atmaması gerekiyordu. Sadık hizmetkarını seve seve kurtarırdı. Fakat Yahya, daha sonraki yıllarda hapisteyken ölecek olan binlerce kişinin adına şehitlik kasesini içmeliydi. İsa'nın yolundan gidenler zindan hücrelerinde acı çeker-lerken, kılıçla ya da işkenceyle öldürülürlerken, İsa'nın, bağlılığına bizzat tanık olduğu kişinin de aynı olayları yaşamış olduğu düşüncesi, Allah ve insanlar tarafından terk edilmiş gibi görünen bu kişilerin kalplerinde ne kadar güçlü bir etki bırakırdı!

Şeytan'a Allah'ın elçisinin dünyevi yaşamını kısaltma hakkı verilmişti. Yok Edici, "İsa ile Tanrı'da saklı olan yaşama" erişemedi.İsa'nın acı çekmesine sebep olduğu için sevindi. Fakat Yahya'yı yenme konusunda başarısız oldu. Ölüm, onu sadece ayartıcı gücün etkisinden korumuştu. Şeytan bu savaşta kendi karakterini göz önüne seriyordu. Allah'a ve insanlara olan düşmanlığını açıkça gösterdi.

Yahya bir mucize ile kurtarılmamasına rağmen terk edilmiş değildi. Kutsal Yazı'nın vaatlerini ve İsa ile ilgili peygamberlikleri kendisine ileten gökyüzü melekleri, sürekli onunla birlikteydi. Onlar gelecek çağlar boyunca Allah'ın halkına destek olacaklardı ve şimdi Yahya'ya destek oluyorlardı. Kendisinden sonra gelenlere olduğu gibi, Vaftizci Yahya ya da şu güvence verildi: "Dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Allah, kendilerine yol gösterilmesini istemedikçe insanlara yol göstermez. Eğer sonu, baştan görebilirler ve O'nunla birlikte çalışarak gerçekleştirdikleri amacın görkemini fark edebilirlerse, Allah, onlara yol gösterir. Göğe yükselen Enok, savaş arabasıyla inen İlyas, zindanda yalnız başına ölen Yahya'dan daha yüce ve onurlu değildi. "Mesih uğruna, size yalnızca Mesih'e iman etmek değil, ama daha önce bende gördüğünüz ve hala sürdürdüğümü duyduğunuz zorlu çabanın aynısına sahip olarak, Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi." Gökyüzünün insanlara sunduğu ayrıcalıkların içinde, İsa'nın acılarına paydaş olmak en yüce onur ve güvendir.

Bu Bölüm Matta 11:1-11; 14:1-11; Markos 6:17-28 ve Luka 7:19:28'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 23. "ALLAH'IN EGEMENLIĞI YAKLAŞTI"

"Yahya'nın tutuklanmasından sonra İsa, Allah'ın müjdesini duyura duyura Celile'ye gitti. 'Zaman doldu' diyordu, 'Allah'ın Egemenliği yaklaştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!'"Mesih'in gelişi, ilk önce Yahudiye'de ilan edildi. Kudüs'teki tapınağın sunağında kâhinlik ederken, Zekarya'ya, Öncü'nün doğumu bildirilmişti. Melekler Beytlehem tepelerinde İsa'nın doğumunu bildirdiler. Gökbilimciler, O'nu aramak üzere Kudüs'e geldiler. Simun ve Anna, tapmakta O'nun ilahiliğine tanıklık ettiler. Kudüs ve tüm Yahudiye Vaftizci Yahya'nın vaazını dinlemişti; ve Yahudi liderler ile birlikte birçok kişi, O'nun İsa ile ilgili tanıklığını duymuştu. İsa'nın ilk öğrencileri Yahudiye'de olmuştu. Görevini sürdürdüğü ilk yıllarının çoğu burada geçmişti. Tapınağı arındırmada parıldayan ilahi gelişi, insanları iyileştirmek için yaptığı mucizeler ve anlattığı ilahi gerçek dersler, bunların hepsi, Beytesta'daki iyileştirmesinden sonra O'nun, Yüksek Kurul'un önünde anlattıklarını belirtiyordu.

Eğer İsrail'deki liderler İsa'yı kabul etselerdi, İsa Müjde'yi dünyaya yayan elçileri olarak onları onurlandırırdı. Allah'ın lütfunun ve hükümranlığının müjdecisi olma fırsatı ilk olarak onlara verildi. Fakat İsrail felakete uğrayacağı zamanı bilmiyordu. Yahudi liderlerin kıskançlığı ve güvensizliği açıkça nefrete dönüştü ve insanların kalpleri İsa'dan uzaklaştı. Yüksek kurul, İsa'nın mesajını reddetti ve O'nun öldürülmesine karar verdi. Bu yüzden İsa Kudüs'ten, hahamlardan, tapınaktan, dini liderlerden ve Yahudi yasasına göre eğitilen insanlardan uzaklaştı ve diğer insanlara döndü. Bu insanlara mesajını bildirdi ve onların arasında Müjde'yi tüm uluslara yayacak olanları seçmek istedi.

İsa'nın zamanında insanların, ışığı ve sonsuz yaşamı reddetmeleri, gelecek nesiller boyunca da sürdürüldü. O'nun Yahudiye'den ayrılışının öyküsü, defalarca anlatıldı. Reformcular, Allah'ın Sözü'nü vaaz ettiklerinde kendilerini, kiliseden ayırma gibi bir düşünceye sahip değildiler; fakat dini liderler ışığa izin vermeyeceklerdi ve onu iletenler, gerçeği arayan başka halk kitlelerini aramaya yöneltildiler. Günümüzde' İsa'nın izinden gittiklerini iddia eden; fakat Allah'ın Sözu'nü dinleyerek, kendilerine sunulan gerçeği her şekilde kabul etmeye hazır olan çok az kişi vardır. Kurtarıcı'nın yolundan gidenler çoğu kez, Allah ın Sözü'nün öğretisini diğer insanlara bildirmek için çok sevdikleri kiliselerinden ayrılmak zorunda kalırlar ve ışığı arayan-lar, çoğu kez diğer insanlara itaat örneği gösterebilmek için aynı öğreti uyarınca kiliselerinden ayrılırlar.

Celile halkı, kaba ve cahil oldukları gerekçesiyle Kudüs'teki rabbiler tarafından sürekli hor görüldü. Buna karşın onlar, Kurtarıcı'nın çalışmalarına daha fazla ilgi gösterdiler. Daha ciddi ve samimiydiler; daha az yobazlığın kontrolü altındaydılar ve düşünceleri gerçeği almaya daha açıktı. İsa, Celile'ye gitmekle insanlardan uzaklaşıp inzivaya çekilmeyi amaçlamıyordu. Bu kez içerisinde diğer millet-lerden insanların da Yahudiye'dekinden daha fazla bulunduğu geniş bir halk kitlesine seslenecekti.

İsa insanlara dersler vererek ve onları iyileştirerek Celile boyunca yolculuk ederken, köylerden ve şehirlerden birçok kişi O'nun yanına akın etti. Hatta birçoğu, Yahudiye ve çevresindeki bölgelerden geldiler. Isa, çoğu kez kendisini halktan gizlemek zorunda kaldı. O'na öylesine büyük bir ilgi duyuldu ki, Romalı yöneticiler halkın ayak-lanma olasılığına karşı önlem alma gereğini duydular. O zamana dek dünyada böyle bir dönem yaşanmamıştı. Gökyüzü insanlara sunuldu. İsrail'in kurtuluşunu uzun zamandır bekleyenler, şimdi merhametli Kurtarı-cı'nın lütfuyla sevinç buldular.

İsa, vaazında: Zaman doldu' diyordu, 'Allah'ın Egemenliği yak- laştı. Tövbe edin, Müjde'ye inanın!'" Kurtarıcı'nın kendisi tarafından verildiği Müjde'nin mesajının temeli peygamberliklere dayanıyordu. Dolduğunu belirttiği "zaman," Cebrail'in Daniel'e bildirdiği dönemi ifade eder. Melek: "Başkaldırıyı ortadan kaldırmak, günaha son vermek, suçu bağışlatmak, sonsuza dek kalıcı doğruluğu sağlamak, görüm ve peygamberliği mühürlemek, En Kutsal'ı meshetmek için senin halkına yetmiş hafta kadar zaman saptanmıştır." dedi.Peygamberlikte bir gün gerçekte bir yılı temsil eder.Yetmiş hafta ya da dört yüz doksan gün, dört yüz doksan yılı temsil eder. Bu dönemin başlama noktası belirtilmiştir. "Bilip anla ki, Kudüs'ü eski haline getirmek ve tekrar bina etmek için emrin çıkmasından mesholunanHükümdar'a kadar yedi hafta ve altmış iki hafta olacak." Bu da 69 yıl haftası veya 483 yıl anlamına gelmektedir. Fars kralı Artahşasta'nın emriyleKudüs'ün tekrar bina edilmesi kararı, İ.Ö 457 yılının sonbaharında yürürlüğe girdi. Bu zamandan itibaren İ.S. 27 yılının sonbaharına kadar dört yüz seksen üç yıl geçti. Peygamberliğe göre bu süre Mesih'in geliş zamanına denk geliyordu. Mesih, İ.S. 27 yılında vaftizinde Kutsal Ruh'un meshini aldı ve kısa bir süre sonra görevine başladı. "Vaktin dolduğunu" belirten mesaj, halka bildirildi.

Melek şöyle dedi: "O, birçoklarıyla bir haftalık (yedi yıllık) sağlam bir antlaşma yapacak. Çoğu ile bir haftalık (yedi yıllık) bir anlaşma yapacak. Sevindirici Haber, Kurtarıcı görevine başladıktan sonra üç buçuk yıl boyunca İsa; ve daha sonra O'nun öğrencileri tarafından olmak üzere, yedi yıl boyunca özellikle Yahudilere vaaz edilecekti. "Haftanın ortasında kurban ve takdimeyi durduracak"İ.S. 31 yılının ilkbaharında gerçek kurban İsa, çarmıh üzerinde kurban edildi ve tapınağın örtüsü, adak ibadetinin artık önem ve anlamını yitirdiğini göstererek ikiye ayrıldı. Yersel kurban ve takdimenin sona erme zamanı gelmişti.

Bir hafta -yedi yıl- İ.S. 34 yılında sona erdi. Yahudiler, İstefan'ın taşlanmasıyla Müjde'yi reddettiklerini sonunda doğrulamış oldular; gördükleri zulüm yüzünden ülke dışına dağılan öğrenciler, "gittikleri her yerde Allah'ın Sözünü vaaz ettiler." Bundan hemen sonra zalim Saul inanca dönerek Pavlus adını alıp, İsa'nın uluslar için çalışan elçisi oldu.

İsa'nın geliş zamanı, Kutsal Ruh ile meshedilmesi, O'nun ölümü ve Yahudi olmayan uluslara Müjde'yi iletmesi önceden kesin bir şekilde belirtilmişti. Bu peygamberlikleri anlamak ve İsa'nın görevinin gerçekleştiğine tanıklık etmek, Yahudi ulusu için bir ayrıcalıktı. İsa, peygamberlikler üzerinde çalışmanın önemini öğrencilerine açıkladı. Peygamberliklerin gerçekleşeceği zamanla ilgili olarak Daniel'e verilen peygamberliğe değinerek şöyle dedi: "okuyan anlasın" Dirilişinden sonra, "Musa'nın ve tüm peygamberlerin yazılarından

başlayarak, Kutsal Yazıların hepsinde kendisiyle ilgili olanları öğrencilerine açıkladı." Kurtarıcı, tüm peygamberler aracılığıyla konuştu. "İçlerinde olan Mesih'in Ruhu, Mesih'in çekeceği acılara ve bu acıların ardından gelecek yüceliklere tanıklık etti"

Yücelikte Tanrı'nın Oğlu'ndan sonra gelen ve Daniel'e ilahi mesajı veren melek Cebrail di. İsa'nın, Yuhanna'ya geleceği açması için gönderdiği "Melek" Cebrail'di. "Bu peygamberliğin sözlerini okuyana, burada yazılanları dinleyip yerine getirene ne mutlu." "Gerçek Rab Yehova, peygamber kullarına sırrını açmadıkça bir şey yapmaz." "Gizli şeyler, Allah'ımız Rab'bindir; fakat açığa çıkarılmış olan şeyler ebediyen bizim ve çocuklarımızındır." Allah bunların tümünü bize vermiştir. Allah, Kutsal Yazılar üzerinde çalışan ve yüreği iman dolu olan kullarına nimetlerini sınırsızca sunar.

İsa'nın ilk gelişinin mesajının, O'nun lütfunun krallığını bildirdiği gibi, ikinci gelişinin mesajı da, O'nun görkeminin krallığını bildirir; ve her iki mesajın temeli de peygamberliklere dayanır. Son günlerle ilgili olarak meleğin Daniel'e söylediği sözler, çağların sonuna doğru anlaşılacaktı. O zaman "bir çoğu bunu araştıracak ve bilgi çoğalacaktır." "Kötüler, kötülük edecekler; ve kötülerden hiçbiri anlamayacak; fakat anlayışlı olanlar anlayacaklardır."

Kurtarıcı, gelişinin belirtilerini bizzat kendisi vermiştir ve şöyle der: "Aynı şekilde bu olayların gerçekleştiğini gördüğünüzde bilin ki, Allah'ın Egemenliği yakındır." "Kendinize dikkat edin. Yürekleriniz sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın. O gün üzerinize bir tuzak gibi aniden inmesin. Her an uyanık durun. Gerçekleşmek üzere olan bu olaylardan kurtulabilmek ve İnsanoğlu'nun ö- nünde durabilmek için dua edin."

Bu ayetlerde önceden belirtilen dönemin sonuna gelmiş bulunuyoruz. "Sonun vakti" gelmiştir. Peygamberlerin görümlerinin mührü açılmıştır ve onların kutsal uyarıları, bize Rab'bin görkemli gelişinin yaklaştığını işaret etmektedir.

Yahudiler, Allah'ın sözünü yanlış yorumladılar ve yanlış uyguladılar. Başlarına gelecek felaketin zamanını bilmiyorlardı. Onlar, İsa'nın, öğrencileriyle birlikte çalıştığı yılları -bu seçilmiş halka verilen o son kıymetli lütuf yıllarını- Rab'bin habercilerini öldürmek için planlar yaparak geçirdiler. Dünyasal zevklere daldılar ve ruhsal krallığın sunduğu lütfün değerini bilemediler. Bugün hala bu dünyanın krallığı, insanların düşüncelerini tamamen kaplıyor ve onlar hızla gerçekleşen peygamberliklere ve yaklaşan Allah'ın hükümranlığının belirtilerine aldırış etmiyorlar.

"Ama kardeşler, siz karanlıkta değilsiniz ki, o gün sizi hırsız gibi yakalasın. Siz hepiniz ışık çocukları, gündüz çocuklarısınız. Geceye ya da karanlığa ait değiliz." Rab'bimizin hangi saatte geleceğini bilmek zorunda değiliz, fakat geleceği günün yakın olduğunun farkındayız. "Öyleyse başkaları gibi uyumayalım, ayık ve uyanık olalım."

BÖLÜM 24. "BU, MARANGOZUN OĞLU DEĞİL MI?"

İsa'nın Celile'de görevini sürdürdüğü parlak günlerin ötesinde karanlık bir leke duruyordu. "Nasıra halkı O'nu reddetti. 'Bu marangozun oğlu değil mi?' diye sordular."

Çocukluğu ve gençliğinde İsa, Nasıra'daki havrada erkek kardeşlerinin arasında ibadet etti. Görevine başladıktan sonra onlardan ayrılmıştı. Fakat O'na ne olduğundan habersiz değildiler. Onların arasında tekrar göründüğünde, ilgileri ve beklentileri en yüksek düzeye erişti. Burada çocukluğundan beri tanıdığı kişilerin bildik yüzleri ve onların kendi ibadet usulleri ile karşılaştı. Sebt günü sinagoga girip ibadet edenlerin arasında yer aldığında, tüm gözler O'na çevrildi.

Sebt günü ibadetinde kural olarak ihtiyarlar peygamberliklerden Bölüm ler okur ve gelecek Olan'ın mükemmel bir krallık kuracağı ve tüm baskılara bir son vereceğine ilişkin umut bağlamaları için ulusu uyarırlardı. Dinleyicilerini Mesih'in çok yakında ortaya çıkacağı konusundaki kanıtları yineleyerek cesaretleridirirlerdi. O'nun gelişinin görkemini tasvir ederler ve bilhassa meshedilmiş Olan'ın bir başkomutan olarak gelerek İsrail'i özgürlüğe kavuşturacağı düşüncesini ön plana çıkarırlardı.

Rabbiler havradayken, onlardan vaaz vermesi beklenirdi, buna karşın İsraillilerden herkes peygamberlik Bölüm ü okuyabilirdi. Bu Sebt gününde İsa'nın ibadete katılması istendi. "Kutsal Yazılar'dan okumak üzere ayağa kalkınca kendisine Yeşaya peygamberin kitabı verildi. Kitabı açarak şu sözlerin yazılı olduğu yeri buldu." Okuduğu, Mesih ile ilgili olduğu anlaşılan Bölüm dü.

"Rab'bin ruhu benim üzerimdedir. *Çünkü O beni müjdeyi yoksullara iletmem için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğüne kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi."*

"Sonra kitabı kapattı, görevliye geri verdi; havradakilerin hepsi, gözlerini O'na dikmiş bakıyorlardı... Herkes O'nun tanıklığına ve ağzından böyle lütuf sözleri çıkmasına şaşırıyorlardı." İsa, halkın önünde kendisiyle ilgili peygamberlikleri yaşayan biri olarak durdu. Okuduğu sözleri açıklayıp zulmedenin gücünü kıracak, tutsaklara özgürlük verecek, hastaları iyileştirecek, körlerin görmesini sağlayacak ve dünyaya gerçeğin ışığını getirecek olan Kişi olarak Mesih'ten söz etti. Etkileyici anlatım tarzı ve sözlerinin harikulade önemi, kendisini dinleyenleri daha önce hiç hissetmedikleri bir güç ile etkiledi. O'nun ilahi etkisi her engeli aştı; Musa gibi, onlar da Görün- meyen'e baktılar. Kalpleri Kutsal Ruh ile dolarken "amin" sesleriyle ve övgülerle Rabbi yücelttiler.

İsa, söz alıp onlara; 'Dinlediğiniz bu yazı bugün yerine gelmiştir' dedi. Fakat İsa onlara: "Bugün siz bunları dinlerken Kutsal Yazı yerine geliyor" dediğinde, kendileri ve onlara hitap eden bu Kişi'nin anlattıkları hakkında düşünmeleri gerektiğini fark ettiler. İsrailliler, İbrahim'in çocukları, tutsaklık altında gibi gösterilmişlerdi; ve kötülerin gücünden kurtarılacak mahkumlar olarak; karanlıkta kalmış ve ışığa ihtiyacı olan kişiler olarak ilan edilmişlerdi. Kendi gururları yaralanmış ve korkuları uyanmıştı. İsa'nın sözleri, görevinin, onların arzuladığından tamamen

farklı olduğunu işaret ediyordu. Onların yaptıkları işler yakından incelenebilirdi. Kendileri için formalite niteliğindeki törenlere olan bağlılıklarına rağmen, o dürüst Kişi'nin bakışlarından çekindiler.

"Kimdir bu İsa?" diye soruşturdular. Kendisi için Mesih'in görkemini iddia eden Kişi, bir marangozun Oğluydu ve bu işte, babası Yusuf ile birlikte çalışmıştı. O'nu bu yorucu işte çalışırken görmüşlerdi. O'nun kardeşlerini, yaşamını ve çalışmalarını tanıyorlardı. O'nun çocukluktan gençliğe, gençlikten yetişkinliğe kadar geliştiğini görmüşlerdi. Günahsız bir yaşam sürmesine rağmen O'nun, vaat edilen Kişi olduğuna inanmak istemediler.

İsa'nın belirttiği ilahi hükümranlık ve onların ihtiyarlardan dinledikleri krailık arasında ne kadar büyük bir fark vardı! İsa, onları Romalılardan kurtarma konusunda hiçbir şey söylemedi. O'nun mucizelerini duymuşlardı ve O'nun gücünün kendi çıkarları için kullanılmasını beklediler; fakat O'nun böyle bir amacı olduğunu belirten bir belirti göremediler. Onlar şüphe yolunu açtıklarında, bir an için yumuşayan kalpleri yine taş kesildi. Şeytan kör gözlerin o gün açılmasına ve tutsakların özgürlüğüne kavuşmasına engel olmaya kararlıydı. Onların inançsızlığını artırmak için yoğun çaba harcadı. Onlara hitap eden Kişi'nin kendilerinin kurtarıcısı olduğu düşüncesiyle etkilendiklerinde, verilen belirtiye ilgi göstermediler.

Fakat İsa onların gizli düşüncelerini açığa çıkararak, onlara ilahiliğini kanıtladı. İsa onlara şöyle dedi: "Kuşkusuz bana şu deyimi hatırlatacaksınız: 'Ey Hekim önce kendini iyileştir! Kefernahum'da yap-tıklarını duyduk. Aynısını burada kendi memleketinde de yap!' Size doğrusunu söyleyeyim, hiçbir peygamber kendi memleketinde iyi karşılanmaz. Yine size gerçeği söyleyeyim, gökyüzünün üç yıl altı ay kapalı kaldığı, tüm ülkede korkunç bir kıtlığın baş gösterdiği İlyas'ın zamanında İsrail'de çok sayıda dul kadın vardı. İlyas bunlardan hiçbirine gönderilmediği halde, Sayda diyarının Sarafat kentinde bulunan dul bir kadına gönderildi. Elişa peygamberin zamanında İsrail'de çok sayıda cüzamlı vardı. Bunlardan hiçbiri iyileştirilmediği halde Suriyeli Naman iyileştirildi."

İsa, diğer peygamberlerin yaşamlarındaki benzer olayları kendisini dinleyenlere anlatarak, onların sorularını cevapladı. Allah'ın özel bir görev için seçtiği kullarının, taş kalpli ve inançsız kimseler için çalışmalarına izin verilmedi; fakat O'nun gücünün kanıtı, iman dolu kalpleriyle inanmaya hazır olan dürüst insanlara peygamberler aracılığıyla verildi.

İlyas'ın günlerinde İsrail halkı Allah'tan uzaklaştı. Günahlara bağlı kaldılar ve Rab'bin elçileriyle verilen Kutsal Ruh'un uyarılarını reddettiler. Böylece Allah'ın kutluluğunun kendilerine ulaşmasını sağlayacak olan kanalı tıkadılar. Rab, İsrail'in evlerinin yanından geçti ve seçilmiş halktan olmayan bir kadın ile putperest bir ülkede kuluna sığınacak bir yer buldu ve bu kadın lütuflandırıldı.Çünkü aldığı ışığı takip etmişti ve onun kalbi, Allah'ın, ona peygamberi aracılığıyla gönderdiği daha büyük bir ışığı almak için açıktı.

İlyas'ın zamanında aynı sebepten dolayı cüzamlılardan uzak duruluyordu; fakat Naman adındaki putperest bir soylu, gerçeğe bağlı kaldı ve kalbinin yardıma ihtiyacı olduğunu hissetti.

O, Allah'ın Iütfunun bağışını alacak durumdaydı. Naman sadece cüzamdan kurtulmadı, aynı zamanda gerçek Allah'ın bilgisiyle kutsandı.

Bizim Allah katındaki değerimiz, sadece aldığımız ışığın ölçüsüne değil, sahip olduğumuz ışığı nasıl kullandığımıza bağlıdır. Böylece, ayırt edebildikleri ölçüde ışığı seçen putperestler bile ışığı almış olan ve Allah'a hizmet ettiklerini belirten; fakat gerçekte ışığa aldırış etmeyen ve iddia ettikleri şeylerle kendi yaşamları çelişen insanlardan, Allah katında daha iyi bir konuma sahiptirler.

İsa'nın sözleri, Allah'tan uzaklaştıklarını ve O'nun halkı oldukları iddiasının yanlış olduğunun farkına varmalarını sağlayarak, kendisini havrada dinleyenlerin, kendilerini sürekli haklı gören düşüncelerini temelinden sarstı. Gerçek durumları göz önüne getirildiğinde O'nun söylediği her söz, bir bıçak gibi onların yüreklerine saplandı. İsa'nın ilk önce onlara verdiği imanı, onlar şimdi hor gördüler. Yoksul ve mütevazı bir yaşam süren Kişi'nin sıradan bir insandan farklı olmasına izin vermek istemiyorlardı. İnançsızlıkları, onların kötü düşünceler beslemelerine sebep oldu. Şeytan onları denetim altına almıştı. Öfkeyle Kurtarıcı'ya karşı haykırdılar. Görevi, iyileştirmek ve insanlara iyilik yapmak olan Kişi den uzaklaştılar; ve bu kez, Yok Edici'nin özelliklerini aldılar.

Isa Uluslar'a verilen kutsamalara değinirken, O'nu dinleyenler, aşırı derecede milli gurur gösterdiler ve O'nun sesi kalabalığın gürültüsünden dolayı duyulmaz hale geldi. Bu insanlar yasaya uymalarıyla övünüyorlardı; fakat önyargıları eleştirildiği için kendi uluslarından olmayanları öldürmeye bile hazırdılar. Böylece toplantı birdenbire sona erdi, topluluk İsa'yı havradan çıkarıp şehir dışına çıkardı. Hepsi, O'nun yok edilmesini istiyordu. O'nu aşağı itmek amacıyla uçurumunun kenarına dek getirdiler. Bağrışma ve küfürler her yeri kapladı. Onların arasından ansızın uzaklaştığında, bazıları O'na taş atıyordu. Havrada O'nun yanında olan gökyüzü elçileri, bu öfkeli kalabalığın arasındayken yine O'nun yanındaydılar. O'nu düşmanlarından korudular ve güvenli bir yere götürdüler.

Melekler, Lut'un Sodom'dan ayrılıp güvenli bir yere gitmesini de böyle sağladılar. İlyas'ı küçük dağ kasabasında da böyle korudular. Suriye kralının ordusunun atlı ve at arabalı savaşçıları tepeleri kuşattığında, İlyas yakınındaki tepenin de Allah'ın orduları ile kuşatıldığını gördü; atlar ve ateşli atlı savaş arabaları, Allah'ın peygamberinin etrafında belirdi.

Böylece tüm çağlarda melekler, İsa'nın yolundan imanla gidenlerin yanında olmuşlardır. Kötülüğün büyük gücü, onu yenmek isteyen herkese karşı savaş açar. Fakat İsa, onları kurtarmak için görünmeyenlere, yani Allah'ı seven herkesin etrafında bulunan gökyüzünün ordularına bakmamızı sağlar. Sonsuzluğun ışığında Allah'ın gerçeğini görünceye kadar, meleklerin bizi, görülen ya da görülmeyen hangi tehlikelerden koruduğunu asla bilemeyiz. O zaman biz, tüm gökyüzü ailesinin aşağıdaki, yeryüzündeki aile ile yakından ilgilendiğini ve Allah tarafından gönderilen elçilerin günlük yaşamımızda, attığımız her adımda bize eşlik ettiğini bileceğiz.

İsa, havrada peygamberlikten Bölüm ler okuduğunda, Mesih'in görevi ile ilgili peygamberliğin sonuna doğru şu sözleri okudu: "Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için." Fakat şu sözleri okumadı: "Allah'ın hesap sorma gününü." Bu ilk peygamberlik kadar gerçekti ve İsa, sessizliğiyle gerçeği reddetmedi. Fakat bu son açıklama kendisini dinleyenlerin en çok önemle üzerinde durmak istedikleri ve yerine getirmeyi arzuladıklarıydı. Putperestlerin aleyhinde hükümler veriyorlardı ve kendilerinin, başkalarından daha suçlu olduklarının farkında bile değildiler. Putperestlerden esirgedikleri merhamete, aslında kendileri daha fazla ihtiyaç duyuyorlardı. Havrada o gün, İsa onların arasındayken, Allah'ın çağrısını kabul etmeleri için onlara bir fırsat doğmuştu. "Merhameti seven Kişi"onları günahlarının sebep olacağı yıkımdan kurtarabilirdi.

İsa, onların yanından ayrılmadan önce bir kez daha tövbeye çağrıda bulunmak istiyordu. Celile'deki görevinin sonuna doğru, çocukluğunda yaşadığı evi ziyaret etti. Orada reddedilmesinden beri vaazının ve mucizelerinin ünü tüm ülkeye yayılmıştı. Artık hiç kimse O'nun insan gücünden daha fazlasına sahip olduğunu inkar edemezdi. Nasıra halkı O'nun işlerinde başarılı olduğunu ve Şeytan'ın zulmettiği kişileri iyileştirdiğini biliyordu. Onların çevresinde, bir tek evde bile hastalık bulunmayan köyler vardı. Çünkü İsa onların yanına gidip, tüm insanları iyileştirmişti. Yaşamı boyunca insanlara gösterdiği büyük sevgi, şefkat ve merhamet, O'nun ilahi Mesih olduğunu kanıtladı.

Nasıralılar, O'nun sözünü tekrar dinlediklerinde ilahi ruhtan etkilendiler. Fakat şimdi bile kendilerinin arasında büyüyen bu Kişi'nin onlardan farklı ya da yüce olmasını kabul etmek istemiyorlardı. İsa, kendisinin vaat edilen Kişi olduğunu iddia ederken, onların, Allah'ın lütfunu almaya putperestler kadar bile layık olmadıklarını gösterdiği için, Yahudilerin kendisini reddetmelerinin acı hatırasını yüreğinde taşıyordu. Bu yüzden, "Bu adam bu kadar çok şeyi nereden biliyor ve bu büyük işleri nasıl yapabiliyor?" diye soruşturmalarına rağmen, O'nu, Allah'ın Mesih'i olarak kabul etmek istemediler. Kurtarıcı, inançsızlıkları yüzünden onların arasında mucize yapmadı. Çok az kişi O'nun kutluluğunu almaya istekliydi ve O, isteksizce oradan uzaklaştı ve bir daha geri dönmedi.

Bir kez artan inançsızlık Nasıra halkını kontrolü altına almaya devam etti ve aynı zamanda Yüksek Kurul ve Yahudi ulusu da inanç-sızlığın kontrolüne girdi. Kutsal Ruh'un gücünün, hahamlar ve halk tarafından ilk kez reddedilmesi sonun başlangıcı oldu. Yaptıkları ilk itirazlarda kendilerini haklı çıkarmak için, daha sonra İsa'nın sözlerini eleştirmeye ve O'na yersiz iftiralar atmaya devam ettiler. Kutsal Ruh'u reddetmeleri, çarmıhta, şehirlerinin yok edilmesinde, uluslarının her yerde dağılmasında en son noktasına erişti.

Oysa İsa, gerçeğin değerli hâzinesini İsrail'e açmayı ne kadar çok arzuluyordu!... Fakat onlar, ruhsal bakımdan öylesine kördüler ki, O'nun egemenliği ile ilgili gerçekleri onlara göstermek imkansızdı. Gökyüzünün gerçeğini kabul etmek yerine kendi anlamsız inançlarına ve törenlerine bağlı kaldılar. Yaşam Ekmeği'ne ulaşabilecek durumdayken, paralarını boş ve gereksiz şeyler için harcadılar. Onlar neden Allah'ın sözüne uymadılar? Ve yanlış yoldan gittiklerini görmek için neden hiçbir çaba harcamadılar? Eski Antlaşma Yazıtları İsa'nın

görevini tüm ayrıntılarıyla belirtiyordu ve İsa, peygamberlerin söylediği sözleri onlara aktararak, şöyle bildirdi: "Siz burada bunları dinlerken, kutsal Yazı yerine geliyor." Eğer onlar Kutsal Yazı'yı dürüstçe araştır- salar ve kendi teorileriyle Allah'ın sözünü karşılaştırsalardı, onların pişman olmamaları İsa'yı bu kadar çok üzmezdi ve İsa'nın onlara: "Bakın eviniz ıssız bırakılacak!" demesine gerek kalmazdı.

O'nun Mesihliğine tanıklık edebilirlerdi ve gurur duydukları şehirlerini harabeye çeviren felaket, önlenebilirdi. Fakat yobazlık Yahudilerin gittikçe daha da fazla dar görüşlü olmalarına sebep oldu. İsa'nın öğretileri, onların karakterlerindeki eksiklikleri açığa çıkardı ve tövbe etmeleri gerektiği gerçeğini gösterdi. Eğer O'nun öğretilerini kabul etselerdi, kendi davranışlarım değiştirmeleri ve besledikleri umutlarının da boşa çıkması gerekirdi. Gökyüzü tarafından onurlandırılmak için, başkalarının kendilerini onurlandırmasından vazgeçmeleri gerekiyordu. Bu yeni Öğretmen'in öğretisine uysalardı, o zamanki büyük öğretmenlerin ve düşünürlerin fikirlerine karşı olmaları gerekirdi.

İsa'nın zamanında gerçeğe itibar edilmiyordu. Gerçeğe günümüzde hala itibar edilmemektedir. Kendisini üstün görmeye yönelten uydurmacaları anlatarak, Şeytan, insanı kandırdıktan sonra insanlar, gerçeğe artık değer vermez hale gelmişlerdir. Bugün biz bile temeli Allah'ın sözüne dayanmayan teori ya da doktrinlerle hala karşılaşmıyor muyuz? İnsanlar onlara bir zamanlar Yahudilerin kendi geleneklerine olduğu kadar sıkı sıkıya bağlı kalmaktadırlar.

Yahudi liderler ruhsal kibirle doldular. Kendilerini üstün görme arzulan, tapınaktaki ibadetlerinde bile açıkça görüldü. Havrada yüksek mevkilere sahip olmayı seviyorlardı. Pazar yerlerinde halkın onları saygı ile selamlaması ve kendilerine unvanlarıyla hitap edilmesi, onları memnun ediyordu. Halk arasında gerçek imanlıların sayısı azalırken, Yahudi liderler kendi geleneklerini ve törenlerini korumak için daha da kıskanç hale geldiler. Bencillikleriyle ve ön yargılı düşünceleriyle anlayışları karardığı için, İsa'nın yaşamının mütevazılığı ve sözlerinin ikna edici gücüyle uyum sağlayamadılar. Gerçek yüceliğin göstermelik hareketlere son verebileceği gerçeğinin farkına varamadılar.

Bu Kişi'nin yoksulluğu, O'nun Mesih olduğu iddiasıyla hiç bağdaşmıyordu. O'nun gerçekten iddia ettiği Kişi olup olmadığını soruşturdular. O, niçin bu kadar gösterişsiz bir yaşam sürüyordu? Eğer O, silah gücünden yoksun olmaktan hoşnut ise, uluslarının başına neler gelecekti? Bu kadar uzun bir süredir beklenen güç ve görkem diğer milletleri Yahudilerin egemenliği altına nasıl getirecekti? Hahamlar İsrail'in tüm dünyaya hükmedeceğini öğretmemişler miydi? Büyük din öğretmenleri yanılmış olabilirler miydi?

Yahudileri İsa'yı reddetmeye yönelten, sadece O'nun gösterişsiz bir yaşam sürmesi değildi. O, saflığın simgesiydi ve onlar saf değildiler. O, insanlara günahsız ve dürüst bir yaşam örneği verdi. O'nun günahsız yaşamı onların kalplerini aydınlattı. O'nun ciddiliği, onların ciddiyetsizliğini açığa çıkardı. Bu, onların sahte dindarlıklarının samimiyetsizliğini gözler önüne serdi ve kötülüğün iğrenç karakterini onlara gösterdi. Böyle bir ışığı almak istemediler.

Eğer İsa, Ferisilere ilgi gösterseydi ve onların öğretileriyle dindarlıklarını övseydi, bunu sevinçle karşılarlardı. Fakat O, Göklerin Egemenliğinin tüm insanlığa lütuf ve merhamet getireceğini belirttiğinde, onların reddedeceği bir dini süreçten söz ediyordu. Kendi örnekleri ve öğretileri, Allah'a ibadeti hiçbir zaman arzu edilir bir hale getirmemişti. Kendilerinin hakaret ettiği ve hor gördüğü insanlarla İsa'nın ilgilendiğini gördüklerinde, kibir dolu kalpleri bu kez öfke ile doldu. 'Yahuda oymağından gelen Aslan'ınyönetimi altında İsrail'in tüm milletlerin üzerinde yüceltilmesi gerektiği ile övünmelerine rağmen, boşa çıkan hırsları ve umutları, onların büyük ölçüde hayal kırıklığına uğramalarına neden oldu. İsa'nın dürüst bir Kişi olduğunu fark ettiklerinde, kendilerinin de ne kadar hilekar kişiler olduklarını gördüler.

Bu Bölüm Luka 4:16-30'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 25. GÖL KENARINDAKI ÇAĞRI

Celile gölü üzerinde güneş doğmak üzereydi. Çalışmaktan yorgun düşen öğrenciler hala teknelerinin üzerlerindeydiler. İsa dinlenmek için gölün kıyısına gelmişti. Sabah erkenden, kendisini gün boyu izleyen insanlardan kısa bir süre uzaklaşıp biraz dinlenmek istiyordu. Fakat çok geçmeden yine O'nun etrafında toplanmaya başladılar. Sayıları öylesine artıyordu ki, dört bir yanı insanlarla çevrildi. Bu arada öğrenciler karaya çıktı. İsa kalabalıktan biraz uzaklaşmak için Petrus'un teknesinin üzerine çıktı ve ona kıyı-dan biraz uzaklaşmasını buyurdu. İsa onlara buradan seslendiğinde O'nu daha iyi görebiliyor ve duyabiliyorlardı. Karşısındaki kalabalığa tekne üzerinden ders verdi.

Bu, melekler için ne kadar muazzam bir manzaraydı; Yüce Komutanları, dalgaların etkisiyle sallanan balıkçı teknesinin üzerinde oturuyor ve kendisini su kenarına kadar izleyen insanlara, onların kurtuluşları ile ilgili dersler veriyordu. Gökyüzünün onurlandırdığı Kişi, hükümranlığı ile ilgili harikulade gerçekleri açık havada halka anlatıyordu ve bu iş için en uygun yer burasıydı. Göl, dağlar, çevredeki tarlalar, yeryüzünün üzerinde yükselen güneşin ışınları; bunların tümü, O'nun verdiği dersleri aydınlatıyor ve onların düşüncelerini etkiliyordu. İsa'nın anlattıklarının hiçbiri sonuçsuz kalmadı. O'nun bildirdiği her mesaj insanlara sonsuz yaşam sözü olarak geldi.

Kıyıdaki kalabalık gittikçe artıyordu. Bastonlarına dayanarak duran yaşlılar, tepeleri aşıp gelen köylüler, gölde avlanan balıkçılar, tüccarlar ve rabbiler, zenginler ve bilge kişiler, gençler ve yaşlılar, hasta ve acı çeken yakınlarını getirerek, ilahi Öğretmen'in sözlerini dinlemeye geldiler. Peygamberler bu tür manzaraları görmeyi ne kadar çok arzu etmişlerdi! Bunu şöyle dile getirdiler: *"Zebulun diyarı Naftali diyarı, Şeria nehrinin ötesinde, — deniz tarafı, Uluslar'ın Celile'si. Karanlıkta yaşayan halk, büyük bir ışık gördü. Ölümün gölgelediği diyarda yaşayanların üzerine ışık doğdu."*

İsa göl kıyısında yaptığı konuşmasında düşündüğünden daha çok sayıda kişiye hitap etti. Çağlar öncesine bakarak hapiste ve tutsaklık altında olan, Şeytan tarafından kandırılan, yalnızlık içinde yaşayan ve acı çeken; fakat kendisine imanla bağlı olan insanları gördü. Önündeki kalabalıkta sevinç, hüzün ve şaşkınlık bir arada görülüyordu. Çevresinde toplananlara söylediği sözlerde, onlara, yaşamlarının zor anlarında umut, üzüntülü anlarında teselli ve karanlıkta kaldıklarında ilahi ışık mesajı olan sözler söyledi. Kutsal Ruh aracılığıyla, Celile gölünün kıyısında balıkçı teknesinden konuşan bu Kişi'nin sesinin, zamanın sonuna dek insanların kalplerine barış getirdiği duyulacaktı.

Konuşması sona erdiğinde, İsa Petrus'a döndü ve göle açılıp balık ağlarını suya bırakmasını buyurdu. Fakat Petrus umutsuzdu. Gece boyunca hiç balık tutamamıştı. Yalnız geçirdiği saatler boyunca zindanda tek başına acı çeken Vaftizci Yahya'nın kaderini düşündü. İsa'nın ve öğrencilerinin bundan sonra yaşayacakları olayları, hahamların ve rabbilerin kötü davranışlarını ve İsa'nın, Yahudiye'de görevini gerçekleştirmek için yaşadığı zorlukları düşündü. Kendi

düşünceleri bile O'nun yaşadığı zorlukları anlamasına yetti; ve boş ağlara bakarken, gelecek, karanlık ve umutsuzluk dolu bir şekilde gözünün önüne geldi. "Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları salacağım" dedi.

Gölün berrak sularında avlanmak için gece, en uygun zamandı. Tüm gece boyunca çalışıp hiç balık tutamadıktan sonra, gündüz ağ atmak hiçbir fayda sağlamayacakmış gibi görünüyordu; fakat İsa, ağların suya indirilmesini buyurdu ve efendisine olan sevgisi, öğrenciyi O'na itaat etmeye yöneltti. Şimon ve kardeşi, ağı birlikte suya indirdiler. Ağı yukarı çekmeye çalıştıklarında o kadar çok balık vardı ki, ağ yırtılmaya başladı. Yakup ile Yuhanna'yı da yardım etmeleri için çağırmak zorunda kaldılar. Avlanma işi tamamlandığında, her iki tekne de öylesine çok balıkla yüklüydü ki, batma tehlikesi içindeydiler. Fakat Petrus şimdi ne tekneleri, ne de balıkları yüklemeyi düşünmekle meşguldü. Bu mucize de tanık olduğu diğerleri gibi onun için ilahi gücün bir gösterisiydi. İsa'da tüm tabiatı kontrolünde tutan Kişi'yi gördü.

İsa'nın ilahiliğinin varlığı, Petrus'un kutsal olmadığını açığa çıkardı. Efendisine olan sevgisi, kendi inançsızlığından dolayı duyduğu utancı, yardımından dolayı İsa'ya olan minnettarlığı, her şeyden çok, O'nun sonsuz dürüstlüğünün yanında kendisinin dürüst olmadığı hissi onu sardı. Arkadaşları ağdaki balıkları tekneye çekerken, Petrus, Kurtarıcı'nın önünde diz çökerek şöyle haykırdı: "Rab, uzaklaş benden, ben günahlı bir adamım." Daniel'in, Allah'ın meleğinin önünde güçsüz bir şekilde yere düşmesine sebep olan da aynı ilahi kutsallığın varlığıydı. Daniel şöyle dedi: "Bende kuvvet kalmadı, yüzümün rengi bozuldu ve gücümü tutamadım." Yeşaya, Rab'bin görkemini gördüğünde şöyle haykırdı: "Ve ben dedim. Vay başıma. Çünkü mahvoldum. Ben dudakları murdar bir adamım ve dudakları murdar bir kavmin içinde oturmaktayım; çünkü gözlerim Kralı, Orduların Rab'bini gördü." İnsanlık zayıflıkları ve günahlarıyla ilahiliğin mükemmelliğine zıttı ve bu yüzden O, kendisinin tümüyle yetersiz olduğunu ve kutsal olmadığını düşünüyordu. Bu, Allah'ın yüceliğini ve görkemini gören herkes ile aynı şekilde gerçekleşmiştir.

Petrus, şöyle haykırdı: "Rab, uzaklaş benden, ben günahlı bir a- damım." O'ndan ayrı kalamayacağını hissederek, ayaklarına kapandı. Kurtarıcı cevap verdi: "Korkma, bundan böyle balık yerine insan tutacaksın." Yeşaya, Allah'ın kutsallığının yanında, kendisinin ne kadar değersiz olduğunu gördükten sonra ilahi mesajı aldı. Petrus özverili olmayı seçip ilahi güce bağlı kaldıktan sonra, çalışmasında O'na yardım etmek için İsa'nın çağrısını aldı.

Öğrencilerden hiçbiri bu ana dek İsa'ya tam anlamıyla yardımcı olmamıştı. O'nun yaptığı mucizelerin birçoğuna tanık olmuşlardı ve verdiği dersleri dinlemişlerdi; fakat eski uğraşlarından tamamen vazgeçmemişlerdi. Vaftizci Yahya'nın tutsak edilmesi, onların hepsini fazlasıyla üzmüştü. Yahya'nın görevinin böyle sonuçlanması, onların, tüm dini liderlerin kendisine karşı cephe aldığı Efendileri için umutsuzluk duymalarına yol açıyordu. Bu şartlar altında balıkçılık işine dönmek, onları kısa bir süre için de olsa rahatlatıyordu: Fakat şimdi İsa onları önceki yaşamlarından vazgeçmeye ve kendisine yardımcı olmaya çağırıyordu. Petrus çağrıyı kabul etti. İsa, kıyıya vardıklarında diğer üç öğrencisine şöyle buyurdu: "Beni takip edin. Sizi insan tutan balıkçılar yapacağım." Hemen oradan ayrıldılar ve O'nu takip ettiler.

Balıkçı tekneleriyle açılıp ağlarını bırakmadan önce İsa onlara, Allah'ın onların gereksinimlerini sağlayacağı güvencesini verdi. Petrus Müjde'nin yayılması için teknesinin kullanılmasını sağladığında, bunun karşılığını fazlasıyla aldı. "Kendisine yakaranların hepsine karşı eli açıktır." "Sizde olanı verin, size verilecek. İyice bastırılmış, silkelenmiş ve taşmış, dolu bir ölçekle kucağınıza boşaltılacak; hangi ölçekle ölçerseniz, size de aynı ölçek uygulanacak." İsa, öğrencisinin hizmetini bu ölçüye göre ödüllendirdi. "Bizden etkin olan kudretiyle, her dilediğimiz ya da her düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabilecek güçte olan Allah, bunu, Mesih İsa'da bize gösterdiği iyilikle lütfunun sonsuz zenginliğini gelecek çağlarda sergilemek için yaptı."

Göl kıyısındaki o gece boyunca İsa'dan ayrıyken, inançsızlıklarından dolayı yorucu çalışmalarının sonucunda hiç balık tutamayan öğrenciler son derece üzgündüler; fakat İsa'nın varlığı onların imanını güçlendirdi, onlara sevinç ve başarı getirdi. Bu bizim için de böyledir. İsa'dan ayrı olursak bizim işimiz de ürün vermez ve bunun sonucunda kendimize olan güvenimizi yitiririz ve bundan dolayı sıkıntı duyarız. Fakat O, yakınımızda olduğunda ve biz O'nun buyruklarına göre çalıştığımızda, O'nun gücünün varlığı bizim sevinç kaynağımız olur. Şeytan, insanların cesaretini kırar; fakat İsa, imanlarını güçlendirip onlara ümit verir.

Bu mucize öğrencilere anlamlı bir ders vermiştir ve bu, bizim için de bir ders olmalıdır. Sözüyle gölden balıkları toplayıp bir araya getirebilen Kişi, insanların kalbini de etkileyebilir ve sevgisinin bağlarıyla kendisini izleyen imanlı kişilerin "insan tutan balıkçılar" olmaları için onları kendisine çeker.

Celileli o balıkçılar mütevazı insanlardı, tahsilli değildiler. Fakat İsa, dünyanın ışığı, onları kendisinin uygun gördüğü konuma getirebilirdi. Kurtarıcı, eğitim ve öğretimi asla önemsiz bir konu olarak görmedi; çünkü Allah'ın sevgisiyle kontrol edildiğinde ve O'na hizmet etmek için yapıldığında, bilgili ve kültürlü olmak bir kutluluktur. Fakat İsa, o zamanın bilge kişilerine itibar etmedi. Çünkü onlar öylesine kibirliydiler ki, acı çeken insanlarla hiçbir zaman ilgilenmediler; ve Nasıralı Kişi'ye hiçbir şekilde yardımcı olmadılar. Yobazlıklarından dolayı İsa'dan ders almaya tenezzül etmediler. İsa sürekli kendisinin lütfunu inananlara iletecek kişiler arar. Allah ile birlikte çalışacak olan kişiler tarafından ilk olarak öğrenilmesi gereken şey, özeleştiri ile insanın kendi hatalarını görmesi ve kabul etmesidir. Bu en iyi ve en bilimsel yöntemlerle eğitim veren okullarda öğrenilmez. Mantıklı düşüncenin ürünü sadece ilahi Öğretmen vasıtasıyla alınır.

İsa kendi döneminde yanlış geleneklerin uygulandığı okullarda eğitim görmedikleri için balıkçılık yapan insanları seçti. Onlar doğal yetenekleri olan, mütevazı, öğrenmeye açık ve İsa'nın, görevi için eğitebileceği insanlardı. Günlük yaşamlarında yaptıkları yorucu işin yükünü sabırla taşıyan ve çağrı alsalar kendilerini dünyanın en onurlu insanlarıyla eşit kılacak güçlere sahip olduğunun bilincinde olmayan birçok kişi vardır. O gizli yeteneklerin ortaya çıkması için onlara yardımsever bir elin uzanması gerekir. İsa'nın yardımcıları olarak çağırdığı kişiler de böyleydi; İsa onlara kendisiyle birlikte çalışma fırsatı verdi. Böyle bir Öğretmen, yeryüzünde daha önce hiç görülmemişti. Öğrenciler, İsa tarafından eğitildikten sonra artık bilgisiz ya da

kültürsüz değildiler. Düşünce ve karakter yapısı bakımından O'na benzediler ve herkes onların İsa ile birlikte olduğunu duydu.

Eğitimin en önemli kısmı sadece bilgi vermek değil, aynı zamanda karşılıklı görüş alış verişiyle ve gönül birlikteliğiyle kazanılan, O güç ve enerjiyi vermektir. Yaşamı, sadece yaşam verebilir. Öyleyse, dünyayı kutsayan ve yaşam veren her etkiyi insanlığa sunan ilahi Kişi'yle üç yıl boyunca her gün birlikte olanlar ne kadar büyük bir ayrıcalığa sahiptiler!... Diğer öğrenciler bir yana, Mesih'in sevgili öğrencisi Yuhanna kendisini o harikulade yaşamın gücüne adadı. Yuhanna şöyle der: "Yaşam açıkça göründü. O'nu gördük ve ona tanıklık ediyoruz. Baba ile birlikteolup bize görünmüş olan sonsuz yaşamı size ilan ediyoruz." "Nitekim hepimiz O'nun doluluğundan lütuf üzerine lütuf aldık."

Rab'bimizin öğrencilerinin başarısı sadece onların kendi çabalarının sonucunda oluşmadı. Yaptıkları işlerde Allah'ın yardımıyla başanlı oldukları açıkça görünüyordu. Bu insanların yaşamları, geliştirdikleri karakterleri ve Allah'ın onların vasıtasıyla gerçekleştirdiği harikulade işler, O'nun, öğrenmeye istekli ve itaatkar olan tüm kulları için neler yapabileceğinin kanıtıdır.

İsa'yı en çok seven, en fazla iyilik yapan kişi olacaktır. Kibrinden vazgeçerek, Kutsal Ruh'un çalışması için kalbinde yer açan ve yaşamını tamamen Allah'a adayan kişi, diğer insanlara sayısız yararlar sağlar. Eğer insanlar şikayet etmeksizin disipline uyarlarsa, Allah onlara yaşamları boyunca her an yeni şeyler öğretir. O, lütfunu bize göstermeyi arzular. Eğer O'nun halkı engelleri ortadan kaldırırsa, Allah, insani kanallarla kurtuluş sularını bol miktarda onlara verecektir. Mütevazı bir yaşam süren insanlar, güçlerinin yettiği ölçüde iyilik yapmak için yüreklendirilirse ve onların amaçlarına ulaşmalarına engel olmaya çalışanlar olmazsa, şimdi İsa için yalnızca bir tanesinin çalıştığı yerde, yarın yüzlercesi çalışacaktır.

Allah, insanları olduğu gibi kabul eder ve eğer O'na bağlı kalırlarsa, kendisine hizmet etmeleri için onları eğitir. Allah'ın Ruhu onların düşüncelerini sarar ve tüm yeteneklerini artırır. Kutsal Ruh'un rehberliğinde Allah'a adanan düşünceler, uyumlu bir şekilde gelişir ve O'nun isteklerini anlamak ve yerine getirmek için güçlenir. Zayıf ve güçsüz durumdaki karakter azimle güçlenir. Allah'a sürekli olarak bağlı kalmak, İsa ve öğrencileri arasında öylesine yakın bir ilişki kurulmasını sağlar ki, imanlı bir kişi düşünce ve karakter yapısı bakımından O'na benzer. İsa'ya iman eden kişi daha geniş düşünce ve görüşlere sahip olur. Anlayışı güçlenir ve daha mantıklı bir şekilde düşün-meye başlar. İsa'ya hizmet etmeyi arzulayan kişi, Dürüstlüğün Güneşi'nin yaşam veren gücüyle öylesine güçlenir ki, onun Allah'ın sözüne göre yaptığı işlerde başarılı olması sağlanır.

Sanat ve bilim alanında en yüksek eğitimi alanlar, kendi çevrelerindeki kişilerce cahil insanlar olarak gösterilen ve mütevazı bir yaşam süren Hıristiyanlardan çok değerli şeyler öğrenmişlerdir. Fakat bu öğrenciler, tüm okullardan daha yüksek bir eğitim veren Kişi'den ders aldılar. "Kimsenin konuşmadığı" gibi konuşan Kişi tarafından eğitildiler.

Bu Bölüm Matta 4:18-22, Markos 1:16-20, Luka 5:1-11'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 26. KEFERNAHUM 'DA

İsa, yolculuğu sırasında bazen Kefernahum'da dinlenirdi ve burası "O'nun şehri" olarak biliniyordu. Celile denizinin kıyısındaydı ve o güzel Ginesar ovasının çok yakınındaydı. Gölün derin sessizliği ve durgunluğu, onun kıyılarını örten ovaya güneyin o hoş ikliminin görüntüsünü veriyordu. İsa'nın zamanında burada zeytin ve palmiye ağaçları vardı. Burası meyve bahçeleri, üzüm bağları, yemyeşil tarlalar ve rengarenk açan çiçeklerle kaplıydı; ve hepsi yamaçlardan süzülen ırmaklarla sulanıyordu. Gölün kıyıları ve onu çok yakından çevreleyen tepelerde kasabalar ve köyler kurulmuştu. Göl, balıkçı tekneleriyle doluydu. Her yerde çalışan insanlar ve hareketli bir yaşam görüntüsü vardı.

Kefernahum, Kurtarıcı'nın çalışması için çok uygun bir yerdi. Şam'dan Kudüs, Mısır ve Akdeniz'e doğru uzanan işlek bir ana yol üzerindeydi. Diğer ülkelerden gelen insanlar şehrin içinden geçerlerdi ve yolculukları sırasında bazen burada dinlenirlerdi. İsa, burada soylu ve zengin ya da yoksul ve mütevazı her ulustan ve her konumdan insanla tanışabilirdi. O'nun öğretişleri diğer ülkelerdeki insanlara iletilebilirdi. Böylece insanlar, peygamberlikler üzerinde çalışmaya ve Kurtarıcı'ya ilgi duymaya yöneltilebilirlerdi; ve O'nun mesajı burada diğer uluslar tarafından da tanınabilirdi.

Yüksek Kurul'un İsa'ya karşı olmasına rağmen, insanlar O'nun, - görevinde başarılı olmasını sabırsızlıkla beklediler. Tüm gökyüzü heyecan içindeydi. Melekler insanların kalplerini etkileyerek ve onları Kurtarıcı'ya doğru çekerek, O'nun görevi için yolu hazırlıyorlardı. Kefernahum'da İsa'nın iyileştirdiği soylu adamın oğlu, O'nun gücünün kanıtıydı. Soylu adam ve onun ev halkı imanlarıyla tanıklık ettiler. İlahi Öğretmen'in kendilerinin yanında olduğunu duydukların-da tüm şehir halkı bundan sevinç duydu. Sebt günü havrada öylesine çok sayıda insan bir araya geliyordu ki, birçoğu aşırı kalabalıktan dolayı içeriye bile giremiyordu..

Kurtarıcı'yı dinleyenlerin hepsi, "Yetkiyle konuştuğu için O'nun öğretişine şaşıp kaldılar." "Çünkü onlara kendi din bilginleri gibi değil, yetkili biri gibi ders veriyordu." Din yorumcularının ve ihtiyarların öğretileri, soğuk ve şekilciydi; ve sadece ezberlenerek öğrenilen bir ders gibiydi. Allah'ın Söz'ü onlar için önem taşımıyordu ve O'nun yerini kendi fikir ve gelenekleri almıştı. Alışık oldukları ibadet şekilleriyle, yasayı uyguladıklarını iddia ediyorlardı; fakat dinleyenleriyle birlikte onlar, Allah'tan gelen hiçbir esinlemeden etkilenmiyorlardı.

İsa, Yahudilerin kendi aralarındaki anlaşmazlıklara hiç karışmadı. O'nun görevi gerçeği göstermekti. Sözleri öncülerin ve peygamberlerin öğretileri üzerine bir ışık seli döktü ve Kutsal Yazılar insanlara yeni bir vahiy olarak geldi. O'nu dinleyenler Allah'ın sözünün böylesine derin bir anlam taşıdığını daha önce hiç fark etmemişlerdi.

İsa, onların sevinç ve kederlerini tanıyan biri olarak, insanlarla kendi ortamlarında tanıştı. Gerçeği en etkili ve yalın bir şekilde suna-rak, onun ne kadar değerli olduğunu gösterdi. O'nun sözleri bir nehir kadar akıcı, berrak ve temizdi. Rabbilerin sıkıcı sözlerini dinleyenler için bir

ezgi gibiydi. Fakat öğretisi basit iken İsa, ilahi yetkiye sahip biri olarak konuştu. Bu özelliği, O'nun öğretisinin diğerlerinden farklı olduğunu gösterdi. Kutsal Yazılar, sanki bir tek şeyi ya da onun zıddını kastetmek için yorumlanabilirmiş gibi, rabbiler şüphe ve tereddütle konuştular. Dinleyiciler her gün başka bir belirsizlik ile karşılaşıyorlardı. Fakat İsa Kutsal Yazıları şüphe götürmez bir gerçek olarak öğretti. İsa anlattığı her konuda gerçeği tüm açıklığıyla kendisini dinleyenlere açıkladı.

Bununla birlikte O, ciddiydi; fakat asla öfkeli değildi. Gerçekleştireceği kesin bir amacı olan bir Kişi olarak konuştu. Sonsuz yaşamın gerçekliklerini gözler önüne seriyordu. Allah her konuda açıklandı. İsa insanların dünyasal zevklere kapılmalarına neden olan aşırılık dönemine son verdirmeyi istiyordu. O, bu dünyanın değerlerinin sonsuz yaşamın değerlerinden sonra geldiğini belirtti; fakat onları önemsiz olarak görmedi. Gökyüzü ve yeryüzünün birbirine bağlı olduğunu ve ilahi gerçek bilgisinin, insanları günlük yaşamlarındaki işlerinde daha başarılı olmaları için hazırladığını öğretti. O, kendisini, gökyüzünü bilen, kendisinin Allah ile olan ilişkisinin bilincinde olan ve bununla birlikte, insanlık ailesinin tümüyle bütünleşen bir Kişi olarak tanıttı.

O'nun lütuf dolu mesajı, dinleyenlerini mutlu kılmak için iletildi. O, "yorgun kişiye sözle destek olmayı bilir"; çünkü insanlara gerçeğin hâzinesini en etkili şekilde verebilmesi için, lütuf O'nun dudaklarından döküldü. Kendisine ön yargılı düşüncelerle gelen insanlara karşı nasıl bir yaklaşımda bulunması gerektiğini çok iyi biliyordu. Anlattıklarıyla onları şaşırtıyor ve kalplerini kazanıyordu. Onları mantıklı düşünmeye sevk ederek kalplerine ulaşıyordu. Anlattığı dersler onların günlük hayatını yakından ilgilendiren konularla ilgiliydi. Basit olmalarına rağmen derin anlamlar taşıyorlardı. Havada süzülen kuşlar, tarladaki zambaklar, tohumlar, çoban ve koyunlar gibi konularla İsa ölümsüz gerçeği açıkladı; ve O'nu dinleyenler daha sonra buna benzer olayları yaşadıklarında O'nun sözlerini hatırladılar. İsa'nın anlattığı benzetmeler sürekli O'nun verdiği derslerle ilgiliydi.

İsa insanları asla gereğinden fazla sevindirmedi. Onların hayal güçlerini aşacak hiçbir şey söylemedi. Mantıklı ve önyargısız bir bi-çimde düşünenler, O'nun öğretilerini kabul ettiler ve O'nun öğrettiklerinin ışığında kendi düşüncelerini yargıladılar. En yalın şekilde açıklanan ilahi gerçek onları şaşırttı. En yüksek düzeyde eğitim görmüş olanlar bile O'nun sözlerinden etkilendiler. Bilgisiz fakat öğrenmeye istekli olanlar İsa'nın sayesinde eğitildiler. İsa'nın eğitim görmemiş olan insanlara ileteceği bir mesaj vardı ve Mesih, putperestlerin, kendisinin onlara iletecek bir mesajı olduğunu anlamalarını sağladı.

Umutsuz ve üzgün insanlara şefkat ve merhamet dolu kalbini verdi ve şifalı elini onlara uzattı. Öfkeli düşmanlarının arasındayken bile sürekli barışsever bir tutum sergiledi. O'nun yüzünün nuru, karakterinin güzelliği her şeyden daha etkili olan bakışlarındaki ve ses tonundaki sevgi ifadesi, inançsızlıkla kalpleri taşlaşmamış olan herkesi yanma çekti. Sözlerinde ve bakışlarında parıldayan sevgi ve şefkat dolu kalbi, O'nun birçok imanlı insanı bir araya getirmesini sağladı. O'nun yanına gelen hasta insanlar, sevgi dolu ve sadık bir arkadaş olarak O'nun kendileriyle ilgilendiğini hissediyorlardı ve O'nun öğrettiği gerçekler hakkında daha

fazla bilgi edinmek istiyorlardı. O'nun sevgisini sürekli kalplerinde hissetmek için O'nunla birlikte olmak istiyorlardı.

İsa ciddi bir şekilde konuşmasına devam ederken, kendisini dinleyen insanların yüz ifadelerinin değiştiğini gördü. Anlattığı konularla ilgilendiklerini görmek O'nu mutlu ediyordu. Gerçeğin oklarının, bencillik engellerini aşarak onların günahtan dönmesini ve minnettarlık duymasını sağlayarak ruhlarına erişmesi Kurtarıcı'yı mutlu etti. Kalabalığa şöyle bir baktı ve daha önce gördüğü kişileri yine orada görünce yüzü sevinçle aydınlandı. Onların içinde hükümranlığı için umut verici insanlar gördü. Açıkça ifade edilen gerçek, kimilerinin fikirlerine ters düştü. Bunun sonucunda İsa, kendisini dinleyenlerin bazılarının yüz ifadelerinin değiştiğini fark etti. İşığı kabul etmek istemediklerinin belirtisi olan bu değişiklik, onların soğuk ve sert bakışlarından okunuyordu. İnsanların barış mesajını reddettiklerini gördüğünde, İsa'nın yüreği derinden yaralandı.

İsa havrada kurmak için geldiği krallıktan ve Şeytan'ın tutsak ettiği kişilere özgürlüğünü geri verecek olan görevinden söz etti. Korkunç bir haykırış ile birden sözü kesildi. Çılgına dönmüş bir adam kalabalığın arasından ortaya çıkıp, şöyle haykırdı: "Ey Nasıralı İsa, bırak bizi! Bizden ne istiyorsun? Bizi mahvetmeye mi geldin? Senin kim olduğunu biliyorum, Allah'ın Kutsalısın sen!" Herkes şaşkınlık ve tedirginlik içindeydi. Halkın İsa'nın üzerindeki dikkati dağılmıştı ve İsa'nın sözleri yarıda kesilmişti. Şeytan'ın, kurbanını havraya yöneltmesindeki amacı buydu. İsa cini şu sözleriyle azarladı: "Sus, çık o adamdan!" ve cin zarar vermeden adamın içinden çıktı.

Bu zavallı adamın düşünceleri Şeytan tarafından karartılmıştı. Fakat Kurtarıcı'nın varlığında ilahi ışık karanlığı yok etmişti. Adam Şeytan'ın denetiminden kurtulup özgür olmak istiyordu. Fakat cin İsa'nın gücüne karşı direniyordu. Adam kendisine yardım etmesi için İsa'ya geldiğinde cin ona kötü sözler söyletti; o, korku ve acının etkisiyle haykırdı. Cine tutulan adam, kendisini özgürlüğüne kavuştura- bilecek Kişi'nin yanında olduğunu kısmen de olsa anladı; fakat o güçlü ele erişebileceği yere gelmeye çalıştığında, Şeytan ona engel oldu ve kötü sözler söyletti. Şeytan'ın gücü ile adamın özgürlüğüne tekrar kavuşma arzusu arasında zorlu bir mücadele yaşandı.

Çöldeki denenmede Şeytan'ı yenen Kişi, düşmanı ile tekrar yüz yüze gelmişti. Cin, kurbanın kontrolünü elinde tutmak için gücünün tümünü kullandı. Eğer burada kaybederse, İsa'ya zafer kazandırmış olurdu. Acı çeken adam, yaşamını alt üst eden Düşman'la tüm yaşamı boyunca savaşmak zorundaymış gibi görünüyordu. Fakat Kurtarıcı sahip olduğu ilahi yetkiyle konuştu ve cine tutsak olan adamı özgür kıldı. Şeytan'a tutsak olan adam tekrar özgürlüğüne kavuştuğu için şaşkın bakışlarla bu olayı izleyen diğer insanların arasında çok mutlu görünüyordu. Kurtarıcı'nın ilahi gücüne cin bile tanıklık etti.

Adam kendisini kurtardığı için Allah'ı yüceltti. Şeytan'a olan tutsaklığı yüzünden çılgınca bakan gözleri, şimdi akıl ve minnettarlık dolu gözyaşları ile bakıyordu. Halkın şaşkınlıktan dili tutulmuştu. Konuşabilecek duruma gelir gelmez birbirlerine şöyle haykırdılar: "Herkes şaşıp

kaldı. Birbirlerine 'bu nasıl şey?' diye sormaya başladılar. 'Yepyeni bir öğreti!... Kötü ruhlara bile yetkiyle buyruk veriyor. Onlar da sözünü dinliyorlar.'"

Adamın yaşamını çekilmez hale getiren durumu ve arkadaşlarına karşı korkunç bir tavır almasının sebebi, onun önceki yaşamı ile ilgi-liydi. Günahın zevklerine kendisini kaptırmıştı ve artık tamamen zevk ve sefa içinde yaşayacağını sanıyordu. 0 zamanlar, kendisinin, çevresine bu kadar zarar verebilecek ve kendi ailesine hakaret edecek biri olabileceğini aklından bile geçirmiyordu. Zamanını kimseye zarar vermeyen basit uğraşlarla harcayabileceğini sanıyordu. Fakat bir gün yolda yürürken, birden ayakları birbirine dolandı. Aşırılık ve uçarılık onun doğal davranışlarını bozdu ve Şeytan onun kontrolünü tamamen ele geçirdi.

Adam çok geç pişman oldu. Kaybettiği kişiliğini tekrar kazanmak için tüm servetini feda edeceği zaman, Düşman'ın tarafına geçti ve Şeytan, onun davranışlarını tamamen kendi kontrolü altına aldı. Ayartıcı onu birçok göz alıcı vaatle kandırdı; fakat zavallı adam onun kontrolüne girdiğinde, öfke dolu Düşman tüm zalimliğini gösterdi ve kötülüklerini acımasızca uyguladı. Kötülüğe teslim olan herkesin başına aynı felaketler gelecektir; onların baş döndürücü ve aldatıcı dünyasal zevkleri ve vaatleri, umutsuzluğun derin karanlığıyla ya da ruhun bir harabeye dönmesiyle son bulacaktır.

Çölde İsa'yı kandırmaya çalışan ve Kefernahumlu adamı kontrolüne alan kötü ruh, inançsız Yahudilerin kontrolünü de ele geçirdi. Fakat sözde imanlı görünerek onların İsa'yı reddetmelerini sağlamaya çalıştı. Onlar cine tutulan adamdan daha da çaresiz durumdaydılar. Çünkü İsa ya ihtiyaç duymuyorlardı ve bu yüzden Şeytan'ın gücünün kontrolüne daha kolay giriyorlardı.

İsa'nın halka kişisel olarak yardım ettiği dönem, Karanlığın Krallığı'nın güçlerinin en fazla etkili olduğu zamandı. Şeytan ve kötü melekleri, çağlardır insanların ruhlarının ve bedenlerinin kontrolünü ele geçirmeye, onları günaha teşvik etmeye ve acı çekmelerine sebep olmaya çalışmaktaydılar. Şeytan, tüm bu sefaletin tek sorumlusu olarak Allah'ı gösterdi. İsa, insanlara Allah'ın karakterini gösteriyordu. Şeytan'ın gücünü kırıyor ve O'nun tutsak ettiği insanlara özgürlüklerini geri veriyordu. Gökyüzünün yeni yaşamı ve sevgisi, insanların kalplerine ulaşıyordu ve kötülük Prensi, kendi krallığını ve egemenliğini kurmak için harekete geçti. Şeytan güçlerini topladı ve attığı her adımda İsa'ya karşı geldi.

Bu, doğruluk ve günah arasındaki son büyük savaşta da böyle o- lacaktır. Yeni yaşam, ışık ve güç, yükseklerden İsa'nın öğrencilerinin üzerine inerken, aşağıda yeni bir yaşam doğuyor ve Şeytan'ın ajanlarına güç veriyor. Şiddet her unsurun denetimini ele geçiriyor. Kötülüğün Prensi, asırlardır devam eden savaşta edindiği kurnazlıkla işini gizlilikle yürütür ve ışık meleği kılığında görünür, "sonraki zamanlarda bazıları aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak verecekler."

İsa'nın zamanında İsrail'in liderlerinin ve öğretmenlerinin Şeytan a karşı koyacak güçleri yoktu. Kötü ruhlardan kendilerini korumalarını sağlayacak olan imkanları reddettiler. İsa'nın kötülük Prensi' yenmesi Allah'ın Söz'ü sayesinde oldu. İsrail'in liderleri, kendilerinin Allah'ın

Söz'ünü uyguladıklarını iddia ediyorlardı; fakat onu sadece geleneklerini desteklemek ve kendi icatları olan kurallara uyulmasını sağlamak için inceliyorlardı. Kendi yorumlamalarıyla, Allah'ın asla belirtmediği türde düşünceler ileri sürdüler.

Onların yanlış yorumları, İsa'nın açıkladığı gerçekleri anlaşılamaz hale getirdi. Önemsiz konular hakkında gereksiz yere tartışmaya giriyorlardı ve uygulamada en önemli gerçekleri inkar ediyorlardı. Bu sadakatsizlik artarak devam etti. Allah Söz'ünün gücü etkisiz hale getirilmeye çalışıldı ve kötü ruhlar amaçlarına ulaşmak için tüm güçleriyle çalıştılar. Tarih yinelenmektedir. Önlerindeki açık Kutsal Kitap'a ve onun öğretisine saygı duyduklarını iddia etmeleriyle, günümüzdeki dini liderlerin birçoğu Allah'ın Söz'ü olarak ona duyulan imanı yok etmektedir. Onlar, Allah'ın Söz'ünü incelerler ve kendi fikirlerini onun en net açıklamalarından daha üstün görürler. Allah'ın Söz'ü, onların elin- deyken hayat veren gücünü kaybeder. Sadakatsizlik ve kötülüklerin ortaya çıkmasının ve artmasının nedeni budur.

Şeytan, Kutsal Kitap'a duyulan imanı yok ettiğinde, insanları güç ve ışık için başka kaynaklara yöneltir. Böylece kendisini kabul ettirir. Kutsal Yazı'nın açık öğretisinden ve Allah'ın Kutsal Ruhu'nun ikna edici gücünden uzaklaşanlar, onların kontrolü altına girmek için cinleri davet etmiş olurlar. Kutsal Yazı hakkındaki yanlış fikirler ve yersiz eleştiriler, Rab'bimiz İsa Mesih'in izinden gittiklerini iddia ederi kiliselerde bile, destek kazanmak için eski putperestliğin günümüzdeki şekli olan ruhçuluk ve teozofiye yol açmaktadır.

Müjde'nin vaaz edildiği yerde bile kötü ruhların aracısı olan ajanlar sürekli iş başındadırlar. Birçok kişi bunlarla sadece merak ettiklerinden dolayı ilgilenirler; fakat insan gücünden daha fazlasının işlediğini görerek, kendilerininkinden daha güçlü bir iradenin kontrolüne girinceye dek sürekli kandırılırlar. Onun gizemli gücünden kaçamazlar. Kişi bunlara karşı kendisini koruyamaz hale gelir. Artık kendisini günahtan koruyacak hiçbir şeye sahip değildir. Allah'ın Sözü'nün ve Kutsal Ruh'un verdiği buyruklar bir kez reddedildiğinde, hiç kimse kendisinin ne tür bir felaketle karşılaşacağını bilemez. Gizli günah ya da aşırı hırs, tıpkı Kefernahum'da cine tutulmuş adam gibi onu tutsak edebilir. Buna rağmen onun durumu umutsuz değildir.

Biz de İsa gibi, aynı şekilde Allah Sözü'nün gücüyle kötülükleri yenebiliriz. Biz istemedikçe, Allah bizim düşüncelerimizi kontrol etmez; fakat O'nun isteğini bilmek ve yerine getirmek istersek, O'nun vaatleri bizim olur. "Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak" "Eğer bir kimse Allah'ın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Allah'tan mı olduğunu yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir." Bu vaatlere iman ederek herkes Şeytan'ın tuzaklarından ve günahın denetiminden kurtulabilir.

Herkes kendisinin üzerinde ne tür bir gücün hüküm süreceğini seçmekte serbesttir. Hiçbiri İsa'da kurtuluş bulamayacak kadar al- çalmamıştır ve kötü değildir. Cine tutulan adam dua yerine sadece Şeytan'ın sözlerini söyleyebildi; buna karşın söyleyemediği, fakat yüreğinde sakladığı sözler duyuldu. Yardıma ihtiyacı olan kişi bunu açık- layamasa bile, kendisine yardım edilecektir. Allah'ın Antlaşması'na bağlı kalmayı kabul edenler, Şeytan'ın gücüne ya da kendi güçsüzlük-lerine terk edilmezler. Kurtarıcı tarafından çağrılırlar. "Gücüme tutunsun ve benimle

barış kursun.” Karanlığın kötü güçleri bir kez kendi egemenlikleri altına aldıkları kişiyi kendi kontrolleri altında tutmak için mücadele edeceklerdir; fakat Allah’ın melekleri daha büyük bir güçle sürekli onlara karşı savaşacaktır. Rab şöyle der: “Güçlünün elinden kurbanı alınacak mı? ya da usulüne göre esir düşenler azat edilecekler mi?... Fakat Rab şöyle diyor: ’güçlünün de esirleri elinden alınacak, korkunç adamın ele geçirdiği mal kurtulacak. Çünkü seninle çekişenle ben çekişeceğim ve senin oğullarını ben kurtaracağım.’”

Havradaki insanların korkudan dili tutulurken, İsa biraz dinlenmek için Petrus’un evine çekildi; fakat buraya da bir gölge düşmüştü. Petrus’un karısının annesi çok ağır hastaydı ve yüksek ateş içinde yatıyordu. İsa onun hastalığını iyileştirdi. Kadın ayağa kalkıp İsa ve öğrencilerine hizmet etti. İsa’nın görevi ile ilgili haberler Kefernahum’da hızla yayıldı. Rabbilerden çekindikleri için hiç kimse Sebt günü iyileşmek için gelmeye cesaret edemiyordu; fakat güneş ufukta kaybolduğunda halk evlerden, dükkanlardan, pazar yerlerinden İsa’nın kaldığı eve akın etti. Hastalar yataklar üzerinde getirildiler. Bastonlarına dayanarak ya da arkadaşlarına tutunarak, sendeleyerek Kurtarıcı’nın yanına geldiler.

Saatler ilerledikçe, O’nun yanına gelip gitmeye devam ettiler; çünkü onların hiçbiri ertesi gün sabah uyandıklarında Kurtarıcı’yı yanlarında bulabileceklerinden emin değildiler. Kefernahum’da böyle bir gün daha önce hiç yaşanmamıştı. Hastalıklarından kurtulan insanların sevinç çığlıkları tüm gökyüzünü sarmıştı. Onların mutlu olduğunu görmek İsa’yı memnun etti. Kendisine gelen insanların acı çektiklerine tanık olurken, onlara sağlık ve mutluluk verdiği için yüreği şefkat ve sevinçle doldu.

Acı çeken tek bir kişi kalmayıncaya dek onları iyileştirmeye devam etti. Gece geç saatlerde İsa’nın yanından ayrıldılar ve Şimon’un evine tekrar sessizlik çöktü. Fakat şehir hala uykudayken Kurtarıcı “gün doğmadan çok önce kalkarak, dışarı çıktı. İssız bir yere çekilerek orada dua etti.” İsa’nın yeryüzündeki yaşamı böyle geçti. Evlerini ziyaret etmeleri ve dinlenmeleri için öğrencilerine sık sık izin verirdi; fakat onların dinlenmek üzere O’nu kendi çalışmalarından bir süre için uzaklaştırma çabalarını nazikçe reddederdi. Tüm gününü halkı eğiterek, hastaları iyileştirerek, körlerin görmesini sağlayarak ve açlık çeken insanları doyurarak geçiriyordu. Akşamları ya da sabah erkenden Babasıyla birlikte olmak için ıssız dağlara çekiliyordu. Çoğu kez geceyi duayla geçiriyordu. Gün doğarken de günlük işine geri dönüyordu.

Petrus ve arkadaşları sabah erkenden İsa’nın yanına geldiler. Kefernahum halkının O’nu aramakta olduğunu söylediler. Kendi halkının İsa’yı kabul etmekte gösterdiği isteksizlik, öğrencilerin büyük ölçüde hayal kırıklığına uğramalarına sebep oldu. Kudüslü yetkililer O’nu öldürmek için fırsat kolluyorlardı; kendi şehrinin halkı bile O’nu öldürmeye çalışmıştı; fakat Kefernahum halkı, O’nun gelişini sevinçle karşıladı. Öğrenciler yeniden ümitlendiler. Özgürlüğü seven Celililer arasında O’nun ilahi krallığını destekleyecek insanlar bulunabilirdi; fakat onlar, şaşkınlık içinde İsa’nın şu sözlerini duydular: “Öbür kentlere de Allah’ın Egemenliğiyle ilgili müjdeyi yaymam gerek. Çünkü ben bunun için gönderildim.”

Kefernahum'u saran heyecanın etkisinden dolayı, görevinin asıl amacının halk tarafından göz ardı edilmesi tehlikesi vardı. İsa, sadece mucizeler yapan, hastalıkları iyileştiren biri olarak halkın ilgisini çekmekten memnun değildi. Onları, kurtarıcıları olarak kendisine çekmeye çalışıyordu. İnsanlar, O'nun dünyevi krallık kuracak bir kral olarak geldiğine inanma eğilimi içindeydiler. İsa insanların düşüncelerini dünyasal değerlerden ruhsal değerlere çekmeyi arzuluyordu. Dünyasal başarı tek başına O'nun için hiçbir değer taşımıyordu.

İsa'nın yaptığı harikulade işler insanları şaşırttı ve onlar Kurtarıcı'ya ilgi gösterdiler. İsa yaşamı boyunca hiçbir zaman kendisini zorla kabul ettirmeye çalışmadı. 'İnsanoğlu' dünyasal onura, konuma, zenginliğe ve yeteneğe itibar etmedi. İnsanların kendilerini yüceltmek ve başkalarının saygısını kazanmak için başvurduğu yöntemleri asla kullanmadı. Doğumundan asırlar önce O'nun hakkında şöyle peygamberlik edildi: "Bağırmayacak, sesini yükseltmeyecek ve sesinin sokakta duyulmasını sağlamayacak._ Ezilmiş kamışı kırmayacak ve tüten fitili söndürmeyecek. Yargıyı gerçekleştirecek. Dünyada yargı pekişinceye kadar zayıflamayacak."

Ferisiler, anlamsız törenleri ve aşırılıklarıyla halkla aralarında sınır oluşturmaya çalışıyorlardı. Dini, tartışma konusu haline getirerek amaçlarının ne olduğunu kanıtladılar. Mezhepler arasındaki tartışmalar ve anlaşmazlıklar gün geçtikçe arttı ve uzadı. Sokaklarda bilgili yasa yorumcularının öfkeli tartışmaları sık sık duyulur hale geldi. İsa'nın yaşamı tüm bu olaylara tamamen zıttı. O'nun yaşamında gürültülü tartışmalar, gösteriş için yapılan ibadetler ve sadece başkalarının beğenisini kazanmak için yapılan hareketlere yer yoktu. İsa Tanrı'da gizliydi ve Tanrı, Oğlu'nun karakterinde kendisini gösterdi. İsa insanların düşüncelerini bu vahiye yönlendirmeyi ve ona saygı göstermelerini arzuluyordu.

Doğruluğun Güneşi sadece görkemli ve gösterişli bir şekilde göz kamaştırmak için dünyanın üzerine doğmadı. İsa ile ilgili olarak şöyle yazılıdır: "O'nun çıkması tan gibi gerçektir." Güneş, sessiz ve usulca dünyanın üzerine doğar, karanlığı yok eder ve hayatın devam etmesi için dünyayı uyandırır. Doğruluğun Güneşi de "kanatlarının altında şifa olarak doğmuştur."

BÖLÜM 27. "BENI PAK KILABILIRSIN"

Doğuda bilinen hastalıkların içinde en çok korkulanı cüzamdı. O'nun tedavi edilemeyen, bulaşıcı ve kurbanı üzerindeki korkunç etkisi, en cesur insanları bile korkutuyordu. Yahudilerin arasında cüzam, günahın sonucunda yaşanan bir felaket olarak görülüyor ve bu yüzden ona "bela" ve "Allah'ın verdiği ceza" deniyordu. O'na günahın sembolü gözüyle bakılıyordu. Ruhsal Yasaya göre cüzamlılar "temiz" sayılmıyordu. Cüzamlı, sanki ölü biriymiş gibi insan ilişkilerinden soyutlanırdı. O'nun dokunduğu her şeyin artık "temiz" olmadığına inanılırdı. Hava onun nefesi ile kirlenirdi. Cüzamlı olduğundan şüphelenilen bir kişi, durumunun incelenmesi için kendisi hakkında karar verecek olan hahamlara başvurmak zorundaydı. Eğer cüzamlı olduğuna karar verilirse, ailesinden u- zaklaştırılır ve İsrail halkı ile olan tüm bağları kesilirdi. Sadece kendisi gibi hastalarla görüşmesine izin verilir ve kendi kaderine terk edilirdi. Yasanın uygulanmasında hiçbir esneklik tanınmıyordu. Krallar ve hükümdarlar bile bundan muaf değildiler. Bu amansız hastalığın pençesine düşen bir hükümdarın tahtı bırakması ve toplumdan uzaklaşması gerekirdi.

Cüzamlı kişi, hastalığın lanetine katlanmak zorunda kalırdı. Başına gelen bu felaketi yazılı bir şekilde ilan etmek, giydiği elbiseleri imha etmek ve lekeli varlığından uzak durmaları için çevresindeki insanları uyararak tehlikeyi haber vermek zorundaydı. Yalnız başına sürgün edilen bu amansız hastalığın pençesinde acı çeken hasta insanların, "Temiz değilim! Temiz değilim!" haykırışları, onların yaşadığı korku ve dehşetin bir göstergesiydi.

İsa'nın görev yaptığı bölgede bu şekilde acı çeken pekçok insan vardı. O'nun çalışmaları ile ilgili haberler onlara ulaştı ve onlarda yeni bir umut ışığı yaktı; fakat İlyas'ın zamanından beri bu hastalığa yakalanan birinin iyileştirildiğine hiç tanık olunmamıştı. İsa'nın daha önce hiç kimse için yapmadığı bir şeyi kendileri için yapmasını beklemeye çalışmadılar. Buna rağmen, kalbinde iman tomurcuğu açan bir kişi vardı. Buna karşın, bu adam İsa'ya nasıl ulaşacağını bilmiyordu. Çevresindeki insanlarla temas kurmaktan men edilmiş olmasına rağmen, insanları iyileştiren Kişi'ye kendisini nasıl gösterebilirdi? Ve İsa'nın, kendisini iyileştirip iyileştiremeyeceğini soruşturdu. O, Allah'ın hükmü altında acı çektiğine inanılan bu kişiyi fark edecek miydi? Yoksa, Ferisiler hatta hekimler gibi onun lanetli olduğunu mu ilan edecekti? Ve çevresindeki insanlardan uzaklaşması için onu uyaracak mıydı? Bu adam kendisine İsa hakkında anlatılan her şeyi düşündü. İsa'dan yardım dileyenlerin hiçbiri geri çevrilmedi. Acı çeken adam Kurtarıcı'yı bulmaya karar verdi. Şehirlerden uzaklaştırılmasına rağmen, dağ yollarından geçerek yoluna devam edebilirdi ya da İsa kasaba dışında ders verirken, O'nu bulabilirdi. Bunu gerçekleştirmesi oldukça zordu; fakat bu onun tek umuduydu.

Cüzamlı adam Kurtarıcı'ya yönelir. İsa göl kenarında ders vermektedir ve insanlar O'nun etrafında toplanmışlardır. Onların biraz uzağında beklerken İsa'nın sesini duyar. O'nun hasta insanlara do-kunduğunu görür. Topal, kör, felçli ve diğer birçok çaresiz hastalıktan dolayı ölmek üzere olan insanların eski sağlıklarına kavuştukları ve hastalıklarından kurtuldukları için Allah'ı yücelttiklerini görür. Kalbindeki iman güçlenir. Kalabalığa yaklaşır. Kendisine getirilen

sınırlamaları, orada bulunan insanların güvenliğini ve herkesin kendisine duyduğu korkuyu unutur. O, sadece iyileşme umudunu düşünür.

Hastalık, onun görünüşünde korkunç bir değişikliğe sebep olmuştur ve onun zayıf vücudunu daha da güçsüzleştirmiştir. İnsanlar ona baktıklarında korkuya kapılırlar. O'nunla temas kurmamak için panik içinde kaçışırlar. Bazıları, onun İsa'ya dokunmasına engel olmaya çalışır. Fakat bu fayda etmez. Onları ne görür ne de duyar. Sadece Tanrı'nın Oğlu'nu görür. Sözünün gücüyle hayat veren Kişi'nin sesini duyar. İsa'ya yaklaşarak O'nun ayaklarına kapanır ve, "Rab, eğer istersen beni temiz kılabilirsin" diye haykırır.

İsa, şöyle cevap verir: "İsterim, temiz ol!" Elini onun üzerine koyar. Cüzamlı adam çok hızlı bir değişim yaşar. Bedeni sağlığına kavuşur, hisleri ve kasları güçlenir. Cüzama özgü olan kaba, halsiz görünüş yok olur ve sağlıklı bir çocukta olduğu gibi yüzü kızıl bir renk alır. İsa cüzamlı adamı iyileştirdikten sonra, bunu hiç kimseye söylememesini ve hemen tapmağa gidip bir takdime sunmasını ve kendisini rahibe göstermesini buyurdu. Böyle bir sunu adamın durumu incelenip onun hastalıktan tamamen kurtulduğu ilan edilinceye kadar kabul edilemezdi. Bu hizmeti yapmak için isteksiz olmalarına rağmen, durumunu inceleyip onun hakkında karar vermekten çekinmezlerdi.

Kutsal Yazı, İsa'nın sessiz ve ağırbaşlı olmanın gerekliliği üzerinde nasıl önemle durduğunu gösterir. "İsa ona, bundan hiç kimseye söz etmemesini buyurdu. 'Git, kâhine görün ve cüzamdan temizlendiğini herkese kanıtlamak için Musa'nın buyurduğu adakları sun'" dedi. Eğer hahamlar cüzamın iyileştirilmesi hakkındaki gerçeği bilselerdi, İsa'ya olan nefretleri, onların olumsuz bir karar almasında etkili olabilirdi. İsa, hahamlar bu mucize hakkında çıkarılan söylentileri duymadan önce adamın kendisini hahamlara göstermesini ister. Böylece onların tarafsız karar vermeleri sağlanabilirdi ve iyileşen cüzamlı adam, ailesi ve arkadaşları ile tekrar bir araya gelebilirdi.

İsa'nın, insanların sessiz ve ağırbaşlı olmalarım buyurmasının başka sebepleri de vardı. Kurtarıcı, çalışmalarına son verdirmek ve insanları yanından uzaklaştırmak için düşmanlarının kendisini aramakta olduğunu biliyordu. Cüzamlıyı iyileştirdiğinin ülke dışında duyulması halinde, bu amansız hastalığa yakalanan diğer insanların da, kendisinin çevresinde toplanacağını ve onlarla temas kuran insanların da hastalığa yakalanacağının iddia edileceğini biliyordu. Mesih'in, cüzamlıları iyileştirmek için sunduğu bu lütuf, onların kendileri ve diğer insanlar için bir mutluluk kaynağı olamayacaktı ve İsa, cüzamlıları yanma çağırarak, ruhsal yasanın getirdiği sınırlamalara uymadığı gerekçesiyle kendisini suçlayanlara fırsat vermiş olurdu. Böylece İsa'nın Müjde'yi vaaz etmek için yaptığı çalışma engellenirdi.

Bu olay İsa'nın, yaptığı uyarıda ne kadar haklı olduğunu doğruladı. Cüzamlının iyileştiğine birçok kişi tanık oldu ve hahamların bununla ilgili olarak nasıl bir karar vereceklerini merak ediyorlardı. Adam arkadaşlarının yanma geldiğinde büyük heyecan duydu. İsa'nın uyarısına rağmen, iyileşmesi ile ilgili gerçeği daha fazla gizlemedi. Aslında bunu gizlemek imkansız olurdu; fakat adam bunu ülke dışında da yaydı. İsa'nın, bu olayı başkalarına açıklamaması

konusunda kendisini uyarmasının tek sebebinin sadece O'nun mütevazılığından kaynaklandığını sanarak, kendisini iyileştiren bu Yüce Kişi'nin gücünü duyurmaya başladı. Bu tür gösterilerin, hahamları ve ihtiyar heyetini İsa'yı yok etmek için daha da kararlı hale getireceğini anlayamadı. İyileşen adam, sağlığın çok değerli bir nimet olduğunu anladı. Eski gücüne tekrar sahip olduğu, ailesine ve arkadaşlarına kavuştuğu için çok sevinçliydi. Kendisini sağlığına kavuşturan Kişi'yi yüceltmekten çekinmenin imkansız olduğunu hissetti; fakat bunu ülke dışında yayması, İsa'nın çalışmalarının engellenmesiyle sonuçlandı ve insanların kalabalık gruplar halinde O'na akın etmesine neden oldu. Öyle ki İsa bir süre için çalışmalarına ara vermek zorunda kaldı.

İsa'nın insanlara yardım etmedeki her hareketi amacına fazlasıyla ulaştı. O'nun her davranışı aslında göründüğünden çok daha fazla bir anlam taşıyordu. Cüzamlının durumunda da böyle oldu. Kendisine akın eden insanların tümüne yardım ederken, gelmeyenleri de kutsamayı çok istiyordu. Vergi görevlilerini, putperestleri ve Samiriyelileri kendisine çekerken, sadece kendi geleneklerine ve önyargılı fikirlerine önem veren hahamlara ve din bilginlerine de ulaşmak istiyordu. Onlara ulaşmak için her türlü imkanı denedi. İyileştirdiği cüzamlıyı hahamlara göndererek, önyargılarından vazgeçmeleri için onlara bir fırsat tanıdı.

Ferisiler, İsa'nın öğretisinin, Allah'ın Musa aracılığıyla verdiği yasaya aykırı olduğunu ileri sürdüler; fakat O'nun iyileşen cüzamlıya yasaya uygun olarak bir takdime sunması için verdiği buyruk, onların iddialarının yanlış olduğunu kanıtladı. Bu kanıt ikna olmak isteyen herkes için yeterliydi. Kudüs'teki liderler, İsa'yı öldürmek için sebepler bulmak üzere bazı ajanlar gönderdiler. O, insanlığa duyduğa sevgiyi, yasaya duyduğu saygıyı, günahtan ve ölümden kurtaran gücünü kanıtlayarak, onlara karşılık verdi. Böylece onlara şu tanıklığı iletti: "İyiliğime kötülük, sevgime nefretle karşılık verdiler." Dağ üzerinde buyruğu veren Kişi, "Düşmanlarınızı sevin" demişti.Bunu kendisi uygulayarak bize örnek oldu. "Kötülüğe kötülükle, sövgüye sövgüyle değil, bilakis kutsamayla karşılık verdi."

Cüzamlıyı sürgün edilmesi için yargılayan aynı hahamlar, onun iyileştiğine tanıklık ettiler. Açıkça ilan edilen ve kaydedilen bu karar, İsa için önemli bir tanıklıktı. Ve iyileşen adam tekrar İsrail halkının arasına katılırken, hastalığın hiçbir belirtisini taşımadığına dair hahamlardan güvence aldı ve kendisini iyileştiren Kişi'nin gücüne tanıklık etti.

Sevinç içinde takdimesini sundu ve İsa'nın adını yüceltti. Hahamlar, İsa'nın ilahi gücüne ikna oldular. Gerçeği bilmeleri ve ışıktan yararlanmaları için onlara fırsat verildi. Kabul edilmeyen ışık, bir daha asla geri dönmemek üzere geçip gitti. O, bir çoğu tarafından reddedildi; buna rağmen, O'nu kabul edenler de oldu. O'ndan birçok kalp etkilendi. Fakat bir süre hiçbir belirti göstermediler. Kurtarıcı'nın, yaşamı boyunca yaptığı çağrıda, hahamlar ve öğretmenler, O'nun görevine çok az ilgi gösteriyor gibi görünüyorlardı. Fakat göğe yükselmesinden sonra "hahamlardan birçoğu da iman çağrısına uyuyordu."

İsa'nın cüzamlı adamı bu korkunç hastalıktan kurtarmak için yaptığı çalışma, O'nun insanı günahtan arındırmasını temsil ediyor. İsa'ya gelen adam 'ağır cüzamlı' idi. O'nun öldürücü

zehri tüm bedenini kaplamıştı. Öğrenciler, efendilerinin ona dokunmasını önlemeye çalıştılar. Çünkü cüzamlı birine dokunan kişi artık temiz sayılmazdı. Fakat İsa, elini cüzamlının üzerine koyduğunda, bundan dolayı hiç zarar görmedi. O'nun dokunuşu, cüzamlı adama hayat veren bir güç sağladı ve adam iyileşti. Günah da tıpkı cüzam gibi, insan gücüyle iyileştirilemeyen ölümcül bir hastalık gibidir, "Baş büsbütün hasta, yürek büsbütün baygın, ayağın tabanından tepeye kadar da kendisinde sağlık yok; ancak yaralar, bereler ve ezikler var." Fakat İsa, insanların arasında yaşamak için gelmesine rağmen, onların zaaflarına kapılmadı ve dürüstlüğünü hiçbir zaman kaybetmedi. O'nun varlığı günahkarı iyileştirme gücüne sahiptir. Her kim ayaklarına kapanıp imanla, "Rab, istersen beni temiz kıla-bilirsin" derse, "İsterim, temiz ol." yanıtım alacaktır.

İsa hasta insanları iyileştirirken, bazen kutsayan gücünü hemen vermezdi; fakat cüzamlı yakarmaya başlar başlamaz, İsa O'nu iyileştirdi. Dünyasal bağışlar için dua ettiğimizde, duamıza geç yanıt alabiliriz ya da Allah bize istediğimizden daha farklı bir şey verebilir. Fakat bu, günahtan kurtulmayı istediğimizde böyle ol-maz. O, bizi günahtan arındırmayı, bizim O'nun çocukları olmamızı ve kutsal bir yaşam sürmemizi sağlamayı ister. İsa, "Babamız Allah'ın isteğine uyarak bizi şimdiki kötü çağdan kurtarmak için günahlarımıza karşı kendini feda etti." "Allah'ın önünde güvenimiz şu ki, O'nun isteğine uygun ne dilersek bizi işitir. Her ne dilersek, bizi işittiğini bildiğimize göre, O'ndan dilemiş olduklarımızı aldığımızı da biliriz." "Ama günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Allah, günahlarımızı bağışlayıp bizi her kötülükten arındıracaktır."

İsa, Kefernahum'daki felçli adamı iyileştirirken aynı gerçeği tekrar vurguladı. Bu mucize O'nun günahları affetme gücünü gösterecekti. Felçli adamın iyileştirilmesi, diğer önemli gerçekleri de açığa çıkarır. Bu olay ümit ve cesaret vericidir ve kibirli Ferisiler ile olan ilgisinden dolayı uyarı niteliğindedir.

Cüzamlı gibi, bu felçli adam da tüm iyileşme umudunu kaybetmişti. Hastalığı günahkar yaşamının sonucuydu ve acı çekmesinin sonucunda pişmanlık duydu. Acı çekmekten kurtulmayı ümit ederek, çok zaman önce, Ferisilere ve doktorlara görünmüştü. Fakat acımasızca, onun tedavi edilmesinin imkansız olduğunu söylediler ve kendi kaderine terk ettiler. Ferisiler, ağır hastalıkları ya da felaketleri, Allah'ın insanlara olan hoşnutsuzluğunun kanıtı olarak görürlerdi. Hasta ve yardıma muhtaç insanlardan uzak dururlardı. Buna karşın sık sık kutsal olduklarını iddia ederek kendilerini üstün gören bu kişiler, aslında suçladıkları acı çeken kişilerden daha suçluydular.

Felçli adam tamamen çaresizdi ve hiç kimseden yardım alamadığını gördüğünde daha fazla umutsuzluğa kapıldı. Daha sonra İsa'nın yaptığı harikulade işleri duydu. Kendisi kadar çaresiz ve günahkar olan diğer insanların, hatta cüzamlıların bile iyileştirdiklerini ona söylediler. Bunları bildiren arkadaşları, eğer İsa'ya götürülürse, iyileştirilebileceğine inanması için onu yüreklendirdiler. Fakat bu hastalığa nasıl yakalandığını hatırladığında umudunu yitirdi. Kendisini iyileştirecek olan Saf Doktor'un onu bağışlamayacağından korkuyordu.

Buna karşın günahtan kurtulmayı, fiziksel olarak iyileşmekten daha fazla istiyordu. Eğer İsa'yı görebilse, affedileceğinin ve gökyüzü ile barış kurabileceğinin güvencesini alabilse, Allah'ın isteğine göre ölmeye ya da yaşamaya razıydı. Ölmek üzere olan adam şöyle haykırdı: "O'na yaklaşabilsem!" Kaybedilecek vakit yoktu; halsiz vücudu zaten yıkılmak üzereydi. Arkadaşlarından, kendisini yatak üzerinde İsa'ya götürmele-rini istedi. Onun bu isteğini seve seve yerine getirdiler. Fakat Kurtarıcı'nın bulunduğu ev öyle kalabalıktı ki, hasta adam ve arkadaşlarının O'na ulaşmaları ya da O'nun sesini duymaları imkansızdı.

İsa Petrus'un evinde ders veriyordu. Geleneklerine göre öğrenciler O'nun etrafında oturdular. Celile, Yahudiye ve Kudüs'ün çeşitli kasabalarından gelen Ferisiler ve din bilginleri de O'nun yanında oturuyorlardı. O'nu suçlayacak bir sebep bulmak için ajan olarak gelmişlerdi. Bu yetkililerin dışında, saygılı, meraklı, sabırsız ve inançsız insanlardan oluşan kalabalık bir araya toplanmıştı. Burada farklı milletlerden ve sınıflardan insanlar vardı. "Rab'bin gücü iyileştirmek için buradaydı." Yaşamın Ruhu orada bulunan kalabalığı sardı. Fakat Ferisiler ve din bilginleri O'nun varlığım fark etmediler. Yardıma muhtaç olduklarını hissetmediler ve onlar iyileşmek için gelmemişlerdi. "Aç olanları iyiliklerle doyurdu. Zenginleri ise elleri boş çevirdi."

Felçli adamı taşıyanlar, kalabalığın arasından geçerek ilerlemeyi defalarca kez denediler; fakat çabaları sonuç vermedi. Hasta adam etrafına baktığında çektiği tarifsiz acı, yüzünden okunuyordu. Yardım alabilecekleri Kişi bu kadar yakındayken, nasıl ümitsizliğe kapılabilirlerdi? Felçli adam arkadaşlarının kendisini evin çatı-sına taşımalarım önerdi. Çatıyı delerek onu İsa'nın yanına indirdiler. İsa'nın konuşması yarım kaldı. Kurtarıcı, hasta adamın acı dolu ve yakaran gözlerle kendisine doğru baktığını gördü. Onun durumunu anladı. Şaşkınlık ve korku içindeki felçli adama İsa bazı ö- nemli gerçekleri anlattı. Günahları yüzünden pişman olduğunda ve İsa'nın gücünün kendisini iyileştirdiğine inandığında, Kurtarıcı'nın hayat veren merhameti ilk önce onun iman dolu kalbini kutsadı. İsa, imanın ilk pırıltılarının, kendisinin, günahkarın tek umudu olduğu inancına dönüştüğünü gördü. Kendisinin yanma gelmek için gösterdiği her çabada bu imanın daha da güçlendiğini gördü.

İsa, acı çeken adamın kulağında ezgi etkisi yaratan sözlerle şöyle dedi: "Dostum, günahların bağışlandı." Umutsuzluğun verdiği sıkıntı, hasta adamın ruhundan çıkar; affedilmesinin verdiği huzur onu sarar ve mutluluğu onun yüzünden okunur. Fiziksel acısı dinmiştir ve tüm bedeni değişime uğramıştır. Çaresiz durumdaki felçli adam iyileşmiştir! Suçlu ve günahkar olan adam affedilmiştir!

İyileşen felçli adam, kalbinde yeşeren iman tomurcuğu ile İsa'nın sözlerini yeni yaşamının lütfü olarak kabul etti ve başka bir dilekte bulunmadı; O'nun sözlerini sessizlik içinde ve dikkatle dinledi. Çok mutluydu. Gökyüzünün ışığı onun yüzüne yansıdı ve orada bulunanlar bu olayı şaşkınlık ve korkuyla izlediler.

Rabbiler, İsa'nın bu durumda nasıl bir yetenek göstereceğini görmek için sabırsızlanıyorlardı. Bu adam yardım dilemek için geldiğinde, ona umut vermeyerek ve sevgi

göstermeyerek kendilerinin onu nasıl geri çevirdiklerini hatırladılar. Bundan hoşnut değildiler ve bu adamın, işlediği günahlar yüzünden Allah'ın lanetini aldığı için acı çektiğini belirttiler. Hasta adamı şimdi önlerinde gördüklerinde, bir zamanlar kendilerinin ona nasıl davrandıklarını hatırladılar. Herkesin olayı nasıl ilgiyle izlediğini fark ettiler. Halkın üzerinde kontrollerini kaybetmekten çok korkuyorlardı.

Bu liderler kendi aralarında hiç konuşmadılar; fakat birbirlerinin yüzlerine bakarak, halkın O'na olan ilgisini engellemek için bir şeyler yapmak zorunda oldukları düşüncesini adeta birbirlerinin yüzlerinden okudular. İsa, felçli adamın günahlarının bağışlandığını bildirdi. Ferisiler, bu sözleri Allah'a saygısızlık olarak yorumladılar ve bunu ölüm cezasını gerektiren bir günah olarak göstermeyi plandılar. İçlerinden şöyle düşündüler: "Bu adam neden böyle konuşuyor? Allah'a küfrediyor! Tek Allah'tan başka kim günahları bağışlayabilir?"

İsa, onların o an neler düşündüklerini biliyordu ve onlara sordu: "Neden bunlara kafa yoruyorsunuz? Hangisi daha kolaydır? Felçliye günahların bağışlandı demek mi? Yoksa 'kalk, döşeğini kaldır ve yürü' demek mi? Öyleyse 'İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlamaya yetkili olduğunu bilesiniz diye..." Sonra felçli adama dönüp, "Sana söylüyorum. Kalk, döşeğini kaldır ve evine git" dedi.

Daha sonra İsa'nın yanma sedye üzerinde getirilen adam güçlü ve zinde bir şekilde ayağa kalkar. Hayat veren kan, onun damarlarında dolaşmaya başlar ve vücudunun her organı etkin hale gelir. Sağlığın parıltısı yaklaşan ölümün solgun yüzünü yok eder. "Adam kalktı, hemen döşeğini kaldırıp herkesin gözü önünde çıkıp gitti. Herkes buna şaşırıp kaldı. Allah'ı yücelterek, 'böylesini hiç görme-dik' dediler." İsa'nın günahkar ve hasta insanları iyileştiren sevgisi ne büyüktür! İlahi güç onların acılarını dindirir ve hastalıklarını iyileştirir! Allah'ın çocuklarının tanık olduğu bu güç ne büyüktür! Kurtuluş mesajından kim şüphe edebilir? Şefkat ve merhamet dolu Kurtarıcı'nın lütuflarını kim görmezlikten gelebilir?

O'nun yaratıcı gücü, harap olmuş bedeni tekrar sağlığına kavuşturur. Topraktan yaratılan insana yaşam sözü veren Kişi, felçli adama da yaşam sözü vermişti. Bedenine yaşam veren aynı güç, onun kalbini yenilemişti. "Çıinkü O söyleyince, her şey var oldu. O buyurunca, her şey belirdi.-"O, günahın içinde ölen bedene tekrar can verdi. Bedenin iyileşmesi kalbi yenileyen gücün bir kanıtıydı. İsa, felçliye kalkmasını ve yürümesini buyurdu. "İnsanoğlu'nun yeryüzünde günahları bağışlamaya yetkili olduğunu bilesiniz di-ye..." dedi.

Felçli adam, İsa sayesinde bedenen ve ruhen iyileşti. Ruhen iyileşmesinin ardından beden de iyileşti. Bundan ders alınmalıdır. Günümüzde İsa'nın iyileştirdiği felçli adam gibi şu mesajı almayı ümitle bekleyen, acı çeken binlerce kişi vardır. "Günahların affolundu." Onlar, ruhlarını iyileştirecek olan Kişi'ye gelmedikçe iyileşemezler. Sadece O, Ruh'a güç, vücuda sağlık veren huzuru armağan edebilir.

İsa, "İblis'in yaptıklarına son vermek için ortaya çıktı." "Yaşam O'ndaydı ve O insanların ışığıydı." İsa şöyle der: "Ben insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim." "Son Ademyaşam veren Ruh oldu." Ve O hastaları iyileştirerek ve günahkarların günahlarını

bağışlayarak yaşam veren gücü daima elinde bulundurmaktadır. O, "bütün suçlarını bağışlar ve bütün hastalıklarını iyileştirir."

Felçli adamın iyileştirilmesi ile halkın üzerinde oluşan etki sonucu, sanki gökyüzü açılmış ve daha iyi bir dünyanın görkemini gözler önüne sermiş gibiydi. İyileşen adam kendisini kuş gibi hafiflemiş hissederek ve attığı her adımda Allah'ı yücelterek kalabalığın arasından geçerken, yol açmak için onun ardından gittiler. Korku ve şaşkınlık dolu gözlerle ona baktılar. Birbirlerine şöyle fısıldadılar: "Bugün çok garip şeyler gördük."

Ferisilerin şaşkınlıktan dili tutulmuştu, yenilgiden ötürü öfkelenmişlerdi. Kıskançlıklarıyla halkı kışkırtmak için burada hiçbir fırsat bulamayacaklarını gördüler. Onların, Allah'ın gazabına terk ettikleri adamın iyileşmesini sağlayan bu mucize, halkı öylesine etkilemişti ki, Ferisiler bir an için unutuldu. Onların sadece Allah'a özgü olarak gördükleri güce İsa'nın da sahip olduğunu gördüler; buna karşın onların kibirli davranışlarının aksine İsa, son derece alçakgönüllü bir tutum sergiledi. Yüce bir Kişi'nin yanında bulunduklarını anladılar; fakat bunu açıkça söylemediler. Çünkü kendileri açısından hayal kırıklığına uğramışlar ve utanmışlardı. Buna karşın onlar, inançsızlığa bağlı kaldılar. İsa'nın günahları affedebileceğine ilişkin kanıtın bu kadar güçlü ve etkileyici olması, onların inançsızlıklarına daha da gömülmelerine neden oldu. Çalışmalarında Tanrı'nın Oğlu'na engel olmak için yeni planlar yapmak üzere, O'nun sözleriyle iyileşen felçliyi gördükleri yer olan Petrus'un evinden ayrıldılar.

Felçli adamın hastalığı ilerlemiş ve acı verici olmasına rağmen, İsa'nın gücüyle iyileştirilmişti; fakat ruhun hastalığı, gözlerini ışığı görmemek için kapayanları derin bir şekilde sardı. Cüzam ve felç, yobazlık ve inançsızlık kadar tehlikeli değildi. Kısa bir süre önce üzerinde taşındığı sedyeyi rahatlıkla taşıyarak, ailesinin yanına geri döndüğünde, iyileşen felçli adamın evinde büyük bir mutluluk yaşandı. Sevinç gözyaşlarıyla bir araya geldiler. Gördüklerine inanamadılar. Felçli adam onların karşısında bu kez tamamen sağlıklı ve güçlü bir şekilde duruyordu. Daha önceleri zayıf ve güçsüz görünen kolları, şimdi güçlüydü. Halsiz düşen bedeni şimdi daha zinde ve canlıydı. Rahatça yürüyebiliyordu. Sevinç ve umut, onun yüzünden okunuyordu; günahın ve acının izlerinin yerini sevinç ve huzur almıştı. Ev halkı Allah'a şükranlarını sunuyordu ve Allah umutsuzlara umut veren, hastalan iyileştiren ve onlara güç veren Oğlu aracılığıyla yüceltildi. Bu adam ve ailesi, İsa için kendi hayatlarını feda etmeye hazırdılar. Onların imanına hiçbir zaman şüphe girmedi ve inançsızlık, onların evine ışık getiren Kişi'ye olan sadakatlerini asla bozamadı.

Bu Bölüm Matta 8:2-4; 9:1-8, 32-34; Markos 1:40-45; 2:1-12 ve Luka 5:12-28'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 28. LEVI – MATTA

Filistin'deki Romalı yetkililerin arasında kendilerinden en çok nefret edilenler, vergi görevlileriydi. Yabancı bir güç tarafından kendilerinden vergi alınması Yahudilerin sürekli olarak öfkelenmesine yol açıyordu. Bu, onlara bağımsızlıklarını kaybettiklerini hatırlatıyordu. Vergi toplayan görevliler, sadece Roma'nın zulmüne hizmet etmekle kalmıyor, aynı zamanda halkın ödediği paraları kendi he-saplarına geçirip zengin oluyorlardı. Romalılara hizmet için bu görevi kabul eden bir Yahudi, vatan haini ve toplumun yüz karası olarak görülüyordu.

Ginesarlı dört öğrenciden sonra İsa'nın hizmetine çağrılacak olan Levi-Matta da bu gruptandı. Ferisiler, Matta'yı yaptığı işe göre yargılıyorlardı. Fakat İsa, bu adamda gerçeği kabul etmeye açık bir kalp gördü. Matta, Kurtarıcı'nın anlattığı dersleri dinlemişti. Kutsal Ruh onun günahkarlığını açığa çıkarırken, O, İsa'dan yardım dilemek istiyordu; fakat Rabbilerin dışlayıcı bir tutum sergilediklerini biliyordu ve Yüce Öğretmen'in kendisini fark edeceğini sanmıyordu.

İsa yoldan geçerken vergi görevlisi Matta'yı gümrük yerinde otururken gördü. O'na "ardımdan gel" dediğinde, Matta çok şaşırdı. Her şeyi bırakıp O'nun ardından gitti. Rahat yaşamının yerini yoksulluk ve sıkıntıların almasından şüphe ya da tereddüt etmedi. O'nun sözlerini dinlemek, işinde yardımcı olmak için İsa'yla birlikte olması, onun için yeterliydi. Bu, daha önce çağrılan öğrenciler için de böyleydi. İsa, Petrus ve arkadaşlarına kendisini takip etmelerini buyurduğunda, onlar teknelerinden ve ağlarından hemen ayrıldılar. Bu öğrencilerden bazıları geçimlerini sağlamak için onlara bağımlıydılar; fakat Kurtarıcı'nın davetini aldıklarında "nasıl yaşayacağım?" ya da "ailemin geçimini nasıl sağlayacağım?" diye tereddüt etmediler ve sormadılar. Çağrıya itaat ettiler ve İsa daha sonra onlara, "Ben sizi kesesiz, çarıksız ve torbasız gönderdiğim zaman, herhangi bir eksiğiniz oldu mu?" diye sorduğunda, "Hiçbir eksiğimiz olmadı"diye cevap verdiler.

Matta zengin haliyle, Andreas ve Petrus yoksul halleriyle aynı denemeden geçtiler; ve hepsi de aynı kutsallığı gösterdiler. Ağların balıkla dolup işlerinde başarılı oldukları ve eski yaşamlarının etkilerinin en güçlü olduğu anda, İsa, Müjde'nin diğer insanlara iletilmesi için göldeki öğrencilerin her şeyi bırakmalarını istedi. Böylece onların içinde aynı şekilde her ruhta bulunan en kuvvetli istek sınanmış olacaktı: dünyasal zenginlik mi, yoksa İsa'yla birlikte olma arzusu mu?

İlkelere uymak özverili olmayı gerektirir. Kişi tüm kalbiyle kendisini kutsal göreve adamadığı ve İsa'nın bilgisinin mükemmelliğini korumaya çalışmadığı sürece Allah'a hizmet etmekte başarılı olamaz. Allah'tan uzak duran kişi, O'nunla birlikte çalışanlardan çok daha az bir değer taşır. İsa'nın bize sunduğu büyük kurtuluşun değerini anladığımızda, İsa'nın yaşamında görülen fedakarlık, bizim yaşamımızda da görülecektir. O nereye giderse, onu sevinçle takip edeceğiz.

İsa'nın öğrencilerinden biri olması için Matta'ya yapılan çağrı büyük öfkeye neden oldu. Bir dini öğretmenin kendisine yardımcı olarak bir vergi görevlisini seçmesi dini, sosyal ve milli geleneklere hakaret sayılıyordu. Ferisiler önyargılı davranmaları için halkı kışkırtarak İsa'ya duyulan ilgiyi nefrete dönüştürmeyi umuyorlardı. Vergi görevlileri arasında İsa'ya karşı büyük bir ilgi oluştu. Onların kalpleri de ilahi Öğretmen'e yöneldi. İsa'nın yeni öğrencisi olmanın sevincini yaşayan Matta, eski arkadaşlarını İsa'ya getirmek istiyordu. Bu nedenle arkadaşlarını ve diğer yakınlarını bir araya getirerek kendi evinde bir şölen düzenledi. Şölene gelenlerin arasında sadece vergi görevlileri değil, halk arasında itibar görmeyen ve çevrelerindeki acımasız kişiler tarafından hor görülen birçok kişi de vardı.

Şölen İsa'nın onuruna verildi ve O, bu daveti kabul etmekte tereddüt etmedi. İsa bunun şölendeki konuklar arasında bulunan Ferisileri kızdıracağım ve diğer insanların önünde kendisini riske atacağını çok iyi biliyordu; fakat başkalarının duydukları şüphe ya da getirdiği kısıtlamalar, O'nun davranışları üzerinde hiçbir şekilde etkili olmuyordu. Dış görünüş O'nun için önem taşımıyordu. O'nun kalbine hitap eden, yüreğinde yaşam suyuna susayan insandı. İsa vergi görevlilerinin masasında şeref konuğu olarak oturdu. Nezaketi ve insanlara olan sempatisi ile ağırbaşlılık örneği gösterdi; ve insanlar İsa'nın güvenini kazanmaya layık olmayı arzuladılar. O'nun sözleri gerçeğe susayan kalplere hayat veren ve kutsayan bir güç verdi. Toplumdan dışlanan bu insanlarda yeni duygular oluştu ve onlara yeni bir yaşam imkanı verildi.

Göğe yükselmesinden sonraya kadar İsa'yı tanımayan birçok kişi, bu tür toplantılarda O'nun öğretisiyle derinden etkilendi. Kutsal Ruh onların üzerine inip üç bin kişi bir gün içinde iman ettiğinde, onların arasında gerçeği ilk kez vergi görevlilerinin davetinde duyanlar vardı ve onlardan bazıları Müjde'nin habercileri oldular. İsa'nın şölende anlattıkları Matta için önemli bir dersti. Toplumdan dışlanan vergi görevlisi, attığı her adımda Efendisini yakından takip eden, O'nun en sadık öğrencilerinden biri oldu.

Rabbiler İsa'nın şölende olduğunu öğrendiklerinde, O'nu suçlama fırsatı buldular. Öğrencileri kışkırtarak ve onların önyargılı davranmalarına sebep olarak amaçlarına ulaşmaya karar verdiler. Bu şekilde onları İsa'dan uzaklaştırmayı umuyorlardı. Kaba ve nezaketsiz bir tutum sergileyerek, İsa'yı öğrencilere, öğrencileri de İsa'ya kötülediler. Bununla birlikte oklarını en etkili noktalara yönelttiler. Şeytan, gökyüzündeki isyandan beri amacına ulaşmak için bu tür yöntemler kullanmaktadır. İnsanların kendi aralarındaki anlaşmazlıklara ve onların Allah'tan uzaklaşmalarına sebep olmaya çalışmaktadır.

Kıskanç Rabbiler sordular: "Efendiniz neden gümrük vergisi toplayanlarla ve günahlılarla yemek yiyor?" İsa, öğrencilerinin bu suçlamaya cevap vermelerini beklemeden, onlara bizzat kendisi cevap verdi: "Sağlamların değil, hastaların - hekime ihtiyacı var. Gidin de, 'Ben kurban değil, merhamet isterim' sözünün anlamını öğrenin. Çünkü ben doğru kişileri değil, günahkârları çağırmaya geldim.'" Vergi görevlilerinin ve diğer ulusların ruhsal hastalıklarından dolayı yok olduklarını düşünen Ferisiler, kendilerinin ruhsal bakımdan sağlıklı olduklarını iddia ettiler. Öyleyse asıl yardıma ihtiyacı olan halk sınıfına bir doktor gibi gitmek İsa'nın görevi değil miydi?

Fakat Ferisiler, kendilerini bu denli üstün görmelerine rağmen, aslında hor gördükleri insanlardan daha kötü durumdaydılar. Vergi görevlileri onlar kadar yobaz ve kibirli değildi. Bu yüzden onlar gerçeği kabul etmeye daha istekliydiler. İsa Rabbilere, "Gidin de 'Ben kurban değil, merhamet isterim' sözünün anlamını öğrenin" dedi. Böylece, Yahudi liderler, Allah'ın sözünü uyguladıklarını iddia etmelerine karşın, onun ne anlama geldiğini bilmediklerini gösterdiler.

Ferisiler bir an için sessiz kaldılar; fakat bu süre içinde İsa'ya olan nefret ve düşmanlıkları daha da arttı. Ayrıca Vaftizci Yahya'nın öğrencilerini arayıp İsa'ya düşman olmaları için onları kışkırtmak istediler. Ferisiler Vaftizci'nin görevini kabul etmemişlerdi. Yalnızlık içinde geçen yaşamı, mütevazı davranışları ve kıyafetinden dolayı onu hor görüp tutucu bir kişi olarak ilan ettiler; çünkü Yahya onların ikiyüzlülüğünü kınadı. Onun sözlerini sürekli eleştirdiler ve halkı ona karşı kışkırtmaya çalıştılar. Allah'ın Ruh'u onların günahlı olduklarını göstererek başkalarını hor gören bu insanlar üzerinde etkili olmaya çalıştı; fakat onlar Allah'ın bu önerisini reddettiler ve Yahya'nın kötü ruhlara bağımlı olduğunu iddia ettiler.

İsa onlarla aynı masada yemek yiyerek insanlarla bütünleştiğinde, O'nu yeme ve içmeye düşkün biri diye suçladılar. Asıl suçlu olanlar kendileriydi. Allah'ın yanlış tanıtıldığı ve Şeytan'ın, O'nun gerçek yüzünü, kendi özellikleriyle maskelemeye çalıştığı gibi, kalpleri kötülük dolu olan bu insanlar Rab'bin elçilerinin kılığına girmeye çalıştılar.

Ferisiler, İsa'nın, karanlıkta kalmış insanlara ışık getirmek için onlarla yemek yediği gerçeğini kabul etmek istemiyorlardı. İlahi Öğretmen'in söylediği her sözün, Allah'ı yücelten ürünlerin filizlenmesini sağlayacak olan hayat veren tohumlar olduğunu görmek istemiyorlardı. Işığı kabul etmemekte kararlıydılar; Vaftizci'nin görevine karşı olmalarına rağmen, bu kez onun öğrencileriyle dostluk kurmaya çalıştılar. Onlarla İsa'ya karşı işbirliği yapacaklarını umuyorlardı. İsa'nın eski geleneklere hiç uymadığını iddia ettiler; ve Yahya'nın temiz imanını, İsa'nın vergi görevlileriyle ve günahlılarla yemek yemesi ile karşılaştırdılar.

Yahya'nın öğrencileri bu kez çok üzüldüler. Bu, Yahya'nın mesajı ile İsa'yı ziyaret etmelerinden önce oldu. Çok sevdikleri öğretmenleri hapisteydi ve günleri yas içinde geçiyordu. İsa'nın, Yahya'yı kurtarmak için hiçbir çaba harcamadığını ve hatta onun öğretilerinin gözden düşmesine bile neden olduğunu düşünüyorlardı. Yahya Allah tarafından gönderildiyse, İsa ve öğrencileri niçin bu kadar farklı davranıyorlardı?

Yahya'nın öğrencileri, İsa'nın görevini tam olarak anlayamadılar. Ferisilerin kendi iddialarında haklı olabileceklerini düşündüler. Rabbiler tarafından çıkarılan kurallara uydular ve onların yasasının kendilerini haklı çıkarmasını ümit ettiler. Oruç Yahudiler tarafından Allah'a bağlılık hareketi olarak tutulurdu. Onların arasında en tutucu olan, haftada iki gün oruç tutardı. İsa'ya gelip şu soruyu sorduklarında Ferisiler ve Yahya'nın öğrencileri oruç tutuyorlardı: "Niçin senin öğrencilerin de bizimle birlikte oruç tutmuyor?" İsa son derece nazik bir şekilde cevap verdi. Onların yanlış oruç anlayışını düzeltmeye çalışmadı. Sadece kendi görevi ile ilgili gerçeği onlara göstermeye çalıştı. Bunu, Yahya'nın, kendisine olan tanıklığı için kullandığı bir

benzetme ile açıkladı: "Gelin kiminse, güvey odur. Ama güveyin yanında duran ve onu dinleyen dostu onun sesini işitince çok sevinir. İşte benim sevincim böylece tamamlandı." İsa'nın anlattığı örneği dinlerken, Yahya'nın öğrencileri O'nun söylediği sözleri hatırladılar: "Güvey aralarında olduğu sürece davetliler oruç tutar mı hiç?"

Gökyüzünün Prensi kendi halkının arasındaydı. Allah'ın en yüce armağanı dünyaya verilmişti. Yoksullara sevinç geldi; çünkü İsa onları kendi krallığının mirasçısı yapmaya gelmişti. Zenginlere sevinç geldi; çünkü İsa onlara yersel değil, sonsuz zenginlikler kazanmayı öğretecekti. Cahillere sevinç geldi; çünkü İsa onların kurtuluşu anlamalarını sağlayacaktı. Bilgelere sevinç geldi; çünkü İsa onlara şu ana kadarki bildiklerinden çok daha derin sırlar açacaktı. Dünyanın yaratılışından beri gizlenen gerçekler, Kurtarıcı'nın görevi ile insanlara açılacaktı.

Vaftizci Yahya Kurtarıcı'yı gördüğünde çok sevinmişti. Gökyüzünün Hakimi ile yürüme ve O'nunla konuşma ayrıcalığını yaşayan öğrenciler için bu ne büyük bir sevinçti! Bu onların oruç ya da yas tutmalarını gerektiren bir zaman değildi. Karanlıkta ve ölümün gölgesinde yaşayan insanlara ışık getirebilmek ve O'nun görkeminin ışığını almak için kalplerini açmalıydılar. İsa'nın sözleri onların önünde aydınlık bir yaşamın portresini çizdi; fakat bunun ötesinde, sadece O'nun görebildiği koyu bir karanlık vardı: "Ama güveyin onlardan alınacağı günler gelecek. İşte o zaman oruç tutacaklar." Efendilerine ihanet edildiğini ve O'nun çarmıha gerildiğini gördüklerinde, öğrenciler oruç ve yas tutacaklardı. İsa onlara yukarıdaki odada söylediği son sözlerde şöyle dedi: "'Kısa bir süre sonra beni görmeyeceksiniz; yine kısa süre sonra beni görecek-siniz' dedim. Birbirinizle bu sözü mü tartışıyorsunuz? Size doğrusunu söyleyeyim, siz ağlayıp yas tutacaksınız, dünya ise sevinecektir. Kederleneceksiniz, ama kederiniz sevince dönüşecektir."

İsa ölümden dirildiği zaman onların kederi sevince dönüşecekti. Göğe yükselmesinden sonra, bedeniyle yeryüzünde olmayacaktı; fakat onları teselli eden Tanrı aracılığıyla yine onlarla birlikte olacaktı ve onlar zamanlarını sadece yas tutmak için harcamayacaklardı. Şeytan'ın istediği de buydu. Şeytan onların dünyaya kandırıldıkları ve hayal kırıklığına uğradıkları izlenimini yaymalarını arzuluyordu; fakat onlar, iman içinde İsa'nın Başrahiplik görevini yaptığı Göksel Tapınağa bakacaklar ve O'nun varlığının ışığıyla sevinçle dolan kalplerini Kutsal Ruh'a açacaklardı. Fakat karanlık krallığının liderleri ve bu dünyaya hükmedenler ile olan mücadelelerinde, onları türlü aldatmacalar ve zorluklarla dolu günler bekliyordu. İsa onların yanında değilken ve kendilerine teselli veren Allah'ın varlığını fark edemediklerinde oruç tutmaları daha uygun olurdu.

Ferisiler şekilci törenleri ve ibadetleriyle kendilerini sürekli üstün görmeye çalıştılar. Kalpleri nefret ve kıskançlıkla doluydu. "İşte siz, kavga ve çekişme için, kötülük yumruğu vurmak için ve sesinizin yüksekte duyulmasını sağlamak için oruç tutuyorsunuz. Bugün öyle oruç tutmuyorsunuz ki, yüksek yerde sesiniz duyulsun. Benim seçtiğim oruç, insanın canını alçaltacağı gün, böyle mi olur? Saz gibi başını eğmek ve altına çul ve kül sermek mi? Buna mı oruç ve Rab'bin kabul ettiği gün diyorsunuz?"

Gerçek oruç formalite gereği yapılan bir ibadet değildir. Kutsal Yazı Allah'ınm\ "kötülük zincirlerini açmak, boyunduruk bağlarını çözmek, tutsaklan özgürlüğüne kavuşturmak ve her boyunduruğu kırmak için", "açlar uğruna kendini feda etmek ve yoksulların gereksinimini karşılamak" için buyurduğu orucu tanımlar.İsa'nın görevinin amacı böylece açığa çıkar. O'nun tüm yaşamı dünyayı kurtarmak için kendisini feda etmesidir. Çöldeki denenmesinde oruç tutarak ya da Matta'nın davetinde vergi görevlileriyle yemek yiyerek, kaybolanlar için kendi hayatını veriyordu. Sadakatli olmak, sadece yas tutmayla, mütevazı davranmayla ya da bazı fedakarlıklarda bulunmayla değil, aynı zamanda, kişinin kendisini tamamen Allah'ın ve O'na iman eden insanların hizmetine adamasıyla olur.

İsa, Yahya'nın öğrencilerine verdiği cevaba bir örnekle devam etti: "Hiç kimse eski bir giysiyi çekmemiş bir kumaş parçasıyla yamamaz. Yoksa yeni yama eski giysiden kopar ve yırtık daha da kötü duruma gelir." Vaftizci'nin mesajına gelenekler ve bir takım yanlış inançlar karıştırılmamalıydı. Yahya'nın imanına Ferisilerin kibrini karıştırmaya çalışmak, onlarla Yahya'nın arasındaki farkın daha da büyümesine yol açacaktı.

Ferisilerin şekilcilikleri, İsa'nın öğretileriyle de bütünleşemezdi. İsa, Yahya'nın öğretisi ile ortaya çıkan boşluğu doldurmak için gelmedi. O, eski ve yeni arasındaki farkı daha da belirgin hale getirecekti. Mesih daha sonra gerçeği şu örnekle açıkladı: "Hiç kimse yeni şarabı eski tulumlara doldurmaz. Yoksa şarap tulumları patlatır, şarap da tulumlar da mahvolur. Yeni şarap yeni tulumlara doldurulur." Yeni şarabı saklamak için fıçı olarak kullanılan tulumlar bir süre sonra kuruyup sertleşirler ve bu iş için kullanılmaz hale gelirler. İsa bu örnekle Yahudi liderlerin durumunu açıkladı. Hahamlar, din bilginleri ve yöneticiler, törenler ve gelenekler konusunda sabit fikirliydiler. Kalpleri İsa'nın onları tanımlamak için kullandığı şarap tulumları gibi sertleşmişti. Dini, yasalara göre uygulamaktan yana görünmeye çalışıp bundan hoşnut olurlarken, gökyüzünün yaşayan gerçeğini uygulayan kişiler olmaları imkansız hale geldi. Kendi doğruluklarının her şey için yeterli olduğunu düşünüyorlardı ve dinlerinde yenilik yapılmasına karşıydılar. Allah'ın insanlara olan iyi niyetini kendileri için doğal olan bir şey olarak gördüler. Yaptıkları iyi işlerden dolayı bunu kendi meziyetleri olarak gördüler. Sevgi ile işleyen ve insanı arındıran iman, Ferisilerin, insanların kendi buyruklarından ve şekilci törenlerden oluşan dini ile bütünleşemezdi. Ferisilerin, İsa'nın öğretilerini kendilerinin usul ve gelenekleri ile bütünleştirme çabaları sonuç vermeyecekti. Allah'ın asıl gerçeği, mayalanan şarap gibi, Ferisi geleneklerinin şarap tulumlarını parçalayacaktı.

Ferisiler, kendileri çok zeki oldukları için hiç kimseden bilgi almaya, çok dürüst oldukları için kurtarılmaya ve çok onurlu oldukları için İsa tarafından onurlandırılmaya ihtiyaçları olmadığını düşünüyorlardı. Kurtarıcı, gökyüzünün mesajını alacak başka insanlar bulmak için onlardan uzaklaştı. İsa eğitimsiz balıkçılarda, gümrük yerindeki vergi görevlilerinde, Samiriyeli kadında ve kendisini sevinçle dinleyen halkın içinde, yeni şarabı için fıçılar buldu. Allah'ın kendilerine gönderdiği ışığı memnuniyetle kabul eden kişiler, Müjde'nin yayılmasında aracı olurlar. Onlar, O'nun gerçeğinin bilgisini dünyaya ileten elçilerdir. Halkı, İsa'nın lütfü ile O'nun yeni fıçıları olduğunda, İsa, onları yeni şarapla dolduracaktır.

İsa'nın öğretisi yeni şarap ile temsil edildi; fakat bu aslında yeni bir öğreti değil, başlangıçtan beri öğretilenin tekrar açıklanmasıydı. Allah'ın gerçeği, Ferisiler için artık gerçek önemini ve güzelliğini kaybetmişti. İsa'nın öğretisi onlar için her bakımdan yeniydi ve onlar tarafından tanınmadı ve kabul edilmedi. İsa, gerçeğe duyulan arzuyu yok eden ve onun fark edilmesini engelleyen yanlış öğretinin gücünü işaret etti; "Eski şarabı içmeye alışık olan yenisini hemen istemez; çünkü o, eskisinin daha iyi olduğunu söyler." Öncüler ve peygamberler vasıtasıyla dünyaya açıklanan tüm gerçekler, İsa'nın sözlerinde yeni bir ışık ile parladılar; fakat din yorumcuları ve Ferisiler, bu yeni kıymetli şarabı hiç arzulamıyorlardı. Eski gelenekleri, alışkanlıkları ve usulleri bırakıncaya kadar, İsa'nın öğretileri için onların kalplerinde ve düşüncelerinde yer yoktu. Anlamsız formalitelere bağlı kalarak, yaşayan gerçekten ve Allah'ın gücünden uzaklaştılar.

Bu, Yahudi milletinin yıkılışının kanıtıydı ve bu aynı zamanda günümüzde birçok insanın da aynı şekilde yıkılışının kanıtı olacaktır. Bugün binlerce kişi hala, İsa'nın Matta'nın davetinde kınadığı Ferisilerin yaptığı aynı hataları yapmaktadır. Kendi sabit fikirlerinden ya da önyargılarından vazgeçmek yerine, birçoğu Allah'ın ışığından gelen gerçeği reddediyorlar. Kendi benliklerine ve akıllarına aşırı derecede güven duyuyorlar ve ruhsal bakımdan yoksul olduklarının farkına varamıyorlar. Yaptıkları bazı önemli işler sayesinde kurtarılacaklarını iddia ediyorlar. Kibirli davranışlarıyla bir yere varamayacak-larını anladıklarında, kendilerine önerilen kurtuluşu reddediyorlar.

Katı kurallar ile uygulanmaya çalışılan bir din insanları asla İsa'ya yöneltemez; çünkü böyle bir din, sevgiden ve iman ruhundan yoksundur. Sürekli kendisinin haklı olduğunu düşünen ve kendisini başkalarından üstün gören bir kişi, oruç tutup dua etse bile Allah'ın gözünde asla iyi bir yer edinemez. İbadet etmek için oluşturulan kutsal birlik, dini törenlere katılmak, mütevazı görünmek, abartılı kurbanlar sunmak, bunları yapan kişinin, dürüst bir kişiliğe sahip olduğu için kendisini gökyüzüne girmeyi hak eden biri olarak gördüğünü gösterir. Fakat bunların hepsi bir kandırmacadır. Kendi yaptıklarımızla asla kurtuluşa ulaşamayız.

İsa'nın zamanında yaşanan olaylar, günümüzde hala yaşanmaktadır. Ferisiler ruhsal bakımdan yoksul olduklarının farkında değildirler. Onlara şu mesaj gelir: '"Zenginim, zenginleştim ve hiçbir şeye ihtiyacım yok' diyorsun; fakat zavallı ve acınacak durumda, yoksul, kör ve çıplak olduğunu bilmiyorsun. Zengin olasın diye benden ateşle arıtılmış altın, giyinip çıplaklığının ayıbını örtesin diye beyaz giysiler satın almanı salık veriyorum." İman ve sevgi, ateşte denenen altındır; fakat birçok kişi bu altını ve kendilerine sunulan bu hâzineyi kaybet-mişlerdir. İsa'nın doğruluğu onlar için hiç giyilmemiş bir elbise ve suyundan hiç içilmemiş bir pınardır. Onlara şöyle denir: "Ne var ki, sana karşı bir sitemim var. Başlangıçtaki sevginden uzaklaştın. Bunun için nereden düştüğünü hatırla, tövbe et ve başlangıçta yaptığın işleri sürdür. Eğer tövbe etmezsen sana gelir ve kandilliğini yerinden kaldırırım.

"Senin kabul ettiğin kurban alçak gönüllü bir ruhtur. Alçakgönüllü ve pişman bir yüreği hor görmezsin, ey Allah'ım." Kişi tam anlamıyla İsa'ya inanmadan önce kibrinden tamamen vazgeçmelidir. Kibir bırakıldığında, Rab insanı adeta yeniden yaratır. Yeni şarap yeni fıçılara

doldurulur. İsa'nın sevgisi, kendisine inanan kişiye yeni bir yaşam sağlar. İmanımızın kaynağı olan Kişi'ye inanan insanların karakteri İsa'nın karakterine benzer.

Bu Bölüm Matta 9:9-17; Markos 2:14-22 ve Luka 5:27-39'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 29. SEBT GÜNÜ

Sebt günü, evrenin ve dünyanın yaratılışında kutsal kılındı. Sabah yıldızları hep birlikte şarkılar söylerken ve Allah'ın tüm ço-cukları sevinç çığlıkları atarlarken,"Sebt insanlara buyuruldu. Dünyaya esenlik geldi; çünkü yeryüzü, gökyüzü ile uyum içindeydi. "Tanrı yarattıklarına baktı ve her şeyin çok iyi olduğunu gördü." O zaman büyük bir sevinçle yarattıklarına baktı ve dinlendi. Allah Sebt'i kutsadı. "Yedinci günü kutsadı. Onu kutsal bir gün olarak ayırdı." Onu Adem'e dinlenme günü olarak verdi. Bu, ona yaratılışını hatırlatacaktı. Allah'ın gücünün ve sevgisinin bir işaretiydi. Kutsal Yazı şöyle der: "Rab unutulmayacak harikalar yaptı. O, sevecen ve lutfedendir." "Dünyanın yaratılışından beri Allah'ın görülmeyen nitelikleri, sonsuz gücü ve tanrılığı, O'nun yaptıklarıyla anlaşılarak açıkça görülüyor. Bu nedenle özürleri yoktur."

Her şey Tanrı'nın Oğlu tarafından yaratıldı. "Başlangıçta Söz vardı. Söz Allah'la birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. Başlangıçta O Tanrı ile birlikteydi. Her şey O'nun aracılığıyla var oldu. Var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı." Yaratılışın anısı olduğu için Sebt, İsa'nın gücünün ve sevgisinin bir simgesidir. Sebt bizim düşüncelerimizi doğaya yönlendirir ve Yüce Yaradan ile bütünleşmemizi sağlar. Kuşların cıvıltılarında, ağaçların hışırtılarında, denizdeki dalgaların ahenkli sesinde, günün serinliğinde, Aden bahçesinde Adem ve Havva ile konuşan Allah'ın sesini hala duyabiliriz.

O'nun doğadaki gücüne baktığımızda avunç buluruz. Çünkü ruha hayat veren, her şeyi yaratan Söz'dür. "Çünkü 'karanlıktan ışık parlayacak' diyen Allah, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı." Bu düşünce ile şu ilahi söylendi: *"Çünkü yaptıklarınla beni sevindirdin, Ya Rab, Ellerinin işi karşısında Sevinç ilahileri okuyorum. Yaptıkların ne büyüktür, ya Rab, Düşüncelerin ne derin."*

Kutsal Ruh, Yeşaya peygamber aracılığıyla şöyle bildirdi: "Öyleyse Allah'ı kime benzetiyorsunuz? Ve hangi benzeri onunla bir tutuyorsunuz?... Bilmediniz mi? Duymadınız mı? Başlangıçtan beri size bildirilmedi mi? Dünyanın temellerinden anlamadınız mı? Dünya dairesi üzerinde oturan O'dur; ve onun içinde oturanlar çekirgeler gibidir. Gökleri perde gibi geren ve oturmak için onları çadır gibi açan O'dur... Ve beni kime benzeteceksiniz ki, ben ona eşit olayım? Kutsal olan Rab'biniz diyor. Gözlerinizi yukarı kaldırın ve görün, bunları yarattı; ve O ki, bunların ordusunu sayı ile çıkarır; onların hepsini adlarıyla çağırır. Gücünün büyüklüğünden ötürü onlardan hiçbiri eksilmez. Niçin ey Yakup! 'Rab benim yolumu görmüyor ve Allah'ım hakkıma bakmıyor' diyorsun?; ve ey İsrail, niçin böyle söylüyorsun? Bilmedin mi? Duymadın mı? Sonsuz Allah, Rab, dünyanın uçlarını yaratan zayıflamaz ve yorulmaz. O'nun anlayışının derinliğine erilmez. Zayıf olana kuvvet verir ve gücü azalanı güçlendirir." "Korkma; çünkü ben seninle birlikteyim. Etrafına bakınma; çünkü senin Tanrın benim; seni güçlendireceğim ve sana yardım edeceğim; evet, adaletimin sağ eliyle sana destek olacağım." "Ey dünya uçları! Hepiniz bana yönelin ve kurtulun! Çünkü Allah, Ben'im ve Ben'den başkası yoktur." Bu, Sebt'in

hatırlanması ve kutsal kılınması için bildirilen mesajdır. Rab, İsrail'e Sebt'i kutsal kılmasını buyururken şöyle dedi: "Sizin Allah'ınız olduğumu bilmeniz için, Sebt, sizinle benim aramda işaret olacaktır."

Sebt günü, Sina dağında verilen yasada belirtildi; Sebt sadece o zaman bir dinlenme günü olarak bildirilmemişti. İsrail halkı, Sina dağına gelmeden önce de Sebt'i biliyordu. O zamana kadar Sebt'e uydular. Bazıları onu saygısızca ihlal ettiğinde, Rab onları şu sözlerle kınadı: "Ne zamana kadar emirlerime ve yasalarıma uymayı reddedeceksiniz?"

Sebt, sadece İsrail için değil, tüm dünya içindi. 0, insana Aden bahçesinde bildirilmişti ve On Emir'in diğer buyruklarına olduğu gibi, Sebt'e de mutlaka riayet edilmesi gerekiyordu. İsa dördüncü emrin de içinde bulunduğu buyrukla ilgili şöyle der: "Size doğrusunu söyleyeyim, gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek." Gök ve yer olduğu sürece Sebt günü hep Yaratıcı'nın kudretinin bir işareti olarak kalacaktır. Ve yeryüzünde cennet yeniden kurulduğunda güneşin altında yaşayanlar tarafından Allah'ın kutsal dinlenme günü kutlanacak. "Rab şöyle diyor: 'Vakit gelecek, yeni aydan yeni aya ve bir Sebt gününden diğerine, tüm halkım önümde tapınmaya gelecek.'"

Yahudi ulusuna verilen buyruklardan hiçbiri, onların diğer milletlerden ayırt edilmesini Sebt kadar iyi sağlayamazdı. Allah, onların Sebt'e uyarak imanlı kişiler olmasını amaçladı. Bu, onları putperestlerden ayıracak ve Allah ile aralarındaki bağın bir simgesi olacaktı; fakat Sebt'in kutsallığını koruyacak olan insanların ilk önce kendilerinin kutsal olmaları gerekliydi. İman dolu kalpleriyle, İsa'nın doğruluğunu örnek almalıydılar. İsrail'e: "Sebt'i hatırla ve onu kutsal tut"diye buyurulduğunda, Rab, onlara şöyle dedi: "Siz benim kutsal halkım olacaksınız." Sebt, Allah'a iman eden bir millet olarak İsrail'in diğer milletlerden ayırt edilmesini sağlayabilirdi.

Yahudiler, imanlarıyla İsa'nın doğruluğunu almak yerine Allah'tan uzaklaştılar ve artık Sebt'e önem vermez hale geldiler. Şeytan, kendisini üstün görmeye ve insanları İsa'dan uzaklaştırmaya çalışıyordu; ve İsa'nın gücünün bir işareti olduğu için Sebt'i saptırmaya çalıştı. Yahudi liderler, Allah'ın kutsal dinlenme gününü, ağır talepleriyle bir yük haline getirerek Şeytan'ın amacına hizmet ettiler. İsa'nın zamanında Sebt o kadar bozuldu ki, ona uymak, sevgi dolu Yüce Allah'ın karakteri yerine, bencil ve kendi isteklerine göre hareket eden insanların karakterini yansıtır hale geldi. Rabbiler, Allah'ın, insanların uymasının imkansız olduğu yasalar buyurduğunu iddia ediyorlardı. İnsanları, Allah'ı zulmeden biri gibi görmeleri için kışkırtıyorlardı ve onları Sebt'e Allah'ın buyurduğu şekilde uymanın, kalplerini taşlaştırdığını ve onları zalimleştirdiğini düşünmeye teşvik ediyorlardı. İsa'nın görevi bu yanlış düşünceleri yok etmekti. Rabbiler O'na kin ve düşmanlık duymalarına rağmen, İsa onların isteklerine asla boyun eğmedi. Allah'ın Yasası'na göre Sebt'i kutsal kılarak yoluna devam etti.

Kurtarıcı, Sebt günü öğrencileriyle birlikte tapınma yerinden dönerken, ekin tarlalarının arasından geçtiler. İsa işine geç saatlere kadar devam etmişti ve öğrenciler tarlaların arasından geçerken, başakları toplamaya ve onları ellerinde ovuşturduktan sonra tanelerini yemeye

başladılar. Bunun başka bir gün yapılmasında hiçbir sakınca yoktu; çünkü bir ekin tarlasının, meyve bahçesinin ya da üzüm bağının yanından geçmekte olan bir kişi, canının istediğini yemekte serbestti.Fakat bunun Sebt gününde yapılması, kutsal yasaya saygısızlık sayılıyordu. Hahamlara göre öğrencilerin başakları toplaması, ekinlerin biçilmesi, ellerinde ovuşturmaları ise ekinin dövülmesi ve harmanlanması anlamına geliyordu. Böylece onların düşüncesine göre iki ayrı suç işlenmişti.

Ajanlar derhal devreye girip İsa'ya şöyle dediler: "Öğrencilerin Sebt günü yasayı ihlal ediyor." İsa, Beytsada'da Sebt'e riayet etmediği gerekçesi ile suçlandığında, 'Oğul'luğunu ve Baba ile uyum içinde çalıştığını kanıtlayarak kendisini savundu. Öğrencilerini suçladıkları için İsa onlara Eski Ant- laşma'dan örnekler gösterir ve Allah'ın hizmetinde olan insanların Sebt günü yaptıklarını anlatır.

Yahudi öğretmenler, Kutsal Yazı'yı çok iyi bildiklerini iddia ediyorlar ve bununla övünüyorlardı. İsa onlara verdiği cevapta onların bu konudaki bilgisizliklerini kınadı. İsa şöyle yanıtladı: "Davut'un kendisinin ve yanındakilerin acıkınca ne yaptıklarını hiç okumadınız mı? Allah evine girdi ve kâhinlerden başkasının yemesi yasak olan adak ekmeklerini alıp yedi, yanındakilere de verdi." Sonra İsa onlara: "İnsan Sebt günü için değil, Sebt günü insan için yaratıldı." "Ayrıca kâhinlerin her hafta tapmakta Sebt günüyle ilgili buyruğu çiğnedikleri halde suçlu duruma düşmediklerini Kutsal Yasa'da okumadınız mı? Size şunu söyleyeyim, burada tapınaktan daha üstün bir şey var... 'İnsanoğlu' Sebt gününün de Rab'bidir"dedi.

Davut'un kutsal olarak ayrılmış ekmeği yiyerek açlığını gidermesinin yanlış olmaması gibi, öğrencilerin Sebt gününde başakları koparmaları da yanlış değildi. Ayrıca hahamlar da Sebt günü diğer gün- lerdekinden daha fazla çalışıyorlardı. Aynı çalışma dünyasal bir iş için yapılsa, bu günahkar bir hareket olurdu. Fakat hahamlar Allah'ın hiz- metindeydiler. Onlar, İsa'nın kurtarıcı gücünü işaret eden görevleri yerine getiriyorlardı. Onların çalışmaları Sebt'in amacına uygundu; fakat şimdi, İsa kendisi gelmişti. Öğrenciler İsa'nın işini yaparak kendilerini Allah'ın hizmetine adadılar ve bu işi gerçekleştirmek için gerekli olanı Sebt gününde yapmaları yanlış bir hareket değildi.

İsa, hem öğrencilerine, hem de düşmanlarına, Allah'a hizmet etmenin her şeyden daha önemli olduğunu öğretecekti. Allah'ın bu dünyadaki işinin amacı, insanları kurtarmaktır; bu yüzden bu işin gerçekleşmesi için Sebt günü yapılması gereken her şey Sebt yasasına uygundur. İsa kendisinin Sebt gününün Rab'bi olduğunu belirterek tartışmayı bitirdi. Bu İlahi Yargıç, Sebt yasasını ihlal ettikleri gerekçesiyle suçlanan öğrencilerin aslında haklı olduklarını kanıtladı. İsa sadece düşmanlarını kınayarak bu konunun kapanmasını istemiyordu. Onların, bağnazlıklarıyla Sebt'i gerçek amacından saptırdıklarını belirtti. Onlara şöyle dedi: "'Ben kurban değil, merhamet is-terim,' sözünün anlamını bilseydiniz, suçsuz kişileri yargılamazdı- nız." Onların katı kuralları, Allah'a ibadet eden gerçek imanlıların sahip olduğu doğruluğun ve gerçek sevginin yerine geçemezdi.

İsa kurbanların tek başına hiçbir değer taşımadıklarını önemle belirtti. Kurban sunmak Allah'a yapılan ibadetin sadece bir Bölüm üydü ve tek başına yeterli değildi. Kurban sunmanın amacı, insanları Kurtarıcı'ya yönlendirerek, onları Allah ile uyum içine getirmekti. Allah, sevgiyle yapılan ibadete değer verir. Eğer ibadet sevgiden yoksun olarak ve sadece formalite gereği yapılırsa, bu O'na hakaret etmek demektir. Sebt için de aynı şey geçerlidir. Sebt'in amacı insanları Allah ile bütünleştirmektir; fakat insanlar hahamların bir yük haline getirdikleri ayinlere uymaya zorlandıkça, Sebt kutsallığını yitirdi ve formalite gereği yapılan bir ibadete dönüştü.

İsa Sebt günü havraya girerken, eli sakat bir adam gördü. Feri- siler Sebt günü olduğu için İsa'nın adamı iyileştirip iyileştirmeyeceğini merakla izliyorlardı. Kurtarıcı, Sebt günü bir kişiyi iyileştirdiğinde, yasaları çiğneyen biri olarak gösterileceğini çok iyi biliyordu. Fakat Sebt'i çevreleyen geleneksel taleplerin duvarlarını yıkmak için tereddüt etmedi. İsa hasta adama kalkıp ortaya çıkmasını söyledi ve şöyle sordu: "Sebt günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı? Can kurtarmak mı doğru, öldürmek mi?" Yahudiler arasında şöyle bir özdeyiş vardı: "Fırsatı olduğu halde iyilik yapmayan biri, kötülük yapmış sayılır." Hayat kurtarmayı reddetmek, öldürmek demekti. İsa hahamlara bu düşünceye göre karşılık verdi. Onlardan ses çıkmadı. İsa çevre-sindekilere öfkeyle baktı. Yüreklerinin katılığı O'nu kederlendir-mişti. Adama 'elini uzat!' dedi. Adam elini uzattı, eli eskisi gibi sağlam oluverdi."

İsa, kendisine, "Sebt günü bir hastayı iyileştirmek Kutsal Yasa'ya uygun mudur?" diye sorulduğunda, şöyle cevap verdi: "Hanginizin bir koyunu olur da Sebt günü çukura düşerse onu tutup çıkarmaz? İnsan, koyundan ne kadar daha değerlidir! O halde Sebt günü iyilik yapmak Yasa'ya uygundur."

Ajanlar kalabalığın önünde İsa'ya cevap vermeye cesaret edemediler. Çünkü zor durumda kalmaktan korkuyorlardı. O'nun söylediklerinin gerçek olduğunu biliyorlardı. Sahibinin maddi zarara uğramaması için hasta hayvanı iyileştirmeye çalışırlarken, geleneklerine ters düşmemek için hasta insanlara yardım etmekten çekinerek onları acı çekmeye terk ediyorlardı. Allah'ın görünüşünde yaratılan insana hayvandan daha az değer veriyorlardı. Bu bütün sahte dinlerde böyle- dir. Onlar, insanda kendisini Allah'tan üstün görme arzusunu uyandırırlar. Fakat gerçekte insana, hayvandan daha az değer verirler. Allah'ın Hükümranlığı'na karşı savaşan her din, insanı, onun yaratılışında verilen; fakat onu yitirmiş bile olsa, O'na, İsa tarafından tekrar verilecek olan görkemden yoksun bırakır. Her yanlış din yandaşlarına, insanların ihtiyaçlarına, çektikleri acılara ve haklarına ilgi göstermemelerini öğretir. Müjde'nin mesajı, İsa'nın, uğruna kendi hayatını feda ettiği insanlığa büyük değer verir. İnsanların ihtiyaçları ve sorunları ile yakından ilgilenmeyi öğretir. Rab, şöyle der: "Tek bir insanı has altından ve bir adamı Ofir'in saf altınından daha nadir kılacağım."

İsa, "Sebt günü iyilik yapmak mı doğru, kötülük yapmak mı? Can kurtarmak mı doğru, öldürmek mi?" diye sorarak Ferisilere döndü ve kötü amaçlarını onların yüzüne vurdu. İsa, insanlara mutluluk getirip onların hayatlarını kurtarırken, Ferisiler kin ve nefretle dolu olarak O'nu öldürmenin yollarını arıyorlardı. Onların yapmayı planladığı gibi, Sebt gününde bir kişiyi

öldürmek, İsa'nın yaptığı gibi hastaları iyileştirmekten daha mı iyiydi? Allah'ın kutsal gününde birini öldürmeyi düşünmek mi, yoksa Allah'ın sonsuz merhametinin en güzel ifadesi olan sevgiyle tüm insanları kucaklamak mı daha dürüst bir davranıştı?

İsa eli sakat olan adamı iyileştirerek Yahudilerin geleneklerini kınadı ve dördüncü emre Allah'ın buyurduğu gibi riayet etti. Kendisi hakkında şikayetçi olanlar, Allah'ın kutsal gününe saygısızlık ederken, İsa Yahudilerin anlamsız sınırlamalarını ortadan kaldırarak Sebt'i onurlandırdı.

İsa'nın Yasa'yı ortadan kaldırdığını düşünenler, O'nun, Sebt'e uymadığını ve kendisiyle aynı şekilde davranan öğrencilerini de haklı çıkarmaya çalıştığını öğretirler. Böylece onlar da haksız eleştirilerde bulunan Yahudilerin durumuna düşerler. Bu konuda İsa'nın tanıklığını da reddederler. İsa, şöyle der: "... tıpkı benim babamın buyruklarını yerine getirdiğim ve sevgisinde kaldığım gibi." Kurtarıcı ve öğrencileri, Sebt yasasını asla ihlal etmediler. İsa, yasanın canlı temsilcisiydi. Yaşamı boyunca yasanın kutsal buyruklarını hiçbir zaman ihlal etmedi. Kendisini her fırsatta eleştirmeye çalışan bir milletin içinde, korkusuzca şöyle dedi: "Hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir?"

Kurtarıcı, öncülerin ve peygamberlerin sözlerini geçersiz kılmak için gelmedi. Çünkü kendisi onların aracılığıyla konuşmuştu. Allah'ın Sözü'nün tüm gerçekleri O'nun vasıtasıyla insanlara iletildi; fakat bu kıymetli hazineler yanlış amaçlar için kullanıldı. Onların yaydıkları değerli ışık, yanlışları çoğaltmak için kullanıldı. Allah, yanlış amaçlarda kullanılmalarını önlemek için onların gerçek değerinin farkına varılmasını arzuluyordu. Bu işi sadece ilahi bir Kişi yapabilirdi. Gerçek, kötü niyetli kişilerin elinde yanlış yorumladığından dolayı Allah'ın ve insanların düşmanının amacına hizmet etmekteydi. İsa, onun Allah'ı yücelteceği ve insanların kurtuluşunu sağlayacağı yere gelmişti.

"İnsan Sebt günü için değil, Sebt günü insan için yaratıldı." Allah'ın kuralları insanların iyiliği içindir. "Bütün bunlar sizin yararınıza- dır. Böylelikle Allah'ın lütfü çoğalıp daha birçoklarına ulaştıkça, Allah'ın yüceliği için şükran artsın." "Pavlos, Apollos, Kefas, dünya olsun, yaşam, ölüm, şimdiki ve gelecek zaman her şey sizindir. Siz Mesih'insiniz ve Mesih de Allah'ındır." Sebt'in sadece bir Bölüm ü olduğu On Emir'i, Allah, halkına bir kutsama olarak verdi. "Allah'ımız Rab'den korkalım. Bütün günler bize iyilik olsun ve bugün olduğu gibi bizi sağ bıraksın diye, Rab, bütün bu kanunları tutmamızı bize emretti." Mezmurlar aracılığıyla mesaj İsrail'e verildi. "O'na neşeyle kulluk edin. Huzuruna sevinç ezgileriyle çıkın! Bilin ki, Rab Tanrı'dır. Bizi yaratan O'dur. Biz de O'nunuz. O'nun halkı, otlağının koyunlarıyız. Kapılarına şükranla, avlularına övgü ile girin! O'na şükredin. Adına övgüler sunun." Sebt'e bağlı kalan imanlılar hakkında Rab, şöyle der: "Onları kutsal dağıma getireceğim ve dua evimde sevindireceğim."

"Bu yüzden İnsanoğlu Sebt gününün de Rab'bidir." Bu sözler ilahi bilgi ve avunç doludur. Sebt, insan için yaratıldığından dolayı Rab'bin günüdür ve İsa'ya aittir. "Her şey onun aracılığıyla var oldu ve var olan hiçbir şey O'nsuz olmadı." Her şeyi O yarattığı için, Sebt'i

yaratan da O'dur. Sebt, O'nun aracılığıyla yaratılışın bir anısı olarak kutsandı. O, Allah'ın hem Yaratıcı olduğunu hem de yarattığı her şeyi kutsadığını işaret eder. Gökyüzündeki ve yeryüzündeki her şeyin yaratıcısı olan ve yaratılanların hep birlikte varlığını sürdürmesini sağlayan Kişi'nin, inanlı topluluğunun başı olduğunu ve O'nun gücü vasıtasıyla Allah ile barıştığımızı belirtir. Çünkü İsrail ile ilgili olarak O, şöyle dedi: "Onları kutsayan Rab'bin Ben olduğumu bilsinler diye, Sebt'i onlarla benim aramda işaret olarak onlara buyurdum." Bu yüzden Sebt, İsa'nın bizi kutsayan gücünün bir işaretidir. O'nun kutsayan gücünün bir işareti olarak Sebt, İsa vasıtasıyla Allah'ın halkından olan herkese buyurulur. Rab şöyle der: "Kutsal Sebt gününde kendi yollarında yürümeyerek, kendi zevkini bulmayarak o güne riayet edersen, o zaman zevki Rab'de bulursun." İsa'nın yaratıcı ve kutsayıcı gücünün bir simgesi olarak kabul eden herkes için Sebt, bir zevk olacaktır. Onlar yüreklerinde İsa'nın varlığını hissederek Sebt gününde ibadet etmekten zevk duyarlar. Sebt O'nun büyük kurtarıcı gücünün kanıtı olarak yaratılışımızı işaret eder. Aden bahçesinde kaybedilen barışı bize hatırlatırken, Kurtarıcı sayesinde bu barışı tekrar elde edeceğimizi bize bildirir. Tabiattaki her varlık O'nun şu çağrısını tekrarlar: "Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm."

BÖLÜM 30. "İSA ON İKI ELÇISINI ATADI"

"İsa, dağa çıkarak istediği kişileri yanına çağırdı. Onlar da yanına gittiler. Kendisiyle birlikte kalacak, Söz'ü yaymaya gönderebileceği on iki kişi atadı." Dağlık bölgedeki koruluk alanın altında; Celile denizine yakın o- lan bu yerde, İsa Söz'ü yaymaları için öğrencileri habercileri olarak atadı ve onlara burada bir konuşma yaptı. Tarlalar ve ormanlar İsa'nın en sevdiği yerlerdi. Öğretilerinin çoğu havra ya da tapınaklar yerine açık havada verildi. O'nu izleyen kalabalık gruplar, hiç bir havraya sığmazdı; fakat O'nun tarlalarda ya da koruluklarda ders vermesinin tek sebebi bu değildi. İsa doğa manzaralarını seviyordu. Sessiz ve sakin olan her yer, O'nun için kutsal bir tapınaktı.

Yeryüzünde yaşayan ilk insanlar, tapınaklarını Aden bahçesindeki ağaçların altında seçmişlerdi. İsa, insanlığın ilk babası Adem ile orada birlikte oldu. Aden bahçesinden kovulduklarında ilk anne ve babamız hala tarlalarda ve koruluklarda ibadet ediyorlardı; ve İsa onlarla lütfunun sevindirici haberiyle orada karşılaştı: Mamre'deki meşe ağaçlarının altında İbrahim ile2; akşam vakti ibadet etmek için tarlaya giden İshak ile; Bethel tepelerinde Yakup ile3; Midyan'ın dağlarının arasında Musa ile4; ve çocukken sürülerini otlatan Davut ile konuşan İsa'ydı. İbrani halkının on beş asır boyunca evlerini yılda bir kez terk edip, "güzel hurma ağaçlarının, sık yapraklı ağaçların ve söğüt ağaçlarının dallarından" yapılan kulübelerde bir haftalığına kalmasını buyuran da İsa'ydı.

İsa öğrencilerini eğitirken, onlara öğretmeyi arzuladığı fedakarlıkla daha fazla uyum içinde olduğundan dolayı, şehrin gürültüsü ve kargaşası yerine, sessiz tarlaları ve korulukları tercih etti. Hizmet ettiği sıralarda, insanları mavi gökyüzü altında, yemyeşil tepelerde, göl kıyılarında bir araya getirmeyi seviyordu. Burası O'nun yarattığı doğal güzelliklerle çevriliydi. Kendisini dinleyen kişilerin yüzeysel düşüncelerden uzaklaşıp doğal düşüncelere dönmesini burada sağlayabilirdi. Doğanın büyümesi ve gelişmesinde O'nun krallığının ilkeleri açığa çıktı. İnsanlar gözlerini Allah'a doğru çevirip O'nun kendi elleriyle yarattığı harikulade eserlere bakarken, İsa'nın öğretileri onlara doğanın tüm görkemi içinde anlatıldı. Yüreğinde İsa'yı hissederek dua etmek için tarlalara giden herkes aynı şeyleri hisseder. Onlar kendilerini kutsal bir etki ile çevrelenmiş hissedeceklerdir. Rab'bin anlattığı ibret dersleri hep doğa ile ilgilidir ve önerilerini insanlara bildirmesi konusunda O'na aracılık ederler. Doğada Allah ile bütünleşerek, düşüncelerimiz yükselir ve kalbimiz huzur bulur.

İsa'nın ayrılışından sonra O'nun temsilcisi olacak inanlı topluluğunun organize edilmesi için ilk adım şimdi atılmalıydı. İbadet edecekleri özel bir tapınakları yoktu. Fakat Kurtarıcı, öğrencilerini, kendisinin yaptığı gibi sessiz ve tenha bir yerde, doğanın tüm güzellikleriyle birlikte dua etmeye yöneltti. O günün kutsal anısı, denizin, vadinin ve dağların oluşturduğu eşsiz manzara ile onların hafızalarına yerleşti. İsa öğrencilerini, kendisi ile ilgili olarak gördükleri ve duydukları hakkında tanıklık etmeleri ve bunu dünyaya bildirmeleri için çağırdı. Bu, o zamana kadar insana verilen en önemli görevdi ve önem bakımından İsa'nın görevinden sonra geliyordu. Dünyayı kurtarmak için Allah ile birlikte çalışacaklardı. On iki öncünün Eski

Antlaşma'da İsrail'in temsilcileri oldukları gibi, bu havariler de Müjde'nin temsilcileri olacaklardı.

Kurtarıcı, seçtiği kişilerin karakterlerini iyi tanıyordu; tüm hataları ve zayıflıkları O'nun gözünün önüne geldi; onların yaşayacakları zorlukları; ve ne kadar büyük bir sorumluluk taşıdıklarını biliyordu. Onların zaaflarını ve yanlışlarını düşündüğünde, onlar için üzüldü. Onlar dağın yamaçlarında uyurken, İsa bütün gece boyunca onlar için dua etti. Günün ilk ışıklarında kendisi ile buluşmalarını buyurdu; çünkü onlara bazı önemli açıklamalarda bulunacaktı.

Bu öğrenciler etkin çalışmada bazen İsa ile birlikte yer almışlardı. Yuhanna ve Yakup, Andreas, Petrus ve Filipus, Natanyel ve Matta, O'na diğerlerinden daha yakın olmuşlardı ve O'nun mucizelerine daha fazla tanık olmuşlardı. Petrus, Yakup ve Yuhanna hala O'na çok yakındılar. Neredeyse her gün O'nunla birlikteydiler. O'nun mucizelerine tanık oluyorlar ve sözlerini dinliyorlardı. Yuhanna, İsa'nın çok sevdiği bir öğrencisi olmak istediği için O'nunla daha yakın bir ilişki içine girdi. Kurtarıcı onların hepsini seviyordu; fakat Yuhanna ilahi bilgiyi almaya en fazla istekli olandı. Diğerlerinden daha gençti ve çocuksu saflığıyla kalbini tümüyle İsa'ya açtı. Böylece İsa'ya daha çok sempati duydu ve Kurtarıcı'nın en derin ruhsal öğretileri, onun aracılığıyla halkına iletildi.

Havarilerin oluşturduğu gruplardan birinin başında Filipus vardır. O, İsa'nın şu buyruğu verdiği ilk öğrencidir: "Ardımdan gel!" Filipus, Andreas ve Petrus'un şehri olan Beytsayda'dandı. Yahya'nın verdiği dersleri dinlemişti. Onun İsa'dan "Tanrı Kuzusu" olarak söz ederek yaptığı açıklamaları dinlemişti. Filipus gerçeği arayan dürüst bir kişiydi. Fakat kolay inanan biri değildi. İsa'ya katılmasına rağmen, Natanyel'e İsa hakkında söyledikleri, onun İsa'nın ilahiliğine tam olarak ikna olmadığını gösterir. İsa'nın, gökyüzünden gelen bir ses tarafından Tanrı'nın Oğlu olarak bildirilmesine rağmen, Filipus İsa'yı yalnızca Yusuf oğlu Nasıralı İsa olarak görüyordu. İsa beş bin kişiyi do-yurduğunda, Filipus'un imanındaki eksiklik tekrar ortaya çıktı. İsa onu denemek için "Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım?" diye sordu. Verdiği cevapta Filipus'un inançsızlığı hemen kendisini gösterdi: "Her birinin az bir şey yiyebilmesi için iki yüz dinarlık ekmek bile yetmez." İsa bu yanıt karşısında çok üzüldü. O'nun yaptığı çalışmaları görmesine ve O'nun gücünü hissetmesine rağmen, Filipus'un imanı hala eksikti. Grekler, İsa hakkında Filipus'a sorular sorduklarında onları Kurtarıcı ile tanıştırma fırsatını değerlendiremedi; bunu Andreas'a anlatmaya gitti. İsa çarmıha gerilmeden önceki son saatlerde Filipus'un sözleri onun imanının eksikliğini gösterdi. "Tomas, 'Rab, nereye gideceğini bilmiyoruz ki, yolu nasıl bileceğiz?' dedi. İsa ona, 'yol, gerçek ve yaşam ben'im' dedi... Eğer beni tanısaydınız, Babam'ı da tanırdınız. Filipus, şüpheyle 'Rab bize Baba'yı göster, bu bize yeter!' dedi." Üç yıl boyunca İsa ile birlikte olan bu öğrencinin imanı böylesine zayıftı.

Natanyel, Filipus'un inançsızlığının aksine çocuksu bir güven duyuyordu. Her konuda son derece ciddi davranan ve görünmeyen gerçekliklere iman eden biriydi. Buna karşın Filipus, İsa'nın okulunda bir öğrenciydi ve İlahi Öğretmen, onun inançsızlığına ve anlayışsızlığına sabırla dayandı. Kutsal Ruh öğrencilerin üzerine indiğinde, Filipus ilahi buyruk uyarınca bir

öğretmen oldu. Ne söylediğini biliyordu ve kendisini dinleyenlerin kalplerine inanç getiren bir güvenceyle onlara dersler verdi.

İsa öğrencilerini havariliğe atanmaya hazırlarken, onların arasında çağrılmayan bir kişi belirdi. Bu kişi Yahuda İskariyot'tu. İsa'ya inandığını ve O'nun yolundan gittiğini iddia eden bir kişiydi. Şimdi öğrenciler arasında yer almak için ricada bulunmak üzere geldi. Büyük bir ciddiyetle ve sözde içtenliğiyle şöyle dedi: "Nereye gidersen, senin ardından geleceğim." İsa onu ne kabul, ne de reddetti; fakat şu acı sözlerle cevap verdi: "Tilkilerin ini, gökte uçan kuşların yuvaları var; fakat 'İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok." Yahuda, İsa'nın öğrencilerinin arasına katılarak yeni krallıkta kendisine iyi bir yer edineceğini umuyordu. İsa yaptığı açıklamayla onun bu umudunu kırmak istedi.

Öğrenciler, Yahuda'nın kendilerine katılmasını çok istiyorlardı. Yahuda kendisinden emin, zeki, çabuk kavrayan ve özel yeteneklere sahip biri gibi görünüyordu. İşlerinde kendisine büyük ölçüde yardımcı olabileceğini belirterek onu İsa'ya tavsiye ettiler. İsa'nın tereddütsüz bir şekilde O'nu kabul etmesine çok şaşırdılar. İsa çalışmalarında İsrail'deki liderlerden yardım istemediği için, öğrencileri hayal kırıklığına uğradılar. Bu saygın kişilerin desteğini alarak O'nun durumunu güçlendirmemesinin bir hata olacağını düşündüler. İsa eğer Yahuda'yı reddetseydi, diğer öğrencileri, öğretmenlerinin düşüncelerinden şüphe duyarlardı. Yahuda'nın sonraki hikayesi, Allah'ın işi için uygun olan insanları seçerken, dünyasal düşüncelerin etkili olmasına izin vermenin ne gibi tehlikeler yaratacağını gösterecekti. Öğrencilerin istediği gibi bu tür kişilerle birlikte çalışmak, ihanetle sonuçlanabilir ve onları en kötü düşmanlarının ellerine teslim edebilirdi.

Buna rağmen, Yahuda öğrencilerden biri oldu. İsa'nın karakterinin güzelliğine duyarsız değildi. İnsanları Kurtarıcı'ya çeken ilahi gücün etkisini hissetti. Ezilmiş bir kamışı kırmak ve dumanı tüten bir ocağı söndürmek için gelmeyen Kişi, ilahi ışığa doğru gelen bu kişiyi reddetmeyecekti. Kurtarıcı, Yahuda'nın yüreğindekini okudu; Tan- rı'nın lütfü ile kurtarılmazsa, Yahuda'nın, kötülüklerin bataklığında boğulacağını biliyordu. Bu kişiyi kendisine bağlayarak onu her gün kendi bencil sevgisinden vazgeçebileceği yere getirdi. Eğer kalbini İsa'ya açarsa, İlahi lütuf onun bencilliğinin sonucunda oluşan kötülükleri yok edecekti ve böylece Yahuda da Allah'ın Krallığı'nda yer almayı hak eden biri olabilirdi.

Allah, karakterlerindeki insana özgü özellikleriyle insanları oldukları gibi kabul eder. Eğer O'na bağlı kalırlar ve O'nunla ilgili kutsal bilgileri öğrenirlerse, Allah kendisine hizmet etmeleri için onları eğitir. Onların seçilmesinin nedeni mükemmel olmaları değildir; fakat tüm kusurlarına rağmen, gerçeği öğrenip uygulayarak ve İsa'nın lütfuyla O'nun mükemmelliğini örnek alarak ruh ve karakter yapısı bakımından kendilerini geliştirebilirler. Yahuda diğer öğrencilerle aynı imkanlara sahipti. O da İsa'nın verdiği önemli dersleri dinledi; fakat İsa'nın istediği şekilde gerçeğin uygulanması konusunda, Yahuda'nın amaçları ve arzuları farklıydı ve gökyüzünün buyruklarına uymak için kendi fikirlerinden vazgeçmek istemiyordu.

Kurtarıcı bir süre sonra kendisine ihanet edecek olan kişiye ne kadar nazik bir şekilde davrandı! İsa, öğretilerinde açgözlülüğü kınayan hayırseverlik üzerinde önemle durdu. Yahuda'ya açgözlülüğün ne kadar kötü bir davranış olduğunu gösterdi. Bu öğrenci birçok kez O'nun öğretisinde kendi karakterinin anlatıldığını ve kendi günahlarının işaret edildiğini fark etti; fakat dürüst olmadığını hiçbir zaman itiraf etmedi ve bu tavrından asla vazgeçmedi. O, kendi kendine yeterli olduğunu düşünüyordu ve Şeytan'ın onu ayartma çabasına karşı koymak yerine, hilekar davranışlarına devam etti. Kendisine verilen ilahi görevin ve elçiliğin değerini anlasaydı İsa'yı kendisinin olması gereken canlı örneği olarak kabul ederdi; fakat Yahuda bu ilahi derslere gereken ilgiyi göstermedi.

İsa, açgözlülüğünden dolayı onu asla sert bir şekilde azarlamadı. Onun yüreğindekini açık bir kitap gibi okuduğunu kanıtlarken bile, yanlış yoldaki bu kişiye ilahi bir sabırla katlandı. Doğru yola nasıl gireceğini ona açıkladı. Yahuda'nın gökyüzünün ışığını reddetmesi için hiçbir özrü yoktu. Yahuda ışıkta yürümek yerine aynı yanlışları yapmayı tercih etti. Kötü arzular, intikam hırsı, karanlık düşünceler, Şeytan onu kontrolü altına alıncaya dek, onun tüm benliğini kapladı. Yahuda, İsa'nın Düş- manı'nıntemsilcilerinden biri haline geldi.

İsa'nın yanına ilk geldiğinde inanlı topluluğuna mutluluk getirebilecek bazı güzel huyları vardı. Eğer İsa'ya bağlı kalsaydı, havarilerin başı olabilirdi; fakat hataları kendisine gösterildiğinde kalbini taşlaştırdı. Kibir ve isyan içinde kendi bencil hırslarını seçti ve böylece Allah'ın, ona gerçekleştirmesi için verdiği göreve uygun olmayan biri haline geldi.

İsa onları kendi hizmetine almak için çağırdığında, öğrencilerin hepsinin büyük hataları vardı. Mütevazı Kişi ile en yakın bağı olan Yuhanna bile mütevazı ve özverili biri değildi. O ve erkek kardeşi ile birlikte "şimşeğin oğulları" diye çağrılırlardı. Onlar İsa ile birlikteyken, İsa'ya karşı yapılan yanlış bir hareket, onların hemen kızmalarına ve öfkelenmelerine neden oluyordu. Bu öğrencinin sinir, intikam ve eleştiri dolu ruhu, onun davranışlarına yansıyordu. O, kibirli ve hırslıydı ve Allah'ın Krallığı'nda ilk olmayı arzuluyordu. Fakat kendi sert kişiliğinin aksine, her gün İsa'nın davranışlarındaki sabır ve hoşgörüyü görüyordu. O'nun tevazu ve sabır ile ilgili verdiği dersleri dinliyordu. Kalbini ilahi etkiye açtı ve Kurtarıcı'nın sözlerini sadece dinlemekle kalmadı, onları bizzat uyguladı. İsa'ya bağlı kalmayı öğrendi ve O'na bu görevinde yardımcı oldu.

İsa bazen öğrencilerini azarlardı ve onları uyarırdı; fakat Yuhanna ve kardeşi O'nu terk etmediler; sitemlerine rağmen onlar İsa'yı seçtiler. Kurtarıcı zayıflıklarından ya da hatalarından dolayı onlardan uzaklaşmadı.. O'nun yaşamından ders aldılar ve sıkıntılarını sonuna kadar paylaşmaya devam ettiler. İsa'yı örnek aldıklarında, onların karakterleri gelişti.

Havarilerin alışkanlıkları ve karakterleri birbirlerinden çok farklıydı. Onların arasında vergi görevlisi Matta, Roma'dan nefret eden ateşli Şimon, aceleci ve atılgan Petrus, ihanet eden Yahuda, ürkek, çekingen fakat dürüst olan Tomas, inancı zayıf ve şüpheci Filipus, gayretli, hırslı "Zebedi'nin oğullan" olarak çağrılan iki kardeş vardı. Onların hepsi tüm hataları ve kötülüklere karşı zayıflıklarıyla bir araya geldiler; fakat onlar İsa aracılığıyla imanda, öğretide

ve ruhsal bakımdan bir bütün olmayı öğrenerek Allah'ın ailesinde yer alacaklardı. Birçok kez denenecekler, zorluklarla karşılaşacaklar ve kimi zaman görüş ayrılıklarına düşeceklerdi; fakat İsa onların kalplerine yerleştiğinde, artık aralarında hiçbir şekilde anlaşmazlık olamazdı. O'nun sevgisi onları birbirlerini sevmeye yöneltecekti; Öğretmen'in verdiği dersler, onlar kendi düşünce ve kararlarında hem fikir oluncaya dek, farklı karakter yapılarına sahip olmalarına rağmen onları bütünleştirecekti. İsa onlar için merkez noktasıydı. Onlar birbirlerine İsa'ya yaklaştıkları ölçüde yaklaşacaklardı.

İsa öğrencilere verdiği dersin sonunda bu küçük grubu etrafında topladı; ve diz çökerek ellerini onların başlarının üzerine koyup onları kutsal görevlerine hazırlamak için dua etti. Böylece Rab'bin öğrencileri Müjde'yi yayma görevine atandılar. İsa, insanların arasındaki temsilcileri olarak günahsız melekleri değil, onların kurtarmak istedikleri günahkar insanları seçti. İsa insanlığa ulaşabilmek için insan özdeşliğini aldı. İlahiliğin insanlığa ihtiyacı vardı; çünkü dünyaya kurtuluşu getirmek, hem ilahilik hem de insanlık sayesinde olacaktı. Allah ile insan arasında iletişim kurulabilmesi için ilahiliğin insanlığın yardımına gereksinimi vardı. İnsanın, kendisine Allah özdeşliğini verecek, Allah'ın verdiği görevi yerine getirmesini sağlayacak, kendi gücünün dışında ve ötesinde bir güce ihtiyacı vardır; fakat bu, insani elçiliğin gereksiz olduğu anlamına gelmez. İnsanlık, ilahi güce sımsıkı sarılır. İsa iman yoluyla onların kalbine yerleşir; ve İlahi olan Kişi ile birlikte çalışmanın sonucunda, insanın gücü iyilik yapmak için yeterli hale gelir.

Çelileli balıkçıları çağıran Kişi, insanları bugün hala kendisine çağırmaktadır. İlk öğrencileri aracılığıyla olduğu gibi, ilahi gücünü bizim aracılığımızla da göstermeyi arzular. Her ne kadar hatalarımız ve günahlarımız da olsa, Rab bize kendisinin öğrencileri olma fırsatını verir. O'nunla bütünleşerek Allah'ın işini yapabilmemiz için bizi ilahi dersler almaya çağırır.

"Üstün gücün bizden değil, Allah'tan kaynaklandığı bilinsin diye bu hâzineye toprak kaplar içinde sahibiz." Müjde, bu yüzden melekler yerine hata yapan insanlara verildi. İnsanlığın zayıflığı aracılığıyla çalışan gücün Allah'ın gücü olduğu açıkça görülür; ve böylece bizim kadar güçsüz olanlara yardım edebilen gücün, bize de yardım edebi-leceğine inanmak için yüreklendiriliriz. "Bilgisizlere, yoldan sapanlara yumuşak davranabilir. Çünkü kendisi de insana özgü zayıflıklarla kuşatılmıştır." Kendileri de aynı şeyleri yaşadıkları için bu yolda karşılaşılan tehlikeleri ve güçlükleri bilirler; ve bu yüzden aynı tehlikeyi yaşayanlara yardım eli uzatmak için çağrılırlar. Bunlar şüphe ile akılları karışmış, imanları zayıflamış, zorluklar içinde yaşam mücadelesi veren ve Görünmeyen'i kavrayamayacak durumda olan insanlardır; fakat yardım etmek için kendilerine doğru geldiğini gördükleri bir dost, onların zayıf imanını ve İsa ile aralarındaki bağı güçlendirebilir.

Bizler, İsa'yı dünyaya tanıtırken gökyüzü melekleriyle birlikte çalışmalıyız. Melekler bizim onlara yardım etmemizi sabırsızlıkla beklerler. Çünkü insanla iletişim kurmak için yine bir insan aracı olmalıdır. Tüm kalbimizle kendimizi İsa'ya adadığımızda, Allah'ın sevgisini göstermek için bizim sesimiz aracılığıyla konuşabildikleri için melekler büyük sevinç duyarlar.

Bu Bölüm Markos 3:13:19; Luka 6:12-16'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 31. DAĞDAKI VAAZ

İsa konuşma yaptığında sadece öğrencilerini çağırmazdı. Dinleyicileri olarak sadece yaşam yolunu bilenleri seçmezdi. Bilgisiz ve yanlış yoldaki insanlara ulaşmak O'nun göreviydi. Onların düşüncelerinin karardığı yerde gerçeğin derslerini verdi. O, gerçeğin kendisiydi. Onları uyaran ve yüreklendiren sözleriyle, kendisine gelenlerin sıkıntılarını hafifletmeye çalışıyor ve onlara yardım elini uzatıyordu.

Özellikle öğrenciler için olmasına rağmen, dağ yamacındaki konuşmayı diğer insanlar da dinlediler. Elçilerin görevlerine atanmala-rından sonra, İsa öğrencileriyle birlikte göl kıyısına çekildi. Ayrıca, O'nun bütün yaptıklarını duyan büyük bir kalabalık sabahleyin erkenden Yahudiye'den, Kudüs'ten, İdumeya'dan, Şeria nehrinin ötesinden, Sur ve Sayda bölgelerinden ve Akdeniz sahillerindeki Fenike şehirlerinden kendisine akın etti. İsa'yı dinlemek ve hastalıklarından şifa bulmak amacıyla gelmişlerdi. Kötü ruhlardan sıkıntı çekenler de iyileştiriliyordu. Kalabalıkta herkes İsa'ya dokunmak için çabalıyordu. Çünkü O'nun içinden akan bir güç herkese şifa veriyordu.' "

Deniz kıyısında kendisini dinlemek isteyenlere sesini duyurabileceği kadar geniş bir alan yoktu. Bu yüzden İsa dağ yamacına geri döndü. Kalabalığa sesini duyurabileceği düz bir yer buldu. Çimenlerin üzerine oturdu. Öğrencileri ve orada bulunan kalabalık da onunla birlikte oturdu. Öğrenciler her zaman İsa'nın yanındaydı. Kalabalık sürekli İsa'ya doğru yaklaşıyordu. Bu yüzden öğrenciler O'na yakın durmaları gerektiğini anladılar. Anlattıklarını dikkatle dinleyebilmek için O'nun yanma oturdular. Gittikleri her yerde, her yaştaki insanlara bildirecekleri gerçekleri dikkatle dinliyorlar ve anlamaya çalışıyorlardı.

O'nun olağanüstü şeyler anlatacağının beklentisiyle, öğretmenlerinin etrafında toplandılar; İlahi krallığın yakında kurulacağına inanıyorlardı ve o sabah gerçekleşen olayların ışığında, İsa'nın, bu konuyla ilgili bir açıklama yapmak üzere olduğunun güvencesini aldılar. Kalabalık da bunu merakla bekliyordu. O'nu dikkatle dinliyorlardı ve onların bu beklentisi yüzlerinden okunuyordu. İlahi Öğretmen'in sözlerini dinleyerek yemyeşil çimenlerin üzerine oturduklarında, geleceğin görkemi onların tüm düşüncelerini sardı. Nefret ettikleri Romalıların üzerinde egemenlik kuracakları ve dünyanın imparatorluğununzenginlik ve hazinelerini ele geçirecekleri günü özlemle bekleyen din yorumcuları ve Ferisiler vardı. Yoksul köylüler ve balıkçılar, harabeden farksız olan evlerinin, kendi karınlarını bile doyurmaya yetmeyen yiyeceklerinin ve yaşadıkları zor hayat şartlarının mutlu ve huzurlu bir yaşama dönüşeceği güvencesini duymayı umuyorlardı. İsa'nın, kendilerine, gündüzleri giysi ve geceleri battaniye olarak kullandıkları tek bir elbise yerine, düşmanlarının sahip olduğu gibi pahalı ve gösterişli giysiler vereceğini umuyorlardı. Rab'bin seçtiği halk olarak, İsrail'in diğer milletlerin önünde onurlan-dırılmasını ve Kudüs'ün evrensel krallığın şehri olarak yüceltilmesini heyecan içinde bekliyorlar ve bundan gurur duyuyorlardı.

İsa onların dünyasal yücelik umutlarını kırdı. Dağ yamacındaki yaptığı konuşmada yanlış eğitimin sonucunda gelişen olayları açık-lamaya ve dinleyenlerin O'nun karakterini ve krallığını doğru şekilde algılamalarını sağlamaya çalıştı. Yanlış düşüncelerinden dolayı onları sert bir şekilde eleştirmedi. Dunyada günahın sonucunda oluşan sefaleti gördü. Buna karşın düştükleri bu durumu eleştirerek onları incitmedi. O zamana dek bildiklerinden ruhsal olarak daha üstün olan bir değeri onlara öğretti. Onların, Allah'ın Krallığı hakkındaki düşünceleri ile çatışmadan, bu konudaki kararı kendilerine bırakarak onlara yol gösterdi. O'nun öğrettiği gerçekler, kendisini izleyen kalabalık için olduğu kadar, bizim için de aynı derecede önem taşır. Biz de, onların yaptığı gibi Allah'ın Hükümranlığının temel ilkelerini öğrenmeliyiz.

İsa sözlerine topluluğu kutsayarak başladı. Ruhsal bakımdan ne kadar yoksul olduklarını kabul edenlere ve kurtarılmaya ihtiyaçları olduğunu hisseden insanlara ne mutlu dedi. Müjde yoksullara vaaz edilecektir. O, sadece ruhsal bakımdan zengin olduklarını ve hiçbir şeye ihtiyaçları olmadıklarını iddia eden kibirli kişilere değil, mütevazı ve pişmanlık duyan insanlara da açıklanır. Günaha çare olarak sadece bir tek kaynak açılmıştır. Bu kaynak, ruhsal bakımdan yoksul olanlar içindir.

Gururlu kalp kurtuluşu kazanmak için çaba gösterir; Göklerin Egemenliğindeki payımız ve yeterliliğimiz İsa'nın doğruluğunda anlam kazanır. Ancak kişi kendi zayıflığını kabul edip kibrinden tamamen vazgeçinceye ve kendisini Allah'ın kontrolüne verinceye kadar Rab, onun durumunu düzeltmek için bir şey yapmaz. Böylece Allah'ın vermeyi arzuladığı armağanı alabilir. O'na ihtiyacı olduğunu hisseden kişiden, hiçbir şey esirgenmez. Kendisinde bütün mükemmellikleri barındıran Kişi'ye hiçbir engel tanımadan ulaşabilir. "Çünkü yüksek ve yükselmiş, sonsuzlukta sakin ve ismi kutsal olan şöyle der: 'Ben yüksek ve kutsal yerde otururum ve alçak gönüllülerin ruhunu diriltmek ve ezilmişlerin yüreğini diriltmek için ezilmiş ve alçakgönüllü kişi ile birlikteyim.'"

"Ne mutlu yas tutanlara! Çünkü onlar avutulacaklardır. İsa, bu sözleriyle, yas tutmanın günahın suçunu ortadan kaldıran bir güce sahip olduğunu öğretmiyordu. O, sözde kutsallığı veya sahte alçakgönüllülüğü asla onaylamaz. O'nun sözünü ettiği yas, ağlayıp sızlanmak demek değildir. Günah yüzünden yas tutarken, Allah'ın çocukları olma ayrıcalığına sahip olduğumuz için sevinç duymalıyız.

Yaptığımız kötü işlerin sonucunda çoğu zaman zor durumlara düştüğümüz için üzülürüz; fakat bu, her zaman pişman olduğumuz anlamına gelmez. Kişi, işlediği günahın sonucunda duyduğu gerçek pişmanlığı Kutsal Ruh'un çalışmasının sonucunda hissedebilir. Kutsal Ruh, Kurtarıcı'yı üzen ve O'na acı veren kişinin yüreğinin nankörlüğünü ortaya çıkarır ve bizi pişmanlık içinde çarmıhın önüne getirir. İşlenen her günah İsa'yı yeniden yaralar; ve yaraladığımız Kişi ye baktığımızda, O'na büyük acılar veren günahlarımız için yas tutarız. Böyle bir yas, bizi günahlarımızdan döndürecektir.

Kendisini dünyasal değerlere ve zevklere kaptırmış bir kişi, bu yası bir zayıflık olarak algılayabilir. Fakat bu yas, günahlarından dönen ve pişman olan kişiyi sonsuz Olan'a ayrılmaz

bağlarla bağlayan güçtür. Bu, Allah'ın meleklerinin, kalbinin taşlaşması ve günahın sonucunda kaybedilen lütufları, pişmanlık duyan kişiye geri getirdiğini gösterir. Günahlarından dolayı pişmanlık duyan kişinin gözyaşları, doğruluğun güneşinin açmasından önce yağan yağmur taneleridir. Bu üzüntü ruhta, yaşayan bir pınar olacak sevinci müjdeler. "Ancak, yaptığın kötülükleri tanı. Tanrın Rab'be karşı günah işledin." '"Size öfkeli bakmayacağım. Çünkü ben merhametliyim' diyor Rab." "Siyon'da yaslılara tayin edip, kül yerine başlarına çelenk, yas yerine sevinç, ağırlık ruhu yerine övgü vermek için beni gönderdi."

Acı ve keder içinde yas tutanlar teselli edilirler. Kederin ve üzüntünün acısı, günaha göz yummaktan iyidir. Yaşadığımız kötü olaylar vasıtasıyla Allah, karakterimizdeki kötü yönleri bize gösterir. O'nun lütfuyla hatalarımızın üstesinden gelebilmemiz için bilmediğimiz yönlerimiz bize gösterilir ve Allah'ın uyarısını dikkate alıp almayacağımız ve önerisini kabul edip etmeyeceğimiz ile ilgili olarak deneniriz. Zor durumda kaldığımızda halimizden şikayetçi olmamalıyız. Bu durumun bizi İsa dan uzaklaştırmasına izin vermemeli, üzüntüye düşmemeli ve isyan etmemeliyiz. Allah'ın önünde mütevazılığımızı korumalıyız. Rab bin yolları sadece kendisini memnun etmek isteyen kişi için karanlıktır. Onlar, insana karanlık ve kasvetli görünürler. Allah'ın yolları merhamet yollarıdır ve bu yolun sonunda kurtuluş vardır. İlyas, çölde yaşamaktan bıktığını ve artık ölmek istediğini belirterek dua ettiği zaman ne yaptığını bilmiyordu. Merhametli Rab onun bu sözlerini ciddiye almadı. Önünde yapması gereken büyük bir iş vardı ve görevini yerine getirdikten sonra çölde yalnızlık içinde cesaretini yitirmiş olarak yok olup gitmeyecekti. Gökyüzüne, yücelerdeki tahta, Allah'ın kutsal elçileri eşliğinde yükselecekti.

Allah acı çekenlerle ilgili olarak şöyle der: "Yaptıklarını gördüm, ama onları iyileştirip yol göstereceğim. Karşılık olarak hem onları hem de aralarında yas tutanları avutacağım." "Onların yasını sevince dönüştüreceğim ve onlara teselli vereceğim. Onları sevindireceğim."

"Alçakgönüllü olanlara ne mutlu!" Karşılaştığımız zorluklar, İsa'da gizli olan tevazu ile büyük ölçüde azalabilir. Mesih'in mütevazılığına biz de sahip olursak, her gün karşılaştığımız zorlukların, bize yapılan hakaretlerin ve kötülüklerin üstesinden geliriz. Onlar ruhumuzu artık karartamazlar. İsa'ya inanan bir kişinin asilliğinin en büyük kanıtı, onun kendi iradesine hakim olmasıdır. Yaptığı kötülük ve za-limliklerle dürüstlüğünü yitiren kişi, Allah'ın kendisi aracılığıyla göstermek istediği kutsal karakterini yansıtmasına engel olur. Kalbin mütevazılığı, İsa'nın yolundan gidenlere zafer getiren güçtür; bu, onların gökyüzüne olan bağlılıklarının bir simgesidir.

"Rab yüksekse de alçakgönüllüleri gözetir. Küstahları uzaktan tanır." Allah, İsa'nın mütevazı ruhunu örnek alanlara son derece sevecen davranır. Başkaları onları hor görebilirler; fakat onların hor gördüğü bu insanlar, Allah katında büyük değer taşırlar. Gökyüzüne sadece zeki, yüce, iyiliksever, çalışkan ve gayretli olanlar değil; ruhsal bakımdan yoksul olan, İsa'nın varlığını arzulayan ve en büyük tutkuları Allah'ın isteğini yerine getirmek olanlar da rahatlıkla girebileceklerdir. Onlar giysilerini yıkayan ve onları Kuzu'nun kanında temizleyenlerin

arasında olacaklardır. “Bunun için, Allah’ın tahtının önünde duruyor-lar. O’nun tapınağında gece gündüz O’na tapınıyorlar. Taht üzerinde oturan, çadırını onların üzerine gerecektir.”

“Ne mutlu dürüstlüğe acıkıp susayanlara! Çünkü onlar doyurula- caklardır.” Kendisinin dürüst olmadığını hissetmesi, kişiyi dürüst olmaya yöneltir ve bu arzusunu gerçekleştirmeye çalıştığı zaman asla hayal kırıklığına uğramaz. Kalplerinde İsa için yer açanlar, O’nun sevgisini fark edeceklerdir. Allah’ın karakterini örnek alanlar mutlu olacaklardır. Kutsal Ruh, İsa’yı arayan kişiye mutlaka yardım eder. İsa’yı ona tüm mükemmellikleriyle gösterir. İsa’ya iman eden kişi, karakter bakımından O’na benzeyinceye kadar, Kutsal Ruh ona yardım etmeye devam eder. Sevgi unsuru onun yeteneklerini artırarak ve gökyüzü ile ilgili daha fazla bilgi edinmesini sağlayarak, onun ruhunu geliştirir. Böylece onu her bakımdan mükemmelleştirir. “Dürüstlüğe susayanlara ne mutlu! Çünkü onların susuzluğu giderilecektir.”

Merhametli olanlar, merhamet bulacaklar ve kalbi temiz olanlar, Allah’ı göreceklerdir. Her kötü düşünce ruha zarar verir, ahlaki değerleri zayıflatır ve Kutsal Ruh’un etkilerini yok eder. İnsanın Allah’ı görmesini engellemek için ruhsal görüşü zayıflatır. Rab pişman olan günahkarı affeder; fakat affedilmesine rağmen ruh lekelenmiştir. Ruhsal gerçeği anlamak isteyen kişi davranışlarındaki ve düşüncelerindeki tüm kötülüklerden vazgeçmelidir.

Fakat İsa’nın sözleri, kişiyi kötü düşüncelerden ve Yahudilerin titizlikle sakındığı törensel yozlaşmadan kurtarmaktan çok daha fazlasını sağlar. Bencillik, bizim Allah’ı görmemizi engeller. Sadece kendi çıkarını düşünen kişi, Allah’ı da kendisi gibi görür. Bundan vazgeçinceye dek sevginin kaynağı olan Kişi’yi anlayamayız. Sadece, bencil olmayan, mütevazı ve dürüst olan kalp, Allah’ı “merhametli, lütufkar, sabırlı, iyiliği ve gerçeği bol” olarak görür.

“Ne mutlu barışı sağlayanlara!” İsa’nın sağladığı barışın kaynağı gerçektir. O, Allah ile uyum içindedir. Dünya, Allah’ın Yasası’na düşmandır; günahkarlar kendilerini yaratana düşmandır; ve sonuç olarak onlar birbirlerine de düşmandırlar. Fakat Mezmurlar’da şöyle yazılıdır: “Yasa’nı sevenler huzur bulur. Onları hiçbir şey sarsmaz.” Barışı insanın kendisi sağlayamaz. Toplumun bireylerinin sıkıntılarını hafifletmek ve onları kötü davranışlardan uzaklaştırmak için yapılan insani planlarla barışı sağlayamayız. Çünkü onlar insanın kalbine ulaşamazlar. Gerçek barışı yaratan ve sürdürebilen tek güç İsa’nın lütfudur. Bu, kalbe aşılandığı zaman, kavga ve çekişmelere neden olan kötü düşünceleri yok edecektir. “Çalı yerine çam bitecek; ve ısırgan yerine mersin ağacı bitecek.” “Çöl ve kurak toprak sevinecek ve bozkır coşup çiğdem gibi çiçeklenip sevinçle coşacak.”

Ferisi örneğinden ve buyruklarından çok farklı olan bu öğreti herkesi şaşırttı. İnsanlar dünyasal zenginliğin kendilerine mutluluk getireceğini ve bu şekilde ün kazanacaklarını ve onurlandırılacaklarını düşünmeye yöneltilmişlerdi. Halk arasında “Rabbi” diye çağırılmak, zeki ve dindar kişiler olarak yüceltilmek onları memnun ediyordu. Bunu bir mutluluk tacı olarak görüyorlardı. Fakat bu büyük kalabalığın önünde, İsa, dünyasal kazanç ve onurun, bu gibi kişilerin alacağı ödül olduğunu açıkladı. İsa, kesin ve ikna edici bir şekilde konuştu. Sessizce O’nu dinlemekte olan kalabalık biraz korkmuştu. Şüphe içinde birbirlerine baktılar. Eğer bu

Kişi'nin öğretileri doğruysa, onların arasından kimler kurtarılacaktı? Birçoğu bu yüce Öğretmen'in Kutsal Ruh ile birlikte hareket ettiğine ve O'nun ilahi sözler söylediğine inandılar.

Onlara gerçek mutluluğun ne olduğunu ve onun nasıl elde edileceğini açıkladıktan sonra İsa, insanları sonsuz yaşam ve dürüstlüğün yoluna getirebilmek için Allah tarafından seçilen kişiler olarak, öğrencilerin görevlerini daha belirgin bir şekilde anlattı. Onların çoğu zaman cesaretlerini yitireceklerini, düş kırıklığına uğrayacaklarını, kendilerine düşman olan kişilerin hakaretlerine maruz kalacaklarını ve tanıklıklarının reddedileceğini biliyordu. Sözlerini dikkatle dinleyen bu saf kişilerin, görevlerini yerine getirirken, iftiralara uğrayacaklarını, onlara işkence edileceğini, hapsedileceklerini ve hatta öldürüleceklerini çok iyi biliyordu. "Ne mutlu doğruluk uğruna zulüm görenlere! Göklerin Egemenliği onlarındır. Bana olan bağlılığınızdan ötürü insanlar size sövüp zulmettikleri, yalan yere size karşı her türlü kötü sözü söyledikleri zaman ne mutlu size! Sevinin, sevinçle coşun! Çünkü göklerdeki ödülünüz büyüktür. Sizden önce yaşamış olan peygamberlere de böyle zulmettiler."

Dünya günahı seviyor ve dürüstlükten nefret ediyor. Bu, onun İsa'ya olan düşmanlığının da sebebiydi. O'nun sonsuz sevgisini reddedenlerin hepsi O'nun gerçeklerini rahatsız edici bir unsur olarak görürler. İsa'nın ışığı, onların günahlarını örten karanlığı yok eder ve onların kendilerini yenilemeleri gerektiği ortaya çıkar. Kutsal Ruh'un etkisini kabul edenler, kendileriyle çatışmaya girerken, günaha bağlı kalanlar gerçekle ve onun temsilcileriyle savaşırlar.

Böylece çekişme başlar ve İsa'nın yolundan gidenler, sanki insanlara zarar veren kişiler gibi suçlanırlar. Allah ile birlikte olmayı seçtikleri için dünya onlara düşman olur. Onlar, İsa'ya yapılan hakaretlere katlanırlar. Dünyanın en yüce Kişi'sinin geçtiği yoldan geçmektedirler. Onlar, düşmanlarının zulmünü kederle değil, sevinçle karşılamalıdırlar. Çektikleri her zorluk, onların daha da mükemmelleşmesini sağlar. Bütün bu zorluklar onların görevlerini daha iyi yapmaları için bir neden teşkil eder. Girdikleri her büyük çatışma, dürüstlük uğruna verdikleri bir mücadeledir ve her çatışma, onların kazana-cakları zafere sevinç ekleyecektir. İsa'nın yolundan gidenler, bunu göz önünde bulundurarak, bu zorluklardan korkup kaçmak yerine, sabır, iman ve sevinçle mücadele edeceklerdir. Allah'ın isteğini yerine getirmeyi her şeyden önemli sayarak, bunun için üzerlerine düşen gö-revi yapmayı sabırsızlıkla beklerler. O'na hizmet edenler, her görevi korkusuzca ve başkalarının düşüncelerinden etkilenmeden yerine getirirler.

İsa, şöyle dedi: "Sizler dünyanın tuzusunuz." Zulümden kaçmak için dünyadan uzak durmayın, ilahi sevginin tadının tuz gibi dünyayı bozulmaktan kurtarması için diğer insanların arasında bulunmalısınız. Kutsal Ruh'un etkisine cevap verenler, Allah'ın kutluluğunun insanlara aktığı kanallardır. Yeryüzünde Allah'a hizmet eden insanlar olmasa ve Allah'ın Ruhu insanların arasından çekilse, Şeytan'ın egemenliğinin amacı gerçekleşir ve dünya yok olmaya doğru giderdi. Kötüler bunu her ne kadar bilmese de, kendilerinin de sahip oldukları dünya nimetlerini, hor gördükleri ve zulmettikleri Allah'ın halkı ile birlikte yaşamalarına borçludurlar; fakat Hıristiyanlar için bu sadece sözle sınırlı kalırsa, onlar tadını kaybetmiş tuz gibi olurlar ve

onların dünyada hiçbir iyi etkileri kalmaz. Allah'ı yanlış tanıtmaları sonucu, inançsız insanlardan daha kötü bir duruma düşerler.

"Sizler dünyanın ışığısınız." Yahudiler kurtarılmayı sadece kendi uluslarıyla sınırlandırmayı düşündüler; fakat İsa onlara kurtuluşun tıpkı güneşin ışınları gibi olduğunu gösterdi. O, tüm dünyaya aittir. Müjde bir kitabın kapağı ya da bir dua evinin duvarları ile sınırlı değildir. O, kendi çıkarlarımız için ortaya çıkarılıp daha sonra bir kenara atılmamalıdır. O, günlük yaşamımızda bizi kutsayacaktır ve hem iş ilişkilerimizde, hem de sosyal ilişkilerimizde kendisini gösterecektir.

Gerçek karakter, dışarıda şekil verilip daha sonra giyilen bir giysi gibi değildir. O, kişinin yüreğinde şekillenir. Eğer diğer insanları da dürüstlük yoluna çağırmak istiyorsak, dürüstlüğün ilkelerini kalbimizde korumalıyız. İmanlı olduğumuzu iddia etmemiz, bizi dindar bir kişi gibi gösterebilir. İddia ettiğimiz değil, sahip olduğumuz ve uyguladığımız iman, gerçeğin sözünü koruyabilir. İlahi ışığı dünyaya iletmek için; ağırbaşlı ve çalışkan olmak, iyilik yapmak, günahtan uzak durmak, her şeye rağmen dürüst olmak ve kutsal bir yaşam sürerek başkalarına örnek olmak gerekir.

İsa, Yasa'nın ayrıntıları üzerinde durmadı; fakat kendisini dinleyenleri, onun gerektirdiklerini ortadan kaldırmak için geldiğini düşünmeye de sevk etmedi. Ajanların, her sözü kendi amaçları doğrultusunda kullanacaklarını biliyordu. Kendisini dinleyenlerin arasındaki birçok kişinin önyargılı düşüncelere sahip olduklarını da biliyordu. Musa aracılığıyla verilen Yasa ve dine olan imanlarını sarsacak hiçbir şey söylemedi. İsa bizzat hem ahlaki hem de törensel yasayı buyurmuştu. Kendi öğretisine duyulan güveni yok etmeye gelmedi. Yasa'ya ve peygamberlere olan saygısından dolayı Yahudi ulusunu kuşatan geleneksel sınırlamaların ve taleplerin oluşturduğu duvarı yıkmaya çalıştı. Onların yasayla ilgili yanlış yorumlarını bir kenara bırakırken, İbranilere bildirilen önemli gerçeklere sahip çıkmaları için öğrencilerini dikkatle uyardı.

Ferisiler yasaya bağlı olmalarıyla övünüyorlardı; buna karşın onun ilkeleriyle ilgili çok az bilgi sahibiydiler. Kurtarıcı'nın her sözünü kendilerine yapılan bir hakaret olarak kabul ediyorlardı. İsa gerçeği gizleyen engelleri ortadan kaldırırken, Ferisiler O'nun gerçeği yok etmekte olduğunu ve yasayı önemsemediğini birbirlerine fısıldadılar. Fakat İsa onların düşüncelerini okudu ve şöyle dedi: "Ruhsal Yasa'yı ya da peygamberlerin sözlerini ortadan kaldırmaya geldiğimi sanmayın. Ortadan kaldırmaya değil, yerine getirmeye geldim." İsa burada Ferisilerin suçlamalarında haksız olduklarını kanıtlıyor. O'nun dünyadaki görevi, ihlal ettiğini belirterek suçladıkları yasanın doğruluğunu kanıtlamaktı. Allah'ın Yasası değiştirilebilir ya da ortadan kaldırılabilir olsaydı, İsa'nın bizim günahlarımız yüzünden acı çekmesi gerekmezdi. O, kendi yaşamında da yasaya bağlı kalarak, onun buyruklarını bize açıklamak ve onu bize tanıtmak için geldi.

Allah, insanları sevdiği için bize kutsal buyruklarını vermiştir. Günahın sonuçlarından korumak için dürüstlüğün ilkelerini bize gös-terir. Yasa, Allah'ın düşüncesinin bir ifadesidir;

İsa aracılığıyla aldığımızda bizim de düşüncemiz haline gelir. Bizi doğal arzuların ve hırsların gücünden ve günaha sürükleyen ayartılmadan korur. Allah bizim mutlu olmamızı arzular ve O'na bağlı kalarak, sevinç bulmamız için bize yasanın buyruklarını vermiştir. İsa'nın doğumunda melekler şu ilahiyi söylediler: *"En yücelerdeki Allah'a yücelik ve yeryüzünde O'nu hoşnut eden insanlara esenlik olsun."*

Onlar İsa'nın yüceltmek ve onurlandırmak için geldiği yasanın prensiplerini bildiriyorlardı. Yasa Sina Dağı'nda bildirildiğinde, kendi günahkarlıklarının farkına varabilmeleri için Allah, insanlara kendi kutsal karakterini gösterdi. Yasa onların günahlı ve Kurtarıcı'ya ihtiyaçları olduğunu anlamaları için verildi. Yasa bunu, Kutsal Ruh aracılığıyla insanlar onun buyruklarını yerine getirdiğinde yapacaktı. Bu görev hala yapılmalıdır. İsa'nın yaşamında Yasa'nın ilkeleri açıkça görülür. Allah'ın Kutsal Ruh'u onların yüreğine ulaştığında ve İsa'nın ışığı, insanların, O'nun kanının aklayıcı gücüne olan ihtiyacını ve O'nun haklı çıkaran lütfunu gösterdiğinde, Yasa hala imanla aklanmamız için bizi İsa'ya getiren bir aracıdır. "Rab'bin yasası yetkindir. Cana can katar."

İsa, şöyle dedi: "Gök ve yer ortadan kalkmadan, her şey gerçekleşmeden, Kutsal Yasa'dan ufacık bir harf ya da bir nokta bile eksilmeyecek." Gökyüzünde parlayan güneş, üzerinde yaşadığımız yeryüzü, Allah'ın Yasası'nın değişmez ve sonsuz olduğunun kanıtıdır. Onlar yok olsa bile, ilahi buyruklar sonsuza dek kalacaktır. "Göğün ve yerin ortadan kalkması, Kutsal Yasa'nın ufacık bir noktasının yok olmasından daha kolaydır." İsa'yı işaret eden kurban sistemi, O'nun ölümüyle geçerliliğini yitirecekti; fakat On Emir'in buyrukları Allah'ın Egemenliği kadar kalıcıdır.

"Rab'bin Yasası mükemmel olduğundan dolayı" onun üzerinde değişiklik yapmak kötülük yapmak demektir. Allah'ın emirlerine itaat etmeyenler ve başkalarının da aynı şeyi yapmasına neden olanlar, İsa tarafından kınanırlar. Kurtarıcı'nın sadakat dolu yaşamı yasanın doğruluğunu kanıtladı. Yasaya insanlığın uyabileceğini ve ona itaat etmenin sonucunda gelişen karakterin mükemmelliğini gösterdi. O'nun gibi itaat edenler de aynı şekilde yasanın "kutsal, doğru ve iyi" olduğunu belirtirler.Diğer yandan, Allah'ın emirlerine karşı gelenler, Şeytan'ın, yasanın adil olmadığı ve ona uyulamayacağı yönündeki iddiasını des-teklerler. Böylece büyük düşman tarafından kandırılır ve Allah'a karşı saygısızlık ederler. Onlar ilk olarak Allah'ın Yasası'na karşı gelen Şey- tan'ın çocuklarıdır. Onların gökyüzüne alınmaları, isyan ve anlaşmazlıkların tekrar ortaya çıkmasına yol açar ve evrenin huzurunu bozardı. Yasanın tek bir ilkesini bile kasten ihlal eden hiç kimse gökyüzünün krallığına alınmayacaktır.

Rabbiler, dürüst oldukları için gökyüzüne giriş hakkına sahip olduklarını iddia ediyorlardı; fakat İsa bunun yetersiz ve önemsiz ol-duğunu belirtti. Ferisilerin dürüstlüğü, gösteriş için yapılan törenler ve gerçek hakkında yüzeysel olarak edinilen bilgilerden ibaretti. Rabbiler yasayı koruma çabalarından dolayı kendilerinin kutsal olduklarını iddia ediyorlardı; fakat onlar yaptıkları işlerle dinde dürüstlüğü yok ettiler. Geleneksel ibadetlere bağlı görünürlerken, yaşamlarında her türlü ahlaksızlığa göz yumdular. Onlar sahte dürüstlükleriyle gökyüzünün krallığına asla giremezlerdi.

İsa'nın zamanında çok az insanın gerçek dürüstlüğü onaylaması, insanlar için en büyük aldatmacaydı. İnsanların yaşadıkları tüm olaylarda, gerçeği yüzeysel olarak bilmenin kişiyi kurtarmak için yeterli olmadığı kanıtlanmıştır. Bu bilgiler doğruluğun meyvelerini getirmezler. İlahi gerçeğe karşı kıskançlık duyan bir kişi, aynı zamanda ondan nefret ettiğini yaşamının her alanında açıkça gösterir. Tarihin en karanlık devirleri, yobaz dini liderlerin sebep olduğu katliamlarla doludur. Ferisiler, İbrahim'in çocukları olduklarını iddia ediyorlar ve Tanrı bilgisine sahip olmalarıyla övünüyorlardı. Bu avantajlar onları bencillikten, kötülük yapmaktan, para hırsından ve ikiyüzlülüklerinden vazgeçiremedi. Kendilerinin, dünyanın en yüce din bilginleri olduklarını sanıyorlardı; fakat sahte imanları, onları Yüce Rab'bi çarmıha germeye yöneltti.

Bugün aynı tehlike hala varlığını sürdürmektedir. Birçok kişi sadece bazı ilahi prensiplere uydukları için imanlı olduklarını düşünür; fakat gerçeği kendi yaşamlarında uygulamamışlardır. O'na inanmamışlar ve sevmemişlerdir. Bu yüzden gerçeğin kutsanmasıyla gelen lütfü ve gücü alamamışlardır. İnsanlar gerçeğe iman ettiklerini belirtebilirler; fakat bu, onların dürüst, nazik, sabırlı ve gökyüzüne bağlı olmalarını sağlamıyorsa, bu hem onlara hem de onlar aracılığıyla dünyaya kötülük getirir.

İsa'nın dürüstlüğü, Allah'ın isteğini yerine getirebilmemiz için yüreğimizdeki ve yaşamımızdaki doğruluktur. Günahlı insan, sadece Allah'a iman ettiğinde ve O'na sürekli bağlı kaldığında dürüst olabilir. Gerçek kutsallık, onun düşüncelerini yükseltecek ve yaşamını onurlandıracaktır. Eskiden formalite gereği olarak yaptığı ibadeti, şimdi gerçek bir inanlının yaptığı gibi tüm kalbiyle ve iman dolu olarak yapacaktır. Allah a hizmet etmek için yapılan törenler, ikiyüzlü Ferisilerinki gibi anlamsız ayinler olmayacaktır.

İsa, emirleri ayrı ayrı ele alır ve onların gereklerinin anlamını ve önemini açıklar. Onların gücünden bir zerresini ortadan kaldırmak yerine, onların prensiplerinin ne kadar geniş kapsamlı olduğunu gösterir. Yahudilerin gösteriş için yaptıkları ibadetteki büyük hatayı açığa çıkarır. Kötü düşüncelerle ya da aşırı hırslarla Allah'ın Yasası'nın ihlal edildiğini bildirir. Yaşamı boyunca en az haksızlık yapan biri bile yasayı ihlal eder ve kendi ahlaki yapısının bozulmasına neden olur. Katliam ilk önce düşüncelerde oluşur. Kalbinde nefrete yer veren, kötülük yoluna ilk adımı atmış olur. Allah böyle bir kişinin sunduğu hizmeti onaylamaz.

Yahudiler sürekli intikam hırsı içindeydiler. Romalılara olan nefretlerinden dolayı onlara ağır suçlamalarda bulundular. Kötülük Prensi'nin hareketlerine uyarak, onu memnun ettiler. Böylece Şeytan'ın onlara bundan sonra yaptıracağı diğer kötülükler için kendilerini hazırladılar. Ferisilerin dini yaşamında, uluslara iyi yönde örnek olabilecek hiçbir kutsallık yoktu. İsa onların, kendilerine zulmeden Romalılara karşı ayaklanabilecekleri ve yaptıkları kötülüklerden dolayı intikam duygusu besleyebilecekleri düşüncesiyle kendilerini kandırmamalarını buyurdu. İsa'nın yolundan gidenlerin bile, bazen haklı olarak öfkelendikleri durumların olduğu doğrudur. Bu imanlı kişiler Allah'a saygısızlık edildiğini, O'nun hizmetinin gözden düşürüldüğünü, masum insanlara zulmedildiğini gördüklerinde haklı olarak öfkelenirler. Dürüstlük hissinden doğan bu tür bir öfke günah değildir; ancak her kışkırtıcı hareketin

sonucunda öfke ve kızgınlığa göz yumanlar, kalplerinde Şeytana yer açmaktadırlar. Eğer gökyüzü ile uyum içinde olmak istiyorsak, kin ve nefreti kalbimizden atmalıyız.

Kurtarıcı, bundan daha fazlasını yapar. İsa şöyle der: "Adağını sunağa getirdiğinde, orada kardeşinin sana karşı bir şikayeti olduğunu hatırlarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git, önce kardeşinle barış; sonra gel, adağını sun." Birçok kişi kardeşleriyle aslında çözebilecekleri çok küçük sorunlar yüzünden dargın ya da kırgın oldukları halde, dini ibadetleri yerine getirmeye çalışırlar. Allah, onların barış-maları için tüm güçleriyle çaba harcamalarını ister. Onlar bunu yapıncaya dek, onların ibadetlerini kabul etmez. Hıristiyanların bu konudaki görevi açıkça belirtilir.

Allah nimetlerini tüm insanlara sunar. "Çünkü O, güneşini hem kötülerin hem iyilerin üzerine doğdurur; yağmurunu hem doğruların hem eğrilerin üzerine yağdırır." "O, nankör ve kötü kişilere karşı iyi yüreklidir." İsa bize kendisi gibi olmamızı buyurur. "Size kötü sözler söyleyenleri kutsayın. Sizden nefret edenlere iyilik edin ki, göklerdeki Baba'nın çocukları olabilesiniz." Bunlar yasanın prensipleri ve yaşamın kaynağıdır.

Allah'ın insanlar için istediği, insani düşüncenin erişebileceğinden daha yücedir. "Göklerdeki Babanız gibi sizler de mükemmel olun!" Bu buyruk bir vaattir. Kurtuluş planı, bizim, Şeytan'ın gücünden tamamen kurtulmamızı içerir. İsa, pişman olan ruhu her zaman günahtan kurtarır. O, kötülükleri yok etmek için geldi. İsa günahtan korunmak için tövbe eden herkese Kutsal Ruh'un yardım edeceği güvencesini vermiştir. Ayartan'ın güçlü etkisi, tek bir kötü davranışın özürü olmamalıdır. Şeytan, Mesih'in takipçilerinin karakter zayıflıkları için bahane yaratmalarını duymaktan hoşlanır. Bu gibi bahaneler günaha sürükler. Günah için bahane yoktur. Pişmanlık duyan ve inançlı Allah çocuğu tertemiz ve Mesih benzerliğinde bir yaşama ulaşabilir.

İsa inanlısının ideali, karakter yapısı bakımından İsa'ya benzemektir. İnsanoğlu'nun kendi yaşamında mükemmel olduğu gibi, O'nun yolundan gidenler de kendi yaşamlarında mükemmel olmalıdırlar. İsa bedenen tıpkı kardeşleri gibi yaratıldı. Bizim gibi insan bedeninde doğdu. Bizim gibi O da acıktı, susadı ve yoruldu. Yiyecekle karnını doyurdu ve uyku ile dinlendi. İnsanların kaderini paylaştı; buna karşın, Tanrı'nın Oğlu günahsızdı. O, insan bedenindeki Tanrı'ydı. O'nun karakteri bizim karakterimiz olmalıdır. Rab, kendisine inananlar ile ilgili şöyle der: "Aralarında oturacağım, aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrı'sı olacağım; onlar da benim halkım olacaklar."

Isa, Yakup'un gördüğü merdiven; ayakları dünyada olan, ucu gökyüzünün kapısına dayanan, sonsuz görkeme girişin yegane kapısıdır. Dünyaya ulaşan merdivenin basamaklarından biri bile eksik olsaydı, bizler kaybolur giderdik; fakat İsa bize bulunduğumuz yerde ulaşır. Bizim, O'nun yapısını alarak galip gelmemiz için O, bizim yapımızı aldı ve galip geldi. Tanrı, "Öz Oğlunu günahlı insan benzerliğinde gönderdi"ve bize günahsız bir yaşam örneği verdi. İsa ilahiliğiyle gökyüzüne olan bağlılığını korur ve kendisine iman ederek Allah'ın karakterinin görkemine erişmemizi buyurur. Bu yüzden "göklerdeki Babamız gibi mükemmel" olmalıyız.

İsa gerçek dürüstlüğün ne olduğunu göstermiş ve onun kaynağının Allah olduğunu işaret etmişti. Görevini yerine getirirken bunu bizzat kendisi de uyguladı. Bağış yapmak, dua etmek ve oruç tutmakla ilgili şöyle dedi: Yapmanız gereken doğru işleri gösteriş için insanların gözü önünde yapmayın. Zavallı fakirlerin iyiliği için bağışta bulunun. Duada Allah ile birlik olun. Oruç tuttuğunuz zaman surat asmayın ve sadece kendinizi düşünmeyin! Ferisilerin kalbi çorak ve verimsiz bir topraktır. Bu toprağın içinde ilahi yaşam tohumları yeşeremez. Allah'a en makbul ibadeti yapan, O'na kendisini tamamen teslim edendir. Allah ile bütünleşen imanlılar, O'nun karakterini insanlığa göstermek için O'nunla birlikte çalışan kulları olurlar.

İçten ve samimi bir kalple yerine getirilen hizmetin ödülü büyüktür. "Gizlilik içinde yapılanı gören Babanız sizi ödüllendirecektir." Karakterimiz, İsa'nın lütfü aracılığıyla yaşadığımız hayata göre oluşur. Ruh gerçek güzelliğine tekrar kavuşur. O'na İsa'nın karakterinin özellikleri verilir ve ilahi Olan'ın görüntüsü onun üzerinde parlamaya başlar. Allah ile birlikte yürüyen ve çalışan insanların yüzlerinde gökyüzünün barışının ifadesi vardır. Onlar gökyüzünün görkemi ile çev-relenirler. Bu insanlar için Allah'ın Egemenliği başlamıştır. Onlar İsa'nın insanlığa mutluluk getirme sevincine ortak olurlar. Rab'be hizmet etmekten onur duyarlar; İsa'nın adına O'nun görevini yapmaları için onlara güven duyulur.

"Hiç kimse iki efendiye birden kulluk edemez." Bölünmüş bir kalp ile Allah'a hizmet edemeyiz. Kutsal Kitap inancı, diğer birçok dinin aksine sadece kendi alanında etkili olan bir öğreti değildir. O'nun etkisi, mükemmel olması, diğerlerine yayılması ve onları kontrol etmesidir. O, birkaç kez fırça sürülen tuval gibi değil, her milimetresi asla silinmeyecek olan bir renkle doluncaya kadar boyaya batırılan bir tuval gibi olmalı ve kişinin yaşamını tümüyle doldurmalıdır. "Bu nedenle gözünüz sağlamsatüm bedeniniz aydınlık olur. Fakat gözünüz bozuksatüm bedeniniz karanlıkta kalır." İsteklerinde saflık ve tutuculuk, Allah'ın ışığını almamızda etkili olan unsurlardır. Gerçeği bilmeyi arzulayan kişi, onun gösterdiği her şeyi kabul etmeye istekli olmalıdır. Yanlışlarla bir yere varılmaz. Gerçeğe bağlı olmada kararsız ve isteksiz olmak, Şeytan'ın aldatmacasının ve yanlışların karanlığını seçmektir.

Dünyasal politikalar ve dürüstlüğün değişmeyen ilkeleri asla bir- biriyle bağdaşmaz. Onlar gökkuşağının renkleri gibi iç içe değildir. İkisinin arasındaki bu büyük fark, Yüce Allah tarafından da açıkça belirtilmiştir. İsa'nın karakteriyle Şeytan'ın karakteri arasındaki fark, gece ile gündüzün arasındaki fark kadar belirgindir ve sadece İsa'nınki gibi bir yaşam sürenler, O'nun yardımcılarıdır. İşlenen tek bir günah ve yanlış hareket bile kişinin tüm varlığını zedeler ve kişi dürüstlüğünü yitirerek adaletsizliğin aleti olur.

Allah'a hizmet etmeyi seçenler, O'nun sevgisinde huzur bulacaklardır. İsa, gökyüzünde uçan kuşları, tarlalardaki çiçekleri işaret ederek kendisini dinleyenlerin bütün bunları Allah'ın yarattığına i- nanmalarını buyurdu. "Siz onlardan çok daha değerli değil misiniz?" Allah katında her varlığın ilahi bir değeri vardır. Küçük bir serçe bile, Allah tarafından korunur ve gözetilir. Tarlalardaki çiçekler, yeryüzünü örten çimenler, hepsi kutsal Baba'mızın sevgisini ve ilgisini paylaşırlar. Yüce Yaradan, zambakları öylesine güzel yarattı ki, onların görkemi Süleyman'ın görkemini bile geçti. Allah, kendisinin görüntüsüne ve görkemine sahip olan insanı ne kadar

çok sevmektedir! Çocuklarının, O'nun kendi karakterini yansıtmasını arzular. Güneşin ışınları çiçeklere o güzel renklerini ve kokularını verdikleri gibi, Allah da kendi karakterinin güzelliğini insanlara verir.

İsa'nın sevgi, barış ve dürüstlüğe dayalı krallığını seçen herkes, onun ilkelerine her şeyden daha fazla değer vererek gökyüzüne bağlı kalır ve bu yaşamında ihtiyaç duyduğu her bereketi alır. Allah'ın ilahi takdirinin kitabında hepimize birer yaşam sayfası verilmiştir. Bu sayfalar yaşadığımız olayları tüm ayrıntısıyla kapsar. Başımızdaki saçlar bile sayılıdır. Allah'ın düşünceleri her an bizimle birliktedir.

"O halde yarın için kaygılanmayın." Yaşamımız boyunca sürekli İsa'nın yolundan gitmeliyiz. Allah, yarın vereceği yardımı bugünden vermez. Uzun yaşam yolculukları boyunca neler yaşayacaklarını, korkuya kapılmamaları için onlara hemen bildirmez. Onlara bunu sadece hatırlayabilecekleri ve yapabilecekleri ölçüde bildirir. Onlara şimdi ihtiyaç duydukları ölçüde güç ve akıl verilir. "Sizlerden birinin bilgelikte eksiği varsa, herkese cömertçe azarlamadan veren Allah'tan istesin ve Allah ona verecektir."

"Başkalarını yargılamayın ki, siz de yargılanmayasınız!" Başkalarından daha iyi olduğunuzu zannetmeyin ve onları yargılamaya kalkışmayın. Onların davranışlarının kaynağını bilmediğinizden başkalarını yargılamak yanlış bir davranıştır. Eleştirdiğinizde kendiniz hüküm vermiş olursunuz; zira kardeşlerinizi yargılarken Şeytan'ın yardımcıları olduğunuzu açığa çıkarırsınız. Rab şöyle der: "İman yolunda olup olmadığınızı anlamak için kendi kendinizi sınayın, kendinizi yoklayın." Bizim görevimiz budur. "Eğer kendi kendimizi sınasaydık, yargılanmayacaktık."

İyi ağaç iyi meyve verir ve eğer meyve tatsızsa, ağaç kötüdür. Bu yüzden imanlı kişinin ağacının meyvesi, onun kalbindeki dürüstlüğü ve karakterindeki mükemmelliği kanıtlar. Kurtuluşa sadece yapılan iyi işlerle ulaşılmaz. Yapılan iyi işler, sevgiyle hareket eden ve ruhu arındıran imanın kanıtıdır. Sonsuz ödül, sadece bizim iyiliklerimizden ötürü verilmemesine rağmen, bu, İsa'nın lütfü aracılığıyla yapılan işe göre gerçekleşecektir. Böylece İsa, krallığının prensiplerini açıkladı ve bunların yaşamın temel kuralı olduklarını gösterdi. İsa'nın verdiği bu dersi şöyle özetleyebiliriz: Benim sözümü dinlemek sizin için yeterli değildir. İtaat ederek onları karakterinizin temeli haline getirmelisiniz. Kibir, dağılan kum gibidir. Evinizi insani teoriler üzerine inşa ederseniz bir süre sonra çökecektir. Bu ev, Şeytan'ın sizi ayartma çabasının rüzgarları ve O'nun kötülüğünün şiddetli fırtınalarıyla yok olup gidecektir; fakat benim size gösterdiğim prensipler, sonsuza dek kalacaktır. Bana inanın ve evinizi benim sözlerim üzerine inşa edin.

"İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerinde kuran akıllı adama benzer. Yağmur yağmış, seller yükselmiş, yeller esmiş ve eve saldırmış; ama ev yıkılmamış. Çünkü kaya üzerine kurulmuştu."

Bu Bölüm Matta 5; 6; 7'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 32. YÜZBAŞI

İsa, oğlunu iyileştirdiği soylu adama şöyle dedi: “Sizler belirtiler ve harikalar görmedikçe, iman etmeyeceksiniz.” Kendi halkının O’nun Mesihliğine inanmak için belirtiler istemesi İsa’yı çok üzdü. Onların inançsızlığı, fakat kendisinin yanma gelen yüzbaşının imanı O’nu şaşırttı. Yüzbaşı, İsa’nın gücünden şüphe etmedi. O’nun, kendisinin bizzat gelerek mucize yapmasını bile istemedi. “Bir tek söz söyle, uşağım iyileşsin” dedi.

Yüzbaşının uşağı felçliydi ve ölmek üzereydi. Romalılarda uşaklar hor görülen, zulmedilen, pazar yerlerinde alınıp satılan kölelerdi; fakat yüzbaşı uşağını çok seviyordu ve onun iyileşmesini istiyordu. İsa’nın onu iyileştirebileceğine inanıyordu. Kurtarıcı’yı daha önce hiç görmemişti. Fakat aldığı haberler onun imanını güçlendirdi. Yahudilerin şekilciliklerine rağmen, bu Romalı adam, onların dininin kendi dininden daha üstün olduğuna ikna oldu. Ülkeyi kendi egemenlikleri altında tutan insanlar ile onların egemenlikleri altında bulunanları birbirinden ayıran önyargı ve nefret duvarlarını yıktı. Allah’ın hizmetine saygı duydu ve O’na ibadet edenler olarak Yahudilere nezaket gösterdi. Kendisine bildirildiği gibi, İsa’nın, ruhun ihtiyacım karşıladığını gördü. İçindeki tüm ruhsal düşüncelerle Kurtarıcı’nın yanma geldi; fakat kendisinin O’nun yanına gelmeye bile layık olmadığını hissetti. Yahudi liderlere, uşağının iyileşmesi için İsa’dan ricada bu-lunmalarını istedi. Onlar Yüce Öğretmen’i tanıyorlardı. Yüzbaşı, onların, Kurtarıcı’nın lütfunu kazanmak için O’na nasıl yaklaşılması gerektiğini bildiklerini düşünüyordu.

İsa Kefernahum’a girerken, yüzbaşının dileğini bildirmek için gelen Yahudi liderler ile karşılaştı. İsa’ya şöyle dediler: “O, senin bu iyiliği yapmana yaraşır biridir. Çünkü ulusumuzu sever. Sinagogumuzu kuran da odur.” İsa hemen subayın evine doğru yola çıktı; fakat çevresindeki kalabalık yüzünden yavaş adımlarla ilerliyordu. İsa oraya varmadan, kendisinin gelmekte olduğunun haberi yüzbaşıya ulaştı. Kendisini buna layık görmeyen yüzbaşı, O’na şu mesajı gönderdi: “Rab, ben layık değilim ki, çatımın altına giresin!” Fakat İsa yoluna devam etti ve yüzbaşı sonunda O’na yaklaşmaya cesaret ederek, mesajını tamamladı: “Ben senin yanına gelmeye bile layık değilim.” “Sen yeter ki bir söz söyle, uşağım iyileşir. Ben de buyruk altında bir adamım, benim de buyruğumda askerlerim var. Birine, ’Git’ derim, gider; bir diğerine, ’Gel’ derim, gelir; köleme, ’Şunu yap’ derim, yapar.” Benim, Roma’nın gücünü temsil ettiğim ve askerlerimin benim emirlerime uyduğu gibi, sen de sonsuz Allah’ın gücünü temsil ediyorsun ve yaratılanların hepsi senin sözünü dinlerler. Eğer sana itaat ederlerse onların hastalıklarını iyileştirebilirsin. Gökyüzü elçilerini çağırabilir ve onlara şifalı gücünü verebilirsin. Fakat tek bir söz söyle, uşağım iyileşsin.

“Bu sözleri duyan İsa yüzbaşıya hayran kaldı. Ardından gelen kalabalığa dönerek, “Size şunu söyleyeyim” dedi, “İsrail’de bile böyle iman görmedim.” Yüzbaşıya şöyle dedi: “Git, inandığın gibi olsun!” Uşak o an hemen iyileşti. İsa’ya yüzbaşının dileğini bildiren Yahudi liderler, Müjde’nin ruhuna sahip olmaktan ne kadar uzak olduklarını göstermişlerdi. Asıl ihtiyacımız olan şeyin Allah’ın lütfu olduğunu anlayamadılar. Sürekli kendilerini haklı gören bu

kişiler, "uluslarına" yaptıkları iyiliklerden dolayı yüzbaşıya yardım ettiler; fakat yüzbaşı, kendisinin buna "layık" olmadığını söyledi. İsa'nın merhameti, onu derinden etkiledi. Kendi değersizliğini gördü; buna karşın yardım istemekten çekinmedi. Kendi iyiliğine güvenmedi; o an en çok ihtiyaç duyduğu şey bu ilahi Kişi ile tanışmak ve Ondan yardım dilemekti. İsa'ya olan imanını açıkça bildirdi O, İsa'nın sadece mucizeler yapan biri değil, aynı zamanda insanlığın dostu ve kurtarıcısı olduğuna inandı.

Her günahlı insan İsa'ya bu şekilde gelmelidir. "Doğrulukla yaptığımız işlerden dolayı değil, kendi merhametiyle"bizleri kurtarmıştır. Şeytan size bir günahkar olduğunuzu, Allah'tan bir bereket alamayacağınızı söylediğinde, İsa'nın yeryüzüne günahkarı kurtarmak için geldiğini söyleyin. O'nun kurtarıcı gücüne ihtiyacımız olduğunda, şimdi ve her zaman, O'na yakarmamızdan başka hiçbir şey bizi Tanrı'ya yaklaştırmaz. Kendi kendimize bağımlı olmayı bırakıp çarmıha bakarak şöyle diyebiliriz: *"Ben kendimde hiçbir değer taşımam Sadece senin buyruğuna bağlı kalırım."*

Yahudiler çocukluklarından beri Mesih'in görevi ile ilgili eğitim görmüşlerdi. Öncülerin ve peygamberlerin ilham dolu sözleri ve kurban ibadetinin simgesel öğretisini öğrenmişlerdi; fakat onlar ışığı görmezlikten geldiler ve şimdi İsa'da kendileri için arzu edilecek hiçbir şey göremediler. Fakat putperest bir halkın içinde doğan ve Roma imparatorluğunun putperestliğinde eğitim gören yüzbaşı, aldığı eğitim ve yetiştiği çevre yüzünden görünüşte ruhsal yaşamdan uzaktı ve Yahudilerin yobazlığı ve kendi halkının İsrail halkını hor görmesinden dolayı sessiz kalmıştı. İbrahim'in çocuklarının göremediği gerçeği bu kişi gördü. Kendisinin Mesih olduğunu iddia eden Kişi'yi Yahudilerin kendilerinin kabul edip etmeyeceğini görmek için beklemedi. "Tüm insanları aydınlığa kavuşturmak için dünyaya gelen ışık" onun üzerinde parladığında uzakta olmasına rağmen, Tanrı'nın Oğlu'nun görkemini fark etti.

Bu, İsa için Müjde'nin uluslar arasında gerçekleştireceği işin bir belirtisiydi. İsa, krallığında farklı milletlerden insanları bir araya getirdiği için sevinçliydi. Lütfunu reddetmeleri sonucunda yaşayacakları acı olayları Yahudilere anlattığında çok üzgündü. "Size şunu söyleyeyim, doğudan ve batıdan birçok insan gelecek, Göklerin Egemenliğinde İbrahim, İshak ve Yakup'la birlikte sofraya oturacaklar. Ama bu egemenliğin asıl mirasçıları dışarıya, karanlığa atılacak. Orada ağlayış ve diş gıcırtısı olacaktır." Yazık ki, birçok kişiyi bu hazin son beklemektedir! Putperestliğin karanlığındaki kişiler, O'nun lütfunu kabul ederlerken, Hıristiyan uluslar üzerinde parlayan bu ışığa birçok kişi ilgi göstermez! Kefernahum'a yirmi milden fazla bir uzaklıkta geniş ve güzel Esdraelon ovasına bakan yaylanın üzerinde Nain köyü bulunuyordu. İsa, bu köye doğru yola çıktı. Diğer insanlarla birlikte öğ-rencilerinin birçoğu da O'nun yanındaydı. O'nun lütuf ve sevgi dolu sözlerini dinlemeyi arzu ederek, iyileştirmesi için O'na hastalarını getirerek ve böylesine muhteşem bir gücü elinde bulunduran Kişi'nin kendisini İsrail'in kralı olarak bildirmesi umuduyla yol boyunca insanlar O'na akın ettiler. O'nun yanında büyük bir kalabalık oluştu. Kayalık yol boyunca O'nu köyün girişine doğru takip eden bu insanlar, çok sevinçliydiler ve onların İsa'dan bazı beklentileri vardı. Şehrin kapısına

yaklaştıklarında bir cenaze alayı görürler. Üzgün ve yavaş adımlarla cenazenin gömüleceği yere doğru giderler. Cenaze en önde açık bir tabutta taşınmaktadır. Çevresinde onun için ağlayan ve yas tutan insanlar vardır. Tüm şehir halkı ölen kişiye olan saygılarını ve onun yakınlarına olan sevgilerini göstermek için burada toplanmıştır.

Bu, insanda acıma hissi uyandıran bir görüntüydü. Ölen, dul bir annenin tek oğluydu. Yas tutan bu yalnız anne, mezarlığa doğru ilerliyordu. "Rab, kadını görünce ona acıdı." İsa'nın yanında ağlayarak yürürken, İsa kadının yanına gelip, "Ağlama!" dedi. İsa onun kederini sevince dönüştürmek üzereydi. Buna karşın bu üzücü görüntüye daha fazla dayanamadı.

"İsa yaklaşıp cenaze sedyesine dokundu." Ölümle temas etmek, O'nu kirletmezdi. Tabutu taşıyanlar durdular ve yas tutanların ağlamaları kesildi. Her iki grup da tabutun çevresinde toplandı; hala umutluydular. Hastalıkları iyileştiren, kötü ruhları kovan Kişi onların yanındaydı; ölümden diriltmeye de gücü yeter miydi? İsa, açık ve ciddi bir şekilde, "Delikanlı, sana kalk diyorum!" der. Bu ses ölü olan kişiyi diriltir ve onun duymasını sağlar. Genç adam gözlerini açar. İsa onu eliyle tutup kaldırır. Yanında ağlamakta olan annesine doğru bakar. Ana ve oğul sevinç ve özlemle kucaklaşırlar. Kalabalık, sessizlik içinde bu olayı izler. Bu olay onları derinden etkilemiştir ve korkuya kapılmışlardır. Sanki Allah'ın huzurundaymış gibi bir süre sessiz bir şekilde beklerler. Daha sonra Allah'a şükrederek, "Aramızda büyük bir peygamber ortaya çıktı... Tanrı halkının yardımına geldi" diye haykırdılar. Cenaze alayı Nain'e, bu kez sevinç içinde geri döndü. "İsa'yla ilgili bu haber bütün Yahudiye'ye ve çevre bölgelere yayıldı."

Nain şehrinin kapısında yaslı annenin yanında duran Kişi, tabutun yan:nda yas tutan herkesi görür. Bizim kederlerimiz O'nu etkiler ve O, bize merhamet eder. O'nun sevgi ve acıma dolu kalbi, asla ek-silmeyen bir şefkatle doludur. Ölüyü dirilten sözü, Nain'deki genç adama söylediği zamandaki kadar şimdi hala etkilidir. "Gökte ve yeryüzünde tüm yetki bana verildi." Aradan geçen yıllar boyunca bu güç asla eksilmemiştir ve O'nun bize bir nehir gibi akan lütfü sayesinde hiç azalmamıştır. O, kendisine inananlar için hala yaşayan bir Kurtarıcı'dır.

İsa, onun oğlunu ölümden kurtardığında, annenin kederini sevince dönüştürdü. Buna karşın genç adam üzüntülerine, zorluklarına ve tehlikelerine; ve ölümün gücüne karşı tekrar mücadele etmek için hayata döndü. Fakat İsa bizim ölen kişi için duyduğumuz acıyı sonsuz umut mesajı ile teselli eder: "Diri olan 'BEN'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diri kalacağım. Ölümün ve ölüler diyarının anahtarları bendedir." "Bu çocuklar etten ve kandan oldukları için İsa, ölüm gücüne sahip olanı, yani İblis'i ölüm aracılığıyla etkisiz hale getirmek üzere onlarla aynı insan yapısını aldı. Bunu yaşamları boyunca ölüm korkusu yüzünden köle olanların hepsini özgür kılmak için yaptı."

Tann'nın Oğlu, onlara yaşamalarını buyurduğu zaman, Şeytan ö- lüleri kendi kontrolünde tutamaz. Şeytan, iman içinde İsa'nın sözünün gücünü kabul eden kişiyi ruhsal ölüm içinde tutamaz. Allah günahın içinde ölen herkese şöyle der: "Uyan ey uyuyan, ölümden diril!" Bu söz sonsuz yaşamdır. İlk insana yaşamasını buyuran Allah'ın Sözü'nün bize hala hayat verdiği gibi; İsa'nın, "Delikanlı, sana kalk diyorum!" sözlerinin Nain'li gence hayat vermesi gibi, "ölümden

diril!" sözü de, onu alan ruha hayat verir. "O, bizi karanlığın hükümranlığından kurtarıp, sevgili Oğlu'nun egemenliğine aktardı." Her şey bize O'nun sözü aracılığıyla verildi. Eğer bu sözü kabul edersek, kurtuluruz.

"Mesih İsa'yı ölümden dirilten Allah'ın Ruhu içinizde yaşıyorsa, Mesih'i ölümden dirilten Allah, içinizde yaşayan Ruhu ile ölümlü bedenlerinize de yaşam verecektir." "Rab kendisi bir emir çağrısıyla, baş meleğin seslenmesiyle ve Allah'ın borazanıyla gökten inecek ve önce Mesih'e ait ölüler dirilecek. Ondan sonra biz yaşamakta olanlar, diri kalmış olanlar, Rab'bi havada karşılamak için bulutlar içinde alınıp götürüleceğiz. Böylece sonsuza dek Rab ile birlikte olacağız." İsa, bu sözlerle birbirimizi teselli etmemizi istiyor.

Bu Bölüm Matta 8:5-13 ve Luka 7:l-17'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 33. KIMLER BENIM KARDEŞIMDIR?

Yusufun oğulları, İsa'ya çalışmasında hiç sempati duymuyorlardı. O'nun yaşamı ve çalışmaları ile ilgili olarak, kendilerine ulaştırılan haberlere şaşırdılar ve korktular. O'nun gece ve gündüz kendisini dua etmeye adadığını duydular. Çevresinde sürekli büyük kalabalıklar toplanıyordu. Yemek için kendisine pek fazla vakit ayırmıyordu. Arkadaşları, hiç durmadan ve yorucu bir şekilde çalışmasının O'nu yıprattığını düşünüyorlardı. Ferisilere karşı niçin böyle bir tutum içinde olduğunu anlayamıyorlar ve O'nun bu yüzden huzursuz olmasından korkuyorlardı.

Kardeşleri, bunu ve Şeytan'ın gücüyle cinleri kovduğu yolundaki Ferisilerin ileri sürdüğü suçlamayı duydu. İsa ile olan ilişkilerinden dolayı, kendilerinin de bundan zarar göreceklerini düşündüler. O'nun sözlerinin sonucunda meydana gelen olayları biliyorlardı ve O'nun cesurca yaptığı açıklamalara şaşırdılar. O'nun, din yorumcuları ve Ferisiler ile ilgili suçlamalarına öfkelendiler. Bu tür çalışmalarına bir son vermesi için ikna edilmesinin ya da zorlanmasının gerektiğine karar verdiler. Annesine olan sevgisinden dolayı, onlara daha fazla karşı gelmekten çekineceğini düşünerek, kardeşleri, Meryem'i de kendi taraflarına çekmeye ve onu İsa'ya karşı kışkırtmaya çalıştılar.

Bundan hemen önce İsa ikinci kez cine tutulmuş, kör ve dilsiz bir adamı iyileştirme mucizesini gösterdi. Ferisiler hemen şu suçlamayı öne sürdüler: "Cinleri, cinlerin reisi aracılığıyla kovuyor." İsa onların, Kutsal Ruh'un çalışmasını Şeytan'ın işi gibi göstermeye çalıştıklarını ve bu şekilde kutluluk pınarından uzaklaştıklarını açıkça belirtti. O'nun ilahi karakterini fark edemeyerek, İsa'nın aleyhinde konuşmuş olan kişiler affedilebilirlerdi; çünkü Kutsal Ruh aracılığıyla kendi hatalarını görebilir ve pişman olabilirlerdi. Günahı ne olursa olsun, kişi inanır ve tövbe ederse, suçu İsa aracılığıyla bağışlanır; fakat Kutsal Ruh'un çalışmasını reddeden, kendini pişmanlık duymayacak ve tövbe edemeyecek bir durum içinde bulur. Allah, Kutsal Ruh aracılığıyla insanlara ulaşır; insanlar Kutsal Ruh'u kasıtlı olarak reddettiklerinde ve O'nun Şeytan'dan olduğunu iddia ettiklerinde, Allah'ın onlarla iletişim kurabileceği kanalı tıkamış olurlar. Kutsal Ruh sonunda reddedilince, Allah'ın insan için yapabileceği hiçbir şey kalmaz.

İsa'nın bu uyarıyı verdiği Ferisiler, O'nun hakkındaki suçlamalarına kendileri bile inanmıyorlardı. Onlardan hiçbirisi, Kurtarıcı'ya yakınlık göstermedi ve O'na karşı olan sert tavırlarından vazgeçmedi. Kalplerinde O'nun İsrail'in Mesih'i olduğunu bildiren ve onları öğrencileri olmaya çağıran Kutsal Ruh'un sesini duymuşlardı. O'nun varlığının ışığında, kendilerinin kutsal olmadıklarını ve kendilerinin sahip olmadıkları bir dürüstlüğe ne kadar çok ihtiyaçları olduğunun farkına varmışlardı; fakat bir kez reddettikten sonra O'nu Mesih olarak kabul etmek, onlar için çok alçaltıcı bir hareket olurdu. İnançsızlık yolunda kararlı bir şekilde yürürken, kendi hatalarını itiraf edemeyecek kadar kibirliydiler. Gerçeği kabul etmekten kaçınmak ve Kurtarıcı'nın öğre-tilerini kötülemek için zor kullanmaya karar verdiler. O'nun gücünün ve merhametinin kanıtı, onları öfkelendirdi. Kurtarıcı'nın mucizeler yapmasını

engelleyemiyorlardı ve O'nun öğretisini susturamıyorlardı; fakat O'nu yanlış tanıtmak için ellerinden geleni yaptılar, sözlerini tahrif ettiler. Kutsal Ruh onları kazanmak istemesine rağmen onlar bu güce karşı koyuyorlardı. İnsan kalbini etkileyebilecek en güçlü elçi onlara karşı mücadele ediyordu; fakat onlar pes etmek istemiyorlardı.

İnsanları duyarsız ve umursamaz hale getiren ve onların kalplerini taşlaştıran, Allah değildir. Allah, hatalarını düzeltmeleri ve güvenli yollarda yürümeleri için onlara ışık gönderir. Bu ışığın reddedilmesiyle insanların gözleri körleşir ve kalpleri taşlaşır. Tüm bunlar meydana gelirken çoğu kez bunun farkına bile varamazlar. Işık, insanlara Allah'ın Sözü aracılığıyla, O'na hizmet eden kullarının ya da Kutsal Ruh'un doğrudan aracı olmasıyla gelir. Fakat ışığın bir kısmının bile reddedilmesi, kişinin ruhsal anlayışını kısmen körleştirir ve ışığın ikinci gelişi öncekinden daha zor fark edilir. Böylece kişi tamamen karanlıkta kalıncaya dek bu devam eder. Bu Yahudi liderler için de aynı şekilde olmuştu. İsa'nın ilahi bir gücü olduğuna ikna oldular; fakat gerçeğe karşı direnmek için Kutsal Ruh'un çalışmasını Şeytan'ın çalışması olarak gördüler. Bunu yaparak, bile bile kandırmacayı seçtiler; kendilerini Şeytan'a teslim ettiler ve bu yüzden O'nun gücünün kontrolüne girdiler.

İsa'nın, Kutsal Ruh'a karşı günah işlemeyle ilgili uyarısı ile yakından ilgili bir diğer uyarı da, boş ve kötü sözlere karşı verdiği uyarıdır. Sözler kalbin aynasıdır. "Çünkü ağız yürekten taşanı söyler." Fakat sözler karakterin yansımasından çok daha fazlasını ifade ederler. Onlar karakteri etkileme gücüne sahiptirler. İnsanlar kendi sözleriyle etkilenirler. Çoğu kez Şeytan'ın sebep olduğu anlık bir hareket sonucunda, gerçekte inanmadıkları düşünceleri ifade eden, kıskançlık ve kötülük dolu sözler söylerler. Kendi sözleriyle kandırılırlar ve Şey- tan'ın kışkırtması sonucunda söyledikleri sözlerin doğru olduğuna inanacak duruma gelirler. Çoğu zaman sözlerini geri alamayacak kadar kibirlidirler ve haklı olduklarına inanacak duruma gelinceye kadar, yaptıklarının doğru olduğunu kanıtlamaya çalışırlar. İlahi ışık hakkında şüphe dolu bir söz söylemek, ondan şüphe etmek ve onu eleştirmek tehlikelidir. Rasgele ve saygısız bir şekilde eleştiri alışkanlığı, saygısızlık ve inançsızlığı daha da körükleyeceği için karakter üzerinde olumsuz etkiler yapar. Birçok kişi, Kutsal Ruh'un çalışmasını reddetmeye hazır oluncaya kadar tehlikenin bilincine varamadan bu alışkanlığa göz yummaya devam etmişlerdir. "Size diyorum ki, insanlar söyledikleri her boş söz için yargı gününde hesap verecekler. Kendi sözlerinizle aklanacak, yine kendi sözlerinizle suçlu çıkarılacaksınız."

İsa, sözlerinden etkilenen, kendisini dikkatle dinleyen, fakat kalplerinde Kutsal Ruh için yer açmayan ve kendilerini O'na teslim etmeyenlere bir uyarıda daha bulundu. Ruh sadece direnmeyle değil, reddetmekle de yok olur. İsa şöyle dedi: "Kötü ruh kişinin içinden çıkınca, kurak yerlerde dolanıp huzur arar; ama bulamaz. O zaman 'çıktığım eve kendi evime döneyim' der. Eve gelince orayı bomboş, süpürülmüş ve düzeltilmiş olarak bulur. Bunun üzerine gider, yanma kendisinden daha kötü yedi ruh daha alır ve eve girip yerleşirler."

Günümüzde olduğu gibi, İsa'nın zamanında da üzerlerinde Şeytan'ın gücünün etkisinin yok olduğu görülen birçok kişi vardı; Allah'ın Ruh'u, onları, kendilerinin üzerinde egemenlik kuran kötü ruhlardan kurtardı. Allah'ın sevgisinde sevinç buldular. Fakat İsa'yı dinleyen, kalpleri

taşlaşmış diğerleri gibi O'nun sevgisine sadık kalmadılar. İsa'nın, onların kalplerinde konut kurabilmesi için yaşamları boyunca kendilerini Allah'a teslim etmediler. Kötü ruhlar, "kendilerinden daha kötü" yedi ruh ile birlikte geri döndüğünde, kötülüğün gücünün egemenliği altına girdiler.

Kişi kendisini İsa'ya teslim ettiğinde, onun yenilenen kalbini yeni bir güç sarar. İnsanın kendisinin yapamayacağı bir değişiklik gerçekleşir. Bu, insanın yapısını olağanüstü bir şekilde etkileyen doğaüstü bir olaydır. Kendisini İsa'ya teslim eden kişi, bu günahkar dünyada İsa'nın kontrolündeki bir kale olur ve İsa bu konuda kendi yetkisinden başka hiçbir yetkinin tanınmamasını ister. Bu şekilde gökyüzü elçilerinin koruması altında bulunan kişi Şeytan'ın saldırılarından etkilenmez. Fakat kendimizi İsa'nın kontrolüne teslim etmedikçe, dünyayı kendi egemenlikleri altına almak için mücadele eden iki büyük güçten birinin ya da diğerinin kontrolü altına girmemiz kaçınılmazdır. Egemenliği altına girmemiz için, Karanlığın Krallığı'na hizmet etmeyi bilinçli olarak seçmemiz şart değildir. Sadece İşığın Krallığı ile bütünleşmeyi reddettiğimiz zaman, karanlığın gücüne zaten girmiş oluruz. Gökyüzü elçileri ile birlikte çalışmazsak, Şeytan kalbimize sahip olacak ve orada konut kuracaktır. Kötülüğe karşı tek korunma yolu, O'nun dürüstlüğüne iman ederek, İsa'ya kalbimizde yer açmamızdır. Allah'a tamamen bağlı olmadığımız sürece, kibrin kutsal olmayan etkilerinden, aşırılıktan ve günaha kapılmaktan asla kurtulamayız. Birçok kötü alışkanlıklarımızı bırakabilir ve bir süre için Şeytan'dan uzaklaşabiliriz; fakat kendimizi her an Allah'a tamamen teslim etmezsek, Şeytan'a yenik düşeriz. İsa'yı kişisel olarak tanımadığımız ve O'nunla birlikte olduğumuzu hissetmediğimiz sürece, Düşman'ın insafına kalır ve sonunda O'nun emirlerini yerine getiririz.

İsa şöyle dedi: "O kişinin son durumu ilkinden beter olur. Bu kötü kuşağın başına gelecek olan da budur." Allah'ın merhametinin çağrısını reddeden ve O'nun lütuf veren Ruh'unu kabul etmeyenler kadar taş yürekli hiç kimse yoktur. Kutsal Ruh'a karşı işlenen en büyük günahlardan biri, gökyüzünün pişmanlığa yaptığı çağrıyı ısrarla reddetmektir. İsa'yı reddetmede atılan her adım, kurtarılmayı reddetmek ve Kutsal Ruh'a karşı günah işlemek için atılan bir adımdır.

Yahudi halkı, İsa'yı reddederek affedilmez bir günah işledi. Biz de lütuf çağrısını reddetmenin sonucunda aynı hataya düşebiliriz. İsa'nın atadığı elçiler yerine, insanları İsa'dan uzaklaştıran Şeytan'ın ajanlarını dinlediğimizde, Kutsal Ruh'a evrenin ve Şeytan'ın önünde hakaret etmiş oluruz. Kişi bunu yaptığı sürece, onun affedilme umudu yoktur ve sonunda Allah'la barışma arzusunu tamamen kaybeder.

İsa halka dersler verirken, öğrencileri annesinin ve kardeşlerinin O'nu görmek istediklerini belirten mesajını getirdiler. İsa onların kalbinden geçeni biliyordu ve şöyle cevap verdi: "Annem kimdir? Kardeşlerim kimlerdir?" Sonra elini öğrencilerine doğru uzatarak sözünü sürdürdü: "İşte annem, işte kardeşlerim! Göklerdeki Babamın isteğini kim yerine getirirse, kardeşim, kızkardeşim ve annem odur."

İsa'yı imanla kabul edenler, insanlığın bağından daha sıkı bir bağla O'na bağlandılar. İsa'nın Allah ile olduğu gibi, onlar da İsa ile birlikte olmak istiyorlardı. O'nun sözlerine inanan ve yerine getiren biri olarak, Meryem'in İsa'ya olan sevgisi ve şefkati, bir annenin çocuğuna duyduğu doğal sevgi ve şefkatten daha fazlaydı. O'nu kendilerinin Kurtarıcısı olarak kabul etmedikçe, İsa'nın kardeşleri olmaları onlara bir yarar sağlamayacaktı. Eğer O'nun gökten geldiğine inansalardı ve Allah'ın verdiği görevi yerine getirirken O'nunla birlikte çalışsalardı, yakınları İsa'ya ne kadar büyük destek olurlardı. Onların inançsızlıkları, İsa'nın yeryüzündeki yaşamında sürekli zorluklar yaşamasına neden oldu. Bu, O'nun bizim uğrumuza içtiği keder kasesinin verdiği acının sadece bir Bölüm üydü.

İnsan kalbinde Kutsal Kitap'a karşı oluşan düşmanlık, Tanrı'nın Oğlu'nu son derece üzdü. Kendi evinde bile bunu görmesi, O'nu en fazla üzen şey oldu. Çünkü O'nun kalbi sevgi ve şefkat doluydu. Aile içindeki ilişkilerinde her zaman kibar ve saygılıydı. O'nun ilahi göreviyle hiçbir şekilde bağdaşmayacak olmasına rağmen, kardeşleri O'na kendi fikirlerini zorla kabul ettirmek istiyorlardı. O'na, kendilerinden fikir danışmaya ihtiyacı olduğu gözüyle bakıyorlardı. İnsani bakış açılarıyla O'nu yargılıyorlar, din yorumcuları ve Ferisilerin kabul edecekleri gibi konuşsa, kendi sözlerinin neden olduğu tartışmaların son bulacağını düşünüyorlardı. O'nun ilahi bir yetkiye sahip olduğunu iddia ettiğini ve günahlarından dolayı Rabbileri kınadığını düşündüler. Ferisilerin O'nu suçlamak için fırsat kolladıklarını biliyorlardı. İsa'nın onlara yeterince fırsat verdiğini düşünüyorlardı.

Dar görüşleri ve sabit fikirleriyle, O'nun gerçekleştirmek için geldiği görevini kavrayamadılar ve bu yüzden zor günlerinde O'na yardımcı olmadılar. O'nun karakterini doğru şekilde algılamadıkları ve insan bedeninde taşıdığı ilahi gücü fark edemedikleri açıkça görülüyordu. Çoğu zaman O'nun üzüntülü olduğunu görürlerdi; fakat O'nu teselli etmek yerine, sözleri ve düşünceleriyle O'nun yüreğini derinden yaralarlardı. O'nun duygularını incittiler, davranışlarını ve görevini anlayamadılar.

İsa'nın kardeşleri, artık çağın gerisinde kalmış ve eskimiş Ferisi felsefesini savunuyorlardı. Tüm gerçekleri anlayan ve tüm sırları çözen Kişi'ye ders vereceklerini sanıyorlardı. Kendilerinin anlayamadıkları konularda, serbestçe eleştirilerde bulunuyorlar ve hükümler veriyorlardı. O'na karşı bu şekilde tavır almaları İsa'yı çok üzüyordu. Allah'a iman ettiklerini belirttiler ve Allah, insan bedeninde onların yanında olduğu halde, onlar bunun farkına varamadılar.

Tüm bunlar, O'nun yaşamını daha da zorlaştırdı. Kendi evinde bile yanlış anlaşılması İsa'yı o kadar çok üzdü ki, bu yüzden oradan uzaklaşmayı seçti. O'nun ziyaret etmek istediği bir tek ev vardı. Lazar, Meryem ve Marta'nın iman ve sevgi dolu evinde ruhu huzur buluyordu. Buna karşın yeryüzünde O'nun ilahi görevini anlayabilen ve insanlık uğruna çektiği acıları tanıyabilen hiç kimse yoktu. Çoğu kez yalnız kalarak ve kutsal Babasıyla birlikte olarak huzur buluyordu.

İsa'nın uğruna acı çekmeye çağrılanlar, güvensizlik ve yanlış anlamalara maruz kalanlar, kendi evinde bile İsa'nın da aynı şeyleri yaşadığı düşüncesiyle teselli bulabilirler. İsa onlara kendisi ile birlikte olmalarını ve kendisinin Baba ile birlikte teselli bulduğu yerde, onla- rında da teselli bulmalarını buyurur. Kurtarıcıları olarak İsa'yı kabul edenler, hayatın zorluklarıyla tek başına mücadele etmek için öksüz çocuklar gibi bırakılmazlar. İsa onları gökyüzü ailesinin fertleri olarak kabul eder. Kendi Babasına onların da "Baba" demelerini buyurur. Onlar, İsa'nın, yüreğindeki tüm sevgi ve şefkati verdiği ve O'na en kopmaz bağlarla bağlı olan "Allah'ın çocukları" dır. Allah, onlara, yardıma muhtaç olduğumuzda anne ve babamızın bize gösterdiği şefkatten daha fazlasını gösterir. Çünkü Allah insanlardan daha yücedir.

İsa'nın, halkıyla olan ilişkileri ile ilgili olarak İsrail'e Kutsal Yasa'da verilen güzel bir örnek vardır. Yoksulluk yüzünden İbrani halkından bir kişi, anne ve babasının evinden ayrılmak ve kendisini uşak olarak satmak zorunda kaldığında, onu ve mirasını kurtarma görevi ona en yakın olan akrabaya düştü.Bizi ve günah yoluyla kaybettiğimiz mirasımızı kurtarma görevi de bize "en yakın olan Kişi'ye" düştü. Bizi kurtarmak için bizim akrabamız oldu. O, annemizden, babamızdan, kardeşimizden, arkadaşımızdan ya da sevdiğimiz kişiden bize daha yakın olan Rab'bimiz, Kurtarıcı'mızdır. "Korkma, çünkü seni fidye ile kurtardım. Seni adınla çağırdım, sen benimsin... Gözümde değerli ve saygın olduğun, seni sevdiğim için, senin yerine insanlar, canın karşılığında halklar vereceğim."

İsa, kendisini çevreleyen kutsal varlıkları sever; fakat O'nun bize duyduğu büyük sevgiyi nasıl anlayabiliriz? Bunu o kadar kolay anlayamayız; fakat yaşadıklarımız doğrultusunda bunun gerçek olduğunu görebiliriz. O'na olan bağlılığımızı korursak, Rabbimizin kardeşleri ve aynı zamanda kendi kardeşlerimiz olarak gördüğümüz imanlı ve dürüst insanlara da bağlı oluruz. Bu ilahi bağımızı kabul etmeliyiz. Al-lah'ın ailesine katılarak Babamızı ve soyumuzu onurlandırmalıyız.

Bu Bölüm Matta 12:22-50 ve Markos 3:20-35'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 34. ÇAĞRI

"Ey bütün yorgunlar ve yükü ağır olanlar! Bana gelin, ben size huzur veririm." Bu teselli veren sözler İsa'yı izleyen kalabalığa söylendi. Kurtarıcı, sadece kendisinin aracılığıyla insanın Tanrı bilgisini alabileceğini söylemişti. Öğrencilerinden, kendilerine gökyüzü bilgisi verilen kişiler olarak söz etti. Fakat asla onların kendilerini yalnız hissetmelerine neden olmadı ve sevgisini onlardan hiçbir zaman esirgemedi. Tüm yorgunlar ve yükü ağır olanlar O'na yaklaşabilirdi.

Kendi geleneksel törenlerine ve ibadet şekillerine titizlikle uyan din yorumcuları ve rabbiler, kefaret ayinlerinin asla kendilerini hoşnut edemediğini hissediyorlardı. Vergi görevlileri ve günahkarlar, dünyasal zevklerle hoşnut olabilirlerdi; fakat kalpleri güvensizlik ve korku doluydu. İsa, umudunu yitirmiş, dünyasal sevinçlerle ruhunun susuzluğunu gidermeye çalışan, hayatın yükü altında acılarla savaşıp gönül yorgunluğu çekenlerle ilgilendi ve hepsini kendisinde huzur bulmaya çağırdı. Ağır şartlarda çalışan insanlara nazikçe şöyle dedi: "Boyunduruğumu yüklenin ve benden öğrenin. Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız huzur bulur."

İsa bu sözlerle herkese hitap etmektedir. Bunu bilseler de, bilmeseler de, onların hepsi ağır yükler altında yorgun düşmüş kişilerdir. Hepsi de sadece İsa'nın hafifletebileceği yükler altındadırlar. Taşıdığımız en ağır yük, günah yüküdür. Eğer bu yükü tek başına taşımaya çalışırsak, onun ağırlığı altında eziliriz. Fakat günahsız Kişi bizim yerimizi almıştır. "Rab hepimizin kötülüğünü O'nun üzerine koydu." O, bizim suçumuzun yükünü taşımıştır. Yükü bizim yorgun omuzlarımızdan alacak ve bizi dinlendirecektir. Acı ve kederimizin yükünü taşıyacaktır. Bizi, tüm kederimizi kendisine vermeye çağırır; çünkü O bizi yüreğinde taşır.

Tüm insan ırkının ilk doğan Kişi'si sonsuzluk tahtında yer almaktadır. Kurtarıcısı olarak kendisine yönelen herkesle ilgilenir. Yaşadığı olayların sonucunda, bizim zaaflarımızı, neye ihtiyacımız olduğunu ve bizi günaha sürükleyen kandırmacanın nerede pusu kurduğunu çok iyi bilir. Her bakımdan bizler gibi günaha karşı denenmiş, fakat günahsız kalmıştır. Allah'ın, Şeytan'ın gücü karşısında ürken çocukları, O sizi gözetliyor! Günaha mı kapılıyorsunuz? O, sizi kurtaracaktır. Güçsüz müsünüz? O, sizi güçlendirecektir. Bilgisiz misiniz? O, sizi aydınlatacaktır. Yaralı mısınız? O, sizi iyileştirecektir. Rab, "Yıldızların sayısını belirler Evet, O, kırık kalpleri iyileştirir, onların yaralarını sarar." Isa, "bana gelin!" der. Korku ve kederleriniz ne olursa olsun, Rab'binize sığının! Dayanmanız için ruhunuz güçlendirilecektir. Zorlukların üstesinden gelmeniz için önünüzde yol açılacaktır. Kendinizi ne kadar güçsüz ve çaresiz hissetseniz de, O'nun gücü sizi güçlen-direcektir. Yükünüz ağırlaştıkça, Kurtarıcı'da bulacağınız huzur da o denli artacaktır. İsa'nın önerdiği huzur şartlara bağlıdır; fakat bu şartlar açıkça belirtilmiştir. Bunlar, herkesin rahatça yerine getirebile-ceği şartlardır. O, bize kendisinde nasıl huzur bulabileceğimizi açıklar.

İsa, şöyle dedi: "Boyunduruğumu yüklenin!" Burada sözü edilen boyunduruk, hizmeti simgelemektedir. Sığırlara çalışmaları için boyunduruk takılır ve bu, onların daha verimli çalışmaları için şarttır. İsa bize bu örnekte, yaşamımız boyunca Allah'ın hizmetine çağrıldığımızı öğretiyor. O'nunla birlikte çalışabilmek için O'nun boyunduruğunu almalıyız.

Bizi Allah'ın hizmetine yönelten boyunduruk, O'nun sevgisidir. - Aden bahçesinde açıkça görülen, Sina üzerinde belirtilen ve şimdi yem bir antlaşma ile kalbimizde yer alan Yüce Yasa, insanı Allah'ın isteğini yerine getirmeye yöneltir. İrademizin bizi sürükleyeceği yere gitmek üzere kendi eğilimlerimize göre hareket edersek, Şeytan'ın tuzağına düşüp, O'nun karakterini ve özelliklerini alırız. Bu yüzden Tanrı, yüce, soylu ve onurlandırıcı olan kendi isteğini yerine getirmemizi buyurur. Sabırla ve bilinçli olarak O'na hizmet etmek için üzerimize düşen görevi yerine getirmemizi arzular. İsa bu hizmetin2 boyunduruğunu insan özdeşliğinde taşımıştır. "Allah'ım, senin isteğini yapmaktan zevk duyarım. Yasan yüreğimde yazılıdır." "Çünkü kendi isteğimi değil, beni gönderenin isteğini yerine getirmek için gökten indim." İsa günahkar insan soyunu ve Allah'ı sevdiği ve O'nu yüceltmeye çalıştığı için acı çekti ve öldü. Bu O'nun yaşamının kontrol edici gücüydü. İsa bu ilkeyi bizim de kabul etmemizi buyurur.

Dünya standardına erişmeye çalıştıkları için üzüntü ve kederin yükü altında acı çeken birçok insan vardır. Dünyaya hizmeti seçmişler, kederlerini kabul etmişler ve geleneklerini benimsemişlerdir. Böylece onların karakterleri bozulur ve yaşamları bir enkaza dönüşür. Dünyasal hırs ve arzularını tatmin etmek için vicdanlarını yaralarlar ve kendilerine ek bir pişmanlık yükü getirirler. Sürekli acı çekmeleri, sahip oldukları yaşama gücünü zayıflatmaktadır. Rab'bimiz onlara, tutsaklık boyunduruğunu çıkarıp atmalarını buyurur ve şöyle der: "Boyunduruğum kolay taşınır, vereceğim yük de hafiftir." Onlara ilk önce kendisinin dürüstlüğünü ve Allah'ın hükümranlığını aramalarını buyurur. Bu yaşamda onların ihtiyacı olan her şeyin karşılanacağını vaat eder. Kederli insan geleceği göremez; fakat İsa, onu daha başlangıçtan itibaren görür. O, her sıkıntıyı hafifletecek güce sahiptir. Kutsal Babamız bizim ihtiyaçlarımızı karşılamak için, bizim bilemediğimiz binlerce yönteme sahiptir. Allah'ın Egemenliğini onurlandırma ve O'na hizmet etme ilkesini kabul edenler, karşılaştıkları zorlukların üstesinden gelecekler ve onların önünde düz ve temiz bir yol açılacaktır.

"Çünkü ben yumuşak huylu, alçakgönüllüyüm. Böylece canlarınız huzur bulur. Boyunduruğumu taşımak kolay, yüküm hafiftir." İsa'nın ağırbaşlılığını ve mütevazılığını öğrenmek için O'nun okuluna gireceğiz. Kurtarılmak, ruhun gökyüzü için eğitildiği aşamadır. Bu eğitimin anlamı İsa'nın bilgisine sahip olmaktır. Yani bu, Karanlığın Krallığı'nın5okulunda edinilen fikirlerden, alışkanlıklardan ve davranışlardan vazgeçmek demektir. Kişi, kendisinin Allah'a bağlı olmasını engelleyen her şeyden kurtarılmalıdır.

Allah ile kusursuz bir uyum içinde olan İsa'nın, barış dolu bir kalbi vardır. İnsanların övgülerinden dolayı sevinmediği gibi, onların eleştirilerinden dolayı da asla üzülmedi. Kendisine her türlü baskı ve zulmün yapıldığı bir ortamda olmasına rağmen cesaretini yitirmedi. Fakat kendilerini Allah'a emanet etmekten korktukları için O'nun takipçileri olduklarını iddia edenlerin çoğunun kalbini kaygılar ve üzün-tüler sarar. Bu tür bir teslimiyetin getireceği

sonuçlardan çekindikleri için, kendilerini Allah'a tamamen teslim etmezler. Onlar kendilerini Allah'a bu şekilde teslim etmedikleri sürece huzur bulamazlar.

Huzursuzluğun asıl kaynağı kibirdir. Ruhsal olarak yeniden doğduğumuzda, İsa'nın düşünceleri bizim de düşüncelerimiz olacaktır. O, bu düşüncelerin ışığında bizim kurtarılmamız için kendisini alçalttı. O'nun yanında oturup O'ndan ders almayı arzu edeceğiz. Yaptığımız işin, dünyada gösteriş yapmak ve ilgi çekmek için yapılan bir iş olmadığını anlayacağız. Aynı zamanda kendi gücümüze aşırı güvenerek hırslı olmamalıyız. Yaptığımız işin değeri, Kutsal Ruh'un bize sağladığı yardım ile orantılıdır. Allah'a güven duymak, düşüncelerimizi kutsallaştırır; ve böylelikle sabırla kendi irademize sahip olabiliriz.

Boyunduruk, yükü rahat çekmeleri için onlara yardımcı olmak amacıyla öküzlerin boynuna takılır. İsa'nın boyunduruğu da böyledir. Bizim isteğimiz, Allah'ın isteği ile bütünleştiğinde, O'nun armağanlarını başkalarını kutsamak için kullanırız ve hayatın yükünün hafiflediğini görürüz. Allah'ın buyruklarının doğrultusunda yürüyen, İsa ile birlikte yürür ve yüreği O'nun sevgisinde huzur bulur. Musa,"Lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyayım" diye dua ettiğinde Rab şöyle cevap verdi: "Varlığım sana eşlik edecek. Seni rahata kavuşturacağım." Peygamberler aracılığıyla şu mesaj verildi: "Rab şöyle diyor: 'Yollar üzerinde durun, bakın ve iyi yol neredediр diye eski yolları sorun ve onda yürüyün. Canlarınıza rahat bulursunuz.'" Keşke emirlerimi iyi dinleseydin; o zaman huzurun ırmak gibi, barışın da denizin dalgaları gibi olurdu."

İsa'nın sözünü dinleyenler, kendilerini O'na emanet edenler ve yaşamlarını O'nun buyruklarına adayanlar, huzur ve rahata kavuşacaklardır. İsa kendi varlığı ile onları sevindirdiğinde, dünyada hiçbir şey onları bir daha mutsuz edemeyecektir. O'nun mükemmelliğinde ve ağırbaşlılığında huzura erişirler. Rab şöyle der: "Aklı pek olanı sen huzur içinde saklarsın; çünkü o sana güvenir." Hayatımız alt üst olmuş ve türlü sıkıntılarla dolu gibi görünebilir; fakat kendimizi O'na teslim ettiğimizde, Rab'bimiz, kendi görkeminin yansıması olan yaşamın ve karakterin örneğini bize verecektir; ve İsa'nın görkemini ifade eden karakter, Allah'ın cennetine alınacaktır. Yeni halkı beyaz giysiler içinde O'nunla birlikte yürüyecektir; çünkü Allah katında onlar değerlidirler.

İsa'nın bize verdiği huzur, gökyüzünün bize sunduğu lütufların bir başlangıcıdır. O'nun "Gelin ve benden öğrenin!" çağrısına olumlu yanıt verdiğimizde, sonsuz yaşama ulaşmak için ilk adımı atmış oluruz. Göklerin Egemenliği, İsa vasıtasıyla Allah'a sürekli olarak yaklaşmak demektir. Kutsallık dolu gökyüzüne bağlı olduğumuz sürece Rab'bin görkem dolu yolları bize açılacaktır. Allah hakkında daha çok şey bildikçe, mutluluğumuz da artacaktır. Bu yaşamda İsa ile birlikte yürürken, O'nun sevgisiyle dolabilir ve varlığıyla mutlu olabiliriz. İnsan doğasının dayanabileceği her şeyi burada alabiliriz. Fakat bundan sonraki ile kıyaslandığında bu nedir ki? Bunun için, "Allah'ın tahtının önünde duruyorlar. O'nun tapınağında gece gündüz O'na tapınıyorlar. Taht üzerinde oturan, çadırını onların üzerine gerecektir. Artık acık-mayacak ve susamayacaklar, ne güneş ne de kavurucu bir sıcaklık çarpacak onları; çünkü tahtın ortasında

olan Kuzu onları güdecek ve yaşam sularının pınarlarına götürecek. Allah, onların gözlerinden bütün yaşları silecek.”

Bu Bölüm Matta 1 l:28-30’a dayanmaktadır.

BÖLÜM 35. "SUS, SAKIN OL!"

Ogün, İsa'nın yaşamındaki en önemli günlerden biri olmuştu. Celile kıyısında, halka egemenliği hakkında bilgi vererek ve onun nasıl kurulacağını örneklerle açıklayarak öğrencilerine dersler vermişti. Kendi işini tohum eken bir çiftçinin işine benzetti. Egemenliğinin gelişmesini, tohumun büyümesine ve mayanın hamurdaki etkisine benzetti. İyi ve kötü arasındaki büyük farkı, buğday, deliceler ve balık ağı benzetmelerinde açıkladı. Kendi ev halkları içerisinde, öğrencilerinin, kendisinin temsilcileri olarak nasıl çalışmaları gerektiğini öğretirken, O'nun öğrettiği gerçeklerin asıl değeri, kıymetli inci ve gizli hazine örneklerinde açıklandı.

Gün boyunca insanlara dersler veriyor ve onları iyileştiriyordu; akşam olmasına rağmen insanlar, hala akın akın O'na gelmeye devam ediyorlardı. Yemek ya da dinlenmek için çok kısa bir süre ara vererek, onlara günlerce yardım etmişti. Ferisilerin yanlış anlamaları ve sürekli olarak O'nu haksız bir şekilde eleştirmeleri, O'nun işini daha da zorlaştırıyordu. Gün batımında kendisini o kadar yorgun hissetti ki, dinlenmek için göl kıyısında ıssız bir yere çekilmeye karar verdi.

Ginesar'ın doğu yakasında, göl kıyısında da bazı kasabalar vardı; batı yakası ile kıyaslandığında, burası nispeten daha ıssız bir bölgeydi. Burada yaşayanların arasında putperestler, Yahudilerden daha fazlaydı ve Celile ile pek fazla bir ilişkileri yoktu. Böylece İsa, biraz yalnız kalmak için buraya geldi ve öğrencilerinin de kendisiyle birlikte gelmelerini buyurdu.

Kalabalığı gönderdikten sonra, O'nu "olduğu gibi" kayığa aldılar ve hemen göle açıldılar; fakat hareket etmek üzere olanlar, yalnızca onlar değildi. Kıyıda birçok balıkçı kayığı daha vardı. İsa'yı izleyen halk hemen bu kayıklara bindi. Hala O'nu görmek ve dinlemek istiyorlardı. Kurtarıcı, sonunda kalabalıktan uzaklaştı. Yorgunluktan ve açlıktan bitkin bir şekilde kayığın içinde yattı ve hemen uykuya daldı. Ak-şam hoş bir hava vardı ve gölün üzerine derin bir sessizlik çöktü. Ansızın hava karardı, rüzgar doğudaki dağların yamaçlarından sert bir şekilde esmeye başladı ve çok geçmeden fırtına çıktı.

Güneş batmış ve gecenin karanlığı fırtınalı deniz üzerine çökmüştü. Rüzgar o kadar şiddetlendi ki, dalgalar kayığı sarsmaya başladı ve kayık batma tehlikesi geçirdi. Çalışkan insanlar olan balıkçılar, yaşamlarını göl üzerinde geçirmişlerdi ve daha önce de birçok kez fırtına atlatmışlardı; fakat bu fırtına öncekilerden daha şiddetliydi. Fırtınanın gücü karşısında çaresizdiler ve kayıklarının su almaya başladığını gördüklerinde umutsuzluğa kapıldılar.

Fırtınadan kurtulma çabalarından dolayı, İsa'nın kayıkta olduğunu unutmuşlardı. Çabalarının fayda etmediğini ve ölüme adım adım yaklaştıklarını görerek, kimin buyruğuyla gölün karşısına geçmek için açıldıklarını hatırladılar. Tek umutları İsa'ydı. Çaresizlik ve umutsuzluk içindeyken, "Öğretmen! Öğretmen!" diye haykırdılar; fakat karanlık O'nu görmelerini engelliyordu. Fırtınanın gürültüsünden kendi sesleri duyulmuyordu ve cevap alamadılar. Şüphe

ve korku onları sarmıştı. İsa onları yalnız mı bırakmıştı? Hastalıkları iyileştiren, cinleri kovan ve hatta ölüleri kaldıran kişi olarak O şimdi elçilerine yardım edemeyecek kadar güçsüz müydü? Sıkıntılı anlarında onları düşünmüyor muydu?

Tekrar O'na seslenirler; fakat fırtınanın gürültüsünden başka hiçbir cevap gelmez. Kayık batmaya başlamıştır. Azgın dalgaların onları yutması an meselesidir.

Ansızın çakan bir şimşeğin ışığı karanlığı deler. İsa'nın gürültüden etkilenmeden hemen orada uyumakta olduğunu görürler. Şaşkınlık ve umutsuzluk içinde şöyle haykırırlar, "Rab, kurtar bizi, batıyoruz!" Onlar tehlike içindeyken ve ölümle savaşırken İsa nasıl rahatça uyuyabiliyordu?

Onların haykırışları İsa'yı uyandırdı. Şimşeğin ışığı O'nun görünmesini sağlayınca, gökyüzünün barışını O'nun yüzünde görürler; fedakar, sevgi ve şefkat dolu bakışını, O'nun yüzünden okurlar; korku dolu yürekleriyle şöyle haykırırlar: "Rab, kurtar bizi."

İsa, çaresiz durumdayken kendisinden yardım dileyen hiç kimseyi geri çevirmedi; son bir kez çaba harcamak için öğrenciler kü-reklerini ellerine aldıklarında, İsa uyanır. Fırtına daha da şiddetlenip dalgalar onların üzerine gelirken ve şimşek O'nun yüzünü aydınlatırken, İsa öğrencilerinin arasında durur. Çoğu kez merhamet ettiğinde yaptığı gibi sol elini kaldırır ve denize şöyle der: "Sus, sakin ol!" Fırtına diner, büyük dalgalar yok olur. Bulutlar uzaklaşır ve gökyüzünde yıldızlar belirir. Kayık şimdi sakin bir denizin üzerindedir. İsa öğrencilerine dönerek üzgün bir şekilde şöyle sorar: "Neden bu kadar korkaksınız? Hala imanınız yok mu?"

Öğrencilerin dilleri tutulmuştu. Petrus bile kalbini saran korkuyu belli etmemeye çalıştı. İsa'nın içinde bulunduğu kayıkla aynı anda göle açılan diğer kayıklarda bulunan insanlar da öğrencilerle aynı tehlikeyi yaşamışlardı. Onların kalplerini de korku ve umutsuzluk sarmıştı; fakat İsa'nın buyruğu tüm bu kargaşaya bir son verdi. Fırtınanın şiddeti kayıkları birbirine yaklaştırmıştı ve bu mucizeyi herkes gördü. Ortam sakinleşince korku unutuldu. İnsanlar birbirlerine sordular: "Bu nasıl bir adam ki, rüzgar da göl de O'nun sözünü dinliyor."

İsa uyandığında fırtına ile karşılaştı. Soğukkanlılığını korudu. Bakışlarında ya da sözlerinde en küçük bir korku belirtisi bile yoktu. Çünkü korku, O'nun yüreğinde de yoktu; bunun sebebi sadece ilahi gücüne güvenmesi değildi. O'nun sessizlik içinde dinlenmesi "yeryüzünün, gökyüzünün ve denizin" Hakimi olarak değildi. Bu gücü bırakmıştı. İsa şöyle dedi: "Ben kendiliğimden hiçbir şey yapamam." O, Baba'nın gücüne güvendi. İsa, Allah'a olan imanına - O'nun ilgi ve sevgisine olan imanına- güvendi. Fırtınayı dindiren sözün gücü, Allah'tan geliyordu.

İsa'nın, Baba'nın sevgisine duyduğu imanına güvendiği gibi, biz de Kurtarıcı'mızın sevgisine duyduğumuz imana güvenmeliyiz. Eğer öğrenciler O'na güvenselerdi, korkuya kapılmaları gerekmezdi. Tehlike anındaki korkuları, onların imansızlığını açığa çıkardı. Kendi hayatlarını kurtarmak için çabalarken İsa'yı unuttular ve sadece artık yapabilecekleri hiçbir şey kalmadığı ve umutsuzluğa düştükleri an O'ndan yardım dilediler.

Öğrencilerin yaşadığı bu olayın benzeri çoğu kez bizim de başımıza gelir. Günahın aldatıcı fırtınaları büyür, korkunç bir şekilde gürler, şimşekler çakar ve dalgalar bizi sürükler. Bize yardım edebilecek bir Kişi olduğunu unutarak, tek başına savaşmaya çalışırız. Tüm umudumuzu yitirinceye ve yok olmak üzere oluncaya dek kendi gücümüze güveniriz. Daha sonra İsa'yı hatırlarız ve eğer bizi kurtarması için O'nu çağırırsak, boş yere haykırmamız gerekmeyecektir. Bizim inançsızlığımız ve sadece kendi gücümüze güvenmemiz, O'nu üzmesine rağmen, İsa bize yardım etmekten asla çekinmez. Karada ya da denizde Kurtarıcı'ya kalbimizde yer açıyorsak, korkmamıza hiç gerek yoktur. Kurtarıcı'daki yaşayan iman, hayatımızdaki fırtınayı da dindirecek ve O'nun en iyi bildiği şekilde bizi tehlikeden kurtaracaktır.

Fırtınayı dindirme mucizesinden alınması gereken başka bir ruhsal ders daha vardır. Yaşadığımız olayların tümü Kutsal Yazı'nın sözlerini doğrular. "Fakat kötüler çalkalanan deniz gibidirler. Çünkü o, rahat duramaz. Allah'ım diyor; 'kötülere huzur yoktur.'"Günah huzurumuzu bozmuştur. Kibrimizden vazgeçmedikçe huzur bulamayız. Yüreğimizdeki hırsları insani güçle kontrol etmemiz imkansızdır. Bizler de fırtına karşısında korkuya kapılan öğrenciler gibi çaresiz ve yardıma muhtaç durumdayız. Fakat Celile denizini sözleriyle sakinleştiren Kişi, huzur veren bu sözleri herkes için söylemiştir. Fırtına ne kadar şiddetli olursa olsun, "Ya Rab, bizi kurtar!" diyerek, Kurtarıcı'ya haykıranlar kurtuluş bulacaklardır. O'nun, insanı Allah'a yaklaştıran lütfü, insanın hırslarını sakinleştirir ve yüreğimiz O'nun sevgisinde huzur bulur. Fırtınayı dindirdi ve dalgalar yatıştı; rahatlayınca sevindiler, Rab onları diledikleri limana götürdü." "Bu nedenle iman sonucu doğrulukla donatılmış olarak, Rab'bimiz İsa Mesih aracılığıyla Allah'ın önünde barış içindeyiz." "Doğruluğun işi huzur olacak; ve doğruluğun ürünü sonsuz susma ve güvenme olacak."

Kurtarıcı ve yanındaki diğer insanlar sabah erkenden göl kıyısına indiler. Gökyüzünde yükselen güneş, kara ve denizin üzerinde parlıyordu. Bu güzel manzara insana huzur veriyordu. Fakat onlar kıyıya ulaştıklarında, mezarlıkların arasındaki saklandıkları yerden sanki onları parçalayacakmış gibi ortaya çıkan cine tutulmuş iki adam belirdi. Çok saldırgan oldukları için zincirlerle bağlanmışlardı ve bağlı oldukları yerden kaçarlarken bu zincirleri kırmışlardı.

Sert kayaların arasından geçerlerken yaralanmışlardı ve bu yüzden üzerleri kan içinde kalmıştı. Uzun ve dağınık saçlarının arasından gözleri parıldıyordu. Kontrolü altına girdikleri cinler, onların insani görünümlerini yok ettiği için adamların görünümü, insandan çok vahşi hayvanları andırıyordu.

Öğrenciler ve onların yanında bulunan insanlar bu olay karşısında korkuyla kaçtılar. İsa'nın o an yanlarında olmadığını fark ettiklerinde O'nu aramaya başladılar. Fırtınayı durduran, daha önce Şeytan'la karşılaşan ve onunla girdiği mücadelede galip çıkan Kişi, cinlerin önünden kaçmadı. Adamlar, ağızları köpük içinde vahşi bir şekilde dişlerini gıcırdatıp O'na yaklaştılar. İsa fırtınanın azgın dalgalarını dindiren elini kaldırdı; adamlar daha fazla yaklaşamadılar. O'nun ö- nünde öfkeli, fakat çaresiz bir şekilde durdular.

Sert bir şekilde cinlerin adamların içinden çıkmalarını buyurdu. O'nun sözleri bu talihsiz adamların karanlık düşüncelerine girdi. Kendilerine eziyet eden bu cinlerden onları kurtarabilecek olan Kişi'nin yanında olduklarının az da olsa farkına vardılar. O'na tapınmak için Kurtarıcı'nın ayaklarına kapandılar; fakat tam O'ndan merhamet dileyecekleri sırada cinler, onlara şu sözleri söylettiler: "Ey İsa, yüce Tanrı'nın Oğlu; benden ne istiyorsun? Tanrı hakkı için sana yalvarırım, bana işkence etme!"

İsa adama sordu: "Adın ne?" Adam şöyle cevap verdi: "Adım Tümen. Çünkü sayımız çok." İletişim kurmak için, kontrolleri altına aldıkları adamları araç olarak kullanarak, kendilerini o bölgeden kov-maması için İsa'ya yalvardılar. Orada dağın yamacında otlayan büyük bir domuz sürüsü vardı. "Bizi şu domuzlara gönder, onlara girelim" diye yalvardılar ve İsa'nın izin vermesi üzerine kötü ruhlar adamdan çıkıp domuzların içine girdiler. Bunun üzerine hayvanlar aniden paniğe kapıldılar ve dik uçurumdan göle düşerek boğuldular.

Bu arada kötü ruhların kontrolünden kurtulan adamlar, büyük ölçüde değişime uğradılar. Onların daha önce karanlıkta kalan düşünceleri şimdi aydınlandı; gözleri artık anlamlı bakıyordu. Şeytan'ın yüzünden uzun zamandır yıpranan dış görünümleri, birdenbire düzeldi, kanlı elleri sakinleşti ve kendilerinin kurtuluşunu sağlayan Allah'ı övgü dolu sözlerle yücelttiler.

Domuzları güdenler, uçurumun kenarında meydana gelen bu olayları görmüşlerdi. Kentte ve köylerde bu olayın haberini tüm halka yaymak üzere oradan uzaklaştılar. Halk korku ve şaşkınlık içinde İsa'nın yanına akın etti. Cine tutulan bu iki adam, iyileşmeden önce çevrelerine sürekli korku ve dehşet saçıyorlardı. Onların bulundukları yerden hiç kimse güvenle geçemiyordu ve cinlerin öfkesi yüzünden oradan geçen herkese saldırıyorlardı. Artık bu adamların akılları başlarındaydı ve düzgün giysiler içinde İsa'nın yanında oturuyor, O'nun sözlerini dinliyor ve kendilerini iyileştiren bu Kişi'yi yüceltiyorlardı. Bu harikulade olayı gören diğer insanlar, sevinmediler. Onlar domuzların boğulmalarının sonucunda oluşan maddi zararın, adamların kötü ruhlardan kurtulmalarından daha önemli olduğunu düşünüyorlardı.

Bu iki adamın iyileşmeleri için domuzların sahiplerinin bu zarara uğramaları aslında onlara Allah'ın bir lütfuydu. Onlar kendilerini dünyasal değerlere kaptırmışlardı; ruhsal yaşama hiç ilgi duymuyorlardı. İsa, lütfunu kabul edebilmeleri için onların, bencilliklerinden ve ilgisizliklerinden vazgeçmelerini sağlamayı arzuluyordu; fakat maddi zarara uğramalarının sonucunda duydukları öfke ve kızgınlık onların gözlerini adeta kör etti ve bu yüzden Kurtarıcı'nın kendilerine sunduğu bu lütfü fark edemediler.

Onların önünde gerçekleşen bu doğaüstü olay insanların yanlış inançlar beslemesine ve korku duymalarına neden oldu. Bu Yabancı'nın kendilerine daha başka felaketler getirebileceğini düşündüler. Onlar için tek önemli olan, uğradıkları maddi zarardı. Bu yüzden O'ndan uzak durmaya karar verdiler. İsa ile birlikte gölün karşı kıyısına geçenler, bir önceki gece meydana gelen olayların hepsini, fırtınada yaşadıkları ölümcül tehlikeyi, rüzgarın nasıl dindiğini ve denizin nasıl sakinleştiğini diğer insanlara anlattılar; fakat onların sözleri etkili

olmadı. İsa'nın etrafında toplanan halk, kendilerinin yanından uzaklaşması için O'na yakardılar. İsa onların bu isteğine uydu ve hemen bir kayıkla gölün karşı kıyısına geçti.

Gerasa halkı, onlardan daha önce İsa'nın gücünün ve merhametinin kanıtını bizzat yaşamıştı. İsa'nın sayesinde aklı yerine gelen a- damları gördüler; fakat dünyasal mallarını kaybetmekten öylesine korkuyorlardı ki, Karanlığın Prensi'ni yenen Kişi'ye sanki aldatıcı biriymiş gibi davrandılar ve kendilerine sunulan gökyüzünün bu lütfunu geri çevirdiler.

Halâ Kurtarıcı'nın sözüne itaat etmeyi reddeden birçok kişi vardır; çünkü itaat etmek onların bazı dünyasal çıkarlarından fedakarlık etmelerini gerektirir. O'nun varlığının kendilerine maddi zarar getireceğini sanan birçok kişi, O'nun lütfunu reddeder ve O'nun ruhunu kendilerinden uzaklaştırır.

Fakat İsa'nın iyileştirdiği cine tutsak adamlar, diğer insanlardan çok daha farklı düşüncelere sahiptiler. Kurtarıcıları ile birlikte olmayı arzuluyorlardı. O'nun yanındayken yaşamları boyunca kendilerine eziyet eden ve ömürlerinin ziyan olup gitmesine neden olan cinlere karşı kendilerini güvende hissediyorlardı. İsa kayığa binmek üzereyken, O'na doğru yaklaştılar ve sözlerini dinleyebilecekleri bir yerde kendilerinin yakınında olması için diz çöküp O'na yakardılar. Fakat İsa onlara evlerine gitmelerini ve Rab'bin kendileri için gerçekleştirdiği bu harikulade olayı diğer insanlara da anlatmalarını buyurdu.

Burada onların yapmaları gereken bir iş vardı. Putperest bir eve gidip İsa'dan aldıkları lütfü onlara anlatacaklardı. Kurtarıcı'nın yanından ayrılmak onlar için zordu. Putperest halk ile olan ilişkilerinde onları büyük zorluklar bekliyordu. Toplumdan uzun süre ayrı kalmaları, İsa'nın verdiği görevi yerine getirmek için uygun olmayan kimseler olmadıkları hissini uyandırıyordu; fakat İsa, bu görevi onlara verdiğinde onlar itaat etmeye hazırdılar. Sadece kendi ev halklarına ve komşularına İsa hakkında anlatmakla kalmadılar, aynı zamanda her yerde O'nun kurtarıcı gücünü ilan ederek ve kendilerini cinlerden nasıl kurtardığını anlatarak Dekapolis'i baştan başa dolaştılar. Bu işi yaparak, sadece kendi yararları için O'nun yanında kalmalarından daha büyük bir lütuf alabilirlerdi. İsa'ya yaklaşmamız kurtuluşun güzel haberlerini diğer insanlara yaymak için yaptığımız çalışmayla olur.

İsa'nın iyileştirdiği cine tutsak bu iki adam, O'nun Dekapolis bölgesinde Müjde'yi yaymak üzere müjdeci olarak görevlendirdiği ilk kişilerdi. Bu adamlar, İsa'nın öğretisini sadece birkaç dakikalığına dinleme şansına sahip oldular. O'nun yaptığı bir tek vaazı bile bizzat dinleme fırsatları olmamıştı. Onlar, İsa ile her gün birlikte olan öğrencilerin eğitebildiği gibi halkı eğitemezlerdi; fakat İsa'nın Mesih olduğu gerçeğinin kanıtını kendi öz kişiliklerinde taşıyorlardı. Kendilerinin bildiklerini, gördüklerini, duyduklarını ve İsa'nın gücünü nasıl hissettiklerini anlatabilirlerdi. Kalbine Allah'ın lütfü erişen herkes bunu yapabilir. Öğrencilerden Yuhanna şöyle yazdı: "Yaşam Sözü ile ilgili olarak başlangıçtan beri var olan, duyduğumuzu, gözlerimizle gördü-ğümüzü, seyredip ellerimizle dokunduğumuzu ilan ediyoruz. Yaşam açıkça göründü... Sizin de bizlerle paydaşlığınız olsun diye gördüğümüzü ve

duyduğumuzu size ilan ediyoruz." İsa'nın tanıkları olarak bildiğimizi, bizzat gördüğümüzü, duyduğumuzu ve hissettiğimizi diğer insanlara anlatmalıyız.

Eğer İsa'nın yolundan gidiyorsak, O'nun bizi yönlendirdiği gibi, biz de diğer insanları O'nun bize gösterdiği doğru yola girmeleri için yönlendirmeliyiz. O'nun vaadini nasıl aldığımızı ve bu vaadin gerçek olduğunu anlatabiliriz. İsa'nın lütfü ile ilgili olarak bildiklerimiz için tanıklık edebiliriz. Rab'bimiz bu tanıklık için bizi çağırır ve bunun yokluğundan dolayı dünya yok olup gitmektedir.

Gerasa halkı İsa'yı kabul etmemesine rağmen, İsa onları kendilerinin seçimi olan karanlığa terk etmedi. İsa'nın kendilerinin yanından uzaklaşmasını istedikleri zaman, O'nun sözlerini dinlememişlerdi. Onlar neyi reddettiklerini bilmiyorlardı. Bu yüzden İsa, onlara dinlemeyi reddetmeyecekleri kişilerle tekrar ışık gönderdi.

Şeytan'ın amacı, halkın Kurtarıcı'dan uzaklaşmasını ve Müjde'nin o bölgede vaaz edilmesini engellemek için domuzların yok olmasına sebep olmaktı; fakat bu olay halkta başka hiçbir olayın yaratamadığı kadar büyük bir etki yarattı ve onların İsa'ya ilgi duymalarını sağladı. Kurtarıcı'nın kendisi oradan uzaklaşmasına rağmen, O'nun iyileştirdiği adamlar gücünün kanıtı olarak orada kaldılar. Bir zamanlar Karanlığın Prensi'nin aracıları olan bu adamlar, şimdi ışık kanalları ve Tanrı'nın Oğlu'nun elçileri olmuşlardı. İnsanlar bu harikulade olayı dinlediklerinde çok şaşırdılar. Bu bölge boyunca Müjde'ye yeni bir kapı açıldı. İsa Dekapolis'e döndüğünde halk O'nun etrafında toplandı ve sadece kasaba halkı değil, çevredeki bölgelerden binlerce kişi kurtuluşun mesajını dinlemek için O'nun yanına akın etti. Kötü ruhların güçleri bile İsa'nın denetimi altındadır ve kötülüğün işleri O'nun sayesinde iyiliğe dönüştürülür.

Öğrenciler, Gerasa'da cine tutulan adamlarla karşılaştıkları olaydan bir ders almalıydılar. Bu olay Şeytan'ın insanlığı ne kadar alçalttığını, onlara nasıl işkence ettiğini ve onları kendi gücü karşısında ne kadar aciz bir durumda bıraktığını, buna karşın Kurtarıcı'nın, insanları Şeytan'ın gücünden nasıl kurtardığını açıkça gösterdi. Mezarlıklarda yaşayan cine tutsak ve kontrol edemedikleri hırs ve öfkenin esiri olan bu zavallı insanlar, Şeytan'ın yargı sistemine bırakıldıklarında insanlığın başına gelen felaketi gözler önüne seriyorlardı. Onların duygularını köreltmek, düşüncelerini kötülüğe, şiddet kullanmaya ve suç işlemeye yöneltmek için Şeytan sürekli olarak insanların üzerinde etkili olmaya ve onları kışkırtmaya çalışır. Onların bedenini za-yıflatır, düşüncelerini karartır ve karakterlerini alçaltır. İnsanlar Kurtarıcı'nın çağrısını her ne zaman reddederlerse, o zaman onlar kendilerini Şeytan'a teslim ederler. Evde, işte hatta inanlı topluluğunda bile, hayatın her Bölüm ünde birçok kişi bugün bunu yapmaktadır. Dünyada şiddetin ve insanların işledikleri suçların artmasının sebebi budur; ahlaki çöküntü, ölümün solgun yüzü gibi insanların günlük yaşamlarına ve onların alışkanlıklarına girmiştir. Bu kurnaz aldatmacaları ile Şeytan, ahlaki bakımdan çökünceye ve yaşamları altüst oluncaya dek insanları sürekli olarak kötülüğe yöneltir. O'nun gücüne karşı kendimizi koruyabileceğimiz tek zırh İsa'nın varlığıdır. İnsanların ve. meleklerin önünde Şeytan'ın düşman ve yok edici; İsa'nın ise insanların dostu ve Kurtarıcı'sı olduğu açıkça görülmüştür. O'nun ruhu insanın karakterini geliştirir ve onun ağırbaşlı ve ılımlı bir kişiliğe sahip olmasını sağlar. İnsanı ruhsal ve bedensel

açıdan Allah'ın görkemine yaraşır bir hale getirir. "Çünkü Tanrı bize korkaklık ruhu değil, güç sevgi ve özdenetim ruhu vermiştir." "O, bizi Rab'bimiz İsa Mesih'in karakterinin görkemine paydaş olmamız ve O'nun benzerliğine dönüştürülmemiz için çağırdı."

Şeytan'ın elçileri haline gelen insanlar, hala İsa'nın dönüştürücü gücü sayesinde dürüstlüğün elçileri olabilirler ve "Rab'bin senin için neler yaptığını, sana nasıl merhamet ettiğini anlatmaları" için Tan- rı'nın Oğlu tarafından gönderilebilirler.

Bu Bölüm Matta 8:23-34; Markos 4:35-41; 5:1-20 ve Luka 8:22- 39'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 36. İMANLI DOKUNUŞ

İsa, Gerasa'dan batı yakasına döndüğünde kendisini karşılamak üzere büyük bir kalabalığın göl kıyısında beklemekte olduğunu gördü. Bir süre daha göl kıyısında kaldı. Bu süre içinde insanlara dersler verdi, onları iyileştirdi ve daha sonra şölende vergi görevlileriyle buluşmak üzere Matta'nın evine doğru yola koyuldu. Burada O'nu havra yöneticilerinden Yair adında biri karşıladı. Yahudi ihtiyar heyetinden olan bu adam büyük bir sıkıntı içinde İsa'nın ayaklarına kapandı ve şöyle haykırdı: "Küçük kızım can çekişiyor. Gelip ellerini onun üzerine koy da kurtulsun, yaşasın!"

İsa bu Yahudi liderle birlikte evine gitmek için hemen yola çıktı. Öğrenciler O'nun insanlara merhamet ettiği birçok mucizesine tanık olmalarına rağmen, İsa'nın bu kibirli rabbinin isteğini hemen yerine getirmesine şaştılar; buna karşın onlar da Kurtarıcı ile birlikte gittiler. Halk da sabırsız ve beklenti içinde onları takip etti. Yahudi liderin evi çok uzakta değildi; fakat İsa ve yanındakiler yavaş adımlarla ilerliyorlardı: çünkü kalabalık onları takip ediyor ve her yönden yürümelerini zorlaştırıyorlardı. Telaşlanan baba çok geç kalınmasından korkuyordu; fakat İsa insanlara merhamet ettiği için acı çeken birinin acısını dindirmek ya da sıkıntısı olanın sıkıntısını gidermek için ara sıra duruyordu.

Onlar hala yoldayken, havra başkanının evinden adamlar gelip, ona kızının öldüğünü ve bu yüzden Kurtarıcı'yı rahatsız etmesine gerek kalmadığını bildirdiler. İsa bu sözleri duyunca şöyle cevap verdi: "Korkma! Sadece iman et, o zaman kızın kurtulacak"

Yair, Kurtarıcı'ya yaklaştı, birlikte hızlıca eve yöneldiler. Eve vardıklarında parayla kiralanan kadınların feryatları ve flütçülerin gürültüleriyle karşılaştılar. Kalabalık ve gürültü İsa'yı çok rahatsız etmişti. İsa onları şu sözlerle sakinleştirmeye çalıştı: "Neden gürültü yapıyorsunuz? Çocuk ölmedi, uyuyor." Yabancı'nın bu sözleri onları öfkelendirdi. Çocuğu ölmek üzereyken görmüşlerdi. O'nunla alay etmeye ve gülmeye başladılar. İsa herkesin dışarı çıkmasını isteyerek, yanına sadece çocuğun annesini, babasını ve üç öğrencisi Petrus, Yakup ve Yuhanna'yı alarak çocuğun yatmakta olduğu odaya girdi.

İsa çocuğun yattığı yatağa yaklaştı ve onun elini tutarak şöyle buyruk verdi: "Kızım, sana söylüyorum, kalk!" Çocuğun cansız bedeni aniden hareketlendi. Nabzı tekrar atmaya ve gülümsemeye başladı. Gözleri sanki uykudan yeni uyanmış gibi parıldıyordu. Çocuk, yanında duran gruba şaşırdı. Ayağa kalktığında annesi ve babası sevinç gözyaşlarıyla onu kucakladılar.

İsa, Yahudi liderin evine giderken onun yaşamını çekilmez hale getiren on iki yıldır kanaması olan bir kadınla karşılaştı. Kadın tüm hekimlere başvurmuş ve iyileşmek için her türlü çabayı göstermişti; fakat yakalandığı bu hastalığın çaresiz olduğu kendisine söylendi. Buna karşın İsa'nın insanları iyileştirdiğini duyduğunda kaybolan umutları yeniden canlandı. Eğer O'nun yanına gidebilse iyileşeceğinden emindi. Güçsüz ve hasta haliyle O'nun insanlara ders verdiği kıyıya geldi ve kalabalığın arasından geçmeye çalıştı; fakat bu çabası sonuç vermedi.

O'nu Matta'nın evinden itibaren tekrar takip etti; fakat O'na ulaşamadı. İsa kalabalığın arasına karışıp onun bulunduğu yere yaklaştığında umudunu kesmeye başlamıştı.

Bu onun için altın bir fırsattı. Yüce Hekim'in yanında duruyordu; fakat kalabalığın arasında O'nunla konuşamıyordu. Hatta O'nun bir tek bakışını bile yakalayamıyordu. Tek iyileşme şansını kaybetmenin korkusu içindeydi. Yoluna devam ederken kendi kendine şöyle diyordu: "Giysilerine bile dokunsam kurtulacağım." İsa kalabalıkla birlikte yürürken, kadın arkadan İsa'nın elbisesine dokundu; o an iyileştiğini hissetti. O tek dokunuş onun tüm yaşamını kutsamıştı. Tüm acıları dindi, zayıf ve güçsüz bedeni tekrar güçlendi ve kadın eski sağlığına kavuştu.

Yüreği minnettarlık dolu olarak kalabalığın arasından uzaklaşmaya çalıştı; fakat İsa ve O'nunla birlikte yürüyen kalabalık aniden durdu. İsa çevresine bakındı ve herkesin duyabileceği bir şekilde, "Giysilerime kim dokundu?" diye sordu. İsa'nın yanındakiler bu soruya şaşırdılar. Bu kadar çok sayıda insanın birlikte yürüdüğü bu kalabalık grupta O'na kimin dokunduğunu bilmek zor olduğu için bu soru onları çok şaşırtmıştı.

Petrus şöyle dedi: "Seni sıkıştıran kalabalığı görüyorsun! Nasıl oluyor da, 'Bana kim dokundu' diye soruyorsun?" İsa cevap verdi: "Biri bana dokundu; çünkü gücün benden çıktığını hissettim." Kurtarıcı, imanlı bir dokunuş ile kalabalığın içerisindeki sıradan birinin dokunuşu arasındaki farkı ayırt edebiliyordu. Böylesine bir imana sahip olan kişiyi mutlaka tanımak istiyordu. Kadına sevinç getirecek ve teselli verecek olan sözler söyleyecekti. Bu sözler zamanın sonuna dek kendisinin yolundan gidenlere kutluluk getirecekti.

İsa kadına doğru baktı ve kendisine kimin dokunduğunu bilmekte ısrar ediyordu. Kadın bunu gizlemenin faydasız olduğunu düşünerek, korku içinde ve titreyerek İsa'nın ayaklarına kapandı. Minnettarlık dolu gözyaşları ile daha önceleri hastalığı yüzünden çektiği sıkıntıları ve nasıl iyileştiğini anlattı. İsa ona şöyle dedi: "Kızım, imanın seni kurtardı. Esenlikle git. Istırabın son bulsun." Kadının O'nun elbisesine tek bir dokunuşla iyileşmesiyle ilgili olarak yanlış bir inanca kapılmasına fırsat vermedi. Kadının iyileşmesinin gerçek sebebi sadece Kurtarıcı'nın elbisesine dışarıdan dokunması değil, O'nun ilahi gücüne duyduğu imandı.

Tüm bu olaylar karşısında şaşıran halk yaşam veren bu gücün farkında değildi; fakat acı çeken kadın elini O'na uzattığında iyileşeceğine inanıyordu ve O'nun iyileştirici gücünü hissetti. Ruhsal olaylarda bu hep böyledir. Din hakkında sıradan bir konu gibi konuşmak, imandan yoksun olarak dua etmek hiçbir yarar sağlamaz. O'nu sadece dünyanın kurtarıcısı olarak kabul eden iman kişiye asla şifa getirmez. Kurtuluşa duyulan iman sadece gerçek bilgisini kabul etmekten ibaret değildir. İlahi bilginin tümünü bekleyen kişi imana sahip olmadan Allah'tan kutsama alamaz. İsa hakkındaki bilgilere inanmak yetmez; İsa'nın bizzat kendisine inanmalıyız. Bize yarar sağlayacak tek iman, O'nu kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul eden imandır. Birçok kişi için iman bir düşünceden ibarettir. Kurtaran iman, Rab'bi kabul edenlerin Allah ile birlik kurması ile olur. Gerçek iman yaşamdır. Canlı bir imanla gücümüz

artar ve bilinçli bir güven ile her türlü güce karşı koyacak ve yenecek gücü kendimizde bulabiliriz.

İsa kadını iyileştirdikten sonra kadının, aldığı kutsamayı tanımasını arzuladı. Müjde'nin sunduğu lütuflar diğer insanlardan gizlenmemelidir. O'nun iyiliğini açıkça belirtmemiz için Rab bize şöyle seslenir: "Sizler benim tanıklarımsımz, diyor Rab. Ben Allah'ım."

O'nun sadakatini açıkça belirtmemiz İsa'yı dünyaya tanıtmamız için Allah'ın bize verdiği bir görevdir. Eski çağlar boyunca O'nun lütfunu bildiren kutsal insanlar gibi, biz de Kurtarıcı'nın bize sunduğu lütfü kabul etmeliyiz; fakat en etkili olan bizim kendi yaşadığımız olaylardır. İlahi gücün çalışmasında kendimizi gösterirken, Allah'a tanıklık ederiz. Herkesin diğer insanlardan ayrı bir yaşamı vardır ve herkes farklı olaylar yaşar. Allah bizim her birimizin övgüsünün kendisine ulaşmasını arzular. İsa'nın yaşamını örnek alarak O'nun değerli lütuflarını kabul ettiğimizde, canları kurtaran bir güç bizi sarar.

Cüzamlı on kişi iyileşmek için İsa'nın yanma geldiğinde, İsa onlara gidip, kendilerini hahamlara göstermelerini buyurdu. Onlar daha yoldayken iyileştiler; fakat içlerinden sadece bir tek kişi İsa'yı yüceltmek için geri döndü. Diğerleri kendilerini iyileştiren Kişi'yi unutarak kendi yollarına gittiler. Günümüzde birçok kişi aynı şeyi yapmaktadır! Rab sürekli olarak insanlığa faydalı olmak için çalışmaktadır. Lütfunu bizlere her zaman sunmaktadır. Acı çekenlerin acılarını dindirir, insanları kendilerinin görmedikleri tehlikelerden korur. Onları felaketlerden kurtarmaları, "karanlıkta dolaşan ölümcül hastalıktan, ve öğle vakti yok eden kırgından" korumaları için gökyüzü meleklerini görevlendirir;2fakat onların kalpleri bundan etkilenmez. İsa onları kurtarmak için gökyüzünün tüm zenginliklerini verir. Buna karşın onlar, O'nun bu büyük sevgisine ilgi göstermezler. Nankörlükleriyle yüreklerini Allah'ın lütfuna kapatırlar. Onlar çöldeki çalılık gibidir ve iyinin ne zaman geldiğini bilmezler; ruhları çölün şiddetli sıcağında kavrulur, gider.

Allah'ın bize sunduğu lütufları hafızamızda canlı tutmak bizim kendi yararımızadır. Böylece Allah lütuflarını bize daha bol bir şekilde sunar. Allah'tan bizzat kendimizin aldığı en küçük lütuf bile, bize, başkalarının imanı ya da yaşadıkları ile ilgili olarak okuduklarımızdan çok daha büyük bir cesaret verir. Allah'ın lütfuna cevap veren bir kişi, sulanan bir bahçe olacaktır; bedenen güçlenecektir; ve onun üzerinde Rab'bin görkemi açıkça fark edilecektir. Rab'bin sonsuz sevgisini ve bize sunduğu sayısız lütufları hatırlayalım!... İsrail halkı gibi tanıklık taşlarımızı kuralım ve üzerlerine Allah'ın bizler için gerçekleştirdiği harikulade işleri yazalım. Yolculuğumuz sırasında O'nun bize gösterdiği ilgiyi hatırladığımızda minnettarlık dolu gözyaşlarıyla şöyle haykıralım: "Ne karşılık verebilirim Rab'be, bana yaptığı bunca iyilik için? Kurtuluş sunusu olarak kadeh kaldırıp Rab'be sesleneceğim. Bütün halkının önünde Rab'be adaklarımı yerine getireceğim."

Bu Bölüm Matta 9:18-26; Markos 5:21-43 ve Luka 8:40-56'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 37. MÜJDEYI İLK DUYURANLAR

Öğrenciler İsa'nın ailesinin birer ferdiydiler ve Celile boyunca yürü- yerek yaptığı yolculukta O'na eşlik ettiler. Karşılaştıkları zorlukları, sıkıntıları O'nunla paylaştılar. O'nun yaptığı konuşmaları dinlediler. Tanrı'nın Oğlu ile birlikte yürüdüler, O'nunla konuştular ve İsa'nın onlara günlük olarak verdiği derslerden, insanlığın Allah'ın gözünde yükselmesi için nasıl çalışılması gerektiğini öğrendiler. İsa kendisinin etrafında toplanan geniş halk kitlelerine hitap ederken, öğrencileri O'nun yanındaydı. O'nun emirlerini yerine getirmek ve çalışmasında O'na yardımcı olmak için hazırdılar. İsa'nın insanlara ulaşmasına yardımcı oldular. Hasta olanları Kurtarıcı'ya getirdiler ve onları teselli ettiler. Yaptıkları çalışmalara halkın ilgi göstermesini istediler. Onlara Kutsal Yazıları açıkladılar ve ruhsal bakımdan yarar sağlamak için her bakımdan yardımcı oldular. İsa'dan öğrendiklerini onlara öğrettiler. Her gün birçok farklı olaylar yaşıyorlardı; fakat tek başına çalışma deneyimine de sahip olmaları gerekiyordu. Hala büyük ölçüde bilgi öğrenmeye, sabırlı ve nazik olmaya ihtiyaçları vardı. İsa şimdi bizzat kendisi onların yanındayken, hatalarını onlara gösterebilir, öğütler verebilir ve onların yanlışlarını düzeltebilirdi. Kurtarıcı onları kendisinin temsilcileri olarak verdiği görevleri yerine getirmeleri için gönderdi.

O'nunla birlikte oldukları zaman boyunca hahamların ve Ferisilerin gelenekleri çoğu kez onların zihinlerini karıştırmıştı; fakat kendilerini şaşırtan zihinlerindeki bu karışıklığı İsa'ya anlattılar. İsa, Kutsal Yazı'nın gerçekleri ile gelenekler arasındaki farkı onlara açıkça gösterdi. Böylece onların Allah'ın Sözü'ne olan güvenini sağlamlaştırdı ve onları rabbilere olan korkularından ve onların geleneklerine olan bağlarından büyük ölçüde kurtardı. Öğrencilerin eğitilmesinde İsa'nın yaşamı herhangi bir öğretiden daha etkiliydi. Ondan ayrı olduklarında, O'nun her bakışı, ses tonu ve söylediği sözler onların hafızalarında canlandı. Çoğu kez Müjde'ye düşman olanlara karşı girdikleri mücadelelerde O'nun sözlerini tekrarladılar ve bunun insanların üzerindeki etkisini gördüklerinde sevinç duydular.

İsa on iki öğrencisini yanına çağırarak kasaba ve köylere doğru onları ikişer ikişer göndermeye başladı. Onlardan hiçbirini tek başına göndermedi; kardeşi olan kardeşiyle; arkadaşı olan arkadaşıyla gönderildi. Böylece birbirlerine yardım edebilir, cesaret verebilir, tavsiyelerde bulunabilir, birlikte dua edebilir ve biri diğerinin zayıflığını telafi edebilirdi. Daha sonra yetmişler de aynı şekilde gönderildiler. İsa, elçilerin bu şekilde birbirleriyle kaynaşmalarını amaçladı. Eğer bu örneğe daha yakın bir şekilde uyulsaydı, bizim yaşadığımız çağda Müjde'nin diğer insanlara yayılması için yapılan çalışmada çok daha büyük bir başarı elde edilebilirdi.

Öğrencilerin mesajı, Vaftizci Yahya'nın ve İsa'nın mesajının aynısıydı: "Allah'ın Egemenliği yaklaştı." Onlar Nasıralı İsa'nın Mesih olup olmadığı ile ilgili olarak halkla hiçbir tartışmaya girmeyeceklerdi; O'nun yaptığı işleri bu kez O'nun adına bizzat kendileri yerine getireceklerdi. İsa onlara şöyle buyurdu: "Hastaları cüzamlıları iyileştirin, ölüleri diriltin, kötü ruhları kovun ve karşılıksız olarak aldığınızı karşılıksız olarak verin."

Görevini yerine getirirken İsa, hasta insanları iyileştirmeye, vaaz vermeye ayırdığından daha fazla zaman ayırdı. Mucizeleri, O'nun, yok etmek için değil, kurtarmak için geldiğini belirttiği sözlerinin doğruluğunu kanıtladı. Dürüstlüğünü açıkça gösterdi. Allah'ın görkemi O'nun üzerindeydi. Gittiği her yerde O'nun insanlara merhamet ettiğinin haberi yayıldı. Sonsuz şefkatiyle geçtiği her yerde hasta insanları iyileştirdi ve sağlığına kavuşan bu insanları sevindirdi. İnsanlar Rab'bin gerçekleştirdiği harikulade işleri dinlemek için onların etrafında kalabalık gruplar halinde toplandı. Birçok kişinin duyduğu ilk ses O'nun sesiydi. Onların ağzından çıkan ilk söz O'nun adıydı. Baktıkları ilk yüz O'nun yüzüydü. Bu insanlar onları iyileştiren, teselli veren ve sayısız lütuflar sunan bu Kişi'yi niçin sevmemeli ve yüceltmemeliydiler ki? İsa şehirlerden ve kasabalardan geçerken gittiği her yerde çevresine yaşam ve sevinç getiren bir ırmak gibiydi.

İsa'nın yolundan gidenlerin tıpkı İsa gibi çalışmaları gerekir. Aç olanları doyurmalı, çıplak olanları giydirmeli, hasta olanları teselli etmeli ve umudunu yitirenlere umut vermeliyiz. Bizim için de şu vaat gerçekleşecektir: "Dürüstlüğün senin önünden yürür ve Rab'bin görkemi senin üzerinde olur." İsa'nın sevgisi O'nun fedakar bir şekilde insanlara yardım etmesiyle açıkça görülmüştür ve kötülük yapanı doğru yola getirmek için yargıdan veya kılıçtan bile daha etkili olacaktır. Yasayı çiğneyen kişiye korku vermek için bunlar gereklidir; fakat sevgiyle dolu olan bir imanlı bundan daha fazlasını yapabilir. Yürek çoğu kez ağır hakaretler altında ezilir; fakat İsa'nın sevgisiyle yumuşar. Mesih inanlıları sadece fiziksel hastalıkları iyileştirmez; aynı zamanda günahın cüzamından ruhu kurtaran Yüce Hekim'in yanma onu götürür. İmanlı kulları aracılığıyla Allah, hastaların, talihsizlerin, kötü ruhlara tutulanların kendisinin sesini duymasını arzular. O'nun elçileri aracılığıyla Allah, dünyanın veremediği bir teselli vermek ister.

İlk hizmet turunda öğrenciler sadece "İsrail'in kaybolan koyun- larını" bulmaya gideceklerdi. Eğer onlar şimdi Samiriyelilere ya da diğer uluslara müjdeyi duyursalardı, Yahudilerin üzerindeki etkilerini kaybederlerdi. Ferisilerin önyargılı davranışlarını harekete geçirerek, daha görevlerinin en başındayken cesaretlerini yitirebilirler ve kendilerini onlarla şiddetli tartışmaların içerisinde bulabilirlerdi. Müjde'nin tüm milletlere vaaz edilmesini anlamakta öğrenciler bile zorluk çektiler. Bu gerçeği kendileri anlayıncaya dek uluslar için çalışmaya hazır değildiler. Eğer Yahudiler Müjde'yi kabul etselerdi, Allah Uluslar'a onu iletmeleri için onları kendi elçileri olarak atayacaktı. Bu yüzden mesajı ilk olarak iletecek olanlar onlardı.

İsa'nın çalışma bölgesi boyunca gerçeği arzulayan insanlar da vardı. Gerçeğe kavuşmayı özlemle bekleyen bu insanlara sevgi mesajı gönderme zamanı gelmişti. Öğrencilerin tümü O'nun temsilcileri olarak bu görevi yerine getireceklerdi. İnançlı insanlar böylece onlara ilahi olarak atanan öğretmenler olarak bakmaya yöneltileceklerdi ve Kurtarıcı onlardan ayrılması gerektiği zaman onlar öğretmensiz kal-mayacaklardı.

İlk turda öğrenciler İsa'nın daha önce gittiği ve dostlar edindiği bölgelere gideceklerdi. Yolculuk için büyük bir hazırlık yapmayacaklardı. Hiçbir şey onların düşüncelerini yerine getirecekleri bu yüce görevden başka bir yöne çevirmemeliydi ya da bir sonraki çalışmalarına

engel olabilecek bir şekilde insanların karşı çıkmasına sebep olmamalıydı. Yanlarına din öğretmeni elbisesi ya da kendilerini mütevazı insanlardan farklı gösterecek türden elbiseler almayacaklardı. Sinagoglara girip kamu hizmeti için halkı bir araya toplamayacaklardı; onlar evden eve yapılan bir çalışma için çaba harcayacaklardı. Zamanlarını gereksiz işlerle ya da evden eve sadece ziyaret amacıyla gidip ziyan etmeyeceklerdi. Fakat her gittikleri yerde sanki İsa'nın bizzat kendisini ağırlıyormuş gibi kendilerine güler yüz gösteren saygın insanların konukseverliğini kabul edeceklerdi. Her girdikleri eve şu güzel selamla gireceklerdi: "Bu eve esenlik olsun." O ev onların dualarıyla, övgü dolu ilahileriyle ve tüm aile ile hep birlikte Kutsal Yazıların okunmasıyla kutsanacaktı.

Bu öğrenciler gerçeğin müjdecileri olacaklar ve Efendi'lerinin gelişi için yolu hazırlayacaklardı. Onların iletmesi gereken mesaj sonsuz yaşam sözüydü ve insanların kaderi onu kabul ya da reddetmelerine bağlıydı. O'nun kutsallığıyla insanları etkilemek için İsa öğrencilerine şöyle buyurdu: "Sizi kabul etmeyen ya da sözlerinizi dinlemeyen bir kentten ayrılırken ayaklarınızdaki tozu silkin. Size doğrusunu söyleyeyim, yargı günü Sodom ve Gomora diyarının hali o kentin halinden daha dayanılır olacaktır."

Kurtarıcı o an geleceği görür. Ölümünden sonra öğrencilerinin daha geniş bölgelerde kendisinin tanıkları olacağını görür. Geleceği gören bakışlarıyla O'nun ikinci gelişine dek olan tüm çağlar boyunca öğrencilerinin yaşayacakları olayları görür. Karşılaşacakları zorlukları ve girecekleri mücadeleleri kendisini izleyenlere gösterir. Onları ne tür bir mücadelenin beklediğini açıklar. Karşılaşacakları tehlikeleri ve bunun için gerekli olan özveriyi onlara açıkça bildirir. Düşmanları tarafından gafil avlanmamaları için almaları gereken tedbirleri onlara açıklar. "Onların girdikleri savaş insanlara karşı değil, yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine, kötülüğün göksel yerlerdeki ruhsal ordularına karşıydı." Doğaüstü güçlere karşı mücadele edeceklerdir; fakat onlara doğaüstü yardım verilecektir. Gökyüzünün tüm düşünceleri bu ordudadır ve bu orduda görev yapanlar melekten daha yüce bir rütbeye sahiptirler. Rab'bin ordularının Komutanı'nın temsilcisi olan Kutsal Ruh savaşı yönetmek üzere yeryüzüne iner. Zaaflarımız çok, günahlarımız ve yanlışlarımız acı verici olabilir; fakat Allah'ın merhameti O'nu pişmanlık içinde arayan herkes içindir. Her şeye gücü yeten Allah'ın sonsuz gücü Allah'a güven duyanların yararına çalışır.

İsa şöyle dedi: "İşte, kurtların arasına koyunlar gibi gönderiyorum sizi. Yılan kadar akıllı, güvercin gibi saf olun." İsa gerçeğin bir tek sözünü bile gizlemedi; fakat onu sürekli sevgiyle anlattı. İnsanlarla olan ilişkilerinde her zaman kibar, düşünceli ve sevecen bir tutum sergiledi. Onlara asla kaba davranmadı, gereksiz yere sert sözler söylemedi; onları incitecek ve kalplerini kıracak hiçbir harekette bulunmadı. Zayıflıklarından dolayı insanları eleştirmedi. İkiyüzlülüğü, inançsızlığı ve kötülüğü cesurca kınadı; fakat onları sert bir şekilde kınadığında hep gözyaşları içinde konuştu. O'nun o çok sevdiği şehir olan; fakat yol, gerçek ve yaşamın bizzat kendisi olan Kişi'yi reddeden Kudüs için ağladı. O'nu, Kurtarıcı'yı reddettiler; fakat Kurtarıcı onlara merhamet etti. Kendisini reddetmeleri O'nun yüreğini derinden yaraladı. O'nun gözünde tüm insanlar değerliydi. O kendisi ilahi karaktere sahipken, Allah'ın ailesinden olan herkese sevgi

ve şefkatle davrandı. O, herkesin içinde günahkar bir ruh gördü. O'nun görevi onları kurtarmaktı.

İsa'ya hizmet edenler, sadece kendi yüreklerindeki duygulara göre hareket etmemelidirler. Onlar, Şeytan'ın kışkırtması sonucunda kibirli hale gelmemeli, kendilerine yakışmayan ve kuruyan bitkilere çiğ ve yağmur olamayacak sözler söylememeleri için Allah ile yakın bir ilişki içinde olmalıdırlar. Şeytan onlardan bunu yapmalarını ister; çünkü o bu yöntemleri kullanır. O, öfke dolu Ejderha'dır; fakat Allah'a hizmet edenler Kurtarıcı'nın temsilcileri olacaklardır. Allah, onların sadece gökyüzünün kutsal değerleri; ve O'nun kendi görünümü ve yazısının yansıması olan gerçekle ilgilenmelerini ister. Onlar İsa'nın gücü sayesinde kötülüklerin üstesinden gelebilirler. Onların gücü İsa'nın görkemidir. Onlar İsa'nın sevgisine bağlı kalacaklardır. Böylece Müjde'yi ilahi bir karakterle ve nezaket içinde diğer insanlara ileteceklerdi. Şeytan'ın kışkırtmasına rağmen ağırbaşlılığını koruyan kişi, zor kullanılarak kabul ettirilmeye çalışılan sert bir tartışmadan çok daha etkili bir şekilde gerçeğin sözlerini insanlara bildirecektir.

Gerçeğin düşmanlarına karşı mücadeleye girenler, sadece insanlarla değil, Şeytan ve onun ajanları ile de mücadele etmek zorun-dadırlar. Onlar Kurtarıcı'nın şu sözlerini hatırlamalıdırlar: "Bakın, sizi kurtların arasına kuzular olarak gönderiyorum." Onlar Allah'ın sevgisinde huzur bulacaklardır-; fakat kötülükle karşılaşsalar bile onların yüreği sevgi ve şefkat dolu olarak kalacaktır. Rab onları ilahi bir silahla donatacaktır. O'nun Kutsal Ruh'u onların düşüncelerini ve yüreklerini öylesine derinden etkileyecektir ki, onların sesi kurtların ulumalarından yükselen sese benzemeyecektir.

İsa öğrencilerine ders vermeye devam ederken şöyle dedi: "İnsanlardan sakının." Allah'ı tanımayanlara tam bir güven duymamaları ve kendi fikirlerini onlara hemen anlatmamaları gerekiyordu; çünkü böyle bir hareket, Şeytan'ın ajanlarına avantaj sağlardı. İnsanların kendi icatları çoğu kez Allah'ın planlarına engel olur. Rab'bin tapınağını kuracak olanlar, onu dağ üzerinde gösterilen örneğe göre kurmalıdırlar. Allah'a hizmet edenler, Kutsal Ruh'un rehberliğinde olmayan insanların kendi fikirlerine göre hareket ettiklerinde, onlar Allah'a karşı saygısızlık ve mesajına ihanet etmiş olurlar. Dünyasal akıl Allah'ın sonsuz aklıyla kıyas edilemeyecek kadar değersizdir. Dünyasal akla bağımlı olarak hareket edenler şüphesiz yanılacaklardır.

"Çünkü sizi kurullara teslim edecekler ve sinagoglarında kamçılayacaklar. Bana bağlılığınız yüzünden valilerin, kralların önünde sürükleneceksiniz. Onlara ve ilahızlara tanıklık edesiniz diye..." Zulüm, ışığı yayacaktır. Bu yüzden Müjde'yi hiç dinlememiş olan dünyanın büyük mevki sahibi insanlarının önüne çıkacaklardır. Gerçek bu adamlara yanlış tanıtılmıştır. Onlar Mesih'in elçileri ve iman hakkında yanlış suçlamalar duymuşlardır. Çoğu kez O'nun gerçek karakterini öğrenmek için tek imkanları, imanları yüzünden kendilerine eziyet edilen insanların tanıklığıdır. Sorguya çekildiklerinde cevap vermeleri için çağrılırlar ve yargıçlarının sözlerini dinlemelidirler. O zaman Allah'ın lütfü O'na hizmet edenlerin ihtiyaçlarını karşılamak üzere verilecektir. Rab diyor ki: "Sizleri mahkemeye verdikleri zaman, neyi nasıl söyleyeceğinizi

düşünerek kaygılanmayın. Ne söyleyeceğiniz o anda size bildirilecek. Çünkü konuşacak olan siz olmayacaksınız, Babanızın Ruhu sizin aracılığınızla konuşacaktır." Allah'ın Ruh'u kendisine hiz-met edenlerin düşüncelerini aydınlatırken, gerçek O'nun ilahi gücünde ve değerinde görülecektir; gerçeğin düşmanları elçileri suçlayacak ve eziyet edeceklerdir, fakat kaybetme, acı çekme, hatta ölüm pahası na Rab'bin çocukları ilahi örneğin mütevazı karakterini göstereceklerdir. Böylece Şeytan'ın ajanları ve İsa'nın temsilcileri arasındaki büyük fark açıkça görülecektir. Kurtarıcı halkın ve onları yönetenlerin üzerinde yüceltilecektir.

Böyle bir lütfa ihtiyaçları oluncaya dek öğrencilere şehitlerin cesareti ve sabrı verilmemişti. Böylece Kurtarıcı'nın vaadi gerçekleşti. Petrus ve Yuhanna Yüksek Kurul'un önünde tanıklık ettiklerinde insanlar buna şaştılar ve onların İsa ile birlikte olduğunu anladılar.Sefanya ile ilgili olarak şöyle yazılıdır: "Kurulda oturanların tümü dikkatle Sefanya'ya bakınca, yüzünün bir melek yüzüne benzediğini gördüler. Ancak bu insanlar Sefanya'nın sözünü güçlü kılan bilgeliğe ve ruha karşı koyamadılar." Pavlus Sezar'ın sarayında yaşadıkları ile ilgili olarak şöyle der: "İlk savunmamda benden yana çıkan olmadı. Hepsi beni terk etti. Bunun hesabı onlardan sorulmasın. Ama Tanrı bildirisi benim aracılığımla tam olarak açıklansın ve bütün Uluslar bunu duysun diye Rab yardımıma geldi ve beni güçlendirdi. Aslanın ağzından böyle kurtuldum."

İsa'ya hizmet edenler zor duruma düştüklerinde söylemek üzere daha önceden belirli konuşmalar hazırlamayacakları. Onların yaptığı tek hazırlık, Allah'ın Sözü'nün kıymetli gerçeklerini bir hazine gibi özenle korumak ve dua ederek imanlarını güçlendirmekti. Zor duruma düştüklerinde Kutsal Ruh, ihtiyaç duydukları gerçeği onlara hatırlatacaktı.

Allah'ı ve O'nun gönderdiği İsa Mesih'i tanımak için günlük olarak içtenlikle yapılan bir çalışma kişiyi ruhen ve bedenen güçlendirir. Kutsal Yazılar'ın üzerinde özenle yapılan bir çalışmanın sonucunda elde edilen bilgi doğru zamanda hatırlanacaktı; fakat onların herhangi birisi İsa'nın sözlerini incelemeyi ihmal etseydi, zor duruma düştüklerinde O'nun lütfunun gücünü bizzat kendileri yaşamasalardı, Kutsal Ruh'un İsa'nın sözlerini kendilerine hatırlatmasını bekleyemezlerdi. Allah'a her gün eksilmez bir sevgiyle hizmet edecekler ve O'na güveneceklerdi.

Müjde'ye öylesine büyük bir düşmanlık duyulacaktı ki, imanlılar kendi dünyasal bağlarını bile görmezlikten geleceklerdi. İsa'nın öğrencilerine kendi aile fertleri tarafından bile ihanet edilecekti ve bu onların ölümüne bile sebep olabilecekti. "Benim adımdan dolayı herkes sizden nefret edecek; ama sonuna kadar dayanan kurtulacaktır." Fakat İsa, onlara kendilerine gereksiz yere zulmedilmesine izin ver-memelerini buyurdu. Kendisini öldürmek isteyenlerden uzaklaşmak için çalışma yaptığı bölgeleri kimi zaman değiştirmek zorunda kaldı. Nasıra'da reddedildiğinde ve kendi kasaba halkı O'nu öldürmeye çalıştığında Kefernahum'a indi. Orada "Yetkiyle konuştuğu için O'nun öğretişine şaşıp kaldılar." O'na hizmet edenler, gördükleri zulüm yüzünden cesaretlerini yitirmemeliydiler; fakat insanların kurtuluşu için yaptıkları çalışmalara devam edebilecekleri yerler aramalıydılar.

Hizmetkar efendisinden üstün değildir. Gökyüzünün Prensi'ne "Beelzebub" dediler; O'nun öğrencileri de O'nun gibi yanlış tanıtılacaktır. Fakat ne tür bir tehlikeyle karşı karşıya olurlarsa olsunlar, İsa'nın yolundan gidenler kendi ilkelerine daima bağlı kalmalıdırlar. Onlar gizlenmekten kaçınmalıdırlar. Gerçeği açıkça bildirirken güvende oluncaya dek görevsiz kalamazlar. Onlar insanları tehlikelere karşı uyarmak üzere Allah tarafından gözcü olarak görev yapmaları için atanırlar. İsa'dan alman gerçek herkese ve serbestçe verilmelidir. İsa şöyle demişti: "Size karanlıkta söylediklerimi, siz gün ışığında söyleyin. Kulağınıza fısıldananı, damlardan duyurun."

İsa kendisi barışı asla taviz vermek suretiyle elde etmedi. O'nun kalbi tüm insanlık için sevgiyle dolup taştı; fakat onların günahlarına hiçbir zaman göz yummadı. İsa onların dostuydu ve onlara o kadar büyük bir sevgi duyuyordu ki, onların kendilerine zarar veren davranışlarına karşı duyarsız kalamazdı, çünkü onlar için kanını vermişti. O, insanın hem Rab'bine hem de daha yüce hedeflere bağlı kalmasını öğütlemişti. İsa'ya hizmet edenler aynı görevi yerine getirmek için çağrılırlar ve onlar insanlarla anlaşmazlığa düşmekten kaçınmak uğruna olsa bile gerçeği asla terk etmemelidirler. "Onlar barışın ardından koşmalı ve birbirlerine karşı yapıcı olmalıdırlar." Fakat gerçek barış asla ilkelerden taviz verilerek elde edilmez. Gerçeği korumak için kendi ilkelerinden ödün vermeyen kişiye karşı çıkanlar mutlaka olacaktır; fakat İsa öğrencilerine şöyle buyurur: "Bedeni öldüren, fakat ruhu öldüremeyenlerden korkmayın." Allah'a bağlı kalanların, insanların gücünden ya da Şeytan'ın düşmanlığından korkmalarına gerek yoktur. İsa onlara sonsuz yaşam sağlar. Onların korkması gereken tek şey, gerçekten ayrılmak ve böylece Allah'ın onları onurlandırdığı gü-vene ihanet etmek olmalıdır.

İnsanın kalbini şüpheyle doldurmak Şeytan'ın görevidir. O, insanları Allah'ı acımasız bir yargıç olarak görmeye yöneltir. Onları günaha teşvik eder ve böylece onlar Kutsal Baha'larına ulaşamayacak ya da O'ndan merhamet dileyemeyecek kadar kendilerinin kötü olduklarını hissederler. Rab tüm bunları anlar. Öğrencilerin zayıf anlarında ve gereksinim duyduklarında İsa onlara Allah'ın şefkatini iletir. Onlar asla acı çekmezler. Dert ve keder onların yüreğini delemez; kalpleri Kutsal Baha'ları için çarpar.

Kutsal Kitap bize sessizlik, yalnızlık ve çalışmamazlık içinde değil, bilakis kendisinin isteğini yerine getirmek için bekleyen binlerce, on binlerce kutsal elçisi ile birlikte Allah'ın yüceliğini ve kutsallığını gösterir. Bizim farkında olamadığımız elçiler aracılığıyla, yarattığı tüm varlıklarla yakın bir ilişki içindedir. O'nun ve tüm gökyüzünün ilgisi, kurtarmak için biricik Oğlu'nu verdiği insanlar ve içinde yaşadığımız dünyamızın üzerindedir. Allah zulüm görenlerin haykırışlarını duymak için gökyüzünden yeryüzüne eğilir. İçten bir kalple dua eden herkese şöyle cevap verir: "İşte buradayım." Kendisine eziyet edilenlerin ve sıkıntısı olanların sıkıntılarını dindirir. Bizim duyduğumuz her acıyı O da duyar. Şeytan'ın bizi her kandırma çabasında ve sıkıntıya düştüğümüz her an O'nun kutsal melekleri bizi kurtarmak için yakınmazdadırlar.

Allah bir serçenin yere düşmesinden bile haberdardır. Şeytan'ın Allah'a duyduğu düşmanlık onu Kurtarıcı'nın sevgisiyle ilgili her konudan nefret etmeye yöneltir. O, Allah'ın bizzat

kendisinin yarattığı eserleri bozmaya çalışır. Savunmasız olanları bile yok etmekten zevk duyar. Kuşların neşe dolu cıvıltıları ile bizi sevindirmeleri, Allah'ın onları koruması sayesinde olur. Fakat O, serçeleri bile unutmaz. "Bu yüzden korkmayın. Sizler serçelerden daha değerlisiniz."

İsa sözlerine devam eder: "Beni insanların önünde açıkça bildirdiğiniz gibi, ben de sizleri Allah'ın ve kutsal meleklerin önünde açıkça bildireceğim." Sizler yeryüzünde benim temsilcilerim ve dünyayı iyileştirmek için şifa dağıtan kanallar olacaksınız. Böylece ben de sizin gökyüzündeki temsilciniz olacağım. Baba sizin karakterinizdeki hatalara bakmaz; fakat sizi benim mükemmelliğimle kuşatılmış olarak görür. Ben gökyüzünün kutsamalarının size ulaşmasını sağlayan bir elçiyim. Günahın içinde kaybolanları kurtarmak için benim yaptığım fedakarlığı paylaşan herkes, kurtarılanların görkemi ve sevincine paydaş olarak açıkça bildirilecektir.

İsa'yı açıkça bildiren herkes, yüreğinde O'na yer açmalıdır. O, kendisinin almadığını iletemez. Öğrenciler öğretiler üzerinde açıklayıcı bir şekilde konuşabilirler, İsa'nın bizzat kendisinin söylediği sözleri tekrar edebilirler; fakat İsa'nın sevgisine ve mütevazılığına benzer bir sevgiye ve mütevazılığa sahip olmadıkça O'nu açıkça bildire- mezler. İsa'nın karakterine zıt bir karaktere sahip olan kişi, her ne kadar kendisinin İsa'nın yolundan gittiğini iddia etse de aslında O'nu reddetmiş olur. İnsanlar, kötü sözler söyleyerek, ve kendi sadakatsizliklerini ve nezaketsizliklerini açıkça ortaya çıkaran sözler söyleyerek İsa'yı reddedebilirler. Hayatın zorluklarından kaçarak ve kendilerini günahkar zevklere kaptırarak O'nu reddedebilirler. Kendi çevrelerinde yapılan kötü hareketlere uyum sağlayarak, sadece kendi kişisel fikirlerine değer vererek, sürekli kendilerini haklı çıkararak, şüpheci bir kişiliğe sahip olarak, başkalarına dert ve sıkıntı vererek ve ışığa kavuşmak yerine karanlıkta kalmayı tercih ederek O'nu reddedebilirler. Bunları yaparak kalplerinde İsa'ya yer açmadıklarını açıkça belirtmiş olurlar. Ve İsa şöyle der: "Her kim beni insanların önünde reddederse, ben de onu gökyüzündeki Babamın önünde reddedeceğim."

Kurtarıcı, öğrencilerine, dünyanın Müjde'ye duyduğu düşmanlığın yenileceğini ve ona karşı çıkanların bundan vazgeçeceğini ümit etmemelerini buyurup şöyle dedi: "Yeryüzüne barış getirmeye geldiğimi sanmayın! Ben barış değil, kılıç getirmeye geldim." Bu çekişmeyi yaratan Müjde'nin etkisi değil, bilakis ona karşı çıkılması sonucunda ortaya çıkan etkidir. Dayanılması en zor olan zulüm, kişinin kendi ev halkı içindeki fikir ayrılığının sonucunda oluşan zulüm ve en yakın arkadaşlarının bile ona karşı yabancılaşmasıdır. Fakat İsa, şöyle bildirir: "Annesini ya da babasını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir. Oğlunu ya da kızını beni sevdiğinden çok seven, bana layık değildir. Çarmıhını yüklenip ardımdan gelmeyen, bana layık değildir."

İsa'ya hizmet edenlerin görevi yüksek bir onur ve kutsal bir güvendir. İsa, "Sizi kabul eden, beni kabul etmiş olur. Beni kabul eden de beni göndereni kabul etmiş olur" demiştir. O'nun adına O'na gösterilmeyen bir nezaket hareketi asla kabul edilmeyecek ve ödüllendi- rilmeyecektir; ve aynı şekilde İsa, Allah'ın ailesinden olan en güçsüz ve en mütevazı insanları sevgiyle kucaklayacaktır; bu konuda İsa şöyle demektedir: "Bu sıradan kişilerden herhangi

birine, öğrencim olduğu için bir bardak soğuk su bile içiren, size doğrusunu söyleyeyim, ödülsüz kalmayacaktır.” Kurtarıcı bu sözlerle imanlı ve bilgili çocukları ima etmektedir.

Bunlarla Kurtarıcı öğretilerini sonlandırmaktadır. Mesih’in adıyla seçilmiş olan Onikiler kendilerine öğretildiği gibi “Rab’bin Ruhu benim üzerimdedir. Çünkü O beni, müjdeyi yoksullara iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab’bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi.” sözleriyle yola çıkmışlardır.

Bu Bölüm Matta 10; Markos 6:7-11; Luka 9:1-6’ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 38. "GEFIN BIRAZ DINLENIN!"

Müjde'yi duyurma gezilerinin sonunda elçiler, İsa'nın çevresinde toplanarak yaptıkları ve öğrettikleri her şeyi O'na anlattılar. İsa onlara, "Gelin, tek başımıza tenha bir yere gidelim de biraz din-lenin" dedi.Gelen giden öylesine çoktu ki, yemek yemeye bile vakit bulamıyorlardı. Öğrenciler, İsa'nın yanma gelip her şeyi O'na anlattılar. İsa aralarındaki samimi ilişkiyi, yaşadıkları iyi ve kötü olayları anlatmaları için onları yüreklendirdi. Yaptıkları iyi işlerden dolayı sevindiler. Kendi hatalarından ve zayıflıklarından dolayı üzüldüler. İsa onlara daha fazla ders vermesi gerektiğini gördü. Ayrıca çalışmalarından dolayı onların yorulduklarını ve biraz dinlenmeleri gerektiğini düşündü.

Fakat o an bulundukları yer, onların dinlenmeleri için uygun değildi. "Çünkü gelen giden öylesine çoktu ki, yemek yemeye bile vakit bulamıyorlardı." Halk, iyileşmek ve O'nun sözlerini dinlemek için sa-bırsız bir şekilde İsa'nın etrafında toplanıyordu. Birçok kimse İsa'da kendilerini O'na çeken bir şey olduğunu hissediyordu; çünkü İsa onlara Allah'ın bütün lütfunun kaynağı gibi görünüyordu. İyileşebilmek için O'nun sunduğu bu değerli lütfü almak üzere buraya gelen insanlar, O'nu kendilerinin Kurtarıcı'sı olarak kabul ettiler. Ferisiler yüzün-den İsa'yı kabul ettiklerini açıkça söylemekten çekinen birçok kişi Kutsal Ruh'un kendilerine destek olmasıyla inanca döndü ve O'nu bu kızgın hahamlar ve önderlerin önünde Tanrı'nın Oğlu olarak kabul etti.

Fakat İsa öğrencileriyle birlikte olabilmek için şimdi bir süreliğine halkın yanından uzaklaşmak istiyordu; çünkü onlara anlatacağı pek çok şey vardı. Onlar yaptıkları çalışmalarda zorlu mücadelelerden geçmişlerdi ve kendilerine birçok şekilde karşı çıkılmıştı. O zamana dek her konuda İsa'ya danışmışlardı; fakat bir süre için O'ndan ayrı kalmışlar ve kimi zaman ne yapacaklarını bilemeyecekleri durumlara düşmüşlerdi. Yaptıkları çalışmalar onları çok yüreklendirmişti. O'ndan ayrı kalmalarına rağmen İsa'nın Ruh'u onlarla birlikteydi ve O'na duydukları iman sayesinde birçok mucize gerçekleştirdiler; fakat şimdi Yaşam Ekmeği ile beslenmeye ihtiyaçları vardı. İsa ile birlikte olabilecekleri ve gelecekte yerine getirecekleri görevlerle ilgili O'ndan ders alabilecekleri tenha bir yere gitmeleri gerekiyordu.

"Gelin, tek başımıza tenha bir yere gidelim de biraz dinlenin." İsa, kendisine hizmet edenlere karşı her zaman sevgi ve şefkat doludur. Kurtarıcı, öğrencilerine Allah'ın kurban değil, merhamet istediğini göstermek istiyordu. Onlar kendilerini tamamen insanların yararına yaptıkları işlere adamışlardı; ve bu onları bedensel ve zihinsel olarak yoruyordu. Bu yüzden dinlenmeleri gerekiyordu.

Öğrenciler yaptıkları işlerin başarısını gördüklerinde, kendilerine aşırı derecede güven duyma, ruhsal bakımdan kibirli hale gelme ve bu şekilde Şeytan'ın tuzaklarına düşme tehlikesi içindeydiler. Onların önünde gerçekleştirmeleri gereken büyük bir iş vardı ve her şeyden önce sahip oldukları gücün kaynağının kendilerinden değil, Allah'tan geldiğini öğrenmek zorundaydılar. Sina çölündeki Musa gibi; Kerit Vadisi'nde3Ürdün ırmağının kıyısındaki İlyas

gibi; Yahuda tepelerindeki Davut gibi, öğrenciler İsa'yla, doğayla ve kendi yürekleriyle baş başa kalabilmek için yoğun çalışmalarına ara verip biraz dinlenmeliydiler.

Öğrenciler Müjde'yi duyurma gezisine başladığında, İsa ilahi e- gemenliğin müjdesini vaaz ederek diğer kentleri ve köyleri dolaştı. Bu arada Vaftizci Yahya'nın ölüm haberi O'na ulaştı. Bu olay kendisinin de adım adım yaklaştığı sonu gözlerinin önüne getirdi. Koyu karanlıklar O'nun geçtiği yolda pusu kuruyordu. Hahamlar ve rabbiler O'nu öldürmek için fırsat kolluyor, casuslar attığı her adımda O'nu izliyor ve O'nu yok etmek için sayısız planlar hazırlıyorlardı. Elçilerin Celile boyunca müjdeyi vaaz ettiklerine ilişkin haber Hirodes'e dek ulaştı. Bu, Hirodes'i İsa'ya ve O'nun yaptığı çalışmalara ilgi duymaya yöneltti. Hirodes şöyle dedi: "Başını kestirdiğim Yahya dirilmiştir!" Hirodes, İsa'yı görmek istiyordu. Yahudi ulusunun, Roma'nın boyunduruğundan kurtarılıp, kendisinin de tahttan indirilmesi amacıyla gizlice bir devrim yapılmasından sürekli endişe ediyordu. Halk arasında genel olarak bir hoşnutsuzluk ve ayaklanma eğilimi vardı. İsa'nın Celile'de sürdürdüğü çalışmaların çok uzun süreli olamayacağı açıkça görülüyordu. O'nu bekleyen acı dolu günler yaklaşıyordu. İsa halkın arasındaki bu kargaşadan bir süre uzak kalmak istiyordu.

Yahya'nın ölümü onun öğrencilerini çok üzmüştü. Gelip onun cesedini aldılar ve gömdüler. Daha sonra gidip bunu İsa'ya bildirdiler. Yahya'nın öğrencileri İsa'nın, halkı Yahya'dan uzaklaştırıp kendisine çektiğini düşünmüşler ve bu yüzden O'na karşı kıskançlık duymuşlardı. Matta'nın şöleninde vergi görevlileriyle birlikte oturduğu için O'nu suçlayan Ferisilerden yana olmuşlardı. Vaftizci'yi özgürlüğüne kavuşturmadığı için O'nun ilahi görevinden şüphe etmişlerdi. Fakat öğretmenleri ölmüştü ve bu büyük acıya katlanmaya çalışırken, kendilerine teselli verecek ve gelecekte yapacakları işlerde kendilerine yol gösterecek bir Kişi'ye ihtiyaçları vardı. İsa'nın yanma gelerek acılarını ve sıkıntılarını O'nunla paylaştılar. İsa ile birlikte sessiz ve sakin bir ortamda kalmaya onların da ihtiyaçları vardı.

Beytsayda yakınlarında, gölün kuzey kıyısında ilkbaharın verdiği tazelikle yemyeşil ve doğa güzellikleriyle dolu bir yer vardı. Burası İsa'nın ve öğrencilerinin dinlenmesi için çok uygun bir yerdi: çünkü buraya gelmek için kayıklarla gölü karşıdan karşıya geçtiler. Burada şehrin işlek caddesinden, gürültü ve kargaşasından uzak olacaklardı. Doğanın eşsiz güzelliği onlara huzur veriyordu ve onların hislerini canlandırıyordu. Burada Ferisilerin kızgın ve öfkeli tartışmalarından ve suçlamalarından uzak, İsa'nın sözlerini dinleyebilirlerdi. Kısa bir süre için bile olsa, öğretmenleriyle birlikte bu kıymetli anları burada yaşa-yabilirlerdi.

İsa ve öğrencilerin yaptığı sadece kendilerinin yararını düşünerek yapılan bir dinlenme değildi. Bu dinlenme esnasında kendi kişisel zevkleri uğruna asla vakit harcamadılar. Allah'ın kendilerine verdiği görev ve bu görevi daha iyi nasıl yerine getirebilecekleri hakkında konuştular. Öğrenciler, İsa ile birlikte olmuşlardı ve O'nu anlayabiliyorlardı. İsa'nın onlara örnekle açıklama yapması gerekmiyordu. İsa, onların hatalarını düzeltti ve insanlara ulaşabilmeleri için izlemeleri gereken doğru yolu gösterdi. İlahi gerçeğin değerli hâzinelerini onlara tüm açıklığıyla anlattı. Öğrenciler, İsa'nın ilahi gücüyle güçlendiler, kalpleri umut ve cesaretle doldu.

İsa mucizeler yapabilmesine ve öğrencilerin de mucize yapabilmeleri için güç ve yetki vermesine rağmen, yorgun öğrencilerine ten-ha bir yere gidip dinlenmelerini buyurdu. Ürünün bol, ama işçinin az olduğunu söylediğinde onları durmaksızın çalışmaya zorlamadı; fakat şöyle dedi: "Bu nedenle ürünün sahibi olan Rab'be yakarın da, ürünü kaldıracak işçiler göndersin." Allah herkesi yeteneğine göre kendisinin elçisi olarak atamıştır.Rab diğerleri hiçbir yük altında ya da sıkıntı içinde değilken, sadece çok az kimseye sorumluluklar yüklemek istemez.

İsa öğrencilerine söylediği şefkat dolu sözlerini bugün bizim için hala söylemektedir: "Gelin... ve biraz dinlenin." Bunu yorgun ve bitkin olanlara söyler. İnsanların ruhsal ihtiyaçlarını karşılarken bile sürekli yorucu ve ağır bir tempo içinde çalışılmamalıdır; çünkü bu şekilde kişisel sevgi ve saygı ihmal edilir; bedensel, zihinsel ve ruhsal güçler ağır bir yük altında yıpranır. İsa'ya hizmet edenlerin özverili ve feda-kar olmaları gerekir; fakat onların gösterdiği büyük çabanın sonucunda Şeytan'ın, insanın zayıflığından faydalanmaması ve Allah'ın bize verdiği görevi yerine getirmemizi engellememesi için dikkatli ve tedbirli olmak gerekir.

Rabbiler dini görevleri sürekli gösteriş yaparak yerine getirmeyi, dinin bir parçası olarak görüyorlardı. Kendilerini dindar kimseler olarak göstermek için anlamsız formalitelere bağımlıydılar. Böylece Allah'tan uzaklaştılar ve kendilerine aşırı derecede güven duymaya başladılar. Aynı tehlike bugün hala varlığını sürdürmektedir. Allah'ın işini yerine getirmede insanın etkinliği ve başarısı artınca, insani planlara ve yöntemlere aşırı ölçüde güven duyma tehlikesi oluşur. Böylece dua etmeye verilen önem ve iman azalır. Tıpkı öğrenciler gibi bizler de Allah'a olan bağılılığımızı göz ardı etme ve kendi yaptığımız işlerle kurtuluşu aramanın tehlikesi içindeyiz. Aslında yaptığımız işin gerçek-leşmesini sağlayan gücün, İsa'nın gücü olduğunun farkına varıp sürekli olarak O'nun yolundan gitmeliyiz. Karanlıkta kalmış ve kaybolmuş olan insanların kurtuluşu için ciddi bir şekilde çalışırken, dua ve Allah'ın Sözü üzerinde çalışmak için kendimize zaman ayırmalıyız. Dua ederek ve İsa'nın gücüyle kutsanarak gerçekleştirilen işin, sonunda insanların iyiliği için yeterli olduğu görülecektir.

İsa'dan başka hiçbir kimsenin yaşamında böylesine yoğun bir çalışma ortamı ve büyük sorumluluklar olmamıştır; buna karşın O, yine de sık sık dua eder ve Allah ile birliktelik kurardı. O'nun dünyadaki yaşamında şu tür kayıtlara defalarca kez rastlanır: "Sabah çok erkenden, ortalık henüz ağarmadan İsa kalktı, evden çıkıp ıssız bir yere gitti ve orada dua etmeye başladı." "İsa ile ilgili haber daha da çok yayıldı. Kalabalık halk toplulukları İsa'yı dinlemek ve hastalıklarından kurtulmak amacıyla akın akın geliyordu. Kendisi ise ıssız yerlere çekiliyor ve dua ediyordu." "O günlerde İsa dua etmek için dağa çıktı ve bütün geceyi Allah'a dua ederek geçirdi."

Kurtarıcı, insanların yararına adadığı yaşamında şehrin kargaşa ve gürültüsünden, işlek caddelerinden ve kendisini her gün takip eden insanlardan bir süre uzak kalmayı uygun buldu. Biraz dinlenmek ve Allah ile daha yakın ve kesintisiz bir ilişki içinde olmak için yoğun çalışma ortamından ve onların ihtiyaçlarını karşılamak için insanlarla olan birlikteliğinden bir süreliğine ayrı kalması gerekiyordu. Bizimle birlikte olan, ihtiyaçlarımızı ve zayıflıklarımızı paylaşan Kişi

olarak Allah'a tamamen bağlıydı ve dua ettiği gizli yerde, görevini başarıyla yerine getirebilmesi ve zorlukların üstesinden gelebilmesi için ilahi gücünü topladı. Günahlarla dolu dünyada karşılaştığı tüm zorluklara ve kendisine yapılan eziyetlere katlandı. Allah ile birliktelik kurarak, kendisini üzen tüm sıkıntılardan kurtulabiliyordu. İsa dua ettiği bu gizli yerde sevinç ve teselli buluyordu.

İnsanlığın haykırışı İsa aracılığıyla merhameti sonsuz olan Baha'ya ulaştı. İsa, insanlığı ile insanları ilahilikle bütünleştiren kutsal gücü alıncaya dek Allah'a bir insan olarak yakardı. Dünyaya yaşam verebilmesi için Allah ile sürekli birliktelik kurarak O'ndan yaşam aldı. Aynı şeyi biz de yaşamalıyız.

İsa bize şöyle buyurur: "Gelin tenha bir yere gidelim." O'nun sözlerini dinlersek, daha güçlü ve çevresine daha yararlı kişiler oluruz. Öğrenciler İsa'yı aradılar ve O'na her şeyi anlattılar. İsa onlara cesaret verdi ve onları bilgilendirdi. Eğer bugün biz de İsa'nın yanına gidip, O'na ihtiyacımızı bildirmek için zaman ayırırsak, asla düş kırıklığına uğramayacağız; O, yardım etmek için daima bizim yanı başımızda olacaktır. İhtiyacımız olan dürüstlük ve güveni Kurtarıcı'mızda bulacağız. O, "Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik önderi" diye çağırılacak olan Kişi'dir. O'nun hakkında "Yönetim O'nun omuzlarında olacak" denmektedir. Biz O'ndan öğüt almaya çağrılırız. "O herkese cömertçe, azarlamadan verir."

Allah'ın yönetimi altında olan herkes, dünya ile, onun gelenekleri ve usulleri ile taban tabana zıt bir yaşam düzeni sergileyecektir. Allah'ın isteği ile ilgili bilgiyi edinebilmek için dini yaşamında herkesin kişisel bir deneyime ihtiyacı vardır. O'nun bizim kalbimize hitap eden sesini bireysel olarak duymamız gerekir. Diğer tüm sesler sustuğunda ve biz sessizce onun huzurunda durduğumuzda, ruhun sessizliği Allah'ın sesini daha duyulabilir hale getirir. O bize şöyle buyurur: "Sakin olun, bilin ki Tanrı benim." Gerçek huzuru sadece burada bulabiliriz ve Allah'a hizmet edenlerin tümü için etkili hazırlık budur. Bu şekilde güçlenen kişi kalabalığın gürültü ve karmaşasında, yoğun çalışma ortamında ışık ve huzur dolu bir ortam ile çevrelenecektir ve insanların kalplerine ulaşacak olan ilahi bir güç, onun yaşamında açıkça görülecektir. O çevresine güzel kokular yayan bir çiçek gibi insanları mutlu edecektir.

Bu Bölüm Matta 14:1-2,12-13; Markos 6:30-32; Luka 9:7-10'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 39. "ONLARA YIYECEK VERIN"

İsa öğrencileri ile birlikte tenha bir yere çekilmek üzere bir kayıkla oradan ayrıldı. Bunu öğrenen halk, kentlerden çıkıp O'nu yaya olarak izledi. Öğrenciler kimse tarafından rahatsız edilemeyecekleri bir yere çekildiklerini sanıyorlardı; fakat halk İlahi Öğretmen'in yokluğunu hemen fark etti. "O nerede?" diye sormaya başladılar. Onların aralarından bazıları İsa ve öğrencilerinin ne yöne gittiklerini fark etmişlerdi. Diğerleri kayıkla karşıya geçerken, birçoğu kara yoluyla O'nu karşılamaya gitti. Fısıh yaklaşıyordu. İsa'yı görmek için birçok kişi gruplar halinde Kudüs'e doğru yola çıkmıştı. Kalabalık öylesine arttı ki, kadınlar ve çocuklar hariç yaklaşık beş bin kişilik büyük bir grup oluştu. İsa kıyıya ulaşmadan önce kalabalık O'nu bekliyordu. Fakat onlara görünmeden karaya çıktı ve öğrencileri ile birlikte kısa bir süre oradan uzakta kaldı.

Yamaçtan aşağılara bakıp toplanan kalabalığı gördüğünde kalbi onlar için sevgiyle çarptı. Dinlenmesi yarıda kesilmiş olmasına rağmen sabırsız davranmadı. Gittikçe artan kalabalığı izlerken, onlarla ilgilenmesinin kendisi için dinlenmekten daha önemli olduğunu gördü. "Çobansız koyunlara benzeyen bu insanlara acıdı ve onlara birçok konuda ders vermeye başladı." Dinlenmeyi yarıda bırakarak onlara yardım edebileceği uygun bir yer buldu. Onlar hahamlardan ve yöneticilerden hiçbir yardım alamadılar; fakat insanlara kurtuluş yolunu öğretirken İsa'nın onlara sunduğu şifalı yaşam suyuna kavuştular.

Halk, Tanrı'nın Oğlu'nun onlara içtenlikle anlattığı merhamet dolu sözleri dinledi. İsa'nın sözleri öylesine açık ve anlaşılırdı ki, bu sözler onlar için Gilead'ın merhemi2gibiydi. İlahi gücüyle verdiği şifa ölülere yaşam, üzgün olanlara sevinç ve hastalara sağlık getirdi. Kurtarıcı'nın sunduğu şifa onları öylesine mutlu etmişti ki, acıktıklarının farkına bile varmadılar.

Sonunda akşam olmuştu. Güneş batmak üzereydi; fakat halk hala oradaydı. İsa dinlenmeden ve hiçbir şey yemeden bütün gün boyunca çalışmıştı. Yorulmuş ve acıkmıştı. Öğrencileri O'nun biraz dinlenmesini istediler; fakat İsa kendisini çevreleyen kalabalıktan uzaklaşmadı.

Akşama doğru öğrencileri O'nun yanma gelip dediler ki, 'burası ıssız bir yer, vakit de artık geç oldu. Halkı salıver de köylere gidip kendilerine yiyecek alsınlar.'3İsa, "Onlara yiyecek verin" dedi ve Filipus'a dönerek sordu: "Onların yiyeceği ekmeği nereden satın alabiliriz?" Bunu öğrencisinin imanını sınamak için sordu. Filipus kalabalığa şöyle bir baktı ve bu kadar çok sayıdaki insanı doyurmanın imkansız olduğunu düşündü. Filipus "her birinin az bir şey yiyebilmesi için iki yüz dinarlık ekmek bile yetmez" dedi. İsa onlara, "Kaç ekmeğiniz var?" dedi. Öğrenciler "burada beş ekmekle iki balığımız var" dedi.İsa, "Onları buraya bana getirin" dedi. "Halka çimenlerin üzerine oturmalarını buyurduktan sonra beş ekmekle iki balığı aldı, gözlerini göğe dikerek şükran duasını yaptı; sonra ekmekleri bölüp öğrencilerine verdi, onlar da halka dağıttılar. Herkes yiyip doyduktan sonra on iki küfe dolusu yemek artığı topladılar."

İmanlılara huzur ve mutluluğu elde edebilecekleri yolu öğreten Kişi onların ruhsal ihtiyaçlarını olduğu kadar dünyasal ihtiyaçlarını da düşünüyordu. Onlar aç ve yorgun düşmüşlerdi. Onların arasında kucaklarında bebekleriyle ve yanlarında küçük çocuklarıyla bekleyen anneler vardı. Birçoğu saatlerdir orada ayakta beklemekteydi. İsa'nın sözlerini öylesine yoğun bir ilgiyle dinliyorlardı ki, çimenlere oturmayı bile düşünmemişlerdi. Kalabalık öylesine büyüktü ki, izdiham çıkması ve insanların birbirini ezmesi tehlikesi vardı. İsa onlara dinlenmeleri için bir fırsat vermek istiyordu; onlara oturmalarını buyurdu. Orası baştan başa çimenlik bir yerdi ve herkesin rahatça dinlenebileceği kadar genişti.

İsa insanların gerçek ihtiyaçlarını sağlamanın dışında başka bir amaç için mucize yapmadı. O'nun her mucizesi, yaprakları insanlığa şifa getiren Yaşam Ağacı'na imanlıları yönelten türdendi. Öğrencilerin, İsa'nın paylaştırdığı basit ekmekten alması gereken çok önemli ders vardır. Sağlanan yiyecek Çelileli balıkçıların günlük normal yemeği olan balık ve ekmekti. İsa halkın önüne zengin yemek çeşitleri sunabilirdi; fakat sadece onların iştahlarını tatmin etmek için hazırlanan yemekten onların iyiliği için alınacak bir ders olmazdı. İsa bu derste onlara Allah'ın insana doğal olarak sağladığı şeylerin saptırıldığını öğretti. Sadece iştahlarını tatmin etmek için hazırlanan lüks ve pahalı bir yemeği yemektense, evlerinden bu kadar uzaktayken İsa'nın sağladığı bu basit yemeği yemek ve O'nunla birlikte dinlenmek onları daha çok mutlu etti.

Eğer insanlar bugün başlangıçtaki Adem ve Havva gibi tabiat kanunlarıyla uyum içinde yaşayıp basit alışkanlıklarını sürdürselerdi, insanlık ailesinin her ihtiyacı daha bol bir şekilde karşılanırdı. Allah'ın hizmetinde çalışmak için daha çok fırsat ve daha az hayali istekler olurdu. Fakat bencillik ve aşırı hırsa göz yummak, günahın ortaya çıkmasına ve dünyanın sefalete sürüklenmesine sebep oldu, bir yerde aşırılık diğer yerde ise sefalet.

Isa asla insanların lükse olan arzularını tatmin ederek onları etkilemeye çalışmadı. Uzun ve heyecan dolu geçen günden sonra aç ve halsiz düşen kalabalığa sağlanan basit yiyecek O'nun sadece gücünün değil, aynı zamanda onların yaşamlarındaki doğal ihtiyaçlarına gösterdiği yakın ilginin de bir güvencesiydi. Kurtarıcı kendisinin yolundan gidenlere asla lüks bir yaşam vaat etmedi. Onların yiyecekleri basit, hatta az olabilir; yoksulluk içinde yaşıyor olabilirler; fakat O'nun sözü, onların ihtiyaçlarının karşılanacağını güvence eder ve O, dünyasal rahatlıktan çok daha iyisini, yani kendisinin yanında kalmayı vaat etmiştir.

İsa, beş bin kişiyi doyurarak sürekli bizim iyiliğimiz için işleyen gücünü açıkça göstermiştir. Yeryüzündeki ürünlerin yetişmesinde Allah her gün bir mucize gerçekleştirmektedir. İnsanlar toprağı işler ve tohumu ekerler; fakat tohumun gelişmesini sağlayan, Allah'ın verdiği yaşamdır. O'nun büyümesini sağlayan Allah'ın yağmuru, havası ve güneş ışınlarıdır. "Toprak kendiliğinden ürün verir. Önce filizi, sonra başağı, sonunda da başağı dolduran taneleri verir." Yeryüzündeki tarlaların ürünleriyle her gün milyonları doyuran Allah'dır. İnsanlar tahılın gelişmesinde ve ekmeğin hazırlanmasında Allah ile birlikte çalışmaya çağrılırlar; fakat ilahi vasıtaları göz ardı ederler. Allah'ın kutsal ismini yüceltmezler. O'nun gücünün işlemesini doğal nedenlerin ya da insanların kendi yaptıkları işlerin sonucu olarak kabul ederler. Allah'ın yerine

insanlar yüceltilir ve O'nun değerli lütufları onların bencil amaçları doğrultusunda kullanılmak ve insanlara kutluluk yerine kötülük getirmek üzere saptırılır. Allah tüm bunları değiştirmeyi istemektedir. O'nun bize sunduğu lütufların farkına varmamız ve bizim iyiliğimiz için işleyen gücünden dolayı O'nu yüceltmemiz için körlenen hislerimizin canlanmasını ister. Öyle ki onlar O'nun amaçladığı gibi bizim için bir lütuf olabilsinler. İsa'nın mucizelerini gerçekleştirmesi bu amacı yerine getirmek içindi.

Kalabalık doyurulduktan sonra bol miktarda yiyecek arttı. Fakat ilahi gücün tüm kaynaklarına sahip olan Kişi şöyle buyurdu: "Artıkları toplayın. Hiçbir şey ziyan olmasın." İsa bu sözlerinde ekmeği küfelere doldurmaktan çok daha fazlasını ifade etti. Bundan alınacak iki ayrı ders vardı. Hiçbir şey ziyan edilmemelidir, zaman boşa harcan- mamalıdır. Diğer insanlara yarar sağlayacak olan bir şeyi ihmal etmemeliyiz. Açlık çeken insanları düşünerek birikim yapın. Aynı özeni dini yaşamımızda da göstermeliyiz. Artıkların konulduğu küfeler toplandığında insanlar evlerindeki arkadaşlarını düşündüler. İsa'nın kutsadığı ekmeği onlarla paylaşmak istediler. Küfenin içindekiler sabırsız kalabalığa dağıtıldı ve çevredeki her yere iletildi. Bu yüzden orada bulunanlar, ruhsal açlıklarını gidermek için gökyüzünden gelen ekmeği diğer insanlara da vermeliydiler. Allah'ın gerçekleştirdiği olağanüstü işler ile ilgili olarak öğrendiklerini tekrarlamalıydılar. Hiçbir şey ziyan edilmemeliydi. Onların sonsuz kurtuluşlarıyla ilgili sözler diğer insanlara da iletilmeliydi.

Buradaki ekmek mucizesi, bize Allah'a bağımlı olma dersini öğretir. İsa beş bin kişiyi doyurduğunda yiyecek orada hemen hazır değildi. Onları doyurmak imkansızmış gibi görünüyordu. Orada kadınlar ve çocuklar hariç beş bin kişi vardı. Bu büyük kalabalığı kendisini takip etmesi için çağırmamıştı; onlar hiçbir davet ya da buyruk üzerine oraya gelmediler; fakat İsa kendisinin anlattığı dersleri bu kadar uzun süre dinledikten sonra onların acıktıklarını ve halsiz düştüklerini biliyordu. Evlerinden uzaktaydılar ve gece yaklaşıyordu. Onlardan birçoğunun yiyecek satın alacak imkanı yoktu. Onların uğruna çölde kırk gün oruç tutan Kişi, onların evlerine aç dönmelerini istemedi. İsa'nın orada bulunması Allah'ın takdiriydi ve O, insanların ihtiyaçlarını karşılamak için Allah'a bağımlıydı.

Biz de zor anlar yaşadığımızda Allah'a bağımlı olmalıyız. Yaşamımız boyunca her an akıl ve mantığa göre hareket etmeliyiz ki, düşünmeden yapılan anlık hareketler sonucu zor durumlara düşmeyelim. Allah'ın bize sağladığı imkanlardan yararlanmayarak ya da O'nun bize verdiği yetenekleri kötüye kullanarak yaşamımızı zorlaş- tırmamalıyız. İsa için çalışanlar, O'nun öğretilerine titizlikle uymalıdırlar. Yapılan iş Allah'ın işidir ve eğer diğer insanlara kutluluk getirirsek, O'nun bizim için yaptığı planlar devam edecektir. İnsan kendi benliğini merkez haline getirmemeli ve bu şekilde kendisini onurlandırmaya çalışmamalıdır. Eğer biz kendi fikirlerimize göre plan yaparsak, Rab bizi kendi hatalarımızla baş başa bırakır; fakat O'nun buyruklarına uyduktan sonra sıkıntıya düşersek O, bizi kurtaracaktır. Asla cesaretimizi yitirmemeli ve Allah için çalışmaktan vazgeçmemeliyiz. Fakat her ne zaman sıkıntıya düşsek, sonsuz kaynakları elinde bulunduran Kişi'den yardım dilemeliyiz. Çoğu kez yaşamımızda zor

anlarla karşılaşabiliriz; ve o zaman eksiksiz bir imanla Allah'a bağlı olmalıyız. Allah kendisinin gösterdiği yoldan giderken sıkıntıya düşmüş olan herkesi koruyacaktır.

İsa, peygamber aracılığıyla bize şöyle buyurmuştur: "Kendi ekmeğinizi aç olanla paylaşın, yurtsuz düşkünleri kendi evinize getirin, çıplağı görünce üstünü örtün, yakınlarınızdan yardımınızı esirgemeyin." "Dünyanın her yanına gidin, Müjde'yi bütün yaratılışa duyu-run." Fakat ihtiyacımızın ne kadar büyük, buna karşın elimizdeki imkanların ne kadar az olduğunu gördüğümüzde çoğu kez umutsuzluğa düşeriz ve kendimize olan güvenimiz azalır. Beş ekmek ve iki balığa bakan Andreya gibi şöyle haykırırız: "Bu kadar adam için bunlar nedir ki?" Çoğu kez sahip olduğumuzun tümünü harcamaktan ya da onun başkaları tarafından harcanmasından korkup, vermek için isteksiz davranır ve tereddüt ederiz; fakat İsa, "onlara yiyecek vermemizi" buyurmuştur. O'nun buyruğu bir vaattir ve o buyrukta gölün kıyısındaki kalabalığı doyuran aynı güç vardır.

İsa'nın kalabalığı doyurmak için onların bu fiziksel ihtiyacını karşılamadaki hareketi O'nun için çalışan herkesin alması gereken ve derin bir anlam taşıyan ruhsal bir derstir. İsa Baba'dan aldı; öğrencilerine verdi; öğrenciler insanlara verdi; insanlar da birbirlerine verdiler. Bu şekilde İsa ile bütünleşen herkes O'ndan yaşam ekmeğini, ruhsal yiyeceği alıp diğer insanlara da verecektir.

İsa birkaç parça ekmeği aldı ve bu ekmekler kendi öğrencilerine ancak yetecek kadar olmasına rağmen yemeleri için onları çağırmadı. Fakat bu ekmekleri orada bekleyen insanlara dağıtmalarını buyurdu. O'nun ve "Yaşam Ekmeği" olan Kişi'ye doğru uzanan öğrencilerin ellerinde çoğalan yiyecek asla az değildi; aksine, herkes için yeterliydi. Halkın ihtiyaçları karşılandıktan sonra artan yiyecekler toplandı, İsa ve öğrencileri Allah tarafından sağlanan bu kutsal yiyecekten hep birlikte yediler.

Öğrenciler, İsa ile insanların arasında iletişimi sağlayan elçilerdi. Bu O'nun günümüzdeki öğrencilerine de büyük ölçüde cesaret verebilir. İsa tüm güçlerin kaynağıdır. İsa'nın öğrencileri ihtiyaçları olan şeyi O'ndan alacaklardır. En zeki, ruhsal anlayışı en yüksek olan Kişi, sadece onlar almaya istekli olduğunda verebilir. Biz sadece İsa'dan aldığımızı verebiliriz; ve sadece başkalarına verdiğimiz zaman alabiliriz. Vermeye devam ettiğimiz sürece, almaya da devam ederiz. Ne kadar çok verirsek, o kadar çok alırız. Böylece sürekli olarak inanabilir, güvenebilir, alabilir ve verebiliriz.

Yavaş bir şekilde gelişiyor gibi görünmesine ve onun gelişmesini engellemeye yönelik tüm imkansızlıklara rağmen İsa'nın ilahi egemenliğinin kurulması için yapılan çalışma devam edecektir. Burada yapılması gereken iş, Allah'ın işidir ve Allah gereken imkanları sağlayacaktır. Açlık çeken insanları ellerindeki yiyecekle doyuran sadık, dürüst ve ciddi bir şekilde çalışan öğrencileri yardım etmeleri için gönderecektir. Allah aç olanları doyurmak için insanlara yardım elini uzatanları ve yaşam sözünü iletmek için sevgi dolu yürekleri ile çalışanları düşünür.

Allah için yaptığımız çalışmada insani yeteneklerimizle yapabildiklerimize aşırı ölçüde güvenme tehlikesi vardır. Böylece Allah için çalışan en Yüce Kişi'yi göz ardı etmiş oluruz. İsa için çalışanlar çoğu kez kişisel sorumluluklarının farkına varamazlar. Tüm güçlerine kaynağı olan Kişi'ye güvenmek yerine, taşıdıkları yükü kendi çabaları ile hafifletmeye çalışma tehlikesi içindedirler. İnsani düşüncenin gücüne güvenmek ya da Allah'ın yapabileceği işlerin sınırlı olduğunu düşünmek çok büyük bir hatadır. İsa için yapılan işin başarısı, kişisel yeteneklere ya da yapılan işin sayısına değil; bilakis, hedeflenen amacın doğrultusunda dürüst, ciddi ve iman dolu bir yürekle O'nun gösterdiği yolda ilerlemeye bağlıdır. Kişisel sorumluluklar ve görevler yerine getirilmeli ve İsa'yı henüz tanımayanların O'nu tanımasını sağlamak için çaba harcanmalıdır. İsa'ya iman edenler, sorumluluklarını kendilerinden daha yetenekli olduklarını düşündükleri kişilerin üzerine yüklemek yerine, kendi yeteneklerinin ölçüsünde çalışmalıdırlar.

Yüreğinize şu soru yöneltildiğinde cevabınızın inançsızlık dolu olmasına izin vermeyin: "Bunları doyurmak için nereden ekmek alalım?" Kurtarıcı'nın, "Onlara yiyecek verin,"buyruğunu duyduklarında öğrenciler bunun gerçekleşmesinin zor olduğunu düşündüler; çünkü o an için yanlarında herkese yetecek kadar yiyecek yoktu. Kendi kendilerine 'köylere gidip yiyecek alalım mı?' diye düşündüler. İnsanlar yaşam ekmeğinden yoksun olduklarında Rab'bin öğrencileri sorarlar: "Gelip onları doyurması için birini çağıralım mı?" "İsa onlara herkesi kümeler halinde yeşil çimenler üzerine oturtmalarını buyurdu." Ve onları orada doyurdu. Siz de çevrenizde yardıma muhtaç insanlar gördüğünüzde bilin ki, İsa oradadır. O'nunla bütünleşin, ekmeğinizi İsa'ya getirin.

Sahip olduğumuz imkanlar yapacağımız iş için yeterli değilmiş gibi görünebilir; fakat imanla hareket edersek ve Allah'ın her şeye yeten gücüne inanırsak, önümüzde kaynaklar bol bir şekilde açılacaktır. Yapılması gereken iş Allah'ın işi olduğuna göre, Allah bu işin gerçekleşmesi için gerekli olan imkanları bize sağlayacaktır. Kendisine bağlı ve dürüst olanları ödüllendirecektir. Rab'be hizmet etmek için vermemiz gerekeni akıllıca ve tutumlu bir şekilde harcadığımız, onu diğer insanlara iletirken çoğalacaktır. Kalabalık tamamen doyuncaya dek İsa'nın elindeki bir parça yiyecek hiç eksilmedi. Allah en zor koşullar altında bile O'na hizmet etmek için yaptığımız çalışmada bize destek olacak ve yaşam ekmeğini diğer insanlara da vermemizi sağlayacaktır.

Rab şöyle der: "Sizde olanı verin, size verilecek." "Az eken az biçer, çok eken çok biçer. İsteksizce ya da zorlaymış gibi değil, herkes yüreğinde niyet ettiği gibi versin. Çünkü Allah sevinçle vereni sever. Her zaman, her yönden, her şeye yeterli ölçüde sahip olarak her iyi işe cömertçe katkıda bulunabilmeniz için Allah size her nimeti artıracak güçtedir. Nitekim şöyle yazılmıştır: 'Armağanlar dağıttı. Yoksullara verdi. Doğruluğu sonsuzluğa dek kalıcıdır. Ekinciye tohum ve yiyecek ekmek sağlayan, sizin de ekeceğinizi sağlayıp çoğaltacak ve doğruluğunuzun ürünlerini artıracaktır. Her durumda cömert olasınız diye her yönden zenginleştiriliyorsunuz. Cömertliğiniz bizim aracılığımızla Allah'a şükran nedeni oluyor."

Bu Bölüm Matta 14:13-21; Markos 6:32-44; Luka 9:10-17; ve Yuhanna 6:l-13'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 40. GÖL KIYISINDA BIR GECE

Yemyeşil çimenlerle kaplı ovada ilkbahar akşamının alacakaranlığında halk İsa'nın sağladığı yiyecekten yedi. O gün dinledikleri sözler onlara Allah'ın sesi gibi geldi. Onların tanık olduğu Kurtarıcı'nın insanları iyileştirmek için yaptığı mucizeler sadece ilahi bir gücün yapabileceği mucizelerdi. Fakat ekmek mucizesi büyük kalabalıktaki herkesin açlığını giderdi. Onların hepsi de bundan yararlandı. Musa'nın zamanında Allah İsrail halkını çölde "man" ile doyurdu; ve o gün onları doyuran Musa'nın önceden haber verdiği kişi değil miydi? Beş ekmek ve iki balığı binlerce kişiyi doyurmak için yeterli hale getirmeye hiçbir insanın gücü yetmez. Onlar birbirlerine, "Gerçekten dünyaya gelecek olan peygamber budur"dediler.

Bütün gün boyunca halkın bu inancı daha da güçlendi. Bu asil hareket uzun süredir beklenen Kurtarıcı'nın onların arasında bulunduğunun güvencesiydi. Halkın umudu gittikçe artmaya başladı. O, Yahudiye'yi yeryüzünün cenneti ve her yerinden bal ve süt akan bir ülke haline getirecek olan Kişi'ydi. O her arzuyu giderebilir. Kendilerinden nefret edilen Romalıların gücünü kırabilir, Yahuda ve Kudüs'ü özgürlüğüne kavuşturabilir. Savaşta yaralanan askerleri iyileştirebilir. Tüm ordulara yiyecek sağlayabilir. Diğer ulusları yenebilir ve İsrail'e uzun süredir beklenen egemenliği getirebilir.

Halk duyduğu büyük heyecandan dolayı O'nu bir kral olarak kabul etmeye hazırdır. O'nun insanların dikkatini çekmek ya da kendisini onurlandırmak için hiçbir çaba harcamadığını görürler. Bu yüzden İsa hahamlardan ve yöneticilerden tamamen farklı bir kişiliğe sahiptir. O'nun, Davut'un tahtına geçeceğini asla iddia etmeyeceğinden endişe ederler. Birbirlerine akıl danışırlar. O'nu zorla kral ilan etmek istemektedirler. Halk ile birlikte öğrenciler de Davut'un tahtının varisi olduğunu iddia etmenin Öğretmenlerinin doğal bir hakkı olduğunu bildirirler. O'nun mütevazı olduğu için böyle bir onuru reddettiğini söyler-ler. Halk Kurtancı'sını yüceltsin! Allah'ın yetkisi ile gelen Kişi'yi onurlandırmaya zorlansınlar.

Amaçlarını gerçekleştirmek için sabırsızlıkla beklerler; fakat İsa ne olup bittiğini görür ve onların anlayamadığını, böyle bir hareketin sonucunda neler olacağını anlar. Hahamlar ve yöneticiler o an bile onu öldürme çabası içindedirler. O'nu halkı kendi yanma çekmekle suçlarlar. Halk şiddet ve isyan yoluyla O'nu tahta geçmesini sağlamak için çaba harcayacaktı ve ruhsal krallığın işi engellenecekti. Daha fazla vakit kaybedilmeden hemen bir durum değerlendirmesi yapılmalıydı. İsa öğrencilerini yanma çağırarak kayığa binip hemen Kefernahum'a dönmelerini ve kalabalığı göndermesi için kendisini orada bırakmalarını buyurdu.

İsa'nın daha önce verdiği buyruklardan hiçbirisinin yerine getirilmesi bu kadar imkansız gibi görünmemişti. Öğrenciler halk arasında İsa'yı tahta geçirecek bir hareketin olmasını ümit etmişlerdi; İsa'ya duyulan bu büyük ilginin boşa gitmesi düşüncesine dayanamıyorlardı. Fısıh boyunca bir araya gelen insanlar yeni peygamberi görmeyi sabırsızlıkla bekliyorlardı. Öğrencilere bu, çok sevdikleri öğretmenlerini İsrail'in tahtına geçmesini sağlamak için altın bir

fırsat gibi görünüyordu. Onlar bu büyük heyecanı yaşarken, İsa'yı tek başına bu ıssız yerde bırakıp oradan ayrılmaları onlar için çok zordu. Buna önce karşı çıktılar; fakat İsa şimdi ilk defa onlarla böylesine otoriter bir şekilde konuştu. Daha fazla karşı çıkmalarının bir fayda sağlamayacağını biliyorlardı ve sonunda sessizce göle açıldılar.

İsa şimdi kalabalığa dağılmalarını buyurur; ve öylesine kesin ve ciddi bir şekilde konuşur ki, O'nun sözlerini dinlememeye cesaret edemezler. Bir anda övgü dolu sözleri diner. O'nu yakalamak üzere ilerlemek için hareket ettiklerinde adımları oldukları yerde kalır. Yüzlerindeki mutlu ve hevesli ifade ansızın silinir. O kalabalığın içinde zeki ve doğru karar veren insanlar vardır; fakat İsa'nın asil davranışı, söylediği birkaç söz ve verdiği buyruk kalabalığın gürültüsünü bastırır ve onların planlarını bozar. O'nda tüm dünyasal otoritelerden daha üstün bir güç olduğuna tanık olurlar ve hemen itaat ederler.

İsa yalnız kaldığında "dua etmek için dağa çıktı." Saatlerce Allah'a yakarmaya devam etti. Bu dualar kendisi için değil, diğer insanlar içindi. Şeytan'ın onların anlayışını köreltmemesi, yanlış yargılarda bulunmaya yöneltmemesi, görevinin ilahi karakterini insanlara açıkça gösterebilmesi ve Allah'tan kendisine güç vermesi için dua etti. Kurtarıcı yeryüzündeki kişisel çalışmasını sürdürdüğü zamanın yakında sona ereceğini ve kendini kurtarıcıları olarak çok az kişinin kabul edeceğini biliyordu. Yüreği üzüntüyle dolu olarak öğrencileri için dua etti. Onları çok zor günler bekliyordu. Uzun zamandır besledikleri umutları kırılacak, acı ve sıkıntı içinde hayal kırıklığına uğrayacaklardı. O'nun Davut'un tahtına geçmesi yerine çarmıha gerilmesine tanık olacaklardı. O'nun tahta geçmesi aslında buydu; fakat onlar bunun farkına varamadılar. Sonuç olarak Şeytan onları tuzağa düşürmek için sürekli çaba harcayacaktı. Bu tuzakları öylesine kurnazca hazırlayacaktı ki, onlar bu tuzakları fark edemeyeceklerdi. Düşüncelerini aydınlatan ve anlayışlarını genişleten Kutsal Ruh'tan yoksun olan öğrencilerin imanı azalacaktı. Öğrencilerin krallık anlayışının dünyasal krallık ve onura dayalı olması İsa'yı çok üzüyordu. Yüreğinde onlar için taşıdığı sıkıntı büyüktü. Acı ve göz yaşları içinde Allah'a onlar için yakardı.

Öğrenciler, İsa onlara kayıkla göle açılmalarını buyurduğunda oradan hemen ayrılmadılar. O'nun kendilerinin yanına gelmesini ümit ederek bir süre beklediler; fakat vaktin ilerlemekte olduğunu ve karanlığın çökmeye başladığını gördüklerinde "bir kayığa binerek gölün karşı yakasındaki Kefernahum'a doğru yol aldılar." O'nu Rab olarak kabul ettiklerinden beri her zamankinden daha sabırsız bir şekilde yürekleri sıkıntıyla dolu olarak İsa'yı orada bıraktılar. O'nu kral olarak ilan etme fırsatına sahip olamadıkları için huzursuzdular. O'nun buyruğuna hemen uydukları için kendilerini suçladılar. Biraz daha ısrar etseler amaçlarını gerçekleştirebileceklerini düşündüler.

Onların yüreklerini ve düşüncelerini inançsızlık sarıyordu. Dünyasal onura olan düşkünlükleri onların gözlerini kör etmişti. Ferisilerin İsa'dan nefret ettiğini biliyorlardı ve hakkı olduğu için İsa'nın yüceltilmesi gerektiğini düşünüyorlardı. Büyük mucizeler yapabilen bir Öğretmen ile birlikte olmak, buna karşın hilekar diye suçlanmak onların zor katlanabileceği bir durumdu. Onlara sürekli sahte bir peygamberin takipçileri gözüyle mi bakılacaktı? İsa

kendisini asla bir kral olarak ilan etmeyecek miydi? Böylesine büyük bir gücü elinde bulunduran Kişi kendisini gerçek karakteriyle niçin göstermedi ve niçin onların acılarını dindirmedi? Yahya'yı korkunç bir şekilde ölmekten niçin kurtarmamıştı? Ruhsal bakımdan iyice körleşinceye dek öğrencilerin düşünceleri böyleydi. Kendi kendilerine şöyle soruyorlardı: "İsa Ferisilerin iddia ettiği gibi bir sahtekar olabilir mi?"

Öğrenciler, o gün İsa'nın gerçekleştirdiği harikulade işlere tanık oldular. Gökyüzü sanki yeryüzüne inmiş gibi görünmüştü. O kıymetli ve görkemli günün anısı onları umut ve imanla doldurmalıydı. Onlar yürekleri imanla dolu olarak bir araya gelip, İsa'nın gerçekleştirdiğine tanık oldukları bu harikulade işlerle ilgili olarak birbirleriyle konuşsa- lardı, Şeytan'ın teşvikine kapılmazlardı; fakat hayal kırıklığına uğrama-larının sonucunda düşünceleri köreldi. İsa'nın şu sözleri unutuldu: "Artıkları toplayın, hiçbir şey ziyan olmasın." Bunlar öğrenciler için lütuf dolu saatlerdi; fakat onlar bunu unuttular. Onlar azgın dalgaların arasındaydılar. Düşünceleri kararmıştı. Bu yüzden mantıktan uzaklaşmışlardı. Rab, ruhlarını uyarmak ve düşüncelerini meşgul etmek için onlara başka bir şey verdi. İnsanlar kendileri için dert ve sıkıntı yarattıklarında Allah bunu hep yapar. Tehlike hızla yaklaşıyordu.

Çok geçmeden korkunç bir fırtınaya yakalandılar; buna hazırlıklı değildiler. Harikulade geçen günün sonunda bu, hiç beklenmeyen bir olaydı. Fırtına onları vurduğunda korkuya kapıldılar. İlgisizliklerini, inançsızlıklarını ve sabırsızlıklarını unuttular. Herkes kayığı batmaktan kurtarmaya çalışıyordu. Beytsayda ile İsa'yla karşılaşmayı bekledikleri nokta arasında deniz yoluyla kısa bir mesafe vardı. Hava normal olduğunda yolculuk sadece birkaç saat sürüyordu; fakat şimdi, varacakları noktadan gittikçe uzaklaşıyorlardı. Sabaha karşı5kürek çekmekten dolayı yorgun düştüler ve sonunda kürek çekmeyi bıraktılar. Karanlık ve fırtına onlara kendi çaresizliklerini gösterdi ve onlar öğretmenlerinin yokluğunu fazlasıyla hissettiler.

İsa onları unutmamıştı. Kıyıdan onları izleyen Kişi, bu korkunç fırtınayla mücadele etmeye çalışan, dehşete düşmüş öğrencilerini gördü. Öğrencilerini bir an bile gözünden ayırmadı. Derin bir kaygıyla gözleri fırtınayla boğuşan kayığı izledi. Kayığın yükü değerliydi; çünkü onlar dünyanın ışığı olacaklardı. Bir annenin çocuğunu şefkatle koruması gibi, Kurtarıcı da öğrencilerini korudu. Yüreklerindeki inançsızlık yatıştığında kutsal olmayan hırsları da yatıştı. Mütevazı bir şekilde yardım için dua ettiler ve onlara yardım edildi.

Kaybolduklarına inandıkları anda suyun üzerinde bir ışık parıltısıyla kendilerine doğru yaklaşan gizemli bir varlık görürler; fakat onun İsa olduğunu bilemezler. Kendilerine yardım etmek için gelen Kişi'yi önce düşman sanırlar. Bir anda dehşete düşerler. Kürek çeken eller ansızın hareketsiz kalır. Kayık dalgaların etkisiyle sallanır; tüm gözler denizin beyaz köpüklü dalgaları üzerinde yürüyen bu Kişi'nin görüntüsüne çevrilir.

O'nu kendilerini yok etmek için gelen bir hayalet sanırlar. Varlık sanki onların yanından geçip gidecekmiş gibi ilerler; fakat O'nu tanırlar ve yardım dileyerek O'na doğru haykırırlar. Çok sevdikleri öğretmenleri döner ve O'nun sesi öğrencilerin korkularını dindirir: "Cesur olun. Ben'im korkmayın."

Bu harikulade gerçeğe inandıkları anda yüreği sevinçle dolan Petrus, sanki gördüklerine inanamıyormuş gibi şöyle haykırdı: "Ya Rab, eğer sen isen, buyruk ver de su üstünde yürüyüp sana doğru geleyim."

Petrus, İsa'ya doğru bakarak güvenle su üstünde yürür; fakat yapmak istediğini başardığını düşünerek kayıktaki arkadaşlarına, geriye dönüp bakar. Bakışlarını Kurtarıcı'dan uzaklaştırır. Rüzgar çok sert esmektedir. Büyük dalgalar onunla Kurtarıcı arasına gelince, Petrus korkuya kapılır. Bir an için İsa'yı gözden kaybeder, imanı zayıflar ve batmaya başlar; fakat ölümcül dalgaların arasında kalan Petrus, İsa'ya şöyle seslenir: "Rab, beni kurtar." "İsa hemen elini uzatıp onu tutar ve şöyle der: Ey imanı kıt adam! Neden kuşkuya düş-tün?"

İsa Petrus'un elinden tuttu ve birlikte yürüyerek kayığa bindiler; fakat Petrus şimdi sessizce O'nun sözünü dinledi. Kendisini arkadaşlarından üstün görmesi için hiçbir sebep yoktu; çünkü inançsızlık ve kendisini üstün görme arzusu yüzünden neredeyse hayatını kaybediyordu.

Sıkıntılı anlar yaşadığımızda biz de çoğu kez Petrus gibi davranırız. Kurtarıcımıza bakmak yerine denizdeki dalgalara bakarız. Adım-larımız kayar ve kibirli sular ruhumuza girer. İsa, Petrus'a yok olması için kendisine gelmesini buyurmadı; O, kendisini takip etmemiz için çağırdıktan sonra bizi asla terk etmez. "Korkma, çünkü seni kurtardım, adınla çağırdım seni, sen benimsin. Sen suların içinden geçerken ben seninle olacağım, ırmakların içinden geçerken taşmayacaklar senin üzerine. Ateşin içinde yürürken yanmayacaksın, alevler yakmayacak seni. Çünkü senin Tanrın, İsrail'in Kutsalı, seni kurtaran Rab benim."

İsa öğrencilerinin karakterini okudu. Onların imanının ne kadar zorlanacağını biliyordu. Denizde geçen bu olayda Petrus'a kendi zayıflığını ve onun canının güvenliğinin ilahi güce sürekli olarak bağımlı kalmasıyla sağlanacağını göstermeyi arzuladı. Şeytan'ın kandırmacalarıyla dolu fırtınaların ortasında O, sadece kendisine tamamen güven duymadan İsa'ya güven duyduğu zaman emin bir şekilde yürüyebilirdi. Petrus kendisinin güçlü olduğunu sandığı noktada aslında çok zayıftı ve kendi zayıflığının farkında oluncaya kadar İsa'ya bağımlı olmasının gerektiğini fark edemedi. İsa'nın ona göl üzerinde verdiği dersi kavrayabilseydi, büyük denenme ile karşılaştığında başarısız olmazdı.

Allah her gün çocuklarına dersler verir. Kendisini uygun görüp belirlediği daha geniş olan o sahnedeki rollerini oynamaları için günlük yaşamın şartları ile onları hazırlar. Yaşamın büyük zorluklarında kazanmamızı ya da kaybetmemizi belirleyen, bu günlük denenmelerde aldığımız sonuçlardır.

Allah'a sürekli olarak bağımlı olduklarının farkına varamayanlar, Şeytan'ın tuzağına düşerler ve O'na yenilirler. Şu an ayaklarımızın yere sağlam bastığını ve asla düşmeyeceğimizi sanabiliriz. Kendimizden emin bir şekilde, "Ben kime inandığımı biliyorum; hiçbir şey benim Allah'a ve O'nun Sözü'ne duyduğum imanı eksiltemez" diyebiliriz; fakat Şeytan bizim kalıtsal zaafımızdan ve karakterimizin sabit özelliklerinden faydalanmak, ihtiyaçlarımızı ve hatalarımızı görmemizi engellemek için planlar kurmaktadır. Sadece kendi zayıflığımızın farkına vararak ve sürekli olarak İsa'ya bakarak güvenli bir şekilde yürüyebiliriz.

İsa kayığa bindiğinde rüzgar hemen dindi ve “hemen gidecekleri yere vardılar.” Korkuyla dolu geçen gecenin sonunda günün ışımasıyla etraf aydınlandı. Öğrenciler ve kayıkta bulunan diğerleri İsa’ya şükranlarını sundular ve şöyle dediler: “Sen gerçekten Tann’nın Oğlu’sun.”

Bu Bölüm Matta 14:22-33; Markos 6:45-52; ve Yuhanna 6:14-21’e dayanmaktadır.

BÖLÜM 41. CELILE'DEKI KRIZ

İsa, halkın kendisini kral olarak ilan etmesini yasakladığında, bunun1kendi yaşamında bir dönüm noktası olduğunu biliyordu. Bugün O'nu tahta yükseltmeyi arzulayanlar yarın ondan uzaklaşacaklardı. Bencil hırslarının yarattığı hayal kırıklığı onların sevgilerini nefrete ve övgülerini hakaretlere dönüştürecekti. İsa bunu bildiği halde, krizi önlemek için hiçbir önlem almadı. Başlangıçtan itibaren kendisini izleyenlerin dünyasal zenginlik ümit etmemelerini buyurmuştu. O'nun öğrencisi olmayı isteyerek gelene İsa şöyle dedi: "Tilkilerin, gökte uçan kuşların yuvası var, ama İnsanoğlu'nun başını yaslayacak bir yeri yok. Eğer insanlar İsa ile dünyaya sahip olabilselerdi, birçok kişi ona bağlılığını sunardı; fakat O, böyle bir hizmeti kabul edemezdi. O'nun çev-resindeki insanların birçoğu dünyasal krallık umudu besliyordu. Bu kişiler kandırılmamalıydılar. Ekmek mucizesindeki derin anlam taşıyan ruhsal öğreti, anlaşılamamıştı. Bu yüzden bunun açıklanması gerekiyordu ve bu yeni vahiy onunla birlikte daha sert bir sınav getirecekti.

Ekmek mucizesi uzak ve yakın her yerde duyuruldu ve halk, ertesi gün erkenden İsa'yı görmek için Beytsayda'ya akın etti. Kara ve deniz yoluyla kalabalık gruplar halinde geldiler. Önceki gece yalnız bırakanlar O'nu hala orada bulmayı bekleyerek geri döndüler; çünkü orada O'nun karşıya geçmesini sağlayacak tek bir kayık bile yoktu; fakat aramaları faydasızdı ve birçoğu O'nu aramayı sürdürerek Kefernahum'a doğru gitmeye başladı.

Bu arada İsa, Ginesar'a varmıştı; fakat bir gün boyunca halkın gözünden uzak kalmıştı. O'nun karaya çıktığı duyulur duyulmaz, bazıları koşarak tüm yöreyi dolaştı. İsa'nın bulunduğu yeri öğrenenler, hastaları döşekleri üzerinde oraya götürmeye başladılar.

İsa bir süre sonra havraya gitti ve Beytsayda'dan gelenler O'nu orada buldular. Öğrenciler, İsa'nın gölün karşısına nasıl geçtiğini onlara anlattılar. Korkunç fırtınaya karşı verdikleri mücadele, saatler boyu azgın dalgalara karşı boşu boşuna kürek çekmeleri, İsa'nın suda yürümesinin görüntüsü ve böylece onların korkularının dinmesi, O'nun güven veren sözleri, Petrus'un deniz üzerinde yaşadıkları sonucu; ve fırtınanın aniden dinmesi ve kayığın karaya çıkması, bunların hepsi şaşkın kalabalığın zihninde canlandı. Birçoğu bununla yetinmeyerek İsa'nın etrafında toplandı ve şöyle sordu: "Rabbi, sen buraya ne zaman geldin?" O'nun mucize ile ilgili bir açıklama yapmasını ümit ettiler.

İsa onların merakını gidermedi. Üzgün bir şekilde şöyle dedi: "Mucizeler gördüğünüz için değil, ekmeklerden yiyip doyduğunuz için beni arıyorsunuz." İsa'yı aramalarının gerçek nedeni O'na değer veriyor olmaları değildi; ekmekle doydukları için O'na yaklaşarak O'ndan hala dünyasal çıkar sağlamayı umuyorlardı. Kurtarıcı onlara şöyle buyurdu: "Geçici olan yiyecek için değil, sonsuz yaşam boyunca kalan yiyecek için çalışın." Sadece maddi çıkar aramayın. En büyük çabanız, fiziksel yaşamın ihtiyaçlarını sağlamak değil, ruhsal yiyeceği ve sonsuz yaşam boyunca sürecek olan bilgeliği aramak olsun. Bunu sadece Tanrı'nın Oğlu verebilir; "çünkü Tanrı O'na bu onayı vermiştir."

Bir süre için O'nu dinleyenlerin ilgisi uyandı ve onlar şöyle haykırdılar: "Allah'ın istediği işleri yapmak için ne yapmalıyız?" Allah'ın gözünde iyi bir yer edinmek için birçok ağır ve yorucu iş yapıyorlardı; ve O'nun nazarında daha değerli kimseler olabilmek için her yeni hizmeti yerine getirmeye hazırdılar. Onların sorusu şu anlama geliyordu: "Gökyüzüne layık olabilmek için ne yapmalıyız? Bundan sonraki yaşama kavuşabilmek için ödememiz gereken bedel nedir?"

İsa onlara şöyle cevap verdi: "Allah'ın işi, O'nun gönderdiği Kişi'ye iman etmenizdir." Gökyüzünün bedeli İsa'dır. Gökyüzüne giden yol "dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzusu'na" iman etmekten geçer.

Fakat halk ilahi gerçeğin bu açıklamasını kabul etmeyi seçmedi. İsa, Kutsal Yazı'nın, Mesih'in yapacağını önceden bildirdiği asıl görevi yerine getirmişti; fakat bu onların bencil umutlarının beklentisine uymuyordu. İsa halkı bir kez ekmekle doyurmuştu; fakat Musa'nın günlerinde İsrail, kırk yıl man ile doyurulmamış mıydı? Bu yüzden de Mesih'ten çok daha büyük lütuflar beklendi. Hoşnut olmayan yürekleriyle, "Eğer İsa onların tanık olduğu gibi birçok mucize gerçekleştire- biliyorsa, niçin kendi halkına sağlık, güç ve zenginlik veremiyor, onları zulmedenlerin gücünden kurtaramıyor, güçte ve onurda onları yücel-temiyor?" diye soruyorlardı. Kendisinin Allah tarafından gönderildiğini iddia etmesinin ve İsrail'in kralı olduğunu reddetmesinin gerçeği, onların bir türlü çözemediği bir sırdı. O'nun dünyasal krallığı reddetmesi yanlış yorumlandı. Birçok kimse, O'nun kendi görevinin ilahi karakterinden şüphe ettiği için iddialarını savunmaya cesaret edemediği sonucuna vardı. Böylece kalplerini inançsızlığa açtılar ve Şeytan'ın ektiği tohum İsa'nın yanlış anlaşılması ve halk tarafından yalnız bırakılması sonucunda kendi ürününü verdi.

Yarı alaycı bir şekilde din bilginlerinden biri sordu: "Görüp sana iman etmemiz için nasıl bir mucize yaratacaksın? Ne yapacaksın? Atalarımız çölde man yediler. Yazılmış olduğu gibi. Yemeleri için onlara gökten ekmek verdi."

Yahudiler manı veren kişi olarak Musa'yı onurlandırdılar ve manın verilmesindeki mucizeyi gerçekleştiren asıl Kişi'yi göz ardı ettiler. Onların ataları Musa'ya karşı çıktılar, onun ilahi görevinden şüphe ettiler ve O'nu9inkar etiler; ve şimdi aynı ruhla onların çocukları Al-lah'ın mesajını kendilerine ileten Kişi'yi reddettiler. İsa onlara şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim. Gökten ekmeği size Musa vermedi." Man'ı veren Kişi onların arasında duruyordu. İbranilere çölde rehberlik eden ve onları her gün gökyüzünden ekmekle besleyen İsa idi. Allah'ın doluluğundan akan yaşam veren ruh, gerçek Man'dır. İsa şöyle dedi: "Allah'ın ekmeği gökten inen ve dünyaya yaşam veren-dir."

Hala İsa'nın fiziksel bir yiyecekten söz ettiğini düşünerek, O'nu dinleyenlerden bazıları şöyle haykırdı: "Efendimiz, bize her zaman bu ekmeği ver." Bunun üzerine İsa şöyle dedi: "Yaşam Ekmeği Ben'im."

İsa buradaki konuşmasında Yahudilerin alışık olduğu bir deyim kullandı. Kutsal Ruh'un esinlemesiyle Musa şöyle demişti: "İnsan yalnız ekmekle değil, Allah'ın ağzından çıkan her

sözle yaşar" ve Yeremya peygamber şöyle yazmıştı: "Sözlerini bulur bulmaz yuttum; Bana neşe, yüreğime sevinç oldu." Rabbilerin bir sözü vardı: ekmeği ruhsal anlamıyla yemek, Kutsal Yasa üzerinde çalışmak ve iyi işler yapmak demekti; ve sık sık Mesih'in gelişinde tüm İsrail'in doyurulacağı anlatılıyordu. Peygamberlerin öğretileri ekmek mucizesindeki derin ruhsal anlamı açıkça gösterdi. İsa havrada kendisini dinleyenlere bunu anlatmak istiyordu. Eğer Kutsal Yazı'yı anlamış olsalardı, "Yaşam Ekmeği Ben'im." dediğinde İsa'nın sözlerini de anlarlardı. Daha bir gün önce büyük kalabalık halsiz ve bitkin bir haldeyken O'nun verdiği ekmekle doyurulmuştu. Ekmekten fiziksel güç ve zindelik aldıkları gibi, İsa'dan ruhsal güç ve sonsuz yaşam alabilirlerdi. "Bana gelen asla acıkmaz ve bana iman eden hiçbir zaman susamaz." demişti. Fakat aynı zamanda şöyle ekledi: "Beni gördünüz, yine de iman etmiyorsunuz."

İsa'yı, Kutsal Ruh'un tanıklığı ve Allah'ın onlara verdiği vahiyi ile görmüşlerdi. O'nun ilahi gücüne her gün bizzat kendileri tanık olmuşlardı; buna rağmen hala başka bir belirti göstermesini istediler. Eğer bu onlara verilseydi, daha önceden oldukları gibi inançsız kalacaklardı. Eğer kendi duyduklarına ve gördüklerine ikna olmasalardı, onlara daha fazla mucize göstermenin hiçbir faydası olmayacaktı. İnançsızlık şüphe için her zaman bir sebep bulacak ve en doğru kanıttan bile uzaklaşacaktır.

İsa bu inatçı insanlara tekrar seslendi: "Bana geleni ben asla kovmam." İsa, kendisini iman içinde kabul edenlerin hepsinin sonsuz yaşama kavuşacağını söyledi. Onlardan bir tek kimse bile kaybolmayacaktı. Gelecek yaşamla ilgili olarak tartışmak için Ferisilere ya da Sadukilere ihtiyaç olmayacaktı. İnsanların artık ölen yakınları için umutsuz bir şekilde acı içinde yas tutmaları gerekmiyordu. "Çünkü Babamın isteği, Oğul'u gören ve O'na iman eden herkesin sonsuz yaşama kavuşmasıdır. Ben de böyleleraini son günde dirilteceğim'"

Fakat Yahudiler O'na karşı söylenmeye başladılar. "Yusuf un oğlu İsa değil mi bu? diyorlardı. Annesini de babasını da tanıyoruz. Şimdi nasıl oluyor da 'gökten indim' diyor?" İsa'nın mütevazı ailesinden söz ederken onun hakkında ön yargı oluşturmaya çalıştılar. O'nu yoksul bir aileden gelen Çelileli bir işçi olarak gördüler. Yahudi okullarında öğrenim görmemiş olan bu marangozun iddialarının kendilerinin ilgisine layık olmadığını söylediler ve gizemli doğumundan dolayı onun ailesinden şüphe edilmesi gerektiğini ima etiler. Bu şekilde, doğumu ile ilgili insani şartları O'nun tarihinde kara bir leke olarak göstermeye çalıştılar.

İsa, doğumu ile ilgili sırrı açıklamaya çalışmadı. Gölün karşısına nasıl geçtiğini sorduklarında açıklama yapmadığı gibi, kendisinin gökyüzünden indiği ile ilgili şüphelere de cevap vermedi. İnsanların dikkatini kendisinin yaşamını işaret eden mucizelere çekmedi, ünlü biri olmayı kendisi istemedi ve her zaman halkın içinden sıradan bir kişi gibi davrandı; fakat yaptığı işler ve söylediği sözler O'nun ilahi karakterini açıkça gösterdi. Kalpleri ilahi ışığa açık olan herkes,'O'nda "lütuf ve gerçekle dolu olan Biricik Oğul'un yüceliğini" fark edecekti.

Ferisilerin ön yargıları, onların şüphelerinin gösterdiğinden daha derindi; bunun kaynağı onların kalplerindeki kötülüktü. İsa'nın her hareketi ve sözü onların kalplerinde düşmanlık

hissini uyandırıyordu; çünkü onların yüreklerinde besledikleri duygular İsa'nın düşünceleri ile kesinlikle uyuşmuyordu.

"Beni gönderen Baba bir kimseyi bana çekmedikçe, o kimse bana gelemez; bana geleni son günde dirilteceğim. Peygamberlerin yazdığı gibi Allah onların hepsine kendi yollarını öğretecektir. Baba'yı duyan ve O'ndan öğrenen herkes bana gelir." Sevgi dolu Yaradan'ın yaptığı çağrıya cevap verenlerin dışında hiç kimse İsa'ya gelmeyecektir; fakat Allah tüm insanları kendisine çekmektedir ve sadece O'nun çağrısını reddedenler İsa'ya gelmeyeceklerdir.

İsa şu sözlerde, "O'ndan öğrenecekler," Yeşaya'nın peygamberliğine değindi: "Çocuklarını ben eğiteceğim, onların esenliği tam olacak." Yahudiler, bu yazının kendilerine ithaf edildiğini düşünüyorlardı. Allah'ı kendi öğretmenleri olarak görüyorlar ve bununla övünüyorlardı; fakat İsa bu iddianın ne kadar faydasız olduğunu gösterdi. İsa şöyle dedi: "Baba'yı duyan ve O'ndan öğrenen herkes bana gelir." Onlar sadece İsa aracılığıyla Allah bilgisine sahip olabilirlerdi. İnsanlık O'nun görkemine dayanamazdı. Allah'ı öğrenenler, O'nun Oğiu'nun sesini dinlemekteydiler ve Nasıralı İsa'da, doğa ve vahiy ile Baba'yı bildiren Kişi'yi tanıyacaklardı.

"Size doğrusunu söyleyeyim. İman edenin sonsuz yaşamı vardır." Bu sözleri dinleyen, İsa'nın çok sevdiği öğrencisi Yuhanna aracılığıyla Kutsal Ruh inananlar topluluğuna şöyle bildirdi: "Allah'ın tanıklığı da bize sonsuz yaşam vermesidir ve bu yaşam O'nun Oğlu'ndadır. Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır"İsa şöyle dedi: "Onu son günde dirilteceğim." O'nunla tek ruh olabilmemiz için, İsa bizimle tek beden oldu. Sadece İsa'nın gücünün bir gösterisi olarak değil, O'nun yaşamı iman yoluyla bizim yaşamımız olduğu için, dirilmemiz O'nunla bu şekilde bütünleşmemiz sonucunda olacaktır. İsa'yı gerçek karakteriyle görüp O'nu kalpten kabul edenlerin sonsuz yaşamı vardır. İsa'nın içimizde konut kurması Kutsal Ruh sayesinde olur ve iman içinde yüreğimize aldığımız Kutsal Ruhu sonsuz yaşamın başlangıcıdır.

Halk atalarının çölde yediği Man'dan söz ederken, bu yiyeceğin atalarına sağlanmasının, İsa'nın yaptığı mucizelerden daha üstün olduğunu ima etti. Ama İsa, kendisinin vermek üzere geldiği lütuflara kıyasla bunun ne kadar yetersiz olduğunu gösterdi. Man, onların fiziksel yaşamını sürdürmelerini sağlayabilirdi. Onlara ölümsüzlüğü temin edemediği gibi, adım adım yaklaşan ölümü önleyemezdi; fakat Yaşam Ekmeği ruhu besleyebilir ve ona sonsuz yaşam verebilirdi. Kurtarıcı şöyle dedi: "Yaşam Ekmeği Ben'im. Atalarınız çölde ondan yediler, yine de öldüler. Gökten inen öyle bir ekmek var ki, ondan yiyen ölmeyecek. Gökten inmiş olan diri ekmek ben'im. Bu ekmekten yiyen sonsuza dek yaşayacak." Bu açıklamasının ardından İsa sözlerine devam eder. O sadece kendisi ölerek insanlara yaşam verebilirdi. Daha sonra söylediği sözlerinde kendi ölümünün insanlığın tek kurtuluşu olduğunu işaret eder ve şöyle der: "Dünyanın yaşamı uğruna vereceğim ekmek de benim bedenimdir."

Yok edici melek, Mısır'ın evlerini vurduğunda İsrail'in kurtulduğu gecenin yıldönümünü anmak üzere Kudüs'te bir araya gelen Yahudiler, Fısıh bayramı'nı kutlamak üzereydiler. Fısıh

kuzusunda Allah onların Allah'ın Kuzusu'na bakmalarını ve dünyanın kurtuluşu için kendi yaşamını feda eden Kişi'yi kabul etmelerini arzuladı; fakat Yahudiler onun önemini göz ardı ederlerken, sembole her şeyden fazla önem verdiler. O'nun aslında Rab'bin bedenini temsil ettiğini fark edemediler. Fısıh ibadetinde sembolize edilen aynı gerçek, İsa'nın sözlerinde öğretildi; fakat onlar bunu yine de fark edemediler.

Bunun üzerine rabbiler öfke içinde haykırdılar: "Bu adam yememiz için bize bedenini nasıl verebilir?" Onlar da şu soruyu sorduğunda Nikodim gibi İsa'nın sözlerini sadece kelime anlamıyla anlıyor gibi görünüyorlardı: "Yaşlanmış bir adam nasıl doğabilir?" İsa'nın sözlerini kısmen de olsa anladılar; fakat onu kabul etmeye istekli değildiler. O'nun sözlerini yanlış yorumlayarak halkı ön yargılı davranmaya teşvik etmeyi umuyorlardı.

İsa kendisinin simgesel temsilini önemsiz görmedi. Gerçeği tüm ciddiyetiyle açıkladı: "Size doğrusunu söyleyeyim; İnsanoğlu'nun bedenini yiyip, kanını içmedikçe sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin ve kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve onu son günde dirilteceğim; çünkü bedenim gerçek yiyecek ve kanım gerçek içecektir. Bedenimi yiyip, kanımı içen bende yaşar, ben de onda."

İsa'nın bedenini yiyip O'nun kanını içmek, O'nun bizim günahlarımızı affettiğine ve bizim O'nda bütünleştiğimize inanarak O'nu kişisel kurtarıcı olarak kabul etmek demektir. O'nun sevgisine bakıp O'nu örnek alıp kendi yüreğimizde sakladığımızda, bizim karakterimiz de O'nun karakterine benzer hale gelecektir. İnsan bedeni için yiyecek ne kadar önemliyse, İsa da onun ruhu için o kadar önemli olmalıdır. Biz yemedikçe ve O bizim bedenimizin bir parçası olmadıkça yiyecek bize bir fayda sağlayamaz. O'nu kişisel Kurtarıcımız olarak tanımadığımız sürece İsa'nın bizim için bir değeri olmaz. Teorik bir bilgi bize yarar sağlamayacaktır. O'nun yaşamının bizim yaşamımız olması için O'nunla beslenmeli ve O'na kalbimizde yer açmalıyız. O'nun sevgisini ve lütfunu yüreğimizde saklamalıyız.

Fakat bu örnekler bile inananların İsa ile birlikte olma ayrıcalığını temsil etmekte yetersiz kalır. İsa şöyle dedi: "Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben Baba aracılığıyla yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığımla yaşayacaktır." Tann'nın Oğlu'nun Baba'ya duyduğu imanla yaşadığı gibi, bizler de İsa'ya duyduğumuz imanla yaşayacağız. İsa, Allah'ın isteği için kendisini öylesine tamamen teslim etti ki, Baba tek başına O'nun yaşamında göründü. Tıpkı bizim gibi, her konuda denenmesine rağmen, yeryüzünde kendisini çevreleyen kötülüklere karşı tüm gücüyle direndi. Biz de İsa'nın yaptığı gibi aynı şekilde kötülüklere karşı koyabilir ve galip gelebiliriz.

İsa'nın yolundan mı gidiyorsunuz? Öyleyse ruhsal yaşamla ilgili olarak yazılan her şey sizin içindir ve İsa ile bütünleşmenin sonucunda elde edilebilir. Gösterdiğiniz çaba azalıyor mu? İlk sevginiz azaldı mı? Öyleyse İsa'nın sevgisini tekrar kabul edin, O'nun bedeninden yiyin, kanından için; böylece Baba ve Oğul ile bütünleşeceksiniz.

İnançsız Yahudiler, İsa'nın sözlerindeki gerçek anlamı görmeyi reddettiler ve bu sözleri sadece kelime anlamlarına göre yorumladılar. Ruhsal yasaya göre kan içmeleri yasaktı. İsa'nın

yaptığı konuşmayı saygısızlık olarak nitelediler ve bu konu üzerinde kendi aralarında tartıştılar. Öğrencilerden birçoğu bile, "Bu söz çok çetindir. Bunu kim kabul edebilir?" dediler.

İsa onlara, "Bu sizi şaşırtıyor mu? Ya İnsanoğlu'nun önceden bulunduğu yere yükseldiğini görürseniz? Yaşam veren Ruh'tur. Beden bir yarar sağlamaz. Sizlere söylediğim sözler ruhtur, yaşamdır" diye cevap verdi.

İsa'nın dünyaya hayat veren yaşamı O'nun sözlerindedir. İsa bu sözleriyle hastalıkları iyileştirdi ve kötü ruhları kovdu; korkunç bir fırtınanın olduğu gece denizi sakinleştirdi ve ölüleri diriltti; insanlar O'nun sözünün gücüne tanıklık ettiler. İsa, Eski Ahit'in tüm öğretmenleri ve peygamberleri aracılığıyla konuştuğu gibi, Allah'ın sözünü konuştu.Kutsal Kitap'ın tümü İsa'nın ilahi gücünü bizlere açıkça göstermektedir ve İsa kendisinin yolundan gidenlerin imanlarını bu söze yöneltmeyi arzuladı. İsa'nın görülebilir varlığı onların yanından ayrıldığı zaman bu söz onların güç kaynağı olmalıydı. Öğretmenleri gibi onlar da, "Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşayacaklardı."

Fiziksel yaşamımızı yiyecek ile sürdürdüğümüz gibi, ruhsal yaşamımızı da Allah'ın Sözü ile sürdürürüz. Allah'ın Sözü iman eden herkese yaşam verecektir. Besin almak için yemek yememiz gerektiği gibi, aynı şekilde kendimiz için Allah'ın Sözü'nü almalıyız. İlahi bilgiyi sadece başkalarının düşünceleri ile edinmek yerine, Söz'ü anlamamız için Kutsal Ruh'tan bize yardım etmesini dileyerek Allah'a dua etmeli ve Kutsal Kitap üzerinde bizzat kendimiz dikkatli bir şekilde çalışmalıyız. Her bir ayeti tek tek ele almalı ve Allah'ın bu ayetlerde bizlere belirtmek istediği düşünceleri anlayabilmek için tüm dikkatimizi vermeliyiz. Bu düşüncelere bizler de sahip oluncaya ve "Rab'bin ne söylediğini" bilinceye dek, Allah'ın Sözü üzerinde çalışmalıyız.

Vaatlerinde ve uyarılarında İsa kişisel olarak bana şunu demek ister: Allah dünyayı o denli sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, ben O'na iman ederek yok olmayayım, sonsuz yaşama kavuşabileyim. Allah'ın Sözü ile ilgili deneyimler benim deneyimlerim olacaktır. Dua ve vaat, buyruk ve uyarı benimdir. "Mesih'le birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor. Şimdi bedende sürdürdüğüm yaşamı, beni seven ve uğruma kendini feda eden Tanrı Oğluna imanla sürdürüyorum." İman yoluyla gerçeği böylece kabul ederler-ken, onlar yaşam veren gücün bir parçası olurlar. Allah'ın Sözü, kişi onu kabul ettiğinde, onun düşüncelerini etkiler ve karakterini geliştirir.

İsa'ya sürekli iman dolu gözlerle bakarak güçleneceğiz. Tanrı, acıkan ve susayan halkına en değerli esinlemelerini verecektir. Onlar İsa'nın kendileri için bir Kurtarıcı olduğunu göreceklerdir. O'nun sözü ile beslendikçe, O'nun ruh ve yaşam olduğunu göreceklerdir. Söz, dünyasal ve doğal yapıyı yok eder ve İsa'da yepyeni bir yaşam verir. İnsan ruhuna yaklaşan Kutsal Ruh onu teselli etmek üzere gelir. Lütfunun dönüşümlü elçisi ile Allah'ın imajı öğrencinin gözünde tekrar oluşur; o yeni bir varlık haline gelir. Nefretin yerine sevgi gelir ve kişirin karakteri ilahi karakterin benzerliğini alır. Bu, "Allah'ın ağzından çıkan her sözle yaşamak" ve gökyüzünden inen ekmeği yemek demektir.

İsa, kendisi ile takipçileri arasındaki ilişkiyle ilgili olarak kutsal ve sonsuz bir gerçeği açıklamıştı. Kendisinin öğrencileri olduğunu iddia edenlerin nasıl bir karaktere sahip olduklarını biliyordu ve O'nun sözleri onların imanlarını sınadı. Onların kendisinin öğretisine inanmaları ve ona göre hareket etmeleri gerektiğini bildirdi. O'nu kabul eden herkesin karakteri O'nun karakterine benzer hale gelecekti; fakat bunun için hırslarından vazgeçmeleri gerekiyordu. Bu onların kendilerini tamamen İsa'ya teslim etmelerini gerektiriyordu. Onlar fedakar, mütevazı ve ağırbaşlı olmaya çağrıldılar. Gökyüzünün görkemine ve sonsuz yaşama kavuşmak istiyorlarsa, İnsanoğlu'nun geçtiği bu zorlu yoldan onların da geçmesi gerekiyordu.

Çok zor bir sınavdan geçmeleri gerekiyordu. O'nu zorla kral ilan etmeye çalışanlar bu isteklerinden vazgeçmeye başladılar. Havradaki bu konuşmanın kendilerinin gözlerini açtığını bildirdiler. Onlar şimdi aldatılmamışlardı. Onların düşüncelerine göre İsa, sözlerinde, kendisinin Mesih olmadığını ve kendisiyle birlikte olmalarının sonucunda onların hiçbir dünyevi çıkar sağlayamayacaklarını açıkça belirtmişti. O'nun mucizeler yapan gücünü iyi karşılamışlardı; hastalıklarından ve çektikleri acılardan kurtulmak için sabırsızlıkla beklemişlerdi; fakat O'nun fedakar yaşamı ile hiçbir zaman uyum içine girmediler. O'nun sözünü ettiği gizemli ruhsal krallığa ilgi göstermediler. Bir zamanlar O'nu arayan samimi olmayan ve bencil kişiler, artık O'nu istemiyorlardı. İsa, Romalıların baskısından kurtarıp, özgür kılmak için gücünü ve etkisini onlara vermedikçe, O'nunla birlikte ilişki içinde olmak istemiyorlardı.

İsa onlara açıkça şöyle dedi: "Yine de aranızda iman etmeyenler var. Sizlere 'Baba'nın bana yöneltmediği hiç kimse bana gelemez' dememin sebebi budur." İsa kendisine yaklaşamamalarının nedeninin onların kalplerinin Kutsal Ruh'a açık olmamasından kaynaklandığını anlamalarını arzuladı. "Doğal haliyle kişi Allah'ın Ruhu ile ilgili gerçekleri kabul etmez. Çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça de ğerlendirilmedikleri için de bunları anlayamaz. Kişi imanı sayesinde İsa'nın görkemine bakar. Kutsal Ruh aracılığıyla kişinin yüreğinde iman belirinceye dek bu görkem gizlidir.

İnançsızlıkları açıkça kınanan bu öğrenciler, Kurtarıcı'ya karşı bir tavır içine girerek, O'ndan sürekli uzaklaşmaya, O'nu incitmeye ve Ferisilerin sert ve kötü hareketlerine destek olmaya başladılar. O'na sırt çevirdiler ve uğradığı hakaretlere karşı O'nu yalnız bıraktılar. Onlar seçimlerini yapmışlardı. Aldıkları bu karardan asla vazgeçmediler; çünkü artık İsa'nın yolundan gitmiyorlardı.

"Yabası elindedir. Harman yerini temizleyecek, buğdayını toplayıp harman yerine yığacaktır." Bu, arınma zamanlarından biriydi. Gerçeğin sözleriyle saman buğdaydan ayrılıyordu. Çünkü onlar hiçbir eleştiriyi kabul etmeyen, sürekli kendilerini haklı gören kimselerdi. Mütevazı bir yaşamı kabul edemeyecek kadar dünyasal yaşama düşkündüler ve onların birçoğu İsa'dan uzaklaştı. Günümüzde hala aynı şeyi yapan birçok kimse vardır. Kefernahum'da havradaki öğrenciler gibi bugün insanlar hala denenmektedir. Gerçek onların yüreklerine ulaştığında, kendilerinin, Allah'ın isteğine göre yaşamadıklarını görürler. Tamamen değişmeleri gerektiğini görürler; fakat özverili olmayı gerektiren işi yapmaya istekli değildirler. Bu yüzden kendi günahları ortaya çıkınca öfkelenirler. Öğrencilerin İsa'dan uzaklaştıkları gibi

şu sözleri söyleyerek kızgın bir şekilde uzaklaşırlar: "Bu söz çok çetindir. Bunu kim kabul edebilir?"

Onlar övgü dolu sözlerden hoşlanırlar; fakat gerçeği sevmezler ve onu duymaya tahammül edemezler. Kalabalıklar doyurulduğunda etrafı onların sevinç çığlıkları kaplar ve övgü dolu sözleri duyulur; fakat Kutsal Ruh aracılığıyla günahları açığa çıktığında, onların bu günahlarından dönmeleri ve tövbe etmeleri istendiğinde, gerçekten uzaklaşırlar ve artık İsa'nın yolundan yürümezler.

Bu sevgisiz öğrenciler İsa'dan uzaklaşınca, farklı bir ruh onların kontrolünü ele geçirdi. Bir zamanlar çok ilginç buldukları Kişi'de artık ilgilerini çeken hiçbir şey göremez oldular. O'nun düşmanlarını aradılar; çünkü şimdi onlarla aynı düşünceyi paylaşıyorlardı. O'nun sözlerini ve yaptığı açıklamaları yanlış yorumladılar; nedenleri eleştirdiler. O'na karşı olabilecek her konuda bir araya geldiler. Bu yalan haberler sayesinde hayatının tehlikeye girmesi için O'na duyulan öfke daha da arttı.

Nasıralı İsa'nın bizzat kendisinin Mesih olmadığını ifade ettiği yalan haber hızla yayıldı; böylece Celile'de O'na duyulan ilgi önceki yıl Yahudiye'de olduğu gibi ansızın nefrete dönüştü. Bunu İsrail'in yapmış olması çok yazık! Kurtarıcı'yı reddettiler; çünkü onlar kendilerine dünyasal güç verecek bir hükümdar bekliyorlardı. Sonsuza dek var olanı değil, yok olup gideni istediler.

Öğrencilerinin uzaklaşıp gitmeleri İsa'yı çok üzüyordu. O'nun sonsuz sevgisinin, şefkatinin ve merhametinin insanlar tarafından takdir edilmemesi, sunduğu kurtuluşun reddedilmesi İsa'yı tarifsiz acılar içine bıraktı. Yaşadığı bu tür olaylar O'nu adeta dert ve kederin ne olduğunu bilen bir Acılar Adamı haline getirdi. İsa kendisini terk edenleri engellemeye çalışmadan Onikiler'e döndü ve şöyle dedi: "Siz de mi ayrılmak istiyorsunuz?" Petrus şu cevabı verdi: "Rab biz kime gidelim? Sonsuz yaşamın sözleri şendedir. İman ediyor ve biliyoruz ki, sen Allah'ın kutsalısın."

"Kime gidelim?" İsrail'in öğretmenleri aşırı derecede formalite düşkünüydüler. Ferisiler ve Sadukiler birbirleriyle sürekli çekişme içindeydiler. İsa'yı terk etmek, ayin ve törenlere düşkün ve sadece kendi yüceliğini arayan kimselerin arasına katılmak demekti. Öğrenciler İsa'yı kabul ettiklerinde, yaşamlarının daha önceki yıllarında bulamadıkları huzuru ve sevinci bulmuşlardı. Günahkarın dostu olan Kişi'ye hakaret edenlerin ve O'na zulmedenlerin yanma nasıl geri dönebilirlerdi? Çok uzun bir süredir Mesih'i aramaktaydılar; şimdi O'nu bulmuşlar ve O'nun yanma gelmişlerdi. İsa'yı terk ederek, O'nu öl-dürmek isteyenlerin ve O'nunla aynı yoldan gittikleri için kendilerine zulmedenlerin arasına katılamazlardı.

"Kime gidelim?" İsa'nın öğretisinden, O'nun sevgi ve şefkat dolu öğretilerinden uzaklaşıp inançsızlığın karanlığına, dünyanın kötülüklerine mi gidelim? Kurtarıcı kendisinin gerçekleştirdiği harikulade işlere tanık olan birçok kimse tarafından terk edilirken, Petrus öğrencilerin imanını şu sözlerle açıkladı: "Sen Allah'ın kutsalısın." Kendilerine destek olan tek Kişi'yi kaybetme düşüncesi onların yüreğini korku ve acıyla doldurdu. O'nsuz kalmak, karanlık ve fırtınalı bir denizde sürüklenmek demekti.

İsa'nın hareketlerinin ve söylediği sözlerin bir çoğu dünyasal düşüncelere göre gizemli gelir; fakat O'nun her sözünde ve hareketinde bizim kurtarılma işimizle ilgili belirli bir amaç vardır. Onların her biri sonunda kendi ürününü verir. Biz O'nun isteğini anlayabilsek, onların tümü bize önemli, kusursuz ve O'nun işiyle uyum içinde görünürdü.

Biz, Allah'ın yollarını ve işlerini anlayamadığımız halde, insanlığa açıkça gösterdiği büyük sevgisinin farkına varabiliriz. İsa'ya yakın olan kişi ilahiliğin gizemini büyük ölçüde anlayacaktır. Kendisine sitem eden, karakterini sınayan ve kalbindeki maksadı açığa çıkaran Allah'ın merhametinin farkına varacaktır.

İsa öğrencilerinden birçoğunun geri dönmesini sağlayan ve onları sınayan gerçeği gösterdiğinde, sözlerinin nasıl bir sonuç getire-ceğini biliyordu; fakat gerçekleştirmek istediği merhamet dolu bir amacı vardı. Çok sevdiği öğrencilerinin her birinin çok zorlu bir denenmeden geçeceklerini önceden gördü. İsa'nın Getsemani bahçesinde çektiği acı ve ihanete uğrayıp çarmıha gerilmesi, onların yaşayacakları en zor olaylar olacaktı. Eğer daha önce hiç sınanmasalardı, sadece bencil hırsları ile hareket etselerdi birçoğu onlarla ilişki içinde olurdu. Öğretmenleri mahkum edildiğinde; İsa'yı ilk önceleri kendilerinin kralı olarak ilan edenler, bu kez O'na hakaret ettiklerinde; öfkeli kalabalık: "O'nu çarmıha gerin!" diye bağırdığında dünyasal hırslarından dolayı hayal kırıklığına uğrayan bu bencil insanlar, İsa'ya olan bağlılıklarından vazgeçerek en büyük umutlarının yıkılmasından dolayı zaten hayal kırıklığına uğramış ve derin bir üzüntü içine girmiş olan öğrencilerin tarifsiz acılar çekmelerine sebep olacaklardı. Bu karanlık anında İsa'dan uzaklaşanları görenler, onları örnek alarak kendileri de onların arasına katılabilirlerdi; fakat İsa kendi kişisel varlığıyla kendisine gerçekten inananların imanını hala güçlendirebilirken bu krize neden oldu.

Kendisini bekleyen sonu çok iyi bilen şefkat dolu Kurtarıcı, öğrencilerin geçeceği yolu düzledi, yaşayacakları zorluklara karşı onları hazırladı ve en son yaşayacakları acı için onları güçlendirdi!

Bu Bölüm Yuhanna 6:22-7-1'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 42. GELENEKLER

Fısıh'ta İsa ile karşılaşmayı bekleyen Ferisiler ve din bilginleri O'na bir tuzak kurdular; fakat İsa onların maksadını biliyordu. Bu yüzden onlarla karşılaşmaktan kaçındı. "Bu sırada Kudüs'ten bazı Ferisiler ve din bilginleri İsa'nın yanına geldiler." İsa onların yanma gitmediği için, onlar İsa'nın yanına geldiler. Bir süre için Celile halkı İsa'yı Mesih olarak kabul edecek ve o bölgede hiyerarşinin gücü kırılacak gibi görünüyordu. İsa'nın görevinin devamını işaret eden ve öğrencileri daha direkt bir şekilde rabbilerle tartışmaya getiren Onikiler'in görevi, Kudüslü liderlerin yeniden kıskançlık duymalarına sebep oldu. Onların O'nun görevine başladığı ilk yıllarda Kefernahum'a gönderdikleri, İsa'yı Sebt'e riayet etmemekle suçlayan casuslar şaşkınlığa düşmüşlerdi; fakat rabbiler kendi amaçlarını gerçekleştirmekte kararlıydılar. Daha sonra İsa'nın hareketlerini izlemek ve O'nu suçlamak için sebepler bulmak üzere başka bir delege daha gönderildi.

Tıpkı daha önce olduğu gibi İsa'yı suçlamalarının gerekçesi, O'nun, Allah'ın yasası yanında oluşturulmuş olan gelenekleri çiğnediğini iddia etmeleriydi. Bunlar sözde halkın yasaya uymasını sağlamak için amaçlanmıştı; fakat bunlar yasanın kendisinden daha kutsal olarak görülüyordu. Sina'da verilen buyruklarla ters düşünce rabbilerin buyruklarına uymayı tercih ettiler. Titizlikle uyulması gereken kuralların arasında en belirgin olanı törensel arınmaydı. Yemek yemeden önce uyulması gereken kurallara uymamak, hem bu dünyada, hem de öbür dünyada cezalandırılması gereken büyük bir günah olarak görülüyordu ve buna, günah işleyen kişiyi yok edecek bir hareket gözüyle bakılıyordu.

Günahtan arınma ile ilgili olarak sayısız kurallar vardı. Bu kuralların tümünü birden öğrenmek için insan ömrü bile yetersiz kalırdı. Rabbilerin taleplerine uymaya çalışanların yaşamı törensel bozulmaya karşı uzun süren mücadelelerle, yıkanma ve arınmalarla dolu olarak geçiyordu. İnsanların zihinleri anlamsız sınırlamalarla ve Allah'ın buyruğu olmayan hizmetlerle gereksiz yere meşgul edilirken, onların dikkatleri O'nun yasasının büyük prensiplerinden uzaklaşıyordu.

İsa ve öğrencileri bu törensel yıkanmalara katılmadılar. Ajanlar bu vesile ile O'nu suçladılar. İsa'ya doğrudan suçlamalarda bulunmadılar; fakat öğrencileri hakkında eleştirilerde bulundular. Kalabalığın önünde şöyle dediler: "Senin öğrencilerin neden atalarımızın geleneğine karşı geliyorlar? Yemekten önce ellerini yıkamıyorlar."

Gerçeğin mesajı insana ne zaman özel bir güç ile gelse, Şeytan, ajanlarını bazı önemsiz konularda tartışma yaratmaları için görevlendirir. Böylece dikkatleri asıl konudan uzaklaştırmaya çalışır. Ne zaman iyi bir iş yapılmaya baştansa, insanların düşüncelerini yaşayan gerçeklerden uzaklaştırmak, yöntem ve usuller hakkında tartışma yaratmak ve itiraz etmek için fırsat kollayan kişiler vardır. Allah kendi halkı için özel bir şekilde çalışacak gibi göründüğünde, onların, kendilerinin mahvolmalarına sebep olacak bir anlaşmazlığa girmelerine izin verilmemelidir. Bizi en çok ilgilendiren sorular şunlardır: Tann'nın Oğlu'na eksilmez bir

imanla inanıyor muyum? Benim yaşamım Kutsal Yasa ile uyum içinde mi? "Oğul'a iman edenin sonsuz yaşamı vardır; fakat O'nun sözünü dinlemeyen yaşam yüzü görmeyecektir." "Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz."

İsa kendini ya da öğrencilerini savunmak için hiçbir çaba harcamadı. Kendisine karşı yapılan suçlamalara ilgi göstermedi; fakat onları kendi icatları olan törenlere yönelten ruhu göstermeye çalıştı. Kendilerinin defalarca kez yapmakta olduklarının ve O'nu aramaya gelmeden önce yaptıklarının bir örneğini verdi. İsa onlara şu karşılığı verdi: "Ya siz, neden geleneğiniz uğruna Allah'ın buyruğuna karşı geliyorsunuz? Allah şöyle buyurdu: 'annene, babana saygı göster' ve 'annesine ve babasına söven mutlaka ölümle cezalandırılsın'; fakat siz 'her kim anne ya da babasına benden alacağın tüm maddi yardım Allah'a adanmıştır derse, artık babasına saygı göstermek zorunda değildir' diyorsunuz. Böylelikle geleneğiniz uğruna Allah'ın sözünü geçersiz kılmış oluyorsunuz; fakat siz 'eğer bir adam annesine ya da babasına benden alacağın tüm maddi yardım kurbandır yani Allah'a adanmıştır derse, artık annesi ya da babası için bir şey yapmasına izin yoktur' diyorsunuz." Onlar beşinci emre önem vermediler; fakat Yahudilerin geleneklerine titizlikle uydular. İnsanlara, mal varlıklarını tapınağa adamalarının, onların kendi ailelerini geçindirmekten daha kutsal bir görev olduğunu ve bu şekilde kutsanan mal varlığının bir Bölüm ünü zorunlu hallerde bile anne ve babaya vermenin günahkarlık olduğunu öğrettiler. Sadece sorumluluk duygusundan yoksun bir çocuk, kendisinin sahip olduğu mal varlığından "kurban" diye söz edebilirdi ve onu bu şekilde Allah'a adayıp, yaşamı boyunca kendisi için kullanmak üzere saklayabilirdi ve bu, onun ölümünden sonra tapınak hizmeti için kullanılırdı. Böylece kişi, sahip olduğunu Allah'a adamak bahanesiyle, yaşamda ve ölümde kendi ailesine saygısızlık etmekte ve onları kandırmakta serbestti.

İsa hiçbir hareketi ya da sözüyle insanların Allah'a armağan ve bağış sunma zorunluluğunu azaltmadı. Ondalık ve bağış ile ilgili yasanın tüm buyruklarını veren İsa idi. Yeryüzündeyken, her şeyini tapınağa bağışlayan kadını takdir etti; fakat hahamların ve rabbilerin Allah için gösterdikleri sahte çabaları, adeta kendilerini üstün görme arzularını gizlemek için taktıkları bir maskeydi. İnsanlar onlar tarafından kandırıldılar. Allah'ın buyurmadığı ağır yükler altına girdiler. Öğrenciler bile hahamların yetkisi ve süregelen önyargı yüzünden kendilerini bağlayan bu boyunduruktan tamamen kurtulmuş değillerdi. İsa şimdi hahamların gerçek yüzünü açığa çıkararak Allah'a gerçekten hizmet etmeyi arzulayan herkesi bu ağır yükten kurtarmaya çalıştı.

Isa ajanlara hitap ederek şöyle dedi: "Yeşaya'nın siz ikiyüzlülerle ilgili peygamberlik sözleri ne doğrudur! Yazmış olduğu gibi bu halk dudakları ile beni5sayar, fakat yürekleri benden uzaktır. Bana boşuna taparlar; çünkü öğrettikleri sadece insan kurallarıdır." İsa'nın sözleri tüm Ferisilik sisteminin bir suçlamasıydı. İsa, rabbilerin kendi taleplerim Allah'ın buyrukları ile değiştirerek kendilerini Allah'tan üstün gördüklerini belirtti.

Kudüs'ten gelen Yahudi liderler öfkeyle doluydular. İsa'yı Sina'da verilen yasayı ihlal etmekle suçlayamıyorlardi: çünkü İsa onların geleneklerine karşı Yasa'nın koruyucusu olarak konuştu. İsa'nın gösterdiği yasanın yüce buyrukları insanların kendi icatları olan kurallarla tam bir tezat oluşturuyordu. İsa önce halka, daha sonra da öğrencilerine ahlaki bozulmanın sadece

kişinin dışından değil, yüreğinden de kaynaklandığını açıkladı. İyi ya da kötü olmak kişinin kendi elindedir. Kişinin ahlakını, gösteriş için yapılan ve insanların kendi icatları olan törenlere uymamak değil; kötü davranışlar, kötü düşünceler ve Allah'ın yasasını ihlal etmek bozar.

Öğrenciler onların yanlış öğretileri ile karşılaştıklarında ajanların öfkesini fark etiler. Onların öfke dolu bakışlarını gördüler, sevgiden yoksun ve intikam hırsı ile dolu sözlerini duydular. İsa'nın insanın kalbini açık bir kitap gibi nasıl okuduğunu unutarak O'na sözlerinin etkisinden söz ettiler. Kalpleri öfke dolu olan Yahudi liderlerden intikam almasını ümit ederek İsa'ya şöyle dediler: "Biliyor musun? Ferisiler bu sözü duyunca gücendiler."

İsa şöyle cevap verdi: "Göksel Babam'ın dikmediği her fidan kökünden sökülecek." Rabbilerin böylesine değer verdiği gelenek ve usuller gökyüzüne değil, bu dünyaya aitti. Onların halkın üzerindeki yetkisi büyük olmasına rağmen, Allah'ın kendilerini sınamasına tahammül edemiyorlardı. Allah'ın buyruklarının yerini alan her insani buluş "Allah'ın gizli olan her şey ile birlikte iyi ya da kötü işleri yargılayacağı günde" değersiz bulunacaktır.

Allah'ın buyruklarının yerini insanların kendi icatları olan emirlerinin alması hala devam etmektedir. Hıristiyanların arasında bile atalarının geleneklerinden daha iyi temellere dayanmayan kurumlar ve yöntemler bulunur. Sadece insani otoriteye dayalı olan bu kurumlar ilahi kurumların yerini almışlardır. İnsanlar kendi geleneklerine bağlı kalırlar, kendi yöntemlerine değer verirler ve kendilerine hatalarını göstermek isteyenlerden nefret ederler. Bugün insanların dikkatini Allah'ın buyruklarına ve İsa'nın imanına çekmemiz bize buyurulduğunda, İsa'nın zamanında sergilenen aynı nefreti yine göreceğiz. Allah'ın geriye kalan halkına ilişkin şöyle yazılıdır: "Bunun üzerine Ejderha, kadına öfkelendi. Kadının soyundan geriye kalan ve Allah'ın buyruklarını yerine getirip, İsa'ya olan tanıklıklarını sürdürenlerle savaşmaya gitti."

"Göksel Babam'ın dikmediği her fidan kökünden sökülecektir." Kilisede sözde önderlik yapanların yetkisinin yerine, Allah bize yeryüzünün ve gökyüzünün hakiminin, Sonsuz Baba'nın sözünü kabul etmemizi buyurur. Gerçek sadece burada yanlışla karıştırılmamıştır. Davut şöyle dedi: "Bütün öğretmenlerimden daha akıllıyım; çünkü öğütlerin üzerinde düşünüyorum. Yaşlılardan daha bilgeyim; çünkü senin koşullarına uyuyorum." İnsani yetkiyi, kilisenin ya da dini liderlerin geleneklerini ve usullerini kabul edenlerin hepsi İsa'nın şu sözlerine dikkat etmelidirler: "Bana boşuna taparlar; çünkü öğrettikleri sadece insan kurallarıdır."

Bu Bölüm Matta 15:1-20 ve Markos 7:1 -23'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 43. ENGELLER YIKILIYOR

İsa Ferisiler ile karşılaşmasından sonra Celile'yi geçerek Kefernahum'dan Fenike sınırlarındaki dağlık bölgeye yöneldi. Batıya baktığında aşağıdaki dümdüz ovayı, putperest tapınaklarıyla, muazzam binalarıyla, çarşı-pazar yerleriyle ve gemilerle dolu limanlarıyla eski Sur ve Sayda şehirlerini görebiliyordu. Daha ötede elçilerin dünyanın büyük imparatorluğunun sevindirici haberini üzerinden iletecekleri Akdeniz'in masmavi uzantısı görünüyordu; fakat henüz vakit gelmemişti. O'nun önündeki iş, öğrencileri gelecekteki görevleri için hazırlamaktı. Bu bölgeye gelerek, Beytsayda'da bulamadığı dinlenme fırsatını bulmayı umuyordu. Buna karşın yolculuğu yapmasındaki tek amacı bu değildi. O yöreden Kenanlı bir kadın İsa'ya gelip "Ya Rab ey Davut oğlu, halime acı! Kızım cine tutsak, çok kötü durumda" diye feryat etti. Bu yörenin halkı eski Kenan ırkındandı ve putperestti.

Yahudiler onları hor görüyor ve onlardan nefret ediyorlardı. Şimdi İsa'nın yanına gelen kadın bu halk sınıfındandı ve putperestti. Bu yüzden Yahudilerin sahip olduğu imkanlardan mahrumdu. Fenikelilerin arasında yaşayan birçok Yahudi vardı ve İsa'nın işi ile ilgili haberler bu bölgeye kadar ulaşmıştı. Halktan bazıları O'nun sözlerini dinlemiş ve yaptığı harikulade işlere tanık olmuşlardı. Bu kadın her türlü hastalığı iyileştirdiği söylenen peygamberden haberdar olmuştu. O'nun gücünü duyduğunda kalbi tekrar umutla doldu. Annelik sevgisiyle kızının durumunu O'na anlatmaya karar verdi. Bu dileğini İsa'ya bildirmek en büyük amacıydı. İsa, onun çocuğunu iyileştirebilirdi. Sahte ilahlarından yardım dilemişti; fakat hiçbir sonuç alamamıştı ve bazen "bu Yahudi öğretmen benim için ne yapabilir?" diye düşündüğü zamanlar da olmuştu. Kendisine şifa dilemek için gelenler ister zengin, isterse yoksul olsun İsa onların hepsini iyileştirdi. Kadın tek umudunu kaybetmek istemiyordu.

İsa bu kadının durumunu ve onun kendisini görmek istediğini biliyordu. O'nun yanma gitti. O'nun acısını dindirerek öğretmeyi amaçladığı dersin canlı bir örneğini sunabilirdi. Bunun için öğrencilerini bu bölgeye getirdi. İsrail'e yakın olan bu şehirlerdeki ve köylerdeki cehaleti görmelerini arzuladı. Gerçeği anlamaları için kendilerine her türlü imkan sağlanan insanlar çevrelerindeki kişilerin ihtiyaçları hakkında hiçbir şey bilmiyorlardı. Karanlıkta kalmış insanlara yardım etmek için hiçbir çaba harcamıyorlardı. Yahudilerin, kibirleriyle inşa ettiği ayırım duvarı öğrencilerin bile putperest dünyasına sevgi duymasını engelledi; fakat bu engeller yıkılmalıydı.

İsa kadının isteğine hemen karşılık vermedi. Hor görülen ırkı temsil eden bu kadını Yahudiler gibi karşıladı. Bu şekilde Yahudilerin böyle bir durumda gösterecekleri ve kadına karşı kendisinin açıkça gösterdiği sert ve ciddi tavırla ve kadının yardım isteğine karşılık verirken gösterdiği ve onların da benzer bir durumda böyle bir acıyı dindirmek için göstermelerini istediği şefkat dolu tavrın öğrencileri etkilemesini amaçladı.

İsa'nın cevap vermemesine rağmen kadının imanı azalmadı. İsa sanki onu duymuyormuş gibi yoluna devam ederken, kadın O'nu takip etti. Kadının ısrarlarından sıkılan öğrenciler

İsa'dan onu göndermesini istediler. Öğretmenlerinin onunla pek fazla ilgilenmediğini gördüler ve bu yüzden Yahudilerin Kenanlılara karşı olan ön yargısının O'nu memnun ettiğini düşündüler; fakat kadının yakardığı Kişi, merhameti sonsuz olan Kurtarıcı'ydı ve öğrencilerin isteğine cevap olarak şöyle dedi: "Ben yalnız İsrail halkının kaybolmuş koyunlarına gönderildim." Bu cevap Yahudilerin ön yargısı ile uyumlu gibi görünmesine rağmen, bu, İsa'nın, kendisini kabul eden herkesi kurtarmak üzere dünyaya geldiğini anlatmak için kendilerine anlattığı dersleri hatırlattığını anlayacaklarını ima eden bir sitemdi.

Kadın, İsa'nın önünde diz çökerek durumunu tüm ciddiyetiyle anlattı ve "Rab bana yardım et!" diye haykırdı. İsa kadının isteğini hala reddediyor gibi görünerek, Yahudilerin o duygudan yoksun ön yargısına uygun olarak cevap verdi: "Çocukların ekmeğini alıp köpeklere atmak uygun değildir." Bu sözler ile aslında Allah'ın seçkin halkı için geçerli olan kutsamaların, yabancılara israf edilmesinin adil olmayacağı ifade ediliyordu. İsa'nın bu yanıtı, Allah'ı arayan bir kişinin cesaretini kırmaya yeterdi; fakat bu söze rağmen kadın istediği fırsatı yakaladığını gördü. İsa'nın bunu reddediyor gibi görünmesinin yanında kadın O'nun yüreğinde gizli olan şefkati gördü. Kadın, "Haklısın Rab" dedi. "Ama köpekler de efendisinin sofrasından düşen kırıntıları yer." Ev halkının çocukları babanın sofrasından yerken, köpekler bile aç bırakılmazlar. Onlar sofrada bol miktarda bulunun yiyeceklerden düşen kırıntıları yeme hakkına sahiptirler. Bu yüzden İsrail'e verilen birçok kutsama varken, ona verilen bir kutsama yok muydu? O'na bir köpek gözüyle bakıldı. Öyleyse bir köpeğin kırıntıları yeme hakkına o da sahip değil miydi?

Ferisiler ve din bilginleri O'nu öldürmeye çalıştığı için, İsa çalışmalarını sürdürdüğü bölgeden ayrılmıştı. Onlar sürekli İsa'yı kötü- lüyor ve O'nun hakkında şikayetçi oluyorlardı. İnançsızlıklarını ve acımasızlıklarını açıkça gösterdiler ve kendilerine bu kadar serbestçe sunulan kurtuluşu reddettiler. İsa burada talihsiz ve hor görülen ırktan bir kişi ile karşılaşır. Bu kişiye Allah'ın sözünün ışığı daha önce hiç ulaşmamıştır. Buna karşın İsa'nın ilahi gücünü derhal kabul eder ve O'nun kendisine dilediği lütfü verebileceğine iman eder. Efendisinin sofrasından düşen kırıntılar için yakarır. Eğer bir köpeğin sahip olduğu hakka kendisi de sahip olabilse, kendisine bir köpek gözüyle bakılmasına razıdır. O'nun kişiliğinde, kendisinin durumunu etkileyecek hiçbir milli kibir ve önyargı yoktur; ve İsa'yı hiç tereddütsüz kendisinin dilediği her şeyi yapmaya gücü yeten Kurtarıcı olarak kabul eder.

Kurtarıcı bundan memnun olmuştur. Onun kendisine duyduğu imanı sınamıştır. İsa tavırlarıyla, kendisine İsrail'den dışlanmış gözüyle bakılan kadının artık bir yabancı olmadığını; aksine Allah'ın ailesinin bir ferdi olduğunu göstermiştir. Bir çocuk olarak Baba'nın armağanlarını paylaşma hakkına sahiptir. İsa şimdi onun dileğini yerine getirir ve öğrencilerine verdiği dersi bitirir. Merhamet ve sevgi dolu bir bakışla ona doğru dönerek şöyle der: "Ey kadın! İmanın büyük, dilediğin gibi olsun." O andan itibaren kadının kızı tamamen iyileşti. Cin onu bir daha rahatsız etmedi. Duasının kabul olmasıyla mutlu olan Kurtarıcısını kabul ederek oradan ayrıldı.

Bu, İsa'nın bu yolculuğu sırasında yaptığı tek mucizeydi. Bunun sonucunda Sur ve Sayda diyarına da gitti. Kadının derdine çare bulmayı ve aynı zamanda hor görülen halktan bir kişiye gösterdiği merhamet dolu hareketiyle artık onlarla birlikte olmaması gereken zamanlarda öğrencilerinin ders alabilecekleri bir örnek bırakmayı arzuluyordu. Kendi halklarının yanı sıra diğer insanların da yararına çalışmaya ilgi göstermeleri için onların Yahudilerin bu dışlayıcı tutumundan vazgeçmelerini istiyordu.

İsa çağlardır gizlenen gerçeğin derin sırrını ve "diğer ulusların da aynı bedenin üyeleri olarak mirasa ve Müjde aracılığıyla Mesih'te vaade paydaş olduklarını" açıklamak istiyordu. Öğrenciler bu gerçeği öğrenmekte yavaş davranıyorlardı. İsa onlara bu konuda birçok şey öğretti. Kefernahum'da yüzbaşının imanını ödüllendirerek ve Sihar halkına Müjde'yi vaaz ederek Yahudilerin hoşgörüsüzlüğünün kendisinde bulunmadığını zaten kanıtlamıştı; fakat Samiriyeliler, biraz Allah bilgisine sahiptiler ve yüzbaşı İsrail halkına karşı çok nezaketliydi. Bu kez İsa, öğrencilerini, İsrail halkından olmadığı gerekçesiyle kendisinden lütuf dilemeye hakkı olmadığını düşündükleri putperest bir kişiyle karşı karşıya getirdi. Böyle bir kimseye nasıl davranılması gerektiğini onlara göstermek istiyordu. Öğrenciler, İsa'nın lütfunu aşırı bir şekilde ve bol ölçüde dağıttığını düşünmüşlerdi. İsa, ırk ve ulus ayrımı yapmaksızın sevgisini tüm insanlara sunduğunu göstermek istiyordu.

İsa, "Ben yalnız İsrail'in kaybolmuş koyunlarına gönderildim" dediğinde gerçeği belirtti ve Kenanlı kadına yaptığı hizmetle görevini yerine getiriyordu. Bu kadın İsrail'in kurtarması gereken kaybolmuş koyunlardan biriydi. İsa onlara yapmaları buyurulan, fakat yapmadıkları görevi yerine getiriyordu.

Bu hareket, öğrencileri, ulusların arasındayken gözlerinin önüne serilen çalışmayı daha iyi anlamaya yöneltti. Yahudiye dışında da in-sanlara yararlı olabilecekleri geniş bir bölge olduğunu gördüler. İyi durumda olan insanların bilmediği acı ve keder içinde yaşayanları gördüler. Hor görmeleri öğretilen insanların arasında Kurtarıcı'dan yardım dileyenler ve Yahudilere böylesine bol bir şekilde verilen gerçeğin ışığına susayanlar da vardı.

Daha sonra Yahudiler, İsa'yı dünyanın Kurtarıcısı olarak bildirdikleri için öğrencilerden uzaklaşırlar. Ayrıca İsa'nın ölümü ile Yahudiler ve Uluslar arasındaki ayırım duvarı yıkıldı. Bu ve buna benzer öğretiler ve Müjde'nin işinin gelenekler ya da uluslarla sınırlı olmadığını işaret eden derslerin, çalışmalarını sürdürmelerinde İsa'nın temsilcileri üzerinde büyük bir etkisi oldu.

Kıtarıcı'nın Fenike'yi ziyareti ve orada gerçekleştirdiği mucizenin daha önemli bir maksadı vardı. Bu iş sadece Kenanlı kadının derdine çare bulmak ya da öğrencileri veya kendisinin çalışmalarını kabul eden diğerleri için değil, aynı zamanda "İsa'nın Tanrı'nın Oğlu Mesih olduğuna iman etmemiz ve iman ederek O'nun adıyla yaşama kavuşmamız için" gerçekleştirildi. Yaklaşık yirmi asır önce insanları İsa'dan uzaklaştıran ajanlar bugün hala iş başındadırlar. Yahudiler ve Uluslar arasındaki ayırım duvarını inşa eden düşünce yapısı günümüzde hala etkin bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Kibir ve önyargı farklı halk sınıfları

arasında ayırım duvarları yaratmıştır. İsa ve görevi yanlış yorumlanmıştır. Birçok kimse aslında kendilerinin Müjde'nin gerçeklerinden uzaklaştıklarını düşünürler; fakat onlar İsa'dan uzaklaştıklarını düşünmemelidirler. İmanın aşamayacağı, insanın ya da Şeytan'ın oluşturduğu hiçbir engel yoktur.

Fenikeli kadın iman içinde uluslar ve Yahudiler arasında oluşan engellere karşı mücadele etmeye çalıştı. Cesaretini yitirmeden ve hiçbir şeyin kendisini şüphe duymaya yöneltmesine izin vermeden Kurtarıcı'nın sevgisine güvendi. İsa bizim de bu şekilde kendisine güvenmemizi ister. Kurtuluş kutsamaları herkes içindir. Kendi tercihinden başka hiçbir şey kişiyi Müjde aracılığıyla Mesih'te alacağı vaadin paydaşı olmaktan alıkoyamaz.

İnsanları sınıflandırmak Allah'tan nefret etmek demektir. Allah böyle bir karakteri onaylamaz. O'nun gözünde tüm insanlar eşittir. "Allah tüm ulusları bir tek insandan türetti. Ve onları yeryüzünün dört bir yanına yerleştirdi. Ulusların var olacağı belirli süreleri ve yerleşecekleri bölgeleri önceden saptadı. Bunu kendisini arasınlar ve el yordamı ile de olsa bulabilsinler diye yaptı. Aslında Allah hiçbirimizden uzak değildir." Yaş, rütbe, milliyet ya da dini ayrıcalık farkı gözetmeksizin herkes O'na gelmeye ve yaşamaya çağrılır. "O'na iman eden hiç kimse utandırmayacaktır" "Artık ne Yahudi ne Grek, ne köle ne özgür, ayrımı vardır." "Hepiniz Mesih İsa'da birsiniz." "Zenginle yoksulun ortak yönü şu: her ikisini de Rab yarattı" "Aynı Rab hepsinin Rab'bidir. Kendisine yakaranların hepsine karşı eli açıktır. Rab'be yakaran herkes kurtarılacaktır."

Bu Bölüm Matta 15:21-28 ve Markos 7:24-36'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 44. GERÇEK BELIRTI

"Sur bölgesinden ayrılan İsa, Sayda yoluyla Dekapolis bölgesinin lortasından geçerek tekrar Celile gölüne geldi."

Gerasa'da cine tutulmuş adamların iyileştirildiği yer Dekapolis bölgesindeydi. Burada domuzların ölümünden dolayı korkuya kapılan halk İsa'yı kendilerinin yanından ayrılması için zorlamıştı; fakat O'nun geride bıraktığı habercilerini dinlemişlerdi ve içlerinde O'nu tekrar görme arzusu doğmuştu. İsa o bölgeye tekrar geldiğinde, çevresinde bir kalabalık toplandı. Yanına sağır ve dilsiz bir adam getirildi. İsa adamı alışıldık şekilde sadece sözle iyileştirmedi. İsa adamı kalabalıktan ayırıp bir yana çekti. Parmaklarını adamın kulaklarına değdirdi, ve diline dokundu. Sonra göğe bakarak içini çekti ve adama 'Açıl!' dedi. Adamın kulakları hemen açıldı, dili çözüldü ve düzgün bir şekilde konuşmaya başladı. İsa bunu kimseye söylememesi için onu uyarmasına rağmen adam iyileşmesinin haberini herkese yaydı.

İsa oradan ayrıldı. Celile gölünün kıyısından geçerek, dağa çıkıp oturdu. Yanma büyük bir kalabalık geldi. Beraberlerinde kötürüm, kör, çolak, dilsiz ve daha birçok hasta vardı. Hastaları O'nun ayağının dibine bıraktılar. O da onları iyileştirdi. İsa onların hepsini iyileştirdi ve buradaki halk putperest olmasına karşın İsrail'in İlahını yüceltti. Üç gün boyunca Kurtarıcı'nın etrafında toplanmaya devam ettiler. Geceleri açık havada uyuyup, Kurtarıcı'nın sözlerini dinlemek ve yaptığı harikulade işleri görmek için günün doğmasını sabırsızlıkla bekliyorlardı. Bu üç günün sonunda yiyecekleri tükendi. İsa onları evlerine aç olarak göndermek istemiyordu ve onlara yiyecek vermeleri için öğrencilerini yanına çağırdı. Öğrenciler inançsızlıklarını bu kez tekrar gösterdiler. Beytsayda'da yanlarındaki yiyecek çok az olmasına rağmen kalabalığın doyması için nasıl yeterli olduğunu görmüşlerdi; buna karşın şimdi İsa'nın oradaki aç insanlar için yiyeceği çoğaltan gücüne güvenerek, sahip oldukları yiyeceğin tümünü getirmediler. Üstelik O'nun Beytsayda'da doyurduğu halk Yahudi idi; bunlar ise diğer uluslardan ve putperestlerdi. Öğrencilerin yüreğinde hala Yahudilerin o katı önyargısı mevcuttu ve İsa'ya şöyle dediler: "Böyle ıssız bir yerde bu kadar çok kişiyi doyuracak ekmeği insan nereden bulabilir?" Fakat O'nun sözünü dinleyerek, yanlarındaki yedi ekmek ve iki balığı O'na getirdiler. Kalabalık doyduktan sonra yedi büyük küfe dolusu yiyecek arttı. Böylelikle kadınlar ve çocuklar hariç dört bin kişi doymuş oldu. İsa onların hepsini memnun ve minnettar bir şekilde oradan gönderdi.

Daha sonra öğrencileriyle birlikte bir kayığa binerek Ginesar o- vasının güneyinde bulunan Dalmanuta taraflarına geçti. Sur ve Sayda bölgesindeki Fenikeli kadının imanı O'nu çok memnun etmişti. Dekapolis'in putperest halkı O'nu çok iyi karşılamıştı. O'nun ilahi gücünün en açık bir şekilde görüldüğü, merhamet dolu işlerinin bir çoğunun gerçekleştirildiği ve öğretilerinin verildiği yer olan Celile'de karaya çıktığında hakaret ve inançsızlıkla karşılaştı.

Ferisilere, halkın arasındaki şüpheci kimselerden, aristokrat ve hahamlardan oluşan Sadukiler de katılmıştı. Aslında bu iki mezhep birbirine düşmandı. Sadukiler konum ve

yetkilerini sürdürebilmek için kendi güçlerinin hüküm sürmesini istiyorlardı. Diğer yandan Ferisiler halkın Romalılara duyduğu nefreti körüklüyor ve onların boyunduruğundan kurtulabilecekleri uygun zamanı bekliyorlardı; fakat birbirine düşman olan Ferisiler ve Sadukiler bu kez İsa'ya karşı birleştiler. Kötü her nerede olursa olsun, kendisi gibi diğer bir kötüyü arayıp bulur ve iyinin yok edilmesi için onunla işbirliği yapar.

Ferisiler ve Sadukiler İsa'nın yanına geldiler ve O'nu sınamak amacıyla kendilerine gökten bir belirti göstermesini istediler. Yeşu'nun zamanında İsrail Beyt-Horon'da4Kenanlılar ile savaşırken güneş liderin emriyle zafer kazanılıncaya dek hareketsiz kaldı ve onların tarihinde buna benzer birçok mucize gerçekleşti. İsa'nın da böyle bir belirti göstermesini istediler; fakat Yahudilerin bu tür belirtilere ihtiyacı yoktu. Gösteriş için yapılacak bir mucize onlara hiçbir fayda sağlayamazdı. Onların ihtiyacı olan şey bilgi bakımından aydınlanmak değil; ruhsal bakımdan yenilenme idi.

İsa şöyle dedi: "Sizi ikiyüzlüler! Akşam olunca siz 'gökyüzünün rengi kızıl olduğuna göre hava iyi olacak' dersiniz. Sabahleyin bugün gök kızıl ve bulutlu, hava bozacak dersiniz. Gökyüzünün görünümünü yorumlayabiliyorsunuz da, belirli zamanlarla ilgili belirtileri yorumla- yamıyor musunuz?" İsa'nın Kutsal Ruh aracılığıyla bizzat kendisinin söylediği ve onları günahlarına ikna eden sözleri, Allah'ın onların kurtuluşu için verdiği belirtiydi ve İsa'nın görevini kanıtlayan belirtiler doğrudan gökyüzünden verilmişti. Meleklerin çobanlara söylediği ilahiler, gök bilimcilere rehberlik eden yıldız, vaftizi sırasında gökyüzünden gelen güvercin ve ses O'nun tanıklarıydı.

"İsa içten bir ah çekerek, 'bu kuşak neden bir belirti istiyor?' dedi." "Kötü ve vefasız kuşak belirti istiyor; ama ona Yunus'un belirtisinden başka bir belirti gösterilmeyecek." Yunus'un üç gün üç gece balığın karnında kalması gibi, İsa da 'dünyanın bağrında' kalacaktı. Yunus un vaazının Ninovalılar a bir belirti olması gibi, İsa'nın vaazı da kendi nesli için bir belirtiydi. Söz'ün kabul edilmesi açısından ne büyük bir farklılık! Putperest şehrin halkı Allah'ın uyarısını duyduğunda titredi. Krallar ve soylular kendilerini alçalttılar. Soylu olsun köle olsun, insanlar hep birlikte Allah'a yakardılar ve Allah onlara merhamet etti. "Ninova halkı, yargı günü bu kuşakla birlikte kalkıp bu kuşağı yargılayacak. Çünkü Ninovalılar, Yunus'un çağrısı üzerine tövbe ettiler. Bakın, Yunus'tan daha üstün olan buradadır." demişti İsa.

İsa'nın gerçekleştirdiği her mucize O'nun ilahiliğini işaret eden bir belirtiydi. O, Mesih hakkında önceden bildirilen, görevi yerine getiriyordu; fakat merhamet dolu bu iş, Ferisilerin O'nu suçlaması için uygun bir fırsattı. Yahudi liderler acı çeken insanlara karşı sürekli acımasız davrandılar. Onların dertleri ve kederleriyle asla ilgilenmediler. İsa birçok kez onların bencilliğinin ve acımasızlığının sebep olduğu acıları dindirdi. İsa'nın gerçekleştirdiği mucizeler onlar için bir sitem niteliği taşıyordu.

Yahudileri O'nun yaptığı çalışmayı reddetmeye yönelten şey Kurtarıcı'nın ilahi karakterinin öne çıkmasıydı. Yaptığı mucizelerin en büyük önemi, onların tümünün insanlığın yararı için yapılmış olduğu gerçeğine dayanır. O'nun Allah tarafından gönderilmiş olduğunun en kesin

kanıtı, yaşamının Allah'ın karakterini açıkça göstermiş olmasıdır. İsa, Allah'ın işini yerine getirdi ve Allah'ın sözlerini söyledi. En büyük mucize böyle bir yaşamdır.

Gerçeğin mesajı günümüzde insanlara iletildiğinde, birçok kişi tıpkı bir zamanlar Yahudilerin yaptığı gibi "bize bir belirti göster, bir mucize yap!" diye haykırır. İsa hiçbir zaman Ferisilerin isteği doğrultusunda mucize yapmadı. Çölde de Şeytan'ın imalarına cevap olarak hiçbir mucize yapmadı. O, kendimizi haklı çıkarmamız ya da bizden kibir ve inançsızlık dolu isteklerde bulunanları hoşnut etmemiz için güç vermez; fakat Müjde ilahi kaynağının belirtisinden yoksun değildir. Şeytan'ın tutsaklığından kurtulabilmemiz bir mucize değil midir? Şeytan'a düşmanlık duymak insanın doğasında yoktur. Bu, Allah'ın lütfü sayesinde olur. İnatçı ve kaprisli bir iradenin kontrolünde olan kişi, O'nun sayesinde özgürlüğüne kavuşur, Allah'ın kutsal elçilerinin yaptığı çağrıya yürekten uyar ve bunun sonucunda bir mucize gerçekleşir. Bu, Şeytan'ın güçlü aldatmacasının kurbanı olan kişi gerçeği bulmaya yöneldiğinde de böyle olur. İnsan ne zaman tövbe etse, Allah'ı sevmeyi öğrense ve O'nun buyruklarına uysa, Allah'ın vaadi gerçekleşir. "Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım." İnsanın yüreğindeki ve karakterindeki değişim, insanların kurtuluşu için çalışan ve sonsuza dek yaşayan bir Kurtarıcı'yı açıkça gösterir. İsa'nın azim ve sabır dolu yaşamı büyük bir mucizedir. Tanrı Sözü'nün vaaz edilmesinde şimdi ve her zaman gösterilmesi gereken belirti, sözü dinleyenlere hayat veren bir güç haline getiren Kutsal Ruhun varlığıdır. Bu, Allah'ın tüm dünyanın önünde Oğlu'nun ilahi görevine olan tanıklığıdır.

Isa'dan bir belirti göstermesini isteyenler kalplerini öylesine taşlaş- tırmışlardı ki, O'nu karakterindeki Tanrı benzerliğini fark edemediler. O'nun hizmetinde Kutsal Yazı'nın yerine geldiğini görmek istemiyorlardı. Lazar ve zengin adam örneğinde İsa Ferisilere şöyle dedi: "İbrahim ona 'eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölüler arasında biri dirilse bile ikna olmazlar' demiş." Yeryüzünde ya da gökyüzünde verilebilecek hiçbir belirtinin onlara bir faydası olmayacaktı.

İsa "içten bir ah çekerek" ve kendisine itiraz eden grubun yanından ayrılarak öğrencileri ile tekrar kayığa bindi. Acı veren bir sessizlik içinde tekrar gölün karşısına geçtiler. Ayrıldıkları yere geri dönmediler; fakat beş bin kişinin doyaurulduğu yerin yakınındaki Beytsayda'ya doğru yöneldiler. Gölün karşısına ulaştıklarında İsa onları uyardı: "Dikkatli olun, Ferisilerin ve Sadukilerin mayasından sakının." Yahudiler Fısıh boyunca Musa'nın zamanından beri evlerinde mayalı hamur bulundurmamaya alışmışlardı ve bu kurala uymamanın onlara bir tür günah olarak görmeleri öğretilmişti. Buna karşın öğrenciler İsa'yı anlayamadılar. Magadan'dan ani olarak ayrıldıkları için yanlarına ekmek almayı unutmuşlardı ve yanlarında sadece bir somun ekmek vardı. Bu durumda İsa'nın, Ferisilerden veya Sadukilerden ekmek almamaları için kendilerini uyardığını sandılar. İmanlarının ve ruhsal anlayışlarının azlığı yüzünden İsa'nın sözlerini çoğu kez yanlış yorumlamışlardı. İsa, binlerce kişiyi birkaç parça ekmek ve balıkla doyuran Kişi'nin sadece fiziksel yiyecekten söz ettiğini düşündükleri için onları kınadı. Ferisilerin ve Sadukilerin kurnaz suçlamalarının, öğrencilerin İsa'nın çalışmalarını hafife almalarına sebep olarak onları inançsızlığa yöneltme tehlikesi vardı.

Öğrenciler öğretmenlerinin göklerde kendisinden yapması istenen mucizeyi gerçekleştirmesi gerektiğini düşünmeye eğilimliydiler. O'nun bunu yapmaya gücünün yettiğine ve böyle bir belirtinin O'nun düşmanlarını sindireceğine inanıyorlardı. O'na itirazda bulunan bu kişilerin ikiyüzlülüğünü fark edemediler.

Aylar sonra halktan binlerce kişi birbirini ezercesine bir araya gelmişti. İsa aynı öğretiyi tekrarladı: "Ferisilerin mayasından yani ikiyüzlülükten kaçının."

Nasıl ki hamura konan maya gözle görünmeyen bir etki yaparak hamurun tümünü etkilerse, aynı şekilde kişi, yüreğinde ikiyüzlülüğe yer verirse, bu, onun karakterini ve yaşamını olumsuz yönde etkiler. Tapınağa bağış yapma bahanesiyle kişinin kendi ailesini ihmal ettiğinin gizlendiği "kurban" uygulamasını kınarken, İsa Ferisilerin ikiyüzlülüğüyle ilgili çarpıcı bir örnek verdi. Din yorumcuları ve Ferisiler aldatıcı prensipleri halka kabul ettirmeye çalışıyorlardı. Kendi öğretilerinin gerçek amacını gizlediler ve bu öğretilerle halkın düşüncelerini etkilemek için her türlü yola baş vurdular. Yanlış prensipler bir kez kabul edildiğinde, kötü mayanın iyi hamuru bozduğu gibi, insanların karakterini bozarlar. Öğrencilerin İsa'nın sözlerini anlamalarını güçleştiren de bu yanlış öğretilerdir.

Tanrı Yasası'nı kendilerine uygun hale getirmek için açıklamaya çalışanların vasıtasıyla aynı etkiler, günümüzde de etkinliğini sürdürmektedir. Bu tür kişiler yasaya açıkça saldırmazlar; fakat onun prensiplerini önemsiz kılmaya yönelik spekülatif teoriler ileri sürerler. Açıklamaları, O'nun gücünü yok etmeyi amaçlar.

Ferisilerin ikiyüzlülüğü, sadece kendi çıkarlarını düşünmelerinin sonucunda oluşmuştu. Kendilerini yüceltmek onların yaşam felsefe- siydi. Bu, onları Kutsal Yazıları yanlış uygulama ve saptırmaya yöneltti. Bu yüzden İsa'nın görevinin amacını anlayamadılar. İsa'nın öğrencileri bile bu kötü düşünceye sapma tehlikesi içindeydiler. Kendilerini İsa'nın takipçileri olarak niteleyen; fakat O'nun öğrencileri olmak için hiçbir fedakarlıkta bulunmayanlar Ferisilerin öğretileriyle büyük ölçüde etkilendiler. Onlar iman ve inançsızlık arasında çoğu kez tereddüt ediyorlardı ve İsa'da saklı olan bilgelik hâzinesini fark edemediler. Öğrencileri bile görünüşte İsa'nın uğruna her şeyden fedakarlık etmelerine rağmen, yüreklerinde kendileri için büyük beklentilere yer vermekten vazgeçmediler. Bu düşünce onları kimin en yüce olduğuna ilişkin fikir çatışmasına yöneltti. Bu, İsa ile onların arasına girdi, onları İsa'nın fedakarlık dolu görevine ilgi göstermemeye yöneltti ve kurtuluş ile ilgili sırrı anlamalarını engelledi. Kötü mayanın hamuru bozması gibi, bencil düşünceler de kişinin karakterini bozar ve ruhunu harabeye çevirir.

Günümüzde Rab'bimizin takipçileri arasında tıpkı eskiden olduğu gibi bu aldatıcı günah ne kadar yaygındır! İsa'ya yaptığımız hizmet ve birbirimizle olan iyi ilişkilerimiz, yüreğimizde gizli bir şekilde var olan kendimizi yüceltme arzusu yüzünden ne kadar sık engellenir! Yüreğimiz kendimizi yüceltme ve başkalarının beğenisini kazanma arzusuna ne kadar da hazırdır! İnsanı, kendi teorileri ve gelenekleriyle ilahi buyrukları değiştirmeye yönelten Allah'ın

belirlediğinden daha kolay bir yolu seçme arzusu ve bencil düşüncelerdir. İsa, öğrencilerini şu sözleriyle uyarır: “Ferisilerin mayasından sakının!”

Mesih’in dini doğruluk dinidir. Allah’ı yüceltme çabası Kutsal Ruh tarafından desteklenir ve bu sadece Kutsal Ruh’un etkili çalışmasıyla gerçekleşir. Sadece Allah’ın gücü bencillik ve ikiyüzlülüğü yok edebilir. Bu değişiklik O’nun çalışmasının bir belirtisidir. Kabul ettiğimiz iman, bencilliği ve gösteriş hırsını yok ettiğinde ve bizi kendi yüceliğimizi değil; Allah’ın yüceliğini aramaya yönelttiğinde doğru yolda olduğumuzu biliriz. “Baba, adını yücelt.” sözü Mesih’in yaşamının anahtarıdır ve O’nu takip edersek bu bizim de anahtar sözcüğümüz olacaktır. O bizlere “Allah’da yaşıyorum diyen, Mesih’in yürüdüğü yolda yürümelidir.” “O’nun buyruklarını yerine getirirsek, O’nu tanıdığımızdan emin olabiliriz.” buyruğunu vermiştir.

Bu Bölüm Matta 15:29-39; 16:1-12 ve Markos 7:31-37; 8:1-21’e dayanmaktadır.

BÖLÜM 45. ÇARMIHIN GÖLGESI

İsa'nın yeryüzündeki görevi sona ermek üzereydi. Gitmekte olduğu yol tüm ayrıntılarıyla gözünün önüne geldi. Daha insan özdeşliğini almadan önce bile kaybolan insanlığı kurtarmak için kendisinin geçmesi gereken yolu önceden gördü. Kalbini saran her acı, uğradığı her hakaret, katlanması gereken her sıkıntı, ilahiliğiyle insan özdeşliğini almak için krallık tacından ve tahtından vazgeçmeden önce O'nun gözlerinin önüne geldi. Dünyaya geldiği yemlikten çarmıha kadar olan yol gözlerinin önünde canlandı. Büyük bir acıya katlanması gerektiğini biliyordu. Yaşayacağı her şeyden haberdardı ve şöyle dedi: "İşte geldim. Kutsal Yazı tomarında benim için yazılmıştır. Ey Allah'ım, istemini yapmaktan zevk alırım ben, Yasan yüreğimin derinliğinde- dir."

Görevinin sonucu sürekli gözlerinin önündeydi. Tüm bu sıkıntılara boş yere katlanmış olmaması, O'nun dünyadaki zorluklar ve fedakarlıklarla dolu yaşamının tek sevinç kaynağıydı. İnsanlık uğruna kendi yaşamını feda ederek dünyayı Allah'ın Hükümranlığına geri kazanmak istiyordu. İlk olarak insanlık uğruna kendi kanını dökecek olmasına rağmen; dünyanın günahlarının O'nun masum ruhuna yüklenecek olmasına rağmen; ve O, tarifsiz acıyı bizim uğrumuza çekecek olmasına rağmen, yüreğinde insanlığı kurtarmanın sevinciyle, karşılaşacağı utancı önemsemedi ve çarmıhı seçti.

İsa nın gözlerinin önünde canlanan bu acı dolu olaylar, görevini sürdürürken kendisine yardımcı olan kişilerden gizlendi; fakat O'nun çekeceği büyük acıya tanık olacakları zaman yaklaşıyordu. Sevdikleri ve güvendikleri Kişi nin düşmanlarının eline teslim edildiğini ve çarmıha gerildiğini görmeleri gerekecekti. Çok yakında onları kendisinin görülebilir varlığının tesellisinden yoksun olarak dünyada tek başlarına bırakması gerekecekti. Nefret ve inançsızlık yüzünden onlara nasıl zulüm edileceğini biliyordu ve yaşayacakları bu büyük zorluklar için onları hazırlamak istiyordu.

İsa ve öğrencileri Filipus Sezariyesi yakınlarındaki kasabalardan birine geldiler. Celile sınırlarının dışında putperestliğin hüküm sürdürdüğü bir bölgedeydiler. Öğrenciler burada Yahudiliğin etkisinin kontrolünden uzaklaşıp putperest ibadetine ilgi göstermeye başladılar. Çevrelerinde dünyanın her yerinde var olan batıl inançların her türlü şekli sergileniyordu. İsa çevrelerindeki bu manzaraların, onları putperestlere karşı sorumluluklarını hatırlamaya yöneltmesini arzuluyordu. Bu bölgede kaldığı süre boyunca buradaki insanlara öğretilerini yaymak yerine, öğrencileriyle yakından ilgilenmeye özen gösterdi.

Kendisini bekleyen büyük acıyı onlara açıklamak üzereydi; fakat önce, onlara söyleyeceği sözleri anlayabilmeleri, yürekten kabul edebilmeleri ve buna hazır olabilmeleri için tek başına oradan ayrıldı ve dua etti. Onların yanına geri döndüğünde anlatmak istediğini hemen açıklamadı. Onları bekleyen zorluklara karşı koyabilecek gücü kendilerinde bulabilmeleri ve bunu yapmadan önce duydukları imanı açıkça bildirmeleri için onlara fırsat verdi. Onlara sordu: "Halk İnsanoğlu'nun kim olduğunu söylüyor?"

Öğrenciler acı içinde, İsrail halkının, Mesih'ini tanımadığını kabul etmek zorunda kaldılar. Buna karşın gerçekleştirdiği mucizelere tanık olduklarında bazıları O'nu Davut'un Oğlu diye kabul etmişti. Beytsayda'da doyurulan halk O'nu İsrail'in kralı olarak ilan etmek istemişti. Birçoğu O'nu bir peygamber olarak kabul etmeye hazırdı; fakat O'nun Mesih olduğuna inanmıyorlardı.

Isa bu kez öğrencilerin kendisinden söz ederek ikinci bir soru sordu: Ya siz, ben kimim dersiniz?" Petrus, "Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin" diye cevap verdi.

Petrus baştan beri İsa'nın Mesih olduğuna inanmıştı. Vaftizci Yahya'nın vaazıyla İsa'yı kabul eden birçokları, hapse girip orada öldürüldüğünde Yahya'nın görevinden şüphe etmeye başladılar; ve bu kez de İsa'nın, gerçekten kendilerinin uzun zamandır bekledikleri Mesih olduğundan şüphe ettiler. İsa'nın Davut'un tahtına geçmesini sabırsızlıkla bekleyen öğrencilerin birçoğu, böyle bir niyeti olmadığını anladıklarında O'nu terk ettiler; oysa Petrus ve onun yanındaki diğerleri İsa'ya olan bağlılıklarından asla vazgeçmediler. İsa'ya dün övgüler yağdıran, bugün ise O'nu eleştirenlerin inançsızlığı Kurtarıcı'nın gerçek takipçilerinin imanını asla yok edemedi. Petrus şöyle demişti: "Sen yaşayan Tann'nın Oğlu Mesih'sin." O, İsa'nın dünyada hüküm süren bir kral olmasını beklemedi; İsa'yı mütevazı haliyle kabul etti.

Petrus Onikiler'in imanını açıkça gösterdi. Buna karşın öğrenciler İsa'nın görevini anlamaktan çok uzaktılar. Hahamların ve yöneticilerin İsa'ya karşı olmaları ve O'nu yanlış tanıtmaları, onları İsa'dan uzaklaş- tıramazken, yine de onların kafalarını karıştırıyordu. Ne yapacaklarını tam olarak bilemiyorlardı. Dünyasal eğitimlerinin etkisi, rabbilerin öğretileri ve geleneklerin gücü, onların gerçeği görmelerini hala engelliyordu. Zaman zaman İsa'nın vasıtasıyla gerçeğin değerli ışığı onların üzerinde parlıyordu. Buna karşın onlar çoğu kez karanlıkta yürümeye çalışan insanlar gibiydiler; fakat o gün imanlarının büyük sınanmasıyla yüz yüze geldiklerinde, Kutsal Ruh onlara güç verdi. Bir süre için "gözlerini görülebilen şeylerden uzaklaştırıp, görünmeyenlere" çevirdiler. Tanrı'nın Oğlu'nun insan özdeşliğinde gizli olan görkemini gördüler.

İsa, Petrus'a şöyle cevap verdi: "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun! Bu sırrı sana açan insan7değil, göklerdeki Babam'dır."

Petrus'un açıkça bildirdiği gerçek, inanan insanların imanını oluşturan temeldi. Bu, İsa'nın sonsuz yaşam olarak bildirdiği şeydi; fakat bu bilgiye sahip olmak kişinin kendisini yüceltmesi için bir sebep teşkil etmiyordu. Bu, onun kendi bilgeliğinden ya da iyiliğinden dolayı Petrus'a açıklanmamıştı. İnsanlık ilahi bilgiyi hiçbir zaman kendiliğinden edinemez. "Onlar gökler kadar yüksektir, ne yapabilir-sin? Ölüler diyarından derindir, nasıl anlayabilirsin?" "Hiçbir gözün görmediği, hiçbir kulağın duymadığı, hiçbir insan yüreğinin kavraya-ma- dığı Allah'ın derin düşüncelerini sadece Kutsal Ruh bize açıklayabilir." "Tanrı bunları bize Kutsal Ruh aracılığıyla açıkladı. Ruh her şeyi, Allah'ın derin düşüncelerini bile araştırır." "Rab, kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını." ve Petrus'un İsa'nın görkemini fark ettiği gerçeği, "Tanrı

tarafından öğretilen"bir kanıttı. "Ne mutlu sana, Yunus oğlu Simun! Bu sırrı sana açan insan13değil, göklerdeki Babam'dır."

İsa şöyle devam etti: "Ben de sana şunu söyleyeyim: sen Petrus'sun15ve ben topluluğumu bu kayanın16üzerine kuracağım. Ölüler diyarının kapıları ona karşı direnmeyecek." Petrus sözcüğü bir kayayı (yuvarlanan bir kayayı) belirtir. Petrus, üzerine inanlı topluluğunun kurulduğu kaya değildi. O, Rab'bini reddedip, O'na kötü sözler söylediğinde ölüler diyarının kapıları ona karşı direndiler. İnanlı topluluğu, ölüler diyarının kapılarının kendisine karşı direnemediği Kişi'nin üzerine kuruldu.

Kurtarıcı'nın gelişinden asırlar önce Musa, İsrail'in kurtuluşu ile ilgili olarak Kaya'yı işaret etmişti. Mezmurların yazarı "Gücümün kayası" demişti. Yeşaya "Egemen Rab şöyle diyor: 'Bakın, Siyon'a sağlam temel olarak bir taş, denenme taşı, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum.'"diye yazmıştı. Petrus da Kutsal Ruh ile dolu olarak İsa hakkında şöyle demişti: "Çünkü Rab'bin iyiliğini tattınız. İnsanlarca reddedilmiş; fakat Allah'a göre seçkin ve değerli Taş'a Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapınağın yapımında kullansın."

"...hiç kimse atılan temelden, yani İsa Mesih'ten başka temel atamaz." İsa, "Ben topluluğumu bu kayanın üzerine kuracağım" dedi. İsa, Allah'ın, tüm gökyüzü elçilerinin ve ölüler diyarının görünmeyen ordusunun huzurunda topluluğunu diri Kaya'nın üzerine kurdu. Bu Kaya kendisidir; bizim uğrumuza feda ettiği kendi bedenidir. Ölüler diyarının kapıları bu temel üzerine kurulan inanlı topluluğuna karşı direnemeye- cektir.

İsa bu sözleri söylediğinde inanlı topluluğu ne kadar da güçsüz görünüyordu! Cinlerin ve kötü insanların güçlerinin kendilerine karşı yöneldiği çok az sayıda gerçekten inanan kimseler vardı; buna karşın İsa'nın yolundan gidenler korkmamalıydı. İmanlarını Kaya'nın üzerine kurdukları sürece hiç kimse onların üstesinden gelemezdi.

Altı bin yıl boyunca iman İsa üzerine kuruldu. Altı bin yıl boyunca Şeytan'ın öfkesinin selleri ve fırtınaları bizim kurtuluşumuzu sağlayacak olan Kaya'yı sarsmaya çalıştı: fakat bunu asla başaramadı.

Petrus, inanlı topluluğunun imanının temelini oluşturan gerçeği açıkladı ve böylece İsa, onu inananların tümünün temsilcisi olarak onurlandırdı. İsa şöyle dedi: "Göklerin Egemenliğinin anahtarlarını sana vereceğim. Yeryüzünde bağlayacağım her şey, göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğim her şey, göklerde de çözülmüş olacak."

"Göklerin Egemenliğinin anahtarları" İsa'nın sözleriydi. Kutsal Yazı'nın tüm sözleri O'nundu. Bu sözlerin gücü gökyüzünü açmaya ve kapamaya yeter. Onlar insanların kabul edildiği ya da reddedildiği şartları bildirirler. Böylece Allah'ın Söz'ünü bildirenlerin işi yaşama yaşam katan veya ölüme ölüm katan bir lezzet olur. Onların işlerinin sonsuz sonuçları vardır.

Kurtarıcı, Müjde'nin hizmetini Petrus'a kişisel olarak vermedi. Bir süre sonra Petrus'a söylediği sözleri tekrar ederek, onları doğrudan imanlı topluluğuna uyguladı. İnananlar topluluğunun temsilcileri ola-rak aynı sözler Onikiler'e de açıklandı. Eğer İsa öğrencilerden

birine diğerlerinin üzerinde özel bir yetki vermiş olsaydı, onların kimin en yüce olduğu ile ilgili olarak tartıştıklarını göremezdik. Öğretmenlerinin isteğine uyarak O'nun atadığı Kişi'yi onurlandırırlardı.

Onların başı olarak öğrencilerden birini atamak yerine, İsa onlara şöyle dedi: "Kimse sizi 'Rabbi' diye çağırmasın!... Kimse sizi 'önder' diye çağırmasın. Çünkü bir tek önderiniz var, O da Mesih'tir."

"Her erkeğin baş. Mesih'tir." "Tanrı her şeyi O'nun ayaklarının altına sererek O'na bağımlı kıldı. O'nu bütün varlıkların üzerinde baş olmak üzere imanlılar topluluğuna verdi." İmanlı topluluğu O'nun temeli olarak İsa'nın üzerine kuruludur; ve önderi olarak İsa'ya itaat etmelidir. Ne insanlara bağımlı ne de onların kontrolü altında olmalıdır. Birçok kimse imanlı topluluğunda güvenilir bir konuma sahip olmanın, ne yapmaları ve neye inanmaları konusunda diğer insanları yönlendirme hakkı verdiğini iddia eder. Allah böyle bir iddiayı onaylamaz. Kurtarıcı şöyle bildirir: "Hepiniz kardeşsiniz." Herkes Şey- tan'ın ayartıcı gücüne maruz kalabilir ve hataya düşebilir. Hiçbir fani varlığın rehberliğine güvenemeyiz. İmanın Kaya'sı İsa'nın imanlı topluluğunda yaşayan varlığıdır. Buna en güçsüz olanlar bile güvene-bilir. Kendisinin en güçlü olduğunu sananlar bu düşüncelerinden vazgeçip İsa'nın gücüne güvenmedikleri sürece kendilerinin en güçsüz kişiler oldukları kanıtlanacaktır. Rab şöyle diyor: "İnsana güvenen, insanın gücüne dayanan ve yüreği Rab'den uzaklaşan kişi lanetlidir." "O Kaya'dır, işleri kusursuzdur,""Ne mutlu O'na sığınanlara."

Petrus'un açıklamasından sonra, İsa, kendisinin Mesih olduğunu hiç kimseye söylememeleri için öğrencileri uyardı. İsa, bu uyarıyı Ferisilerin ve din yorumcularının kendisine karşı olan tutumlarından dolayı verdi. Üstelik halk, hatta öğrencileri bile Mesih hakkında öyle yanlış bir anlayışa sahiptiler ki, O'nunla ilgili genel bir açıklama, onlara, O'nun karakteri ya da işi ile ilgili gerçekçi bir fikir veremezdi; fakat İsa gün geçtikçe kendisini onlara Kurtarıcı olarak gösteriyordu ve böylece onların, Mesih olarak kendisiyle ilgili gerçek bir anlayışa sahip olmalarını istiyordu.

Öğrenciler, İsa'nın bu dünyada bir kral olarak hüküm sürmesini beklediler. Amacını uzun süre gizlemesine rağmen, O'nun sürekli yoksulluk ve gizlilik içinde kalmayacağına inanıyorlardı; O'nun göksel krallığını kuracağı zaman yakındı. Hahamların ve rabbilerin öfkesinin asla dinmeyeceği, İsa'nın kendi halkı tarafından reddedileceği, bir aldatıcı olarak suçlanacağı ve suçlu biri gibi çarmıha gerileceği gerçeği öğrencilerin hiç düşünmek istemedikleri bir şeydi; fakat karanlığın gücünün geleceği vakit yaklaşıyordu ve İsa'nın, önlerinde kendilerini bekleyen zorlu mücadeleyi onlara açıklaması gerekiyordu. Onların böylesine büyük zorluklar yaşayacak olması O'nu çok üzüyordu.

Isa bu zamana dek onlara kendisinin çekeceği acılarla ve ölümü ile ilgili bir açıklama yapmaktan kaçınmıştı. Nikodim ile yaptığı konuşmada şöyle dedi: "Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun." Fakat öğrenciler bunu duymadılar, zaten duysalardı bile

anlayamazlardı. Fakat şimdi, O'nun sözlerini dinleyerek, yaptığı çalışmaları görerek, çevresindeki kişilerin kendisini aşağılamalarına, hahamların karşı çıkmalarına rağmen, Petrus'un şu tanıklığına katılıncaya dek İsa ile birlikte olmuşlardı: "Sen yaşayan Tanrı'nın Oğlu Mesih'sin." Şimdi geleceği gizleyen örtünün kalkma zamanı gelmiştir. Bundan sonra İsa, kendisinin Kudüs'e gitmesi, ihtiyarlar, hahamlar ve din bilginlerinin elinden çok acı çekmesi, öldürülmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini öğrencilerine anlatmaya başladı."

Öğrenciler sessiz bir şekilde, acı ve keder içinde O'nu dinlediler. İsa, Petrus un kendisini Tann'nın Oğlu olarak kabul ettiğine tanık oldu; ve şimdi O'nun, kendisinin acı çekeceği ve öleceği ile ilgili sözleri ona anlaşılmaz göründü. Petrus bu durum karşısında sessiz kalamadı. O'nu bekleyen bu karanlık sondan kurtarmaya çalışırcasına Rab'bine sarıldı ve şöyle haykırdı: "Allah korusun ya Rab! Senin başına asla böyle bir şey gelmeyecek."

Petrus Rab bini seviyordu; fakat İsa, ona kendisini korumak ve acı çekmekten kurtarmak için böyle çaba harcamasını buyurmamıştı. Isa'nın önündeki büyük zorluklara karşı Petrus'un sözlerinin yardımı ve tesellisi yeterli değildi. Onlar, kaybolan bir dünyaya karşı Allah'ın merhamet dolu amacıyla ve İsa'nın kendi örneğiyle öğretmek için geldiği fedakarlık dersi ile uyum içinde değildiler. Petrus, İsa'nın çalışmasında çarmıhı görmeyi arzulamıyordu. O'nun sözlerinin bırakacağı etki, Isa'nın, kendisinin yolundan gidenlerin üzerinde bırakmayı arzuladığı etkinin tam tersiydi; bu, Kurtarıcı'yı o güne kadar söylediği en sert sözlerden birini söylemeye yöneltti: "Çekil önümden Şeytan!Sen yolumda engelsin. Senin düşüncelerin Allah'ın düşünceleri değil, insanın düşünceleridir."

Şeytan, İsa'nın cesaretini kırmaya ve O'nu, görevini gerçekleştirmekten vazgeçirmeye çalışiyordu. Petrus kör sevgisiyle Şeytan'ın aldatmacasına kanıyordu. Karanlıklar prensi onun bu düşüncesinin kaynağıydı. Petrus, Şeytan'ın kışkırtması sonucunda bu sözleri söylemişti. Şeytan çölde, mütevazı ve fedakar olmaktan vazgeçmesi şartıyla İsa'ya dünyanın tüm krallıklarını vereceğini vaat etmişti. Aynı aldatmacayla, bu kez O'nun öğrencisinin yanına geldi. İsa'nın, öğrenci-lerinin gözlerini çevirmesini arzuladığı çarmıha bakmasını engellemek için Petrus'un dünyasal değerlere ilgi göstermesini sağlamaya çalışıyordu. Şeytan, Petrus aracılığıyla İsa'yı kandırabilmek için tekrar çaba harcıyordu; fakat Kurtarıcı bu aldatmacaya kanmadı. O, öğrencisini düşünüyordu. İsa'nın mütevazılığının Petrus'u etkileyememesi için Şeytan, İsa ile öğrencisinin arasına girdi. İsa bu sözlerini aslında Petrus'a karşı değil, onu kendisinden ayırmaya çalışan Şeytan'a karşı söylemişti: "Çekil önümden Şeytan." Yanılgıya düşen öğrencim ile benim arama girme ki, Petrus ile yüz yüze gelip, O'na sevgimin sırrını açıklayayım!

İsa'nın yeryüzündeki yaşamının büyük acılarla ve tevazu ile dolu olduğu, Petrus'un yavaş öğrendiği ve ona acı veren bir dersti. Petrus, Rab'binin acılarım paylaşmaktan kaçındı; kızgın fırında böyle bir bir-likteliğin bereketini öğrenmeliydi. Uzun bir süre sonra, yıllar süren çalışmalarından yorgun düştüğünde şöyle yazdı: "Sevgili kardeşlerim; sınanmanız için size giydirilen ateşten gömleği, size garip bir şey oluyormuş gibi garipsemeyin. Tersine Mesih'in acılarına ortak olduğunuz oranda sevinin ki, Mesih'in görkemi görüldüğünde de coşasınız."

İsa kendi yaşamı gibi onların yaşamlarının da fedakarlıkla dolu olması gerektiğini öğrencilerine açıkladı. Öğrencileri ile birlikte onların etrafında bekleyen halka şöyle dedi: "Ardımdan gelmek isteyen, kendini inkar etsin ve çarmıhım yüklenip beni izlesin." Çarmıh, Roma'nın gücünün ürünüydü ve ölümün en zalim ve aşağılayıcı şekliydi. En büyük suçluların infaz yerine kadar çarmıhı taşımaları gerekirdi. Çoğu kez çarmıh onların omuzlarına konmak üzereyken, bu işkence aleti üzerlerine bağlanıncaya ve güçleri tükeninceye dek şiddete maruz kalırlardı; fakat Isa, takipçilerine kendiliklerinden çarmıhlarını alıp kendisinin ardından gelmelerini buyurdu. İsa'nın sözleri öğrenciler için pek anlaşılır olmamasına rağmen, onların kendisine olan bağlılıklarını, yani kendisinin uğruna ölümü göze alan bağlılıklarını işaret ediyordu. Onların kendilerini tamamen teslim etmeleri gerektiğini bu sözler en iyi şekilde açıklıyordu; fakat İsa bunların hepsini onların iyiliği için kabul etmişti. Bizler kaybolurken, İsa gökyüzünü arzu edilmesi gereken bir yer olarak görmedi. O, gökyüzünün görkemini büyük acılarla, hakaretlerle dolu bir yaşam ve korkunç bir ölüm için bıraktı. Gökyüzünün paha biçilmez hâzinelerinde zengin olan İsa, dünyadaki yaşamında yoksul oldu, öyle ki O'nun yoksulluğuyla bizler zengin olabilelim. Bizler O'nun geçtiği yolu izlemeliyiz.

İsa'nın, uğruna öldüğü kişiler için sevgi, insanın kendi benliğini feda etmesi demektir. Allah'ın çocuğu olan kişi, kendisini, dünyanın kurtarılması için aşağıya sarkıtılan zincirin bir halkası olarak ve karanlığın içinde kaybolmuş olanları arayıp bularak, onları kurtarmak üzere merhamet dolu planını gerçekleştirmesi için İsa ile birlikte çalışan kişi olarak görmelidir. Bir imanlı, kendisini Allah'a adadığının ve İsa'nın karakterini dünyaya göstermesi gerektiğinin her zaman farkında olmalıdır. İsa'nın yaşamında görülen fedakarlık, sevgi ve şefkat, Allah için çalışan herkesin yaşamında tekrar görülmelidir.

"Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek; canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır." Bencillik ölüm demektir. İşlevi sadece kendi alanıyla sınırlı olan bedenin hiçbir organı yaşayamaz. Eğer kalp bedenin her yanına yaşam veren kanı gönderemezse, gücünü kaybeder. Bizim yaşamımızı sağlayan kan gibi, İsa'nın sevgisi de O'nun gizemli bedeninin her Bölüm ünde dolaşır. Bizler bir bedenin üyeleriyiz; diğer insanları kardeşi olarak görmeyen her ruh yok olacaktır. "İnsan bütün dünyayı kazanıp canından olursa, bunun ona ne faydası olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?"

Isa o anki yoksulluğunun ve mütevazılığının ötesinde öğrencilerine görkemli bir şekilde gelişini işaret etti. Dünyevi bir krallığın görkemiyle değil, Allah'ın görkemi içinde ve gökyüzünün melekleriyle birlikte^gelişini işaret etti. "O, herkese yaptıklarının karşılığını verecektir." Onları yüreklendirmek için şu vaadi verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, burada bulunanlar arasında İnsanoğlu'nun kendi egemenliği içinde geldiğini görmeden ölümü tatmayacak olanlar var." Fakat öğrenciler O'nun sözlerini anlayamadılar. İsa'nın vaat ettiği görkem onlara çok uzaklardaymış gibi görünüyordu. Onların o an için gördükleri tek şey; O'nun yoksulluk, tevazu ve acılar içindeki yaşamıydı. Mesih in krallığı ile ilgili büyük beklentilerinden vazgeçme-leri mi gerekiyordu? Efendilerinin Davut'un tahtına geçtiğini göremeyecekler miydi? İsa, mütevazı bir yaşam sürerek, insanlar tarafından hor görülecek,

reddedilecek ve en sonunda ölüme mi mahkum edilecekti? Öğrencilerin yüreğini derin bir üzüntü sardı; çünkü onlar Öğretmenlerini seviyorlardı. Tann'nın Oğlu'nun niçin bu şekilde hor görülmesi, büyük eziyetlere katlanması, evsiz yurtsuz bir şekilde sürekli bir yerden diğerine göç etmesi gerektiğini anlayamıyorlardı ve bu, onları şüphe duymaya yöneltiyordu. Kendisine iyi davranılmayacağım bildiği ve daha önce öğrencilerine bundan söz ettiği halde niçin hala Kudüs'e gitmeyi istediğini anlamıyorlardı. Böyle bir kadere nasıl razı olabilirdi ve onları, kendisini bulmadan önce kayboldukları karanlıktan daha büyük bir karanlık içinde nasıl bırakabilirdi?

Öğrenciler, Filipus Sezariyesi bölgesinde İsa'nın Herod ve Kayafa'dan uzak olduğunu düşünüyorlardı. İsa'nın, Yahudilerin nefretinden ya da Romalıların gücünden korkması için hiçbir sebep yoktu. Ferisilerden uzak olan bu bölgede niçin çalışmamalıydı? Niçin kendisini ölüme teslim etmeliydi? Eğer kendisi ölecekse, O'nun krallığı ölüler diyarının kapılarının direnemeyeceği kadar sağlam bir temel üzerine nasıl kurulacaktı? Bütün bu sorular öğrenciler için bir sırdı.

Onlar şimdi tüm umutlarının yıkılacağı şehre doğru Celile gölü kıyıları boyunca yolculuk ediyorlardı. İsa ile tartışmaya çalışmadılar; fakat gelecekte neler olacağı ile ilgili sessizce ve kederli bir ses tonuyla kendi aralarında konuştular. Tüm şüphelerine rağmen, bazı beklenmedik olayların Öğretmenlerinin bu kötü durumunu değiştirebileceği düşüncesine kapıldılar. Böylece yüreklerini derin bir üzüntü ve şüphe sardı. Uzun ve kederli altı gün boyunca hem umutlandılar, hem de endişe ettiler.

Bu Bölüm Matta 16:13-28; Markos 8:27-38; ve Luka 9:18-27'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 46. İSA'NIN GÖRÜNÜMÜ DEĞİŞİYOR

Akşam karanlığı yaklaşırken İsa, yanma öğrencilerinden Petrus, Yakup ve kardeşi Yuhanna'yı alarak, tarlalardan ve sarp yollardan geçerek yüksek bir dağa çıktı. İsa yolculuk yaptıkları gün boyunca öğrencilerine dersler verdi ve dağa tırmanmak onları yordu. İsa acı çeken birçok kimsenin zihinsel ve fiziksel olarak yükünü hafifletmiş ve onlara tekrar yaşama gücü vermiştir; fakat yeryüzündeki yaşamında insan özdeşliğini aldığı için dağa çıkmak, öğrencileri ile birlikte O'nu da yormuştu. Günbatımında güneşin ışınları hala dağ yamacından süzülmektedir; fakat kısa bir süre sonra güneşin ışınları tepelerden ve vadiden çekildiğinde birden karanlık çöker, güneş batının ufkundan gözden kaybolur ve bu yalnız yolcuları gecenin koyu karanlığı sarar. Gecenin karanlığı, adeta onların çevresinde hüzün bulutlarının top-landığı ve yoğunlaştığı acı dolu hayatlarını simgeler.

Öğrenciler, İsa'ya nereye, hangi maksatla gittiklerini sormaya çalışmadılar. O'nun, dağ yamacında dua ederek günlerce kaldığı zamanlar olmuştur. Kendi eliyle dağa ve vadiye şekil veren Kişi, sessizliğin huzuru içerisinde kendisinin evi olan doğa ile birliktedir. Öğrenciler İsa'yı takip ederler; kendileri ile birlikte Öğretmenlerinin de yorgun ve dinlenmeye ihtiyacı olmasına rağmen, O'nun bu yorucu tırmanışı yapmasına şaşırırlar. İsa, onlara daha uzağa gitmemelerini söyler. İnsanlığın uğruna büyük acılar çeken "İnsanoğlu", onların yarımdan biraz ayrılarak gözyaşları içinde Allah'a tüm içtenliğiyle yakarır. Allah'tan, insanlığın uğruna girişeceği bu zorlu mücadelede-kendisine güç vermesini diler. Mutlak kudreti bizzat kendisinde hissetmeliydi; ancak o zaman geleceği tasarlayabilirdi. Karanlığın gücünün öğrencilerinin üzerinde hüküm sürerek, onların imanlarının azalmasına sebep olmaması için yüreğinden geçenleri onlara tüm açıklığıyla anlattı. Çiğ tanesi O'nun yorgun bedeni için ağırdır; fakat O, buna aldırış etmez. Gecenin koyu gölgesi O'nu tamamen çevreledi; fakat O, bunun verdiği sıkıntıya yenilmez. Saatler yavaş ilerlemektedir. Önce öğrenciler içten bir şekilde İsa ile dua ederler; bir süre sonra yorgunlukları diner ve uyuya kalırlar. İsa çektiği acıları onlara anlatmıştır; kendisi ile birlikte dua edebilmeleri için onları da yanında getirmiştir; şimdi bile onlar için dua etmektedir. Kurtarıcı, öğrencilerinin üzüntülü olduklarını görmüştür ve imanlarının boş yere olmadığı güvencesini vererek, onların üzüntüsünü hafifletmeye çalışmıştır.

O'nun vermeyi arzuladığı vahiyi Onikiler bile anlayamaz. Sadece O'nun Getsemani'deki acısına tanık olacak olan üç öğrencisini kendisiyle birlikte dağa çıkmaları için seçmişti. İsa, dünya yaratıl-madan önce Allah'ın yanındayken sahip olduğu görkeminin onlara gösterilebilmesi, krallığının insan gözüne açıkça gösterilebilmesi ve buna bakabilsinler diye öğrencilerinin güçlenebilmesi için dua eder. İsa, Tanrı'nın Oğlu olduğunun kesin kanıtı ve korkunç ölümünün kurtuluş planının bir parçası olduğu gerçeğiyle insanlığın uğruna tarifsiz acıyı çekerken, öğrencilerinin, kendilerini teselli edecek olan ilahiliğine tanık olabilmeleri için Allah'a yakarır.

O'nun duası duyulur. Taşlık yerde tevazu içinde eğildiğinde, ansızın gökler açılır, Allah'ın şehrinin altın kapıları açılır, dağın üzerine' kutsal bir ışık süzülür ve Kurtarıcı'nın görünümü

değişir. İlahilik, in-sanlığın içinde parıldar ve gökyüzünün görkemi yeryüzüne iner. İsa ayağa kalkarak ilahi görkemi içinde durur. Ruhundaki acı dinmiştir. "Yüzü güneş gibi parlar ve giysileri bembeyaz olur"

Uyanan öğrenciler dağı baştan başa aydınlatan ilahi görkemi görürler. Korku ve şaşkınlık içinde Öğretmenlerinin ışıldayan yüzüne bakarlar. Bu harikulade ışığa bakabilecek duruma geldiklerinde İsa'nın yalnız olmadığını görürler. Yanında kendisi ile konuşan iki gökyüzü elçisi vardır. Onlardan biri, Sina'da Allah ile konuşan Musa ve diğeri de kendisine hiçbir zaman ölümü tatmama imtiyazı verilen İlyas'tı.

Musa, on beş asır önce Pisaga dağı2üzerinden vaat edilen ülkeye doğru bakmıştı; fakat Meriva'daki3günahı yüzünden oraya girmemeliydi. İsrail ordusunu atalarının mirası olan ülkeye götürme sevincini yaşayamadı. Acı içindeki şu dileği gerçekleşmedi: "İzin ver de Ürdün Irmağı'ndan geçip karşı yakadaki o verimli ülkeyi, o güzel dağlık bölgeyi ve Lübnan'ı göreyim." Çölde kırk yıl süren göçün karanlığını aydınlatan umut reddedilmeliydi. Yıllar süren mücadele ve yorucu çalışmalar çöldeki bir mezarda son buldu. Fakat "bizde etkin olan kudretiyle, her dilediğimiz ya da düşündüğümüzden çok daha fazlasını yapabilecek güçte Olan, hizmetkarının duasına yine bu sonsuz gücünün ölçüsünde cevap verdi.Musa da ölüme boyun eğdi; fakat mezarın içinde kalmayacaktı. İsa onu bizzat kendisi yaşama çağırdı. Şeytan, günahından dolayı Musa'nın bedeninin kendisine ait olduğunu iddia etti; İsa, onu mezardan çıkardı.

Musa, İsa'nın görünümünün değiştiği dağın üzerinde O'nun günaha ve ölüme karşı kazandığı zafere tanık oldu. O, dürüstlerin dirilişinde dirilecek olanları temsil ediyordu. Ölümü görmeden gökyüzüne alman İlyas, İsa'nın ikinci gelişinde yeryüzünde yaşayacak olanları, "son borazan çalındığında ve ölüler çürümez olarak dirildiğinde bir anda göz açıp kapayıncaya dek değiştirilecek" olanları temsil ediyordu. İsa, "ikinci kez günah yüklenmek için değil, kurtuluş getirmek için kendisini bekleyenlere göründüğünde" olacağı gibi gökyüzünün görkemi ile kuşatılmıştı; çünkü O, "Babasının görkemi içinde kutsal melekler ile birlikte gelecektir.Kurtarıcı'nın öğrencilere verdiği vaat şimdi gerçekleşmişti. Dağın üzerinde geleceğin görkemli krallığı şu örnekte sembolize edilmişti: Isa Kral olarak, Musa ölümden dirilen kutsalların temsilcisi olarak ve İlyas gökyüzüne alınanların temsilcisi olarak.

Öğrenciler tanık oldukları bu olayı henüz tam olarak anlayamamışlardır; fakat sabırlı Öğretmen'in, çaresiz bir yabancı gibi birçok kez göç etmek zorunda kalan bu mütevazı Kişi'nin gökyüzü elçileri tarafından onurlandırılmam onları sevindirir. İlyas'ın, Mesih'in krallığını ilan etmek için geldiğine ve İsa'nın krallığının yeryüzünde kurulmak üzere olduğuna inanırlar. Korkularını ve hayal kırıklıklarını sonsuza dek unutacaklardır. Onlar, burada, Allah'ın görkeminin açıkça görüldüğü yerde kalmak isterler. Petrus şöyle haykırır: "Ya Rab, burada bulunmamız ne iyi oldu. İstersen burada üç çardak kurayım. Biri sana, biri Musa'ya, biri de İlyas'a." Öğrenciler, İlyas ve Musa'nın, Öğretmenlerini korumak ve bir kral olarak O'nun otoritesini kurmak için gönderildiğinden emindiler.

Fakat krallık tacından önce çarmıh gelmeliydi. İsa'nın bir kral olarak ilan edilmesi değil; O'nun Kudüs'teki ölümü, onların İsa ile olan konuşmalarının konusunu oluşturuyordu. İnsanlığın zayıflığını, onun sıkıntılarını ve günahlarının yükünü taşıyarak İsa insanların arasında yoluna tek başına devam etti. Yüreğini, katlanmak zorunda kalacağı büyük zorlukların sıkıntısı kaplarken, kendisini tanımayan bir dünyada ruhen yalnızlık içerisindeydi. Şüpheleri, hırsları ve çektikleri sıkıntılar yüzünden çok sevdiği öğrencileri bile O'nun görevinin sırrını anlayamamışlardı. O gökyüzünün kardeşlik bağının ve sevgisinin arasında yaşamıştı; fakat kendisinin yarattığı dünyada şimdi yalnızlık içindeydi. Gökyüzü, elçilerini İsa'ya gönderdi; onlar melek değil, yeryüzünde zorluklara karşı mücadele ederken Kurtarıcı'nın yanında olabilen, acı ve sıkıntı çekmiş insanlardı. Musa ve İlyas, İsa ile birlikte çalışmışlardı. İsa gibi onlar da insanlığın kurtuluşunu arzulamışlardı. Musa İsrail için şöyle yakarmıştı: "Lütfen günahlarını bağışla, yoksa yazdığın kitaptan adımı sil." İlyas, üç buçuk yıl süren kıtlık boyunca halkın kendisine kin ve düşmanlık duyması sonucu yalnızlığın ne demek olduğunu çok iyi biliyordu. Allah için tek başına savaşmak üzere Karmel dağına çıktı. Korku ve acılar içinde tek başına çöle kaçtı. Gökyüzü katında diğer meleklerden daha yüce olan bu insanlar çektiği acıları dindirmeye çalışarak İsa ile birlikte oldular ve O'na gökyüzünün güvencesini ilettiler. Dünyanın umudu, yeryüzündeki tüm insanların kurtuluşu ile ilgili olarak konuştular.

Öğrenciler uyuya kaldıkları için İsa ile gökyüzü elçileri arasında geçen konuşmanın çok az bir Bölüm ünü duydular. Bu olayı izleyeme-dikleri ve dua edemedikleri için Allah'ın onlara vermeyi arzuladığı, İsa'nın çektiği acılarla ve bunu takip eden görkem ile ilgili bilgiyi alamamışlardı. O'nun fedakarlığını paylaşarak, kendilerinin olabilecek kutluluğu kaybettiler. Öğrenciler inanmakta yavaş davranıyorlardı ve gökyüzünün onlara vermeye çalıştığı hazinenin farkına yaramıyorlardı.

Buna karşın büyük ölçüde ruhsal olarak aydınlandılar. Yahudi ulusunun İsa'yı reddederek işlediği günahı tüm gökyüzünün bildi-ğinden emindiler. Kurtarıcı'nın işini daha iyi anlamaları için onların anlayışları geliştirildi. İnsan anlayışının ötesinde olan şeyleri kendi gözleriyle görüp kulaklarıyla duydular. O'nun görkemini kendi gözleriyle gördüler ve İsa'nın gerçekten öncüler ve peygamberlerin tanıklık ettiği Mesih olduğunu ve gökyüzü tarafından da O'nun bu şekilde kabul edildiğini fark etiler.

Onlar dağ yamacındaki bu olayı hala izlemekteyken "parlak bir bulut onları gölgeledi ve buluttan gelen bir ses 'sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum, O'nu dinleyin' dedi." Çölde İsrail halkına rehberlik eden buluttan daha parlak olan buluta bakıp Allah'ın dağları titreten sesini duyduklarında, öğrenciler yüzüstü yere kapandılar. İsa gelip onlara dokundu ve korkularını dindirdi: "Kalkın, korkmayın!." Başlarını kaldırıp bakınca İsa dan başka kimseyi göremediler. Gökyüzünün görkemli görüntüsü ile birlikte Musa ve İlyas'ın görüntüleri de gözden kayboldu. Şimdi dağ yamacında İsa ile yalnızdılar.

Bu Bölüm Matta 17:1-8; Markos 9:2-8; Luka 9:28-36'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 47. GÖREV

Tüm geceyi dağ yamacında geçirmişlerdi. Güneş doğduğunda İsa ve öğrencileri ovaya indiler. Tanık oldukları olay karşısında korkuya kapılan öğrencilerin üzerine sessizlik çökmüş, onları derin bir düşünce almıştı. Petrus'un bile söyleyecek bir sözü yoktu. Gökyüzünün kutsal ışığının parıldadığı ve Tanrı Oğlu'nun görkemini gözler önüne serdiği bu kutsal yerde kalmayı istiyorlardı; fakat uzakta ve yakında İsa'yı aramakta olan insanlar için yapmaları gereken görevler vardı.

Dağın eteklerinde geride kalan, fakat İsa'nın nerede bulunduğunu bilmeyen öğrencilerin rehberlik ettiği büyük bir kalabalık toplanmıştı. Dağdan inerlerken İsa üç öğrencisine tanık oldukları şeyler hakkında hiç kimseye bir şey anlatmamalarını söyleyerek şöyle buyurdu: "İnsanoğlu ölümden dirilmeden önce, gördüklerinizi kimseye söylemeyin." Öğrenciler, kendilerine verilen bu vahyi yüreklerinde sak- lamalı ve hiç kimseye anlatmamalıydılar. Bu konuyla ilgili olarak halka açıklama yapmak, sadece onların şaşırmalarına hatta alay etmelerine sebep olurdu. İsa ölümden dirilinceye kadar diğer dokuz elçi de bu olayı anlamayacaktı. Dağda geçen olayları seçilmiş olan üç öğrenci bile zor anlayabildiğine göre, diğer öğrencilerin -İsa, önündeki kaderi onlara açıklamasına rağmen- ölümden dirilmenin ne demek olduğunu kendi kendilerine sormalarından onların anlayışlarının ne kadar zayıf olduğu gerçeği gözler önüne serilmektedir. Tüm bu anlayışsızlıklarına rağmen İsa'dan, bu konuda bir açıklama yapmasını istemediler. İsa'nın gelecek ile ilgili sözleri onları öylesine üzmüştü ki O'ndan ilave bir açıklama beklemediler. Hatta tüm bu olayların bir daha hiç olmamasını ümit ettiler.

Ovada toplanan halk İsa'nın geldiğini görünce koşup büyük bir sevgiyle O'nu selamladılar. İsa yine de halkın şaşkın, öğrencilerinin üzüntülü olduğunu gördü. Kendilerini hayal kırıklığına uğratan ve küçük düşüren bir olay yaşamışlardı.

Onlar dağın eteklerinde beklerlerken, kötü bir ruhun kendisine eziyet ettiği oğlunun iyileştirmesi için bir adam çocuğunu onların yanına getirmişti. İsa Onikiler'i Celile boyunca Müjde'yi vaaz etmeleri için görevlendirdiğinde öğrencilerine cinleri kovma yetkisi vermişti. İmanları güçlü olduğu zaman, kötü ruhlar onların sözünü dinler hale gelmişti. Şimdi İsa adına çocuğa zulmeden bu kötü ruhun, kurbanını rahat bırakmasını buyurdular; fakat cin gücünü bir kez daha göstererek onlarla adeta alay etti. Yenilgilerini kabul edemeyen öğrenciler kendilerinin ve Öğretmenlerinin bu olay sonucunda küçük düşürüldüğünü düşündüler. Kalabalığın arasında onları küçük düşürmek için bu fırsatı en iyi şekilde kullanan din yorumcuları vardı. Kendilerinin ve Öğretmenlerinin bir sahtekar olup olmadığını sorgulamak için öğrencilere baskı yaptılar. Öğretmenler burada kötü bir ruhu ne öğrencilerince de İsa'nın koyabileceğini ilan ettiler. Halk, din yorumcularından yana olmaya eğilimliydi ve onların yüreğini birden bire nefret ve hakaret dolu duygular kapladı.

Fakat ansızın suçlamalar dindi. İsa ve üç öğrencisinin yaklaştığı görüldü. Ani bir duygu değişimi sonucu halk İsa'yı karşılamaya gitti. Gökyüzü ile birliktelik kurduğu gece,

Kurtarıcı'nın ve öğrencilerinin üzerinde bazı izler bırakmıştı. Onların yüzlerinde kendilerine doğru bakan kişileri korkutan bir ışık vardı. Halk, İsa'yı karşıladığında din yorumcuları korkuyla geri çekildiler.

Kurtarıcı sanki orada olup biten her şeye tanık olmuş gibi, öğrenciler ile din yorumcularının tartıştığı yere geldi ve öğrencilerine şöyle dedi: "Onlarla ne tartışıyorsunuz?" Şimdi herkes sessiz olmasına rağmen biraz önce tüm kalabalığı saran bir gürültü vardı. Halk telaşlanmıştı. Hasta çocuğun babası kalabalığı yarıp geldi ve İsa'nın ayaklarına kapandı. Başından geçen üzücü olayları ve nasıl hayal kırıklığına uğradığını anlattı.

"Adam, 'Öğretmenim' diye karşılık verdi, 'dilsiz bir ruha tutsak olan oğlumu sana getirdim. Ruh onu nerede yakalarsa yere çarpıyor. Çocuk ağzından köpükler saçıyor, dişlerini gıcırdatıyor ve kaskatı kesiliyor. Ruhu kovmaları için öğrencilerine başvurdum, ama başaramadılar." İsa çevresine bakındığında korkuya kapılmış kalabalığı, din yorumcularını ve şaşkınlık içindeki öğrencilerini gördü. Herkesin yüreğindeki inançsızlığı okudu ve acı içinde şöyle haykırdı: "Ey imansız kuşak! Sizinle daha ne kadar katlanacağım?" Daha sonra yüreği acı dolu babaya, "Çocuğunu buraya getir"diye buyurdu.

Çocuk, İsa'nın yanına getirildi ve İsa ona dikkatle bakarken çocuk acı içinde yerde kıvranmaya başladı. Çocuk yerde yuvarlanarak ve ağzından köpükler çıkararak korkunç çığlıklar atıyordu. Yaşamın Prensi ve karanlığın gücünün prensi tekrar karşı karşıya gelmişti. İsa "tutsakları ve zulüm görenleri özgürlüğüne kavuşturduğu" hizmetini yerine getiriyordu. Şeytan ise kurbanını kendi kontrolü altında tutmaya çalışıyordu. Gözle görülmeyen ışık melekleri ve kötü meleklerin ordusu bu çatışmayı görmek için yaklaşıyorlardı. İzleyenlerin çocuğun ondan kurtarılışının gerçekleşmek üzere olduğunu anlamaları için İsa, kısa bir süre kötü ruhun gücünü göstermesine izin verdi.

Kalabalık, nefesini tutmuş olarak bu olayı izliyordu. Acı içindeki baba bir yandan oğlunun iyileşeceğini umut ediyor, diğer yandan da korkuyordu. İsa çocuğun babasına sordu: "Bu hal çocuğun başına geleli ne kadar oldu?" Adam yıllardır çektiği acıları anlattı ve daha sonra artık dayanacak gücü kalmamışçasına şöyle haykırdı: "Elinden bir şey gelirse bize yardım et! Halimize acı!" "Elinden gelirse." Çocuğun babası bu sözleriyle şimdi bile İsa'nın gücünden şüphe ediyordu.

İsa şöyle cevap verdi: "İman ediyorsan, senin için her şey mümkündür" İsa'nın gücü elbette ki buna yeterlidir; oğlunun iyileşmesi babanın imanına bağlıdır. Kendi zayıflığının farkında olan baba gözyaşları içinde İsa'nın ayaklarına kapanır ve şöyle haykırır: "İman ediyorum. İmansızlığımı yenmeme yardım et."

İsa acı çeken çocuğa doğru döner ve şöyle der: "Sana buyuruyorum, dilsiz ve sağır ruh; çocuğun içinden çık ve ona bir daha girme." Daha sonra acı dolu bir haykırış duyulur. Cin sanki çocuğun canını alacakmış gibi görünür. Daha sonra yerde çocuk hareketsiz kalır ve sanki ölmüş gibi görünür. Kalabalık "o öldü" diye fısıldamaya başlar. İsa çocuğun elinden tutar ve onu ayağa kaldırır. Çocuk zihinsel ve bedensel olarak tamamıyla sağlığına kavuşmuştur. Baba ve

oğul Kurtarıcı'larının adını yüceltirler. Kalabalık "Allah'ın muhteşem gücü-ne" şaşırır. Yenilgiye uğrayan din yorumcuları sessizce oradan uzaklaşırlar.

"Elinden bir şey gelirse bize yardım et! Halimize acı." Günahın yükü altında ezilen kaç kişi bu duayı etmiştir! Merhametli Kurtarıcı, onların hepsine de şu cevabı vermiştir: "İman ediyorsan senin için her şey mümkündür." Bizi gökyüzüne bağlayan ve karanlığın güçleriyle savaşmamız için bize güç veren imandır. Allah, İsa aracılığıyla her bir günahkarı doğru yola getirmek için ve ne kadar zor olursa olsun her türlü denenmeye karşı direnebilmesi için onlara imkanlar sağlamıştır. Fakat birçok kimse kendilerinin imandan yoksun olduklarını düşünürler ve bu yüzden İsa'dan uzaklaşırlar. Onlar bu durumda merhameti sonsuz olan Kurtarıcı'ya sığınmalıdırlar. Kendi güçlerine değil; İsa'nın gücüne güvenmelidirler. İnsanların arasında yaşadığında hataları iyileştiren ve kötü ruhları kovan Kişi yüce Kurtarıcı'dır. O bugüne kadar hiç değişmedi. İman Allah'ın Sözü ile gelir. Öyleyse O'nun şu vaadini alalım: "Bana geleni ben asla kovmam." O'nun ayaklarına kapanıp şöyle haykırın: "Rab, iman ediyorum. İmansızlığımı yenmeme yardım et." Bunu yaptığınız takdirde asla yok olmazsınız.

Kısa bir süre önce seçtiği üç öğrencisi, İsa'nın o muhteşem görkemini ve alçaltılmasını görmüşlerdir. İnsanlığı, Allah'ın görüntüsüne dönüşmüş ve Şeytan'ın benzerliğine düşürülmüş olarak görmüşlerdir. O'nun gökyüzü elçileri ile konuştuğu ve gökyüzünden gelen görkemli sesin aracılığıyla Tanrı'nın Oğlu olduğunun açıklandığı dağdan aşağıya, bu üzücü olayı görmek için hiçbir insani gücün dindiremeyeceği o büyük acının içinde kıvranan, dişlerini gıcırdatan ve ağzından köpükler çıkaran cine tutulmuş çocuğun yanma indiğini görmüşlerdir. Birkaç saat önce şaşkınlık içindeki öğrencilerinin önünde ilahi görkemiyle görünen bu yüce Kurtarıcı, acılar içinde kıvranan ve Şeytan'ın tutsağı olmuş bu çocuğu iyileştirmek için yardım elini uzatır; zihinsel ve bedensel olarak onu sağlığına kavuşturur ve babasına teslim eder.

Bu Kurtarılışla ile ilgili önemli bir derstir. Allah'ın görkemine sahip olan ilahi Kişi kaybolanları kurtarmak için yardım elini uzatmaktadır. Bu, öğrencilerin de görevini temsil etmektedir. İsa'nın hizmetkarlarının yaşamı, sadece O'nunla birlikte dağ yamacında ruhsal aydınlanma ile dolu saatlerle geçmez. Aşağıdaki ovada da yapmaları gereken işler vardır. Şeytan'ın tutsağı olanlar, kendilerini özgürlüklerine kavuşturacak olan iman ve dua dolu sözleri beklemektedirler.

Diğer dokuz öğrenci, başarısızlığa uğramalarının acısını yüreklerinde saklıyorlardı. Daha sonra öğrenciler İsa'ya, "Biz kötü ruhu neden kovamadık?" diye sordular. İsa, "Bunun sebebi imanınızın kıt olmasıdır ve size doğrusunu söyleyeyim; bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa 'buradan şuraya göç' derseniz, göçer. Sizin için imkansız bir şey kalmaz. Bu tür ruhlar ancak dua ve oruç ile kovulabilir" diye cevap verdi. Onların İsa'ya daha derin bir sevgi duymalarını engelleyen inançsızlıkları ve kendilerine verilen bu kutsal göreve olan ilgisizlikleri, onların, kendi başarısızlıkları yüzünden karanlığın güçleri ile anlaşmazlığa düşmelerine neden oldu.

İsa'nın, ölümünü işaret eden sözleri, onların üzüntü ve kuşku duymalarına sebep oldu. İsa'nın dağ yamacına çıkarken öğrencilerinden sadece üç tanesini yanma alması, diğer öğrencilerin kıskançlık duymasına yol açtı. Onların imanını İsa'nın sözlerindeki derin düşünce ve dualarla güçlendirmek yerine sürekli cesaretlerini yitirmiş olmalarından ve kendi çektikleri sıkıntılarından söz ettiler. Bu durumda kötü ruhlara savaş açmaya çalıştılar.

Böyle bir çatışmada galip gelebilmek için bu işi farklı ruhla ele almalıydılar. İçtenlikle yaptıkları dualarla, oruçla ve tevazu ile imanları güçlenmeliydi. Kibirlerinden vazgeçmeliydiler ve yürekleri, Allah'ın gücünün ruhu ile dolmalıydı. Kişinin, içten bir yürekle, sebat ederek ve kendisini tamamen Allah'a adamaya ve O'nun işinin kutsallığını korumaya yönelten iman içinde yakarması, tek başına bu dünyanın karanlıklar kralının ve yüksek yerlerdeki kötü ruhların prensiplerine ve güçlerine karşı giriştiği mücadelede kendisinin Kutsal Ruh'tan yardım almasını sağlayabilir.

İsa şöyle dedi: "Bir hardal tanesi kadar imanınız olsa, şu dağa 'buradan şuraya göç' derseniz, göçer." Hardal tohumu çok küçük olmasına rağmen, en ulu ağacın büyümesini sağlayan aynı gizemli yaşam prensibini içerir. Hardal tohumu toprağa ekildiğinde, onun o küçücük özü, Allah'ın onun toprağın içinde beslenmesi için sağladığı her unsuru alır ve hızla gelişir. Eğer böyle bir imanınız varsa, Allah'ın Sözü ne ve O'nun atadığı kutsal elçilere sımsıkı sarılırsınız. Böylece imanınız güçlenecektir ve bu size göksel yardım sağlayacaktır. Şeytan'ın sizin yolunuzun üzerinde kurduğu engeller aşılması imkansız gibi görünse de, güçlenen imanınızın önünde daha fazla duramayacak ve yok olacaklardır. "Sizin için imkansız bir şey kalmaz."

Bu Bölüm Matta 17:9-21; Markos 9:9-29 ve Luka 9:37-45'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 48. EN BÜYÜK KIM?

Kefernahum dönüşünde insanlara dersler verdiği halk tarafından iyi bilinen yerlere gitmedi; öğrencileriyle birlikte geçici olacak kalacağı eve sessizce çekildi. Celile'de kaldığı sürece amacı, vakti olduğu ölçüde halk için çalışmaktan çok, öğrencilerini eğitmekti.

Celile yoluyla yaptıkları yolculukta, İsa kendisini bekleyen büyük zorluklar hakkında öğrencilerine tekrar bazı açıklamalar yapmaya çalışmıştı. Ölmek ve ardından tekrar dirilmek üzere Kudüs'e gideceğini onlara söyledi; kendisine ihanet edilmesinin sonucunda düşmanlarının eline teslim edileceğini onlara bildirdi. Öğrenciler O'nun sözlerini anlamadılar. Derin bir üzüntüye kapılmalarına rağmen, yüreklerini bir rekabet duygusu sardı. Göklerin krallığında kimin en büyük sayılması gerektiği ile ilgili olarak tartışmaya başladılar. Bu çekişmeyi İsa'dan gizlemeyi düşündüler ve Kefernahum'a girerlerken İsa'nın kendilerinin önlerinde ilerlemesi için O'nu biraz geriden takip ettiler. İsa onların düşüncelerini okudu. Onlara bu konuda ders ve öğüt vermek istiyordu; fakat onların, kendisinin yapacağı açıklamaları içtenlikle kabul etmeye hazır olacakları zamanı bekledi.

Kısa bir süre sonra Kefernahum'a vardılar. Tapmak vergisi toplayan kişi Petrus'un yanına geldi ve, "Öğretmeniniz vergi ödemiyor mu?" diye sordu. Bu resmi bir vergi değil, tapınağa yardım için her Yahudi'nin yılda bir kez ödemesi gereken dini bir vergiydi. Bu vergiyi ödemeyi reddetmek, tapınağa sadakatsizlik olarak görülüyordu ve rabbilere göre bu en büyük günahtı. İsa'nın, rabbilerin kendilerinin çıkardığı yasalara karşı olan tutumu ve gelenekleri savunanları açıkça kınaması, O'nu, tapınak hizmetini yok etmeye çalışıyormuş gibi göstermek için bir gerekçe olarak kullanıldı. Düşmanları şimdi onu suçlamak için bir fırsat yakaladılar. Vergi toplayan görevli bile önyargılı yaklaşımıyla onların amacına hizmet ediyordu.

Petrus vergi görevlisinin sorusunda İsa'nın tapınağa bağlılığından şüphe ettiğini sezinledi. Kurtarıcı'sını savunarak araya girdi ve O'na hiç danışmadan İsa'nın vergi vereceğini söyledi. Petrus soru soranın amacını kısmen anlamıştı. Bu vergiden muaf tutulan bazı halk sınıfları vardı. Musa'nın zamanında Levililer tapınak hizmeti için tayin edildiğinde onlara halkın arasında hiçbir miras verilmedi. Rab şöyle dedi: "Bu yüzden Levililer kardeşleri olan öbür oymaklar gibi pay ve miras almadılar. Tanrınız Rab'bin sözü uyarınca onların mirası Rab'dir." İsa'nın zamanında özellikle hahamlar ve Levililer kendilerini tapınağa adamış kimseler olarak görülürlerdi ve tapınağa yapılan parasal yardıma katılmaları gerekmiyordu. Peygamberler de bu vergiden muaftılar. Yahudi önderler İsa'dan bu vergiyi ödemesini talep ederek O'nun bir öğretmen ya da peygamber olduğu iddiasını da reddetmiş ve O'na sıradan bir kimse gibi davranmış oluyorlardı. İsa'nın bu vergiyi ödemeyi reddetmesi tapınağa karşı sadakatsizlik olarak görülürdü; diğer yandan bu verginin ödenmesi, onların İsa'nın bir peygamber olduğu iddiasını reddetmelerini haklı çıkarıyor gibi kabul edilecekti.

Petrus çok kısa bir süre önce İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu olduğunu kabul etmişti; fakat Öğretmeninin karakterini gösterme fırsatını kaçırdı. Vergi görevlisine verdiği cevapta İsa'nın

vergiyi ödeyeceğini söyleyerek, hahamların ve yöneticilerin kabul ettirmeye çalıştığı yanlış görüşü adeta onaylamış oluyordu.

Petrus eve gelince daha kendisi bir şey söylemeden İsa ona "Simun ne dersin?" dedi. "Dünya kralları gümrük ya da vergiyi kimden alırlar? Kendi oğullarından mı, yabancılardan mı?" Petrus'un "yabancılardan" demesi üzerine İsa "o halde oğullar muaftır" dedi.Bir ülkenin halkı, krallarının tahtta kalması için vergi öderken, kralın kendi çocukları bu vergiden muaftır. Bu yüzden Allah'ın halkı olan İsrail'in, O'nun görevini sürdürmesini sağlaması gerekiyordu; fakat Tanrı'nın Oğlu'nun böyle bir zorunluluğu yoktu. Eğer hahamlar ve Levililer tapmakla olan ilişkilerinden dolayı vergiden muafsa, tapınağın, babasının kutsal evi olduğu Kişi onlardan çok daha muaf olmalıydı.

Eğer İsa vergiyi hiçbir itirazda bulunmadan hemen ödemiş olsaydı, onların iddialarını haklı çıkarmış ve böylece kendisinin ilahiliğini inkar etmiş olurdu; fakat vergi ödemeye karşı çıkarken, bu talebin temelinde yatan iddiayı reddetti. Verginin ödenmesini bu şekilde sağlayarak ilahi bir karaktere sahip olduğunu kanıtladı. O'nun Tanrı ile bir olduğu kanıtlanmış oldu. O, normal bir vatandaş gibi vergi öde- memeliydi.

İsa Petrus'a şöyle buyurdu: "Göle gidip oltanı at. Tuttuğun ilk balığı çıkar. O'nun ağzını aç. Dört dirhemlik bir akçebulacaksın. Parayı al ve ikimizin vergisi olarak onlara ver." İlahiliğini insanlığı ile gizlemiş olmasına rağmen, bu mucizede İsa yüceliğini açıkça gösterdi. O'nun, Davut aracılığıyla şu sözleri söyleyen Kişi olduğu da açıkça görülmektedir: "Çünkü bütün orman yaratıkları ve dağlardaki bütün hayvanlar benimdir. Dağlardaki bütün kuşlan korurum, kırlardaki bütün yabanıl hayvanlar benimdir. Açıksam sana söylemezdim. Çünkü bütün dünya ve içindekiler benimdir."

İsa böyle bir vergiyi ödemek zorunda olmadığını açıkça gösterirken, bu konu üzerinde Yahudilerle hiçbir tartışmaya girmedi; çünkü Yahudiler İsa'nın sözlerini yanlış yorumlarlar ve onları aleyhinde kullanmaya çalışırlardı. Vergi ödemeyi reddederek onları gücendirmemek için adil bir şekilde kendisinden yapması istenilemeyecek bir şeyi yaptı. Bu ders öğrencileri için çok büyük bir önem taşıyordu. Onların tapınakla olan ilişkilerinde kısa bir süre sonra önemli değişiklikler olacaktı; ve İsa, bu örnekte onlara, gereksiz yere tartışmaya girmemelerini ve kendilerine karşı yapılan kötü hareketlere aynı tarzda karşılık vermemelerini öğretti. İmanlarının yanlış yorumlanmasına fırsat vermekten mümkün olduğunca kaçınmaları gerekliydi. İmanlılar gerçeğin hiçbir ilkesinden taviz vermemeleri gerekirken, mümkün olduğu ölçüde tartışmaya girmekten kaçınmalıdırlar.

Öğrencileri ile evde yalnız kaldığında ve Petrus gölün kıyısına gittiğinde İsa, diğer öğrencilerini yanına çağırdı ve onlara, "Yolda aranızda neyi tartışıyordunuz?" diye sordu. İsa'nın onları yanına çağırıp bu soruyu sorması konuya yolda tartışlıklarından daha farklı bir boyut getirdi. Bunu yaptıklarından dolayı utandılar ve kendilerini suçladılar. İsa onların uğruna öleceğini öğrencilerine anlatmıştı ve onların bencil hırsları, İsa'nın bencil olmayan ve fedakar sevgisine ne kadar da zıttı!

İsa onlara öldürülüp tekrar dirileceğini söylediğinde, onların imanını sınıyordu. Onlara açıklamayı arzuladığında sözlerini anlamaya hazır olsalardı, yürekleri acı ve umutsuzlukla dolardı. İsa'nın sözleri, onlardan ayrı düştüğünde ve onlar hayal kırıklığına uğradıklarında öğrencilerini teselli edecekti. Fakat kendisini nelerin beklediğini açıkça belirtmemesine rağmen, Kudüs'e gideceğini söylemesi, onların yüreğindeki krallığın çok yakında kurulmak üzere olduğu umutlarını canlandırdı. Bu en yüksek mevkilerde kimlerin olacağı ile ilgili soruları gündeme getirdi. Petrus gölden döndükten sonra öğrenciler, ona Kurtarıcı'nın sorduğu sorudan söz ettiler ve sonunda içlerinden biri İsa'ya şu soruyu sordu: "Göklerin Egemenliğinde en büyük kim?"

Kurtarıcı öğrencilerini etrafında topladı ve onlara şöyle dedi: "Birinci olmak isteyen en sonuncu olsun. Herkesin hizmetkarı olsun." Bu sözler, öğrencilerin anlayamayacağı kadar ciddi ve etkileyiciydi. İsa'nın fark ettiğini onlar göremediler. İsa'nın krallığının doğasını anlayamadılar ve bu bilgisizliklerinin kaynağı kendi aralarında oluşturdukları rekabet ve çekişmeydi. Fakat bunun asıl nedeni daha da önemliydi. İsa krallığının doğasını açıklayarak belki o an için onların aralarındaki bu çekişmeyi önleyebilirdi; fakat bu sadece geçici bir çözüm olurdu. Onlar ilahi bilginin tümünü aldıktan sonra bile, yüreklerindeki rekabet duygusu yüzünden aynı sorun tekrar ortaya çıkabilirdi. Böylece İsa'nın yeryüzünden ayrılışından sonra imanlı topluluğunun başına bir felaket gelebilirdi. Aslında en yüksek mevki için yapılan çekişmenin kaynağı, gökyüzündeki ilk anlaşmazlığın başlangıcının ve İsa'nın gökyüzünden yeryüzüne insanlığın uğruna ölmek için inmesinin sebe-bine dayanır. Bir zamanlar gökyüzünde Tanrı'nın Oğlu'na en sıkı bağlarla bağlı olan, tüm meleklerden daha üstün olan Şeytan'ın, "güzel sabah yıldızının" görüntüsü İsa'nın gözünde canlanır. Şeytan şöyle demişti: "Göklere çıkacağım, kendimi Yücelerin Yücesi'ne eşit kılacağım."

Kendini yüceltme arzusu gökyüzünde bir çekişmenin ortaya çıkmasına ve meleklerden bir kısmının gökyüzünden kovulmasına neden oldu. Şeytan, En Yüce Olan gibi olmayı gerçekten istemiş olsaydı, kendisine gökyüzünde verilen konumu asla hak etmezdi; En Yüce Olanın ruhunda asla bencillik yoktur. Şeytan Allah'ın karakterine değil, O'nun gücüne sahip olmayı arzuladı. Kendisi için en yüksek konumu elde etmeye çalıştı ve onun ruhu ile kandırılan herkes aynı şeyi yapacaktır. Böylece yabancılaşma, anlaşmazlık ve çekişme kaçınılmaz olacaktır ve bunun sonucunda en güçlü olan diğerlerinin üzerinde hüküm sürecektir. Şeytan'ın egemenliğinin temelinde yatan ilke zor kullanmaktır; her birey, bir diğerini kendisinin ilerlemesine engel ya da daha üst bir konuma geçmek için basamak olarak görür.

Şeytan, Allah'a eşit olmayı kazanılması gereken bir hak olarak görürken, İsa, Yüce Kişi "yüceliğini bırakarakkul özünü aldı ve insan benzeyişinde doğdu. İnsan benzeyişinde doğmuş olarak ölüme, çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı." Şimdi çarmıh O'nun tam önündeydi; ve O'nun kendi öğrencilerinin yürekleri öylesine bencil arzularla doluydu ki -tıpkı Şeytan'ın egemenliğinin öğrencileri gibi efendilerine karşı sempati duyamıyorlardı, hatta kendisini onların uğruna alçalttığını söylediğinde bile O'nu anlayamıyorlardı.

İsa ağır başlılığıyla ve ciddiyetiyle insanların yaptıkları kötülükleri önlemeye çalıştı. Göksel Egemenliğin prensiplerinin neler olduğunu ve onların gökyüzünün değer ölçülerine göre hangi gerçeklere dayalı olduğunu gösterdi. Kibir ve kendilerini üstün görme arzusu ile hareket edenler, aldıkları lütufların karşısında Allah'a nasıl hizmet etmeleri gerektiğini değil, alacakları ödülleri ve kendi şahsi çıkarlarını düşünüyorlardı. Kendi-lerini Şeytan ile özdeşleştirdikleri için onlar Göklerin Egemenliğinde asla yer almayacaklardı.

Onurdan önce tevazu gelir. O, insanlara yüksek bir mevki vermek için Vaftizci Yahya gibi Allah'ın huzurunda mütevazı bir yeri olan hizmetkarları seçti. Çocuğa en çok benzeyen hizmetkar Allah için en iyi işi yapacaktır. Göksel varlıklar kendisini yüceltmeyen, bilakis başkalarını kurtarmak isteyenlerle birlikte çalışırlar. İlahi yardıma ihtiyacı olduğunu en derin şekilde hisseden kişi bunun için Allah'a yakaracak- tır. Kutsal Ruh, ruhunu güçlendirecek ve ruhsal anlayışını geliştirecek olan İsa'nın düşüncelerini ona iletecektir. Böylece o, günahlarının içinde yok olup giden insanları kurtarmak için İsa ile birlikte çalışacaktır. O, görevi için meshedilmiştir ve birçok bilge ve aydın kimsenin başarısız olacağı yerde o başarılı olacaktır.

Fakat insanlar, Allah'ın, büyük planını gerçekleştirmesi için kendilerine mutlaka ihtiyacı olduğunu düşünerek kendilerini yücelttiklerinde, Rab onların devre dışı kalmalarına sebep olur. Rab'bin onlara bağımlı olmadığı açıkça gösterilir. Onların geri çekilmelerinden dolayı Allah'ın işi durmaz. Fakat daha büyük bir güçle devam eder. Krallığının doğası ile ilgili olarak eğitilmeleri öğrencileri için yeterli değildi. Asıl ihtiyaçları olan şey, yüreklerinde, kendilerini onun prensipleri ile uyum içine getirecek bir değişim yaşamalarıydı. İsa yanına küçük bir çocuk çağırdı ve onu orta yere dikip şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim, yolunuzdan dönüp küçük çocuklar gibi olmazsanız, Göklerin Egemenliğine asla giremezsiniz." Temiz kalplilik, fedakarlık ve karşılıksız sevgi gökyüzünün değer verdiği ve aynı zamanda küçük bir çocuğa özgü özelliklerdir. Gerçek büyüklüğün ölçüsü budur.

İsa, krallığının dünyasal değerlere ve gösterişe dayalı olmadığını öğrencilerine tekrar açıkladı. İsa'nın yanında insanların arasında ayırım gözetilmez. Zenginler ve yoksullar, bilgeler ve cahiller dünyasal yücelik düşüncesinden uzak bir şekilde bir araya gelirler. Hepsi de İsa'nın kendi kanıyla kurtardığı ve aynı şekilde kendilerini Allah'a emanet eden Kişi'ye bağımlı olan kişiler olarak bütünleşirler.

Günahından içtenlikle dönen kişi Allah'ın nazarında değerlidir. Allah mevkilerine, zenginliklerine ya da yoksulluklarına ve bilgeliklerine ya da cahilliklerine göre değil, İsa ile birlikteliklerine göre insanları damgalar. Yüce Rab, yumuşak huylu ve alçakgönüllü olanlardan hoşnuttur. Davut şöyle dedi: "Zafer kalkanını verirsin bana... (insan karakterindeki bir özellik olarak) lütfün yüceltir beni."

İsa şöyle dedi: "Böyle bir çocuğu benim adım uğruna kabul eden, beni kabul etmiş olur." "Beni kabul eden de beni değil, beni göndereni kabul etmiş olur." Rab şöyle diyor: "Gökler tahtım, yer de ayaklarımın basamağıdır... Alçakgönüllü ve ruhu ezik olana, sözümden titreyen kişiye bakarım." Kurtarıcı'nın sözleri öğrencilerin yüreğinde şüphe uyandırdı. Hiç biri verilen

cevapta özellikle işaret edilmemişti; fakat Yuhanna bir durumda kendi hareketinin haklı olduğundan şüphe duymaya yöneldi. İsa'ya bu konuyu bir çocuğun ruhuyla anlattı. Yuhanna "öğretmenim" dedi, "Senin adınla cin kovan birini gördük, fakat bizi izleyenlerden olmadığı için ona engel olmaya çalıştık."

Yakup ve Yuhanna bu adama engel olmakla Öğretmenlerinin onurunu koruduklarını düşünmüşlerdi; kendi aralarında bile kıskançlık duyduklarını görmeye başladılar. İsa'nın yaptığı uyarıyı dikkate alarak kendi hatalarını kabul ettiler. "Ona engel olmayın" dedi İsa, "çünkü benim adımla mucize yapıp da hemen ardından beni kötüleyecek yoktur." İsa'ya dostça davranan hiç kimse reddedilmeyecekti. İsa'nın karakterinden ve çalışmalarından derinden etkilenen ve imanlı yüreklerinde O'na yer açan birçok kişi vardı; İsa gibi kişinin karakterini okuma yeteneğine sahip olmayan öğrencileri, bu kişilerin cesaretini kırmamak için çok dikkatli olmalıydılar. İsa artık kişisel olarak onlarla birlikte değilken ve önlerinde gerçekleştirmeleri gereken işler varken, dışlayıcı ve dar görüşlü hareketlere göz yummaları ve efendilerinden gördükleri sonsuz sevgiyi ve şefkati çevrelerindeki insanlara göstermeleri gerekiyordu.

Bir kişi ile her bakımdan görüş ayrılığı içinde olmamız, bize onun Allah için çalışmasını engelleme hakkı vermez. İsa, Yüce Öğretmen'dir; hiç kimseyi kendi görüşlerimiz doğrultusunda yargılamamalı; aksine her birimiz İsa'nın yanı başına oturmalı ve ondan ders almalıyız, Allah'ın gönüllü kıldığı her insan İsa'nın bağışlayıcı sevgisini ileten elçilerdir. Allah'ın ışığını diğer insanlara iletenlerin cesaretini kırmamak ve O'nun gönderdiği bu ışığın dünyaya ulaşmasını engellememek için çok dikkatli olmalıyız!

Tıpkı bir kişinin Kurtarıcı'nın adına mucize yapmaya çalışmasını engelleyen Yuhanna gibi, öğrencilerden birinin İsa'ya iman eden birine karşı sert ve katı bir harekette bulunması, o kişinin kaybedilmesine ve onun düşmanın tarafına geçmesine neden olabilirdi. İsa, "Her kim ken-disine iman edeni günaha düşürürse, boynuna kocaman bir değirmen taşı geçirilip denize atılmasının onun için daha iyi olacağını"söyledi ve şöyle ekledi: "Eğer elin seni günaha sokarsa, onu kes. Çolak olarak yaşama kavuşman, iki el sahibi olarak sönmez ateşe, cehenneme gitmenden iyidir. Eğer ayağın seni günaha sokarsa, onu kes. Tek ayaklı olarak yaşama kavuşman, iki ayak sahibi olarak cehenneme atılmandan iyidir."

İsa neden böyle ciddi ve sert konuştu? Çünkü "İnsanoğlu kaybedileni kurtarmaya geldi." Öğrenciler, insanlara gökyüzünün hakiminin gösterdiğinden daha az ilgi mi gösterecekti? Allah katında tüm insanlar değerlidir. Bir insanı İsa'dan uzaklaştırmak ne kadar büyük bir günahtır! Çünkü o takdirde Kurtarıcı'nın gösterdiği sonsuz sevgi ve kendisini alçaltarak onun uğruna acı çekmesinin bir önemi kalmayacaktır.

"İnsanı günaha düşüren tuzaklardan ötürü vay dünyanın haline." Şeytan tarafından kandırılan dünya, elbette ki İsa'nın yolundan gidenlere karşı olacak ve onların imanlarını yok etmeye çalışacaktır; fakat İsa'nın adıyla bunu yapanların vay haline! O'na hizmet ettiklerini iddia eden, fakat O'nun karakterini yanlış tanıtanlar Rab'bimizi küçük düşürmeye çalışırlar; böylece birçok kişi kandırılır ve yanlış yola yöneltilir.

Ne tür bir fedakarlık gerektirirse gerektirsin, Kişi'yi günaha sürükleyen ve İsa'nın onurunu zedeleyen her türlü alışkanlık ve davranıştan vazgeçmek gerekir. Allah'ın onurunu kıran hareket insanlara hiçbir fayda sağlayamaz. Dürüstlüğün ilkelerini ihlal eden hiç kimse gökyüzünün nimetlerinden faydalanamaz. İşlenen bir tek günah bile kişinin karakterinin bozulması ve diğer insanların da yanlış yola yöneltilmesi için yeterlidir. Bedeni ölümden kurtarmak için elin ya da ayağın kesilmesi hatta gözün çıkarılması gerekiyorsa ölüm getiren günahtan vazgeçmek için daha ne kadar ciddi olmalıyız!

Adak hizmetinde tuz her kurbana atılır. Bu, buhur sunusu gibi sadece İsa'nın dürüstlüğünün yapılan hizmetin Allah tarafından kabul edilmesini sağlayabileceğini gösterir. "Kendilerini Allah'a diri, kutsal ve onu hoşnut eden bir kurban olarak sunanlar,"0hayat kurtaran tuz olarak Kurtarıcımızın dürüstlüğünü almalıdırlar. O zaman tuzun bozulmayı önlediği gibi, onlar da toplumun ahlakının bozulmasını ve insanların kötülük yapmasını engelleyen "Dünyanın tuzu" haline gelirler.1Fakat tuz kendi tadını kaybederse ve İsa'nın sevgisinden yoksun olarak kutsallık sadece kişinin sözlerinde kalırsa, onun iyilik yapacak gücü de kalmamış olur. O'nun yaşamı dünyayı kurtarıcı bir etkiye sahip olmaz. İsa bir bakıma şöyle der: Krallığımın kurulmasında harcadığınız enerjiniz ve yeterliliğiniz Benim Ruhum u anlamanıza bağlıdır. 'İnsanlara yaşam veren tuz' olabilmek için benim merhametimin paydaşçısı olmalısınız. O zaman aranızda hiçbir çekişme, bencillik ve daha yüksek bir konuma erişme arzusu olmayacaktır. Kendi çıkarını değil, başkalarının çıkarını ön planda tutan sevgiye sahip olacaksınız.

Tövbe eden günahkar gözlerini "dünyanın günahını ortadan kaldıran Tanrı Kuzusu'na"çevirsin; ve O'na bakarak karakteri değişsin. Böylece korkuları ve kederi sevince, şüpheleri umuda döner. Taşlaşmış olan kalbi yumuşar. Yüreği sevgiyle dolar. İsa onun yüreğinde yaşam veren su kaynağıdır. Dert ve kederin ne olduğunu çok iyi bilen, kaybolanları kurtarmak için çalışan, hor görülen, alay edilen, görevini tamamlayıncaya dek bir şehirden diğerine sürülen Acıların İnsanı'nı İsa'da gördüğümüzde; çarmıhta büyük acılar içinde öldüğünü ve Getsemani'de kanını insanlığının kurtuluşu uğruna döktüğünü gördüğümüzde yüreğimizdeki kibir yok olacaktır. İsa'ya baktığımızda kendi ilgisizliğimizden ve bencilliğimizden utanacağız. Tüm yüreğimizle Kurtarıcımız için çalışmayı isteyeceğiz. Bizler de O'nun uğruna çektiği büyük acıya ve gördüğü zulme paydaş olmak için çarmıhımızı alıp sevinçle O'nu takip edeceğiz.

İmanı güçlü olan bizler, kendimizi hoşnut etmeye değil, güçsüz olanların zayıflıklarını yüklenmeye borçluyuz." İsa'ya inanan kişinin imanı zayıf ve adımları küçük bir çocuğunki gibi aksak bile olsa, O, kendisine değer verecektir. Bize başkalarının üzerinde avantaj sağlayan her şey ile, yani tahsilimiz, karakterimizdeki dürüstlük, aldığımız dini eğitim ve dini deneyimlerimizle, Allah'ın lütfunu bizden daha az almış olanlara borçluyuz; gücümüz yettiğince onlara yardım etmeliyiz. Eğer bizler güç- lüysek, güçsüzlere destek olmalı ve onları korumalıyız. Allah'ın isteklerine her zaman uyan kutsal melekler O'nun çocuklarına yardım etmekten zevk duyarlar. Karakteri zayıf ve güçsüz olanlara özellikle yardım etmeye çalışırlar. İnsanlar ihtiyaç duydukları anda melekler, yüreklerindeki kibir ile savaşan ve çevrelerindeki

kişiler tarafından cesaretleri kırılmaya çalışılanların her zaman yanında olurlar; bu çalışmada İsa'nın gerçek takipçileri de yer alacaktır.

Bu küçüklerden biri hata yapar ve size karşı yanlış bir harekette bulunursa, onu tekrar doğru yola getirmek sizin görevinizdir. O'nun barışmak için ilk çabayı göstermesini beklemeyin. "Siz ne dersiniz?" dedi İsa, "Bir adamın yüz koyunu olsa ve bunlardan biri yolunu şaşırsa, doksan dokuzunu dağlarda bırakıp yolunu şaşıranı aramaya gitmez mi? Eğer onu bulacak olursa size doğrusunu söyleyeyim, yolunu şaşırmamış olan doksan dokuzu için sevindiğinden daha çok onun için sevinir. Bunun gibi, göklerdeki Babanız da bu küçüklerden birinin bile kaybolmasını istemez."

Yumuşak huylu olun "Siz de ayartılmamak için kendinizi kollayın." Yanlış yapana git ve "Her şey yalnız ikinizin arasında kalsın." Birinin yaptığı bir yanlışı başkalarına yayarak onu utandırmayın. İsa'nın adını taşıyan kişinin hatasını ve günahını herkese yaymak suretiyle İsa'nın onurunu zedelemeyin. Gerçek, hata yapan kişiye açıkça anlatılmalıdır; onun kendisini düzeltebilmesi için hatasını görmesi gerekir. Fakat Sizler onu yargılamamalı ya da onun hakkında hüküm vermemelisiniz. Kendinizi haklı çıkarmaya çalışmamalısınız. Tüm çabanız onu tekrar doğru yola getirmek için olmalıdır. Yaralı bir yüreği sarmak için en yumuşak dokunuşa, en ince hassasiyete ihtiyaç yoktur. Sadece, kaynağını çarmıhta acı çeken Kişi'den alan sevgi bu yarayı sarabilir. Kardeş kardeşe şefkat göstermeli ve başarılı olduğu takdirde bilmeli ki "ölümden bir can kurtarmış ve bir sürü günahı örtmüş olur."

Fakat bazen bu çaba bile sonuç vermeyebilir. İsa şöyle dedi: "Ama dinlemezse, yanına bir ya da iki kişi daha al." Bu şekilde bir tek kişinin başarısız olduğu yerde birkaç kişi olduğunda onun üzerinde daha güçlü bir etki bırakıp onu doğru yola döndürebilirler. Aralarındaki meseleye karışmadan, tarafsız davranacaklardır ve bu, hata yapan kişinin onların tavsiyelerini daha ciddiye almasını sağlayacaktır.

Eğer onların sözünü dinlemek istemiyorsa ve o ana kadar dinlememişse, durum imanlılar topluluğuna bildirilmelidir. İmanlılar topluluğunun üyeleri Mesih'in temsilcileri olarak bu kişinin doğru yola tekrar girebilmesi için birlikte dua etmelidir. Kutsal Ruh yolunu şaşıran kişinin tekrar Allah'a dönmesi için imanlılar aracılığıyla konuşur. Elçi Pavlus şöyle der: "Böylece Allah'ın kendi aracılığımızla çağrıda bulunuyormuş gibi Mesih'in adına elçilik ediyoruz." Bu dileği reddeden, kendisini İsa'ya bağlayan bağı koparmış ve kendisini imanlılar topluluğundan a- yırmış olur. Bununla ilgili olarak İsa şöyle demiştir: "Onu putperest ya da vergi görevlisi yerine koyun." Fakat ona, Allah'ın merhametinden yoksun bir kişi gözüyle bakılmamalıdır. Önceki kardeşleri tarafından hor görülmemeli ya da ihmal edilmemeli; aksine o kişiye sevgi ve şefkat gösterilmeli, ona nazik davranılmalı ve o, İsa'nın tekrar kendi sürüsüne katmak için aradığı kayıp koyunlardan biri olarak görülmelidir.

İsa'nın, hataya düşen kişilere karşı nasıl davranılması gerektiğini belirtmek için verdiği ders, İsrail'e Musa aracılığıyla verilen öğretide daha ayrıntılı bir şekilde tekrarlanır: "Kardeşine yüreğinde nefret besle-meyeceksin. Komşun günah işlerse onu uyaracaksın. Yoksa sen de

günah işlemiş olursun." Yani, eğer bir kimse, İsa'nın verdiği, hataya düşen ya da günah işleyen insanları doğru yola getirme görevini ihmal ederse, kendisi de günaha katılmış olur. Önleyebileceğimiz kötülükleri önlemediğimiz takdirde, bu hareketleri kendimiz yapmış kadar sorumlu oluruz.

Fakat yanlış yoldaki kimseye hatasını göstermeli ve bunu kendi aramızda bir eleştiri konusu haline getirmemeliyiz; imanlılar topluluğuna bildirildikten sonra da bu konuyu başkalarına anlatmamalıyız. İmanlıların hata yaptıklarını bilmek, inançsız dünyanın da hata yapmasına yol açacaktır; ve bunu yapmaya devam ettiğimiz sürece kendimize sürekli zarar veririz; çünkü sadece bakarak değişebiliriz. Bir kardeşimizin hatasını düzeltmeye çalışırken, Kutsal Ruh onu kendi kardeşlerinin bile eleştirilerinden ve daha da önemlisi de inançsız dünyanın tenkitlerinden korumamız için bize yol gösterecektir. Bizler de hatalar yapmakta ve İsa'nın merhametine ve affına ihtiyaç duymaktayız. O'nun bize yardımcı olmasını istediğimiz gibi, O da bizim diğer insanlara yardımcı olmamızı ister. Yeryüzünde bağlayacağın her şey, göklerde de bağlanmış olacak; yeryüzünde çözeceğin her şey, göklerde de çözülmüş olacak." Sizler gökyüzünün elçileri olarak hareket ediyorsunuz ve yaptığınız çalışmaların izleri sonsuza dek kalıcıdır.

Fakat bu büyük sorumluluğu tek başına taşımamalıyız. O'nun sözünün içtenlikle dinlendiği her yerde İsa vardır. Sadece imanlılar topluluğunun değil, sayıları az bile olsa kendisinin adıyla bir araya gelen öğrencilerinin yanındadır. "Yeryüzünde aranızdan iki kişi dileyecekleri bir şey için uyuşurlarsa, göklerdeki Babam dileklerini yerine getirir."

İsa "göklerdeki Babam" dediğinde, zor günlerinde onlara destek olarak, çektikleri acıları hafifletmeye çalışarak, sevgi ve şefkat göstererek insanlığı ile öğrencilerine bağlı iken, aynı zamanda ilahiliğiyle de Yüce Allah'a bağlı olduğunu hatırlatıyordu. Bu ne harika bir güvenceydi! Gökyüzünün elçileri günahın içinde kaybolanları kurtarmak için insanlarla bütünleşir ve onlarla birlikte çalışır. Onların İsa'ya yaklaşmalarını sağlamak için gökyüzünün ve insanların gücü birleşir.

Bu Bölüm Matta 17:22-27; 18:1-20; Markos 9:30-50 ve Luka 9:46- 48'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 49. ÇARDAK BAYRAMINDA

Yahudiler yılda üç kez dini bayramları kutlamak üzere Kudüs'te bir araya geliyordu. Bulut direğinde gizlenen İsrail'in görünmez önderi bu büyük buluşmalarla ilgili buyrukları vermişti. Yahudiler tutsak oldukları yıllar boyunca bu bayramları kutlayamadılar; fakat halk kendi ülkesine kavuştuğunda bu kutlamalara tekrar başlandı. Allah bu kutlamalar sayesinde halkının kendisini hatırlamasını sağlamayı amaçlıyordu. Fakat birkaç istisna, hahamlar ve halkın dini liderleri bunu göz ardı ettiler. Bu milli birliktelikleri buyuran ve onların önemini anlayan Kişi onların amaçlarından saptırıldıklarına tanık oldu.

Yahudilerin Çardak Bayramı1yılın son bayramıydı. Allah bu süre boyunca halkının, kendisinin lütfunu ve iyiliğini yansıtmasını amaçlamıştı. Tüm ülke Allah'ın rehberliğindeydi ve O'nun lütfunu alıyordu. Allah gece ve gündüz halkını gözetmeye devam etti. Güneş ve yağmur yeryüzünde ürünlerin yetişmesini sağladı. Filistin'in vadilerinden ve ovalarından ürünler toplanmıştı. Zeytinler toplanmış ve şişelere kıymetli zeytin yağı olarak doldurulmuştu. Hurma ürününü vermişti. Mor üzüm salkımları ezilerek üzüm şırası haline getirilmişti.

Bayram yedi gün sürüyordu ve Filistin halkı ile birlikte ülkenin dört bir yanından uzaktan ve yakından insanlar bu bayramı kutlamak için sevinç içinde Kudüs'e geliyorlardı. Genç ve yaşlı, zengin ve yoksul herkes iyiliği ile bu yılı onurlandıran ve yıl boyunca bereketini onlardan esirgemeyen Allah a şükranlarını sunmak için yanlarında armağanlar getiriyorlardı. Göze hoş gelen ve evrensel sevinç ifade eden bir manzara vardı; şehir güzel bir orman görünümündeydi.

Bu bayram vesilesiyle halk, topladıkları ürünleri ve İsrail'in çölde kaldıkları süre boyunca halkını koruduğu için Allah'a şükranlarını sunuyordu. İsrailliler çölde çadırda yaşadıkları zamanı anmak için kulübelerde ve ağaçların yeşil dallarından oluşan çardaklarda yaşıyorlardı. Bunlar caddelerde, tapınağın avlusunda ya da evlerin çatısında kuruluydu. Hatta Kudüs civarındaki tepelerde ve ovalarda çardaklar kurulur ve insanlarla dolup taşardı.

Halk ilahiler söyleyerek ve Allah'a şükranlarını sunarak bu bayramı kutluyordu. Bayramdan birkaç gün önce, günahların açıkça itiraf edilmesinden sonra halkın gökyüzü ile uyum içinde olduğunun bildirildiği Kefaret Günü vardı. Böylece bayramı kutlamak için hazırlık yapılmış olunuyordu. "Övgüler sunun, Rab'be! Şükredin Rab'be; çünkü O iyidir. Sevgisi sonsuzdur." Halk hep bir ağızdan "Hozana" diye haykırarak ilahiler söylüyordu. Tapmak evrensel sevincin merkeziydi. Görkemli törenler burada yapılıyordu. Kutsal binanın beyaz mermer basamaklarının her bir yanında Levililerin korosu söylenen ilahileri yönetiyordu. Halk ellerinde hurma ve mersin ağacı dallarıyla ilahiler söylüyor ve koroya eşlik ediyordu. Halk çevredeki tepeler ve vadiler onların Allah a sundukları övgü ve şükran dolu sesleriyle yankılanınca- ya dek hep birlikte ilahiler söylüyor, uzaktaki ve yakındaki herkes onlara eşlik ediyordu.

Tapmak ve avlusu geceleri parlak ışıklarla aydınlatılıyordu. Asılı duran fenerlerden parlak ışıklar süzülüyor, halk büyük bir coşku içinde ellerindeki hurma dallarını sallıyor, Hozana diye haykırarak ilahiler söylüyordu. Bu görkemli törenler izleyenleri derinden etkiliyordu. Fakat

halkta en büyük sevinci yaratan ve tüm bu törenlerin en etkileyicisi olan, İsrail'in çölde yaşadığı bir olayın anıldığı törendi.

Gün ışımak üzereyken, gümüş boruların uzun ve tiz sesleri yankılanmaya başlıyor, halk kaldığı kulübelerden ve çardaklardan çevredeki tüm tepelerde ve vadilerde yankılanan sevinç çığlıkları atıyordu. Bayram günü böyle karşılanıyordu. Daha sonra Kidron vadisinden3akan sudan bir sürahi su dolduran haham, müzik eşliğinde yavaş adımlarla tapmağın merdivenlerini çıkmaya başlıyor ve şu ezgiyi söylüyordu: "Ayaklarımız senin kapılarında, Ey Kudüs."

Haham sürahiyi diğer hahamların bulunduğu avlunun ortasında yer alan sunağa taşırdı. Burada her birinin yanında birer hahamın bulunduğu iki adet gümüş küvet vardı. Küvetlerden birine su sürahisi, diğerine ise şarap sürahisi batırılırdı ve her iki sürahinin içindekiler Kidron vadisine akıtılır, buradan da Ölü Deniz'e5ulaşırdı. Bu kutsal su gösterisi, çölde İsrail halkının susuzluğunu gidermek için Allah'ın emriyle yarılan ve içinden su fışkıran kayayı temsil ediyordu. Daha sonra sevinç içinde şu ezgiler söyleniyordu: "İsrail halkı o gün şöyle diyecek: 'Rab gücümüz ve ezgimiazdir. Kurtuluş pınarlarından sevinçle su alacaksınız.'"

Yusufun oğulları Çardak Bayramına katılmak için hazırlık yaparlarken, İsa'nın hiçbir hazırlık yapmıyor gibi göründüğünü gördüler. O'nun hareketlerini merakla izlediler. İsa, Beytsayda'daki iyileştirmesinden beri büyük bayramlara katılmamıştı. Kudüs'teki Yahudi liderlerle gereksiz yere tartışmaktan kaçınmak için çalışmalarına Celile'de devam etmişti. Büyük dini kutlamalara katılmaması ve hahamların ve rabbilerin O'na düşmanlık duyması çevresindeki kişilerin, hatta kendi öğrencilerinin ve yakınlarının bile şaşırmasına neden olmuştu. Öğretilerinde Allah'ın Yasası'na uymanın önemini özellikle belirtmişti. Buna karşın ilahi olarak buyurulan bu kutsal hizmete bu kez bizzat kendisi ilgi göstermi- yormuş gibi görünüyordu. Kötü ün yapmış olan kimselerle ve vergi görevlileriyle bir araya gelmesi, rabbilerin törenlerine ilgi göstermemesi ve Sebt günü ile ilgili geleneksel kurallar hakkında getirdiği bazı serbestlikler, dini liderlerin O'ndan nefret etmesine ve şüphe duymasına yol açıyordu. Kardeşleri O'nun halkın gözünde bilgili kimseler olarak görünen hahamlara ve din yorumcularına itibar etmemesini bir büyük hata olarak görüyorlardı; fakat O'nun günahsız ve lekesiz yaşamına tanık olmuşlardı. Kendilerini O'nun öğrencileri olarak görmemelerine rağmen O'nun çalışmalarından derinden etkilendiler. Celile'deki ünü onların hırslarını tatmm ediyordu; hala kendisinin iddia ettiği kişi olduğunu Ferisilerin görmesini sağlayacak bir kanıt göstermesini umut ediyorlardı. Yüreklerindeki şu düşünce ile övünüyorlardı: "Ya O İsrail'in Kralı Mesih ise!"

Bunu öyle çok merak ediyorlardı ki, sonunda İsa'ya Kudüs'e gitmesi için ısrar ettiler. "Buradan ayrıl, Yahudiye'ye git! Öğrencilerin de yaptığın işleri görsünler. Çünkü kendini açıkça tanıtmak isteyen bir kişi yaptıklarını gizlemez.Buradaki "eğer" sözü, onların yüreğindeki kuşku ve inançsızlığı açıkça gösterdi. O'nun korkak ve zayıf bir kişi olduğunu ima ettiler. Eğer O, kendisinin Mesih olduğunu biliyorsa, halkın arasına katılmaktan niçin çekiniyordu? Eğer gerçekten bu kadar büyük bir güce sahip ise, niçin cesur bir şekilde Kudüs'e gidip iddialarını orada halkın önünde savun-muyordu? Celile'de yaptığı harikulade işleri niçin Kudüs'te de

yapmıyordu? Issız ve tenha bölgelerde gizlenme! Bilgisiz köylüler ve balıkçıların yararına büyük işlerini gerçekleştir! Baş şehre git, hahamların ve yöneticilerin desteğini kazan ve yeni krallığı kurarak halkı tekrar bütünleştir! dediler.

İsa'nın kardeşleri, yüreği gösteriş hırsı ile dolu kimselere özgü bencil duygularla hareket ediyorlardı. Bu bencil duygular tüm dünyada hüküm sürüyordu. İsa'nın, dünyasal bir krallık kurmaya çalışmak yerine, kendisini Yaşam Ekmeği olarak bildirmesi onları gücendirmişti. Öğrencilerinin birçoğunun O'nu terk etmesi onları büyük ölçüde hayal kırıklığına uğratmıştı. İsa'yı terk ederek çarmıhtan da kaçmış oldular. Fakat yine de O'nun çalışmalarının açıkça gösterdiği gerçeği, yani O'nun, Allah'ın gönderdiği Kişi olduğu gerçeğini kabul etmek zorundaydılar.

İsa onlara, "Benim zamanım daha gelmedi; oysa sizin için zaman hep uygundur. Dünya sizden nefret edemez; fakat benden nefret ediyor; çünkü yaptıklarının kötü olduğuna tanıklık ediyorum. Siz bu bayramı kutlamaya gidin. Ben şimdilik gitmeyeceğim; çünkü benim vaktim henüz dolmadı. İsa bu sözleri söyleyip, Celile'de kaldı." Kardeşleri O'nunla otoriter bir ses tonuyla konuştular ve O'na bundan sonra nasıl bir yol izlemesi gerektiğini belirtmeye çalıştılar. İsa onların eleştirilerini dikkate almadı. O'nun gözünde kardeşleri, fedakar öğrencileri ile değil; dünya ile aynı karaktere sahiptiler. İsa şöyle demişti: "Dünya sizden nefret edemez; fakat benden nefret ediyor; çünkü yaptıklarının kötü olduğuna tanıklık ediyorum." Dünya ruhça kendisi gibi olanlardan nefret etmez; tersine onları kabul eder ve sahip çıkar.

İsa'nın gözüyle dünya, insanın boşa zaman harcaması ve kendisini yüceltmesi gereken bir yer değildi. İsa asla dünyasal güç ya da görkem elde etmeye çalışmadı. Bunlar O'nun için hiçbir değer taşımıyordu. Dünya, Allah'ın O'nu gönderdiği yerdi. O, büyük kurtuluş planını gerçekleştirmek üzere dünyanın yaşamı için gönderilmişti. Günahkar insanlığı kurtarmak için kendisine verilen görevi yerine getiriyordu. Son derece dikkatli davranmalı ve gereksiz yere kendisini tehlikeye atmaktan kaçınmalıydı. Görevinin her aşaması önceden belirlenmiş bir zamana göre yerine getirilecekti. Sabırla beklemeliydi. Dünyanın kendisinden nefret edeceğini ve görevinin, kendisinin ölümü ile sonuçlanacağını biliyordu. Fakat Allah O'nun vaktinden önce hareket edip kendisini tehlikeye atmasını istemiyordu.

İsa'nın gerçekleştirdiği mucizelerin haberi Kudüs'ten, Yahudilerin yaşadığı her yere yayıldı; aylardır bayramlara katılmamış olmasına rağmen, dünyanın dört bir yanından O'nu görmek umuduyla birçok kişi Çardak Bayramını kutlamaya geliyordu. Bayram kutlanmaya başlanmadan önce, herkes bir birine O'nun da gelip gelmediğini soruyordu. Ferisiler ve Yahudi liderler İsa'yı suçlamak için fırsat bulacaklarını umut ederek, kutlamalara katılmak için O'nun da gelmesini bekliyorlardı. Bayram boyunca O'nu arayıp, "O nerede?" diye sordular; fakat O'nun nerede olduğunu hiç kimse bilmiyordu. Herkes O'nu düşünüyordu. Hahamlardan ve Yahudi liderlerden çekindikleri için, hiç kimse O'nu Mesih olarak kabul etmeye cesaret edemiyordu. Her yerde O'nunla ilgili sessiz, fakat ciddi tartışmalar yapılıyordu. Diğerleri halkı kandırdığını iddia ederken, birçoğu O'nu, Allah tarafından gönderilmiş Kişi olarak savunuyordu.

Bu arada İsa sessizce Kudüs'e geldi. Şehrin dört bir yanından gelen halkın, kendisini fark etmemesi için, farklı bir yön izleyerek gelmeyi tercih etti. Bayramı kutlamaya giden kervanlardan herhangi birine katılmış olsaydı, halkın ilgisini çekerdi ve bu yüzden de şehre girerken herkes tarafından fark edilmiş olurdu. İsa'ya gösterilecek sevgi, dini otoritenin O'na karşı nefret duymalarına sebep olurdu. İsa bunu önlemek için şehre tek başına geldi. Bayram kutlamalarının en canlı olduğu bir sırada kalabalığın önünde tapınağın avlusuna girdi. Bayramlara katılmadığından dolayı kendisini hahamlardan ve dini liderlerden daha güçsüz hissettiği iddia edilmişti. Kendisini öldürmeye çalışan düşmanlarının arasında böylesine cesurca dolaşması herkesi şaşırttı.

Kalabalığın ilgi odağı haline gelen İsa, onlara daha önce hiç kimsenin hitap etmediği gibi hitap etti. Sözleri, İsrail'in yasalarını ve yerleşmiş geleneklerini hahamlardan ve rabbilerden çok daha iyi bildiğini açıkça gösterdi. Şekilciliğin ve geleneklerin oluşturduğu engelleri yıktı. Gelecekte yaşanacak olaylar gözlerinin önünde canlandı. Görünmeyeni görmüş Kişi olarak, olumlu yetki ile yersel ve göksel, insani ve ilahi konulardan söz etti. Sözleri son derece açık ve ikna ediciydi. Kefernahum'da halk O'nun öğretisine şaşırdı: "Çünkü sözü yetki doluydu." İnsanlığa vermek için geldiği lütufları reddedenlerin başlarına gelecek olan felaketler hakkında kendisini dinleyenleri defalarca kez uyardı. Tanrı tarafından gönderildiğine dair onlara mümkün olan her kanıtı gösterdi ve onların günahlarından dönmeleri için her türlü çabayı harcadı. Onlar tövbe edip günahlarından dönseler, İsa kendi halkı tarafından reddedilmez ve öldürülmezdi.

İsa'nın, yasayı ve peygamberlikleri bu kadar iyi bilmesi herkesi şaşırttı; ve birbirlerine şu soruyu sormaya başladılar: "Bu adam hiç öğrenim görmediği halde, nasıl bu kadar bilgili olabilir?" Yahudilerin okullarında öğrenim görmediği sürece hiç kimse yetkili bir öğretmen olarak kabul edilmiyordu. İsa ve Vaftizci Yahya cahil kimseler olarak tanıtıldılar; çünkü onlar, bu okullarda öğrenim görmediler. "Hiç öğrenim görmedikleri halde"Kutsal Yazı'yı bu kadar iyi bilmeleri onları dinleyenleri çok şaşırttı. Onlar gerçekten de hiçbir öğretmenden ders almamışlardı; fakat onların öğretmeni Tanrı'ydı. En yüce bilgiyi O'ndan almışlardı.

İsa tapınağın avlusunda konuşurken halk sessizlik içinde O'nu dinliyordu. İsa'ya en çok karşı olan kimseler, kendilerini O'na zarar veremeyecek kadar güçsüz hissettiler. O an herkesin ilgisi O'nun üzerindeydi.

"Bayramın son ve en önemli gününe dek"İsa halka dersler verdi. İsa bu günün sabahında halkın, günler süren kutlamalardan dolayı yorgun düştüğünü gördü. İsa ansızın yüksek sesle halka hitap etmeye başladığında, sesi tapınağın avlusu boyunca yankılandı:

"Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin. Kutsal Yazı'da dendiği gibi, bana iman edenin içinden 'diri su ırmakları akacaktır.'"Halkın durumu, İsa'nın bu açıklamayı yapmasını zorunlu kılmıştı. Günler süren kutlamalar boyunca düzenlenen görkemli törenler, fenerlerden süzülen göz kamaştırıcı ışıklar, hep birlikte söylenen ilahiler onların ilgi odağı olmuştu; fakat bu törenler zinciri, onlara, ruhsal ihtiyaçlarını karşılayacak ve gerçeğe olan susuzluklarını

giderecek hiçbir şey vermemişti. İsa onları yüreklerinde sonsuz yaşam için fışkıran bir su kaynağı olacak pınardan içmeleri için çağırdı.

Haham o sabah çölde kayanın yarılmasını anmak için düzenlenen töreni yerine getirdi. Kaya, kendi ölümü ile diri yaşam ırmaklarının susayanlara akmasını sağlayan Kişi'yi temsil ediyordu. İsa'nın sözleri Yaşam Suyu idi. Yaşam suyunun dünyaya akabilmesi için kalabalığın arasında cesurca ortaya çıktı. Şeytan, Yaşam Prensi'ni yok etmeyi düşündü; fakat yarılan kayadan yaşam suyu aktı. İsa, halka bunları anlatırken onların yüreklerini garip bir korku sardı. Birçoğu tıpkı Samiriyeli kadın gibi şöyle haykırmak istiyordu: "Efendi, bu suyu bana ver ki, bir daha susamayayım."

İsa insanların ruhsal ihtiyaçlarını biliyordu. Gösteriş hırsı, zenginlik ve onur insanın yüreğini asla tatmin edemez. "Bir kimse susamışsa, bana gelsin." Allah'ın nazarında zengin, yoksul, soylu ya da mütevazı tüm insanlar birbirine eşittir ve Allah, iman eden herkesi aynı şekilde kabul eder. O, insanların sıkıntılarını hafifletmeyi, acılarını dindirmeyi ve umudunu yitirenlere tekrar umut vermeyi vaat eder. İsa'yı dinleyenlerin çoğu yitirdikleri umutları için yas tutan kimselerdi. Birçoğunun yüreğinde gizli bir üzüntü oluşmaya başladı. Dünyasal yücelik ve insanların övgüsünü kazanarak aşırı hırslarını tatmin etmeye çalışıyorlardı; fakat her şeyi kazandıklarında susuzluklarını gideremedikleri boş bir su deposuna ulaşmak için ne kadar çok çaba gösterdiklerini anladılar. Çevrelerindeki bu görkemli manzaraya rağmen yine de mutsuz ve üzgündüler. İsa'nın ansızın söylediği şu sözler onları şaşırttı ve üzüntülerini hafifletti: "Eğer bir kimse susamışsa..." İsa'nın sözlerini dinledikçe yüreklerinde yeni bir umut ışığı yanmaya başladı. Kutsal Ruh, kendilerine karşılıksızca verilen kurtuluş lütfunun sembolünü onlara gösterdi.

İsa'nın susamış olanlara yaptığı çağrı halâ devam etmektedir ve bu çağrı, bizim üzerimizde, bayramın son gününde tapmakta bulunanlardan daha büyük bir etki yaratır. Yaşam pınarı herkese açıktır. Yorgun ve bitkin olanlar bu pınardan yaşam suyunu içmeye ve tekrar zindelik kazanmaya çağrılır. İsa şöyle haykırmaktadır: "Bir kimse susamışsa bana gelsin, içsin."Susamış olan gelsin. Dileyen yaşam suyundan karşılıksız alsın." "Benim vereceğim sudan içen, sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su içende sonsuz yaşam için fışkıran bir su kaynağı olacaktır."

Bu Bölüm Yuhanna 7:1-15 ve 37-39'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 50. TUZAKLARIN ARASINDA

İsa Kudüs'te bulunduğu süre içinde ajanlar tarafından sürekli olarak izlendi. O'nu susturmak için her gün yeni bir plan geliştirildi. Hahamlar ve yöneticiler onu tuzağa düşürmek istiyorlardı. O'nu şiddet kullanarak durdurmayı planlıyorlardı; onların yapmayı planladıkları sadece bundan ibaret değildi. Bu Celileli öğretmeni halkın önünde küçük düşürmeyi istiyorlardı.

Bayrama geldiği ilk gün Yahudi liderler O'nun yanma gelmişler ve hangi yetkiye dayanarak halka ders verdiğini sormuşlardı. İsa'ya duyulan ilgiyi, O'nun öğretme yetkisine sahip olup olmadığı ile ilgili konulara çekerek, kendi öğretilerini daha önemli göstermek ve O'ndan daha yetkili gibi görünmek istiyorlardı.

İsa şöyle dedi: "Benim öğretim benim değil, beni gönderenindir. Eğer bir kimse Allah'ın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Allah'tan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecek-tir." İsa kendisine itiraz eden Yahudilerin sorularına onlarla tartışmaya girerek değil, aksine kurtuluşları için gerekli olan gerçeği açıklayarak cevap verdi. Gerçeğin anlaşılması ve kabul edilmesinin akıldan çok kişinin yüreğine bağlı olduğunu söyledi. İlk önce gerçek kabul edilme-lidir; bu kişinin kendi iradesine olan saygısını işaret eder. Gerçek kabul edildiği zaman, kibir onun anlaşılmasını asla engelleyemez; fakat gerçek, ancak Allah'a bağlı kalarak içtenlikle yapılan çalışmanın sonucunda anlaşılacaktır; ve onun anlaşılması, insanın, Allah'ın Ruhu'nun açıkça gösterdiği günahlardan dönmesine bağlıdır. İnsan, gerçeğin bilgisini elde etmek için ne kadar büyük bir avantaja sahip olsa da, yüreği gerçeği kabul etmeye açık olmadıkça ve onun prensiplerine aykırı olan her türlü alışkanlık ve davranıştan bilinçli olarak vazgeçmedikçe, bu ona hiçbir fayda sağlamaz.

Kendilerini bu şekilde Allah'a teslim edenlere ve O'nun isteğini yerine getirmek için içtenlikle ve tüm kalpleriyle arzu edenlere, kurtuluşları için Allah'ın gücü olarak gerçek onlara gösterilir. Bu, Allah adına konuşan kişi ile, kendiliğinden konuşan kişinin ayırt edilmesini sağlayabilecektir. Ferisiler, Allah'ın isteğini yerine getirmek için asla çaba harcamamışlardı. Gerçeği bilmeye çalışmıyorlardı; fakat onu geçersiz kılmak için mazeretler bulmaya çalışıyorlardı; İsa, onların bu yüzden kendisinin öğretisini anlamadığını gösterdi.

İsa gerçek öğretmen ile bir sahtekarın ayırt edilmesini sağlayacak olan bir örnek verdi: "Kendiliğinden konuşan kendini yüceltmek ister, ama kendisini göndereni yüceltmek isteyen doğrudur ve O'nda haksızlık yoktur." Kendi yüceliğini arayan sadece kendiliğinden konuşmaktadır. Kendini yüceltme ruhu kendi kaynağına ihanet eder. Fakat İsa Allah'ın yüceliğini arıyordu. O, Allah'ın sözlerini konuştu. Bu gerçeğin öğretmeni olarak O'nun yetkisinin kanıtıydı.

İsa rabbilerin düşüncelerini okuyarak onlara ilahiliğini kanıtladı. Beytesta'da verdiği şifadan sonra onu öldürmek için komplo hazırlamaktaydılar. Böylece koruyucusu olduklarını iddia ettikleri yasayı bizzat kendileri ihlal etmiş oluyorlardı. İsa, Yahudilere, "Musa size Kutsal Yasa'yı vermedi mi? Yine de hiçbiriniz yasayı yerine getirmiyor. Neden beni öldürmek

istiyorsunuz?" dedi. İsa'nın bu sözleri ansızın yanıp sönen bir ışık gibi batmak üzere oldukları çukuru rabbilerin gözlerinin önüne getirdi. Bir an için dehşete düştüler. Sınırsız Güç ile savaşa girdiklerini gördüler; bir başkasının kendilerini uyarmasını istemiyorlardı. Halkın üzerindeki etkilerini devam ettirebilmeleri adına İsa'yı öldürmek için kurdukları hain planları gizlemeleri gerekiyordu. İsa'nın sorusuna cevap vermekten kur-tulmak için şöyle haykırdılar: "Cin çarptı seni. Seni öldürmek isteyen kim?" İsa'nın bu mucizeleri kötü bir ruhun aracılığıyla yaptığını îma ettiler.

İsa onların bu îmasına aldırış etmedi. Beytesta'daki iyileştirmesinin Sebt yasasına aykırı olmadığını ve bu hareketinin, Yahudilerin yasaya ekledikleri kendi yorumlarına göre de haklı olduğunu göstermeye devam etti. "Musa size sünneti buyurduğu için -aslında bu Musa'dan değil, atalarınızdan kalmadır- Sebt günü birini sünnet edersiniz." Yasaya göre her çocuk sekizinci gün sünnet edilmeliydi. Sekizinci gün eğer Sebt gününe rastlıyorsa, çocuk yine de sünnet edilmeliydi. Sebt günü bir kimseyi iyileştirmekten başka Allah'ın yasasına daha uygun ne olabilirdi? İsa onları uyardı: "Dış görünüşe göre yargılamayın. Yargınız adil olsun."

Yöneticiler birden sustular; ve halktan birçok kişi şöyle haykırdı: "Öldürmek istedikleri adam bu değil mi? Bakın açıkça konuşuyor. O'na bir şey demiyorlar. Yoksa önderler O'nun Mesih olduğunu gerçekten kabul ettiler mi?"

İsa'yı dinleyenlerin arasında Kudüs'te yaşayan ve Yahudilerin O'na karşı kurdukları komplolardan habersiz olan birçok kişi, O'nun sözlerinden derinden etkilendiler ve adeta karşı konulmaz bir gücün etkisiyle O'na yakınlık duymaya başladılar. İsa'nın Tann'nın Oğlu olduğuna ikna oldular; fakat Şeytan onları şüpheye düşürmeye hazırdı ve onları, Mesih ve O'nun gelişi ile ilgili yanlış düşüncelere yönlendirerek bunun için zemin hazırladı. Mesih'in Beytlehem'de doğacağı, bir süre sonra gözden kaybolacağı ve ikinci gelişinde O'nun nereden geldiğini hiç kimsenin bilmeyeceği ile ilgili genel bir inanış vardı. Mesih'in insan soyuyla hiçbir doğal kan bağının bulunmayacağını düşünenler sayıca hiç de az değildiler. Halkın dünyasal güç ve görkeme sahip olacağını düşündüğü Mesih ile ilgili beklentisi, Nasıralı İsa tarafından karşılanmadığı için birçok kimse şu düşünceye kapıldı: "Biz bu adamın nereden geldiğini biliyoruz. Oysa Mesih geldiği zaman O'nun nereden geldiğini kimse bilmeyecek."

Onlar bu şekilde şüphe ve iman arasında tereddüt içinde bocalarken, İsa onların düşüncelerini okudu ve şöyle dedi: "Hem beni tanıyorsunuz, hem de nereden olduğumu biliyorsunuz. Ben kendiliğimden gelmedim. Beni gönderen gerçektir ve siz O'nu tanımıyorsunuz." Gerçek Mesih'in nasıl olması gerektiğini bildiklerini iddia ettiler; fakat bu bilgiden tamamen yoksundular. Eğer Allah'ın isteğini yerine getirerek yaşasalardı, kendilerine açıkça gösterildiğinde Tan- rı'nın Oğlu'nu tanıyabilirlerdi.

Dinleyenlerin, İsa'nın sözlerini anlamamaları mümkün değildi. Aylar önce Yüksek Kurul'un önünde kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu bildirdiğinde ileri sürdüğü iddiayı bu sözleriyle bir kez daha açıkça belirtmiş oldu. Yahudi liderlerin O'nu o zaman öldürmeye çalıştıkları gibi,

şimdi de onlar aynı şeyi yapmak istiyorlardı; fakat öfkelerini frenleyen ve adeta kendilerine: "Yeter artık! Daha ileri gidemezsiniz!" diyen ve görülmeyen bir güç tarafından engellendiler.

Halkın arasında birçok kişi O'na inanıyordu ve "Mesih gelince bunun yaptıklarından daha mı çok mucize yapacak" diye soruyordu. Tüm olup biteni merakla izleyen Ferisi liderler halktan bazılarının O'na sempati duyduğunu fark etiler. Hemen başkâhinin yanına giderek O'nun tutuklanması için plan hazırlamaya başladılar. O'nu yalnız olduğu zaman yakalamayı plandılar; çünkü halkın önünde bunu yapmaya cesaret edemiyorlardı. İsa tekrar onların maksadını anladığını gösterdi ve onlara şöyle dedi: "Kısa bir süre daha sizinleyim; fakat sonra beni gönderene gideceğim. Beni arayacaksınız; ama bulamayacaksınız. Benim bulunduğum yere siz gelemezsiniz." Kısa bir süre sonra onların hor görmelerinin ve nefretlerinin çok ötesinde olan bir yerde olacaktı. Tekrar meleklerinin hayran olduğu Kişi olmak için, kendisini öldürecek olanların asla giremeyeceği yere, Kutsal Baba'nın yanma yükselecekti.

Rabbiler alaycı bir şekilde şöyle dediler: "Bu adam nereye gidecek de, biz O'nu bulamayacağız? Yoksa Grekler arasında dağılmış olanlara gidip de Grekler'e ders mi verecek?" Onlar sınırlı hayal güçleriyle ve bu alaycı sözleriyle farkında olmadan İsa'nın görevine işaret ediyorlardı! Söz dinlemeyen ve asi halka bütün gün ellerini uzattı; buna karşın O, kendisini aramayanların arasında bulunacak; kendisini adıyla çağırmayan bir halkın arasında görünecekti.

İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğuna ikna olan birçok kişi, hahamların ve rabbilerin yanlış yorumları yüzünden yanılgıya düştüler. Bu öğretmenler, Mesih'in "Siyon dağında, Kudüs'te krallık edeceği, halkın ileri gelenlerinin O'nun yüceliğini göreceği"ve "egemenliğinin, Fırat'tan yeryüzünün ucuna dek denizden denize süreceği"ile ilgili peygamberlikleri büyük bir etkiyle tekrar etmişlerdi. Daha sonra burada belirtilen görkem ile İsa'nın mütevazı yaşamı arasında hakaretler dolu kıyaslamalar yaptılar. Peygamberliğin sözleri onların yaptıkları yanlışı onaylamak için saptırılmıştı. Eğer insanlar Kutsal Yazı üzerinde kendileri için içtenlikle çalışsalardı, yanlış yola sürüklenmezlerdi. Yeşaya'nın altmış birinci Bölüm ü Mesih'in, İsa'nın yaptığı işi yapacağını gösteriyor. Elli üçüncü Bölüm de onun dünya tarafından reddedilmesi ve çektiği acılar belirtiliyor. Elli dokuzuncu Bölüm de hahamlar ve rabbilerin nasıl bir karaktere sahip oldukları tanımlanıyor.

Allah inançsızlıklarından vazgeçmeleri için insanları zorlamaz. I- Şik ve karanlık, gerçek ve yanlış onların önündedir. Hangisini kabul edeceklerine kendileri karar verirler. İnsan doğru ve yanlışı ayırt edebilecek güçtedir. Allah, insanın anlık duygularıyla değil, kutsal Yazı üzerinde titizlikle çalışıp, gerçeği kendi gözleriyle gördükten sonra karar vermelerini amaçlar. Eğer Yahudiler önyargılarından vazgeçseler ve İsa'nın yaşamını karakterize eden gerçeklerle, yazılan peygamberlikler arasında bir kıyaslama yapsalardı, bunların Celileli Kişi'nin yaşamında gerçekleştiğini anlayacaklardı.

Bugün birçok kimse tıpkı Yahudiler gibi aynı şekilde aldatılmaktadır. Din öğretmenleri Kutsal Kitap'ı kendi anlayışlarına ve geleneklerine göre okurlar; insanlar neyin doğru ya da

yanlış olduğunu görmek için Kutsal Yazı üzerinde çalışmaya gerek duymazlar; dini liderlerinin düşüncelerine göre hareket ederler. Bu şekilde adil bir yargıda bulunmaları imkansızdır. O'nun sözünü öğretmek ve vaaz etmek Allah'ın ışın yayılması için sağladığı imkanlardan biridir; fakat tüm öğretileri Kutsal Yazı'nın öğretileri ile karşılaştırmalıyız. Gerçeği bilmek ve ona riayet etmek için dualar içinde Kutsal Yazı'yı okuyan kişi, ilahi ışığı alacak ve Kutsal Yazı'yı anlayacaktır. "Eğer bir kimse Allah'ın isteğini yerine getirmek istiyorsa, bu öğretinin Tanrı'dan mı olduğunu, yoksa kendiliğimden mi konuştuğumu bilecektir." Bayramın son gününde İsa'yı yakalamak üzere hahamlar ve yöneticiler tarafından gönderilen görevliler, bu isteklerini gerçekleştiremediler. Kendilerine sinirli bir şekilde şöyle soruldu: "Niçin O'nu getirmediniz?" Ciddi bir şekilde: "Hiç kimse hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır"dediler.

Isa'nın sözleri onların taşlaşmış yüreklerini yumuşattı. Tapınağın avlusunda konuşurken, O'nun aleyhinde kullanabilecekleri bir söz söylemesini beklediler; fakat onu dinlediklerinde, adeta oraya ne amaçla gönderildiklerini unutmuşlardı. İsa'nın sözleri onları derinden etkiledi. İsa onlara ilahiliğini açıkça gösterdi. Hahamların ve liderlerin görmek istemediğini, yani O'nun insanlığında gizli olan ilahiliğini onlar gördüler. Bu düşüncelerle dolu ve O'nun sözlerinden derinden etkilenmiş olarak geri döndüklerinde kendilerine, "Niçin O'nu getirmediniz?" diye sorulduğunda sadece şu cevabı verebildiler: "Hiç kimse hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır."

İsa'nın yanma ilk geldiklerinde hahamlar ve liderler de aynı şekilde düşünmüşlerdi. İsa'nın sözleri onları da derinden etkilemiş ve bu düşünce adeta onları şu sözleri söylemeye zorlamıştı: "Hiç kimse hiçbir zaman bu adamın konuştuğu gibi konuşmamıştır"Fakat Kutsal Ruh'un düşüncesine önem vermediler. Yasayı uygulamakla görevli olan kişilerin bile, kendilerinin nefret ettikleri kişiden etkilenmiş olması onları çileden çıkarınca şöyle haykırdılar: "Yoksa siz de mi aldandınız? Önderlerden ya da Ferisilerden O'na iman eden oldu mu hiç? Kutsal Yasa'yı bilmeyen bu halk lanetlidir."

Gerçeğin mesajı kendilerine açıklanan kimseler bazen "bu doğru mu?"; "kimin tarafından savunuluyor" diye sorarlar. Çoğu kimse bunun gerçekliğini onu kabul eden kişilerin sayısıyla ölçmeye çalışır; ve yine şu soru sorulur: "Önderlerden ya da Ferisilerden O'na iman eden oldu mu hiç?" İnsanlar günümüzde gerçek kutsallığa İsa'nın zama- nındakinden daha fazla değer vermemektedirler. Göksel zenginlikleri göz ardı ederek sadece dünyasal değerlerin peşinde koşmaktadırlar; birçok kişinin kabul etmeye istekli olmaması ya da insanların hürmet ettiği yüksek mevki sahibi kişiler ve dini liderler tarafından bile kabul edilmemesi son derece şaşırtıcıdır.

Hahamlar ve yöneticiler İsa'yı yakalamak için yine planlar hazırlamaya başladılar. Uzun süre serbest bırakılması halinde halkı dini liderlerden uzaklaştıracağını ve yapmaları gereken en iyi şeyin O'nu derhal susturmak olduğunu düşündüler. Tam bunu gerçekleştirmek üzereyken aniden engellendiler. İçlerinden biri, daha önce İsa'ya gelmiş olan Nikodim sordu: "Yasamıza göre bir adamı dinlemeden, ne yaptığını görmeden onu yargılamak doğru mu?" Bunun üzerine hiç kimseden bir ses çıkmadı. Nikodim'in sözleri onları etkiledi. Dinlemedikleri bu Kişi'yi

suçlayamadılar; fakat kibirli Yahudi liderlerin adalet adına konuşan Nikodim'in önünde sessiz kalmalarının tek sebebi bu değildi. Kendilerinden birinin, O'nu savunacak kadar O'nun karakterinden etkilenmiş olması onları korkuttu ve rahatsızlık duymalarına yol açtı. Şaşkınlıkları geçtikten sonra sert bir şekilde Nikodim'e sordular: "Yoksa sen de mi Celile'densin? Araştır bak, Celile'den peygamber çıkmaz."

Buna karşın itirazları sadece söyledikleri sözlerde kaldı. Yahudi liderler, planlarını uygulamaya ya da İsa'yı yakalamaya çalıştıklarında mutlaka bir engelle karşılaşıyorlardı. Bu kez de yenilgiye uğramışlardı. Daha sonra herkes evlerine gitti. İsa ise Zeytinlik Dağ'ına gitti. İsa, şehrin kargaşasından, çevresini saran meraklı insanlardan ve kendilerini bilge kişiler olarak gören kibirli Yahudi liderlerden uzaklaşıp Allah ile yalnız kalabileceği Zeytin Dağ'ına gitti. "Ertesi sabah erkenden yine tapmağa döndü. Bütün halk O'nun yanına geliyordu. O da oturup, onlara ders vermeye başladı."

Kısa bir süre sonra sözü yarıda kesildi. Yedinci emri ihlal ederek zina ederken yakalanmış bir kadını yerde sürükleyerek oraya getirdiler. Kadını İsa'nın önüne iterek, sahte bir saygı hareketiyle şöyle dediler: "Öğretmen, bu kadın tam zina ederken yakalandı. Musa, Yasa'da bize böyle kadınların taşlanmasını buyurdu, sen ne dersin?" Bu sahte saygı hareketinin ardında O'nun yok edilmesi için yapılan planlar gizliydi. Nasıl bir karar verirse versin, O'nu suçlamak ve yargılamak üzere bir neden bulmak için bunun çok iyi bir fırsat olduğunu düşünüyorlardı. Kadını haklı çıkarsa, Musa'nın yasasını ihlal etmekle suçlanabilirdi. O'nun ölüm cezasını hak ettiğini söylese, sadece onlara mahsus olan bir yetkiyi kendisinde gördüğü gerekçesiyle Romalılara şikayet edilirdi.

Isa bir an önündeki manzaraya, utanç içinde yerde sürüklenen kadın ve insani merhametten bile yoksun olan asık yüzlü Yahudi liderlere doğru baktı. O'nun dürüstlük dolu ruhu, bu manzaradan sakındı. Bu olayın kendisine niçin getirildiğini biliyordu. O an yanındaki kişilerin düşüncelerini okudu ve hepsinin de karakterini ve yaşam öyküsünü biliyordu. Yasanın sözde koruyucusu olan bu kimseler İsa'ya karşı bir tuzak hazırlamak için kurbanlarını bizzat kendileri günaha sürüklemişlerdi. İsa onların sorularını duymazlıktan gelerek yere eğildi ve parmağıyla toprağa yazı yazmaya başladı.

Sordukları soruya hemen cevap alamamalarının ve İsa'nın ilgisiz gibi görünmesinin sonucunda konuya ilgi göstermesini sağlamak için sabırsız bir şekilde O'na biraz daha yaklaştılar; fakat İsa'yı dikkatle izleyen liderlerin yüzlerindeki ifade birden değişti. Bu kez önlerinde kendi yaşamlarındaki günahların izleri duruyordu. Onları izleyen halk, yüzlerindeki ifadenin aniden değiştiğini gördü ve onları bu kadar şaşırtan ve utandıran şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştı.

Yahudi liderler, yasaya saygılı olduklarını iddia ederlerken, kadını bu şekilde suçlayarak yasanın gereklerini göz ardı ediyorlardı. Kadına karşı dava açmak onun kocasının göreviydi ve suçlu olan taraflar eşit bir şekilde cezalandırılırdı. Bu liderlerin kadını suçlamak için hiçbir yetkileri yoktu. İsa, onların anlayabileceği bir dille konuştu. Yasa, olaya tanık olan kişilerin

cezanın infazı sırasında ilk taşı atması gerektiğini belirtiyordu. İsa doğruldu ve kendisine tuzak kuran bu liderlere dikkatle bakarak şöyle dedi: "Aranızda günahsız olan ona ilk taşı atsın." ve eğilerek toprağa yazı yazmaya devam etti.

İsa, Musa aracılığıyla verilen yasayı ihlal etmemiş; ayrıca Roma'nın yetkisini de kendisinde görmeye çalışmamıştı. Liderler, İsa'yı tuzağa düşürmek için yaptıkları planda başarısız oldular. Sahte kutsallıklarını örtmeye çalıştıkları cübbelerinin altında gizli olan suçları ve günahları dürüstlüğü sonsuz olan Kişi'nin önünde açıkça ortaya çıktı; halkın önünde kendi yaşamlarında gizli olan kötülüklerin açığa çıkma-sından korkuyorlardı; ve birer birer başlarını öne eğip utanç içinde kadını merhameti sonsuz Kurtarıcı ile bırakarak oradan ayrıldılar.

İsa doğrulup kadına, "Kadın nerede onlar? Hiçbiri seni yargılamadı mı?" diye sordu. Kadın: "Hiçbiri Efendim" dedi. İsa, "Ben de seni yargılamıyorum. Git, artık günah işleme." dedi.

Kadın korku içinde İsa'nın önünde duruyordu. İsa'nın, "Aranızda günahsız olan ona ilk taşı atsın." sözleri bir an için kadının ölüm cezasını onaylıyormuş gibi algılanmıştı. İsa'nın yüzüne bakmaya cesaret edemedi; sessizce sonunu bekledi. Kendisini suçlayanların oradan sessizce ve şaşkınlık içinde ayrıldıklarını gördü. Şu sözler ona tekrar umut verdi: "Ben de seni yargılamıyorum. Git, artık günah işleme." Bu sözler onu çok duygulandırdı ve pişmanlık dolu gözyaşları içinde kendi günahlarını itiraf ederek ve O'na şükranlarını sunarak, İsa'nın ayaklarına kapandı.

Bu, onun için huzur ve dürüstlük dolu olarak tamamen Allah'ın hizmetine adanmış yeni bir yaşamın başlangıcıydı. İsa, bu günahkar kadını kurtararak en ağır fiziksel hastalıkları iyileştirdiğindekinden daha büyük bir mucize gerçekleştirdi; sonsuz ölümle sonuçlanan ruhsal hastalığı iyileştirdi. Tövbe eden kadın onun en sadık takipçilerinden biri haline geldi. Fedakar sevgisi ve kendisini Allah'a adaması ile O'nun affedici merhametinin karşılığını verdi.

İsa bu kadını affederek ve daha iyi, günahsız bir yaşam sürmesi için ona cesaret vererek ne kadar dürüst ve mükemmel bir karaktere sahip olduğunu gösterdi. İsa, günahı örtbas etmeye ya da günahkarın suçluluk duygusunu azaltmaya çalışmazken, onu yargılamaya değil; kurtarmaya çalışır. Bu olayı yaşamadan önce, yanlış yoldaki bu kadın için dünya sadece hakaretlerden ve hor görülmekten ibaretti; fakat İsa teselli eden ve umut veren sözler söyler. Günahsız Kişi, günahkarın zayıflığına merhamet eder ve ona yardım elini uzatır. İkiyüzlü Ferisiler kadını suçlarken, İsa ona, "Git, artık günah işleme." dedi.

Çevrelerindeki insanların yanlış yolda olduklarını bildikleri halde, onları doğru yola çağırma imkanına sahipken bunu yapmayanlar, İ- sa'nın takipçileri değildirler. Sürekli başkalarını suçlamaya ve onları yargılamaya çalışanlar, çoğunlukla kendi yaşamlarında onlardan daha suçlu olan kimselerdir. İnsanlar günahkarı sevmezken, günahı severler. İsa günahtan nefret eder; fakat günahkarı sever. İsa'nın yolundaki herkes aynı ruhu taşımalıdır. İmanlıların sevgisi, bir kimseyi hemen eleştirmekten yana olmayan, affetmeye, ona cesaret vermeye, onu Allah'a giden kutsal yola çağırmaya ve onun sürekli o yolda ilerlemesi için çaba harcamaya hazır olan sevgidir.

Bu Bölüm Yuhanna 7:16-36; 40-53 ve 8:1-1 l'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 51. YAŞAM İŞIĞI

"İsa yine halka seslenip şöyle dedi: 'Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardımdan gelen asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına kavuşur.'" İsa bu sözleri söylediğinde, tapınağın özellikle Çardak Bayramı ile ilgili olan avlusundaydı. Bu avlunun ortasında iki adet yüksek lamba direği vardı. Akşam kurbanından sonra tüm lambalar yakılıyordu ve lambaların ışığı Kudüs üzerinde parlıyordu. Bu tören İsrail'e çölde yol gösteren ışık sütununun anısına yapılıyordu ve aynı zamanda Mesih'in gelişini işaret ettiği düşünülüyordu. Akşamleyin lambalar yakıldığında tapmak avlusu büyük bir sevinç ve coşku içinde bir araya gelen insanlarla doluyordu. Tapınağın hahamları ve halkın yöneticileri, Levililerin ezgisiyle neşe içinde ilahiler söyleyen halka eşlik ediyorlardı.

Kudüs'ün aydınlatılmasında halk, İsrail'e ilahi ışığı yayacak olan Mesih'in gelişini işaret ediyordu; fakat İsa'ya göre bu manzaranın başka bir anlamı vardı. Tapınağın lambalarının oradaki herkesin üzerinde parladığı gibi, İsa da ruhsal ışığın kaynağı olan Kişi olarak dünyanın karanlığını aydınlatır; fakat Yahudiler Mesih'in gelişini işaret etmek için yanlış bir sembol seçmişlerdi; aslında Mesih'in gelişini ve görevini en gerçekçi bir şekilde işaret eden sembol, Yahudilerin direklere astıkları lambalar değil; bilakis, O'nun gökyüzünde kendi eliyle yaktığı ilahi ışıktı.

Sabah olmuştu; güneş Zeytin Dağı üzerinden henüz doğmuştu. Güneş ışınları mermerden sarayların üzerinde göz kamaştırıcı bir şekilde parıldıyor ve tapınağın altın duvarlarını aydınlatıyordu. İsa bunu işaret ederek şöyle dedi: "Ben dünyanın ışığıyım."

İsa'yı burada dinleyenler, uzun bir süre sonra bu sözleri o görkemli tapınağın avlusunda tekrarladılar: "Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı. Işık karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edememiş-tir." "Dünyaya gelen her insanı aydınlatan gerçek ışık vardı." Bundan uzun süre sonra İsa göğe yükseldi. Petrus da Kutsal Ruh'un esinlemesiyle İsa'nın kullandığı simgeyi hatırladı. "Böylece peygamberlerin sözleri bizim için daha da büyük kesinlik kazandı. Gün ağarıp, sabah yıldızı yüreklerinizde doğuncaya dek, karanlık yerde ışık saçan çıraya benzeyen bu sözlere kulak verirseniz, iyi edersiniz."

Işık, Allah'ın, halkına görünmesinde her zaman O'nun varlığının bir simgesi olmuştur. Başlangıçtaki yaratıcı sözdeki ışık karanlığın içinde parlamıştı. Işık gündüzleri bulut sütununda, geceleri de ateş sütununda gizlenmiş ve İsrail'in o büyük ordularına yol göstermişti. Işık, Sina Dağı üzerinde Rab bin etrafında büyük bir görkem içinde parıldamıştı. Antlaşma çadırındaki lütuf tahtında da parıldamıştı. Işık aynı şekilde Süleyman'ın tapınağını kutsanırken de dolduruyordu. Melekler kendilerini şaşkınlıkla izleyen çobanlara kurtuluş mesajını getirdiklerinde Beytlehem tepeleri üzerinde de ilahi bir ışık parıldamıştı.

Allah ışıktır; İsa, "Ben dünyanın ışığıyım," sözleriyle Allah ile o- lan birlikteliğini açıkladı. Başlangıçta "karanlıkta ışığın parlamasını sağlayan" Kişi O'ydu. O, güneşin, ayın ve yıldızların ışığıdır. O, simge, örnek ve peygamberliklerle İsrail'in üzerinde parlayan ilahi ışıktır; fakat ışık

sadece Yahudi ulusuna verilmedi. Güneş ışınlarının, dünyanın en uzak köşesine ulaştığı gibi, Doğruluk Güneşi'nin ışığı da tüm insanlık üzerinde parıldar.

"O, dünyaya gelen her insanı aydınlatan gerçek ışıktı." Dünyada bugüne kadar birçok bilgili öğretmen, olağanüstü araştırmalar yapan, sözleri ile insanların düşüncelerini aydınlatan ve onları büyük ölçüde bilgilendiren birçok kimse yaşamıştır. Onlar, insanlığın yararına çalışan ve onlara yol gösteren kimseler olarak onurlandırılmışlardır; fakat onlardan daha yüce olan bir Kişi vardır. "Ancak kendisini kabul edip, adına iman edenlerin hepsine Allah'ın çocukları olma hakkını verdi." "Allah'ı hiçbir zaman hiç kimse görmemiştir. O'nu, babanın bağrında bulunan ve Tanrı olan biricik Oğul tanıttı." Bizler de dünyanın bu büyük öğretmenleri gibi insanlığa yararlı işler yaparak kalıcı izler bırakabiliriz; ışık onlara her zaman yol göstermiştir. Ay ve yıldızların güneşin ışığını yansıttıkları gibi, öğretileri doğru olduğu sürece dünyanın büyük düşünürleri de Doğruluk Güneşi'nin ışığını yansıtırlar. Her kutsal düşünce ve bilgi parıltısı Dünyanın Işığı'ndan gelir. Günümüzde "yüksek eğitim" diye bir şeyden bahsedildiğini sıkça duyuyoruz. Gerçek "yüksek eğitim," kendisinde bilginin ve bilgeliğin tüm hâzinelerinin saklı olduğu Kişi'den alman eğitimdir."Yaşam O'ndaydı ve yaşam insanların ışığıydı." "Ben dünyanın ışığıyım. Benim ardım-dan gelen, asla karanlıkta yürümez, yaşam ışığına sahip olur."

"Ben dünyanın ışığıyım." İsa, bu sözleri söylediğinde kendisinin Mesih olduğunu belirtti. Yaşlı Şimon, İsa'nın şimdi ders verdiği tapınakta O'nunla ilgili: "Ulusları aydınlatıp, halkın İsrail'e yücelik kazandıracak ışık." olarak söz etti. Şimon, bu sözlerde İsrail'in bildiği bir peygamberlikle O'nu işaret ediyordu. Yeşaya peygamber aracılığıyla Kutsal Ruh şöyle bildirmiştir: "Rab şöyle diyor: 'Yakup'un oymaklarını eski ayrıcalıklarına kavuşturmak ve hayatta kalan İsraillileri geri getirmek için bana kul olman yeterli değil. Seni uluslara da ışık yapacağım. Öyle ki, kurtarışım yeryüzünün dört bir bucağına ulaşsın.'"Bu peygamberlik genellikle Mesih ile ilgili olarak anlaşılır. İsa, "Ben dünyanın ışığıyım"dediğinde halkın, O'nun vaat edilen Kişi olduğunu iddia ettiğini anlamaması mümkün değildi.

Bu, Ferisiler ve Yahudi liderler için sadece kibirli bir iddiaydı. Kendileri gibi bir insanın böyle bir iddiada bulunmasına göz yumamazlardı. O'nun sözlerine aldırış etmiyor gibi görünerek, "Sen kimsin?" diye sordular. Kendisini Mesih olarak bildirmesi için O'nu zorlamaya kararlıydılar. O'nun görünümü ve yaptığı işler, halkın beklentilerinden öylesine farklıydı ki, en kötü düşmanlarının inandığı gibi, kendisinin Mesih olduğunu bildirmesi halinde bir sahtekar olarak görülür ve reddedilirdi.

Onların, "Sen kimsin"sorusuna karşılık İsa şöyle cevap verdi- "Başlangıçtan beri size ne söylediysem O'yum." sözlerinde açıkça görülen ilahiliği O'nun karakterinde de görüldü. O, bizzat kendisinin öğrettiği gerçeklerin sembolüydü. İsa sözlerine şöyle devam etti: "Kendiliğimden hiçbir şey yapmadığımı, ama tıpkı Baba'nın bana öğrettiği gibi konuştuğumu anlayacaksınız. Beni gönderen benimledir, O beni yalnız bırakmadı. Çünkü ben her zaman O'nu hoşnut edeni yaparım." İsa, kendisinin Mesih olduğunu kanıtlamaya çalışmadı. Fakat Allah ile bütünleştiğim gösterdi. Eğer onların düşünceleri Allah'ın sevgisine açık olsaydı Isa'yı anlayabilirlerdi.

Dinleyenlerin çoğu İsa'ya iman etti. İsa onlara şöyle dedi: "Eğer benim sözüme bağlı kalırsanız, gerçekten öğrencilerim olursunuz. Gerçeği bileceksiniz ve gerçek sizi özgür kılacak."

Bu sözler Ferisileri kızdırdı. Kendi halklarının uzun bir süre yabancı bir boyunduruğun altında kaldığını göz ardı ettiler ve öfke içinde şöyle haykırdılar: "Biz İbrahim'in soyundanız. Hiçbir zaman kimseye kölelik etmedik. Nasıl oluyor da sen, 'Özgür olacaksınız' diyorsun?" İsa intikam hırsı ile dolu ve kötülüğün esiri olmuş bu insanlara doğru bakıp üzgün bir şekilde cevap verdi: "Size doğrusunu söyleyeyim, günah işleyen herkes günahın kölesidir." Onlar esirliğin en kötüsü olan kötü ruhların hükmü altındaydılar.

Her kim kendisini Allah a teslim etmeyi reddederse, başka bir gücün kontrolü altına girmiş olur. O kişi kendinde değildir. Özgür olduğundan bahsedebilir; fakat o, esirliğin en kötüsünün hükmü altındadır. Onun, gerçeğin güzelliğini görmesine izin verilmez; çünkü onun düşünceleri Şeytan ın kontrolü altındadır. Kendi kararlarına göre hareket ettiğini iddia ederken, Karanlıklar Prensi'nin isteklerine uyar. İsa, insanlığı Şeytan'ın tutsaklığından kurtarmak için geldi. "Bunun için Oğul sizi özgür kılarsa, gerçekten özgür olursunuz." "Çünkü yaşam veren ruhun yasası, Mesih İsa sayesinde beni günahın ve ölümün yasasından özgür kıldı."

Kurtuluş işinde asla zorlama yoktur. Bunun için asla zor kullanılmaz. Allah'ın ruhunun etkisi altında insan kime hizmet edeceğini seçmekte serbesttir. Gerçek özgürlük, kişi kendisini Allah'a teslim ettiğinde yaşanır. Günahtan kurtulmak kişinin yine kendi elindedir. Bizi Şeytan'ın kontrolünden kurtaracak bir güce sahip olmadığımız doğrudur; fakat günahtan kurtulmayı gerçekten istediğimizde, bunu sadece kendi gücümüzle başaramayacağımızı kabul edip bize güç vermesini dileyerek Allah a yakardığımızda, Kutsal Ruh ilahi gücüyle bizi güçlendirir ve böylece Allah'ın isteğini yerine getirmek için çaba harcamaya başlarız.

Kişi, sadece İsa ile bütünleştiği zaman gerçek anlamda özgür olabilir. "Gerçek sizi özgür kılacaktır" ve gerçek İsa'dır. Günah, insanın düşüncelerini körelterek ve özgürlüğünü yok ederek yenebilir. Kişi, Allah'a kendisini teslim ettiğinde gerçek kişiliğine geri döner. Bu şekilde bağlı kalacağımız yasa, "özgürlük yasasıdır."

Ferisiler kendilerini İbrahim'in çocukları olarak bildirdiler. İsa, sadece İbrahim'in yaptığı işleri yaptıkları sürece onların böyle bir iddiada bulunabileceklerini söyledi. İbrahim'in gerçek çocukları, tıpkı onun gibi Allah a bağlı bir yaşam sürerlerdi. Kendisine Allah tarafından verilen gerçeği söyleyen Kişi'yi öldürmeye çalışmazlardı. İsa'ya karşı düzenler hazırlayan rabbiler İbrahim'in yaptığı işleri yapmıyorlardı. Sadece İbrahim'in soyundan geliyor olmak hiçbir değer taşımıyordu. Onlar aynı ruha sahip olduklarını gösteren ruhsal bağdan yoksun oldukça ve onun yaptığı işleri yapmadıkça İbrahim'in çocukları değildiler.

Bu ilke Hıristiyanlık aleminde uzun süre tartışılan bir konu ile, yani elçilerin soyundan gelme konusu ile aynı derecede önem taşıyor. İbrahim'in çocukları olmak sadece isim ya da soy ile değil, karakter bakımından ona benzemekle kanıtlanır. Aynı şekilde elçilerin soyu da kilisenin otoritesine değil ruhani akrabalığa dayanır. Elçilerin öğrettikleri inanç ve öğreti ışığında

sürdürülen bir yaşam, elçilerin takipçileri için en gerçek kanıttır. İnsanlar sadece bu şekilde Müjde'nin ilk öğretmenlerinin takipçileri olabilirler.

Isa, Yahudilerin, İbrahim'in çocukları olduğunu reddetti: "Siz babanızın yaptıklarını yapıyorsunuz." Alaycı bir şekilde O'na şöyle cevap verdiler: "Biz zinadan doğmadık. Bir tek babamız var, O da Tan- rı'dır." O'na inanmaya başlayanların önünde, doğduğundaki şartları ima ederek İsa'ya hakaret etmek için bu sözleri söylemişlerdi. İsa onların bu imalarına ilgi göstermedi ve şöyle dedi: "Tanrı babanız olsaydı, beni severdiniz: çünkü ben Allah'tan çıkıp geldim. Beni O gönderdi."

Yaptıkları işler, yalancı ve katil olan Ayartıcı'ya25ne kadar bağlı olduklarını açıkça gösteriyordu. "Siz babanız İblis'tensiniz ve babanızın arzularını yerine getirmek istiyorsunuz. O, başlangıçtan beri katildi. Gerçeğe bağlı kalmadı. Çünkü onda gerçek yoktur ... Fakat ben gerçeği söylüyorum. İşte bunun için bana iman etmiyorsunuz." İsa'nın gerçeği kesin bir şekilde konuşmuş olması, O'nun Yahudi liderler tarafından niçin kabul edilmediğini açıkça gösteriyordu. Gerçek, sürekli kendilerini haklı gören bu kibirli liderleri öfkelendirmiş ve onların yanlış yolda olduklarını açıkça göstermişti. Yahudi liderler, kendi öğretileri ve usulleri kınandığı için gerçeği kabul etmediler. Yanlış yolda olduklarını itiraf etmektense, gerçeğe gözlerini kapamayı yeğlediler. Onlar gerçeği sevmediler. Gerçek olduğu halde onu arzulamadılar.

"Hanginiz bana günahlı olduğumu kanıtlayabilir? Gerçeği söylüyorsam, niçin bana iman etmiyorsunuz?" Karakterinde bir kusur bulmaya çalışan düşmanları, üç yıldır her gün İsa'yı izlemekteydiler. Şeytan, kendisiyle işbirliği yapan herkes ile birlikte O'nu yenmeye çalışıyordu; fakat O'nda kendilerine avantaj sağlayacak hiçbir şey bulamadılar. Kötü ruhlar bile şöyle bildirmek zorunda kaldılar: "Sen Allah'ın Kutsalı'sın." İsa, gökyüzünün, günahkar insanlığın ve tüm evrenin tanıklığında Yasa'ya her zaman bağlı kaldı. Meleklerin, insanların ve kötü ruhların söylemeye cesaret edemeyeceği sözleri kesin bir şekilde söyledi: "Ben her zaman O'nu hoşnut eden şeyler yaparım."

Yahudilerin, İsa'da hiçbir günah bulamamalarına rağmen O'nu kabul etmek istemediklerinin gerçeği, onların Allah'a hiçbir şekilde bağlı olmadıklarını kanıtladı. Oğlu aracılığıyla verdiği mesajda Allah'ın sesini tanımadılar. İsa'yı yargıladıklarını düşündüler; fakat O'nu reddederek kendileri için hüküm vermiş oluyorlardı. İsa onlara şöyle dedi: "Allah'tan olan, Allah'ın sözlerini dinler. İşte siz Allah'tan olmadığınız için dinlemiyorsunuz."

Bu ders her zaman gerçektir. Allah'ın sözünü eleştirmek için ya da kaçamak cevap vermek için ve Allah'ın sözünden şüphe duymak için fırsat kollayan, onun üzerinde eleştiri yapmayı ve onu yanlış yorumlamayı arzulayan birçok kimse, bu şekilde düşünsel açıdan Allah'tan bağımsız hareket ettiklerini açıkça göstermektedirler. Aslında kendilerini yargılamakta olduklarının farkına varamazken, onlar Kutsal Kitap'ı yargıladıklarını sanmaktadırlar. Böylece kaynağını gökyüzünden alan ve sonsuzluğa ulaşan gerçekleri anlayamadıklarını göstermiş olurlar. Allah'ın dürüstlüğünün yüce dağının görkemli görüntüsü onları korkutmaz. Önemsiz şeyler

peşinde koşarak, dar görüşlü ve dünyasal düşüncelerle hareket eden ve yüreklerinde Allah'ı anlama yeteneğini hızla yitirmekte olan kişiler olduklarını gösterirler. Yüreği ilahi çağrıya cevap veren kişi, kendisinin Allah bilgisini artıracak olan şeyi arayacak; bu şekilde karakterini kötülüklerden arındıracak ve düzelte-cektir. Parlak ışınlarına tüm güzelliğiyle erişebilmek için, bir çiçeğin güneşe doğru döndüğü gibi, gökyüzünün ışığının İsa'nın karakterinin lütfuyla kendi karakterini güzelleştirmesi için, O'na iman eden kişi de Doğruluğun Güneşi'ne doğru dönecektir.

İsa Yahudiler ile İbrahim arasındaki büyük farkı belirterek sözlerine devam etti: Babanız İbrahim, günümü göreceği için sevinçle coşmuştu. Gördü ve sevindi." İbrahim vaat edilen Kurtarıcı'yı görmeyi çok istemişti. Ölmeden önce Mesih'i görebilmek için sürekli dua etmişti; ve O, Mesih'i gördü. O'na doğa üstü bir ışık verildi ve O, İsa'nın ilahi karakterini tanıdı. O'nun gününü gördü ve sevindi." O'na ilahi bir kurban sunması buyruldu. Bu kurban, onun kendi yaşamı ile yakından ilgiliydi. O'na şöyle buyruldu:İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git ve orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık adak olarak sun. Kurban sunağının üzerine tüm umutlarını bağladığı vaat edilen oğlu, kendi oğlunu yatırdı. Daha sonra sunağın yanında Allah'ın isteğini yerine getirmek için elinde bıçak ile beklerken, gökyüzünden gelen şu sesi duydu: "Çocuğa dokunma! O'na hiçbir şey yapma! Şimdi Allah'tan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin." İbrahim, İsa'nın Günü'nü görebilmek ve Allah'ın dünyaya duyduğu büyük sevginin farkına varabilmek için bu zor denemeden geçti. "Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki; biricik Oğlu'nu verdi. Öyle ki, O'na iman edenler, sonsuz yaşama kavuşsun."

İbrahim, Allah'tan insanlığa verilen en yüce dersi öğrendi. Ölmeden önce Mesih'i görebilmek için ettiği duaları kabul oldu. O, Mesih'i gördü. İbrahim, insanlığın görebileceği ve yaşayabileceği her şeyi gördü. Allah'a tamamen bağlı kalarak, kendisine gösterilen Mesih'in görüntüsünü anlayabildi. Allah'ın, günahkar insanlığı sonsuza dek yok olmaktan kurtarmak için biricik Oğlu'nu vererek, insanlığın yapabileceğinden çok daha büyük ve yüce bir fedakarlıkta bulunduğu ona gösterildi. İbrahim'in yaşadıkları şu sorunun cevabını verir: "Rab'bin önüne ne ile çıkayım? Yüce Allah'a nasıl tapınayım? O'nun önüne yakmalık adakla mı, bir yıllık danayla mı çıkayım? Binlerce koç sunsam, zeytinyağından on binlerce dere akıtsam, Rab hoşnut kalır mı? Suçuma karşılık ilk oğlumu, işlediğim günah için bedenimin ürününü versem olur mu?" İbrahim, "yakmalık adak için kuzuyu Allah kendisi sağlayacak"sözleriyle hiç kimsenin kendisi için kefaret edemeyeceğini bildirdi. Putperest kurban sistemi, Allah tarafından kesinlikle kabul görmeyen bir sistemdi. Bu sistemde hiçbir babanın, kendi çocuğunu günah adağı olarak sunması gerekmiyordu. Dünyanın günah yükünü sadece Tanrı'nın Oğlu taşıyabilir.

İbrahim sunduğu kurban vasıtasıyla Kurtarıcı'nın fedakarlık dolu görevini anlayabildi; fakat İsrail, kibirli kalplerinin bir türlü kabul etmediği bu gerçeği anlamak istemiyordu. İsa'yı dinleyenler O'nun İbrahim ile ilgili sözlerine ilgi göstermediler. Ferisiler bu sözlerinden dolayı O'nu suçlamak için tekrar fırsat kollamaya başladılar. Sert ve alaycı bir şekilde ve adeta O'nun

deli olduğunu ima ederek şöyle cevap verdiler: “Sen daha elli yaşında bile değilsin. İbrahim’i de mi gördün?”

İsa ciddi bir şekilde cevap verdi: “Size doğrusunu söyleyeyim, İbrahim doğmadan önce ben varım.”

Kalabalığın üzerine birden sessizlik çöktü. İsa, kendisinin, öncesiz çağlardan beri var olan, İsrail’e vaat edilen, “soyu çok eskilere, zamanın başlangıcına dayanan”Kişi olduğunu bildirdi. Hahamlar ve rabbiler kutsal değerlere saygısızlık ettiği gerekçesiyle İsa’yı tekrar suçladılar. Allah ile birlikte olduğunu iddia etmesi onları daha önce de kızdırmıştı ve bu yüzden O’nu öldürmek için planlar yapmaya başlamışlardı. Daha sonra açıkça şöyle bildirdiler: “Seni iyi işlerden ötürü değil, küfür ettiğin için taşlıyoruz. İnsan olduğun halde, Tanrı olduğunu ileri sürüyorsun.” İsa Tanrı’nın Oğlu olduğu ve bunu da açıkça belirttiği için O’nu yok etmeye karar verdiler; hahamlardan ve rabbilerden yana olan birçok kişi İsa’yı taşlamak için yerden taş aldılar; “ama O gizlenip tapmaktan çıktı.”

“Işık karanlıkta parlar ve karanlık onu alt edememiştir.” “İsa yolda giderken doğuştan kör bir adam gördü. Öğrenciler İsa’ya Rabbi kim günah işledi ki, bu adam kör doğdu? Kendisi mi, yoksa annesi ya da babası mı?’ diye sordular. İsa şu cevabı verdi: ’Ne kendisi, ne de annesi babası günah işledi. Allah’ın işleri onun yaşamında görülsün diye kör doğdu...’ Bu sözleri söyledikten sonra yere tükürdü. Tükürükle çamur yaptı ve adamın gözlerine sürdü. Adama, ’git, Şiloha havuzunda yıkan dedi. Şiloha ’gönderilmiş’ anlamına gelir. Adam gidip yıkandı ve gözleri açılmış olarak geri döndü.”

Yahudiler tarafından işlenen günahların genellikle bu dünyada cezalandırıldığına inanılırdı. İnsanların başlarına gelen kötü olayların, onların kendilerinin ya da anne ve babalarının işlediği günahlardan ya da yaptıkları kötülüklerden ötürü meydana geldiğine inanıyorlardı. Her türlü acının Allah’ın yasasının ihlal edilmesinden kaynaklandığı doğrudur; fakat bu gerçek Yahudiler tarafından saptırılmıştı. Günahın ve tüm sonuçlarının baş mimarı olan Şeytan, insanları, hastalık ve ölümü, günah yüzünden Allah’ın insanlığa keyfi yere verdiği bir ceza olarak görmeye yöneltmişti. Bu yüzden birçok sıkıntı çekip felaketlere uğrayan kişi, bununla birlikte büyük bir günahkar olarak suçlanmanın da üzüntüsünü yaşadı.

Böylece Yahudilerin İsa’yı reddetmeleri için yol hazırlanmış oldu. Yahudiler, insanlığın dert ve kederlerinin yükünü taşıyan Kişi’ye, “Tanrı tarafından cezalandırılan ve dövülüp işkence edilen” biri gözüyle baktılar ve O’na “yüz çevirdiler.”

Allah bunu önlemek amacıyla bir ders vermişti. Eyüp’ün yaşamında, acıya Şeytan’ın sebep olduğu ve Allah’ın acı çeken insanlığa merhamet ettiği açıkça gösterilmiştir; fakat İsrail bu dersi anlamadı. Allah’ın, Eyüp’ün arkadaşlarını kınadığı aynı hata, İsa’yı reddetmeleri sonucunda Yahudiler tarafından da tekrarlandı.

Acı çekmekle günah arasında bağlantı kuran öğrenciler de tıpkı Yahudiler gibi düşünüyordu. İsa onların hatasını düzeltirken, insanın acı çekmesine yol açan sebebi açıklamadı; fakat

sonucun ne olacağını açıkladı. Bu yüzden Allah'ın işleri açıkça görülecekti. "Dünyada olduğum sürece, ben dünyanın ışığıyım." "Bu sözleri söyledikten sonra yere tükürdü. Tükürükle çamur yaptı ve adamın gözlerine sürdü. Adama 'git, Şiloha havuzunda yıkan' dedi. Şiloha 'gönderilmiş' anlamına gelir. Adam gidip yıkandı ve gözleri açılmış olarak geri döndü." Böylece İsa, kendisine meraktan dolayı sorulan sorular gibi, öğrencilerin sorduğu soruya da açık bir şekilde cevap verdi. Öğrencilerin burada kimin günah işlediğini ya da işlemediğini tartışmamaları; aksine Allah'ın kör adama merhamet edip onun gözlerinin açılmasını sağlayan lütfunu ve gücünü anlamaları gerekiyordu. Adamın yıkanmak üzere gönderildiği havuzda ya da çamurda hiçbir iyileştirici gücün olmadığı açıkça görülüyordu; fakat onu iyileştiren, İsa'nın gücüydü.

Adamın iyileşmesi Ferisileri çok şaşırttı. Buna karşın duydukları nefret bir kat daha arttı; çünkü mucize Sebt gününde yapılmıştı.

Genç adamın komşuları ve onu daha önceden tanıyan kişiler "oturup, dilenen adam bu değil mi?" diye sordular.Ona şüphe içinde baktılar: çünkü gözleri açıldığında yüzüne canlılık ve parlaklık gelmiş, görünümü değişmişti. Sanki başka biri gibi görünüyordu. Durmadan birbirlerine sorular soruyorlardı. Kimi "evet o adam" dedi, kimi de "hayır, ama ona benziyor" dedi. Bu büyük lütfü alan adam ise, "ben oyum" diyerek tartışmayı bitirdi. Onlara İsa'dan söz etti ve nasıl iyileştirildiğini anlattı. O'na, "Nerede O?" diye sordular. Adam "bilmiyorum" dedi.

Eskiden kör olan adamı Ferisilerin yanma getirdiler. Ferisiler de ona gözlerinin nasıl açıldığını sordular. Adam şu cevabı verdi: "İsa gözlerime çamur sürdü yıkandım ve şimdi görüyorum" dedi. Bunun üzerine Ferisilerin bazıları: "Bu adam Allah'tan değildir; çünkü Sebt günüyle ilgili buyruğa uymuyor." Ferisiler, İsa'yı bir günahkar olarak ilan etmeye çalışıyorlardı. Böylece O'nun, Mesih olamayacağını düşünüyorlardı. O'nun, Sebt'i yaratan, onunla ilgili tüm kuralları bilen ve kör adamı iyileştiren Kişi olduğunu bilmiyorlardı. Sebt'e titizlikle riayet ediyormuş gibi görünüyorlardı; buna karşın Sebt günü onu öldürmek için planlar yapıyorlardı. Bu mucizeyi duyan birçok kişi son derece şaşırdı ve kör adamı iyileştiren Kişi'nin sıradan bir insan olmadığına ikna oldu. İsa'nın, Sebt'e uymadığı gerekçesiyle bir günahkar olarak suçlanmasına cevap olarak şöyle dediler: "Günahkar biri nasıl böyle mucizeler yapabilir?"

Rabbiler eskiden kör olan adama sordular: "Senin gözlerini açtığına göre, O'nun hakkında ne diyorsun?" Adam, "O bir peygamberdir" dedi. Ferisiler, adamın doğuştan kör olmadığını ve gözlerinin de daha sonradan açılmadığını ileri sürmeye başladılar. Adamın annesinin ve babasının yanma gidip "Kör doğdu dediğiniz oğlunuz bu mu? Öyleyse şimdi nasıl görüyor?" diye sordular.3

Adam, doğuştan kör olduğunu ve daha sonradan gözlerinin açıldığını bizzat kendisi söylemişti; fakat Ferisiler hatalı olduklarını kabul etmektense, bizzat kendi gözleriyle görüp tanık oldukları bu gerçeği reddetmeyi yeğlediler. Önyargı ne kadar güçlü ve Ferisî doğruluğu ne kadar çürümüş...4

Ferisilerin bir tek umudu kalmıştı. O da adamın ailesini korkutmaktı. Ciddi görünmeye çalışarak onlara sordular: "Öyleyse şimdi nasıl görüyor? Adamın annesi ve babası kendilerini tehlikeye atmaktan korkuyorlardı; çünkü İsa'yı Mesih olarak kabul edenlerin "havradan kovulacağı" bildirilmişti; yani, 30 gün boyunca havradan uzaklaştırılıyorlardı. Bu süre içinde suçu işleyen kişinin evinde hiçbir çocuk sünnet edilemez ve hiçbir ölünün ardından yas tutulamazdı. Bu ceza büyük bir felaket olarak görülürdü; ve eğer pişman olmazsa, suçu işleyen kişi çok daha büyük cezalara çarptırılırdı. Oğullarının iyileşmesini sağlayan bu harikulade iş, onun anne ve babasını ikna etmişti. Şöyle cevap verdiler: "Bunun bizim oğlumuz olduğunu ve kör doğduğunu biliyoruz; fakat şimdi nasıl gördüğünü ve gözlerini kimin açtığını bilmiyoruz. Ona sorun! Ergin yaştadır. Size kendisi cevap versin." Yahudilerden korktukları için böyle konuşmuşlardı.5Böylece tüm sorumluluk oğullarının üzerine geçti; çünkü İsa'yı Mesih olarak kabul ettiklerini söylemeye cesaret edemediler.

Ferisilerin içine düştükleri zor durum, onların şüpheleri ve önyargıları, gerçeğe karşı inançsızlıkları, özellikle yoksul ve mütevazı halk kesiminin gözünü açıyordu. İsa halkın arasında sık sık onları iyileştirmeye yönelik mucizeler yapıyordu. Birçok kimse şu soruyu soruyordu; "Tanrı, Ferisilerin İsa'ya itham ettikleri gibi, bir sahtekar aracılığıyla böylesine büyük mucizeler gerçekleştirir miydi?" Anlaşmazlık her iki tarafta da şiddetleniyordu.

Ferisiler, İsa'nın yaptığı işlere itiraz etmelerinin sonucunda, O'nun ününün daha da arttığını gördüler. Mucizeyi reddedemediler. Gözleri açılan adamın yüreği sevinçle dolu ve kendisini iyileştirdiği için İsa'ya minnettar kaldı; açılan gözleriyle doğanın, yeryüzünün ve gökyüzünün olağanüstü güzelliklerini görünce derinden etkilendi. Yaşadığı olayı çekinmeden anlattı ve Yahudiler eskiden kör olan adamı ikinci kez çağırıp: "Tanrı hakkı için doğruyu söyle! Biz bu adamın günahkar olduğunu biliyoruz." Yani şunu demek istediler: "Bu adamın senin gözlerini açtığını söyleme! Bunu yapan, Tanrı'dır."

Adam şöyle cevap verdi: "O'nun günahkar olup olmadığını bilmiyorum, bildiğim tek şey var; önceden kördüm, şimdi görüyorum." Sordukları sorularla onu sıkıştırıp, aklını karıştırmaya ve böylece kendisinin kandırıldığını düşünmeye yöneltmek istiyorlardı. Şeytan ve onun kötü melekleri Ferisilerin tarafındaydılar. İsa'nın etkisini yok etmek için insani düşüncelerle kendi kurnazlıklarını birleştirdiler. Birçok kişinin henüz yeni kavramaya başladığı düşünceleri körelttiler. Allah'ın melekleri gözleri açılan adamı güçlendirmek için onun yanındaydılar.

Ferisiler, doğuştan kör olan bu adamdan başka biriyle daha mücadele etmeleri gerektiğinin farkına varamadılar. Kime karşı mücadele ettiklerini bilmiyorlardı. İlahi ışık kör adamın ruhunu aydınlattı. Bu ikiyüzlü kişiler onu inançsızlığa sürüklemeye çalışırken, Allah, onun mantıklı cevaplar vermesini sağlayarak tuzağa düşmeyeceğini göstermesine yardımcı oldu. Onlara, "Size az önce söyledim; fakat dinleme-diniz. Niçin yeniden duymak istiyorsunuz? Yoksa siz de mi O'nun öğrencileri olmak niyetindesiniz?" dedi. Adama söverek, "O'nun öğrencisi sensin. Biz Musa'nın öğrencileriyiz. Allah'ın Musa ile konuştuğunu biliriz; fakat bu adamın nereden geldiğini bilmiyoruz." dediler.

Rab İsa, adamın iyileştikten sonra büyük zorluklar yaşayacağını biliyordu ve kendisinin Mesih olduğuna tanıklık edebilmesi için ona güç verdi. Ferisilere verdiği cevaplarda onları kınadığını açıkça gösterdi. Ferisiler, kendilerinin Kutsal Yazı'nın uygulayıcısı ve halka yol gösteren dini liderler olduklarını iddia ettiler; buna karşın onların arasında büyük mucizeler yapan bir Kişi vardı ve O'nun bu gücü nereden aldığı, karakteri ve iddiaları ile ilgili olarak bilgi sahibi olmadıklarını kendileri de açıkça belirtiyorlardı. Adam onlara şu karşılığı verdi: "Şaşılacak şey! O'nun nereden geldiğini bilmiyorsunuz, ama gözlerimi O açtı. Allah'ın günahkarları dinlemediğini biliriz. Ama Allah, kendisine tapan ve isteğini yerine getireni dinler. Dünya var olalı, bir kimsenin doğuştan kör olan birinin gözünü açtığı duyulmamıştır. Bu adam Allah'tan olmasaydı, hiçbir şey yapamazdı."

Adam kendisini sorguya çeken Yahudiler ile kendi zeminlerinde tartıştı. O'nun açıklamalarına cevap veremediler. Ferisiler şaşırmıştı; onun bu kesin tavrı ve anlamlı sözleri karşısında hiçbir şey söyleye- mediler. Öfkelenen hahamlar ve rabbiler, onun etrafında toplandılar ve sanki onunla bir araya gelmekten dolayı halkın diline düşmekten korkuyormuş gibi, ayaklarındaki tozu silkeleyerek onu suçlamaya başladılar: "Tamamen günah içinde doğdun. Sen mi bize ders vereceksin" diyerek onu dışarı attılar.

İsa adamı kovduklarını duymuştu. O'nu bularak: "Sen İnsanoğlu'na iman ediyor musun?" diye sordu.

Adam kendisini iyileştiren Kişi'nin yüzüne ilk kez baktı. Anne ve babasını Yahudilerin kurulu önünde üzgün ve şaşkın bir şekilde görmüştü; rabbilerin öfke dolu yüzlerine bakmıştı; ve şimdi de İsa'nın, yüreğindeki sevginin yansıdığı huzur veren yüzüne baktı. Yaşadığı tüm zorluklardan sonra O'nun ilahi güce sahip bir Kişi olduğunu gördü: ve şimdi ona daha yüce bir vahiy verildi.

Isa'nın "Sen İnsanoğlu'na iman ediyor musun?" şeklindeki so-rusuna, adam şu soruyla cevap verdi: "Efendim, O kimdir? Söyle de O'na iman edeyim." İsa, "O'nu gördün. Şimdi seninle konuşan O'dur" dedi.Adam, "Rab, iman ediyorum" diyerek İsa'ya tapındı.5O'nun sadece gözleri açılmamış; aynı zamanda ruhsal anlayışı da güçlenmişti. İsa'nın ilahi gücünü açıkça görmüştü ve O'nu, Allah tarafından gönderilen Kişi olarak kabul etmişti.

Ferisilerden oluşan bir grup, İsa'nın yakınında bir araya gelmişti. Onların görüntüsü, İsa'nın sözlerindeki ve yaptığı işlerdeki etkisinin onlardan ne kadar faklı olduğunu İsa'ya hatırlatıyordu. "İsa, 'Görmeyenler görsün, görenler kör olsun diye... dünyaya geldim' dedi." İsa, körlerin gözlerini açmak ve karanlıkta kalmış olanlara ışık vermek için gelmişti. Kendisinin dünyanın ışığı olduğunu bildirmişti ve henüz gerçekleştirmiş olduğu mucize O'nun görevini kanıtlıyordu. Kurtarıcı geldiğinde O'na bakan insanlar, O'nun ilahi varlığıyla dünyanın o zamana dek hiç görmediği kadar büyük bir görkemi görmüşlerdi. Allah bilgisi onlara daha mükemmel bir şekilde gösterildi. Fakat bu vahiyde insanların üzerine yargı geliyordu. Onların karakterleri sınandı, kaderleri belirlendi.

Kör adamın tanık olduğu ve onun hem gözlerini açan hem de ruhsal bakımdan düşüncelerini aydınlatan ilahi gücün bu gösterisi

Ferisileri daha da koyu bir karanlık içinde bırakmıştı. O'nun yanında bulunan bazı Ferisiler, "Yoksa biz de mi körüz?" diye sordular.İsa onlara şöyle cevap verdi: "Kör olsaydınız, günahınız olmazdı" yani eğer Allah onların gerçeği görmelerini engelleseydi o zaman günahsız olacaklardı. Ama şimdi 'görüyoruz' diyorsunuz.Görebildiğinize inanıyorsunuz ve gerçeği görmenizi sağlayan belirtileri reddediyorsunuz. İsa, ihtiyaçlarının farkında olan herkese sonsuz yardım gücü ile geldi; fakat Ferisiler ihtiyaçlarını itiraf etmek istemediler. İsa'ya gelmeyi reddettiler ve bu yüzden kendilerinin suçlu olduğu körlüğe mahkum oldular. İsa onlara, "Günahınız duruyor" dedi.

Bu Bölüm Yuhanna 8:2-59; ve 9'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 52. İLAHÎÇOBAN

"Ben iyi çobanım. İyi çoban koyunları uğruna canını verir. Ben iyi çobanım. Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba'yı tanıdığım gibi benimkiler de beni tanır. Ben koyunlarımın uğruna canımı veririm."

İsa, anlatmak istediklerini onların bildiği örneklerle dinleyenlerine açıkladı. Kutsal Ruh'un etkisini serin ve ferahlatıcı suya benzetti. İsa kendisini ışık olarak betimledi; doğa ve insanlara huzur veren yaşam kaynağı olarak tanıttı. Kendisine iman edenlerle arasındaki ilişkiyi güzel örneklerle açıkladı. Başka hiçbir örneği bu kadar iyi anlayamazlardı. Öğrenciler, İsa'nın burada verdiği derslerden sonra hiçbir çobanın, kendi sürüsünü O'nun verdiği dersi hatırlamadan güdemeyeceğini düşündüler.

Her sadık çobanda İsa'yı göreceklerdi. Her çaresiz ve kaybolmuş sürüde kendilerini göreceklerdi. Yeşaya, Mesih'in görevini işaret etmek için bu örneği kullandı ve teselli eden sözlerle şöyle dedi: "Ey Siyon'a müjde getiren! Sesini yükselt, korkma. De ki Yahuda kentlerine: 'İşte, Tanrınız geliyor!'... Sürüsünü çoban gibi güdecek. Kollarına alacak kuzuları ve bağrında taşıyacak." Davut "RAB çobanımdır; eksiğim olmaz." demişti. Kutsal Ruh, Hezekiel aracılığıyla şöyle bildirmişti: "Başlarına, onları güdecek tek çoban olarak koyacağım. Onları o güdecek, çobanları o olacak. "Yiteni arayacak, yolunu şaşıranı geri getireceğim. Yaralının yarasını saracak, zayıfı güçlendireceğim." "'Onlarla bir barış antlaşması yapacağım, ülkedeki yırtıcı hayvanları yok edeceğim. Artık ulusların çapul malı,yabanıl hayvanların yemi olmayacaklar. Güvenlik içinde yaşayacaklar kimse onları korkutmayacak."

İsa, bu peygamberlikleri kendisine uyguladı ve kendi karakteriyle İsrail in Yahudi liderlerinin karakterleri arasındaki farkı gösterdi. Ferisiler, İsa'nın gücüne tanıklık ettiği için bir kişiyi kısa bir süre önce cemaatten kovmuşlardı Gerçek Çoban'a yaklaşan kişiyi uzaklaştırmalardı. Bunu yaparak, kendilerine verilen görevden habersiz olduklarını ve sürüyü güden çobanlar olarak kendilerine duyulan güveni hak etmediklerini göstermişlerdi. Isa şimdi onlar ile iyi çoban arasındaki farkı açıkça gösterdi ve kendisini Rab'bin sürülerinin gerçek çobanı olarak belirtti. Kendisini başka bir örnekle açıkladı.

Size doğrusunu söyleyeyim, koyun ağılına kapıdan girmeyip başka yoldan giren kışı, hırsız ve hayduttur. Kapıdan giren ise, koyunların çobanıdır. Ferisiler, bu sözlerin kendilerine karşı söylendiğini fark edemediler. Onlar bu sözlerin ne anlama geldiğini anlamaya çalışırken Isa onlara şöyle dedi: "Kapı Ben'im. Bir kimse benim aracılığımla içeri girerse kurtulur. Girer, çıkar ve otlak bulur. Hırsız ancak çalıp öldürmek ve yok etmek için gelir. Ben ise insanlar yaşama, bol yaşama sahip olsunlar diye geldim."

İsa ağılının kapısıdır. Allah'ın çocukları en eski zamanlardan beri hep bu kapıdan girmişlerdir. Simgelerde gizlendiği gibi, örneklerde ve peygamberlerin vahiylerinde gösterildiği gibi, O'nun öğrencilerine verilen derslerde ve insanlığın yararına yaptığı mucizelerde açıkça ortaya çıktığı gibi, onlar Isa'da "dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzusu'nu

gördüler.” ve O’nun aracılığıyla imanlılar arasına katıldılar. Birçok kışı imanlı olduğunu göstermek için başka yollara başvurmuştur. İnsanlar kendilerini haklı çıkarmak, Allah ile barış içinde olmak ve böylece O’nun sürüsüne katılmak için bazı törenler ve dini sistemler icat etmişlerdir. O’nun sürüsüne katılmamızı sağlayan tek kapı İsa’dır İsa’yı göz ardı ederek sürünün bulunduğu ağıla başka yollardan girmeye çalışanlar, hırsızlar ve haydutlardır.

Ferisiler, bu ağıla kapıdan girmemişlerdi. İsa’yı göz ardı edip, başka yollardan girmişlerdi. Onlar, gerçek çobanın yapması gerekeni yapmadılar. Hahamlar, yöneticiler, din bilginleri ve Ferisiler diri otlağı yok ettiler, yaşam suyu pınarını kirlettiler. Bu sahte çobanlar şu sözlerle tanımlanmışlardır: “Zayıfları güçlendirmediniz, hastaları iyileştirmediniz, yaralıların yarasını sarmadınız. Yolunu şaşıranları geri getirmediniz, yitikleri aramadınız. Ancak sertlik ve şiddetle onlara egemen oldunuz” Düşünürler ve bilginler çağlardır insanların ihtiyaçlarını gidermek için birçok varsayımlar ileri sürmektedirler. Bütün putperest halkların din öğretmenleri ve dini sistemleri sürekli İsa’dan başka kurtuluş yolları sunmuşlar; insanların, Allah’ın sevgi dolu yüzünü görmesini engellemişler; ve onları kendilerine sadece sayısız lütuflar sunmuş olan Kişi’den korkmaya yöneltmişlerdir. Onların çabaları Allah’ın sadece yaratılışı aracılığıyla değil bundan daha önemlisi Kurtarış’ı ile sahip olduğu şeyi çalmak içindi.

Bu sahte öğretmenler, insanları da tahrip ederler. Milyonlarca insan sahte dinlerin ağır kuralları altında adeta köle ya da ağır yük hayvanları gibi eziyet çekmekte ve umuttan, sevinçten ve mutluluktan yoksun bir şekilde sefalet içinde yaşamaktadırlar. İnsanı kurtarabilecek tek şey, İsa’ya ve Müjde’ye iman etmektir. Allah’ın, İsa Mesih’te açıkça görülen sevgisi, O’na iman eden kişinin yüreğini saracak ve başka hiçbir şeyin yapamayacağı ölçüde onu güçlendirecektir. İsa, insanda Allah imajını yeniden yaratmak için geldi. Her kim insanları İsa’dan uzaklaştırırsa, onları gerçek gelişmenin kaynağından da uzaklaştırmış; ve yaşamın umudundan, amacından ve görkeminden mahrum bırakmış olur. Bunu yapanlar hırsız ve haydutturlar.

“Kapıdan giren ise koyunların çobanıdır.” İsa, hem kapı hem de çobandır. Kendisi sayesinde ağıla girer ve kendi fedakarlığının sonucunda çoban olur. “Kapıyı bekleyen ona kapıyı açar. Koyunlar çobanın sesini işitirler. O da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır ve onları dışarı götürür. Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider, koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırlar.”

Koyunlar tüm yaratıkların en zararsız ve en uysal olanıdırlar. Doğuda çobanlar sürüleriyle bıkmak yorulmak bilmeden yakından ilgilenirler. Şehir dışındaki bölgeler günümüzdeki gibi eskiden de güvenli değildiler. Tenha sınır bölgelerinde haydutlar kayalıkların araşma gizlenen vahşi hayvanlar gibi sürülere saldırmak için pusuda beklerlerdi. Çoban, görevini yerine getirirken kendi hayatının da tehlikede olduğunu bilirdi. Yakup sürülerini güderken yaptığı bu yorucu ışi^ şu sözlerle açıkladı: “Öyle bir durumdaydım ki, gündüz sıcak gece kırağı yedi bitirdi beni. Gözüme uyku girmedi.” Davut’un aslan ve ayıyla tek eliyle karşılaşması babasının sürülerini güderken olmuştu; kendisini ve koyunlarını onlara yem olmaktan kurtardı.

Çoban, sürüsünü kayalık tepelerden, ormanların ve derin vadilerin arasından nehir kıyısındaki otlağa getirirken; dağlarda yalnız geceler boyu onları haydutlardan ve her türlü tehlikelerden koruyup, hastalıklı ve zayıf olanlarına ilgisini ve şefkatini verirken, onların yaşamına en az kendi yaşamı kadar değer veriyordu. Sürü ne kadar büyük olursa olsun çoban koyunlarının hepsini de tanır. Hepsinin de kendi adlar, vardır ve çoban onları çağırdığında ona cevap verirler.

Dünyadaki sıradan bir Çobanın kendi koyunlarını tanıması gibi, İlahı Çoban da dünyanın dört bir yanına dağılmış olan kendi sürüsünü tanır. "Benim koyunlarını, otlağımın koyunlar., siz insanlarsınız. Ben sızın Tanrınız'ım. Böyle diyor Egemen Rab." İsa şöyle der: "Adınla çağırdım seni, sen benimsin." "Bak, adını avuçlarıma kazıdım." Isa bizim her birimizi de tanır ve bizim zayıflıklarımızı O'nu da etkiler. Hepimizi adlarımızla tanır. Yaşadığımız evi, evde yaşayanların hepsini adlarıyla tanır. O, kimi zaman bir şehrin bir caddesindeki eve gidip koyunlarından birini bulmaları için hizmetkârlarına buyruklar vermiştir.

İsa, her insanı sanki uğruna öldüğü tek insanmış gibi tanır. İnsanların çektiği sıkıntılar O'nu etkiler. Kendisinden yardım dileyenlerin sesini duyar. O, tüm insanlığı kendisine çekmek için geldi. "Beni takip edin" dediğinde, O'nun ruhu iman edenlerin O'na yaklaşmasını sağlar. Birçok kimse O'na yaklaşmayı reddeder. İsa, onların kim olduğunu bilir. Yaptığı çağrıyı kimin memnunlukla kabul ettiğini ve kendisinin koruyucu sevgisine sığınmaya kimin istekli olduğunu bilir ve şöyle der: "Koyunlarını benim sesimi işitirler. Ben onları tanırım, onlar beni takip ederler." Onların her birisiyle, sanki yeryüzünde tek kalmış gibi ilgilenir.

"O da kendi koyunlarını adlarıyla çağırır ve onları dışarı götürür... Koyunlar da onu izler. Çünkü onun sesini tanırlar." Doğuda çobanlar, koyunlarını asla sürüklemez. Onları korkutmaz ve onlara karşı zor kullanmaz; fakat önlerinden kendisi giderek onları çağırır. O'nun sesini tanırlar ve sözünü dinlerler. Kurtarıcı Çoban da koyunlarına böyle davranır. Kutsal Yazı şöyle der: "Musa ve Harun eliyle halkını bir sürü gibi güttün." "Seni sonsuz sevgi ile sevdim. Bundan dolayı seni lütufla kendime çektim." Hiç kimseyi kendisinin yolundan gitmeye zorlamaz. "Onları insancıl iplerle, sevgi bağlarıyla kendime çektim; boyunduruklarını kaldıran biri oldum. Eğilip yiyeceklerini verdim."

Öğrencileri İsa'nın yolundan gitmeye yönelten şey, cezalandırılma korkusu ya da sonsuz umudu değildi. Kurtarıcı'nın, Beytlehem'deki yemlikten çarmıha kadar geçen yaşamı boyunca açıkça görülen eşsiz sevgisini gördüler. O'nun görüntüsü, kişinin Kurtarıcı'ya yaklaşmasını sağlar, yüreğini yumuşatır ve onu koruması altına alır. O'na bakanların yüreği sevgiyle dolar. O'nun sesini duyarlar ve O'nu takip ederler.

Yoldaki tehlikelerle ilk olarak kendisi karşılaşarak, çobanın koyunların önünden gitmesi gibi, İsa da halkı için aynısını yapar. "Kendi koyunlarının hepsini dışarı çıkarınca önlerinden gider." Gökyüzüne giden yol, Kurtarıcı'nın ayak izleri ile kutsanmıştır. Yol, sarp ve engebeli olabilir; fakat İsa bu yoldan geçmiştir; Kurtarıcı, bu yoldan emin bir şekilde geçebilmemiz için yolun

üzerindeki dikenleri ve engelleri ortadan kaldırmıştır. Bizim taşımamız gereken yükleri O, bizzat kendisi taşımıştır.

Şimdi Allah'ın katma yükselmiş olmasına ve evrenin tahtını paylaşmasına rağmen, sevgi ve şefkat dolu karakterinden asla bir şey kaybetmemiştir. Sevgi ve şefkat dolu olan bu kalp, tüm insanlığın dert ve kederini paylaşmaya hazırdır. Çarmıhta çivilerin deldiği el, bugün yeryüzündeki O'nun halkını daha bol bir şekilde kutsamak için uzanır. "Onlar asla yok olmayacaklardır ve hiç kimse onları benim elimden alamayacaktır." Kendisini İsa'ya teslim eden kişi, O'nun nazarında tüm dünyadan daha değerlidir. İsa, tek kişi için bile olsa kendi ilahi egemenliğinde kurtarılabilmesi için çarmıhtaki büyük acıya katlanırdı. Uğruna kendi canını feda ettiği insanlığı asla terk etmeyecektir. Kendisini takip edenler, O'nu terk etmeye karar vermedikçe, İsa, onları asla terk etmeyecek, daima kendi himayesi altında tutacaktır.

Yaşadığımız zorluklar ne kadar büyük olursa olsun, bize yardımcı olan ve asla başarısız olmayan bir Kişi vardır. Şeytan'ın ayartma çabasına karşı mücadelemizde, kötülüklere karşı açtığımız savaşta bizi asla yalnız bırakmaz ve çektiğimiz büyük sıkıntıların altında ezil-memize izin vermez. Şu an O'nu fani gözle göremememize rağmen, iman dolu yüreğimiz O'nun şu sözlerini duymamızı sağlar: "Korkma! İlk ve son Ben'im. Diri olan Ben'im. Ölmüştüm, ama işte sonsuzluklar boyunca diri kalacağım." Senin çektiğin acılara ve zorluklara katlandım. Aynı denenmelerle karşılaştım. Ben de ağladığım için senin göz yaşlarını bilirim. İnsanlığın katlanamayacağı kadar derin olan üzüntüleri tanırım. Asla yalnız olduğunu ve terk edildiğini düşünme! Yeryüzünde çektiğin acıyı paylaşacak başka hiçbir kimse olmasa da, sen sadece bana bak ve yaşa! "Dağlar yerinden kalksa, tepeler sarsılsa da, vefam senin üzerinden kalkmaz. Esenlik andım değişmez. Bunları, sana merhamet eden RAB söylüyor."

Bir çoban koyunlarını ne kadar çok severse sevsin, oğullarını ve kızlarını daha çok sever. İsa bizim sadece çobanımız değil; aynı za-manda 'Sonsuz Babamız'dır. "Benimkileri tanırım. Baba beni tanıdığı, ben de Baba'yı tanıdığım gibi, benimkiler de beni tanır." Bu ne kadar anlamlı bir sözdür! Yüce Tanrı ile O'nun, "Benim yakınım" diye bildirdiği biricik Oğlu'nun arasındaki ilişki, O'nun yeryüzündeki çocukları ile İsa arasındaki ilişki gibidir!

Babasının armağanları ve O'nun çalışmasının ödülü olduğumuz için İsa, bizleri sever. O, bizleri çocukları olarak sever. O seni de sever! Gökler bundan daha iyisini armağan edemezdi! Bu yüzden iman et! İsa, yeryüzünde sahte çobanlar tarafından kandırılan bütün insanları düşünüyordu. O'nun âğılının koyunları olarak bir araya gelmeyi isteyenler, kurtların arasına dağıldılar. İsa şöyle dedi: "Bu ağıldan olmayan başka koyunlarını da var. Onları da getirmeliyim. Benim sesimi onlar da duyacaklar, tek sürü ve tek çoban olacak."

"Canımı tekrar geri almak üzere veririm. Bunun için Baba beni sever." Babam sizi öylesine çok sevdi ki, sizi kurtarmak için kendi canımı vermek üzere beni sizlerin arasına gönderdi. Suçlarınızın ve günahlarınızın yükünü sizin yerinize taşıdığım ve kendimi O'na teslim ettiğim için Babam beni sever. "Canımı tekrar geri almak üzere veririm. Canımı kimse benden alamaz; ben onu kendiliğimden veririm. Bunun için Baba beni sever. Onu vermeye de tekrar geri

almaya da yetkim var.” İnsanlık ailesinin bir ferdi olarak ölümlü iken, Tanrı gibi, O da dünya için yaşam kaynağıydı. Ölümün gücüne karşı koyabilir ve O’nun hükmü altına girmeyi reddedebilirdi; fakat yaşamı ve ölümsüzlüğü gösterebilmek için kendi isteğiyle canını feda etti. Dünyanın günahını taşıdı, zorluklarına katlandı ve insanlığın ebediyen ölmemesi için kendi yaşamını feda etti. “Aslında çekmemiz gereken acıları O çekti; elemlerimizi O yüklendi... Ne var ki, bedeni günahlarımızdan ötürü deşildi, suçlarımızdan ötürü eziyete uğradı. Esenliğe çıkmamız için çekilmesi gereken ceza O’na verildi. Bizler O’nun yaralarıyla şifa bulduk. Hepimiz koyunlar gibi yolu şaşırmıştık; her birimiz kendi yolundan gidiyordu. Ama Rab, hak ettiğimiz cezayı O’na yükledi.”

Bu Bölüm Yuhanna 10:1-30’a dayanmaktadır.

BÖLÜM 53. CELILE'DEN SON YOLCULUK

Halka dönük hizmeti sona ermek üzereyken İsa, çalışmalarında bir değişiklik yaptı. O zamana dek halkın ilgisini kendi üzerine çekmekten kaçınmaya çalışmıştı. Halkın, kendisine aşırı hürmet etmesini reddetti. Onların ilgisi aşırı düzeye ulaşıp kontrolden çıktığında çalışmalarını sürdürdüğü bölgeyi sürekli değiştirdi. Kendisinin Mesih olduğunu başkalarına bildirmemeleri için onları defalarca kez uyardı.

Çardak Bayramı'na katılmak için Kudüs'e tek başına ve hiç kimseye görünmeden gelmişti. Kardeşleri, kendisini Mesih olarak açıkça bildirmesi için O'nu zorladıklarında onlara, "Benim zamanım daha gelmedi"demişti. Kudüs'e gizli bir şekilde ve halk tarafından onur-landırılmadan geldi. Fakat son yolculuğu böyle olmayacaktı. Hahamların ve Ferisilerin kötü davranışlarından dolayı kısa bir zaman için Kudüs'ten ayrılmıştı. O acılarının sahnelendiği olayla yakında karşılaşacağını biliyordu ve insanların dikkatini bu görkemli kurban olayına yönlendirdi.

"Musa, çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öyle yukarı kaldırılması gerekir." İsrail halkının gözlerinin, iyileşmeleri için belirlenmiş simge olan yukarı kaldırılan yılana çevrilmesi olayında olduğu gibi, tüm gözlerin, kaybolan dünyaya kurtuluş getiren ve kurban olan İsa'ya çevrilmesi gerekir.

Mesih'in görevini yanlış anlamalarından ve ilahi karakterine iman etmediklerinden dolayı, İsa'nın kardeşleri O'nu, Çardak Bayramı'nda halkın önünde kendisini Mesih olarak açıkça bildirmeye zorladılar. Bu yüzden öğrenciler, orada kendisinin başına gelecek olaylarla ilgili olarak İsa'nın söylediği sözleri hatırlayınca O'nun Kudüs'e gitmesini engellemek isteyeceklerdi. Dini liderlerin O'na karşı duyduğu kin ve nefreti bildiklerinden dolayı, öğretmenlerini oraya gitmekten vazgeçirmeye çalışacaklardı.

Öğrencilerinin korkuları, hayal kırıklıkları ve inançsızlıkları yüzünden Kudüs'e yapacağı yolculuk için acele etmek İsa'yı üzüyordu. Onları, kendilerini Kudüs'te bekleyen büyük acıya ve umutsuzluğa yöneltmek kolay değildi. Şeytan, İnsanoğlu'nu tuzağa düşürmeye ve O'nu ayartmaya çalışacaktı. Kendisini ölümün beklediğini bildiği halde neden Kudüs'e gitmeliydi? Çevresi yaşam ekmeğine muhtaç, O'nun şifalı sözlerini bekleyen ve acı çeken insanlarla doluydu. O'nun lütufla- rıyla gerçekleştireceği iş henüz yeni başlamıştı. Artık yetişkin bir insandı ve tüm gücü yerindeydi. Neden şifalı gücüyle diğer insanları da iyileştirmek için dünyanın uzak bölgelerine de gitmiyordu? Karanlıkta kalmış olan ve acı çeken diğer milyonlarca insanı ışığa kavuşturmanın ve onlara mutluluk vermenin sevincini yaşamıyordu? Aldığı ürünü neden imanları bu kadar zayıf, anlayışları körelmiş olan ve isteksiz davranan öğrencilerine bırakıyordu? Başladığı işi bırakıp neden ölüme gidecekti? İsa ile çölde karşılaşan Düşman, bu kez kurnazca planlarıyla tuzağa düşürmek için saldırmıştı. Eğer İsa bir an için bile onunla mücadele etmekten vazgeçmiş olsaydı, Şeytan'ın ajanları zafer kazanmış ve dünya kaybedilmiş olacaktı.

İsa, Kudüs'e gitmekte kararlıydı. O'nun yaşamındaki tek yasa, Allah'ın isteğiydi. Çocukluğunda tapınağı ziyaretinde anne ve babasına şöyle cevap vermişti: "Beni niçin arayıp durdunuz? Babamın evinde olmam gerektiğini bilmiyor muydunuz?" Meryem'in, O'nun mucizevi gücünü göstermesini istediği Kana'da da şu cevabı verdi: "Benim vaktim daha gelmedi." Bayrama katılmasını istediklerinde İsa kardeşlerine aynı sözlerle cevap verdi; fakat bunun gerçekleşme zamanı, Allah'ın büyük planında insanlığın günahlarından dolayı O'nun kendi yaşamını feda etmesi için belirlenen zamandı; ve bunun için vakit yaklaşıyordu. Asla başarısız olmayacak ve tereddüt etmeyecekti. Adımları düşmanlarının O'nu öldürmek için uzun süredir planlar kurduğu Kudüs'e doğru yöneldi. Zulmü, reddedilmeyi, mahkum edilmeyi ve ölümü göze alarak kararlı adımlarla Kudüs'e doğru yola çıktı.

Kendi önünden haberciler gönderdi. Bunlar kendisi için hazırlık yapmak üzere gidip Samiriyelilere ait bir köye girdiler. Fakat Samiriyeliler, Kudüs'e gitmekte olan İsa'yı kabul etmediler. İsa'nın, kendisinden nefret eden Yahudilere öncelik tanıdığını düşündüler. Eğer tapınağı restore etmek ve Gerizim Dağı'nda ibadet etmek için gelmiş olsaydı, O'nu memnuniyetle kabul ederlerdi; fakat Kudüs'e gidiyordu. Bu yüzden O'na konukseverlik göstermediler. Kapılarını, gökyüzünün en değerli armağanına kapadıklarının farkında değildiler. İsa, onları kendisini kabul etmeye çağırdı. Onlara daha yakın olabilmek ve zengin lütuflarını sunabilmek için onlardan bazı dileklerde bulunmuştu. Kendisine yapılan her iyiliğin karşılığında onlara daha zengin bir lütuf sundu; fakat bağnazlıkları ve önyargıları yüzünden Samiriyeliler bunların tümünü yitirdiler.

Öğretmenlerine Samiriyelilerin kötü davranmaları ve O'nu kabul etmemeleri, Yakup ve Yuhanna'yı çok üzmüştü. Varlığı ile onurlandırdığı Samiriyelilerin, İsa'ya karşı bu kadar kötü davranmaları onları çok öfkelendirdi. İsa'nın görünümünün değiştiği dağın üzerinde O'nunla birlikte olmuşlar ve Allah'ın görkemi içinde göründüğünü ve Musa ile İlyas tarafından onurlandırdığına da tanık olmuşlardı. Yakup ve Yuhanna bu saygısız hareketlerinden dolayı Samiriyelilerin cezalandırılması gerektiğini düşündüler.

İsa'nın yanma gelerek halkın O'nun hakkında söylediği sözleri bildirdiler ve bir gecelik kalacak bir yer vermeyi reddettiklerini söylediler. O'na karşı çok büyük bir yanlış yapıldığını düşündüler. İlyas'ın sahte peygamberleri öldürdüğü Karmel Dağ'ını uzaktan görerek şöyle dediler: "Rab, bunları yok etmek için bir buyrukla gökten ateş yağdırmamızı ister misin?" Söyledikleri sözlerin İsa'yı üzdüğünü görünce şaşırdılar; fakat İsa dönüp onları şu sözleriyle azarlayınca şaşkınlıkları bir kat daha arttı: "Siz hangi ruha ait olduğunuzu bilmiyorsunuz; çünkü İnsanoğlu insanları yok etmeye değil, kurtarmaya geldi." Sonra başka bir köye girdiler.

İsa insanlara kendisini zorla kabul ettirmek istemedi. Vicdanı zorlamaya çalışan, Şeytan ve onun hizmetçileridir. Kötü meleklerle işbirliği yapanlar, dürüst görünmeye çalışarak sahip oldukları yanlış dini fikirlerini onlara da aşılamak için kendi yakınlarının bile acı çekmelerine neden olurlar. Fakat İsa onlara her zaman merhamet etmekle sevgisini açıkça gösteriyordu. 0, sadece gönüllü olarak yapılan hizmeti, yüreğindeki sevginin etkisiyle kişinin kendisini teslim etmesini arzular. Şeytan'ın ruhuna sahip olduğumuzu, başka hiçbir şey, yaptığımız çalışmaları

takdir etmeyen ve bizim düşüncelerimize karşı olanları inciten ve yok eden davranışımızdan daha iyi kanıtlayamaz.

Her insan gerek can, gerek ruh ve gerekse bedenen Allah'a aittir. İsa tüm bunların fidyesi olarak kendi canını vermiştir. Hiçbir şey, Allah'ı, insanların Kurtarıcı'nın kendi kanıyla kurtardığı kişilere acı çektirmesinden daha fazla üzemez. "İsa, oradan ayrılıp Yahudiye sınırına Şeria nehrinin ötesine geçti. Çevresine yine kalabalıklar toplanmıştı. Her zamanki gibi onlara ders veriyordu."

İsa'nın halka dönük hizmetinin sona ermek üzere olduğu zamanın büyük bir Bölüm ü Yahudiye'nin ötesinde "Şeria nehrinin kıyısındaki Pereya bölgesinde" geçti. Burada da tıpkı halka dönük hizmetine ilk başladığı zaman Celile'de olduğu gibi, İsa'nın etrafında büyük kalabalıklar toplandı ve İsa'nın daha önce verdiği dersler de burada tekrarlandı.

İsa Onikiler'i görevlendirdiği gibi, "yetmiş kişi daha görevlendirdi. Onları ikişer ikişer kendisinin gideceği kente, her yere kendi ö- nünden gönderdi." Bu öğrenciler bir süreliğine İsa ile birlikte olmuşlar ve görevlerini başarı ile yerine getirebilmeleri için İsa onlara ders-ler vermişti. Onikiler görevlerini gerçekleştirmek için O'nun yanından ilk olarak ayrıldıklarında diğer öğrenciler Celile boyunca İsa ile birlikte yolculuk yapmışlardı. Böylece yakınlaşma ve O'ndan kişisel olarak ders alma ayrıcalığına eriştiler. Şimdi daha büyük bir grup, bu hizmeti yerine getirmek için İsa'nın gönderdiği bölgelere gidecekti.

İsa bu yetmiş kişiye Onikiler'e verdiği buyrukların aynısını verdi; fakat İsa, Onikiler'e, Samiriyelilerin ve diğer ulusların bulunduğu yerlere girmemelerini buyurmuştu. Buna karşın bu gruba böyle bir buy-ruk vermedi. Samiriyeliler, İsa'ya kötü davranmalarına ve O'nu kabul etmemelerine rağmen, İsa'nın onlara duyduğu sevgi değişmemişti. Görevlendirdiği yetmiş kişi O'nun adıyla görevlerini yerine getirmek için dağıldığında, ilk önce Samiriye şehirlerini ziyaret ettiler.

Kurtarıcı'nın Samiriye'yi tek başına ziyareti ve iyi Samiriyelinin8davranışı, O'na minnettar olduğunu belirten ve şükranlarını sunan adamın büyük sevinci; bunların hepsi öğrencileri etkilemişti. Bu ders onların yüreğinde derin bir iz bırakmıştı. İsa göğe yükselmeden önce onları görevlendirirken, Kudüs ve Yahudiye ile birlikte Samiriye'yi de Müjde'yi ilk vaaz etmeleri gereken yer olarak bildirmişti. İsa'nın öğretileri, onları görevlerini yerine getirmeleri için cesaretlendirdi. Öğretmenlerinin adına Samiriye'ye gittiklerinde, halkı kendilerini kabul etmeye hazır buldular. İsa'nın, Samiriye halkının yararı için yaptığı işleri duymuşlardı. İsa'ya kötü davranmalarına rağmen, O'nun, sadece sevgi göstererek kendilerinin kalplerini kazandığını gördüler. İsa göğe yükseldikten sonra, O'nun öğrencilerini de kabul ettiler ve öğrenciler, bir zamanlar kendilerine düşman olan bu halkın arasında çok başarılı çalışmalar yaptılar. "Ezik kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek ve adaleti sadakatle uygulayacak." "Uluslar O'nun adına ümit bağlayacak."

İsa, tıpkı Onikiler gibi, daha sonra görevlendirdiği yetmiş kişiyi gönderirken de onlara iyi karşılanmadıkları ve kabul edilmedikleri yerlerde uzun süre kalmamalarını buyurdu. İsa şöyle

dedi: “Bir şehre girdiğinizde sizi kabul etmezlerse, o şehrin caddelerine çıkıp, şöyle deyin: ’şehrinizde ayaklarına yapışan tozu bile size karşı siliyoruz. Yine de şunu bilin ki, Allah’ın Egemenliği yaklaştı.’” Bunu, onlara gücendiklerini göstermek için değil; Rab’bin mesajını ve elçilerini reddetmenin ne kadar acı verici bir şey olduğunu göstermek için yapacaklardı. Rab’bin elçilerini reddetmek, O’nun bizzat kendisini reddetmek demektir.

“Size şunu söyleyeyim, yargı günü Sodom şehrinin hali o şehrin halinden daha dayanılır olacaktır.” Daha sonra hizmetinin büyük bir Bölüm ünün geçtiği Celile kasabalarını düşündü. Yüreği acı dolu bir şekilde şöyle haykırdı: “Vay haline ey Horazin! Vay haline ey Beytsayda! Sizlerde yapılan mucizeler Sur ve Sayda’da yapılmış olsaydı, onlar çoktan çulla örtünüp kül içinde oturarak tövbe etmiş olurlardı. Fakat yargı günü Sur ve Sayda’nın hali sizden daha dayanılır olacak. Ya sen ey Kefernahum, göğe mi çıkartılacaksın? Hayır sen ta ölüler diyarına ineceksin.” Celile gölünün kıyısındaki çalışkan halkın yaşadığı kasabalara gökyüzünün en zengin hediyeleri serbestçe verilmişti. Yaşam Prensi sık sık onların arasına girip çıkmıştı. Peygamberlerin ve kralların görmeyi uzun süre beklediği Allah’ın görkemi, Kurtarıcı’nın etrafında toplanan kalabalıkların üzerinde parıldadı. Buna karşın onlar, Allah’ın bu kutsal armağanını reddettiler.

Rabbiler, kibirli davranışlarıyla İsa tarafından öğretilenleri kabul etmemeleri için halkı uyarmışlardı. Çünkü O’nun öğretileri, onların atalarının öğretilerine zıttı. Halk, Allah’ın sözünü kendileri için anlamaya çalışmak yerine, hahamların ve Ferisilerin öğretilerine inandı. Allah’ı onurlandırmak yerine, hahamları ve diğer dini liderleri onurlandırdılar; kendi geleneklerini sürdürmek için gerçeği reddettiler. Birçoğu etkilenmiş, hatta ikna olmuştu; fakat vicdanlarının sesini dinlemediler ve İsa’nın yanında olmadılar. Şeytan, ışık karanlığa dönüşünceye dek onları ayartmaya devam etti. Böylece birçok kimse, kurtuluşu kanıtlayacak olan gerçeği reddetti.

Gerçek Tanık şöyle der: “İşte kapıda durmuş, kapıyı çalıyorum.” Allah, kendi sözü ya da elçileri aracılığıyla bildirdiği her uyarısında, eleştirisinde ya da dileğinde kişinin yüreğinin kapısını çalar. Bu, onun yüreğine girmeyi isteyen İsa’nın sesidir. O’nun bu çağrısına ilgi göstermeyen kişinin yüreğinde, O’na yer açmak isteği körelir. Eğer bir kimse İsa’nın etkisini daha bugünden göz ardı ederse, Kutsal Ruh’un yarın onun üzerinde güçlü bir etkisi olamaz. Çünkü yüreğindeki duygular tamamen körelmiştir. Bu yüzden o kişi, bilinçsiz ve amaçsız bir yaşam sürmeye başlar ve bunun ötesindeki büyük yanılgıya düşer. Yargı gününde alacağımız hüküm, hataya düşmemizden değil, gerçeği öğrenmemiz için gökyüzünün bize sunduğu imkanları reddetmiş olmamızdan kaynaklanacaktır.

Elçiler gibi, Yetmişlere de görevlerinin mührü olarak doğaüstü güçler verilmişti. Görevleri tamamlandığında, sevinç içinde dönerek şöyle dediler: “Rab, senin adını andığımızda cinler bile bize boyun eğiyor.” İsa onlara şöyle dedi: “Şeytan’ın gökten yıldırım gibi düştüğünü gördüm.”

Geçmişte meydana gelen ve gelecekte meydana gelecek olaylar, İsa’nın gözlerinin önünde canlandı. Şeytan, gökyüzünden ilk olarak kovulurken İsa onu görmüştü. Aldatıcı’nın gerçek karakterinin, tüm evrenin önünde açıkça ortaya çıkması için kendisinin o büyük acıya

katlanacağı günü beklemişti. O, günahlarının içinde kaybolmuş olan insanlığın kurtarılış işinin sonsuza dek ve kesin olarak tamamlandığını ve Şeytan'ın aldatmacalarının, kışkırtmalarının ve suçlamalarının gökyüzüne asla giremeyeceğini bildiren şu haykırışı duydu: "Tamamlandı."

İsa, büyük acısı ve utancıyla çarmıhın yanı sıra, Karanlıklar Prensi'nin, çıkardığı isyanın sonucunda binlerce yıldır bozulan dünyada kendisinin yok olacağına tanık olacağı son büyük günü bekledi. İsa, kötülüğün işlerinin sonsuza dek sona erdiğini ve Allah'ın esenliğinin tüm yeryüzünü ve gökyüzünü sardığını gördü.

İsa'nın yolundan gidenler, artık Şeytan'a yenilgiye uğramış bir düşman gözüyle bakacaklardı. İsa çarmıhın üzerinde onlar için zafer kazanacaktı. Onların, bunu kendilerinin zaferi olarak kabul etmelerini arzuladı ve şöyle dedi: "Ben size yılanları ve akrepleri ayak altında ezmek ve düşmanın bütün gücünü alt etmek için yetki verdim. Hiçbir şey size zarar vermeyecektir."

Kutsal Ruh'un her şeye yeten gücü günahlarından dönen herkesin koruyucusudur. İsa, tövbe edip iman içinde kendisinin himayesi altına giren hiç kimsenin düşmanın gücü altında ezilmesine izin vermez. Kurtarıcı, Şeytan tarafından kandırılan, acı çeken; fakat tövbe içinde iman edenlerden yanadır. Bu şekilde Kurtarıcı'nın korumasına giren kişinin yaşamında bu tür başarısızlıklar, kayıplar, imkansızlıklar ya da Şeytan'ın tuzaklarına karşı yenilgiler olmayacaktır; bizi güçlendiren Kişi'nin gücü vasıtasıyla her şeyi yapabiliriz. Şeytan'ın tuzaklarıyla karşılaştığımızda ve zor duruma düştüğünüzde tek başına mücadele etmeye çalışmayın! Sadece sizin yardımcınız olan İsa'ya bakın!

Şeytan'ın gücünden sürekli söz edip duran imanlılar vardır. Düşmanları hakkında18konuşurlar, sürekli onu düşünürler ve dua ederler; böylece onu gözlerinde gereğinden fazla büyütmüş olurlar. Şeytan'ın güçlü bir varlık olduğu doğrudur; fakat Allah'ın aracılığıyla, gökyüzünden Kötü Olan'ı19kovan bir Kurtarıcı'mız vardır. İnsanların onun gücünü abartması, Şeytan'ı memnun eder. Bunun yerine neden Isa'dan söz etmezler? Niçin O'nun gücünü ve sevgisini yüceltmezler?

Yücelerdeki tahtı çevreleyen vaat dolu gökkuşağı, Allah'ın, dünyayı ne kadar çok sevdiğini, O'na iman edenlerin, sonsuz yaşama kavuşmaları için biricik Oğlu'nu verdiğini kanıtlar.Bu, kötülüklerle savaşırken Allah'ın inanlıları asla yalnız bırakmayacağını doğrular. Allah, ilahi egemenliği ile bizi güçlendireceğinin ve koruyacağının güvencesini verir.

İsa şöyle dedi: "Bununla birlikte ruhların size boyun eğmesine sevinmeyin; adlarınızın gökte yazılmış olmasına sevinin." Kendi gücümüze aşırı ölçüde güvenirsek, Allah'a olan bağımlılığımızı yitiririz. Rab'bimizin gücü ve ruhuyla çalışmak yerine, sadece kendi gücünüzle çalışmaktan kaçınmalı ve aşırı güven duygusuna kapılmamak için dikkatli olmalıyız. Yaptığımız bir işte başarılı olduğumuzda, kibir ortaya çıkmak için her zaman hazırda beklemektedir. Kibir insanın karakterinde bir kez ortaya çıktığında, Allah'ın her şeye gücü yettiği göz ardı edilerek düşünceler başka yönlere çevrilir.

Elçi Pavlus şöyle dedi: "Çünkü ne zaman güçsüzsem, o zaman güçlüyüm." Kendi güçsüzlüğümüzün farkına vardığımızda, kendimizde sahip olmadığımız bir güce bağımlı olmayı öğreniriz. Başka hiçbir şey, Allah'a olan sorumluluğumuzun bilincine varmak kadar yüreğimizi güçlendiremez. Hiçbir şey, İsa'nın affedici sevgisi kadar yüreğimizi derinden etkileyemez. Allah'a yaklaşmalıyız; bunun sonucunda çevremizdeki insanlarla iyi ilişkiler kurmamızı sağlayan O'nun Kutsal Ruh'u tarafından güçlendiriliriz. Böylece İsa'nın aracılığıyla gökyüzü ailesinin fertleri olarak Allah ile bir araya gelmenin sevincini yaşayın. Kendinizi olduğunuzdan daha üstün gördüğünüzde, benliğinizi insana özgü zayıflık hissi kaplar. Yüreğinizde gurura ne kadar az yer verirseniz, Kurtarıcı'nızın mükemmelliğini o kadar iyi anlayabilirsiniz. İlahi ışığın ve gücün kaynağına ne kadar yakınlaşırsanız, üzerinizde o kadar büyük bir ışık parıldayacak ve size Allah için çalışmanızı sağlayacak daha büyük bir güç verilecektir. Allah ile, İsa ile ve tüm gökyüzü ailesi ile bir araya geldiğiniz için sevinin.

Yetmişler,23İsa'nın sözlerini dinlerken, Kutsal Ruh yaşayan gerçekliklerle onların düşüncelerini etkiliyordu. Çevrelerinde büyük kalabalıklar toplanmış olmasına rağmen, onlar tüm düşüncelerini Allah'a yöneltmişlerdi.

İsa, onların Kutsal Ruh'tan ilham aldıklarını bilerek şöyle dedi: "Baba, göğün ve yerin Rab'bi! Bu gerçekleri bilge ve akıllı kişilerden gizleyip, küçük çocuklara açtığın için sana şükrederim. Evet Baba bunun böyle olması senin isteğindi." "Babam her şeyi bana emanet etti. Oğul'un kim olduğunu Baba'dan başka kimse bilmez. Baba'nın kim olduğunu da Oğul ve Oğul'un O'nu tanıtmayı dilediği kişilerden başkası bilmez"

Dünyadaki saygın, halkın hürmet ettiği sözde bilge kişiler, yüreklerindeki kibirden ötürü İsa'nın karakterini anlayamadılar. Bir insan özdeşliğinde dünyaya geldiği için O'nu dış görünüşü ile yargıladılar. Fakat balıkçılar ve vergi görevlileri, O'nun insan bedeninde gizli olan ilahi görkemini fark ettiler; İsa'nın, onlara göstermek istediği her şeyi anlayamadılar; fakat zaman zaman kendilerini Kutsal Ruh'a teslim ettiler; böylece düşünceleri aydınlandı. Yüce Allah'ın insan özdeşliğini almış olarak kendilerinin arasında olduğunu fark ettiler. Halkın hürmet ettiği, sözde bilge kişilerin bu bilgiden yoksun olması ve onun bu mütevazı insanlara verilmesi İsa'yı sevindirdi. İsa sık sık Eski Ahit yazılarını açıkladığında ve bu yazıların hem kendisini hem de insanlığı kurtarma işiyle olan ilgisini gösterdiğinde Kutsal Ruh ile göksel atmosfere yükseldiler. Peygamberlerin sözünü ettiği ruhsal gerçekler hakkında onları yazanlardan daha iyi bir ruhsal anlayışa sahiptiler. Eski Ahit'i bundan sonra din bilimcileri ve Ferisilerin öğretileri ya da kendileri çoktan ölmüş olan sözde bilge kişilerin sözleri gibi değil, Allah'tan gelen yeni bir vahiy gibi okuyacaklardı."Dünyanın, görmediği ve tanımadığı için kabul etmediği" Kişi'ye baktılar; "fakat siz O'nu tanıyorsunuz. Çünkü O, aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır."

Gerçeği anlayabilmek için daha mükemmel bir anlayış kazanmanın tek yolu, sevgi dolu bir kalbe sahip olmak, kendimizi tüm kalbi-mizle İsa'ya teslim etmektir. Kişi, yüreğini tutsak eden kibirden ve kendisini üstün görme arzusundan vazgeçmeli; İsa'ya yüreğinde yer açmalıdır. İnsanın düşünme gücü, kurtarılış işini anlayamayacak kadar sınırlıdır. Allah'ın bizi kurtarma

planı o kadar kapsamlıdır ki, onu felsefe ile açıklamak mümkün değildir. En mükemmel zekanın bile çözemeyeceği bir sırdır. Kurtarılışı insani düşüncelerle açıklayamayız; fakat yaşadığımız olayların sonucunda onu bilmek mümkündür. Sadece kendi günahkarlığını gören kişi, Kurtarıcı'nın mükemmelliğini fark edebilir.

İsa, Celile'den Kudüs'e yaptığı yolculuk boyunca çok önemli dersler verdi. Halk O'nun sözlerini merakla dinledi. Celile'deki gibi Pereya'da da halk, Yahudiye'deki kadar yobazlığın kontrolünde değildi ve O'nun öğretilerine ilgi gösterdi.

Halka dönük hizmetinin bu son ayları boyunca halka birçok benzetme anlattı. Hahamlar ve rabbiler O'nu gittikçe artan bir nefretle izlediler. İsa anlattığı örneklerle onlara gizli uyarılarda bulundu. Anlattıklarıyla O'nun ne demek istediğini anladılar; sözlerinde suçlayabilecekleri hiçbir şey bulamadılar. Ferisiler ve vergi görevlileri örneğindeki, "Allah'ım, diğer insanlar olmadığım için sana şükrederim." şeklindeki bencil dua, tövbekarın şu duasına ne kadar da zıttı: "Tanrım, ben günahkara merhamet et." Böylece İsa, Yahudilerin ikiyüzlülüğünü kınadı. Meyve vermeyen incir ağacıve Ferisilerin verdiği akşam yemeğiörnekleriyle, tövbe etmeyen halkın başına çok yakında gelecek olan felaketi önceden bildirdi. Müjdeyi reddedenler, O'nun şu sözlerini duydular: "Size şunu söyleyeyim; ilk çağrılan o adamlardan hiç biri benim yemeğimden tatmayacaktır."

Öğrencilere verilen ders çok önemliydi. Israrcı dul kadın ve gece yarısı ekmek istemeye gelen arkadaşörnekleri İsa'nın sözlerinin ne kadar anlamlı olduğunu bir kez daha gösterdi. "Size şunu söyleyeyim; dileyin size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın size açılacaktır." Çoğu kez onların azalan imanları, İsa'nın anlattıklarıyla güçlendi. "Tanrı da gece gündüz kendisine yakaran seçilmişlerinin hakkını almayacak mı? Onları çok bekletecek mi? Size şunu söyle-yeyim; onların hakkını tez alacaktır."

İsa kaybolan koyunörneğini verdi. Kayıp gümüş parave savurgan oğulörneğiyle bu tür ibret hikayeleri anlatmaya devam etti. Öğrenciler örnek hikayelerden alınması gereken dersin tam anlamıyla farkına varamadılar; fakat Kutsal Ruh'un esinlemesiyle diğer ulusların bir araya gelişini ve Yahudilerin kıskançlığını ve öfkesini gördüklerinde, kaybolan oğul örneğinden almaları gereken dersi daha iyi anladılar ve İsa'nın sevinç dolu şu sözlerine katıldılar: "Ama sevinip eğlenmek gerekiyordu, çünkü bu kardeşin ölmüştü, yaşama döndü; kaybolmuştu, bulundu." Yoksulluğu, hakareti ve zulmü göze alarak öğretmenlerinin adıyla görevlerini yerine getirmek için halkın arasına katıldıklarında, O'nun bu son yolculukta verdiği buyruğu hatırlayarak yüreklerini güçlendirdiler: "Korkma ey küçük sürü! Çünkü Babanız egemenliği size vermeyi uygun gördü. Mallarınızı satın, sadaka olarak verin. Kendinize eskimeyen keseler, göklerde tükenmeyen bir hazine edinin. Orada ne hırsız ona yaklaşır; ne de güve onu yer. Hâzineniz neredeyse, yüreğiniz de orada olacak."

Bu Bölüm Luka 9:51-56; 10:1-24'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 54. İYI SAMIRIYELI

İyi Samiriyeli hikayesinde İsa gerçek dinin yapısını gösterir. Dinin sistemler, törenler ve ayinlerden ibaret olmadığını, aksine insanlara yararlı işler yapmayı ve gerçek iyiliği yerine getirmeyi gerektirdiğini açıkça gösterir.

İsa halka dersler verirken, bir Kutsal Yasa uzmanı O'nu sınamak amacıyla yanma gelerek şöyle dedi: "Öğretmenim, sonsuz yaşamı miras almak için ne yapmalıyım?" Kalabalık merak içinde nefesini tutmuş İsa'nın vereceği cevabı bekliyordu. Hahamlar ve rabbiler yasa uzmanına bu soruyu sordurarak İsa'yı şaşırtacaklarını düşünüyorlardı; fakat Kurtarıcı onlarla tartışmaya girmedi ve buna bizzat soruyu soran kişinin cevap vermesini istedi: "Kutsal Yasa'da ne yazılmıştır? Orada ne okursun?" Yahudiler İsa'yı hala Sina'da verilen yasaya önem vermemekle suçluyorlard. Fakat İsa, kurtuluş ile ilgili soruyu Allah'ın buyruklarına uyma ile ilgili konuya yöneltti.

Adam şöyle karşılık verdi: "Tanrın olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün gücünle ve bütün aklınla sev. Komşunu da kendin gibi sev." İsa ona, "Doğru cevap verdin. Bunu yap ve yaşayacaksın" dedi. Yasa uzmanı, Ferisilerin konumlarından ve yaptıkları işlerden memnun değildi. Gerçek anlamlarını öğrenmek amacıyla yeni bir hevesle Kutsal Yazı üzerinde çalışmaktaydı. Bu konuya büyük bir ilgi duyuyordu ve tüm içtenliği ile şöyle sordu: "Ne yapmalıyım?" Yasanın gerektirdikleri ile ilgili sorduğu soruda tüm ayinleri ve törensel buyrukları göz ardı etti. Bunların kendisi için hiçbir değer taşımadığını belirtti. Yasa'nın ve peygamberlerin önemle üzerinde durduğu iki temel ilkeyi gösterdi. İsa'nın verdiği bu cevap, rabbilerin yanında O'nu üstün bir duruma getirdi. Yasanın uygulayıcısı olan bir kişi tarafından ileri sürülen bir hareketi onayladığı için O'nu suçlayamadılar.

İsa, "Bunu yap ve yaşayacaksın" dedi.Öğrettiği bu derste, yasanın kutsal bir birlik olduğunu ve sadece bir tek buyruğa uyarken diğer buyruklara uymamanın imkansız olduğunu gösterdi. Çünkü aynı ilke yasanın tümü için de geçerlidir. İnsanın kaderi onun yasaya olan bağlılığına göre belli olur. Allah'a eksilmez bir sevgi ile yaklaşmak ve insanlara karşı tarafsız bir sevgi sunmak, yaşam boyunca uyulması gereken ilkelerdir.

Yasa uzmanı, kendisinin yasayı ihlal eden bir kişi olduğunu fark etti. İsa'nın net ve açık sözleri onu ikna etti. Anladığını iddia ettiği yasanın dürüstlüğünü kendi yaşamında hiç uygulamamıştı. Çevresindeki insanlara karşı hiç sevgi göstermemişti. Tövbe etmesi gerekiyordu; fakat tövbe etmek yerine kendisini haklı çıkarmaya çalıştı. Gerçeği kabul etmek yerine buyruğa uymanın ne kadar zor olduğunu göstermeye çalıştı. Böylece çevresindeki insanları ikna edeceğini ve kendisini haklı çıkaracağını ümit etti. İsa'nın sözleri bu sorunun ne kadar gereksiz olduğunu gösterdi. Çünkü yasa uzmanı soruya bizzat kendisi cevap verebilirdi. Buna karşın bir soru daha sordu: "Peki komşum kim?"

Yahudilerin arasında, bu soru sonu gelmeyen tartışmalara neden oluyordu. Putperestlerin ve Samiriyelilerin, hiç şüphesiz kendilerine yabancı, hatta düşman halklar olduğunu

düşünüyorlardı. Fakat kendi uluslarında farklı halk sınıfları arasında nasıl bir ayırım yapılmalıydı? Hahamlar, rabbiler ve ihtiyar heyeti, kimleri "komşu" olarak görüyorlardı. Kendilerini temiz kılmak için onların yaşamları törenler ve ayinlerle geçiyordu. Cahil ve bilgisiz insanlarla ilgilenmenin ve onlarla bir araya gelmenin toplumda düzeltilmesi çok zor olan bir yozlaşmaya neden olacağını düşünüyorlardı. "Temiz olmayanları" da komşu olarak kabul etmeli miydiler?

İsa tekrar tartışmaya girmeyi reddetti. Kendisini suçlamak için fırsat kollayanların yobazlıklarını onların yüzlerine vurmadı; fakat kendisini dinleyenlerin önünde anlattığı bu basit ibret dersiyle, kaynağını gökyüzünden alan sevgiyi açıkça gösterdi ve yasa uzmanının gerçeği itiraf etmesini sağladı. Karanlığı yenmenin tek yolu ışığı kabul etmektir. Yanlışla mücadele etmenin en iyi yolu gerçeği göstermektir. Kibirle dolu bir kalbin günahını ve bozulmuşluğunu açıkça gösteren, Allah'ın vahiyidir.

İsa, şöyle cevap verdi: "Adamın biri Kudüs'ten Eriha'ya inerken haydutların eline düşmüş. O'nu soyup dövmüşler ve yarı ölü halde bırakıp gitmişler. Bir rastlantı olarak o yoldan bir haham geçiyormuş. Adamı görünce yolun öbür tarafından geçip gitmiş. Bir Levili de o yere varıp adamı görünce aynı şekilde geçip gitmiş." Bu bir hayal ürünü değil, aksine tıpkı anlatıldığı gibi bilinen gerçek bir hikaye idi. Diğer yandan yerdeki yaralı adamın yanından geçip giden haham ve Levili de İsa'yı dinleyen kalabalığın arasındaydılar.

Kudüs'ten Eriha'ya giderken yolcular Yahudiye çölünün bir kısmını da geçmek zorundaydılar. Yol boyunca haydutların türlü tuzak ve pusular kurduğu ve yolculara saldırdığı sarp ve kayalıklı vadiler vardı. Bu adam da tam burada saldırıya uğramış, üzerindeki değerli eşyaları gasp edilmiş ve yarı ölü bu şekilde yolun ortasında bırakılmıştı. Adam bu şekilde yolda yatarken oradan bir haham geçti; fakat yerdeki yaralı adama sadece bakmakla yetindi. Daha sonra bir Levili geldi. Orada ne olduğunu merak ederek durup acı çeken adama baktı. Aslında ne yapması gerektiğinin bilincindeydi; fakat bu hoş karşılanan bir hareket değildi. "Keşke bu yoldan gelmemiş ve bu adamı hiç görmemiş olsaydım" diye düşündü. Bu olayın kendisini ilgilendirmediğine ikna oldu.

Onların her ikisi de sözde kutsal hizmet gören ve Kutsal Yazıları yorumlayan kişilerdi. Onlar Allah'ı temsilen özellikle seçilen halk sını- fındandılar. Allah'ın insanlığa gösterdiği büyük sevgiyi anlayabilmeli ve "bilgisizlere ve yoldan sapanlara yumuşak davranmalıydılar." Onların yapmaları gereken iş, İsa'nın, şu sözleri söylediğinde kendi işi olarak bildirdiğinin aynısıydı: "Rab'bin ruhu benim üzerimdedir; çünkü O, beni yoksullara Müjde'yi iletmek için meshetti. Tutsaklara serbest bırakılacaklarını, körlere gözlerinin açılacağını duyurmak için, ezilenleri özgürlüğe kavuşturmak ve Rab'bin lütuf yılını ilan etmek için beni gönderdi."

Gökyüzünün melekleri Allah'ın yeryüzündeki ailesinin sıkıntılarını, gördükleri zulmü ve çektikleri acıyı dindirmek için insanlara yardım etmeye her zaman hazırdırlar. O'nun yardıma ve merhamete ihtiyacı olduğunu görebilmeleri için, Allah hahamı ve Leviliyi oraya getirdi. Bu iki adamın yerde acı içinde yatan adama merhamet edip etmeyeceğini tüm gökyüzü merakla

izledi. Çölde İbrani halkına dersler veren İsa idi; O'nun, bulut ve ateş sütunundan öğrettiği ders, halkın şimdi hahamlardan ve din bilginlerinden öğrendiği dersten çok farklıydı. Yasaya göre, ihtiyaçlarını ve çektikleri acıları sözlerle ifade edemeyen hayvanlara bile merhamet edilmeliydi. İsrail halkı için Musa'ya bu konuda şu buyruklar verildi: "Düşmanınızın yolunu şaşırmış öküzüne ya da eşeğine rastlarsanız, onu kendisine geri götüreceksiniz. Sizden nefret eden kişinin eşeğini yük altında çökmüş görürseniz, kendi haline bırakıp gitmeyecek, ona yardımcı olacaksınız." Fakat haydutlar tarafından yaralanan adam örneğinde İsa, acı çeken bir kişinin yaşadığı olayı anlattı. O'na bir yük hayvanından daha fazla merhamet etmeleri gerekmez miydi! Musa aracılığıyla verilen mesajda, "Rab'bin, ulu, güçlü, heybetli Allah olduğu, öksüzlerin, dul kadınların hakkını gözettiği, yabancıları sevdiği;" onlara bildirildi. Bu yüzden Rab "Siz de yabancıları seveceksiniz" "onları kendiniz kadar seveceksiniz" diye buyurdu.

Eyüp şöyle dedi: "Hiçbir yabancı geceyi sokakta geçirmezdi; çünkü kapım her zaman yolculara açıktı." Ve iki melek insan görünümünde Sodom'a geldiğinde, Lüt başını öne eğip şöyle dedi: "Efendilerim, kulunuzun evine buyurun. Ayaklarınızı yıkayın. Geceyi bizde geçirin." Hahamlar ve Levililer tüm bu dersleri biliyordu; fakat onları yaşamlarında hiç uygulamamışlardı. Milli yobazlıklarla dolu okullarda eğitim görerek bencil, dar görüşlü ve kendilerini üstün gören bir karaktere sahip olmuşlardı. Yaralı adama baktıklarında, onun kendi uluslarından olup olmadığını anlayamadılar. O'nun bir Samiriyeli olabileceğini düşünerek uzaklaşıp gittiler. İsa'nın tanımladığı gibi, yasa uzmanı bu hareketlerinde kendisine öğretilen yasanın gerektirdiklerine aykırı olan hiçbir şey görmedi; fakat bu kez faklı bir olay gerçekleşti:

Yaralı adamın yanına bir Samiriyeli geldi ve onu görünce merhamet etti. Bu yabancının Yahudi mi yoksa bir Samiriyeli mi olduğunu bile sormadı. Eğer bir Yahudi ise, Samiriyeli şunu iyi biliyordu ki, eğer aynı duruma kendisi düşseydi, adam onun yüzüne tükürür, hakaretler eder ve yardım etmeden oradan uzaklaşıp giderdi. Burada fazla vakit harcayarak kendisini de tehlikeye attığını hiç düşünmedi; çünkü önünde acı çeken yaralı bir insan vardı. Kendi giysisini çıkarıp adamın üzerine örttü. Yolculuğu sırasında kullanmak için yanına aldığı yağ ve şarabı adamın yaralarını sarmak için harcadı. Adamın daha fazla acı çekmemesi için O'nu kendi hayvanına bindirdi ve yavaş bir şekilde ilerlemeye başladı. O'nu bir hana götürdü ve onunla gece boyunca ilgilendi. Ertesi sabah yaralı adamın durumu biraz düzeldi ve Samiriyeli yoluna devam etti. Fakat bunu yapmadan önce tüm masrafları ödedi ve ayrıca kendisi oradan ayrıldıktan sonra çıkabilecek masraflar için de para bırakarak hancıya, "Ona iyi bak! Bundan fazla ne harcarsan, dönüşümde sana veririm" dedi.

İsa hikayeyi anlattıktan sonra yasa uzmanına baktığında adeta onun düşüncelerini okudu ve şöyle dedi: "Sence bu üç kişiden hangisi haydutların arasına düşen adama komşu gibi davranmış?" Yasa uzmanı Samiriyeli adını şimdi bile telaffuz etmek istemeyerek, "Adama acıyıp yardım eden" dedi. İsa ona, "Git sen de öyle yap" dedi. "Peki komşum kim?" sorusuna böylece kesin bir cevap verilmiş oldu. İsa komşumuzun sadece mensubu olduğumuz imanlı topluluğundan ya da bizimle aynı imana sahip biri olmadığını göstermiştir. Bunun soy, ırk, renk

ya da sınıf ayrımı ile hiçbir ilgisi yoktur. Yardımımıza ihtiyaç duyan herkes bizim komşumuzdur. Düşmanlık sonucu yaralanmış, incinmiş olan herkes bizim komşumuzdur.

İsa, iyi Samiriyeli örneğinde kendi karakterinin ve işinin yapısını açıkça gösterdi. Şeytan insanlığı kandırmış, yaralamış, onlara zulmetmiş, sahip olduğu şeylerden yoksun bırakmış ve onu yok olmaya terk etmişti; fakat Kurtarıcı çaresiz bir durumdayken bize merhamet etti. Bizi kurtarmak için görkemini bıraktı. Bizi ölmeye hazır durumdayken buldu ve yükümüzü kendi üzerine aldı. Yaralarımızı iyileştirdi. Dürüstlüğü ile bizi sardı. Bize sığınabileceğimiz güvenli bir yer gösterdi ve tüm ihtiyaçlarımızı karşıladı. O,- bizi kurtarmak için öldü. Kendi örneğini işaret ederek dinleyenlerine şöyle dedi: "Size şu buyruğu veriyorum; birbirinizi sevin." "Sizi sevdiğim gibi, siz de birbirinizi sevin."

Yasa uzmanı İsa'ya şu soruyu sormuştu: "Ne yapmalıyım?" Allah'a ve insanlara sevgi duyan İsa, ona dürüst olması gerektiğini belirterek şöyle dedi: "Bunu yap ve yaşayacaksın." Samiriyeli, sevgi ve şefkat dolu bir kalbin sesini dinledi; böylece yasayı yerine getiren bir kişi olduğunu kanıtladı. İsa ona şöyle buyurdu: "Git sen de öyle yap"Allah'ın çocuklarından beklenen, sadece bunu yapmaları ve söylemeleri değildir; Allah'da yaşıyorum" diyen, Mesih'in yürüdüğü yolda yürümelidir. Dünyanın bugün bu derse, İsa'nın onu ilk anlattığı günkü kadar ihtiyacı vardır. Bencillik ve soğuk formaliteler, sevginin ateşini neredeyse söndürmüş ve insanı, karakteri güzelleştiren lütuflardan yoksun bırakmıştır. O'nun adını açıkça söyleyen birçok kimse, imanlıların İsa'yı temsil ettiği gerçeğini göz ardı etmişlerdir. Aile, komşu ve imanlı topluluğu ortamında ya da nerede olursak olalım, başkalarının yararına fedakarlık yapmadığımız sürece, ne dersek diyelim bizler gerçek imanlılar değilizdir.

İsa insanlığın bütün dertleri ve sıkıntılarıyla ilgilenmiştir. Bizden, insanlığı kurtarmak için kendisiyle bütünleşmemizi ister ve şöyle der: "Karşılıksız aldınız, karşılıksız verin." Günah tüm kötülüklerin en büyüğüdür; bizler de günahkara acımalı ve yardım etmeliyiz. Yanılgıya düşen, bundan dolayı utanç duyan ve kendi hatasının farkında olan birçok kişi vardır. Onlar kendilerine cesaret verecek olan sözlere susamışlardır. Neredeyse sefalete sürükleninceye dek kendi hatalarına ve yanlışlarına bakarlar. Bu kimseleri ihmal etmemeliyiz. Eğer bizler imanlı isek, bizlerin yardımına en çok ihtiyacı olanların yanından geçip gitmemeli ve onlara mümkün olduğunca uzak durmamalıyız. Hastalık ya da günahtan dolayı insanların acı çektiğini gördüğümüzde, asla "bu beni ilgilendirmiyor" dememeliyiz.

"Ruh'a uyan Sizler, böyle birini yumuşak ruhla yola getirin." İman ve dua ile düşmanın gücünü geri püskürtün. Yaralı ve incinmiş kişiye merhem olan cesaret verici sözler söyleyin. Galip gelmeleri için onlara güç verecek olan tek bir söz söylenmediği için birçok kimse, uzun yaşam mücadelesinde yorgun düşmüş ve cesaretini yitirmiştir. Acı çeken birini gördüğümüzde, Allah'ın bizi teselli ettiği gibi, biz de onu teselli etmeli ve asla onu dert ve kederiyle baş başa bırakmamalıyız.

Bunların tümü, -iyi Samiriyeli örneğinde belirtilen ve İsa'nın yaşamında açıkça görülen- yasanın yerine getirilmesidir. O'nun karakteri, yasanın gerçek önemini açığa çıkarır ve

komşumuzu kendimiz gibi sevmenin ne demek olduğunu gösterir. Allah'ın çocukları, tüm insanlara sevgi, şefkat ve merhamet gösterdiğinde, gökyüzünün kutsal yasasının karakterine de tanıklık ederler. "Rab'bin yasasının yetkin olduğuna, cana can kattığına,"tanık olurlar. Her kim bu sevgiyi göstermezse, uyduğunu söylediği yasayı ihlal etmiş olur; çünkü kardeşlerimize gösterdiğimiz sevgi, Allah'a duyduğumuz sevgiyi yansıtır. Allah'ın bize duyduğu sevgi, kalplerimizde başkalarını sevmek için bir kaynaktır. "Eğer bir kimse 'Allah'ı seviyorum' der ve kardeşinden nefret ederse, yalancıdır; çünkü görmüş olduğu kardeşini sevmeyen, görmemiş olduğu Allah'ı sevemez." "Birbirimizi seversek, Tanrı içimizde yaşar ve O'nun sevgisi içimizde yetkinleşmiş olur."

Bu Bölüm Luka 10:25-37'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 55. GÖZE GÖRÜNÜR BIR ŞEKILDE DEGIL..

Ferisiler İsa'ya, "Allah'ın Egemenliği ne zaman gelecek" diye sordular.Yahya'nın, tüm ülkeye yayılan, "Allah'ın Egemenliği yaklaştı"bildirisini iletmesinin üzerinden üç yıldan fazla zaman geçmişti: Buna rağmen, Ferisiler bu egemenliğin kurulmasıyla ilgili hiçbir belirti görmediler. Başlangıçta Yahya'yı reddeden ve İsa'ya karşı çıkanların çoğu, O'nun, görevinde başarısız olduğunu ima ediyorlardı. İsa onlara şöyle cevap verdi: "Allah'ın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. İnsanlar da 'İşte burada' ya da 'İşte şurada' demeyecekler. Çünkü Allah'ın Egemenliği içinizdedir." Allah'ın Egemenliği kişinin yüreğinde başlar. Şurada ya da burada onun gelişini işaret edecek dünyevi güç belirtileri aramayın!

İsa öğrencilerine şöyle dedi: "Öyle günler gelecek ki, siz İnsanoğlu'nun günlerinden birini görmeyi özleyeceksiniz. Ama görmeyeceksiniz." Çünkü o, dünyasal görkemle gelmez. Sizler, benim görevimi anlayamama tehlikesi içindesiniz. İnsanların yaşamı ve ışığı olan Kişi'nin, insan özdeşliğinde olmasına rağmen, sizin aranızda olmasının ne kadar bir ayrıcalık olduğunun farkında değilsiniz. Öyle günler gelecek ki, geriye dönüp baktığınızda, şimdi Tanrı'nın Oğlu ile birlikte olduğunuz günleri özlemle anacaksınız.

Dünyasal değerlere düşkünlükleri ve bencillikleri yüzünden İsa'nın öğrencileri bile, O'nun göstermeye çalıştığı ruhsal görkemi anlayamadılar. Öğrenciler, İsa'nın karakterini ve görevini ancak O, göğe Kutsal Babasının yanına yükseldikten ve üzerlerine Kutsal Ruh indikten sonra tamamen fark edebildiler. Kutsal Ruh ile vaftiz olduktan sonra, Yüce Rab'bin huzurunda olduklarının farkına varmaya başladılar. İsa'nın sözlerini hatırladıklarında, peygamberlikleri ve O'nun gerçekleştirdiği mucizeleri anlayabilmeleri için zihinleri açıldı. İsa'nın, yaşamı boyunca yaptığı mucizeler, bir an onların gözlerinin canlandı. Sanki rüyadan uyanan insanlar gibiydiler. "Söz'ün insan5olup aramızda yaşadığını, (O'nun yüceliğini, Baba'dan gelen biricik Oğul'un lütuf ve gerçeklikle dolu yüceliğini)" fark ettiler. İsa, günahkar insanlığı kurtarmak için Tanrı tarafından gönderilmişti. Öğrenciler, şimdi kendilerini, bunu fark etmeden öncekinden çok daha önemsiz görüyorlardı. O'nun sözlerini tekrarlamaktan ve işlerini yapmaktan asla yorulmadılar. Onların daha önceleri yeterince iyi anlayamadıkları dersler, şimdi onlara yeni bir vahiy gibi geliyordu. Kutsal Yazılar onlar için yeni bir kitap oldu.

Öğrenciler, İsa'yı doğrulayan peygamberlikleri incelediklerinde, Allah ile bütünleştiler ve yeryüzüne gerçekleştirmek üzere geldiği görevi tamamlamak için göğe yükselen Kişi hakkında bilgiler edindiler. İlahi bir elçinin yardımı olmaksızın hiçbir insanın anlayamayacağı bir bilginin O'nun içinde var olduğunu fark ettiler. Kralların, peygamberlerin ve dürüst insanların, geleceğini önceden bildirdiği Kişi'nin yardımına ihtiyaçları vardı. O'nun karakteri ve yaptığı çalışmalar ile ilgili peygamberlikleri defalarca kez şaşkınlık içinde okudular. İsa'yı doğrulayan büyük gerçekleri kabul etmekte ne kadar yavaş davranmışlardı! Peygamberlikleri ne kadar az anlamışlardı! Kendisini alçaltarak insanların arasında yaşadığında, O'nun insan özdeşliğini almasındaki sırrı anlayamadılar. Onların gözleri gerçeğe karşı öylesine körleşmişti ki, insanlığın içinde gizli olan ilahiliği fark edemediler. Fakat Kutsal Ruh, onların düşüncelerini aydınlattıktan

sonra O'nu tekrar görmeyi ve yine onunla birlikte olmayı ne kadar da çok istediler! O'nun yanında olmayı ve anlayamadıkları metinleri açıklamasını ne kadar çok arzuladılar! O'nun sözlerini nasıl dikkatle dinlerlerdi! İsa şu sözleri söylediğinde ne demek istemişti: "Size daha çok söyleyeceklerim var, ama şimdi bunlara dayanamazsınız." Bunların hepsini de bilmek için nasıl da istekliydiler. İmanlarının böylesine zayıf olması, bu kadar dar görüşlü olmaları ve bu yüzden gerçeği zamanında anlayamamaları onları üzdü.

İnsanların O'nu karşılamaya hazırlanması için, Mesih'in gelişini bildirmek ve tüm Yahudi ulusunun dikkatini O'nun müjdesine çekmek üzere Allah tarafından bir elçi gönderildi. Yahya'nın bildirdiği bu mükemmel İnsan, otuz yıldan fazla bir süre boyunca onların arasında yaşamıştı; fakat O'nun gerçekten Allah tarafından gönderilen Kişi olduğunu fark edemediler. İnançsızlığın, kendilerinin düşüncelerini ve anlayışlarını köreltmesine göz yumdukları için öğrenciler pişmanlık duydular. Bu karanlık dünyanın ışığı onların üzerinde parlarken, ışığın nereden kaynaklandığını anlayamadılar. Niçin İsa'nın sürekli kendilerini kınamasını gerektiren hareketler yaptıklarını kendilerine sordular. O'nun sözlerini defalarca kez tekrarladılar ve kendi kendilerine şöyle sordular: "Hahamların ve rabbilerin dünyevi düşüncelerinin hislerimizi körleştirip Musa'dan daha yüce, Süleyman'dan daha bilge olan Kişi'nin aramızda olduğunu ve bize dersler verdiğini anlamamızı engellemesine niçin müsaade ettik? Meğer, ne kadar duyarsızmışız! Anlayışımız ne kadar da zayıfmış!"

Tomas, Romalı askerlerin açtığı yaranın üzerine parmağını basıncaya dek inanmak istemiyordu. İsa alçaltıldığında ve reddedildiğinde Petrus O'nu inkâr etmişti. Bu acı veren anılar birden bire gözlerinin önüne geldi. O'nunla birlikte olmuşlar; ama O'nun ilahiliğini fark e-dememişler ve O'nu tanıyamamışlardı. Fakat inançsızlıklarını şimdi kabul ettiklerinde, geçmişte yaptıkları bu hatalar onları ne kadar da çok üzüyordu!

Hahamlar ve yöneticiler onlara karşı işbirliği yaptığında ve onlar, "Yüksek Kurul'a çıkarılıp hapse atıldıklarında İsa'nın yolundan gidenler, O'nun adı uğruna hakarete layık görüldükleri için sevinç duydular." Sahip oldukları her şeyi kaybetmeyi göze alarak, insanların ve meleklerin önünde İsa'nın görkemini fark ettiklerini ve O'nun yolundan gittiklerini kanıtlamaktan sevinç duydular.

İlahi Ruh'un esinlemesi olmadan insanlığın, günümüzde Mesih'in yüceliğini fark edememesi, elçilerin zamanındaki kadar gerçektir. Allah için çalışmaya ve O'nun gerçeğine, kendisini dünyasal değerlere kap-tırmış bir Hıristiyanlık tarafından önem verilmemektedir. Rab'bin yolundan gidenler, zevk, sefa, onur ve dünyasal değerler peşinde koşmazlar. Onlar, "yönetimlere, hükümranlıklara, bu karanlık dünyanın güçlerine ve kötülüğün göksel yerdeki ordularına9karşı savaşta" en ön saflarda yer alırlar; ve tıpkı İsa'nın zamanında olduğu gibi, günümüzde de hala kendi zamanlarının hahamları ve Ferisileri tarafından yanlış anlaşılırlar, hakaretlere uğrarlar ve zulüm görürler.

Allah'ın Egemenliği göze görünür bir şekilde gelmez. Fedakârlık ruhuyla birlikte Allah'ın lütfunun müjdesi, dünyanın ruhu ile asla uyum içinde olamaz. Bu iki ilke birbirine zıttır. "Kişi,

doğal haliyle Allah'ın Ruhu ile ilgili gerçekleri kabul etmez; çünkü bunlar ona saçma gelir. Ruhça değerlendirildikleri için de onları anlayamaz."

Fakat bugünün din aleminde birçok kişi, kendi inançlarına göre İsa'nın egemenliğinin dünyasal ve geçici bir egemenlik olarak kurulması için çalışmaktadır. Rab'bimizin bu dünyanın hükümdarı olmasını arzu ediyorlar. Hükümdarlarının mahkemelerde, mecliste, saraylarda, Pazar yerlerinde hüküm sürmesini istiyorlar. İnsani otoritelerin kurduğu yasalarla O'nun hüküm sürmesini bekliyorlar. İsa şu an bedensel olarak yeryüzünde olmadığı için O'nun egemenliğinin yasalarını uygulamak için kendilerini O'nun vekili yerine koyuyorlar. İsa'nın zamanında Yahudiler de böyle bir egemenliğin kurulmasını istediler. Allah'ın yasası olarak belirttikleri yasayı uygulamak, onları kendisinin yetkili elçileri ve isteğini yerine getiren kimseler haline getirmek için İsa dünyada bir egemenlik kurmaya istekli olsaydı, O'nu seve seve kabul ederlerdi. Fakat İsa şöyle dedi: "Benim krallığım bu dünyadan değildir." O, dünyasal tahtı kabul etmedi.

İsa'nın yaşadığı dönemde son derece bozuk, baskı ve şiddete dayalı bir ülke yönetimi vardı. Şiddet, zulüm ve gasp ülkenin dört bir yanını sarmıştı. Buna karşın Kurtarıcı resmi bir reform yapmaya çalışmadı. Halkın ulusal düşmanlarını asla kınamadı. Ülkeyi yönetenlerin yetkilerine ya da yönetimlerine karşı hiçbir müdahalede bulunmadı. Bizim örneğimiz olan Kişi, dünyasal yönetimlerden uzak durdu. Bunun nedeni insanların sorunlarına ilgisiz olmaktan değil, insani ve dış etkenlerin buna yardımcı olamayışındandı. Yararlı olabilmesi için şifanın, tüm insanlara tek tek ulaşması ve onları kalplerinin yenilenmesi gerekiyordu.

İsa'nın egemenliği resmi kurullarla, meclislerle ya da yeryüzündeki zenginlerin varlıklarıyla değil; aksine Kutsal Ruh aracılığıyla İsa'nın karakterinin insanlığa aşılanmasıyla kurulur. "Ancak, kendisini kabul edip adına iman edenlerin hepsine Allah'ın çocukları olma hakkını verdi. Onlar ne kandan, ne bedenin isteğinden, ne de insanın isteğinden doğdular; tersine Allah'tan doğdular." İnsanlığı kurtarabilecek tek güç budur; ve bu işin tamamlanmasında insanlığa düşen görev Allah'ın sözünü öğretmek ve uygulamaktır.

Elçi Pavlus putperestlik yüzünden tamamen yoldan çıkmış, zenginlerin ve kötülerin şehri olarak ün yapmış olan Korint'te görevine başladığında, şöyle dedi: "Aranızdayken, İsa Mesih'ten ve O'nun çarmıha gerilmesinden başka bir şey bilmemeye kararlıydım." Daha sonra en kötü günahlarla yoldan çıkan bazı kimselere yazdığında onlara şöyle yazabilirdi: "Bazılarınız böyleydiniz, ama yıkandınız, kutsal kılındınız. Rab İsa Mesih'in adıyla ve Allah'ın Ruhu aracılığıyla aklandınız." "Allah'ın Mesih İsa'da Sizlere bağışladığı lütuftan ötürü sizin için her zaman O'na şükrediyorum."

İsa'nın zamanında olduğu gibi bugün de, Allah'ın Egemenliği, insani yasalar ve dünyasal hükümdarlardan destek almaya çalışanlar ile değil, Allah'ın sözünü iletirken Pavlus'un yaşadığı zorlukların benzerini yaşayanlara yardım edecek olan ruhsal gerçekleri insanlara bildirenlerle kurulur. "Mesih ile birlikte çarmıha gerildim. Artık ben yaşamıyorum, Mesih bende yaşıyor." O zaman Pavlus gibi diğer insanların iyiliği için çalışacaklardır. "Böylece Allah'ın aracılığımızla

çağrıda bulunuyormuş gibi, Mesih'in adına elçilik ediyoruz. Mesih'in adına yalvarıyoruz. Allah'la barışın"

Bu Bölüm Luka 17:20-22'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 56. İSA ÇOCUKLAN KUTSUYOR

İsa, çocukları her zaman severdi. Onların içten ve yapmacıksız sevgi sini kabul ederdi. İkiyüzlü ve kurnaz insanlarla bir araya geldiği zaman sıkıldığında, çocukların minnettarlık dolu övgüleri O'nun kulağında bir ezgi etkisi yaratıyor ve ruhunu tazeliyordu. Kurtarıcı nereye giderse gitsin, yüzündeki hiç eksilmeyen sevgi ifadesi ve nazik davranışları ile çocukların güvenini ve sevgisini kazandı.

Yahudilerin arasında, ellerini onların üzerine koyarak kutsaması için çocukların bir rabbinin yanına getirilmesi geleneksel bir olaydı; fakat Kurtarıcı'nın öğrencileri O'nun işinin böyle bir şeyle engellenemeyecek kadar önemli olduğunu düşünüyorlardı. Annelerin, çocuka- rıyla O'nun yanına gelmeleri öğrencileri huzursuz etti. Henüz çok küçük oldukları için İsa'yı ziyaret etmelerinin bu çocuklara bir fayda sağlamayacağını düşündüler ve İsa'nın onların varlığından rahatsız olacağı sonucunu çıkardılar. Fakat İsa'yı asıl rahatsız eden şey çocukların yanına gelmeleri değil, tersine öğrencilerin bu şekilde davranmalarıydı. Kurtarıcı, çocuklarını Allah'ın sözüne göre eğitmeye çalışan annelerin karşılaştığı zorlukları ve çocuklarına gösterdikleri sevgiyi anlıyordu. Onların dualarını duymuştu. Bizzat kendisi onları yanına çağırmıştı.

Bir anne çocuğuyla birlikte İsa'yı bulmak için yola çıkmıştı. Yolda komşusuna neden yola çıktığını anlattı. Kadının komşusu, İsa'nın kendi çocuklarını da kutsamasını istedi. Böylece birkaç anne çocuklarıyla birlikte İsa'nın yanına geldiler. Çocuklardan bazıları yaşça diğerlerinden biraz daha büyüktü. Anneler, dileklerini bildirdiklerinde Isa, onların bu nazik ve içten dileğini büyük bir sempatiyle dinledi; fakat öğrencilerin onlara nasıl davranacağını görmek için bekledi. Kendisine iyilik yapmayı düşünerek anneleri geri gönderdiklerini görünce yaptıkları hatayı onlara şu sözleri söyleyerek gösterdi: "Bırakın çocuklar bana gelsin! Onlara engel olmayın! dedi. Çünkü Allah'ın Egemenliği böylelerinindir"' Çocukları yanına çağırarak onları kucakladı ve ellerini onların üzerine koyarak kutsadı.

Bu, onların annelerini çök mutlu etti. Evlerine İsa'nın sözleriyle güçlenmiş ve kutsanmış olarak geri döndüler. İsa karşılaştıkları zorluklarla mücadele edebilmeleri ve çocukları için yeni bir umutla çalışabilmeleri için onlara cesaret verdi. Bugünün anneleri de O'nun sözlerini aynı imanla kabul etmelidir. İsa, günümüzde de bir zamanlar yeryüzünde insan özdeşliğinde yaşadığı zamandaki kadar gerçek bir kişisel kurtarıcıdır ve hala Yahudiye'de çocukları kutsadığı zamandaki kadar gerçek bir yardımcıdır. O, tıpkı çağlar öncesinin çocukları gibi, bizim çocuklarımızı da kurtarmak için kendi kanını dökmüştür.

İsa her annenin yüreğindeki sıkıntıyı bilir. Kendi annesi yoksulluk içinde zor bir yaşam süren Kişi, her annenin sıkıntısını dindirmeye çalışır. Kenanlı kadının acısını dindirmek için uzun bir yolculuk yapan Kişi, bugünün anneleri için de aynı şeyi yapacaktır. Bugün her annenin üzüntüsü ve kederi, Nainli dul kadına biricik oğlunu geri veren, çarmıhta o büyük acıyı çekerken kendi annesini hatırlayan Kişi'nin yüreğini etkiler. Her ne zaman sıkıntı içinde ve yardıma ihtiyaçları olsa, onları teselli edecek ve yardımcı olacaktır.

Dert ve kederi olan anneler İsa'ya gelsinler. İsa, çocuklarını yetiştirmelerinde yardımcı olacak lütfü onlara verecektir. Kurtarıcı'nın yüreği, sıkıntılarını kendisiyle paylaşan her anneye açıktır. "Bırakın çocuklar bana gelsin! Onlara engel olmayın." diyen Kişi, kutsanmaları için çocuklarını kendisine getirmek isteyen anneleri hala çağırır. Annesinin kucağındaki bir bebek bile, dua eden annesinin aracılığıyla her şeye gücü yeten Allah'ın himayesine girebilir. Vaftizci Yahya, doğumundan itibaren hep Kutsal Ruh ile doluydu. Eğer bizler de Allah ile birlik içinde yaşarsak, İlahi Ruh'un, doğdukları ilk anlardan itibaren çocuklarımızın yaşamını şekillendirmesini bekleyebiliriz.

İsa yanma getirilen çocuklara baktığında onların içinde, ilahi egemenliği için çalışacak, lütfunun mirasçısı ve uğruna şehit olacak kişiler gördü. Bu çocukların birçoğunun, kendilerini dünyasal zevklere kaptırmış ve artık kalpleri taşlaşmış olan yetişkinlerden daha istekli bir şekilde kendisini Kurtarıcı olarak kabul edeceklerini biliyordu. Kendisini anlayabilmeleri için çocuklarla, onların anlayabilecekleri bir düzeyde konuştu. Göklerin Hakimi, onları asla hor görmedi, sordukları sorulara çekinmeden cevap verdi. Anlattığı önemli dersleri çocukların anlayamayacağından asla kuşku duymadı; anlamalarını sağlamak amacıyla da bu dersleri asla basitleştirmedi. Onların düşüncelerine, yıllar sonra yeşerecek ve sonsuz yaşam olarak ürün verecek olan gerçeğin tohumlarını ekti.

Çocukların Müjde'nin öğretisinden daha fazla etkilendikleri hala doğrudur; onların kalpleri ilahi etkilere açıktır ve hafızaları öğrendikleri dersleri koruyacak kadar güçlüdür. Küçük çocuklar, kendi yaşlarına göre deneyimlere sahip olan imanlılar olabilirler. Anne ve babalar çocuklarına ruhsal değerleri öğretmeli ve İsa'nın mükemmel karakterini kendilerine örnek almaları için onlara her bakımdan yardımcı olmalıdır.

Anne ve babalar kendi çocuklarını Rab'bin ailesinin genç üyeleri olarak görmelidir. Onlara, çocuklarını ruhsal bilgilerle eğitmeleri buyurulmuştur. Göksel ilkelerin güzelliğini onlara göstererek İsa'dan öğrendiğimiz dersleri çocuklarımıza anlatmalıyız. Böylece imanlı bir aile, İsa'nın Baş Öğretmen, anne ve babanın da O'nun yardımcısı olarak hizmet verdiği bir okul olur.

Çocuklarımızın imana dönmesini sağlamak için çaba harcarken günahın asıl kaynağı olan şiddete asla başvurmamalıyız. Aynı şekilde onların imana gelmesini sağlamak için bir zaman belirlemeliyiz. O'ndan affetmesini dileyerek, yeryüzünde yaşarken çocukları kabul ettiği gibi, kendilerini de kabul ettiğine ve affettiğine inanarak, günahlarını İsa'ya getirmelerini onlara öğretmeliyiz.

Anne, kendisine duydukları sevgiden dolayı itaat etmelerini çocuklarına öğretirken, imanlı yaşamındaki ilk dersi vermektedir. Annenin çocuğuna duyduğu sevgi, İsa'nın insanlığa duyduğu sevgiyi temsil eder. Annelerini seven ve O'na itaat eden çocuklar, Kurtarıcı'yı da sevmeyi ve O'na itaat etmeyi öğrenmektedirler. İsa çocukların örneğiydi ve ayrıca Allah'ı temsil ediyordu. Yetkili biri olarak konuştu ve sözünde güç vardı; buna karşın, kaba ve sert insanlarla karşılaştığında asla onlara sert ve nezaketsiz bir şekilde karşılık vermedi. İsa'nın lütfü

iman eden kişinin karakterine kaynağını gökyüzünden alan bir ağırbaşlılık ve dürüstlük kazandıracaktır. Karakterindeki kötü yönleri düzelterek onun uysal bir kişi olmasını sağlayacaktır. Bu, tıpkı kendilerine başkaları tarafından davranılmasını istedikleri gibi anne ve babalan, kendi çocuklarına zeki varlıklar olarak davranmaya yöneltecektir.

Anneler ve babalar!... Çocuklarınızı eğitirken Allah'ın tabiatta verdiği dersler üzerinde çalışınız! Gül, lale ya da karanfil yetiştirmek istediğinizde ne yaparsınız? Dalların gelişip tüm güzelliğini sunarak zamanında tomurcuk açması için ne yapmanız gerektiğini bir bahçıvana sorduğunuzda, ona karşı sert bir dokunuşla ya da zor kullanarak bunun mümkün olmadığını, böyle bir hareketin onun nazik dallarını kıracağını ve gelişip güzelleşmesinin, ona nazik davranılması, gereken ilgi ve bakımın zamanında gösterilmesi sonucunda mümkün olduğunu söyleyecektir. Bahçıvan, toprağı sular, büyüyen bitkiyi sert rüzgarlardan ve güneşin sıcağından korur. Allah onların tomurcuklanıp tüm güzellikleriyle çiçek açmalarını sağlar. Çocuklarınızı eğitirken, bahçıvanın metodunu uygulayın. Sevgi ve şefkat göstererek, onları koruyarak ve İsa yı örnek alarak, onların karakterlerini İsa'nın karakterine göre şekillendirmeye çalışın.

Allah'a ve birbirinize duyduğunuz sevgi duygusunu güçlendirin. Dünyada bu kadar çok taş yürekli insanın var olmasının sebebi, yüreğinde gerçek sevgiye yer açanların sürekli zayıf insanlar olarak görülmesi, onlara kötü davranılması ve bunun sonucunda cesaretlerini yitirmiş olmalarıdır. Bu kişiler, karakterlerindeki iyi yönleri daha çocukluk yıllarındayken kaybetmişlerdir ve ilahi sevginin ışığının, kendi kalplerindeki bu soğuk ve bencil duyguları yok etmesine razı olmadıkları sürece gerçek mutluluğu sonsuza dek kaybedeceklerdir. Eğer kendi çocuklarımızın da İsa'nın nazik karakterine ve meleklerin bize gösterdiği sempatiye sahip olmasını arzuluyorsak, onları küçük yaşlardan itibaren İsa'nın bize gösterdiği örneğe göre eğitmeliyiz.

Çocuklara doğada İsa'yı görmeyi öğretin. Onları açık havaya, ağaçlık alanlara götürün; yarattığı her şeydeki O'nun sevgi ifadesini görmeyi öğretin. Tüm canlıları yöneten yasaları O'nun yaptığını ve bu yasaların bizim mutluluğumuz ve sevincimiz için olduğunu onlara öğretin. Onları uzun dualar ve öğütlerle sıkmayın; fakat doğal ibret dersleri anlatarak Allah'a itaat etmeyi öğretin. İsa'nın yolundan giden kimseler olarak onların güvenini kazandığınızda, O'nun bize gösterdiği büyük sevgiyi öğretmek sizin için zor olmayacaktır. Kurtuluş planı ile ilgili gerçekleri açıklamaya ve çocuklara İsa'yı kişisel bir Kurtarıcı olarak göstermeye çalıştığınızda melekler sizin yanınızda olacaklardır. Rab, anne ve babalara çocuklarının, dünyanın gerçek umudu olan Beytlehemli Bebeğin hikayesine ilgi duymalarını sağlamaları için yardımcı olacaktır.

Öğrencilerine çocukların yanına gelmelerine engel olmamalarını buyurduğunda, kendisinin yolundan giden tüm insanlara, imanlı topluluğundaki yetkililere, vaaz verenlere, öğretmenlere, yönetici konumunda olanlara, tüm imanlı ailelere sesleniyordu. İsa çocukları yanına çağırmaktadır. Bize şöyle buyurur: "Bırakın, bana gelsinler. Bize şunu söylemek ister: "Eğer engellemezseniz onlar, bana geleceklerdir.

İsa'nın karakterine benzemeyen karakterinizin, O'nu temsil etmesine izin vermeyiniz. Soğuk ve sert davranışlarla çocukları O'ndan uzaklaştırmayınız. Siz de orada olduğunuz takdirde gökyüzünün onlar için hiç de hoş bir yer olmayacağı düşüncesini onlara vermeyin. Din konusunda konuşurken bunu, çocukların anlayamayacağı bir konuymuş gibi göstermeyiniz. Sanki henüz çocukken onlardan İsa'yı kabul etmeleri beklenemezmiş gibi davranmayınız. İsa'nın Müjdesinin, karamsarlıkla dolu olduğu ve İsa'ya gelmelerinin sonucunda yaşamdan zevk aldıkları her şeyden vazgeçmeleri gerektiği gibi onlara yanlış izlenimler vermeyiniz.

Kutsal Ruh çocukların kalplerini etkilerken, O'nun çalışmasına Sizler de katılınız. Kurtarıcı'nın onları çağırdığını ve henüz genç yaşlardayken kendilerini O'na teslim etmelerinden başka hiçbir şeyin O'na daha büyük bir mutluluk veremeyeceğini öğretiniz.

Kurtarıcı bedelini kendi kanıyla ödediği insanlığa sonsuz bir şefkat duyar. Onlar İsa'nın bu büyük sevgisinin karşılığıdır. İsa onlara tarifsiz bir özlem duyar. O'nun yüreğindeki sevgi, sadece en iyi huylu çocuklara değil; iyi bir yetişme ortamında büyümedikleri için karakterlerinde bazı kötü yönler bulunanlara kadar tüm çocuklara ulaşır. Birçok anne ve baba çocuklarının bu kötü huylarından kendilerinin ne kadar sorumlu olduklarını anlayamazlar. Yanlış yolda olanlara gereken ilgiyi, sevgiyi ve yardımı göstermedikleri için, sonuçta onların da kendileri gibi olmalarına göz yumarlar; fakat İsa bu çocuklara merhamet eder. Sadece O, sebepleri ve sonuçları birbirinden ayırabilir. Bir imanlı, bu çocukların İsa'ya gelmesine yardımcı olabilir. Karakterindeki iyi yönlerle onlara örnek olup öğütler vererek onların sevgisini kazanabilir. Onlara cesaret ve umut verebilir. İsa'nın lütfü aracılığıyla onların karakterlerinin değiştiğini görebilir. Onlar hakkında şu sözler söylenebilir: "Allah'ın Egemenliği böylelerinindir."

Bu Bölüm Matta 19:13-15; Markos 10:13-16 ve Luka 18:15-17'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 57. "SENDE EKSIK OLAN TEK ŞEY"

"İsa yola çıkarken, biri koşarak yanına geldi. Önünde diz çöküp O'na, 'İyi öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için ne yapmalıyım?' diye sordu." Genç adam, Yahudilerin ileri gelenlerinden biriydi. Zengindi ve sorumluluğu büyük olan bir konuma sahipti. İsa'nın, kendisinin yanma getirilen çocuklara sevgi gösterdiğini gördü. Kurtarıcı'nın, bu çocukları nasıl şefkatle kucakladığını ve onların da nasıl sevgiyle karşılık verdiklerini gördü. O'nun öğrencisi olmayı arzuladı. O kadar çok etkilenmişti ki, İsa oradan ayrılırken, koşar adımlarla O'nun yanına gidip kendisi ve tüm insanlar için çok önemli olan şu soruyu O'na sordu: "Öğretmenim, sonsuz yaşama kavuşmak için nasıl bir iyilik yapmalıyım?"

İsa ona, "Bana neden iyi diyorsun? İyi olan tek biri var, O da Tan- rı'dır" dedi. İsa onun samimiyetini ölçmeyi ve kendisini iyi olarak nitelediği yolda yürümekten vazgeçmesini sağlamayı arzuladı. Genç adam, o an konuştuğu Kişi'nin Tanrı'nın Oğlu olduğunun farkında mıydı? Aslında O'nun kalbinden geçen neydi? Bu Yahudi lider, kendisinin dürüst olduğundan asla kuşku duymuyordu. Tamamen hoşnut olmamasına rağmen, kendisinde bir şeyin eksik olduğunu hiç düşünmedi. Birden sahip olmadığı bir şeyin eksikliğini hissetti. İsa, çocukları kutsadığı gibi onu da kutsayamaz mıydı ve ruhunun ihtiyacı olan şeyi gideremez miydi?

O'nun sorusuna cevap olarak İsa, sonsuz yaşama kavuşmak için Allah'ın buyruklarına uymanın gerekli olduğunu belirtti. Bir kişinin çevresindeki insanlara karşı yerine getirmesi gereken görevleri gösteren Allah'ın buyruklarından bazı Bölüm ler okudu. Adamın verdiği cevap olumluydu: "Ben bunların gençliğimden beri hepsini yerine getiriyorum. Daha ne eksiğim olabilir?"

İsa genç adamın yaşamını ve karakterini yüzünden okurcasına ona doğru baktı. Adamın samimi yaklaşımı İsa'yı memnun etmişti ve karakterini değiştirecek olan huzuru, lütfü ve sevinci ona vermeyi arzuluyordu. İsa ona şöyle dedi: "Hala bir eksiğin var. Neyin varsa hepsini sat ve parasını yoksullara dağıt; böylece göklerde hâzinen olur. Sonra gel beni izle."

İsa'nın bu genç adama kanı ısınmıştı. O'nun şu sözlerinde samimi olduğunu biliyordu: "Bunların hepsini gençliğimden beri yerine getiriyorum." Kurtarıcı, onun bir imanlının sahip olduğu iyi karaktere sahip olması ve kendisini tamamen Allah'a teslim etmesi gerektiğinin farkına varmasını sağlamayı istiyordu. İsa onun kişiliğinde Allah'a karşı duyması gereken büyük sevginin bilincinde olan ve eksikliğini Kendi- si'nin mükemmelliğinde gizleyen mütevazı ve pişman bir yürek görmeyi istiyordu.

İsa insanlığı kurtarmak için yaptığı çalışmada birlikte çalışması halinde, bu genç adamın kendisine yardımcı olabileceğini gördü. Eğer İsa'nın yolundan giderse, insanlar için bir iyilik kaynağı olabilir ve İsa'yı başarıyla temsil edebilirdi; eğer Kurtarıcı ile birlikte çalışırsa, kendisini insanların arasında ilahi bir ışık yapabilecek özelliklere sahipti. İsa onun iyi bir karaktere sahip olduğunu gördü ve ona sevgi gösterdi. Genç adamın yüreği de İsa'ya karşı sevgi ile dolmaya başladı; çünkü sevgi, sevgiyi getirir. İsa onun kendisiyle birlikte çalışmasını

arzuladı. Onun, Allah'ın benzerliğinin yansıdığı bir ayna gibi, yani kendisi gibi olmasını arzuladı. O'nun karakterini geliştirmeyi ve onu Rab'be hizmet etmesi için kutsamayı istedi. Genç adam eğer o an kendisini İsa'ya teslim etseydi, O'nun varlığı ile çevrili ortamda her bakımdan kendisini geliştirebilirdi. Eğer böyle bir seçim yapsaydı, onun geleceği ne kadar farklı olurdu!

İsa, ona "Halâ bir eksiğin var. Eğer mükemmel olmak istiyorsan, neyin varsa hepsini sat ve parasını yoksullara dağıt. Böylece göklerde hâzinen olur. Sonra gel, beni izle" dedi.İsa onun yüreğindekini okudu. O'nun bir tek eksiği vardı; fakat bu çok önemli bir ilkeydi. O ruhunda Allah sevgisine ihtiyacı vardı. Bu eksikliğini gidermediği takdirde bu, onun kişiliğine zarar getirir ve karakteri tamamen bozulurdu. Günaha karşı duyarsızlaşmasının sonucunda yüreğini büsbütün bencillik kaplardı. Allah'ın sevgisini alabilmesi için kendi egosuna duyduğu sevgiden vazgeçmesi gerekliydi.

İsa onu sınamak istedi. O'nu göksel ve yersel hazine arasında seçim yapmaya çağırdı. Ona, İsa'nın yolundan gittiği takdirde göksel hâzineyi alacağının güvencesi verildi; fakat bencilliğinden vazgeçmeliydi. İradesini İsa'nın kontrolüne teslim etmeliydi. Allah'ın kutsallığı bu genç adama sunuldu. Allah'ın çocuklarından biri ve İsa'nın aracılığıyla göksel hâzineye paydaş olma ayrıcalığına kavuştu. Fakat bunun için çarmıhını yüklenmeli ve fedakarlık yolunda Kurtarıcı'yı takip etmeliydi.

İsa'nın sözleri onun için gerçekten de bir çağrıydı: "Kime hizmet edeceğine bugün karar ver." Genç adam tercihini yapmalıydı. İsa onun tercihini doğru yönde yapmasını arzuluyordu. İsa onun sorduğu soruyu dikkatle dinlemiş ve karakterindeki yanlış yönleri ona göstermişti. İsa'nın yolundan gitmeye karar verirse, her bakımdan O'nun sözüne itaat etmesi ve hırslı planlarından vazgeçmesi gerekiyordu. İsa onun, Allah'ın çağrısını kabul etmesini ne kadar çok arzuluyordu!

İsa onun için bir imanlının karakterini mükemmelleştirebilen tüm imkanları sağladı. Bazen sert bir ses tonuyla konuşsa da, sözleri her zaman akıl dolu ve mantıklıydı. Bu sözleri kabul etmek ve onlara uymak genç adamın tek kurtuluş umuduydu. Saygın bir konumda ve zengin olması, onun karakterini kötü yönde etkiliyordu. Dünyasal değerlere duyduğu ilgiden vazgeçmediği takdirde bu, onun Allah'tan daha da uzaklaşmasına neden olurdu. Allah'tan az ya da çok uzaklaşmak, onun karakterindeki gücün ve yeterliliğin azalmasına yol açardı; çünkü değersiz bile olsalar, eğer dünyasal değerlere gereğinden fazla ilgi duyulursa, onlar yaşamımızı tümüyle işgal ederler ve bizi Allah'tan uzaklaştırırlar.

Genç adam İsa'nın, sözlerinde ne demek istediğini çabuk anladı. Kendisine sunulan göksel hediyenin farkına varabilseydi, İsa'nın öğrencilerinden biri olmayı hemen kabul ederdi. Yahudi kurulundaki saygın üyelerden biriydi ve Şeytan gelecekle ilgili süslü vaatlerle onu kandırıyordu. Bir yandan göksel hâzineyi, diğer yandan da dünyasal zenginliğinin kendisine getireceği avantajlardan faydalanmayı istiyordu. Bu tür şartların olması onu üzdü; sonsuz yaşama kavuşmak istiyordu; fakat bunun için hiçbir fedakarlık yapmaya istekli değildi. Sonsuz yaşamın

bedeli ona çok ağır gibi görünüyordu ve daha sonra üzgün bir şekilde oradan uzaklaştı; çünkü "çok malı vardı."

Bu adamın, Allah'ın yasasına uyduğunu iddia etmesi bir kandır- macaydı. En çok değer verdiği şeyin aslında maddi zenginlik olduğunu açıkça gösterdi. Maddi değerlere bu kadar düşkünken Allah'ın buyruk-larını yerine getiremezdi. Allah'ın hediyelerini Allah'tan daha çok seviyordu. İsa genç adama kendisiyle birlikte çalışmasını teklif etti. "Beni takip et" dedi; fakat Kurtarıcı onun için kendi adının halk arasındaki saygınlığından ve sahip olduğu maddi zenginlikten daha ö- nemli değildi. Gözle görülmeyen göksel hazine için, gözle görülen yersel hâzineden vazgeçmenin çok büyük bir risk olduğunu düşünüyordu. Kendisine yapılan sonsuz yaşam önerisini reddetti ve oradan uzaklaşıp gitti.

Binlerce kişi, bu zor denemeden geçmekte ve birçoğu maddi değerleri yeğlemektedir. Bu genç adamda olduğu gibi kalplerindeki, "Bu adamın benim önderim olmasını istemiyorum" tarzındaki düşünceyle Allah'tan uzaklaşırlar.

İsa'nın, bu genç adamı doğru yola getirmek için gösterdiği çaba, ibret alınması gereken bir derstir. Allah kullarının uymaları gereken kuralları bize bildirmiştir. O'nun yasalarına uymak, yaşamımızı etkiler ve karakterimize olumlu bir şekilde yansır. Allah, ilahi egemenliği için çalışacak olan kimselerin nasıl bir karaktere sahip olmaları gerektiğini önceden belirlemiştir. Sadece İsa ile birlikte çalışacak ve "Rab, sahip olduğum her şey şenindir" diyecek olanlar, Allah'ın çocukları olarak kabul edileceklerdir. Birçok kimse gökyüzüne girmeyi arzular; fakat bunun için yeryüzünde yerine getirmeleri gereken şartları gördüklerinde vazgeçerler. İsa'ya "hayır" demenin ne demek olduğunu düşünün bir kez! Genç adam İsa'ya, "hayır, senin için her şeyden vazgeçemem" dedi. Bizler de aynı şeyi söyler miyiz? Kurtarıcı, Allah'ın yapmamızı buyurduğu işte bize yardımcı olmayı önerir. O'nun yeryüzündeki çalışmasını devam ettirmek için Allah'ın bize verdiği imkanları kullanmayı önerir ve sadece bu şekilde bizi kurtarabilir.

Yahudi lidere sahip olduğu zenginlik, imanlı bir kişi olarak kendisini kanıtlayabilmesi için verildi; sahip olduğu varlığını yardıma muhtaç olan insanların yararına kullanmalıydı. Böylece yoksullara ve acı çekenlere yardım etmeleri için Allah, insanlara bazı imkanlar, yetenekler ve fırsatlar verir. Kendisine sağlanan bu imkanları Allah'ın isteğine göre kullanan kişi, İsa'nın yardımcısı olur. O'nun karakterini temsil ettiği için, diğer insanların O'na yaklaşmalarını sağlar.

Bu genç Yahudi lider gibi zengin ve yüksek konum sahibi olanlara, İsa'yı takip etmek için her şeyden vazgeçmek, çok büyük bir fedakarlık olarak görünebilir. Fakat bu, O'nun öğrencisi olmak isteyen herkesin uyması gereken kuraldır. O'na bağlılıkta kusur kabul edilemez. Fedakarlık, İsa'nın öğretisinin temelinde vardır. Bu çoğu kez sert bir dille ifade edilir; çünkü insanlığı kurtarmak için, aşırı derecede ilgi duydukları takdirde kendilerini tamamen yoldan çıkaracak olan dünyasal değerlerden onları uzaklaştırmaktan başka bir çare yoktur. İsa'nın yolundan gidenler, kendisinin olanı Rab'be geri verdiklerinde, O'nun şu sözlerini duyduklarında kendilerine geri verilecek olan hâzineyi biriktirmiş olurlar: "Aferin, iyi ve

güvenilir hizmetkar... gel efendinin şenliğine katıl.” “O, kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp, çarmıhta ölüme katlandı ve Allah’ın tahtının sağında oturdu.” İnsanların kurtuluşunu, sonsuza dek kurtarıldığını görmenin sevinci, “Ardımca gel” diyen Kişi’nin yolundan gidenlerin ödülüdür.

Bu Bölüm Matta 19:16-22; Markos 10:17-22 ve Luka 18:18-23’e dayanmaktadır.

BÖLÜM 58. "LAZAR, DIŞARIÇIK!"

Lazar, İsa'nın en sadık öğrencilerinin biriydi. İlk tanışmalarından beri İsa'ya olan imanı güçlenmişti; O'na derin bir sevgi duyuyordu ve Kurtarıcı da onu çok seviyordu. İsa en büyük mucizesini Lazar için gerçekleştirdi. Kurtarıcı kendisinin yardımına ihtiyacı olan herkesi kutsadı; O, tüm insanlık ailesini sever; fakat onlardan bazılarına özel bir sevgiyle bağlıdır. Yüreği, Beytanya'daki aileye güçlü bir sevgi bağıyla bağlıydı; çünkü onlardan biri için en büyük mucizesini gerçekleştirdi.

İsa, Lazar'ın evinde huzur buluyordu. Kurtarıcı'nın kendisine ait bir evi yoktu; arkadaşlarının ve öğrencilerinin konukseverliğine bağımlıydı. Çoğu kez yorgun olduğunda ve buradaki arkadaşını özlediğinde öfkeli Ferisilerin şüphelerinden ve kıskançlıklarından uzaklaşarak bu huzurlu ailenin yanına gelirdi. Burada saf, dürüst ve samimi bir arkadaşlık ortamı buluyordu. Söylediği sözlerin anlaşılacağını ve bir hazine gibi saklanacağını bilerek burada açıkça ve özgürce konuşabiliyordu.

Bu huzurlu evde kendisini ilgiyle dinleyen arkadaşları Kurtarıcımızı memnun ediyordu. Çoğu zaman insanlardan sevgi, şefkat ve nezaket görmeyi özlüyordu. O'nun her zaman anlatmaya hazır olduğu kutsal dersleri dinleyenler büyük ölçüde kutsandılar. Halk, İsa'yı açık havada ve tarlalarda takip ederken, İsa onlara doğal dünyanın güzelliklerini açıkça gösterdi. Allah'ın dünyayı kendi eliyle nasıl koruduğunu anlayabilmeleri için onların anlayışlarını güçlendirdi. Allah'ın ne kadar iyi yürekli olduğunun farkına varabilmeleri için kendisini dinleyenlerin dikkatini O'nun ayırım yapmaksızın iyilere de kötülere de verdiği çiğ tanelerine, yağmura ve güneşin parlak ışınlarına çekti. Allah'ın, yarattığı insanlığa ne kadar çok değer verdiğini daha iyi anlamalarını arzuladı. Fakat İsa'yı dinleyen kalabalıklar çoğu zaman isteksiz davranıyorlardı ve İsa, Beytanya'daki evde günlük yaşamın sıkıntılarından uzaklaşıyor ve dinleniyordu. Allah'ın sonsuz lütuflarının kaynağını burada kendisini ilgiyle dinleyen kimselere açıyordu. Dışarıda kendisini şaşkınlık içinde dinleyen kalabalığa anlatmaya çalışmadığı konuları bu özel görüşmelerde onlara açıkça anlattı. Kendi arkadaşlarıyla konuşurken örneklerle açıklama yapması gerekmiyordu.

Marta'nın Meryem adındaki kız kardeşi, Rab'bin ayaklarının dibine oturmuş onun konuşmasını dinliyordu. Marta ise işlerinin çokluğundan dolayı telaş içindeydi. İsa'nın yanma gelerek "Rab, kardeşimin beni işlerimde yalnız bırakmasına aldırmıyor musun? O'na söyle de bana yardım etsin" dedi. Bu, İsa'nın Beytanya'yı ilk ziyaretinde oldu. Kurtarıcı ve öğrencileri Eriha'dan yaya olarak yaptıkları yorucu yolculuğu henüz yeni tamamlamışlardı. Marta, onları rahat ettirmek için elinden geleni yapıyordu ve telaş içinde olduğundan dolayı bir an için nezaketi unuttu. Rab, nazik bir şekilde ona şu karşılığı verdi: "Marta, sen çok şey için kaygılanıp, telaşlanıyorsun. Oysa gerekli olan tek bir şey vardır. Meryem iyi olanı seçmiştir ve bu kendisinden alınmayacaktır." Meryem, kendisi için dünyanın en değerli hâzinelerinden daha kıymetli olan İsa'nın sözlerini dikkatle dinliyordu.

Marta'nın ihtiyacı olan tek şey, sakin ve huzur dolu bir yürek ve gelecekle, sonsuz yaşamla ve karakterinin ruhsal bakımından gelişmesi için gerekli olan lütuf ile ilgili bilgiye sahip olmak için duyması gereken kaygıydı. Geçici şeyler için daha az, sonsuza dek kalıcı olanlar için ise daha fazla kaygı duyması gerekiyordu. İsa, öğrencilerinin kurtuluşu daha iyi anlamalarını sağlayacak olan bilgiyi edinmeleri için çaba harcıyordu. İsa'nın dikkatli ve çalışkan yardımcılara ihtiyacı vardı. Marta, azimli ve çalışkan olduğu için İsa'ya çalışmalarında büyük ölçüde yardımcı olabilirdi; fakat önce Meryem ile birlikte İsa'nın ayaklarının dibinde oturmalı ve O'nun anlattığı dersleri dinlemeliydi. Azmi, gayreti ve çalışkanlığı İsa'nın lütfü ile kutsanan kişi, yaşamı boyunca diğer insanların yararı için işleyen bir güce sahip olur.

İsa'nın dinlendiği evin üzerine birden derin bir üzüntü çöktü. Lazar ansızın hastalanıp yatağa düşmüştü. İki kız kardeş İsa'ya "Rab, sevdiğin kişi hasta" diye haber gönderdiler.Lazar'ın durumunun ne kadar ağır olduğunu gördüler; fakat İsa'nın tüm hastalıkları iyileştirebilecek güce sahip olduğunu biliyorlardı. Sıkıntılı anlarında O'nun, kendilerine yardım edeceğine inanıyorlardı. Bu yüzden hemen yanına gelmesini istemediler. Bunun yerine sadece şu mesajı gönderdiler "Rab, sevdiğin kişi hasta." İsa'nın, Beytanya'ya gelir gelmez derhal gönderdikleri mesaja karşılık vereceğini ve kendilerinin yanma geleceğini düşündüler.

İsa'dan her an bir cevap beklediler. Kardeşlerinin yaşama umudu olduğu sürece dua ettiler ve İsa'nın gelişini beklediler; fakat haberci tek başına geri döndü. Buna karşın şu mesajı getirdi: "Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak." Bu mesajı duyunca Lazar'ın yaşayacağı umuduna sarıldılar. Neredeyse bilincini kaybetmiş bir durumda olan Lazar'a umut ve cesaret veren sözler söylemeye çalıştılar. Lazar m ölümü, onlarda hayal kırıklığı ile birlikte derin bir üzüntü yarattı. Fakat İsa'nın kendilerine her zaman lütfunu hatırladıklarında Lazar'ın ölmeyeceğini söylediğinden dolayı O'nu hiçbir şekilde eleştirmediler.

Öğrenciler, İsa'nın bu mesaja ilgi göstermediğini düşündüler; çünkü onların beklediği kadar üzgün görünmemişti. İsa onlara doğru bakarak şöyle dedi: "Bu hastalık ölümle sonuçlanmayacak; Allah'ın yüceliğine, Tanrı'nın Oğlu'nun yüceltilmesine hizmet edecek." Bulunduğu yerde iki gün daha kaldı. Öğrencileri bunun sebebini anlayamadılar. O'nun varlığının, hastanın evine ne kadar büyük bir teselli getireceğini düşündüler. Öğrenciler, O'nun Beytanya'daki aileye büyük bir sevgi duyduğunu biliyorlardı ve bu yüzden İsa'nın, onların şu üzgün mesajına karşılık vermemesi onları çok şaşırttı: "Rab sevdiğin kişi hasta."

İsa iki gün boyunca sanki mesajı aklından çıkarmış gibi görünüyordu; çünkü Lazar'dan hiç söz etmedi. Öğrenciler, İsa'nın müjdecisi Vaftizci Yahya'yı düşündüler. Harikulade mucizeler gerçekleştiren bir güce sahip olduğu halde İsa'nın, vaftizci Yahya'nın zindanda acı çekmesine ve korkunç bir şekilde öldürülmesine niçin izin verdiğine şaşırmışlardı. Böylesine büyük bir güce sahip olduğu halde İsa, niçin onu ölümden kurtarmamıştı? İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu olduğu iddiasına karşılık olarak cevapsız kaldığını ileri sürdükleri bu soruyu Ferisiler de defalarca kez sormuşlardı. Kurtarıcı, öğrencilerini yaşayacakları zorluklara, görecekleri zulüm ve işkenceye karşı uyarmıştı. Onları zor anlarında yalnız mı bırakacaktı? Bazıları O'nun hizmetini yanlış anladıklarından şüphe ettiler. Hepsinin yüreğini de derin bir sıkıntı kaplamıştı.

İki gün bekledikten sonra İsa, öğrencilerine "Yahudiye'ye gidelim dedi." Öğrenciler, Yahudiye'ye gidecek olmasına rağmen İsa'nın niçin iki gün daha beklediğini merak ettiler; fakat gerek kendileri, gerekse İsa için derin bir kaygı içindeydiler. İsa'nın gitmek üzere olduğu yerde tehlikeden başka bir şey göremiyorlardı. O'na "Rabbi, Yahudiler demin seni taşlamaya çalıştılar, yine oraya mı gidiyorsun?" dediler. Isa onlara şu karşılığı verdi: "Günün on iki saati yok mu?" "Ben, Babamın gösterdiği yolda yürürüm. O'nun isteğini yerine getirdiğim sürece yaşamım güvencededir. Benim günümün on iki saati henüz dolmadı. Şimdi günümün diğer yarısındayım ve bu süre içinde güvendeyim."

İsa sözlerine şöyle devam etti: "Gündüz yürüyen sendelemez. Çünkü bu dünyanın ışığım görür." Allah'ın isteğini yerine getiren ve O'nun belirlediği yoldan giden asla sendelemez ve düşmez. Allah'ın rehberlik eden ruhunun ışığı, görevini daha iyi anlaması için insanın anlayışını güçlendirir ve görevini tamamlayıncaya dek ona yardımcı olur. "Oysa gece yürüyen sendeler. Çünkü kendisinde ışık yoktur." Allah'ın uygun görmediği ve sadece kendilerinin tercihi olan yolda yürüyenler, sendeleyeceklerdir. Onların gündüzü geceye dönecektir ve nereye giderlerse gitsinler, onların yaşamları güvende olmayacaktır.

İsa bu sözleri söyledikten sonra, "Dostumuz Lazar uyumuştur, ama onu uyandırmaya gidiyorum" dedi. Bu sözlerde ne kadar derin bir anlam vardı! Ne kadar da şefkat doluydu! İsa'nın Kudüs'e giderek karşılaşacağı tehlikeyi düşünen öğrenciler Beytanya'daki acı içindeki aileyi unutmuş gibiydiler; fakat İsa onları unutmamıştı. Öğrenciler biraz gücenmişlerdi. İsa mesaja hemen cevap vermediği için hayal kırıklığına uğramışlardı. Bir an için O'nun, Lazar'a ve kardeşlerine sevgi duymadığını ve haberciyle birlikte geri döneceğini düşünmeye başlamışlardı. Fakat, "Dostumuz Lazar uyumuştur, onu uyandırmaya gidiyorum" sözleri onların doğru şekilde düşünmelerini sağladı. İsa'nın bu acı çeken arkadaşlarını unutmadığına ikna oldular.

Öğrenciler "Rab, uyumuşsa iyileşecektir" dediler. İsa Lazar'ın ö- lümünden söz ediyordu; fakat onlar olağan uykudan söz ettiğini sanmışlardı.İsa öğrencileri ile konuşurken ölümden uyku gibi söz etti. Onların yaşamı İsa ile Allah'da saklıdır ve son borazan çalıncaya dek ölenler O'nun içinde uyuyacaklardır.

Bunun üzerine İsa onlara açıkça şöyle dedi: "Lazar öldü. İman etmeniz için, orada bulunmadığıma sizin yararınıza seviniyorum. Şimdi onun yanına gidelim." İkiz12 diye anılan Tomas diğer öğrencilere, "Biz de gidelim, O'nunla birlikte ölelim" dedi. Yahudilerin İsa'dan nefret ettiklerini biliyordu. O'nu öldürmeyi tasarlıyorlardı; fakat henüz belirlenen vakit dolmadığı için bunu başaramadılar. Bu süre boyunca gökyüzünün melekleri İsa'yı korudular. Rabbilerin onu yakalayıp öldürmek için tuzaklar kurduğu Yahudiye bölgelerinde bile O'na hiçbir zarar veremediler.

Öğrenciler İsa'nın şu sözlerine şaşırdılar: Lazar öldü. İman etmeniz için orada olmadığıma sizin yararınıza seviniyorum." Acı çeken arkadaşlarının evinden uzak durmak, Kurtarıcı nın kendi seçimi miydi? Meryem, Marta ve ölen Lazar, yalnız bırakılmış gibi görünüyorlardı; fakat

onlar yalnız değildiler. İsa her şeyin farkındaydı ve Lazar m ölümünden sonra onun kız kardeşlerine de lütfuyla destek oldu. İsa, kardeşleri ölümün pençesinde kıvranırken Meryem ve Marta'nın çektiği büyük acıya tanık oldu. Öğrencilerine Lazar'ın öldüğünü söylerken onların çektiği her acıyı O da hissetti. Fakat İsa sadece Beytanya'daki bu çok sevdiği arkadaşlarını düşündüğü gibi, aynı zamanda öğrencilerini eğitmeyi de düşünüyordu. Allah'ın lütuflarının tüm insanlığa ulaşabilmesi için onlar İsa'nın temsilcileri olacaklardı. Onların yararına Lazar'ın ölmesine izin verdi. Eğer Lazar'ı iyileştirseydi, ilahi karakterinin en kesin kanıtı olan mucizeyi gerçekleştirmesi gerekmeyecekti.

Isa, henüz hastayken onun yanında olsaydı Lazar ölmeyecekti; çünkü Şeytan onun üzerinde hiçbir güç kullanamayacaktı. Yaşam veren Kişi onun yanındayken ölüm, hedefine ulaşamayacaktı. İsa bu yüzden onun yanma geç gelmeyi uygun gördü. İsa, onu yenilgiye uğratıp gen çekilmesini sağlamak için Düşman'ın15kendi gücünü kullanmasına izin verdi. Lazar'ın ölüme yenik düşmesine izin verdi ve kız kardeşleri onun mezara konulduğunu gördüler. İsa, ölen kardeşlerinin yüzüne baktıklarında Kurtarıcılarına duydukları imanı korumalarının çok zor olacağını biliyordu. Yaşadıkları zorluğun ve çektikleri bu büyük acının sonucunda imanlarının daha büyük bir güçle artacağını biliyordu. Onların çektikleri tüm acıları İsa da çekti. Oraya geç gelmesi onları sevmediği anlamına gelmiyordu; fakat onlar Lazar, öğrencileri ve kendisi için bir zafer kazanılacağını biliyordu.

"İman etmeniz için... sizin yararınıza..." Kendilerine rehberlik eden Allah'ın elini hissetmek için ellerini uzatan herkes en zor durumlarda kendilerine cesaret veren Allah'ın elini hissedecektir. İlerledikleri yolun karanlığından geri dönüp baktıklarında Allah'a şükranlarını sunacaklardır. "Rab, kendi yolunda yürüyenleri karşılaştıkları zorluklardan nasıl kurtaracağın, bilir." Karşılaştıkları her türlü zorlukta Allah onlara güç verir ve imanlarını sağlamlaştırır.

İsa nın, Lazar ın yanına geç gelmesindeki maksadı, kendisini kabul etmeyenlere merhamet etmekti. Lazar'ı ölümden dirilterek, inançsız halkına kendisinin gerçekten de "yaşam veren Kişi" olduğunun kanıtını gösterebilmek için İsa, oraya geç geldi. İsrail'in kaybolmuş koyunlarının - yoksul ve acı çeken insanların umutlarını yitirmelerini istemiyordu. Tövbe etmemeleri O'nun kalbini derinden yaralıyordu. Kendisinin tek başına ışık, ölümsüzlük, yaşam getirebilen ve insanların hastalıklarını iyileştirebilen Kişi olduğunu bir kez daha onlara açıkça göstermek istiyordu. Bu, hahamların yanlış yorumlayamayacağı bir kanıt olacaktı. Beytanya'ya geç gelmesinin sebebi buydu. Lazar'ı ölümden dirilten bu harikulade mucize, O'nun Allah için çalıştığını ve ilahi bir karaktere sahip olduğunu kanıtlayacaktı.

İsa, Beytanya'ya giderken her zamanki gibi hasta ve yardıma muhtaç olan insanlara yine yardım etti. Şehre girerken bir haberci göndererek kız kardeşlere gelişini bildirdi. İsa hemen onların evine gitmedi ve yol kenarında sessiz ve tenha bir yerde kaldı. Yahudilerin, kendilerinin arkadaşları ve yakınları öldüğünde sergiledikleri sahte tavırlar, İsa'nın karakterine kesinlikle uymuyordu. Sözde yas tutan kimselerin çığlıklarını duydu ve Meryem ve Marta ile böylesine kargaşa dolu bir ortamda karşılaşmak istemedi. Yas tutanların arasında Kudüs'te yüksek mevki sahibi olan aile yakınları da vardı.

Onların arasında İsa'ya en fazla düşmanlık duyan kimseler de vardı. İsa, onların maksadının ne olduğunu biliyordu ve bu yüzden gelişini bildirmekte çok fazla aceleci davranmadı. Mesaj, Marta'ya öyle sessizce iletildi ki, orada bulunanlardan hiç kimse bunu duymadı. Zaten üzgün olan Meryem bu sözleri duymadı. Meryem'in sesini duyamadığı için O'nun Lazar'ın gömüldüğü yere gittiğini düşünerek Marta, İsa'yı karşılamak için hemen yola çıktı.

Marta yüreğindeki bu büyük acıyla İsa'yı karşılamak için hızlı adımlarla ilerliyordu. Marta İsa'nın yanma geldiğinde, O'nun yüzündeki hiç eksilmeyen o büyük sevgi ifadesini gördü. O'na olan güveni asla sarsılmadı; fakat çok sevdiği kardeşini düşünüyordu. Lazar'ı İsa da çok seviyordu. Marta, İsa daha önce gelmediği için üzgündü; buna karşın hala bir şeyler yapabileceği umudunu yüreğinde taşıyordu ve şöyle dedi: "Rab, burada olsaydın, kardeşim ölmezdi." Yas tutanların arasında ve bu büyük karmaşa içinde Marta ve Meryem hep bu sözleri tekrarlayıp durdular.

İsa, insani ve ilahi merhametiyle onun üzüntüden solmuş olan yüzüne baktı. Marta geçmişi tekrar hatırlamak istemiyordu. Onun acı dolu şu sözleri duyduğu büyük üzüntüyü yeterince ifade etmişti: "Rab, burada olsaydın, kardeşim ölmezdi." Fakat İsa'nın sevgi dolu yüzüne bakarak şöyle dedi: "Şimdi bile Allah'tan ne istersen, Allah'ın onu sana vereceğini biliyorum."

İsa, şu sözleriyle onun imanını güçlendirdi: "Kardeşin dirilecektir." İsa verdiği cevapta hemen etkisini gösterecek bir değişiklik umudu vermeyi amaçlamamıştı. Marta'nın düşüncelerini onun kardeşinin o anki iyileşmesinin ötesine taşıdı ve doğruların dirilişine yöneltti. Bunu, Kurtarıcı'nın gücü sayesinde tüm doğruların dirileceğinin güvencesini Marta'nın görebilmesi için yaptı.

Marta şöyle cevap verdi: "Son gün, diriliş günü onun dirileceğini biliyorum.İsa, onun imanını doğru yöne çevirmeye çalışarak şöyle dedi: Diriliş ve yaşam Ben'im." İsa'da gerçek ve sonsuz yaşam vardır. Kendisinde Tanrı'nın Oğlu bulunanda yaşam vardır." İsa'nın ilahiliği, inanan kişinin sonsuz yaşam güvencesidir. İsa şöyle ekledi: "Isa ona, 'Diriliş ve yaşam ben'im' dedi. 'Bana iman eden kişi ölse de yaşayacaktır. Yaşayan ve bana iman eden asla ölmeyecektir. Buna iman ediyor musun?23İsa burada ikinci kez geleceği zamanı işaret eder. O zaman doğruluk içinde ölenler, bedenleri çürümez bir şekilde dirilecekler ve halen yaşamakta olan doğrular ise ölümü hiç görmeden gökyüzüne alınacaklardır. İsa'nın Lazar'ı diriltmek için gerçekleştirmek üzere olduğu mucize, tüm dürüst ölülerin dirilişini temsil edecekti. Sözleri ve yaptığı işlerle İsa, kendisinin dirilişin kaynağı olan Kişi olduğunu bildirdi. Çok yakında kendisi çarmıh üzerinde ölecek olan Kişi, elinde ölümün anahtarlarıyla, sonsuz yaşam verme gücüyle ve yetkisiyle onların yanında duruyordu.

İsa'nın, Buna iman ediyor musun?" şeklindeki sorusuna Marta şöyle karşılık verdi: "Evet Rab, senin dünyaya gelecek olan Tanrı Oğlu Mesih olduğuna iman ettim." İsa'nın sözlerinin önemini tamamen anlamadı; fakat O'nun ilahiliğine duyduğu imanı ve dilediği her şeyi yapabilecek güçte olduğuna inandığını açıkça belirtti. Marta, bunu söyledikten sonra gidip kız kardeşi Meryem'i gizlice çağırdı ve ona, "Öğretmen burada, seni çağırıyor" dedi.Bunu mümkün

olduğunca sessiz bir şekilde söylemeye çalıştı. Çünkü hahamlar ve Yahudi liderler İsa'yı yakalamak için fırsat kolluyorlardı. Yas tutanların bağrışmaları ve çığlıkları onun sözlerinin duyulmasını engelledi.

Meryem, bu mesajı duyunca hemen ayağa kalkıp merak içinde oradan ayrıldı ve İsa'nın yanına gitmek için yola çıktı. İsa, henüz köye varmamıştı, hala Marta'nın kendisini karşıladığı yerdeydi. Meryem ile birlikte evde bulunan ve onu teselli eden Yahudiler, onun hızla kalkıp dışarı çıktığını gördüler. Ağlamak için mezara gittiğini sanarak onu izlediler. Meryem, İsa'nın bulunduğu yere vardı. O'nu görünce ayaklarına kapanarak şöyle dedi: "Rab, burada olsaydın, kardeşim ölmezdi." Yas tutanların haykırışları ona acı veriyordu; çünkü sadece İsa ile yalnız başına biraz konuşmak istiyordu. Yahudilerin O'na karşı duyduğu kıskançlığı ve nefreti biliyordu ve üzüntüsünü tamamen ifade etmekten kaçınmaya çalıştı.

"Meryem'in ve onunla gelen Yahudilerin ağladığını gören İsa'nın ruhunu hüzün kapladı, yüreği sızladı." Oradaki herkesin yüreğinden geçenleri okudu. Üzgün görünmeye çalışanlardan birçoğunun aslında rol yaptıklarını gördü. Sözde yas tutan bu kalabalığın arasındaki bazı kimselerin iki yüzlülük dolu bir üzüntü gösterdiklerini, çok geçmeden sadece bu büyük mucizeyi gerçekleştirecek olan Kişi'yi değil, aynı zamanda bu mucize ile yaşama geri dönecek olan kişiyi de öldürmeyi planlayacaklarını biliyordu. İsa onların gerçek yüzünü ortaya çıkarabilirdi; fakat haklı olmasına rağmen öfkelenmekten kaçındı. Kendisine gerçekten inanan ve önünde acı içinde diz çöken kişi yüzünden tüm gerçekliğiyle söyleyebileceği sözleri söylemedi.

İsa, "onu nereye koydunuz?" diye sordu. O'na "Rab, gel gör dediler.8Hep birlikte mezara gittiler. Bu insana acı veren bir manzaraydı. Lazar'ın arkadaşları ve yakınları kız kardeşleri ile birlikte acı dolu göz yaşları içinde ağlıyorlardı. Oradaki insanların çektiği bu büyük acıyı gören Kurtarıcı da ağladı. Tanrı'nın Oğlu olmasına rağmen, insan özdeşliğini almıştı ve insanların acıları O'nun yüreğini de derinden etkiledi. Her zaman onların sevinçlerine ve acılarına ortak oldu.

Fakat İsa'nın ağlamasının sebebi sadece Marta ve Meryem'e duyduğu insani şefkat değildi. O'nun gözyaşları insanların göz- yaşlarından, gökyüzünün yeryüzünden yüce olduğu kadar yüceydi. İsa, Lazar için ağlamadı; çünkü onu mezardan çağırmak üzereydi. Orada yas tutuyor gibi görünenlerin birçoğunun çok yakında "diriliş ve yaşam" olan Kişi'yi öldürmeyi tasarlayacaklarından dolayı ağladı. Fakat inançsız Yahudiler O'nun ağlayışının gerçek sebebini anlayamadılar! O'nun da tıpkı kendileri gibi sadece üzüntüden dolayı ya da gösteriş için ağladığını sanan ve gerçeği göremeyen Yahudilerden bazıları, "Bakın onu ne kadar seviyormuş" dediler.Orada bulunanların yüreklerine inançsızlık tohumu ekmeye çalışan diğerleri ise küçümser bir şekilde şöyle dediler: "Körün gözlerini açan bu kişi, Lazar'ın ölümünü de önleyemez miydi?" Eğer Lazar'ı kurtarmaya gücü yetiyorsa, niçin onun ölmesine izin vermişti?

İsa, peygamber gözüyle Ferisilerin ve Sadukilerin kendisine karşı duyduğu düşmanlığı gördü. Kendisini öldürmeyi planladıklarını biliyordu. Şimdi böyle sempatik görünmeye çalışan bu kişilerin çok yakında kendilerine umudun ve Allah'ın şehrinin kapısını kapayacaklarını biliyordu. O'nun hor görülmesi ve çarmıha gerilmesi ile Kudüs'ün mahvolmasıyla sonuçlanacak bir olay gerçekleşmek üzereydi. O zaman hiç kimse, ölen Kişi için yas tutmayacaktı. Kudüs'ün üzerine gelecek olan felaket bir an gözlerinin önüne geldi. Kudüs'ün Romalı askerler tarafından kuşatıldığını gördü. Şimdi Lazar için ağlayanların birçoğunun şehrin kuşatılması sırasında öleceğini biliyordu ve onların ölümünde hiçbir umut olmayacaktı.

İsa, sadece önündeki bu acı veren manzaradan dolayı ağlamadı. Yüreğinde çağlardır birikmiş bir üzüntü vardı. Allah'ın Yasası'nın ihlal edilmesinin ne kadar acı sonuçlar verdiğini gördü. Dünyanın tarihinde Habil'in ölümüyle başlayan iyi ve kötü arasındaki savaşın asla son bulmadığını; tersine hala devam ettiğini gördü. İnsanların gelecekte çekeceği acıları, sıkıntıları, üzüntüleri ve dökecekleri göz yaşlarını gördü. Yeryüzündeki tüm insanların her çağda çektiği tüm acılar, O'nun yüreğini derinden yaraladı. Günahkar insanlığın dert ve kederinin tüm yükünü taşıdı; onların sıkıntılarını dindirdiğinde İsa'nın göz yaşları dindi.

İsa yine derinden hüzünlenerek mezara vardı. Mezar bir mağaraydı ve girişinde bir taş duruyordu. İsa, 'taşı kaldırın!' dedi. O'nun ölüye sadece bakmak istediğini sanan Marta 'Rab, o artık kokmuştur. Öleli dört gün oldu' dedi. Lazar'ın dirilişinden önce yapılan bu açıklama İsa'nın düşmanlarının, bu olayın bir kandırmaca olmadığını anlamalarını sağladı. Ferisiler, Allah'ın gücünün en harika gösterileri ile ilgili olarak geçmişte bazı yanlış açıklamalar uydurmuşlardı. İsa Yairus'un kızını dirilttiğinde şöyle dedi: "Çocuk ölmedi, sadece uyuyor." Çocuk kısa bir süre hasta olup ardından hemen öldükten sonra diriltildiği için Ferisiler, çocuğun aslında ölmediğini; İsa'nın, onun uyuduğunu söylediğini bildirdiler. İsa'nın hastalığı iyileştirmeye gücü yetmiyormuş ve O'nun mucizelerinde sanki hile varmış gibi göstermeye çalıştılar. Fakat bu durumda Lazar'ın öldüğünü hiç kimse yadsıyamazdı.

Rab bir işi gerçekleştirmek üzereyken, Şeytan itiraz etmesi için bir kimseyi etkiler. İsa, "Taşı kaldırın" dedi.2"Mümkün olduğunca benim işim için yolu hazırlayın." Fakat Marta buna itiraz etti; çünkü Lazar'ın çürümüş bedeninin görünmesini istemiyordu. İnsan kalbinin İsa'nın sözlerindeki derin anlamı çıkarması zordur; Marta'nın imanı O'nun vaadindeki anlamı da çıkaramamıştı.

İsa Marta'yı kınadı; fakat onunla nazik bir şekilde konuştu. "Ben, sana 'iman edersen Allah'ın yüceliğini göreceksin' demedim mi? Niçin benim gücümden şüphe ediyorsun? Niçin benim isteklerime karşı çıkıyorsun? Sana şunu söylüyorum; eğer iman edersen, Allah'ın yüceliğini göreceksin." Doğal imkansızlıklar, her şeye gücü yeten Allah'ın işini asla engelleyemez. Mütevazı kişinin karakterinde şüpheye ve inançsızlığa yer yoktur. İsa'nın sözüne tamamen inanan ve kendisini O'na teslim eden kişinin karakterinde gerçek tevazu vardır.

İsa, "Taşı kaldırın" dedi. İsa, eğer buyruk verse taş yerinden oynar ve kimsenin onu bulunduğu yerden kaldırmasına gerek kalmazdı. Yanındaki meleklere bunu yapmalarını

buyurabilirdi. O'nun buyruğuyla görülmeyen eller, taşı yerinden kaldırabilirdi; fakat taşın insan eliyle oradan kaldırılması gerekiyordu. Böylece İsa, insanlığın ilahilikle birlikte çalıştığını göstermek istiyordu. İnsani gücün yapabildiğini, ilahi gücün yapmasına gerek yoktur. Allah'ın işinin yapılabilmesi için insani yardım da gereklidir. İnsan kendisine verilen yetenekleri ve gücü kullanırken Allah, birlikte çalışarak onu güçlendirir.

Buyruk yerine getirilir ve taş yerinden kaldırılır. Her şey açıkça ve herkesin gözü önünde yapılır. Bu olaya tanık olan herkese burada hiçbir kandırmacının olmadığını görme fırsatı verilir. Kayalık mezarda, ölümün sessizliğinde Lazar'ın cansız bedeni yatmaktadır. Yas tutanların ağlamaları diner. Kalabalık şaşkın bir şekilde ne olacağını görmek için bekler.

İsa sakin bir şekilde mezarın önünde durur. Herkesin üzerine derin bir sessizlik çöker. İsa mezara yaklaşır. Gözlerini gökyüzüne dikerek şöyle der: "Baba, beni duyduğun için sana şükrediyorum." Bundan kısa bir süre önce İsa'nın düşmanları, kendisini Allah Oğlu olduğunu iddia ettiği için, O'nu Allah'a hakaret etmekle suçladılar ve O'nu taşlamaya çalıştılar. O'nu, Şeytan'ın gücüyle mucize yapmakla suçladılar. Fakat İsa burada, Allah'ın kendisinin babası olduğunu iddia eder ve kesin bir şekilde kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça belirtir.

İsa yaptığı her işte Babası ile birlikte çalışıyordu. Her zaman yaptığı işlerde kendi başına çalışmadığını göstermeye dikkat etmişti; iman ve dua ile mucizelerini gerçekleştirdi. İsa oradaki herkesin, kendisinin Allah ile olan ilişkisini bilmesini arzuladı. "Baba, beni duyduğun için sana şükrediyorum. Beni her zaman duyduğunu biliyordum; fakat bunu çevrede duran halk için, beni senin gönderdiğine iman etsinler diye söyledim." Burada bulunan halk ve öğrenciler, İsa ile Allah arasındaki ilişkinin en belirgin kanıtını göreceklerdi. İsa'nın iddiasının bir aldatmaca olmadığı onlara gösterilecekti.

Isa, bunları söyledikten sonra yüksek sesle, "Lazar, dışarı çık!" diye bağırdı.Net ve güçlü sesi ölünün kulaklarını açar. Konuşurken O'nun ilahiliği insanlıkta parıldar. İnsanlar, Allah'ın görkemi ile aydınlanan yüzünde Onun gücünün güvencesini görürler. Herkesin gözü mağaranın girişine çevrilmiştir. Herkes bir ses duyabilmek için dikkatle dinlemektedir. Yoğun bir ilgiyle ve acı dolu bakışlarla hepsi de Isa'nın ilahiliğini, Tanrı'nın Oğlu olduğunun kanıtını ya da umudun sonsuza dek sönmesini görmek için beklerler. Mezarın yanında sessiz bir şekilde bekleyenler bir an telaşlanırlar ve az önce ölü olan kişi şimdi mezarın başında ayakta durmaktadır. Ellerinde ve ayaklarında bağlı olan sargılar onun hareket etmesini engeller. İsa şaşkınlık içinde bekleyen halka şöyle der: "Onu çözün, bırakın gitsin." İnsanın Allah ile birlikte çalıştığı onlara tekrar gösterilir. Lazar'ın üzerindeki sargılar çözülür ve hastalıktan yeni çıkmış ya da güçsüz biri gibi değil; tersine zinde, çevik ve güçlü bir şekilde kalabalığın önünde durur. Kurtarıcı'ya duyduğu sevgi gözlerinden okunmaktadır. İsa'ya olan minnettarlığından dolayı Onun ayaklarına kapanır.

Bu olayı görenlerin şaşkınlıktan adeta dilleri tutulmuştur. Bunun hemen ardından herkesin yüreğini sevinç ve şükran dolu duygular kaplar. Kız kardeşler, ölümden dirilen kardeşlerini Allah'ın bir armağanı olarak tekrar kucaklarlar. Sevinç dolu gözyaşları ile Kurtarıcı ya

şükranlarını sunarlar. Fakat Lazar, Marta, Meryem ve diğerleri birlikte sevinirken İsa oradan uzaklaşır. Yaşam veren Kişi'yi daha sonra aradık-larında O'nu orada bulamazlar.

Bu Bölüm Luka 10:38-42 ve Yuhanna 1 l:1-44'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 59. YAHUDI LIDERLERIN PLANLARI

Beytanya, Kudüs'e öylesine yakındı ki, Lazar'ın dirilttiğinin haberi şehre kadar ulaştı. Yahudi liderler, mucizeye tanık olan casuslar aracılığıyla gerçeği hemen öğrendiler. Yüksek Kurul ne yapmaları gerektiğine karar vermek için toplandı. İsa, ölüm ve mezarın üzerindeki denetimini bu kez tamamen ve açıkça göstermişti. Bu büyük mucize, Allah'ın dünyayı kurtarmak için kendi oğlunu gönderdigini insanlığa gösteren en kesin kanıttı. Bu, mantıklı düşünebilen ve bilinci yerinde olan herkesi ikna etmeye yeterli olan ilahı gücün olağanüstü bir gösterisiydi. Lazar'ın diriltildiğine tanık olan birçok kimse, Işaya inanmaya başladı. Fakat hahamların O'na duyduğu nefret daha da arttı. O'nun ilahiliğinin kanıtını reddettiler; O'nun yaptığı her yem mucize onların daha da öfkelenmesine sebep oldu. O'nun oluyu dirilttiğine gündüz vakti oradaki herkes tanık oldu. Hiçbir hile böyle bir kanıtı tevil edemezdi. Bu yüzden hahamların öfkesi arttı ve O'nu öl-dürmek için planlar yapmaya başladılar.

Sadukiler, İsa'dan yana olmamalarına rağmen, O'na Ferisiler kadar kötü davranmamışlar ve nefret etmemişlerdi. Fakat şimdi son derece tedirgindiler. Bir ölünün dirilebileceğine inanmıyorlardı. Sözde bilimle uğraşan Sadukiler, ölen birinin tekrar dirilmesinin imkansız olduğunu savunuyorlardı; fakat İsa'nın söylediği bir kaç söz onların varsayımının yanlışlığını açıkça gösterdi. Kutsal Yazı'yı ve Allah'ın gücünü yeterince bilmedikleri onlara gösterildi. Bu mucizenin sonu-cunda halkın üzerinde oluşan etkiyi yok etmenin imkansız olduğunu görebiliyorlardı. İnsanlar, ölüyü diriltebilen Kişi'den nasıl uzaklaştırı- labilirdi ki? Etrafta asılsız ve yalan haberler dolaşmaya başladı. Mucize reddedilemedi ve bu mucizenin halkın üzerinde yarattığı etkiyi nasıl yok edeceklerini bilmiyorlardı. O ana kadar Sadukiler, İsa'yı öldürmeyi planlamaya cesaret edemediler. Fakat Lazar'ın diriltilmesinden sonra sadece O'nun, kendilerinin aleyhinde korkusuzca yaptığı açıklamaları önlemenin tek yolunun O'nu öldürmek olduğuna karar verdiler.

Ferisiler ölümden sonra dirilişe inanıyorlardı ve bu mucizenin, Mesih'in kendilerinin arasında olduğunu kanıtladığını gördüler; fakat İsa'nın yaptığı işlere sürekli karşı çıkmışlardı. Onların ikiyüzlülüklerini açıkça ortaya çıkaran İsa'dan hep nefret etmişlerdi. Yaptıkları ayinlerle kötü karakterlerini gizlemeye çalıştılar. İsa, öğrettiği gerçeklerle onların sahte dindarlığını kınadı. Yaptığı eleştirilerden dolayı İsa'yı öldürmeye karar verdiler. O'nu suçlamalarını sağlayacak bir şey söylemesini ya da yapmasını sağlamaya çalıştılar. Birkaç kez O'nu taşlamaya çalıştılar; fakat O, sessizce oradan uzaklaştı ve gözden kayboldu.

Sebt günü gerçekleştirdiği mucizelerin hepsi acı çeken insanların acılarını dindirmek içindi; fakat Ferisiler O'nu Sebt gününe uymamakla suçlamaya ye Herodyanları O'na karşı kışkırtmaya çalıştılar. O'nu, rakip bir krallık kurmaya çalışıyor gibi gösterdiler. Romalıları İsa'ya karşı kışkırtmak için İsa'nın onların otoritelerini sarsmaya çalıştıkları rivayetini yaydılar. Halkı etkilemesini engellemek için her türlü yolu denediler; fakat çabalarında başarılı olamadılar. O'nun merhamet dolu işlerini gören ve dürüst öğretilerini dinleyen kalabalıklar, bunların Sebt'e uymayan ve Allah'a saygısızlık eden birinin çalışmaları olmadığını biliyorlardı.

Ferisilerin görevlendirdiği kişiler bile O'nun sözlerinden öylesine etkilendiler ki, O'nu yakalayamadılar. Umutsuzluğa kapılan Yahudiler, sonunda her kim O'na iman ettiğini bildirirse, onun havradan kovulacağım bildirdiler.

Bir araya gelip İsa'ya karşı türlü planlar kuran hahamların ve diğer Yahudi liderlerin gerçek yüzü böyleydi! Herkesi şaşırtan bu harikulade işleri yapan Kişi'yi susturmaya karar verdiler. Ferisiler ve Sadukiler, öncekinden çok daha yakın bir şekilde bir araya geldiler. O zamana dek bölünmüş olan bu iki grup, İsa'ya karşı harekete geçmek için işbirliği içine girdi. Daha önceki kurullarda Nikodim ve Yusuf, İsa'nın tutuklanmasını önlemişlerdi ve bundan dolayı bu kez onlara görev verilmedi. Kurulda İsa'ya inanan nüfuzlu kişiler de vardı; fakat onlar öfke dolu Ferisilere karşı etkili olamadılar.

Yüksek Kurul o zamanda pek etkili bir kurum değildi. Sadece var olmasına izin veriliyordu. Üyelerden bazıları O'nu öldürmeyi uygun bulmadılar. Bunun, halkın isyanına, ardından da Romalıların kendilerine karşı sert bir tavır içine girmesine ve sahip oldukları gücü ve yetkiyi geri almasına sebep olabileceğinden korkuyorlardı. Sadukiler de tıpkı Ferisiler gibi İsa'dan nefret etmek için birleştiler; buna karşın Romalıların kendilerinin yüksek mevkilerini ellerinden alacağından korktukları için temkinli davranmaya çalışıyorlardı.

İsa'yı öldürmeyi planlayan bu kurulda Nebukadnessar'ın övgü dolu sözlerini duyan, Belşassar'ın putperest bayramına tanık olan ve İsa, Nasıra'da kendisini Mesih olarak ilan ettiğinde orada bulunan Tanık da vardı. Bu Tanık şimdi yaptıkları işlerde Yahudi liderleri etkiliyordu. İsa'nın yaşamındaki olaylar gözlerinin önüne geldiğinde hepsi de tedirgin oldular. İsa'nın, on iki yaşında bir çocukken tapmağa gelip kendilerine yasa yorumcularını bile şaşırtan sorular sorduğunu hatırladılar. Bu mucize, İsa'nın Tanrı'nın Oğlu'ndan başka bir kimse olmadığını gösteren en kesin kanıttı. Mesih ile ilgili Eski Ahit yazıları, gerçek önemleriyle bir an onların gözünün önüne geldi. Şaşkın ve telaşlı bir şekilde Yahudi liderler birbirlerine sordular: "Ne yapacağız?" Kuruldaki üyelerin arasında görüş ayrılığı vardı. Kutsal Ruh'un etkisiyle Yahudi liderler aslında Allah'a karşı savaşmakta oldukları düşüncesinden kurtulamadılar.

Kuruldaki liderler şaşkınlık içindeydi. Zalim, acımasız ve son derece kibirli biri olan Kayafa, başkâhin seçildi. Dürüst görünmeye çalışan, fakat aslında kibirli, hırslı, bencil olan ve Sadukilere yakınlık duyan bir kişiydi. Kayafa, Kutsal Yazıları okumuştu. Onların gerçek anlamlarını bilmemesine rağmen kesin bir şekilde şöyle konuştu: "Hiç bir şey bilmiyorsunuz. Bütün ulus yok olacağına, halk için tek bir adamın ölmesi sizin için daha uygun. Bunu anlamıyor musunuz?" Başkâhin, İsa suçsuz olsa bile yine de öldürülmesi gerektiğini ileri sürdü. Halkın ilgisini çekmesi ve Yahudi liderlerin yetkisini azaltması onu huzursuz ediyordu. O, sadece tek bir Kişi idi ve dini liderler, kendi yetkilerinin azalmasındansa, O'nun yok edilmesinin daha iyi olduğunu düşündüler. Eğer halkın dini liderlerine duyduğu güven azalırsa, milli güç yok olabilirdi. Kayafa, bu mucizeden sonra İsa'nın yolundan gidenlerin bir isyan çıkarabileceğini ileri sürdü. Eğer böyle bir şey olursa, Romalıların gelip tapmağı kapatacaklarını, yasayı geçersiz kılacaklarını ve Yahudileri ulusça yok edeceklerini söyledi.

Tüm ulusun hayatı söz konusu iken bir Celileli'nin hayatının ne değeri olabilir? Eğer O, İsrail'in refahına engel oluyorsa, O'nu yok etmek Allah'ın işini yerine getirmek değil midir? "Tüm ulusun yok olmasın- dansa, tek bir kişinin yok olması daha iyi değil midir?"

Ulus için bir kişinin ölmesi gerektiğini açıklayarak Kayafa, sınırlı olmasına rağmen Kutsal Yazılar hakkında bilgi sahibi olduğunu gösterdi. Bu durumu gören Yuhanna, peygamberliğin derin anlamını ve gerçek önemini açıkça gösterir. Kayafa, o yılın başkâhini olarak "bütün ulus yok olacağına tek bir kişinin ölmesinin daha uygun olduğunu" söylerken, "İsa'nın, ulusun uğruna ve yalnızca ulusun uğruna değil, Allah'ın çocuklarını toplayıp birleştirmek için de öleceğine ilişkin peygamberlikte bulunuyordu." Kibirli Kayafa, Kurtarıcı'nın görevini anlayamayacak kadar kördü!

Kayafa'nın sözlerinde bu en değerli gerçek adeta bir yalana dönüştü. Onun savunduğu yöntem putperestlikten alman bir ilkeydi. Putperestlerin arasında tüm insanlık için bir insanın ölmesi gerektiği düşüncesinin bilinçsizce ve yanlış bir şekilde yorumlanması, insanların kurban olarak sunulmalarına neden oluyordu. Bu yüzden Kayafa İsa'nın kurban edilmesiyle tüm ulusun kurtarılmasını önerdi. Yasayı ihlal etmekten vazgeçmek için değil; tersine bu şekilde günah işlemeye devam etmek için bunu yaptı. Suçlamak için ileri sürdüğü gerekçelerle, İsa'nın ölümü hak edecek hiçbir şey yapmadığını söyleyecek olanların itiraz etmelerini engelleyeceğini düşündü.

İsa'nın düşmanları bu kurulda derinden etkilendiler. Kutsal Ruh, onların düşüncelerini etkiledi; fakat Şeytan onların kontrolünü ele geçirmeye çalıştı. Onları, İsa yüzünden birçok sıkıntı çektiklerini düşünmeye yöneltti. İsa, onların dürüstlüklerini ne kadar az onurlandırmıştı! O, Allah'ın çocuklarının sahip olması gereken, onlarınkiden çok daha büyük bir dürüstlük örneği göstermişti. Onların formalitelerine ve törenlerine ilgi göstermeyerek merhametli bir Baba olarak doğrudan Allah'a yönelmeleri ve dileklerini O'na bildirmeleri için günahkar insanları yüreklendirdi. Böylece onlar, İsa'nın kâhinliğe itibar etmediğini düşündüler. Hahamların okullarında öğretilen dersleri reddetti. Hahamların kendisine karşı yaptığı kötülüklere maruz kaldı ve onların etkilerini kalıcı bir şekilde yok etti. Yasayı gereğinden sert bir şekilde uyguladıklarını ve Allah'ın yasasını geçersiz kılmaya çalıştıklarını bildirerek geleneklerin ve usullerin etkilerini azaltmaya çalıştı. Onlara bunların tümünü Şeytan hatırlatıyordu.

Şeytan yetkilerini devam ettirebilmeleri için İsa'yı öldürmeleri gerektiğini onlara söyledi. Onlar da bu öneriye uydular. O an sahip oldukları gücü kaybetmekten korktukları için bazı kararlar almaları gerektiğini düşündüler. Düşüncelerini açıkça bildirmekten çekinen bir kaç kişi dışında Yüksek Kurul, Kayafa'nın sözlerini sanki Allah'ın sözleri gibi kabul etti. Kuruldaki görüş ayrılığı sona erdi. İlk fırsatta İsa'yı öldürmeye karar verdiler. İsa'nın ilahiliğinin kanıtını reddeden bu Yahudi liderler kendilerini sonu gelmez bir karanlığın içine hapsettiler. Sonsuza dek yok olmak üzere tamamen Şeytan'ın gücünün kontrolü altına girdiler. Aslında kendilerini aldatıyorlardı ve yaptıkları işten son derece memnundular. Kendilerini ulusun kurtuluşu için çalışan öncüler olarak görüyorlardı.

Yüksek Kurul, halkın tedirgin olmasından ve İsa'ya karşı başlatılan şiddetin sonuçta kendilerine de yönelmesinden korktukları için O'na karşı sert önlemler almaktan çekiniyordu. Bu yüzden kurul aldığı kararı uygulamayı bir süre için erteledi. Kurtarıcı, Yahudi liderlerin kendisine karşı tuzaklar hazırladığını biliyordu. Kendisini yok etmek istediklerini ve bu amaçlarına çok yakında ulaşacaklarını da biliyordu; fakat krizin daha fazla büyümesine fırsat vermeden öğrencileri ile birlikte o bölgeden ayrıldı. Böylece İsa, öğrencilerine verdiği dersi bizzat kendisi uyguladı: "Bir kentte size zulmettikleri zaman ötekine kaçın." İnsanlığın kurtuluşu için çalışılacak geniş bir alan vardı; ve O'na olan bağlılıkları gerektirmedikçe, Rab'bin öğrencileri yaşamlarını gereksiz yere tehlikeye atmamalıydılar.

İsa üç yıl boyunca halka dönük hizmet etmişti. O'nun karşılık gözetmeksizin yaptığı fedakarlıkları ve iyilikleri görmüşlerdi. O'nun dürüstlük, acı ve kederle dolu yaşamını herkes biliyordu. Buna karşın dünya, Kurtarıcı'sının varlığına ancak üç yıl gibi kısa bir süre dayanabildi. Yaşamı zulüm, acı ve hakaretler içinde geçti. Kıskanç bir kralın baskısı, zulmü yüzünden Beytlehem'den ayrılmak zorunda kalan, Nasıra'da kendi halkı tarafından reddedilen ve Kudüs'te sebepsiz yere ölüme mahkum edilen İsa, kendisine sadık olan birkaç öğrencisi ile birlikte yabancı bir şehre sığındı. İnsanların dertleri ile her zaman yakından ilgilenen, hastaları iyileştiren, körlerin gözünü, sağırların kulaklarını açan, dilsizlerin dilini çözen, açları doyuran ve üzgün olanlara teselli veren Kişi, kurtarmak için çalıştığı insanların yanından uzaklaştırıldı. Göldeki büyük dalgaların üzerinde yürüyen ve tek bir sözü ile fırtınayı dindiren, çıkarken kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu kabul eden kötü ruhları kovan, ölüleri dirilten ve sözleriyle binlerce insanı etkileyen Kişi, ön yargı ve nefret ile duyguları körelenlerin ve ışığı inatla reddedenlerin kalplerine ulaşamıyordu.

Bu Bölüm Yuhanna I1:47-54'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 60. İLAHÎ EGEMENLIĞIN YASASI

Fısıh zamanı yaklaşıyordu. İsa tekrar Kudüs'e doğru yola çıktı. Yüreğinde Baba'nın isteğini yerine getirmenin o mükemmel huzuru vardı ve kurban yerine doğru hızlı adımlarla ilerliyordu. Fakat öğrencileri birden bir sır, kuşku ve korku duygusu sardı. İsa, "onların önlerinde yürüyordu. Öğrenciler şaşkınlık içindeydi. Ardından gelenler ise, korkuyorlardı." İsa, Onikiler'i bir yana çekip, kendi başına gelecekleri anlatmaya başladı. "Şimdi Kudüs'e gidiyoruz" dedi, "Peygamberlerin İnsanoğlu ile ilgili yazdıklarının tümü yerine gelecektir. O, diğer uluslara teslim edilecek, O'na hakaret edecekler, üzerine tükürecek ve O'nu kamçıla-yıp öldürecekler ve O, üçüncü gün dirilecek. Öğrenciler, bu sözlerden hiç bir şey anlamadılar. Bu sözlerin anlamı onlardan gizlenmişti ve anlatılanları kavrayamıyorlardı."

Onlar daha kısa bir süre önce "Allah'ın Egemenliğinin yaklaştığını" her yerde bildirmemişler miydi? İbrahim, İshak ve Yakup gibi birçoğunun da bu egemenlikte yer alacağını İsa bizzat kendisi vaat etmemiş miydi? Dünyasal değerlerden vazgeçen herkesin kendi egemenliğinde yer alacağını vaat etmemiş miydi? Onikilere İsrail'in on iki kavmini yargılayarak tahta geçmek için kendi egemenliğinde özel mevkiler vaat etmemiş miydi? Şimdi bile kendisiyle ilgili peygamberliklerin tümünün gerçekleşeceğini söylemişti; peygamberler Mesih in egemenliğinin görkemini önceden bildirmemişler miydi? Bu düşüncelerin ışığında O'nun ihanet, zulüm ve ölüm ile ilgili sözleri belirsiz ve anlaşılması zor gibi görünüyordu. Karşılaştıkları her türlü zorluğa rağmen, Allah'ın Egemenliğinin yakında kurulacağına inanıyorlardı.

Zebedi oğullarından Yuhanna, İsa'nın yolundan giden ilk iki öğrenciden biri olmuştu ve kardeşi Yakup da İsa'ya hizmet için her şeyden fedakarlık eden grupta yer almıştı. O'nunla birlikte olabilmek için evlerinden ve arkadaşlarından seve seve ayrıldılar; O'nunla birlikte yürüdüler ve konuştular; gerek evde yalnız başınayken ve gerekse halkın arasındayken her yerde O'nunla birlikteydiler. Onlar, kendisine yürekten bağlı oluncaya ve duydukları büyük sevgiyle ilahi egemenliğinde kendisine yakın olmayı arzu edinceye dek İsa, onların üzüntülerini, acılarını ve korkularını dindirdi; onları tehlikelere karşı korudu; sabırlı olmayı öğretti. Yuhanna hep Kurtarıcı'nın yanında yerini aldı; Yakup da O'na yakın olmakla onurlandırılmak istiyordu. Onların anneleri de İsa'nın yolundan gidiyordu ve O'na sürekli yardımcı olmaya çalıştı. Bir annenin çocuklarına duyduğu sevgiyle, oğullarının, ilahi egemenlikte en onurlu yeri almasını arzuluyordu.' Isa'dan bunu dilemeleri için onları yüreklendirdi.

Zebedi oğullarının annesi, oğullarıyla birlikte İsa'nın yanına geldi ve önünde yere kapanarak kendisinden bir dileği olduğunu söyledi. Isa kadına, "Ne istiyorsun?" diye sordu. Kadın şöyle cevap verdi: "Buyruk ver de senin egemenliğinde bu iki oğlumdan biri senin sağında, diğeri solunda otursun." İsa diğer kardeşlerinden üstün olmayı arzu ettikleri için bencilliklerinden dolayı onları azarlamaz ve nazik davranır. Onların kalplerinden geçeni okur. Kendisine ne kadar derinden bağlı olduklarını bilir. Onların yüreğindeki sevgi sadece insana özgü olan sevgi değildir. Dünyasal düşüncelerin etkisinde olmasına rağmen, Isa'nın kurtarıcı sevgisi gibi saf ve

temizdir. İsa onları azarlamaz; tersine doğruyu gösterir ve onlara şöyle der: "Benim içeceğim kaseden siz içebilir misiniz?' İsa'nın, kendisinin çekeceği acı ve zorluklar ile ilgili gizemli sözlerini hatırlayıp şöyle cevap verirler: "Evet, içebiliriz." Öğretmenlerinin çekeceği her türlü zorluğu paylaşmayı, kendileri için en yüce onur olarak görüyorlardı.

Isa onlara, "Elbette benim kasemden içeceksiniz" dedi. O'nun önünde taht değil, çarmıh vardı. Yuhanna ve Yakup, Öğretmenlerinin çekeceği acıları paylaşırken iki büyük felaketle karşılaşacaklardı; bun-lardan biri, bu iki kardeşten birinin kılıçla öldürülmesi; diğeri de kendilerine yapılan hakaret ve zulümlere katlanmalarıydı. İsa şöyle cevap verdi: "Sağımda ya da solumda oturmanıza izin vermek benim elimde değil. Babam bu yerleri belirli kişiler için hazırlamıştır." Allah'ın Egemenliğinde iltimas yoluyla mevki kazanılmaz. Gönüllü bir bağış ile alınmaz ya da kazanılmaz. Bu, karakterin bir sonucudur. Taç ve taht, erişilen bir mevkinin işaretidir; onlar Rab'bimiz İsa aracılığıyla kazanılan değerlerin belirtileridir.

Uzun bir süre sonra İsa'nın acılarına ortak olan öğrencilerin O'na duyduğu sevgi artınca Rab, Yuhanna'ya egemenliğinde kendisine yakın olmanın ne demek olduğunu açıkladı: "Ben nasıl galip gelerek Babamla birlikte Babamın tahtında oturduysam, galip gelene benimle birlikte tahtımda oturma hakkı vereceğim." "Galip geleni Allah'ın tapınağında bir sütun yapacağım. Böyle biri artık oradan hiç ayrılamayacak. Onun üzerinde Allah'ın adını Allah'a ait kentin, yani gökten Allah'ın yanından inen yeni Kudüs'ün adını ve benim yeni adımı yazacağım." Elçi Pavlus da şöyle yazdı: "Kanım zaten adak şarabı gibi dökülmek üzere. Benim için ayrılma zamanı gelmiştir. Yüce mücadeleyi sürdürdüm, yarışı bitirdim ve imanı korudum. Bundan böyle doğruluk tacı benim için hazır duruyor. Adil yargıç olan Rab, o gün bu tacı bana ve yalnız bana değil, O'nun gelişini özlemle bekleyenlerin hepsine verecektir."

İsa'ya yakın olan, O'nun kendisini feda eden sevgisinin - "kendi çıkarını düşünmeyen, kolay öfkelenmeyen ve kötülüğün hesabını tutmayan" sevgisinin - öğrencileri, tıpkı Rab'bimiz gibi ölümü göze alarak insanlığın yararı için yaşayıp onlar için çalışarak ve onların kurtuluşu uğruna her şeyden fedakarlık etmeye yönelten sevgisinin ruhunu en derinden taşıyan kişi olacaktır. Bu fedakarlık ruhu Pavlus un yaşamında da açıkça görüldü. Pavlus şöyle dedi: "Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir". Onun yaşamı insanlara İsa'yı açıkça göstermiştir. "Ve ölmek kazançtır", İsa'yı kazanmaktır; ölüm tek başına O'nun lütfunun gücünü açıkça gösterecek ve insanları O'na yaklaştıracaktı. Pavlus şöyle ekledi: "Yaşasam da, ölsem de, Mesih şimdi benim bedenimde yüceltilecektir."

Diğer on öğrenci Yuhanna ve Yakup'un dileğini duyduklarında, bundan rahatsız oldular. İsa'nın egemenliğinde en yüksek mevki onların hepsinin sahip olmayı arzuladığı bir şeydi. Bu iki öğrencinin, kendilerine göre avantaj sağlamış gibi görünmeleri onları kızdırdı. Kimin en yüce olacağı ile ilgili tartışma tekrar ortaya çıktığında İsa öfkeli öğrencilerini yanına çağırarak onlara şöyle dedi: "Bilirsiniz ki, ulusların önderleri onları egemenlik hırsıyla yönetirler ve ileri gelenleri de onlara ağırlıklarını hissettirirler; fakat bu, sizin aranızda böyle olmayacak."

Dünyasal egemenliklerde mevki, kendini yüksek görmek anlamına geliyordu. Halkın, ülke yönetimdeki yüksek mevki sahibi olanlara yarar sağlaması gerekiyordu. Liderler saygınlık, zenginlik ve eğitim yoluyla halktan birçok kişinin kontrolünü ellerine geçiriyorlardı. Her zaman daha yüksek halk sınıflarının düşünmesi, karar vermesi, memnun olması ve hüküm sürmesi gerekiyordu. Diğer tüm şeyler gibi din de bir yetki meselesiydi. Halktan, liderlerinin emirlerine göre inanması ve davranması bekleniyordu. Düşünce ve davranış özgürlüğü diye bir şey kesinlikle tanınmıyordu.

İsa farklı ilkelere dayalı olan bir egemenlik kuruyordu. İnsanları yetkiye değil; Allah'a hizmete çağırdı ve güçlülerin, güçsüzlere destek olmasını istedi. Güç, mevki, yetenek ve bilgeliğe sahip olanlar, diğerlerinden daha büyük bir sorumluluk taşıyorlardı ve çevrelerindeki insanlara faydalı olmak için çaba harcamalıydılar. İsa'nın en mütevazı öğrencilerine bile şöyle denir: "Bütün bunlar sizin yararınızadır."

"İnsanoğlu, hizmet edilmeye değil, hizmet etmeye ve canını birçokları uğruna fidye olarak vermeye geldi." İsa öğrencilerinin sıkıntılarını, kederlerini ve yoksulluklarını paylaştı. Onların uğruna birçok fedakarlıkta bulundu. Geçmeleri gereken yoldan önce kendisi geçerek onları tehlikelerden korudu ve çok yakında kendi hayatını feda ederek yeryüzündeki görevini tamamlayacaktı. İsa'nın üzerinde durduğu temel ilke, kendi bedeni olarak gördüğü inanlı topluluğunu harekete geçirmekti. Kurtuluş planının temelinde sevgi vardır. İsa'nın verdiği örneği izleyenler ve O'nun sürüsünün çobanları olarak hareket edenler, O'nun egemenliğindeki en yüce kişilerdir.

Pavlus'un sözleri, imanlı topluluğunun yaşamının gerçek ağırbaşlılığını ve onurunu açıkça gösterir: "Ben özgürüm, kimsenin kölesi değilim; fakat daha çok kişi kazanayım diye herkesin kölesi oldum." "Ben de kendi yararımı değil, kurtulsunlar diye birçok kimsenin yararını gözeterek herkesi her yönden hoşnut etmeye çalışıyorum."

Vicdani konularda kişi serbestçe karar verebilmelidır. Hiç kimse başka bir kimse için yargıda bulunmak ve görevini tanımlamak amacı ile onun düşüncelerini kontrol altına almamalıdır. Allah herkese kendi başlarına karar verebilmeleri için düşünce özgürlüğü verir. "Böylece her birimiz kendi adına Allah'a hesap verecektir." Hiç kimse kendi kişiliğiyle başkasının kişiliğini özdeşleştirme hakkına sahip değildir. İlkelerin olduğu her konuda "herkes kendi görüşüne tam olarak güvenme-lidir." İsa'nın egemenliğinde hiçbir konuda baskı ve zorlama yoktur. Gökyüzü melekleri yeryüzüne hüküm sürmek ve kendilerini onurlandırmak için değil; Allah'ın lütfunu ileten elçiler olarak insanlığın yüceltilmesi için insanlarla birlikte çalışmak için gelirler.

Kurtarıcı'nın sözleri ve öğretisindeki ilkeler, ilahi güzellikleriyle çok sevdiği öğrenciler tarafından daima hatırlandılar. Yuhanna en son günlerine dek imanlı topluluklarına tanıklığını şöyle belirtiyordu: "Başlangıçtan beri duyduğumuz buyruk şudur; birbirimizi sevelim! Sevginin ne olduğunu, Mesih'in bizim uğrumuza canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz uğruna canımızı vermemiz gerekir." İlk imanlı topluluğunu birlik ruhu sarmıştı. Kutsal Ruh un etkisiyle "inananlar topluluğu, yürekte ve düşüncede birleşti. Hiç kimse sahip olduğu bir şey

için ’bu benimdir’ demedi. Aralarında yoksul olan yoktu. Elçiler, Rab İsa’nın dirildiğine çok etkili bir şekilde tanıklık ediyorlardı. Allah’ın büyük lütfü hepsinin üzerindeydi.”

Bu Bölüm Matta 20:20-28; Markos 10:32-45 ve Luka I8:31-34’e dayanmaktadır.

BÖLÜM 61. ZAKAY

İsa, Kudüs'e giderken "Eriha'ya girmiş şehrin içinden geçiyordu." Ürdün'ün birkaç mil ötesinde batı yakasındaki vadinin kenarında bir ova vardı ve şehir tropik ve doğal güzelliklerle doluydu. Kudüs ve Eriha arasındaki ıssız derin vadilerin ve kayalıklı tepelerin ortasında çam ağaçları, pınarlarla sulanan geniş bahçeler ve zümrüt yeşili ren- giyle olağanüstü bir manzara oluşturuyordu. Kervanlar Fısıh bayramı için Kudüs'e giderken Eriha'dan geçiyorlardı. Onlar her zaman bayram zamanında buradan geçerlerdi; fakat halkı şimdi daha derin bir ilgi sarmıştı. Lazar'ı ölümden dirilten Oğretmen'in kalabalığın içinde olduğu biliniyordu; Yahudilerin O'na karşı bazı planlar kurduğuna ilişkin söylentiler çıkmasına rağmen, halk O'na hürmet etmek istiyordu.

Eriha, hahamlar için ayrılan eski şehirlerden biriydi. Orada birçok haham yaşıyordu; fakat şehirde tamamen farklı karaktere sahip insanlar da vardı. Şehre giriş ve çıkış çok yoğundu. Burası gümrük vergisi tahsilatından dolayı aynı zamanda birçok vergi görevlisinin de yen haline gelirken, burada diğer şehirlerden gelen yabancılarla birlikte Romalı yetkililer ve askerler de bulunuyordu. "Vergi görevlilerinin başı olan" Zakay, bir Yahudi idi ve kendi halkı ondan nefret ediyordu. Haksızlık ve zorbalığın diğer adı olarak görülen yüksek mevkisi ve zenginliği, onların nefretini daha da artırıyordu. Buna karşın zengin vergi görevlisi göründüğü kadar sert ve acımasız biri değildi. Dünyasal zenginliğe düşkünlüğünün ve kibirli görüntüsünün altında ilahi etkilere karşı hassas bir yüreği vardı. Zakay'ın İsa'dan haberi vardı. Hor görülen insanlara sevgi ve şefkat gösteren ve onlara nazik davranan Kişi'nin geleceğini bildiren haber her yere yayılmıştı. Vergi görevlilerinin başı olan bu kişinin yüreğinde daha iyi bir yaşam arzusu uyandı. Eriha'dan sadece birkaç mil ötede Vaftizci Yahya, Ürdün'de vaaz vermişti. Zakay tövbeye yapılan çağrıyı duymuştu.

Vergi görevlilerine söylenen şu sözler, "Size buyrulandan daha çok vergi almayın" göz ardı edilmiş gibi görünmesine rağmen onun düşüncelerini etkilemişti. Kutsal Yazıları biliyordu ve kendi hareketlerinin yanlış olduğuna ikna oldu. Yüce Öğretmen'in söylediği bildirilen sözleri dinlediğinde Allah'ın önünde kendisinin bir günahkar olduğunu hissetti. Buna karşın İsa hakkında duydukları onun yüreğinde bir umut ışığı yaktı. Günahtan dönmesi ve yeni bir yaşama başlaması mümkündü; yeni Öğretmen'in öğrencilerinden biri vergi görevlisi değil miydi? Zakay ilk olarak, daha önce yanılttığı insanları doğru yola getirmek için çaba harcamaya başladı.

Zakay, İsa'nın şehre girmek üzere olduğunu haber aldığında, geldiği yoldan geri dönmeye başlamıştı. İsa'yı görmeye kararlıydı. Günahın sonuçlarının ne kadar acı ve yanlış yolda ilerleyen birinin geri dönmesinin ne kadar zor olduğunu fark etmeye başlıyordu. Hatasını düzeltmeye çalışırken yanlış anlaşılmaya, kuşku ve güvensizlik ile karşılaşmaya katlanması zordu. Vergi görevlilerinin başı, sözleriyle yüreğine umut getiren Kişi'yi görmeyi çok istiyordu.

"Zakay, boyu çok kısa olduğu için kalabalık yüzünden İsa'yı göremiyordu." Hiç kimse ona yol vermek istemiyordu; zengin vergi görevlisi Zakay, "İsa'yı görebilmek için ileri koşup bir yabani incir ağacına tırmandı; çünkü oradan İsa geçecekti." Buradan aşağıyı rahat-lıkla görebiliyordu. Zakay, görmek istediği Kişi'yi fark edebilmek için yanından geçen kalabalığa dikkatle bakar. Hahamların, rabbilerin ve İsa'yı karşılayan halkın bağrışmalarından oluşan gürültünün içinde, Zakay İsa ile konuşmayı tarifsiz bir şekilde arzular. Ansızın incir ağacının aşağısında bir grup durur, önde ve arkada ilerleyen kalabalığın üzerine birden sessizlik çöker; İsa yukarıya doğru baktığında, onun düşüncelerini okur. Gördüklerine inanamayan Zakay, İsa'nın şu sözlerini duyar: "Zakay, çabuk aşağı in. Bugün senin evinde kalmam gerekiyor."

"Zakay hızla aşağı iner ve sevinç içinde İsa'yı evine konuk eder." Tüm bunların sanki bir rüya olduğunu düşünen Zakay hala gözlerine inanamaz; fakat bunu gören Yahudi liderler, birden bire öfkelenip söylenmeye başlarlar: "Gidip günahkar birine konuk oldu." Buna layık olmadığını düşündüğü halde, İsa'nın, onun konuğu olmak için gösterdiği lütfü ve sevgisi onu şaşırtmış ve derinden etkilemiştir. Henüz yeni ulaşabildiği Öğretmen'ine olan sevgi ve sadakatini göstermeye çalışır. Zakay, açıkça itirafta bulunacak ve tövbe edecektir.

Zakay, kalabalığın önünde ayağa kalkıp İsa'ya şöyle dedi: "Rab, işte malımın yarısını yoksullara veriyorum. Bir kimseden haksızlıkla bir şey aldıysam, dört katını geri vereceğim." İsa ona şöyle dedi: "Bu ev, bugün kurtuluşa kavuştu. Çünkü bu adam da İbrahim in bir oğludur." Zengin genç yönetici İsa'nın yanından uzaklaştığında öğrenciler, İsa'nın sözlerine şaşırdılar: "Dünyasal zenginliğe güvenenlerin Allah'ın Egemenliğine girmesi ne güçtür!" Şaşkınlık içinde şöyle haykırdılar: "Öyleyse kim kurtulabilir?" Şimdi İsa'nın sözlerindeki gerçeği açıkça görmüşlerdi. "İnsanlar için imkansız olan, Tanrı için mümkündür." Allah'ın lütfü sayesinde zengin bir kimsenin ilahi egemenliğe nasıl girebildiğini gördüler.

Zakay, İsa'nın yüzüne bakmadan önce, kendisinin gerçekten tövbe etmesini sağlayan işe başlamıştı bile. İnsanlar tarafından suçlanmadan önce, günahlarını itiraf etti. Kutsal Ruh a kendisini teslim ederek eski İsrail için olduğu kadar bizim içinde yazılmış olan sözlerin öğretisini kendi yaşamında uygulamaya başlamıştı. Rab, çok önceden şöyle demişti: "Bir kardeşin yoksullaşır, muhtaç duruma düşerse, ona yardım etmelisin. Aranızda kalan bir yabancı ya da konuk gibi yaşayacak. Ondan faiz ve kâr alma. Allah'tan kork ki, kardeşin yanında yaşamını sürdürebilsin. Ona faizle para vermeyeceksin. Ödünç verdiğin yiyecekten kâr almayacaksın." "Birbirinize haksızlık yapmayacak, Tanrınız'dan korkacaksınız. Tanrınız Rab, Ben'im." Bulut direğinde kendisini gizlediği zaman bu sözler, İsa'nın bizzat kendisi tarafından söylenmişti ve Zakay'ın, İsa'nın sevgisine karşılık olarak ilk yaptığı şey, yoksul ve acı çeken insanlara şefkat göstermek ve onlara yardım etmek oldu.

Vergi görevlilerinin arasında, zorla para toplarlarken halka baskı yapabilmeleri ve zorbalık dolu bu tür davranışlarda birbirlerine destek olabilmeleri için bir birlik vardı. Onların yaptıkları bu zorbalık yaygın bir gelenek haline gelmişti. Onları hor gören hahamlar ve rabbiler bile kutsal hizmet adı altında dürüst olmayan yollardan para kazanıp zen- ginleşiyorlardı. Oysa Zakay Kutsal Ruh'un etkisiyle dürüst olmayan her türlü hareketten vazgeçti.

Kişi kendisini yenilemediği sürece gerçek anlamda tövbe etmiş sayılmaz. İsa'nın dürüstlüğü, vazgeçilmemiş ve itiraf edilmemiş günahı örten bir örtü değildir; o, kişinin karakterini düzelten ve hareketlerini kontrol altına alan bir yaşam ilkesidir. Kutsallık, Allah ile bütünleşmektir; ve kutsallık aynı zamanda gökyüzünün ilkelerine uyarak kişinin, yaşamını ve yüreğini tamamen Allah'a teslim etmesidir.

Bir imanlı iş yaşamında, Rab'bimizin kendi çalışmalarını azim ve kararlılıkla sürdürdüğü gibi çalışmalıdır. Allah'ın, her konuda kendisinin öğretmeni olduğunu açıkça göstermelidir. Her türlü mali evrağın üzerinde "Rab'bi kutsayın" yazmalıydı. İsa'nın yolundan gittiklerini iddia ettikleri halde yaşamlarında dürüst davranmayanlar, kutsal, adil ve merhametli olan Allah'a yanlış tanıklıkta bulunmuş olurlar. Zakay gibi günahlarından dönen herkes, yaşamındaki dürüst olmayan davranışlardan vazgeçerek yüreklerinde İsa için yer açar ve vergi görevlilerinin başı Zakay gibi, kötü davranışlarını bırakarak samimi olduğunu kanıtlar. Rab şöyle der: "Aldığı rehini geri verse, çaldığını ödese, yaşam veren kurallar uyarınca davranıp günah işlemese kesinlikle yaşayacak, ölmeyecektir. İşlediği günahlardan hiçbiri ona karşı anımsanmayacaktır, adil ve doğru olanı yapmıştır; kesinlikle yaşayacaktır."

Eğer iş yaşamımızda haksızlık ederek başkalarını incitmiş ve yasaya uygun bile olsa bir kimsenin malını elinden almışsak, yaptığımız hatayı itiraf etmeli ve bu hatamızı gücümüzün yettiği ölçüde telafi etmeliyiz. Aldığımızı geri vermenin yanı sıra, bizim elimizde bulunduğu süre içinde, doğru kullanıldığı takdirde haksızca elde ettiğimiz şeyin sağlayacağı yararı da telafi etmek yerinde bir davranış olur.

Kurtarıcı, Zakay'a şöyle dedi: "Bu ev bugün kurtuluşa kavuştu." Bu sadece Zakay için değil; tersine onun tüm ailesi için büyük bir kutluluktu. İsa, ilahi egemenliği ile ilgili gerçeğin derslerini vermek .çın onun evine gitti. Rabbiler ile birlikte orada ibadet eden halkın kotu davranışlarından dolayı havradan uzak kalmışlardı; fakat şimdi Eriha'daki en kutlu aile İlahi Öğretmen'in etrafında toplandı ve O'nun yaşam dolu sözlerini dinledi.

Kişi, sadece İsa'yı kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul ettiğinde kurtuluşa kavuşur. Zakay, İsa'yı sadece evinde geçici bir konuk olarak değil; ruhunda konut kuracak Kişi olarak da kabul etmişti. Din yorumcuları ve Ferisiler onu günahkar olmakla suçladılar. İsa'nın onun konuğu olmasına söylendiler; fakat İsa, ona "İbrahim'in oğlü" dedi. "İbrahim'in gerçek oğulları iman edenlerdir."

Bu Bölüm Luka 19:l-10'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 62. SIMUN'UN EVINDEKI ŞÖLEN

Beytanya'daki Simun, İsa'nın öğrencisi olarak görülüyordu. 0, açıkça İsa'nın yolundan giden Ferisilerden biriydi. İsa'yı bir öğretmen olarak kabul etti ve O'nun Mesih olmasını ümit etti; fakat O'nu bir Kurtarıcı olarak kabul etmemişti. Karakteri ve ilkeleri değişmemişti. Simun cüzamdan iyileşmişti ve onu İsa'ya yaklaştıran sebep buydu. İsa'ya olan minnettarlığını göstermek istiyordu. Onun Beytanya'yı son ziyaretinde İsa ve öğrencileri için bir şölen düzenledi. Yahudilerin çoğu bu şölende bir araya geldiler. Bu kez Kudüs'te büyük bir coşku vardı. İsa ve görevi, öncekinden çok daha fazla ilgi görüyordu. Şölene gelenler O'nun hareketlerini yakından izlemişlerdi; buna karşın bazıları O'nu düşmanca bakışlarla izlediler.

Kurtarıcı, Beytanya'ya Fısıh'tan sadece altı gün önce varmıştı. Her zamanki gibi Lazar'ın evinde dinlenmek istemişti. Kente gelen kalabalık gruplar, O'nun Kudüs'e gelmekte olduğu Sebt günü Beytanya'da dinleneceği haberini yaydılar. Halkı büyük bir heyecan fırtınası sarmıştı. Bazıları O'na sempati duyduğu için; diğerleri ise ölümden diriltilen Kişi'yi görmek için merak içinde Beytanya'ya akın ediyorlardı.

Birçoğu, Lazar'ın ölümden sonra harikulade bir olay yaşadığını anlatmasını bekliyordu. Lazar'ın hiçbir şey anlatmaması onları çok şaşırttı. Onun bu konu hakkında söyleyebileceği hiçbir şeyi yoktu. "Ölüler hiçbir şey bilmezler. Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir.Fakat Lazar, İsa'nın çalışması ile ilgili olarak harikulade bir olaya tanık olmuştu. Bu amaç için ölümden diriltilmişti. Güç ve güvence ile İsa'nın, Tanrı'nın Oğlu olduğunu bildirdi.

Beytanya dönüşünde Kudüs'e getirilen haberler halkın büyük ölçüde ilgisini çekti. Halk İsa'yı görmek ve anlattıklarını dinlemek için sabırsızlıkla bekliyordu. Herkes, İsa'nın Kudüs'e Lazar'la birlikte gelip gelmeyeceğini ve Fısıh'ta kral olarak ilan edilip edilmeyeceğini merak ediyordu. Yahudi liderler, halkın üzerindeki etkilerinin gün geçtikçe azaldığını biliyorlardı ve İsa'ya olan öfkeleri gittikçe artıyordu. O'nu kendi yollarında bir engel olarak görüyor ve ilk fırsatta sonsuza dek yok etmeyi planlıyorlardı. Zaman geçtikçe her şeye rağmen O'nun Kudüs'e gelemeyeceği düşüncesi onları endişelendirdi. O'nu öldürmek için yaptıkları planları daha önce de kaç kez bozduğunu hatırladılar. Bu kez yaptıkları plandan haberi olduğu için gelmeyeceğinden endişe ediyorlardı. Bu konudaki endişelerini gizleyemiyorlar ve birbirlerine şöyle soruyorlardı: "Ne dersiniz? Bayrama hiç gelmeyecek mi?"

Hahamlardan ve Ferisilerden oluşan bir kurul toplandı. Lazar'ın diriltilmesinden dolayı halk İsa'ya sempati duyduğu için O'nu halkın önünde yakalamanın kendileri için tehlikeli olabileceğini düşündüler. Yahudi yetkililer, O'nu mümkün olduğunca sessiz ve gizli bir şekilde yakalamaya karar verdiler. O'nun tutuklandığı halka bildirildiğinde, kararsız olanların da kendilerinden yana olmasını umuyorlardı.

İsa'yı bu şekilde yok etmeyi önerdiler. Fakat hahamlar ve rabbiler, Lazar yaşadığı sürece kendilerinin güvende olmadığını biliyorlardı. Mezarda dört gün kalan ve İsa'nın tek bir sözü ile dirilen kişi, er ya da geç kendilerine karşı bir tepkinin oluşmasına sebep olacaktı. Böylesine

büyük bir mucizeyi gerçekleştiren Kişi'yi öldürdükleri için halk, liderlerinden intikam almaya çalışacaktı. Bu yüzden Yüksek Kurul, Lazar'ın öldürülmesinin gerektiğine karar verdi. Yahudi liderlerin kalpleri nefret ve inançsızlıkla o kadar doluydu ki ilahi gücün mezardan serbest bıraktığı kişiyi bile öldürmek istiyorlardı.

Onlar Kudüs'te bu planı hazırlarken, İsa ve arkadaşları Simun'un düzenlediği şölene davet edildiler. İsa'nın bir yanında korkunç hastalıktan iyileştirdiği Simun, diğer yanında da ölümden dirilttiği Lazar oturuyordu. Marta onlara hizmet ediyor; fakat Meryem içtenlikle İsa'nın anlattıklarını dinliyordu. İsa sonsuz merhameti ile onun günahlarını bağışladı, çok sevdiği kardeşini diriltti. Meryem'in yüreği İsa'ya karşı minnettarlıkla doldu. İsa'nın, yaklaşan ölümünden söz ettiğini duydu. Bu onu çok üzdü ve duyduğu büyük sevgiden dolayı O'nu onurlandırmak istiyordu. Meryem, "Kaymak taşından bir kap içinde çok değerli saf hint sümbülü yağından yarım litre kadar getirdi." Şimdi birçok kimse, O'nun kral olarak ilan edileceğini bildiriyordu. Kederi sevince dönüşen Meryem, Rab'bini onurlandırmak istiyordu. "Kabı kırarak, yağı İsa'nın başından aşağı döktü. Daha sonra onu İsa'nın ayaklarına sürdü ve saçlarıyla ayaklarını sildi. Ev yağın güzel kokusu ile doldu."

Bunu yaparken kimse tarafından fark edilmemeye çalıştı; fakat yağın güzel kokusu odaya yayılınca oradaki herkes onun ne yaptığını gördü. Yahuda İskariyot bu olaya çok sinirlendi. İsa'nın bu konuyla ilgili ne diyeceğini beklemek yerine İsa'yı, böyle bir israfa izin vermekle eleştirerek yanındaki kimselere O'nun hakkındaki şikayetini bildirdi. İsa'nın hakkında kötü izlenimler yaratabilecek sert eleştirilerde bulundu.

Öğrencilerin ortak para kutusu Yahuda'da duruyordu ve Yahuda onların biriktirdiği bu az miktardaki paradan gizlice çekerek kendisi için kullanıyordu. Böylece onların biriktirdikleri paranın miktarı büyük ölçüde azalıyordu. Parayı gücü yettiğince kendi çıkarı için kullanmaya çalışıyordu; biriktirilen para çoğu kez yoksullara yardım için kullanılıyordu. Gerekli olmadığını düşündüğü bir şey satın alındığında Yahuda şöyle derdi: "Nedir bu savurganlık? Buna harcanan para benim yoksullar için taşıdığım çantaya niçin konulmadı?" Meryem'in hareketi onun bencilliğine öylesine zıttı ki, Yahuda bundan dolayı utandı; ve her zamanki gibi onun sunusuna itiraz etmesini haklı çıkaracak bir mazeret bulmaya çalıştı. Öğrencilere dönerek sordu: "Bu yağ neden üç yüz dinara satılıp parası yoksullara verilmedi? Bunu yoksullarla ilgilendiği için değil; hırsız olduğu için söylüyordu. Ortak para kutusu ondaydı ve kutuya konulan paradan çalıyordu." Yahuda'nın yüreğinde yoksullara karşı sevgiye yer yoktu. Meryem'in yağı satılmış ve parası da Yahuda'nın eline geçmiş olsaydı, bunun yoksullara hiçbir faydası olmayacaktı.

Yahuda başkalarını dışlayan, kendisini üstün gören kibirli bir karaktere sahipti. Para kutusunu taşıdığı için diğer öğrencilerden çok daha üstün olduğunu düşünüyordu, onları da kendisini bu şekilde görmeye yöneltiyordu. Onların güvenini kazanmıştı, onların üzerindeki etkisi büyüktü. Yoksullara duyduğu sahte sevgi ile onları kandırdı ve kıskançlık dolu sözleri Meryem'in hareketine onların da öfkelenmelerine neden oldu. Diğer öğrenciler de, "Nedir bu savurganlık? Bu yağ pahalıya satılabilir, parası yoksullara verilebilirdi" diye söylenmeye başladılar.

Meryem onların bu eleştiri dolu sözlerini duyduğunda buna çok üzüldü. Savurganlığından dolayı kardeşi Marta'nın kendisine kızmasından korktu. İsa da onun savurgan olduğunu düşünebilirdi. Yaptığına bir özür ya da bahane bulmaya çalışmadan oradan ayrılmak üzereyken, İsa'nın şu sözleri söylediğini duydu: "Kadını rahat bırakın! Onu neden üzüyorsunuz?8İsa, onun utandığını ve üzgün olduğunu gördü. Isa, günahlarını affettiğinden dolayı, onun bu hareketiyle kendisine şükranlarını sunmayı istediğini biliyordu ve bu yüzden onu teselli etti. Öğrencilerin söylenme ve eleştirilerine rağmen İsa sesini yükselterek şöyle dedi: "Benim için güzel bir şey yaptı. Yoksullar her zaman ara- nızdadır. Dilediğiniz anda onlara yardım edebilirsiniz; fakat ben her zaman aranızda olmayacağım. Beni gömülmeye hazırlamak üzere daha şimdiden bedenimi yağladı."

Meryem'in, ölümünden sonra Kurtarıcı'nın bedeni için harcanılacağım düşündüğü hoş kokulu yağı O'nun diri bedeni üzerine döktü. Gömüldüğünde O'nun hoş kokusu mezarın içine yayılabilirdi; Mer-yem'in imam ve sevgisi O'nu memnun etti. Aramatyalı Yusuf ve Nikodim, İsa'ya olan minnettarlıklarını O yeryüzündeyken bildirmeye çalışmamışlardı. Ölümünden sonra, gözyaşları içinde O'nun bedenine sürmek için baharat getirdiler.Mezara baharat getiren kadın bunun faydasız olduğunu gördü; çünkü İsa, dirilmişti. İsa'ya olan bağlılığını gösteren Meryem, O'nun bedenini gömülmeye hazırlık için yağlıyordu. Bu büyük acıya katlanacağı karanlık yola girerken, kurtarmak için kendi canını feda ettiği kişilerin kendisine duyduğu büyük sevginin ifadesi olan bu anıyı sonsuza dek hatırlayacaktı.

Birçok kimse ölen kişi için pahalı hediyeler getirir. O'nun çevresinde toplandıklarında sevgi dolu sözler söylenir. Artık ne gören ne de duyan kişiye nezaket, minnettarlık ve sadakat gösterilmeye çalışılır. O kişi ölmeden önce yorgun ruhunun onlara ihtiyacı olduğu zaman, kulağın duyabildiği ve yüreğin hissedebildiği zaman söylenmiş olsaydı, bu sözlerin ne kadar da güzel bir etkisi olurdu!

Meryem, İsa'ya duyduğu sevgiden dolayı yaptığı bu işin önemini tamamen bilmiyordu. Kendisini suçlayanlara cevap veremedi. İsa'nın bedenini niçin yağladığını açıklayamadı. Meryem, Kutsal Ruh'un ken-disini yönlendirmesiyle bunu yapmıştı. Kutsal Ruh, görünmeyen varlığı ile kişinin ruhunu ve yüreğini etkiler; ve ona ilham verir. Bu onun haklılığını gösterir. İsa, Meryem'e yaptığı hareketin anlamını açıkladı ve bunu yaparak ona kendisinin aldığından daha fazlasını verdi. İsa şöyle dedi: "Beni gömülmeye hazırlamak için daha şimdiden bedenimi yağladı." Kaymak taşından kutunun kırılıp tüm evi hoş bir koku ile doldurması gibi, İsa ölecek ve O'nun bedeni de kırılacaktı; fakat O, ölümden dirilecek ve yaşamının hoş kokusu tüm dünyaya yayılacaktı. "Mesih, bizi nasıl sevdiyse ve kendisini bizim için güzel kokulu bir sunu ve kurban olarak nasıl Allah'a sunduysa, siz de öylece sevgi yolunda yürüyün."

"Size doğrusunu söyleyeyim: bu Müjde dünyanın her neresinde duyurulursa, bu kadının yaptığı da onun anılması için anlatılacak." Kurtarıcı, geleceğe bakarak Müjde ile ilgili olarak kesin bir şekilde konuştu. O, tüm dünyaya duyurulacaktı. Müjde yayıldıkça, Meryem'in sunusu da onun hoş kokusunu yayacak ve Meryem'in bu içten hareketi ile imanlı yürekler kutsanacaktı.

Krallıklar kurulacak ve yıkılacaktı; hükümdarların ve kralların isimleri unutulacaktı; fakat bu kadının hareketi tarihin sayfalarında sonsuza dek kalacaktı. Zamanın sonu gelinceye dek, kırılan o kaymak taşından kutu, Allah'ın günahkar insanlığa duyduğu sonsuz sevgiyi anlatacaktı.

Meryem'in hareketi, Yahuda'nın yapmak üzere olduğu harekete tamamen zıttı. İsa, öğrencilerin zihinlerine eleştirinin ve kötü düşüncelerin tohumunu eken Yahuda'ya hiç de unutamayacağı bir ders verebilirdi! Bu durumda O'nun eleştirisi doğru olurdu. Herkesin yüreğini okuyan ve hareketlerini anlayan Kişi, şölendeki herkesin gözü ö- nünde Yahuda'nın yüreğindeki karanlık düşünceleri açığa çıkarabilirdi. Hilekar Yahuda'n sözlerinin dayalı olduğu yalan iddia açıkça ortaya çıkarılabilirdi; çünkü yoksullara sempati duymak yerine onların ihtiyaçlarını karşılamak için toplanan paradan çalıyordu. Dullara, bilgelere ve gündelikçilere karşı olan sertliği diğerlerinin ona karşı ters düşmesine sebep olabilirdi. Fakat eğer İsa, Yahuda'nın maskesini düşürseydi, bu onun, kendisine ihanet etmesi için bir sebep oluşturabilirdi ve bir hırsız olarak suçlanmasına rağmen Yahuda, öğrencilerin arasında bile sempati kazanabilirdi. İsa onu azarlamadı ve böylece ona ihanet etmesine sebep olacak bir neden vermedi.

Fakat İsa'nın bakışlarından, Yahuda'nın iki yüzlü ve kötü bir karaktere sahip olduğunu anladığı açıkça görülüyordu. İsa, sert bir şekilde eleştirilen Meryem'in hareketinde verdiği buyrukta Yahuda'yı kınadı. Üstelik Kurtarıcı, onu doğrudan kınamadı. Yahuda'nın yüreğinde kendisine sitem edildiği hissi uyandı. Bu yüzden intikam almaya karar verdi. Akşam yemeğinden sonra hemen Yüksek Kurul'a, başkâhinin yanma gitti ve kendisinin İsa'ya ihanet etmek istediğini onlara bildirdi.

Hahamlar buna çok sevindiler. İsrail'in liderlerine, hiçbir karşılık gözetmeksizin İsa'yı Kurtarıcı olarak kabul etme ayrıcalığı verilmişti; fakat en nazik şekilde kendilerini ikna etmeye çalışan ruhun bu armağanını reddettiler. Altından daha değerli olan kurtuluşu kabul etmediler ve Rab'lerini otuz parça gümüşe değiştiler. Yahuda, karakterindeki tüm iyi yönleri yok edinceye dek hilekarlığa devam etti. İsa'ya getirilen sunu onu öfkelendirdi. İsa'nın, krallara layık bir hediye alması, onun kıskançlık duymasına yol açtı. Kaymak taşından kutunun değerinden çok daha az miktardaki para için Rab'bine ihanet etti.

Diğer öğrenciler, Yahuda gibi değildiler. Onlar Kurtarıcılarını seviyorlardı. Fakat O'nun yüce karakterini tam olarak anlayamıyorlardı. Onun, kendileri için yaptığı şeyin farkında olsalardı, O'na verilen hiçbir şeyin ziyan olmadığını görürlerdi. İsa hakkında çok az şey bilen doğudan gelen bilginler, O'nu onurlandırmışlardı. Kurtarıcı'ya değerli hediyeler getirdiler ve bir yemlikte kundak içinde daha küçük bir bebekken bile, O'nun önünde eğilip O'na hürmet ettiler.

İsa, içten bir yürekle gösterilen saygıya değer verir. Kendisine iyilik yapan kişiyi kutsal nezaketi ile kutsardı. Bir çocuğun kendi eliyle topladığı ve sevgi içinde sunduğu bir demet çiçeği bile reddetmedi. Onların isimlerini yaşam kitabına yazarak, çocukların sunularını kabul edip onları kutsadı. Kutsal Yazı'da Meryem'in İsa'ya yağ sunması onu diğer

Meryemlerden ayırt etmek için özellikle belirtilir. İsa'ya gösterilen sevgi ve saygı hareketleri, O'nun Tanrı'nın Oğlu olduğuna iman etmenin bir kanıtıdır. Kutsal Yazı, Meryem'i İsa'ya olan bağlılığının kanıtı olarak "Kutsalların ayaklarını yıkamış,sıkıntıda olanlara yardım etmiş ve kendini her tür iyi işe adamış"olarak ifade eder.

İsa, Meryem'in Rab'binin isteğini içtenlikle yerine getirmesini arzuladı. Öğrencilerinin anlamadığı, anlamak istemediği saf ve temiz sevgiden kaynaklanan hareketi kabul etti. Meryem'in Rab'bine hizmet etmeyi arzulaması, İsa için dünyadaki tüm yağlardan daha değerliydi; çünkü Meryem bu şekilde Kurtarıcı'sına verdiği değeri ifade ediyordu. İsa'ya duyduğu büyük sevgiden dolayı bunu yapmıştı. İsa'nın eşsiz karakterinin mükemmelliği onun ruhunu sardı. Buradaki yağ, onu sunan kişinin yüreğindeki duyguların simgesiydi. Bu, taşıncaya dek kutsal ırmaklarla beslenen bir sevginin kendini açıkça göstermesiydi.

Meryem'in yaptığı iş, İsa'ya olan sevgilerinin O'nu memnun ettiğini öğrencilere göstermek için önemli bir dersti. İsa onların her şeyiydi. Çok yakında O'nun varlığından yoksun kalacaklarının ve O'nun büyük sevgisini takdir ettiklerini gösteren hiç bir şey sunmadıklarının farkında değillerdi. İnsan özdeşliğini alarak gökyüzünden ayrı kalan İsa'nın yalnızlığı, öğrenciler tarafından asla gerektiği gibi anlaşılmadı ve takdir edilmedi. Onlardan alması gerekeni öğrencilerinin vermemiş olması, çoğu kez İsa'yı üzüyordu. Kendisine eşlik eden kutsal meleklerin etkisi altında olsalar, yüreklerindeki kutsal sevgiyi ifade etmek için hiçbir değerli sununun yeterli olmayacağını düşüneceklerini biliyordu.

Daha sonra yaşadıkları olayların sonucunda, İsa henüz kendilerinin yanındayken, yüreklerindeki sevgiyi ve minnettarlığı ifade etmek için birçok şey yapabilecekleri hissine kapıldılar. İsa, onların yanından ayrıldıktan sonra kendilerini gerçekten de çobansız koyunlar gibi hissettiler. İsa henüz yanlarındayken O'na minnettarlıklarını bildirsey- diler, bunun O'nu ne kadar memnun edebileceğini anlarlardı. Artık Meryem'i değil, kendilerini suçladılar. Keşke acımasızca eleştirilerde bulunurken, armağan almaya yoksulların İsa'dan daha layık olduğunu bildirmek için söyledikleri sözleri geri alabilselerdi! Rab'bin yaralı bedenini çarmıhtan aldıklarında hatalarını anladılar.

Bugünün dünyasında hala aynı eksiklik vardır. Fakat çok az kişi İsa'nın değerinin farkındadır. Eğer öğrenciler de bunun farkında olsalardı, Meryem büyük sevgisini açıkça ifade edebilir ve getirdiği hediyeyi serbestçe sunabilirdi. Öğrenciler "pahalı yağ ziyan ediliyor" demezlerdi. Hiçbir şeyin İsa'ya verilemeyecek kadar pahalı ve hiçbir fedakarlığın O'nun uğruna katlanılamayacak kadar büyük olduğu düşünülmezdi.

Kendisini yeren "Niçin böyle israf ediyorsunuz?" sözlerine karşın İsa, en büyük fedakarlığı yapacak, günahları içinde kaybolan dünyayı kurtarmak için kendi canını feda edecekti. Rab, insanlığa öylesine bol nimetler sunacaktı ki, artık daha fazlası istenmeyecekti. İsa'nın bize verdiği hediyede Allah tüm gökyüzünü verdi. Böyle bir fedakarlık insani düşünceye göre çok büyük bir israf olurdu. İnsan aklına göre kurtuluş planı, Allah'ın bize verdiği sayısız lütfün ve nimetin ziyan edilmesidir. Kurtuluş planının her aşamasında büyük fedakarlıklar vardır.

Gökyüzünün kutsal melekleri de, İsa'nın aracılığıyla açıkça gösterilen büyük sevgi ile kurtarılmayı reddeden insanlığa şaşkınlıkla bakabilir ve "nedir bu savurganlık"diyebilirlerdi.

Fakat günahlarının içinde kaybolan dünyayı kurtarmak için gerekli olan şey, eksiksiz ve bol bir şekilde olacaktı. İsa'nın sunduğu lütuflar, Allah'ın tüm kullarına yetecek kadar boldu. Bu lütuf belirli sayıdaki insanlar için değil; Mesih aracılığıyla Allah'a iman eden herkes için verildi. Fakat herkes bu lütuftan yararlanamayacaktır. Kurtuluş planı herkes için öngörülmediğinden yararsız olmadığı anlamına gel-mez. Onun etkisi yeterlidir ve hatta muazzam derecede mevcuttur.

Şölen sahibi Simun, Yahuda'nın Meryem'i eleştirmesinden etkilenmişti ve İsa'nın davranışı onu şaşırttı. Ferisi gururu kırılmıştı. Konuklarının birçoğunun İsa'ya şüpheyle ve isteksizce baktıklarını anlamıştı. Simun, kendi kendine şöyle dedi: "Bu adam peygamber olsaydı, kendisine dokunan bu kadının kim ve ne tür bir kadın olduğunu, günahkar bir kadın olduğunu anlardı."

Simun'u cüzamdan iyileştirerek İsa, onu ölümden kurtardı; fakat şimdi Simun, O'nun bir peygamber olduğundan kuşku duydu. Kadının kendisine yaklaşmasına izin verdiği, onu affedilemeyecek günahlar işlemiş biri olarak görmediği ve bir günahkar olduğunun farkına vardığını belli etmediği için Simun, O'nun bir peygamber olmadığını düşünmeye başladı. İsa'nın, çekinmeden hareket eden bu kadın hakkında hiçbir şey bilmediğini ya da İsa'nın, kadının kendisine dokunmasına izin vermeyeceğini aklından geçirdi.

Fakat Simun, Allah ve İsa hakkındaki bilgisizliğinden dolayı böyle düşünmüştü. Tanrı'nın Oğlu'nun Tanrı gibi nazik, merhametli ve lü- tufkar davranması gerektiğini hesaba katmamıştı. Simun, Meryem'in tövbekar hizmetini dikkate almadı. Meryem'in İsa'nın ayaklarını öpüp yağlaması Simun'un kalbini sertleştiriyordu. İsa bir peygamberse, O'nun günahkarları tanıyacağını ve onları kınayacağını düşünüyordu.

Simun'un aklından geçeni okuyan İsa, ona şu karşılığı verdi: "Simun, sana bir diyeceğim var; iki kişinin bir alacaklıya borcu varmış. Biri beş yüz, diğeri de elli dinar borçluymuş. Borçlarını ödeyecek durumda olmadıklarından, alacaklı her ikisinin de borçlarını bağışlamış. Buna göre hangisi onu daha çok sevecek?" Simun, "Sanırım kendisine daha çok bağışlanan" diye cevap verdi. İsa ona, "Doğru söyledin" dedi.8

Davut'a öğüt veren peygamber Natan gibi İsa da kıyaslayın bir örnek vererek hükmü ev sahibinin kendisine bıraktı. Simun, şimdi hor gördüğü bu kadını günaha yöneltmişti ve ona büyük bir haksızlık yapmıştı. İki borçlu kişi örneğinde, Simun ve kadın temsil ediliyordu. İsa, borçlu oldukları miktarlar farklı olduğu için bu kişiler arasında ayırım gözetmedi; çünkü her ikisinin de ödeyemeyecekleri kadar büyük bir minnet borcu vardı. Fakat Simun, kendisinin Meryem'den daha dürüst olduğuna inanıyordu. İsa onun kendi suçunun Meryem'den daha büyük olduğunu görmesini istiyordu. Onun günahının kadının günahından daha büyük olduğunu, beş yüz dinarla elli dinar arasındaki fark kadar daha büyük olduğunu göstermek istiyordu.

Simun şimdi kendisini faklı bir değerde görmeye başladı. Bir peygamberden daha yüce olan Kişi'nin Meryem'e verdiği değeri gördü. İsa'nın, onun yüreğindeki büyük sevgiyi ve kendisine olan bağlılığını ilahi bir gözle gördüğünü fark etti. Yüreği utançla doldu ve kendisinden daha yüce olan Kişi'nin huzurunda olduğunu anladı.

İsa sözlerine şöyle devam etti: "Ben senin evine geldim. Ayaklarım için bana su vermedin. Bu kadın ise, ayaklarımı gözyaşlarıyla ıslatıp saçlarıyla sildi. Sen beni öpmedin; fakat bu kadın eve girdiğimden beri ayaklarımı öpüp duruyor." İsa, Simun'a, onu iyileştirmek için yaptığı mucizeden dolayı minnettarlığını ve yüreğindeki sevgiyi göstermek için sahip olduğu fırsatları anlattı. İsa öğrencilerine, sözleri ve yaptıkları sevgi dolu işlerle kendisine olan minnettarlıklarını göstermeyi ihmal ettiklerinden dolayı üzgün olduğunu açıkça ve nazik bir şekilde bildirdi.

İsa, Meryem'i bu hareketi yapmaya yönelten nedeni biliyordu ve Simun'u o sözleri söylemeye teşvik eden düşünceyi biliyordu. İsa şöyle dedi: "Bu kadını görüyor musun?" "Bu nedenle sana şunu söyleyeyim; onun çok olan günahları bağışlanmıştır. Çok sevgi göstermesinin nedeni budur. Oysa kendisine az bağışlanan az sever."

Simun'un Kurtarıcı'ya karşı soğuk tavrı ve ilgisizliği, aldığı lütfa ne kadar az değer verdiğini gösterdi. Sadece evine davet ederek İsa'yı onurlandırdığını düşündü. Fakat şu an kendi gerçek yüzünü gördü. Konuğunun yüreğindeki düşünceleri okuduğunu sanırken, konuğu onun düşüncelerini okudu. İsa'nın kendisi hakkında verdiği hükmün ne kadar doğru olduğunu gördü. Onun din anlayışı Ferisilerin kalıplarında şekillenmişti. İsa'nın şefkatini küçümsemişti. O'nu Allah'ın temsilcisi olarak kabul etmemişti. Meryem affedilen bir günahkar iken, Simun affedilmeyen bir günahkardı. Meryem'e karşı uygulamak istediği sert hükümler bu kez onun kendisine karşı uygulanmıştı.

Kendisini konukların önünde açıkça kınamadığından dolayı Simun, İsa'nın nezaketinden etkilendi. O'na Meryem'e davranılmasını istediği gibi davranılmamıştı. İsa'nın, suçunu21başkalarına anlatmak istemediğini, tersine gerçeği tüm açıklığıyla bildirerek ikna etmeye ve şefkatli, nazik davranarak kendisinin kalbini kazanmaya çalıştığını gördü. İsa onu sert bir dille eleştirseydi, bu onun tövbe etmesini engellerdi; fakat sabırlı davranarak hatalı olduğuna onu ikna etti. Simun, Rab'bine ne kadar büyük bir minnet borcu olduğunu gördü. Kibrinden vazgeçti, tövbe etti ve kibirli Ferisi, alçakgönüllü ve fedakar bir öğrenci haline geldi.

Meryem'e büyük bir günahkar gözüyle bakılmıştı; fakat İsa, onun yaşamını şekillendiren şartları biliyordu. Onun ruhundaki tüm umut kıvılcımlarını söndürebilirdi; fakat bunu yapmadı. İsa, onu umutsuzluktan ve yıkımdan kurtardı. Meryem, İsa'nın, kendisinin yüreğini ve düşüncelerini kontrol altında tutan cinleri yedi kez azarladığını duymuştu. Kendisinin uğruna İsa'nın, Baba'ya güçlü yakarışlarını duydu. Günahın O'nun temiz kalbini ne kadar çok incittiğini biliyordu ve İsa'nın gücü sayesinde galip gelmişti.

İnsani gözle bakıldığı zaman onun durumu çaresiz gibi göründüğünde, İsa, Meryem'in iyi yeteneklere sahip olduğunu gördü. Onun karakterindeki iyi yönleri gördü. Kurtuluş planı insanlara büyük imkanlar sunmuştu ve Meryem'de bu imkanlar fark edilecekti. Meryem, İsa'nın

lütfü sayesinde onun ilahi doğasının paydaşı oldu. Eskiden günah işleyen ve düşünceleri kötü ruhların konutu haline gelen kişi, şimdi Kurtarıcı'nın çalışmalarına yardım eden yakın dostlarından biri haline geldi. İsa'nın ayaklarının dibinde oturup O'ndan ilahi dersler alan, o çok kıymetli yağı O'nun başından aşağı döken ve ayaklarını gözyaşları ile yıkayan, Meryem'di. Meryem çarmıhın yanında durdu ve mezara kadar İsa'yı takip etti. Dirilişinden sonra mezarın yanına ilk olarak giden, Meryem'di. Kurtarıcı'nın dirildiğini ilk bildiren Meryem'di.

İsa herkesin içinde yaşadığı şartları bilir. "Ben günahlıyım, hem de çok günahlıyım" diyebilirsiniz. Olabilirsiniz; fakat ne kadar kötü olursanız, İsa'ya o kadar çok ihtiyacınız vardır. O, kendisinden yardım dilemek için yakaran hiç kimseyi geri çevirmez ve kişiyi tövbe etmeye çağırır. Gösterebileceği her şeyi, herkese anlatmaz; fakat cesaretini yitirmiş olan herkese güç verir. İsa'nın yüreği af dilemek ve günahlarından dönüp doğru yolda ilerlemek için kendisine gelmek isteyen herkese açıktır.

İsa kötüleri ve Allah'ın nefreti ile dolu olanları yok etmek için gökyüzü meleklerini görevlendirebilir ve bu kara lekeyi temizleyebilir; fakat bunu yapmaz. İsa, bugün buhur sunağının yanında duruyor ve O'ndan yardım dileyenlerin dualarını Allah'a ulaştırıyor. İsa kendisine sığınanları acımasızca yapılan eleştirilerden ve suçlamalardan korur. Hiçbir insan ya da melek onları suçlayamaz. İsa, onları kendisinin ilahi ve insani karakteri ile özdeşleştirir. İnsanlığın günahlarını taşıyan Yüce Kişi'nin yanında dururlar ve Allah'ın tahtından süzülen ışık onların üzerinde parlar. "Allah'ın seçtiklerini kim suçlayacak? Onları aklayan Tanrı'dır. Kim suçlu çıkaracak? Ölmüş, üstelik dirilmiş olan Mesih İsa, Allah'ın sağındadır ve bizim için aracılık etmektedir."

Bu Bölüm Matta 26:6-13; Markos 14:3-11; Luka 7:36-50 ve Yuhanna 11:55-57; 12:1-1 l'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 63. SENIN KRAL'IN GELIYOR

"Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at, ey Kudüs kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür. Eşeğin sırtına, eşeğin yavrusunun sırtına binmiş sana geliyor." İsa'nın doğumundan beş yüz yıl önce Zekarya peygamber, kralın İsrail'e gelişini böyle bildirdi. Bu peygamberlik gerçekleşecektir. Krallık onurunu uzun süre reddeden Kişi, Davut'un tahtının vaat edilen mirasçısı olarak Kudüs'e gelir.

İsa haftanın ilk günü böyle görkemli bir şekilde şehre girer. O'nu görebilmek için Beytanya'ya akın eden kalabalık nasıl karşılanacağını merak ettiği için O'na eşlik etti. Birçok kimse Fısıh'ı yerine getirmek için yola çıkmıştı; onlar da İsa'nın yanındaki kalabalığa katıldılar. Tüm doğa sevinçli gibi görünüyordu. Ağaçlar yeşil dallarla kaplıydı ve çiçekleri çevreye hoş kokular yayıyordu. Halkı yeni bir sevinç ve yaşam coşkusu sardı. Yeni krallığın umudu tekrar yeşeriyordu.

Kudüs'e girerken binmek üzere İsa, öğrencilerinden ikisini kendisine bir eşek ve bir sıpa getirmeleri için gönderdi. Kurtarıcı doğduğunda, yabancıların konukseverliğine bağımlıydı. O'nun içinde yattığı yemlik geçici bir süre için kaldığı bir dinlenme yeriydi. Şimdi binlerce tepe üzerindeki sığırlar O'nun olmasına rağmen, onun2kralı olarak Kudüs'e girerken bineceği hayvan için bir yabancının nezaketine bağımlıdır. Fakat O'nun ilahiliği bu işi yerine getirmeleri için öğrencilerine verdiği buyruklarda bile tekrar açıkça görülür. O'nun daha önce-den de belirttiği gibi şu rica bildirilir: "Rab'bin bunlara ihtiyacı var." İsa daha önce hiç kimsenin binmediği bir sıpayı kullanmayı yeğledi. Öğrenciler büyük bir heyecan içinde giysilerini hayvanın üzerine serdiler ve öğretmenlerinin binmesine yardımcı oldular. İsa o zamana dek hep yayan yolculuk yapmıştı. Bu yüzden öğrenciler, O'nun şimdi bir hayvan üzerinde yolculuk yapmayı tercih etmesine ilk önce şaşırdılar; fakat O'nun şehre girip krallık gücünü gösterip kendisini kral olarak ilan etmek üzere olduğu düşüncesi onların kalplerini sevinç ve umutla doldurdu. İsa'nın buyruğunu yerine getirmek üzere yola çıktıklarında büyük beklentilerini kendi arkadaşlarına da anlattılar. Böylece civardaki halkın coşkusu ve heyecan en yüksek düzeye ulaştı.

İsa kral olarak kente girişinde Yahudi geleneğine uyuyordu. Üzerinde oturduğu hayvan, İsrail'in krallarının bindiği ve peygamberlerin önceden bildirdiği hayvandı. Mesih bu şekilde krallığına gelecekti. O, hayvanın üzerine biner binmez halk büyük bir coşku ile bağırmaya başladı. Halk, O'nu Mesih ve kendilerinin kralı olarak selamladı. İsa daha önce hiç kabul etmediği hürmeti şimdi kabul etti. Öğrenciler, O'nun tahta oturduğunu görmeyi kendi umutlarının gerçekleşeceğinin kanıtı olarak gördüler. Halk beklentilerinin çok yakında gerçekleşeceğine ikna oldu. Roma ordularının Kudüs'ten kovulduğunu ve İsrail'in tekrar bağımsız bir ulus olduğunu gözlerinde canlandırdılar. Herkes coşkulu ve mutluydu; insanlar O'na hürmet etmek için birbiri ile yarı-şıyordu. O'na ihtişamlı ve şatafatlı hareketler gösteremediler; fakat mutluluk dolu yürekleriyle O'na iman etiler. O'na pahalı hediyeler sunmadılar; fakat giysilerini O'nun yoluna halı olarak serdiler. Bazıları da ağaçlardan dallar

kesiyor ve yollara seriyordu. Belki krallara layık bir karşılama töreni hazırlayamamışlardı; fakat doğanın zafer amblemi olan hurma dallarıyla O'nu karşılamaya çıktılar. Yüksek sesle, "Hozana! Rab'bin adıyla gelene, İsrail'in Kralına övgüler olsun" diye bağırıyorlardı.

Onlar ilerledikçe, İsa'nın gelişini duyup O'nu karşılamaya gelenlerin de katılmasıyla kalabalık sürekli artıyordu. Onları izleyenler, kalabalığın arasına karışıp "bu kimdir?" diye soruyorlardı. Tüm bu kalabalığın sebebi neydi? Hepsi de İsa hakkında pek çok şey duymuşlardı ve O'nun Kudüs'e gitmesini beklemişlerdi; fakat o zamana dek kendisini tahta geçirme çabalarının tümünü reddetmişti. Bu onları büyük ölçüde şaşırtmıştı. Krallığının dünyasal olmadığını söyleyen Kişi de neden böyle bir değişikliğin gerçekleştiğini merak ediyorlardı.

Onların bu soruları halkın coşkulu sesiyle diner. Kalabalık övgü dolu sözleri defalarca kez hep bir ağızdan söyler. Uzaktaki ve yakındaki herkes hep birlikte bu sözleri söylerken sesleri çevredeki tepelerden ve vadilerden yankılanır. Karşılamaya şimdi Kudüs halkı da katılır. Fısıh için Kudüs'e gelen halktan binlerce kişi, İsa'yı karşılamaya gelir. O'nu ellerinde hurma dallarıyla kutsal ilahiler söyleyerek karşılarlar. Tapınaktaki hahamlar, akşam ibadeti için boruyu çalarlar; fakat çok az kişi buna karşılık verir. Yahudi liderler telaş içinde birbirlerine, "Tüm dünya O'nun peşine takıldı" derler.

İsa yeryüzündeki yaşamında böyle bir gösteriye daha önce asla izin vermemişti. Bunun ne ile sonuçlanacağını açıkça gördü. Bu O'nu çarmıha götürecekti. Fakat kendisini Kurtarıcı olarak açıkça tanıtmayı amaçlıyordu. Günahkar dünyayı kurtarmak için görevini yerine getirirken yapacağı büyük fedakarlığa insanların dikkatini çekmek istiyordu. Halk Fısıh bayramını kutlamak için Kudüs'te toplanırken, Allah'ın Kuzusu, kendisini kurban olarak sundu. İsa'nın, dünyanın günahları için ölümünü, üzerinde derin bir şekilde düşünülmesi ve incelenmesi gereken bir konu olarak görmek, O'nun tüm çağlardaki imanlı topluluğu için faydalı olurdu. Bununla bağlantılı olan her gerçek, bir şüpheye fırsat verilmemesi için incelenmeliydi. O zaman tüm insanların gözlerinin O'na çevrilmesi gerekliydi; O'nun büyük fedakarlığından önceki olaylar insanların dikkatini, kendisinin asıl fedakarlığına insanlık uğruna kendi canını feda etmesine çekmeliydi. Kudüs'e girerken halkın kendisini coşku ile karşılamasından sonra tüm gözler, son ana dek O'nun üzerinde gerçekleşen bu ani değişikliği izleyecekti.

Bu sevinç ve coşku dolu karşılama sırasında yaşanan olaylar, daha sonra da defalarca kez anlatılacak ve herkese İsa'yı hatırlatacaktı. Çarmıha gerilmesinden sonra birçok kimse, bu olayların onun yaşadığı zorluklarla ve ölümüyle ilişkili olduğunu hatırlayacaktı. Kutsal Yazıları incelemeye yönelecek ve İsa'nın Mesih olduğuna ikna olacaklardı; ülkede imana dönüş artacaktı. Yeryüzündeki yaşamındaki bu tek görkemli olayda Kurtarıcı, gökyüzü melekleri ile birlikte görünebilirdi; fakat böyle bir gösteri, O'nun hizmetine ve yaşamını yönlendiren yasaya aykırı olurdu. O, mütevazılığını her zaman korudu. Kendi canını feda edinceye dek insanlığın yükünü taşımalıydı.

Öğrenciler, yaşamlarının en harika günü gibi görünen o gün bu sevinçli olayın, öğretmenlerinin acı çekmesinin ve ölümünün başlangıcı olduğunu bilselerdi, yüreklerine derin

bir hüzün bulutu çökerdi. Yapacağı büyük fedakarlıktan onlara defalarca kez söz etmesine rağmen, yaşadıkları olayın coşkusuyla O'nun acı dolu sözlerini unuttular ve Davut'un tahtına görkemli bir şekilde geçmesini arzuladılar. İsa'yı karşılamaya gelen kalabalık gittikçe artıyordu ve kalabalığa katılan herkes kendisini bu coşkulu ortama kaptırıyordu. Hep birlikte "Hozana" diye haykırırken kalabalığın sesi civardaki tepelerden ve vadilerden yankılanıyordu. "Davut Oğlu'na hozana! Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun. En yücelerde hozana."

Yeryüzünde daha önce bu kadar görkemli bir tören alayı görülmemişti. Dünyanın en büyük hükümdarları bile bu kadar görkemli bir şekilde karşılanmamıştı. Kurtarıcı'nın çevresinde günahkar insanlığın yararına gerçekleştirdiği sevgi dolu işlerin görkemli hatıraları vardı. İsa'nın, Şeytan'ın gücüne tutsak olmaktan kurtardığı kimseler kurtarıldıklarından dolayı Allah'a şükranlarını sunuyorlardı. İsa'nın, gözlerini açtığı körler kalabalığa rehberlik ediyor ve dilini çözdüğü dilsizler ve kulaklarını açtığı sağırlar "hozana" diye haykırıyordu. O'nun iyileştirdiği sakat ve kötürüm kişiler şimdi sevinç içindeydiler ve hurma dallarını kırıp ellerine alarak Kurtarıcı'yı selamlıyorlardı. Dullar, yetimler ve öksüzler, kendilerine merhamet eden Kişi'nin adını yüceltiyorlardı. Kurtarıcı'nın iyileştirdiği cüzamlılar tertemiz giysilerini yoluna seriyor ve O'nu Yüce Kral olarak selamlıyorlardı. Ölümden dirilttiği kişiler de bu kalabalığın arasındaydı. Bedeni mezarda çürüyen; fakat şimdi yüreğindeki büyük sevinçle diri ve güçlü bir şekilde kalabalığın arasında duran Lazar, İsa'nın bindiği hayvanı çekiyordu.

Bu olaya birçok Ferisi tanık oldu. Kıskançlık ve nefret dolu kalpleriyle halkın İsa'ya ilgi duymasına engel olmaya çalıştılar. Halkı susturmak için ellerindeki yetkiyi sonuna kadar kullandılar; fakat onların öfkesi ve tehditleri halkın Kurtarıcı'ya duyduğu ilgiyi daha da artırdı. Sayıca çok fazla olan bu kalabalığın, İsa'yı kral olarak ilan etmesinden endişe ettiler.

Ferisiler, çareyi kalabalığın arasından geçip İsa'nın bulunduğu yere gelerek tehdit ve hakaret dolu sözler söylemekte buldular: "Öğretmen, öğrencilerini sustur." Böyle yüksek sesle yapılan gösterilerin yasaya aykırı olduğunu ve yetkililerin buna izin veremeyeceklerini bildirdiler. Fakat İsa'nın cevabı karşısında sustular: "Size şunu söyleyeyim; bunlar susacak olsa, taşlar bağıracaktır!" Bu görkemli olayın gerçekleşmesini Allah önceden belirlemişti. Peygamberler tarafından önceden bildirilmişti ve insani güç, Allah'ın amacına engel olamazdı. İnsanlar, O'nun planını uygulayamasalardı Allah, taşlara ses verir ve onların, Oğlu'nun adını yüceltmelerini sağlardı. Bu durum karşısında sessiz kalan Ferisiler geri çekilince, yüzlerce kişi Zekarya'nın şu sözlerini hep birlikte söyledi: "Ey Siyon kızı, sevinçle coş! Sevinç çığlıkları at, ey Kudüs kızı! İşte kralın! O adil kurtarıcı ve alçakgönüllüdür. Eşeğin sırtına, eşeğin yavrusunun sırtına binmiş sana geliyor."

Tören alayı tepeye ulaşıp şehre doğru indiğinde İsa, kalabalıkla birlikte durdu. Batmak üzere olan güneşin aydınlattığı görkemli Ku-düs önlerindeydi. Tapınak herkesin gözünü kamaştırıyordu. Muhteşem görünümüyle insanları tek ve gerçek diri Allah'a yönlendirmek için gökyüzünü işaret ediyor gibi, diğer tüm binaların arasında hemen fark ediliyordu. Romalılar da onun görkemiyle övünüyorlardı. Romalı bir Kral onu tekrar inşa etmek için Yahudiler ile bir

araya gelmişti; bu Romalı hükümdar onu hediyelerle zenginleştirmişti. Gücü, görkemi ve zenginliği tapınağı dünyanın harikalarından biri haline getirmişti.

Güneş ufukta batarken ışınları tapınağın beyaz mermerlerinde ve altın renkli sütunlarında parıldıyordu. İsa'nın ve kalabalığın durduğu tepeden aşağı bakıldığında kar beyazı mermerleri ve yüksek kuleleri ile tapınağın görüntüsü gerçekten muhteşemdi. Tapınağın girişinde yeşil yaprakları ve iri salkımlarıyla en usta sanatkarlar tarafından yapılan altın ve gümüşten bir asma vardı. Bu figür, İsrail'i bereketli bir bağ olarak temsil ediyordu. Altın, gümüş ve canlı yeşil rengi, titiz bir çalışmanın sonucunda ustalıkla bir araya getirilmişti; asma dalları, beyaz ve parlak sütunların her ikisinin de etrafını sararken, altın asma figürleri, gökyüzünün görkemi ile parıldayan güneşle birlikte harikulade bir manzara oluşturuyordu.

İsa bu harika manzaraya bakar; bu muhteşem görüntü karşısında halkın adeta dili tutulur. Herkesin bakışları Kurtarıcı'ya çevrilir. Kendilerini saran hayranlık duygusunu O'nun yüzünde de görmeyi beklerler. Titreyen dudaklarından kalbinin derinliklerindeki acıları bildiren sözleri dinlerken, O'nun gözyaşları içinde ve bedeninin fırtınada savrulan bir ağaç olduğunu görünce şaşırır ve üzülürler. Çok sevdikleri Efendilerinin yüreğinin acı dolu ve göz yaşlan içinde olduğunu görmek, melekleri ne kadar çok üzmektedir!

Zafer çığlıkları atan, hurma dalları ile O'nu selamlayan ve tahta geçmek üzere olduğunu umdukları şehre kadar O'na eşlik eden halk şimdi ne kadar şaşkın ve üzüntülüdür! İsa, Lazar'ın mezarının başında ağladı; bu, O'nun insanların dertleri ve kederleri ile yakından ilgilendiğini açıkça gösteriyordu. Fakat bu ani üzüntü, sevinç şarkıları söyleyen büyük bir koroda hüzün dolu bir ses gibiydi. Herkesin kendisine hürmet ettiği ve sevinç çığlıkları attığı bir ortamda İsrail'in Kralı gözyaşları içindeydi; bu sessiz gözyaşlarının sebebi sevinç değil; yüreğinde dinmeyen acıydı. Halkın çığlıkları dindi. Birçoğu sebebini anlayamadıkları bu acıdan dolayı ağladılar.

İsa kendisinin çekeceği acılardan dolayı ağlamadı. Çok yakında koyu bir karanlığın kendisini saracağı ve büyük acılar çekeceği Getsemani tam önünde duruyordu. Asırlar boyunca kurban edilecek hayvanların geçtiği kapı da görülüyordu. Kapı kısa bir süre sonra dünyanın günahları için sunulan tüm kurbanların işaret ettiği Kişi için, yani Gerçek Kurban için açılacaktı. Çarmıha gerileceği yer de yakındaydı. Buna karşın Kurtarıcı'nın ağlamasının sebebi, tüm bunların O'na kendi ölümünü hatırlatması değildi. İsa'nın çektiği, bencil bir acı değildi. Çekeceği büyük acıların düşüncesi, O'nun asil ve fedakar ruhunu korkutmadı. İsa'yı üzen, Tanrı'nın Oğlu'nu ve O'nun büyük mucizeleriyle ikna olmayı reddeden, O'nun sevgisini hor gören ve Onu öldürmek üzere olan Kudüs'ün görüntüsüydü. Onun, Kurtarıcı'sını reddetmesinin sonucunda ne olduğunu ve eğer kendi yarasını saracak olan tek Kişi'yi reddetmeseydi ne olacağını görürdü. Kurtarıcı onu kurtarmak için gelmişti; onu nasıl terk edebilirdi ki?

İsrail bereketli bir halk olmuştu; Allah, onların tapınağını kendi konutu haline getirmişti; "Yükselir zarafetle, bütün yeryüzünün sevinci Siyon dağı." İsa bir babanın çocuğunu koruduğu gibi asırlar boyunca onları korumuştu. Sevgisini, şefkatini esirgememişti. Peygamberler tapmakta kutsal uyarılarda bulunmuşlardı. Burada kutsal buhur imanlıların dualarıyla göğe

yükselmişti. Kurban edilen hayvanların kanı tıpkı İsa'nın kanı gibi akmış ve Yehova sonsuz merhametiyle yüceliğini göstermişti. Orada hahamlar görevlerini yerine getirmişlerdi; törenlerin ve simgelerin görkemi çağlar boyunca devam etmişti. Fakat tüm bunların sona ermesi gerekiyordu.

İsa, hasta ve acı çeken insanları iyileştirirken yaptığı gibi elini havaya kaldırıp şehri işaret ederek acı içinde şöyle haykırdı: "Keşke bugün sen de esenliğe giden yolu bilseydin." İsa, Tanrı'nın Oğlu'nun lütfunu kabul ettiği takdirde Kudüs'ün durumunun ne olacağını söylemeden durdu. Eğer Kudüs, bunun kendisi için nasıl bir ayrıcalık olduğunu bilseydi ve gökyüzünün gönderdiği ışığa ilgi gösterseydi, refah ve bolluk içinde ulusların en yücesi olur ve Allah tarafından verilen güce serbestçe kavuşurdu. Kapılarında silahlı askerler olmaz ve surlarında Roma'nın bayrakları dalgalanmazdı. Kurtarıcı'sını kabul ettiği takdirde Kudüs'ün önündeki aydınlık gelecek Tann'nın Oğlu'nun gözünde canlandı. Kendisinin aracılığıyla Kudüs'ün, çektiği acılardan ve tutsaklıktan kurtulup dünyanın yüce şehri olabileceğini gördü. Barış güvercini onun duvarlarından tüm şehirlere uçabilirdi. Kudüs yeryüzünün görkemli tacı olabilirdi.

Fakat Kurtarıcı'nın gözünde canlanan tüm bu parlak görüntüler, bir anda yok olup gider. Kurtarıcı, Kudüs'ün şu an Roma'nın boyunduruğu altında nasıl ezildiğinin, Allah'ı ne kadar çok üzdüğünün ve bundan sonra başına gelecek felaketleri çekmeye mahkum olduğunun farkındadır. Acı dolu yüreğiyle şöyle der: "Ama bu şimdi senin gözlerinden gizlenmiştir. Senin için öyle günler gelecek ki, düşmanların seni setlerle çevirecek, kuşatıp her yandan sıkıştıracaklar. Seni ve sende oturan çocuklarını yere çalacak, sende taş üstünde taş bırakmayacaklar. Çünkü Allah'ın senin yardımına geldiği zamanı fark etmedin."

İsa, Kudüs'ü halkı ile birlikte kurtarmak için geldi; fakat Ferisilerin kibri, iki yüzlülüğü, kıskançlığı ve nefreti, O'nun bu amacını gerçekleştirmesine engel oldu. İsa, bu şehrin başına gelecek felaketi biliyordu. Kudüs'ün düşman orduları tarafından kuşatıldığını, ölüme ve açlığa terk edilen halkın kendi çocuklarının ölü bedenleri ile beslendiğini, anne babaların ve çocukların, ekmeğin son lokmasını kapabilmek için birbirleriyle yarıştıklarını, doğal sevgi ve şefkatin açlığın pençesinde nasıl yok olduğunu gördü. Yahudilerin, kurtuluşu reddetmelerinde açıkça görülen inatçılığı, onları, ulusu istila eden düşman ordularına boyun eğmeyi reddetmeye de yöneltecekti. Kendisinin yücelti- leceği Golgota'ya, ormandaki ağaçlar kadar sık bulunan çarmıhları gördü. Çarmıha gerilerek ya da işkence edilerek öldürülen insanları, görkemli binaların ve tapınağın harabeye çevrildiğini ve taş üstünde taş kalmayıncaya dek şehrin yerle bir edildiğini gördü. Bu korkunç manzara Onun yüreğini derinden yaraladı ve Kurtarıcı, Kudüs için ağladı.

Kudüs, adeta O'nun çok sevdiği bir çocuğuydu. Bir babanın söz dinlemeyen oğlu için ağladığı gibi, İsa da çok sevdiği şehri için ağladı. O'ndan nasıl vazgeçebilirdi ki? O'nu yok olmaya nasıl terk edebilirdi ki? Kötülük kasesini doldurmasına izin mi vermeliydi?

İsa için bir tek insan bile öylesine değerlidir ki, başka hiçbir şeyle kıyas edilemez. Fakat burada söz konusu olan tüm ulusun yok olma-sıydı. Günbatımında Kurtarıcı'nın lütuf dolu günü de sona erecekti. Tören alayı Zeytin Dağı yamacında durduğunda günahtan dönmek için henüz vakit çok geç değildi. Allah'ın lütfunu ileten kutsal melek, onlara hak ve adalet getirmek için bekliyordu. Fakat İsa, yüreğindeki büyük sevgiyi, sunduğu lütufları reddeden, uyarılarını dinlemeyen ve kendisini öldürmeye çalışan Kudüs için ağladı. Tövbe edip günahlarından dönmesi için henüz çok geç değildi. Batmak üzere olan güne-şin son ışınları tapınağın ve kulelerin üzerinde parlarken, iyilik melekleri onu Kurtarıcı'nın sevgisine yöneltip yaklaşan felakete karşı uyarmazlar mıydı? Peygamberleri taşlayan, Tanrı'nın Oğlu'nu reddeden, tövbe etmeyerek tutsaklık zincirleri ile kendisini bağlayan ve kutsallığını kaybeden şehrin lütuf dolu günü sona ermek üzereydi.

Buna karşın Allah'ın Kutsal Ruhu tekrar Kudüs'e seslenir. İsa için, günbatımından önce başka bir tanıklık daha meydana gelir. Eğer Kudüs çağrıyı duyar ve kapılarından içeri giren Kurtarıcı'yı kabul ederse kurtulacaktır. Kudüs'teki dini liderlere, İsa'nın büyük bir kalabalık ile birlikte şehre yaklaştığı bildirilir. Fakat bu onları huzursuz eder. Bir an korkuya kapılırlar. Kalabalığı dağıtmayı umut ederek korku içinde O'nunla karşılaşmak için yola çıkarlar. Yahudi liderler Zeytin Dağı'ndan aşağı inen kalabalığın yolunu keserler ve onlara niçin böyle sevinçli ve coşkulu olduklarını sorarlar. "Bu kimdir?" diye sorduklarında öğrenci er, ilham dolu yürekleriyle cevap verirler. Mesih ile ilgili peygamberlikleri tüm açıklığı ile tekrarlarlar.

Adem, size O'nun, yılanın başını ezen kadının soyundan olduğunu söyleyecektir. İbrahim'e sorun. 0, size şöyle diyecektir: O, Ulu Allah'ın rahibi olan Salem Kralı Melkisedek'tir." Yakup, O'nun, Yahuda kavminin Sahibi15olduğunu söyleyecektir. Yeşaya, O'ndan "İmanuel, Harika Öğütçü, Güçlü Tanrı, Ebedi Baba, Esenlik Önden" diye söz edecektir.Yeremya O'nun hakkında size şöyle diyecektir: "Rab, bizim doğruluğumuzdur." Daniel, size O'nun Mesih olduğunu söyleyecektir. Hoşea, size, O'nun "RAB diye anılan, her şeye egemen Tanrı"olduğunu söyleyecektir.

Vaftizci Yahya, şöyle diyecektir: "İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzusu." Yüce Tanrı şöyle bildirmiştir: "Sevgili Oğlum budur." Öğrencileri olarak bizler O'nun, İsa Mesih, Yaşam Prensi, ve Dünyanın Kurtarıcısı olduğunu bildiriyoruz.Karanlıklar Prensi21O'nu şu sözleriyle tanır: "Senin kim olduğunu biliyorum. Allah'ın kutsalısın sen." Bu Bölüm Matta 21:1-11; Markos 11:1-10; Luka 19:29-44 ve Yuhanna 12:12-19'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 64. HALKIN KADERI

İsa'nın Kudüs'e girişinde yaşanan coşku, O'nun kutsalların ve meleklerin zafer sevinci ile gökyüzünden güç ve yücelik bulutları içinde yeniden gelişinin sadece küçük bir belirtisiydi. O zaman İsa'nın ha-hamlara ve Ferisilere söylediği sözler gerçekleşecekti: '"Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun' diyeceğiniz zamana dek beni göremeyeceksiniz." Peygamber Zekarya'ya o görkemli gün gösterildi; ve o, ilk gelişinde İsa'yı reddedenlerin kaderini gördü: "Bana, deştiklerine bakacaklar; biricik oğlu için yas tutan biri gibi yas tutacak, ilk oğlu için acı çeken biri gibi acı çekecekler." İsa şehre bakıp ağladığında da bu manzarayı önceden görmüştü. Kudüs'ün o zamanki bozulmuşluğunda, Allah Oğlu'nun kanının akmasında suçlu olan o halkın uğradığı son yıkımı gördü.

Öğrenciler, Yahudilerin İsa'ya duydukları nefreti gördüler; buna karşın bu nefretin neye sebep olacağını anlayamadılar. İsrail in gerçek durumunu anlayamadılar. Kudüs'ün üzerine gelecek olan felaketin de farkında değildiler. Mesih bunu önemli bir ders ile onlara açıkladı.

Kudüs'e yapılan son uyarı da fayda etmedi. Yahudi liderler, "Bu kimdir?" sorusuna karşılık olarak halktan gereken cevabı almışlardı; fakat onlar bunu ilham sesi olarak kabul etmediler. Öfke ve şaşkınlık içinde halkı susturmaya çalıştılar. Kalabalığın arasında Romalı yetkililer de vardı. İsa'ya düşman olanlar, bu yetkililere O'nun ayaklanmanın başı olduğunu söylediler. O'nu, tapınağı ele geçirerek Kudüs'te bir kral olarak saltanat sürmek üzereymiş gibi gösterdiler.

İsa, sakin bir ses tonuyla dünyasal bir krallık kurmak için değil, fakat göksel Baha'sının yanma çıkacağını ve görkemle yeniden gelişine dek kendisini suçlayanların göremeyeceğini bildirdiğinde, kalabalık bir an için sustu. O zaman, kurtulmaları için artık vakit çok geç olduğunda O'nu kabul etmek isteyeceklerdi. İsa, üzgün fakat etkili bir şekilde bu sözleri söyledi. Romalı yetkililer, sessizlik içinde ve dikkatle O'nun anlattıklarını dinlediler. İlahi konulara yabancı olmalarına rağmen, daha önce hiç olmadığı şekilde etkilendiler. İsa'nın ciddi ve samimi bakışlarında adeta O'nun sevgi dolu yüreğini ve ağırbaşlı ka-rakterini gördüler. Açıklayamadıkları bir sempati içlerini doldurdu. İsa'yı yakalamak yerine O'na hürmet etmeye yöneldiler. Yahudi liderlere dönerek onları halkın arasında huzursuzluk yaratmakla suçladılar. Amaçlarına ulaşamayan bu liderler, öfkeli ve şaşkın bir şekilde birbirleriyle tartışarak halka şikayetlerini bildirdiler.

Bu arada İsa, kimseye görünmeden tapınağa gitti. Burası huzur veren bir sessizliğe sahipti. Zeytin Dağı üzerindeki manzara halkı cezbetmişti. İsa, kısa bir süre daha tapınakta kaldı. Acı dolu yüreğiyle ona bir kez daha baktı. Daha sonra öğrencileri ile birlikte oradan ayrılıp Beytanya'ya geri döndü. Halk, tahta geçirmek için aradığında O'nu orada bulamayacaktı.

İsa tüm gece boyunca dua etti ve sabah erkenden yine tapmağa gitti. Yolda bir incir ağacı gördü. Açtı ve "Uzakta yapraklanmış bir incir ağacı görünce belki üzerinde incir bulurum diye

yaklaştı. Ağacın yanına vardığında yapraktan başka bir şey bulamadı. Çünkü incir mevsimi değildi."

Bazı yerler dışında olgunlaşmış incir mevsimi henüz gelmemişti. Kudüs'ün çevresindeki yaylalarda gerçekten de "henüz incir mevsimi değildi." Fakat İsa'nın yaklaştığı meyve bahçesinde bir ağaç diğerlerinden daha gelişmiş gibi görünüyordu. Çoktan yapraklanmıştı. Aslında incir ağacı, yaprak açmadan önce ürün verir. Bu yüzden yaprak açan bu ağaç bol meyve vermeyi vaat etmiştir; fakat görüntüsü aldatıcıdır. Dallarını baştan aşağı arayan "İsa, yapraktan başka hiçbir şey bulamamıştır." Buradaki görüntü sadece aldatıcı yapraklardan ibarettir.

İsa ağaca, "Artık senden hiç kimse bir daha meyve yemesin!" dedi. Sabah erkenden incir ağacının yanından geçerlerken ağacın kökten kurumuş olduğunu gördüler. Olayı hatırlayan Petrus, "Rabbi bak! Lanetlediğin ağaç kurumuş" dedi.

İsa'nın ağacı lanetlemesi öğrencileri çok şaşırtmıştı. Aslında bu O'nun yapacağı türden bir hareket değildi. Sık sık O'nun dünyayı mahkum etmek için değil, kurtarmak için geldiğini bildirdiğine tanık olmuşlardı. O'nun sözlerini hatırladılar: "İnsanoğlu, insanları yok etmeye değil, kurtarmaya geldi." İsa mucizelerini insanları yok etmek için değil, onlara faydalı olmak için gerçekleştirmişti. Öğrenciler, O'nu hep şifa veren Kişi ve Kurtarıcı olarak tanımışlardı. İsa ilk kez böyle bir harekette bulunuyordu. Öğrenciler, İsa'nın bunu yapmakla neyi amaçladığını birbirlerine soruyorlardı.

Allah "merhametli olmaktan hoşlanır." "Varlığım hakkı için diyor Efendiniz Rab, ben kötü kişinin ölümünden sevinç duymam, ancak kötü kişinin kötü yollarından dönüp yaşamasından sevinç duyarım." Yok etmek, suçlamak ve mahkum etmek O'nun "yabancı olduğu bir iştir." Fakat sevgi ve merhametiyle geleceğin üzerindeki örtüyü kaldırır ve günahın kötü sonuçlarını insanlara açıkça gösterir.

İncir ağacının lanetlenmesi ders alınması gereken bir örnekti, İsa'nın önünde bol yapraklarıyla görünen verimsiz ağaç Yahudi ulusunun bir simgesiydi. Kurtarıcı, İsrail'in başına gelecek felaketi ve bunun sebebini öğrencilerine açıklamak istiyordu. Bu amaçla ağacı ahlaki özelliklerle donattı ve bunu ilahi gerçeği açıklamak için kullandı. Yahudiler, Allah'a bağlı olduklarını iddia ederek diğer uluslardan sürekli uzak duruyorlardı. Tanrı tarafından özel bir imtiyaza sahip oldukları için Yahudiler, diğer tüm uluslardan daha dürüst olduklarını iddia ediyorlardı. Fakat dünyasal değerlere olan bağımlılıkları ve kazanç hırsı onların karakterini tamamen bozmuştu. Bilge olmalarıyla övünürken, Allah'ın isteklerinden habersizdiler ve kalpleri iki yüzlülükle doluydu. Verimsiz incir ağacı gibi, göze hoş gelen, ama ürün vermeyen dallarını gösteriyorlardı. Bu dalların üzerinde "yapraktan başka hiçbir şey yoktu." Görkemli tapınağıyla, kutsal sunaklarıyla, süslü hahamları ve etkileyici törenleriyle Yahudilerin dini, dışarıdan bakıldığında gerçekten de göze hoş gibi görünüyordu; fakat onda sevgi, iyilik ve alçak gönüllülük yoktu.

Bahçedeki diğer incir ağaçlarında da meyve yoktu. Yapraksız ağaçlardan hiç kimse meyve beklemez ve bu yüzden hayal kırıklığına uğramazdı. Bu ağaçlar diğer ulusları temsil ediyordu.

Yahudiler gibi onlar da kutsallıktan yoksundular; fakat onlar, Allah'a hizmet ettiklerini iddia etmiyor ve diğerlerinden daha iyi olduklarıyla övünmüyorlardı. Onlar Allah'ın işlerine ve usullerine yabancıydılar. Onlar için incir zamanı henüz gelmemişti. Onlar hala kendilerine ışık ve umut getirecek bir günü bekliyorlardı. Allah'tan sayısız lütuflar alan Yahudiler onların kötüye kullanılmasından sorumluydular. Sahip olmakla övündükleri ayrıcalık sadece onların suçlarını artırdı.

İsa acıkmıştı ve ağacın yanına incir bulmak umuduyla geldi. İsa aynı şekilde onların içinde dürüstlük meyveleri bulmak için İsrail'e geldi. Dünyaya iletmeleri için onlara sayısız lütuflar sundu. Onlara her türlü imkanı ve ayrıcalığı verdi. Bunun karşılığında onlardan sadece lütuf dolu işinde kendisiyle birlikte çalışmalarını ve sempati duymalarını istedi. Kendi halklarının kurtuluşu için fedakar olduklarını, kendilerini tamamen Allah'a adayıp tüm yürekleriyle O'na hizmet ettiklerini görmeyi arzuladı. Eğer onlar Allah'ın Yasası'na uysalardı, İsa'nın yaptığı fedakarlığın aynısını onlar da yapardı. Fakat kibir ve kendilerini üstün görme arzusu, Allah'a ve insanlara sevgi duymalarını engelledi. Başkalarına yardım etmeyi reddederek kendi üzerlerine yıkım getirdiler. Allah'tan aldıkları gerçeğin hâzinesini dünyaya iletmediler. Meyve vermeyen incir ağacında kendi günahlarını ve bunun cezasını görebilirlerdi. Kurtarıcı'nın lanetlemesi ile kökten kuruyan incir ağacı, Allah'ın lütfundan yoksun olduğunda Yahudi ulusunun içine düşeceği durumu açıkça gösteriyordu. Paylaşmayı reddettikleri lütfü artık alamayacaklardı. "Ey İsrail, bana, yardımcına karşı çıkman yıkıma uğratıyor seni." demişti Rab.

Bu uyarı tüm çağlar için geçerlidir. İsa'nın, kendi gücüyle yarattığı incir ağacını lanetlemesi tüm imanlılar için bir uyarıdır. Hiç kimse başkalarına yardım etmeksizin Allah'ın yasasını uygulayamaz. İsa'nın lütuf ve fedakarlık dolu yaşamından uzak olan birçok kimse vardır. Kendinin mükemmel olduğunu düşünen bir imanlı, Allah'a gerçek anlamda hizmet etmenin ne olduğunu anlayamaz. Onlar sadece kendilerini memnun etmeye çalışırlar ve her zaman kendi egoları doğrultusunda hareket ederler. Zaman, sadece kendileri için bir araya geldiklerinde onlar için değer taşır. Bu, yaşamları boyunca onların tek uğraşıdır. Başkaları için değil, kendileri için çalışırlar. Allah onları bu dünyada bencil olmadan hizmet etmeleri için seçti. Çevrelerindeki insanlara mümkün olan her şekilde yardım etmelerini amaçladı; fakat onlar öylesine bencildirler ki, kibir onların gözlerini kör eder ve onları kendi çıkarlarından başka hiçbir şey düşünmemeye yöneltir. Çevrelerindeki insanlardan uzak dururlar. Sadece kendi çıkarı için yaşayan insanlar, bol yaprakları ile gösteriş yapan, fakat meyve vermeyen incir ağacı gibidirler. İbadet ederler, fakat tövbeden ve imandan yoksun olarak! Allah'ın yasasına uymadıkları halde, ona hürmet ettiklerini iddia ederler. Söyledikleri her şey sadece lafta kalır. İsa incir ağacının yanında söylediği sözlerde bu boş gösterişin kendisi için ne kadar değersiz olduğunu gösterir. Açıkça günah işleyen birinin, Allah'a hizmet ettiğini iddia ettiği halde O'nun isteğini yerine getirmek için hiç bir çaba göstermeyenden daha az suçlu olduğunu bildirir.

İsa'nın Kudüs'ü ziyaretinden önce anlattığı incir ağacı benzetmesi, meyve vermeyen ağacı lanetlendiğinde verdiği ders ile doğrudan ilgiliydi. Orada bahçıvan çorak incir ağacı için yalvarmıştı: "Ben onun çevresini kazıp, gereken bakımını yapıncaya dek müsaade edin; yine de

meyve vermezse, o zaman onu kesin." Meyve vermeyen ağaca daha fazla ilgi gösterilmeliydi. Ona her türlü imkan sağlanacaktı; fakat buna rağmen meyve vermezse, hiçbir şey onu yok olmaktan kurtaramazdı. Bu örnekte bahçıvanın çalışmasının sonucu önceden söylenmedi. Bunun sonucu İsa'nın sözlerinde belirttiği insanlara bağlıydı. Meyve vermeyen ağaç onları temsil ediyordu ve sonları, verecekleri kendi kararlarına bağlıydı. Allah onlara her türlü imkanı verdi; onlar aldıkları bu değerli lütufların kıymetini bilemediler. İsa'nın verimsiz incir ağacını lanetlemesiyle, sonuç onlara açıkça gösterildi. Onlar, kendi sonlarını belirlemişlerdi.

Bin yıldan fazla bir süre boyunca Yahudi ulusu, Allah'ın lütuflarını sürekli kötüye kullanmış ve O'nun cezaî hükümlerini üzerine çekmişti. O'nun uyarılarını reddetmişler ve peygamberlerini öldürmüşlerdi. İsa'nın zamanındaki Yahudiler de aynı yoldan gittikleri için bu günahlardan kendileri de sorumlu hale gelmişlerdi. Aynı yolu izlediklerinden, geçmişte işlenen bu günahlardan İsa'nın zamanındaki Yahudi nesli de sorumlu olmuştur. Allah'ın lütuflarını ve uyarılarını reddettik-lerinden suç nesilden nesile devam etmiştir. Ulusun asırlardır bağlı olduğu zincirlere şimdi kendileri bağlanmaya çalışıyorlardı.

Her çağda insanlara ışıklı bir gün ve özel fırsatlar verilmiştir, yani Allah ile barışmaları için bir denenme süresi tanınmıştır. Fakat O'nun bu lütfunun da bir sınırı vardır. Allah'ın merhameti uzun yıllar alabilir, önemsenmeyebilir, hatta reddedilebilir; fakat merhametin son kez geldiği bir zaman vardır. Kişinin yüreği öylesine taşlaşır ki, artık Allah'ın Ruhu'na karşılık veremez hale gelir. Kurtarıcı'nın o nazik sesi artık duyulmaz olur ve uyarılar bir son bulur.

İşte o an, Kudüs'ün başına gelmiştir. İsa ıstırapla şehri için ağlamıştı; fakat onu artık kurtaramazdı. O'nu doğru yola getirmek için her türlü çabayı harcamıştı. İsrail, Allah'ın Ruhu'nun uyarısını reddettikle-rinden, kendilerine sunulacak olan tek şifa kaynağı da esirgenmişti. Artık onları kurtaracak başka hiçbir kudret yoktu. Yahudi ulusu Allah'ın Sınırsız Sevgi'nin sunduğu lütufları her çağda reddedenlerin bir simgesiydi. İsa'nın Kudüs için ağladığında döktüğü göz yaşları, insanlığın tüm çağlarda işlediği günahları içindi. Tanrı Ruhu'nun uyarılarını reddedenler, İsrail'in başına gelen yargıda kendi kaderlerini de görebilirler.

Günümüz neslinde bile tıpkı inançsız Yahudiler gibi aynı tutum içinde olan birçok kimse vardır. Allah'ın gücünün büyüklüğüne tanık olmuşlardır; Kutsal Ruh onların yüreğine seslenmiştir; fakat onlar inat etmişler ve inançsızlıklarına bağlı kalmışlardır. Allah onları birçok şekilde uyarır; fakat onlar kendi hatalarını itiraf etmek istemezler ve O'nun mesajını ve elçilerini reddederler. Allah'ın, onların kurtuluşu için sunduğu imkanları kötüye kullanmalarının sonucunda kendilerini felakete sürüklerler.

Onların aracılığıyla gizli kalmış günahları açığa çıktığı için imandan dönen İsrail, Allah'ın peygamberlerinden nefret etmişti. Ahab, gizli kötülüklerini açığa çıkardığı için İlyas'ı kendine düşman olarak görüyordu. Bu yüzden bugün İsa için çalışan ve günahı kınayanlar da hor görülür ve hakarete uğrarlar. Kutsal Yazı'nın gerçeği, İsa'nın dini, ahlaki bozukluğun güçlü etkisine karşı mücadele eder. Günümüzdeki insanların yüreğinde, İsa'nın zamanındakinden çok

daha güçlü bir ön yargı vardır. İsa insanların dünyasal beklentilerini karşılamadı; günahsız, tertemiz yaşamıyla onların günahlarını kınadı; onlar ise, İsa'yı reddettiler. Bu yüzden bugün insanların davranışları ve doğal eğilimleri, Allah'ın sözünün gerçeği ile uyuşmamakta, binlerce kişi gerçeğin ışığını reddetmektedir. Şeytan'ın kışkırttığı kişiler, Allah'ın sözünden şüphe eder ve kendi bağımsız yargılarına göre davranırlar. Işığı reddedip karanlığı tercih ederler; fakat bunu yaptıklarında yok olmayı göze almış olurlar. İsa'nın sözlerine itiraz edenler, Gerçek'ten ve Yaşam'dan tamamen uzaklaşıncaya dek sürekli itirazlarını haklı çıkaracak sebepler bulmaya çalışırlar. Bu günümüzde de böyledir. Allah, dünyasal düşüncelerin O'nun gerçeğine karşı getirdiği her itirazı yok etmeyi önermez. Allah'ın Sözü, karanlığı aydınlatacak olan ışığın parlak ışınlarını reddedenler için sonsuza dek bir sır olarak kalacaktır. Gerçek onlardan saklanır. Onların gözleri körleşir ve önlerindeki yıkımı görmeden yürürler.

İsa, Zeytin Dağı'ndan aşağı baktığında dünyayı ve tüm çağları görür. O'nun sözleri, ilahi lütfün çağrısını göz ardı eden herkes için geçerlidir. O'nun sevgisini küçümseyen kişi! O bugün sana sesleniyor! "Esenliğe giden yolu" bilmesi gereken kişisin. Sen kendine gözyaşı dökmüyorsun; fakat İsa senin için gözyaşı döküyor. Ferisileri yok eden taş yüreğe senin de sahip olduğun açıkça görülüyor. Allah'ın lütfü ve ilahi ışığı ya kalpleri alçakgönüllülükle yumuşatır ya da umutsuz bir dikbaşlılığa neden olur.

İsa, Kudüs'ün katı yürekliliğinden vazgeçmeyeceğini ve tövbe etmeyeceğini önceden gördü; buna karşın, onlar Allah m lütfunu reddetmelerinden dolayı ortaya çıkan sonuçların sorumluluğunu üzerlerine aldılar. Kudüs ile aynı yolu izleyen herkesin başına aynı felaket gelecektir. Rab, şöyle bildiriyor: "Ey İsrail, bana, yardımcına karşı çıkman yıkıma uğratıyor seni." "Dinle, ey yeryüzü! Bu halkın üzerine felaket gelecek. Kurdukları düzenin sonucunu getirmek üzereyim; çünkü sözlerime kulak asmadılar, yasamı da reddettiler."

Bu Bölüm Markos 11:11-14, 20-21 ve Matta 21:17-I9'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 65. TAPINAK TEKRAR ARINDIRILIYOR

İsa, görevine başlarken maddi kazanç sağlamak için kurdukları işlerle 1 tapınağın kutsallığını bozanları kovmuştu; ilahi görkemiyle sert tavrı, bu hilekar tüccarları korkutmuştu. Görevi sona ermek üzereyken tapınağa tekrar geldi ve tıpkı önceden olduğu gibi yine kutsallığının bozulmuş olduğunu gördü. Tapınağın dış avlusu, adeta geniş bir sığır pazarı haline getirilmişti. Hayvanların bağırışları, para şıngırtıları ve pazarlık eden insanların sesleri birbirine karışıyordu. Bu seslerin arasında kutsal tören yapan kişilerin de sesi duyuluyordu. Tapınak görevlileri bizzat kendileri alım satım ve para değiştirme işine girmişlerdi. Maddi kazanç hırsı onları öylesine sarmıştı ki, Allah'ın nazarında hırsızdan farksızdılar.

Hahamlar ve din yorumcuları, yapmaları gereken işin kutsallığının farkında değildiler. Her Fısıh ve Çardak Bayramında binlerce hay-van kurban edildi ve hahamlar onların kanını sunağa sürdüler. Yahudiler kan sunularına alışmışlardı ve hayvanların kanının dökülmesini gerektiren bu usulün günah olduğu gerçeğini neredeyse göz ardı etmişlerdi. Bunun, dünyanın yaşamı için dökülecek olan Allah'ın sevgili Oğlu'nun kanını simgelediğini ve kurban sunularıyla insanların çarmıha gerilen bir Kurtarıcı'ya yöneltileceklerini fark edemediler.

İsa, kurban edilen masum hayvanlara baktı ve bu olayı nasıl kan dökme ve zalimlik hareketi haline getirdiklerini gördü. Alçakgönüllü bir şekilde kendi günahlarından dönmek yerine, sanki Allah, içten bir yürekle yapılmayan sahte hizmeti kabul ediyormuş gibi, sundukları kurbanların sayısını artırdılar. Para hırsı ve bencillik, hahamların ve diğer dini liderlerin kalplerini taşlaştırmıştı. Allah'ın Kuzusu'nu işaret eden simgeleri maddi kazanç sağlamak için araç olarak kullandılar. Böylece kurban hizmetinin kutsallığı halkın gözünde büyük ölçüde yok oldu. Tüm bunlar İsa'nın öfkelenmesine sebep oldu; dini liderlerin çok yakında dünyanın günahları için dökülecek olan kendi kanına, kurban ettikleri hayvanların sürekli akıttıkları kanı kadar bile değer vermeyeceklerini biliyordu.

İsa bu usullere karşı peygamberler aracılığıyla konuşmuştu. Samuel şöyle demişti: "Rab, kendi sözünün dinlenmesinden hoşlandığı kadar yakılmalık adaklardan, kurbanlardan hoşlanır mı? İşte söz dinlemek kurbandan, sözü önemsemek de koçların iç yağından daha iyidir." Yeşaya Peygamber Yahudilerin inançsızlığını görerek onlara Sodom ve Gomora'yı yönetenler diye hitap etti: "Ey Sodom yöneticileri, Rab'bin söylediklerini dinleyin; ey Gomora halkı, Allah'ımız'ın yasasına kulak verin. 'Kurbanlarınızın sayısı çokmuş, bana ne?' diyor Rab. Yakmalık koç adaklarına ve besili hayvanların yağma doydum. Boğaların, kuzuların ve erkeçlerin kanından hoşlanmıyorum. Bana tapınmaya geldiğinizde avlularımı çiğnemekten başka bir şey yapmıyorsunuz." "Yıkanıp temizlenin, yaptığınız kötülüklere son verin. Kötülük etmekten vazgeçin. İyilik etmeyi öğrenin; adaleti gözetin, ezileni koruyun, öksüzlerin hakkını arayın; dul kadını savunun."

Bu peygamberlikleri bizzat kendisi veren Kişi, şimdi son kez uyarıda bulunmuştu. Peygamberliğin gerçekleşmesinde halk, İsa'yı İsrail'in kralı ilan etmişti. Onlar İsa'ya hürmet

etmişlerdi ve İsa, krallık görevini kabul etmişti. İsa böyle davranmalıydı. Bozulan kâhinliği düzeltmek için harcadığı çabaların boşa gideceğini biliyordu; yine de görevi yerine getirilmeliydi; inançsız bir halka ilahi görevin kanıtı verilmeliydi.

İsa kutsallığı bozulan tapınağın avlusuna bir kez daha bakar. Herkesin bakışları O'na çevrilmiştir. Hahamlar ve din yorumcuları, Ferisiler ve diğer uluslar gökyüzünün kralının görkemiyle önlerinde duran Kişi'ye şaşkınlıkla baktılar. Daha önce hiç görülmemiş kadar büyük bir görkemle İsa'yı saran ilahilik, insanlığın içinde parıldadı. O'nun en yakınında, kalabalığın önünde duranlar biraz geri çekildiler. Öğrencilerinden birkaçı dışında Kurtarıcı, yalnız duruyordu. Kalabalığın sesi kesilmişti. Etrafta korkunç bir sessizlik hüküm sürüyordu. İsa'nın söylediği sözler, kalabalığın üzerinde güçlü bir fırtına etkisi yarattı: "Benim evime dua evi denilecek diye yazılmıştır; fakat siz burayı haydut inine çevirdiniz." Sesi tapınak boyunca yankılandı. Bu manzaradan hoşnut olmadığı yüzünden okunuyordu. Sert bir ses tonuyla şöyle buyurdu: "Kaldırın bunları buradan."

Tapınağın görevlileri üç yıl önce İsa'nın buyruğundan kaçtıklarından dolayı utanmışlardı. Niçin korkup sıradan bir kişinin buyruğunu hemen yerine getirdiklerine şaşırmışlardı. O'nun buyruğuna bir kez daha boyun eğmelerinin imkansız olduğunu düşündüler. Buna karşın öncekinden daha fazla korkmuşlardı ve O'nun buyruğunu yerine getirmek için daha fazla acele ediyorlardı. O'nun yetkisinden kuşku duyan hiç kimse yoktu. Hahamlar ve tüccarlar, sığırlarını da yanlarına alarak tapınaktan uzaklaştılar.

Yolda insanları iyileştiren Yüce Kişi'yi soran ve yanlarında hastalarını getiren bir kalabalıkla karşılaştılar. Tapmaktan kaçanların söylediği sözler, bazılarının korkup geri dönmelerine neden oldu. Bir buyruğuyla Yahudi liderleri tapınaktan kovan bu güçlü Kişi ile karşılaşmaktan korktular; fakat birçoğu, kalabalığın arasından geçerek tek umutları olan Kişi'ye ulaşmaya çalıştı. Kalabalık tapınaktan ayrıldığında birçoğu geride kaldı. Yeni gelenler de onlara katıldılar. Tapınağın avlusu tekrar hasta ve acı çeken insanlarla doldu. İsa onlara yine yardım etti.

Yahudi liderler bir süre sonra tapınağa geri döndüler. Halkın ü- zerindeki panik dindiğinde, İsa'nın bu kez ne yapacağını merak etmeye başladılar. Davut'un tahtına geçmesini beklediler. Tapmağa sessizce döndüklerinde Allah'ı yücelten insanların seslerini duydular. Tapınağa girerken bu harikulade manzarayı gördüklerinde çok şaşırdılar. Hastaların iyileştirildiğini, körlerin gözlerinin açıldığını, sağırların duymaya başladığını ve oradaki herkesin sevinç içinde olduğunu gördüler. İsa onların hastalıklarını iyileştirmişti; İsa kendisine minnettar olan bu insanları sevgiyle kucaklamıştı. Çocuklar neşe içinde O'nu yüceltiyorlardı. İsa, halka dersler verirken bazıları O'nun kucağında uyuyakalmıştı. Bir önceki günün övgü dolu sözlerini tekrarlıyor ve hurma dalları ile Kurtarıcı'yı selamlıyorlardı. Onların şu haykırışları tapınak boyunca yankılandı: "Kutsansın Rab'bin adıyla gelen." "İşte kralın geliyor! O, adil, kurtarıcı ve alçakgönüllüdür." "Davut Oğlu'na hozana."

Sevinç içindeki halkın sesi tapınak görevlilerini öfkelendirdi. Kalabalığı dağıtmaya karar verdiler. Çocukların girmesi ve böyle sevinç çığlıkları atılması sonucunda Allah'ın Evi'nin

kutsallığının bozulduğunu iddia ettiler. Sözlerinin halkın üzerinde etkili olamadığını görünce İsa'ya sordular: "Bunların ne dediğini duyuyor musun?" İsa, şöyle cevap verdi: "Evet duyuyorum. Siz şunu hiç okumadınız mı? 'Küçük çocukların ve emzikte olanların ağzından kendine övgüler döktür-dün.'" Peygamberlik, İsa'nın kral olarak ilan edileceğini önceden bildirmişti; ve bu sözün yerine gelmesi gerekiyordu. İsrail'in dini liderleri O'nun görkemini müjdelemeyi reddettiler. Allah kendisinin tanığı olmaları için çocukların kalplerine hitap etti. Çocuklar sussa bile, tapınağın direkleri Allah'ı yüceltmek için yankılanırdı.

Ferisiler korku ve şaşkınlık içindeydiler. Korkutamadıkları Kişi'nin buyruğuna uyuyorlardı. İsa tapınağın koruyucusu olarak yerini almıştı. Böylesine büyük bir yetkiyi daha önce hiç kullanmamıştı. Kudüs boyunca birçok mucizeler gerçekleştirmişti; fakat daha önce hiç bu kadar etkileyici olmamıştı. Daha önce söylediği sözlerde ve yaptığı işlerde böylesine büyük bir güce sahip olduğunu bu kadar açık bir şekilde hiç göstermemişti. Yahudi liderler, İsa'nın yaptığı mucizelere tanık olan halkın önünde O'na açıkça düşmanlık göstermeye cesaret edemediler. O'nun verdiği cevaptan dolayı öfke ve şaşkınlık içinde olmalarına rağmen, o gün daha başka bir şey yapamadılar.

Ertesi sabah Yüksek Kurul, İsa'ya karşı nasıl bir yol izleyeceklerini düşünmeye başladı. Üç yıl önce İsa'dan, Mesih olduğunu kanıtlayan bir belirti göstermesini talep etmişlerdi. O zamandan beri İsa, tüm ülke boyunca birçok mucizeler gerçekleştirmişti. Hastaları iyileştirmiş, binlerce kişiyi gerçekleştirdiği mucize ile doyurmuş, göldeki azgın dalgaların üzerinde yürümüştü ve şiddetli fırtınayı bir tek sözüyle dindirmişti. İnsanların yüreğinden geçenleri açık bir kitap gibi defalarca okumuştu; kötü ruhları kovmuş ve ölüleri diriltmişti. Yahudi liderlerin önünde O'nun Mesih olduğunu açıkça gösteren kanıtlar vardı. Bu kez İsa'dan, kendisinin yetkisini kanıtlayan bir belirti göstermesini talep etmemeye karar verdiler. Bunun yerine O'nu mahkum etmek için çeşitli planlar yapmaya başladılar.

İsa tapınağa girmiş ders veriyordu. Bu sırada hahamlar ve halkın ihtiyarları O'nun yanına gelerek, "Bunları hangi yetkiyle yapıyorsun? Bu yetkiyi sana kim verdi?" diye sordular.Yetkisinin Allah'tan olduğunu iddia etmesini beklediler. Böyle bir iddiayı reddetmek niyetin- deydiler. Fakat İsa buna karşılık olarak başka bir konu ile ilgili bir soru sordu: "Yahya'nın vaftiz etme yetkisi nereden geldi?"

Hahamlar, zor duruma düştüklerini gördüler. Eğer Yahya'nın vaftiz etme yetkisinin Allah'tan11olduğunu söyleselerdi, kararsızlıkları ortaya çıkacaktı. O zaman İsa, onlara şöyle diyecekti: "Öyleyse ona niçin inanmadınız?" Yahya, İsa'ya tanıklık etti: İşte dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah Kuzusu." Eğer hahamlar Yahya'nın tanıklığına inansalardı, İsa'nın Mesihliğini nasıl reddedebilirlerdi. Yahya'nın yetkisini insanlardan aldığına inanıyorlardı ve bunu açıkça bildirseler, halkın öfkesini şiddetli bir kasırga gibi üzerlerine çekeceklerdi. Çünkü halk, Yahya'nın peygamber olduğuna inanıyordu.

Halk yoğun bir ilgiyle kararı bekledi. Hahamların, Yahya'nın yetkisini kabul ettiklerini açıkça bildirdiklerini biliyorlardı; onlardan, Yahya'nın Allah tarafından gönderildiğini kuşku

duymadan kabul etmelerini bekliyorlardı; fakat hahamlar, gizlice bir araya gelerek bir süre düşündükten sonra iki yüzlü bir şekilde bilgisizliklerini açıkça göstererek, "Bilmiyoruz" diye cevap verdiler. İsa, "Ben de size bunları hangi yetkiyle yaptığımı söylemeyeceğim" dedi.

Ansızın hahamların ve din yorumcularının üzerine derin bir sessizlik çöktü. Şaşırmış ve hayal kırıklığına uğramış oldukları için öfkeliydiler. Bu yüzden İsa'ya başka bir soru sormaya cesaret edemediler. Korkaklıkları ve kararsızlıkları ile halkın gözündeki itibarlarını büyük ölçüde yitirdiler. Bu kibirli ve kendilerini üstün gören kişilerin bozguna uğradığını gören halk çok şaşırmıştı.

İsa'nın söylediği sözlerin ve yaptığı işlerin tümü son derece ö- nemliydi. Etkileri, çarmıha gerildikten ve göğe yükseldikten sonra da gittikçe artarak hissedilecekti. İsa'nın Yahudiler ile tartışmasının sonucunu merakla bekleyenlerin birçoğu, önce o gün söylediği sözlerden etkilenecekler ve sonunda O'nun öğrencileri olacaklardı.

Tapınağın avlusunda tanık oldukları manzara hafızalarından asla silinmeyecekti. Kendi aralarında da konuştukları gibi, İsa ve başkâhin arasındaki farka bizzat tanık oldular. Kibirli tapınak görevlisi zengin ve gösterişli giysiler giyiyordu. Başında parıldayan bir taç taşıyordu. Ağarmış saçı ve uzun sakalı ile halkın gözünde ulu bir görünüme sahipti. Dış görünümü, halkı kendisine hürmet etmeye yöneltiyordu. Halkın gözünde aziz biri olan bu kişinin yanında kendisine hiç bir hayranlık gösterisinde bulunmayan Kişi, yani Göklerin Hakimi duruyordu. Yolculuktan dolayı elbiseleri tozlanmıştı. Yorgunluktan dolayı yüzünde solgun bir ifade vardı; buna karşın kibirli, kendisini üstün gören ve öfkeli başkâhinin karakterinin tam tersi olan Kurtarıcı'nın ağırbaşlılığı ve iyi huyluluğu açıkça görülüyordu. İsa'nın tapmakta söylediği sözlere ve yaptığı işlere tanık olanların birçoğu O'nun, Allah'ın bir peygamberi olduğuna inandı; fakat halkın O'na duyduğu ilgi arttıkça, hahamların öfkesi de arttı. Kurdukları tuzaklardan zekası sayesinde kurtulması O'nun ilahi karakterini bir kez daha kanıtlıyor. Ama bu durum onları daha da çok öfkelendiriyordu.

İsa, rabbilerle tartışırken onları küçük düşürmeyi amaçlamadı. Onların zor duruma düştüğünü görmekten memnun değildi. Vermek istediği önemli bir ders vardı. Düşmanları kurdukları tuzağa kendileri düştüler. Vaftizci Yahya'nın karakteri hakkındaki bilgisizlikleri O'na konuşma fırsatı verdi. İsa, gerçek durumlarını onların gözlerinin önüne sererek ve daha önce de verdiği uyarılara bir yenisini daha ekleyerek bu fırsatı en iyi şekilde kullandı.

"Ama şuna ne dersiniz? Bir adamın iki oğlu varmış. Adam birincisine gelip, 'Oğlum, git bugün bağda çalış' dediğinde oğlu, 'Gitmem' demiş; fakat sonra pişman olup gitmiş. Adam ikinci oğluna da gidip aynı şeyi söylemiş. O da, 'Giderim efendim' demiş, ama gitmemiş. İkisinden hangisi babasının isteğini yerine getirmiş olur?"

İsa'nın sözlerini dikkatle dinlediler ve hemen "birincisi"diye cevap verdiler. İsa dikkatle onlara doğru bakarak gayet ciddi bir ses tonuyla şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim: vergi görevlileriyle fahişeler, Allah'ın Egemenliğine sizden önce girerler. Yahya size doğruluk

göstermeye geldi, siz O'na inanmadınız. Oysa vergi görevlileriyle fahişeler O'na inandılar. Siz bunu gördükten sonra bile pişman olup O'na inanmadınız."'16

Hahamlar ve din bilginleri İsa'nın sorusuna doğru cevap vermek durumundaydılar. Böylece onların düşüncesine göre de doğru seçim "birinci oğul" idi. Bu oğul, Ferisiler tarafından hor görülen ve nefret edilen vergi görevlilerini temsil ediyordu. Vergi görevlileri .doğru yoldan tamamen çıkmışlardı. Allah'ın Yasası'nı sürekli ihlal ediyor ve O'nun isteklerini yerine getirmemek için direniyorlardı. Nankör ve kutsallıktan yoksun hale gelmişlerdi; kendilerine gidip Rab'bin bağında çalışmaları söylendiğinde hakaret dolu sözlerle bunu reddetmişlerdi. Fakat Yahya tövbe etmelerini bildirerek ve vaftiz ederek geldiğinde, vergi görevlileri O'nun mesajını kabul etmişler ve vaftiz olmuşlardı.

İkinci oğul, Yahudi ulusunun liderlerini temsil ediyordu. Ferisilerin bazıları tövbe etmişler ve Yahya tarafından vaftiz edilmişlerdi; fakat Yahudi liderler, O'nun Allah tarafından gönderildiğine inanmak istemiyorlardı. Yahya'nın uyarıları ve eleştirileri, onları doğru yola getirmeye yetmedi. "Yahya tarafından vaftiz edilmek istemeyen Ferisiler ve Kutsal Yasa uzmanları, Allah'ın kendileri ile ilgili tasarısını reddettiler." O'nun mesajını hor gördüler. Tıpkı çağrıldığında gideceğini söyleyen ama gitmeyen ikinci oğul gibi hahamlar ve din yorumcuları da, kendilerini Allah'a bağlıymış gibi göstermeye çalıştılar; fakat gerçekte O'na itaatsizlik ettiler. Sürekli dindarlıklarıyla övünüp durdular ve Allah'ın yasasına uyduklarını iddia ettiler; ama bunu hiçbir zaman gerçekleştirmediler. Vergi görevlileri ise Ferisiler tarafından kafir diye suçlandılar ve lanetlendiler; fakat imanları ve yaptıkları işlerle, dini liderlerden daha önce Allah'ın Egemenliğine girecekleri açıktı.

Hahamlar ve din yorumcuları bu büyük gerçekleri dinlemeye dayanamıyorlardı; buna rağmen İsa'nın, kendisinin aleyhinde yorumlayabilecekleri bir söz söylemesini umut ediyorlardı. Ama daha katlanmaları gereken çok şey vardı.

İsa "Bir örnek daha dinleyin" dedi. "Toprak sahibi bir adam bir bağ dikmiş, çevresini çitle çevirmiş ve üzüm sıkmak için bir çukur kazmış. Bir de bekçi kulesi yapmış. Sonra bağı bağcılara kiralayıp yola çıkmış. Bağ bozumu yaklaşınca, üründen kendisine düşeni almak için kölelerini bağcılara göndermiş. Bağcılar adamın kölelerini yakalamış, birini dövmüş, birini öldürmüş, diğerini de taşlamışlar. Bağ sahibi bu kez ilkinden daha çok sayıda köle göndermiş. Bağcılar bunlara da aynı şeyi yapmışlar. Sonunda bağ sahibi 'oğlumu sayarlar' diyerek bağcılara onu göndermiş; fakat bağcılar adamın oğlunu görünce birbirlerine, 'Mirasçı bu; gelin onu öldürüp mirasına konalım' demişler. Böylece onu yakalayıp bağdan dışarı atmış ve öldürmüşler. Bu durumda bağın sahibi geldiği zaman bağcılara ne yapacak?"

İsa orada bulunan tüm halka seslenmişti; fakat bu soruya hahamlar ve din yorumcuları cevap verdiler: "Bu adamları korkunç bir şekilde yok edecek; bağı da ürününü de kendisine zamanında verecek olan başka bağcılara kiralayacak." Yahudi liderler ilk önce bu örnekte anlatılmak istenen ana düşünceyi kavrayamamışlardı; fakat bu sözleriyle, kendileri hakkında da açıkça hüküm vermiş oldular. Örnekteki bağ sahibi Allah'ı, bağ Yahudi ulusunu ve çit de

onların koruyucusu olan Kutsal Yasa'yı temsil ediyordu. Bekçi kulesi, tapınağın simgesiydi. Bağın sahibi onun iyi ürün vermesi için gerekli olan her şeyi yapmıştı. Bağcı şöyle sorar: "Bağım için yapmadığım ne kaldı?" Allah'ın İsrail'e gösterdiği ilgi böyle temsil edildi; ve bağı kiralayanların, bağın ürününden belli bir miktarda bağ sahibine vermesi gerektiği gibi, Allah'ın halkı da, kendilerine verilen kutsal ayrıcalıklarla uyum içinde bir yaşam sürerek Allah'a olan minnettarlığını belirtmelidir. Fakat bağı kiralayanların, bağ sahibinin ürün alması için gönderdiği oğlunu öldürdüğü gibi, Yahudiler de Allah'ın onları tövbeye çağırmak için gönderdiği birçok peygamberi öldürdüler. Allah'ın elçileri birbiri ardına öldürüldüler. Örnekte anlatılmak istenen asıl düşünce, o ana dek anlaşılamamıştı. Hahamlar ve din yorumcuları, bağ sahibinin, itaatsiz hizmetkarlarına gönderdiği ve onların yakalayıp öldürdüğü çok sevdiği oğlunun, İsa'yı ve O'nun çok yakında yaşayacağı acılarla dolu korkunç olayları temsil ettiğini açıkça gördüler. Allah'ın, kendilerini düzeltmeleri için son bir uyarı olarak gönderdiği İsa'yı öldürmeyi tasarlıyorlardı. Bağın nankör kiracılarının başına gelecek felaket, İsa'yı ölüme götürenlerin başlarına gelecek olan felaketi temsil ediyordu.

Kurtarıcı, onlara merhametle bakarak sözlerine devam etti: "Kutsal Yazı'da şu sözleri hiç okumadınız mı?; 'Yapıcıların reddettiği taş, işte köşenin baş tacı oldu. Rab'bin işidir bu! Gözümüzde harika bir iş! Bu nedenle size şunu söyleyeyim: Allah'ın Egemenliği sizden alınacak ve bunun ürünlerini yetiştirecek bir ulusa verilecek. Bu taşın üzerine düşen paramparça olacak; taş da kimin üzerine düşerse, onu ezip toz edecek."

Yahudiler bu peygamberliğin Mesih'i işaret ettiğini belirterek, havrada onu defalarca kez anlatmışlardı. İsa, Yahudi dininin ve tüm kurtuluş planının "köşe taşı" idi. Yahudiler, hahamlar ve din bilginleri, bu temel taşını şimdi reddediyorlardı. Kurtarıcı, onların dikkatini içine düştükleri tehlikeyi gösteren peygamberliklere çekti. Yapmak üzere oldukları işin yanlışlığını onlara göstermek için her türlü çabayı harcadı.

İsa onlara, "Bu durumda bağın sahibi geldiği zaman bağcılara ne yapacak?" diye sorduğunda sözlerinin başka bir amacı daha vardı. Ferisilerin aynı cevabı vermelerini amaçladı. Onların kendileri hakkında hüküm vermelerini amaçladı. O'nun uyarılarını dinlememeleri ve tövbe etmemeleri sonucunda başlarına gelecek felaketi kendileri hazırladılar. İsa onların kendilerini felakete sürüklediklerini görmelerini istiyordu. Başlayan ve sadece şehirlerinin ve tapınaklarının yok edilmesiyle kalmayıp aynı zamanda ulusun dağılması ile son bulacak olan Allah'ın adaletini, ulusça kendilerine tanınan ayrıcalıkların geri alınmasında onlara göstermeyi amaçladı.

İsa'yı dinleyenler, uyarıyı kabul ettiler; fakat kendilerinin verdiği hükme rağmen, hahamlar ve din bilginleri tasarılarını şu sözlerle tamamladılar: "Mirasçı bu; gelin onu öldürelim." O'nu tutuklamak istedilerse de halkın tepkisinden korktular; çünkü halk ona büyük bir ilgi duyuyordu.

İsa reddedilen taş ile ilgili peygamberliği anlatarak İsrail'in tarihinde yaşanmış bir olaydan yani ilk tapınağın kurulmasından söz etti. İsa'nın ilk gelişindeki çağda büyük bir önemi varken

ve özellikle Yahudilerin bu olaydan ders almaları gerekirken, bundan aynı zamanda biz de ders almalıyız. Süleyman'ın tapınağı kurulduğunda, tapınağın duvarları ve temeli için taş ocağında muazzam büyüklükte taşlar hazırlandı; taşlar tapınağın kurulacağı yere getirildikten sonra onları yerleştirmek için hiçbir özel alet kullanılmayacaktı. İşçiler taşları kendi elleriyle yerleştireceklerdi. Temelde kullanılmak üzere büyük ve farklı şekilde bir taş getirildi; fakat işçiler, onu yerleştirecek bir yer bulamadılar ve onu kabul etmek istemediler. Taşın, kullanılmadığı halde çalıştıkları alanda yer işgal etmesinden rahatsız oluyorlardı.

Fakat tapmağı kuranlar binanın köşe kısmını kuracakları zaman köşedeki boşluğu doldurması ve tapınağın taşıyacağı büyük ağırlığa dayanması için, uzun bir süre yeterli büyüklük ve güce; aynı zamanda uygun şekle sahip olan bir taş aradılar. Eğer bu önemli kısım için uygun taşı seçemezlerse, tüm binanın güvenliği tehlikeye girecekti. Güneşin, soğuğun ve fırtınanın etkisine dayanabilecek güçte bir taş bulmalıydılar. Bunun için birkaç kez birbirinden farklı taşlar getirilmişti; fakat hepsi de binanın muazzam ağırlığına dayanamayıp paramparça olmuşlardı. Diğerleri de ani iklim değişikliklerine dayanamadılar.

Sonunda herkesin dikkati uzun süre önce reddedilen taşa çevrildi. Bu taş güneşe, her türlü iklim şartlarına ve fırtınaya maruz kalmış, fakat hiçbir şekilde zarar görmemişti. Binayı inşa edenler bu taşı denemişlerdi. Bu taş, ağırlığa dayanıklılık konusunda denenmemişti. Tapınağın ağırlığına dayanabildiği takdirde onu köşe taşı olarak kabul etmeye karar verdiler. Bunu denediler. Taş kabul edildi, belirlenen yere getirildi ve yerleştirildiği boşluğa tam olarak oturdu.

Peygamber görüşüyle Yeşaya'ya bu taşın İsa'yı simgelediği gösterildi. Yeşaya şöyle der: "Her Şeye Egemen Rab'bi kutsal sayın. Korkunuz ve yılgınlığınız O'ndan olsun. Sizin tapınağınız O olacak. Ama İsrail'in iki evi için sürçme taşı ve tökezleme kayası, Kudüs'te yaşayanlar için ise kapan ve tuzak olacak. Birçoklan sendeleyip düşecek, parçalanacak ve tuzağa düşüp ele geçecek." İlk gelişindeki çağda İsa'nın, Süleyman'ın tapınağındaki köşe taşının temsil ettiği zorluklara katlanacağı ve denenmelerden geçeceği peygamber görüşü ile Yeşaya'ya gösterilir. "Ama Egemen Rab şöyle diyor: 'Bakın, Siyon'a sağlam temel olarak bir taş, denenme taşı, değerli bir köşe taşı yerleştiriyorum. O'na güvenen hüsrana uğramayacaktır.

Allah, sonsuz düşünce gücüyle temel taşını seçti ve onu kendisi yerleştirdi. O, tüm dünyanın yükünü taşıyabilir; bu yükün ağırlığına dayanabilir. Onun üzerine güvenli bir şekilde bina kurulabilir. İsa,denenmiş bir taştır. Kendisine güvenenleri asla hayal kırıklığına uğratmaz. Her türlü denenmeye sabırla dayanmıştır. Adem'in ve onun devam eden neslinin suçunun yükünü taşımış ve karanlığın güçlerini yenmiştir. Tövbe eden herkesin günahının yükünü taşımıştır. Suçlu yürek İsa'da huzur bulmuştur. O, sağlam temeldir. O'na güvenenler, güven içinde olurlar.

Yeşaya'nın peygamberliğinde İsa'nın hem temel taşı, hem de sürçme taşı olduğu bildirilir. Elçi Petrus, Kutsal Ruh'un esinlemesi ile yazarak İsa'nın kimler için temel taşı, kimler için reddedilen taş olduğunu açıkça gösterir. "Rab'bin iyiliğini tattınız. İnsanlarca reddedilmiş, ama

Allah'a göre seçkin ve değerli olan diri taşa, Rab'be gelin. O sizi diri taşlar olarak ruhsal bir tapmağın yapımında kullansın. Böylelikle İsa Mesih aracılığıyla Allah'ın beğenisini kazanan ruhsal kurbanlar sunmak üzere kutsal bir kâhinler topluluğu olursunuz. Çünkü Kutsal Yazı'da şöyle deniyor: 'İşte Siyon'da bir taş, seçkin ve değerli bir köşe taşı koyuyorum. O'na iman eden hiç utandırılmayacak.' İman eden Sizler için bu taş değerlidir. Yapıcıların reddettiği taş, işte köşenin baş taşı, sürçme taşı ve tökezleme kayası oldu."

İsa, inananların sağlam temelidir. Onlar, Kaya'nın üzerine düşüp parçalananlardır. Burada İsa'ya bağlı olmak ve O'na iman etmek temsil edilmektedir. Kaya'nın üzerine düşüp parçalanmak, günahlarımızdan dönerek ve O'nun affedici sevgisine inanarak, sürekli kendimizi haklı gören düşüncelerden vazgeçmek ve tıpkı küçük bir çocuk kadar alçakgönüllü bir yürekle İsa'ya gelmek demektir. Temelimiz olarak İsa'nın üzerine bina kurabilmemiz, O'na olan bağlılığımız ve imanımız sayesinde olur.

Bu diri taşın üzerine Yahudiler ve diğer uluslar da bina kurabilirler. Bu, üzerine güvenle bina kurabileceğimiz tek temeldir ve tüm dünyanın yükünü taşıyabilecek kadar güçlüdür. İsa ile ilişkide bulunarak yani bu diri taşı temel alarak üzerine bina edenler de diri taşlar olurlar. Birçok kişi kendi çabalarıyla yontulur, cilalanır ve düzgün bir şekil almak ister; fakat onlar asla "diri taşlar" olamazlar; çünkü İsa'ya bağlı değildirler. Bu bağlılıktan yoksun olan hiç kimse kurtarılamaz. İçimizde İsa'nın yaşamı olmadığı sürece günahın güçlü fırtınalarına karşı direnemeyiz. Sonsuz güvenliğimiz, sağlam temel üzerine bina kurmamıza bağlıdır. Günümüzde birçok kişi, temeli sağlam olmayan yerler üzerine bina kurmaktadır. Yağmur yağdığında, fırtına çıktığında ve her yeri sel bastığında onların evleri çökecektir; onlar evlerini sonsuz kaya, baş köşe taşı üzerine - İsa Mesih üzerine kurmamışlardır.

İsa, "Allah'ın sözünü yerine getirmeyenler tarafından" reddedilen bir taştır. Fakat "yapıcıların reddettiği taş, işte köşenin baş tacı oldu." Tıpkı reddedilen taş gibi, İsa da yeryüzündeki yaşamında reddedildi, hor görüldü. "Hor görüldü, yapayalnız bırakıldı. Acıyı ve elemi yakından tanıdı. İnsanların yüz çevirdiği biri gibi hor görüldü; O'na değer vermedik." Fakat yüceliğinin görüleceği zaman yakındı. "Ölümden dirilişiyle Tanrı'nın Oğlu olduğu kudretle ilan edildi." İkinci gelişinde O'nun, yeryüzünün ve gökyüzünün Rab'bi olduğu açıkça görülecekti. İsa'yı şimdi çarmıha germek üzere olanlar, O'nun yüceliğini tanıyacaklardı. Reddedilen taş, tüm evrenin önünde köşenin baş taşı olacaktı.

"Bu taşın üzerine düşen paramparça olacak; taş da kimin üzerine düşerse, onu ezip toz edecek." İsa'yı reddeden halk, çok yakında şehirlerinin ve uluslarının yok edildiğini görecekti. Onlar görkemlerini yitirecekler ve rüzgarın önündeki toz gibi dağılacaklardı. Yahudilerin yok edilmesine sebep olan şey neydi? Sağlam Kaya'nın üzerine bina kursalardı, güvende olacaklardı. Allah'ın iyiliğini hor gördüler, dürüstlüğünü reddettiler ve lütfuna önem vermediler. İnsanlar Allah'a karşı geldiler ve kurtuluşları için kendilerine verilen fırsatların değerini bilemediler. Yahudilerin İsa'yı çarmıha germesiyle Kudüs'ün önündeki karanlık günler başlamıştı. Çarmıhın üzerinde dökülen kan, hem bu dünyada hem de yargı gününde onlara felaket getirecekti. Allah'ın lütfunu reddedenler, hesaba çekilecekleri gün böyle

yargılanacaklardır. İsa, onların reddettikleri taş, onlara korkunç bir dağ olarak görünecektir. Dürüstler için yaşam olan yüzünün görkemi kötüler .çın tüketen bir ateş gibi olacaktır. Günahkar, reddettiği sevgi ve hor gördüğü lütuf yüzünden yok olacaktır.

İsa anlattığı birçok benzetmelerle ve verdiği uyarılarla Tanrı'nın Oğlu'nu reddetmenin sonucunun ne olacağını Yahudilere açıkça gösterdi. Bu sözleriyle, kendisini Kurtarıcı olarak kabul etmeyi reddeden tüm çağlardaki herkese seslendi. Her uyarı onlar içindir. Kutsallığı bozulan tapınak, söz dinlemeyen oğul, bağın ası kiracıları, taşı reddeden bina işçileri günahkarların en belirgin temsilcileridirler. Günahkar, tövbe etmediği sürece başına gelecek felaketten kurtulması mümkün.

Bu Bölüm . Matta 21:12-16, 23-46, Markos 11:15-19, 27-33; 12:1-12 ve Luka 19:45-48; 20:l-19'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 66. MÜCADELE

Hahamlar ve din yorumcuları İsa'nın anlamlı eleştirilerle dolu sözlerini sessizlik içinde dinlediler. O'nun suçlamalarına karşı kendilerinin suçsuz olduklarını kanıtlayamadılar. Fakat bu durum sonunda O'na tuzak kurmak için daha da kararlı hale geldiler. "Isayı dikkatle izliyorlardı. O'na, kendilerine doğru kişiler susu veren muhbirler gönderdiler. O'nu, söyleyeceği bir sözle tuzağa düşürmek ve böyleik- le valinin yetki ve yargısına teslim etmek istiyorlardı." İsa'nın sıkça karşılaştığı yaşlı Ferisileri göndermediler; tersine İsa'nın bilmediğim onların bildiklerini düşündükleri; gayretli ve azimli olduklarına inandıkları genç Ferisileri O'nun yanma gönderdiler. Yargılanacağı zaman aleyhinde tanıklık etmek üzere O'nun sözlerini dinlemek için gelen Hirodes yanlıları ile birlikte gelmişlerdi. Hirodes yanlıları ve Ferisiler aslında birbirlerine düşmandılar; fakat İsa'ya karşı işbirliği yapmak için bir araya gelmişlerdi.

Romalıların vergi toplaması Ferisileri sürekli kızdırıyordu. Ferisiler bu vergiyi ödemenin yasaya aykırı olduğuna inanıyorlardı. Işa ya tuzak kurmak için önlerinde uygun bir fırsat olduğunu düşündüler. Dürüst görünmeye çalışarak kendi görevlerini bilmek istiyormuş gibi görünerek şöyle dediler: "Öğretmenimiz, senin dürüst bin olduğunu, Allah yolunu dürüstçe öğrettiğini, kimseyi kayırmadığını biliyoruz." Çünkü insanlar arasında ayırım yapmazsın. Peki ne dersin, söyle bize; Sezar'a vergi vermek Kutsal Yasa'ya uygun mu değil mi? "Senin dürüst biri olduğunu, Tanrı yolunu dürüstçe öğrettiğini, kimseyi kayırmadığımı biliyoruz." Eğer bu sözleri içtenlikle söylemiş olsalardı, bu O'nu kabul ettiklerini gösteren olağanüstü bir kanıt olurdu; onlar bu sözleri O'nu kandırmak amacıyla söylediler; yine de tanıklıkları doğruydu. Ferisiler, İsa'nın dürüstçe konuştuğunu, dürüstçe öğrettiğini biliyorlardı ve yargı gününde bu tanıklıkları kendilerine karşı kullanılacaktı.

İsa'ya bu soruyu soranlar, amaçlarını yeterince gizlemiş olduklarını sanıyorlardı. Fakat İsa, gizledikleri amaçlarını açığa çıkarıp onların yüreğini açık bir kitap gibi okudu ve onların iki yüzlülüklerini göstererek sordu: "Beni niçin sınıyorsunuz?" "Vergi ödemekte kullandığınız parayı gösterin bana" dediğinde hala şaşkınlık içindeydiler. O'na bir dinar getirdiler. İsa onlara, "Bu resim ve yazı kimin?" diye sordu. "Sezar'ın" dediler. İsa paranın üzerindeki yazıyı işaret ederek: "Öyleyse Sezar'ın hakkını Sezar'a; Allah'ın hakkını Allah'a verin" dedi.

Muhbirler, İsa'nın konuyu değiştirmeden doğrudan doğruya cevap vermesini beklemişlerdi. Sezar'a vergi vermenin yasaya aykırı olduğunu söyleseydi, Romalı yetkililere ihbar edilip isyan çıkarmakla suçlanır ve tutuklanırdı. Bunun yasaya uygun olduğunu söylediği takdirde ise, O'nu Allah'ın yasasına karşı gelmekle suçlarlardı. Şimdi kendilerini şaşkınlık içinde yenilgiye uğramış hissettiler. Planları bozulmuştu. Bu durum karşısında söyleyebilecekleri tek bir söz bile kalmamıştı.

İsa'nın yanıtı bir kaçışı değil sorunun hakkıyla yanıtlanmasını içeriyordu. Üzerinde Sezar'ın ismi ve kabartması olan bir Roma parasını elinde tutarak, onların koruması altında yaşayan Yahudilere Allah'a karşı olan görevlerini ihmal etmeden kendilerinden istenen vergileri

vermeleri gerektiğini açıkladı. Her vatandaş gibi ülke yasalarına uysa- lar bile ön planda Allah'a olan bağlılıkları göz önünde tutulacaktı.

Kurtarıcı'nın, "Allah'ın hakkını Allah'a verin" sözleri hilekar Yahudilere karşı anlamlı bir sitemdi. Allah'a bağlı kalsalardı, parçalanan bir ulus olmayacaklardı ve başka bir gücün boyunduruğu altına girmeyeceklerdi. Kudüs üzerinde Roma bayrağı asla dalgalanmayacaktı, şehrin kapılarında Romalı askerler beklemeyecekti ve Romalı vali tarafından yönetilmeyecekti. Yahudi ulusu Allah'tan uzaklaşmasının cezasını ödüyordu.

Ferisiler, İsa'nın cevabını duyunca "şaştılar ve O'nu bırakıp gittiler." İsa onların ikiyüzlülüklerini ve aşırılıklarını kınamıştı. Bunu yaparak kişinin, resmi yönetime ve Allah'a karşı olan görevlerinin sınırlarını tanımlayan ilkeyi açıkladı. Buna tanık olan birçok kişinin aklı karışmıştı. Daha sonra ilkenin doğruluğuna inandılar. Birçoğu hoşnut kal-madan oradan ayrılmasına rağmen, sordukları sorunun temelinde yatan ilkenin açıklandığını gördüler. İsa'nın ilahi görüşü ile meydana gelecek olayları önceden görebilmesi onları çok şaşırttı.

Sadukiler, hilekar soruları ile gelir gelmez Ferisiler sustular. Her iki grup da birbirine düşmandılar. Ferisiler geleneklere aşırı derecede bağlıydılar. Gösterişli törenlere, yıkanmalara, oruca, uzun dualara önem veriyorlar ve verdikleri bağışlarda bile gösterişe düşkün olduklarını açıkça ortaya çıkaran hareketlerde bulunuyorlardı. Fakat İsa, insan düşüncelerine dayalı öğretileri sonucunda, Allah'ın Yasası'nı geçersiz kıldıklarını onlara bildirdi. Bir halk sınıfı olarak iki yüzlü ve yobazdılar; buna karşın onların arasında İsa'nın öğretilerini kabul eden ve O'nun öğrencileri olan zeki ve inançlı kimseler de vardı. Sadukiler, Ferisilerin geleneklerini reddettiler. Onlar, Kutsal Yazı'nın daha büyük bir kısmına inandıklarını ve onu ulusun yasası olarak kabul ettiklerini iddia ediyorlardı; fakat aslında kuşkucu ve maddi kazanç düşkünüydüler.

Sadukiler, meleklerin varlığını, ölümden dirilmeyi, ödül ve cezaları ile birlikte gelecek yaşam öğretilerini de reddediyorlardı. Tüm bu konularda Ferisilerden farklı düşünüyorlardı. Her iki grup arasında diriliş başlıca tartışma konusuydu. Ferisiler dirilişe inanıyorlardı ve bu tartışmalarda onların gelecekle ilgili düşünceleri karışıyordu. Ölüm onlar için esrarengiz bir sır haline gelmişti. Sadukiler ile girdikleri tartışmada bilgi yetersizliklerinden dolayı istedikleri gibi cevap veremedikleri için sürekli öfkeleniyorlardı. Bu iki grup arasında çıkan tartışmalar genellikle öfkeli çatışmalara dönüyor ve onları, öncekinden daha da fazla birbirlerinden uzaklaştırıyordu.

Sadukiler, rakiplerinden sayıca çok azdılar. Halk, onları çok fazla desteklemiyordu. Bununla birlikte birçoğu zengindi ve zenginliğin sağladığı nüfuza sahiptiler. Aralarında birçok kâhin vardı ve başkâhin genellikle onlardan biri seçilirdi. Bu, yine de onların kuşku dolu fikirlerinin ön planda tutulmamasını öngören kesin şarta bağlıydı. Ferisiler sayıca daha fazla oldukları ve halktan ilgi gördükleri için Sadukiler, kâhinlik görevini yerine getirirken, onların öğretilerine değer veriyormuş gibi görünmeye çalışıyorlardı. Bu tür görevler için seçilebilir oldukları gerçeği, onların hatalarını gizliyordu.

Sadukiler, İsa'nın öğretisini reddettiler. O, Sadukilerin, kendisini bu şekilde gösterdiğini kabul etmek istemedikleri bir ruh tarafından temsil edildi. İsa ve gelecek yaşam ile ilgili öğretisi, onların varsayımlarıyla uyuşmuyordu. Allah'a sadece insandan üstün olan tek varlık olarak inanıyorlardı; ilahi bir önsezinin ve insanın dışında hüküm süren başka bir gücün, onu kişiliğinden yoksun bırakacağını ve bir köle durumuna düşüreceğini düşünüyorlardı. Allah'ın, insanı yaratarak daha üstün bir güce bağımlı olmaksızın onu kendi haline bıraktığını; ve onun kaderinin kendi elinde olduğuna inanıyorlardı. Allah'ın Ruhu'nun insani ya da doğal aracılarla çalıştığını reddettiler. Buna karşın doğal güçlerinin doğru bir şekilde kullanılmasıyla insanlığın yüceleceğini ve aydınlanacağını; sert ve zalim uygulamalarla onun yaşamının arınabileceğini sanıyorlardı.

Allah ile ilgili düşünceleri onların karakterini şekillendiriyordu. Allah'ın, insanlığın sorunlarıyla hiç ilgilenmediğini düşündükleri gibi, onlar da birbirlerinin sorunlarıyla ilgilenmiyorlardı; aralarında çok az birlik vardı. Kutsal Ruh'un insanların hareketleri üzerindeki etkisini reddettikleri için bu gücü kendi yaşamlarında hissedemediler. Diğer tüm Yahudiler gibi, İbrahim'im soyundan gelmeleri ve Yasa'ya titizlikle uymalarıyla övünüyorlardı. Fakat onlar İbrahim'in dürüst karakterinin, imanının ve yasasının gerçek ruhundan yoksundular. Onların doğal sempatileri dar bir çerçevede sınırlıydı. Bolluk içinde rahat bir yaşam sürmenin tüm insanlar için mümkün olduğuna inanıyorlardı. Acı çeken yoksul insanların ihtiyaçları ve kederleri onların taşlaşmış yüreklerini hiç bir şekilde etkilemiyordu. Onlar kendileri için yaşıyorlardı.

Söylediği sözlerle ve yaptığı işlerle İsa, doğa üstü olayları gerçekleştiren ilahi bir güce, şimdiki çağın ötesindeki gelecek yaşama, insanlığın Babası olarak onların dertleri ve kederleri ile her zaman yakından ilgilenen Allah'a tanıklık etti. Sadukilerin bencil ve dışlayıcı tutumunu kınayan sonsuz şefkati ve dürüst karakteri ile, ilahi gücün aracılığıyla yaptığı çalışmaları açıkça gösterdi. Sonsuz iyilikleri için Allah'ın, Kutsal Ruhu aracılığıyla insanların yüreğine seslendiğini anlattı. Sadece Kutsal Ruh'un aracılığıyla geçekleşebilen karakter değişimi için insansal güce güvenmenin ne kadar yanlış olduğunu gösterdi.

Sadukiler, bu öğretiyi göz ardı etmeye kararlıydılar. İsa ile anlaşmazlığa girmeyi amaçlayarak mahkum edilmesini sağlayamasalar bile, O'nu şiddetli bir tartışmanın içine sürükleyeceklerinden emindiler. O'nunla tartışmak için diriliş konusunu seçtiler. Eğer onlarla hemfikir olursa, Ferisileri daha da çok öfkelendirmiş olacaktı. Eğer onlarla görüş ayrılığına düşerse, O'nun öğretisi ile alay etmeyi amaçladılar.

Sadukiler, eğer insan bedeni ölümsüz hale geçtiği zaman yine ölümlü haldeki maddelerden oluşuyorsa, kişi ölümden dirildiğinde, yeryüzünde yarım kalan yaşamın sonsuz dünyada kaldığı yerden tekrar devam etmesi gerektiğini savunuyorlardı. Bu durumda dünyadaki ilişkilerin de devam edeceği, karı kocaların tekrar bir araya geleceği ve bu yaşamdaki insanların bu dünyadaki zaaflarının, hırslarının ve tutkularının öteki yaşamda da sürdürülerek, her şeyin tıpkı önceki yaşamdaki gibi aynı şekilde devam edeceği sonucuna vardılar.

İsa, onların sorusuna verdiği cevapta gelecekte gizli olan sırrı a- çıklayarak onlara şöyle dedi: "Dirilişten sonra insanlar ne evlenir, ne de evlendirilir. Gökteki melekler gibidirler." İsa, Sadukilerin inançlarında yanıldıklarını gösterdi. İddiaları yanlıştı. İsa onlara, "Siz Kutsal Yazı'yı ve Allah'ın gücünü bilmediğiniz için yanılıyorsunuz" dedi.Onları Ferisiler gibi iki yüzlülükle değil; inançlarındaki yanlışlıkla suçlamıştı.

Sadukiler, Kutsal Yazı'ya tüm insanlardan daha bağlı olmalarıyla övünüyorlardı; fakat İsa, onların Kutsal Yazı'nın gerçek anlamını bilmediklerini gösterdi. Kutsal Ruh'un aracılığıyla bilgilendirilmeleri gerekliydi. Kutsal Yazı ve Allah'ın gücü hakkındaki bilgisizliklerinin, onları karanlık düşüncelere ve imanlarındaki kararsızlığa sürüklediğini bildirdi. Allah'ın ilahi sırlarını kendilerinin sınırlı düşünceleriyle çöz-meye çalışıyorlardı. İsa, anlayışlarını güçlendirecek ve genişletecek olan gerçekler için onları düşüncelerini açmaya çağırdı. Sınırlı düşünceleri Allah'ın sırlarını çözemediği için binlerce kişi imandan döner. O'nun ilahi gücünün yüceliğini açıklayamazlar. Böyle bir gücün kendilerinin daha az anladıkları doğal bir kaynaktan geldiğini düşünerek onu reddederler. Bizi çevreleyen sırları açmamızı sağlayacak olan tek anahtar, Allah'ın, onların tümünün içindeki varlığını ve gücünü kabul etmektir. İnsanların Allah'ı, her şeyi buyuran ve gerçekleştiren Evrenin Yaratıcısı olarak kabul etmesi gerekir. O'nun elçilerinin sırrı ve karakteri hakkında daha geniş bir görüşe sahip olmaları gerekir.

İsa kendisini dinleyenlere, eğer diriliş yoksa, inandıklarını iddia ettikleri Kutsal Yazıların boşuna var olduğunu bildirdi. "Ölülerin dirilmesi konusuna gelince; Allah'ın size bildirdiği şu sözü okumadınız mı? 'Ben İbrahim'in, İshak'ın ve Yakup'un İlahıyım' diyor. O, ölülerin değil; yaşayanların İlahıdır." O, sonu başlangıçtan itibaren görür ve çalışması henüz tamamlanmamış bile olsa sonucunu görebilir. Adem'den günümüze kadar ölen dürüst kişiler, Tanrı'nın Oğlu'nun sesini duyacaklar ve mezardan kalkıp sonsuz yaşama yürüyeceklerdir. Allah, onların İlahı; onlar da O'nun halkı olacaklardır. Dirilen dürüst insanlar ile Allah'ın arasında yakın bir bağ olacaktır. Allah, dürüst kulları için hazırladığı bu durumu daha şimdiden görür. Ölüler O'nda yaşama kavuşurlar.

İsa'nın sözleri karşısında Sadukiler, susup kaldılar ve O'na cevap veremediler. İsa kendisini mahkum etmeleri için onlara fırsat verecek tek bir söz bile söylememişti. O'na düşman olanlar halkın nefretinden başka hiçbir şey kazanamamışlardı. Buna karşın Ferisiler, hala İsa'yı, kendisinin aleyhinde kullanabilecekleri bir söz söylemeye teşvik etmeyi umuyorlardı. Onların arasındaki Kutsal Yasa uzmanlarından biri İsa'yı sınamak amacıyla en önemli buyruğun hangisi olduğunu sordu.

Ferisiler, insanın, kendisini yaratan Yüce Allah'a olan görevini i- şaret eden dört buyruğun, diğer altı buyruktan çok daha önemli olduğunu iddia ediyorlardı. Sonuç olarak kutsallıktan yoksun bir yaşam sürüyorlardı. İsa onların büyük eksiklerini gösterdi ve ağacın, verdiği meyvelerle tanındığını bildirerek, iyi işler yapmalarının gerekli olduğunu öğretti. Bu yüzden son altı buyruğu, ilk dört buyruktan daha önemli saymakla suçlanmıştı.

Kutsal Yasa uzmanı İsa'ya sordu: "Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisi?" İsa ciddi bir şekilde ve doğrudan doğruya şöyle cevap verdi: "Tanrın olan Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla sev. İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İlkine benzeyen ikinci buyruk da şudur: 'Komşunu kendin gibi sev!' Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır."

On Emir'in ilk dördü, şu buyrukta özetlenir: "Allah'ı bütün yüreğinle seveceksin." Son altı buyruk diğeri ile ilgilidir: "Komşunu kendin gibi sev." Her iki buyruk da aslında birer sevgi ifadesidir. Bu buyruklardan sadece birine uyup diğerine uymamak mümkün değildir. Yüreğimizde Allah için yer açtığımızda, komşumuz için de yer açacağız. Komşumuzu kendimiz gibi seveceğiz. Ancak Allah'ı her şeyden fazla seversek, o zaman komşumuzu da kayıtsız şartsız sevmiş oluruz.

Buyrukların hepsi de Allah'a ve insanlığa olan sevgiyi ifade ettiği için, bu buyruklardan biri bile ihlal edilse, yasasının tümüne birden karşı gelinmiş olunur. İsa kendisini dinleyenlere, Allah'ın Yasası'nın, bir kısmının daha önemli, diğer kısmı daha önemsiz ya da birbirinden çok ayrı buyruklardan oluşmadığını ve bu buyrukları göz ardı edenin bundan zarar göreceğini bildirdi. Rab'bimiz, ilk dört ve son altı buyruğu kutsal bir bütün olarak gösterir ve Allah'a olan sevginin, O'nun buyruklarına olan bağlılıkla gösterileceğini öğretir.

İsa'yı sınayan yasa uzmanı, kendisinin Kutsal Yazı'yı çok iyi bildiğini sanmasına rağmen İsa'nın sözlerine çok şaşırdı. İsa'nın, Kutsal Yazı hakkında bu kadar derin ve ayrıntılı bir bilgiye sahip olabileceğini hiç düşünmemişti. Kutsal buyrukların temelinde yatan prensipler hakkında daha geniş bir görüş kazanmıştı. Bir araya gelen hahamların ve din yorumcularının önünde İsa'nın, Yasa'yı doğru yorumladığını açıkça kabul ederek şöyle dedi:

"İyi söyledin Öğretmenim. 'Tanrı tektir ve O'ndan başkası yoktur' demekle doğruyu söyledin. İnsanın, Allah'ı bütün yüreğiyle, anlayışıyla, gücüyle sevmesi, komşusunu da kendisi gibi sevmesi, tüm yakılmalık adaklardan ve sunulan kurbanlardan daha önemlidir."

İsa'nın akıllıca verdiği yanıt, din bilginini ikna etmişti. Yasa uzmanı, Yahudi dininin gerçek kutsallıktan çok, dış gösterişten ibaret olduğunu biliyordu. Sadece gösteriş için sunulan kurbanların ve insanların işledikleri günahlara kefaret olsun diye imandan yoksun bir yürekle kan dökmelerinin hiç bir anlam ve değer taşımadığını hissetti. Allah'ı sevmenin, O'na bağlı olmanın ve bencillikten uzaklaşmanın tüm bu törenlerden daha değerli olduğunu düşündü. Bu kişinin, İsa'nın öğretisini tereddütsüz kabul etmesi ve halkın önünde O'nun doğruluğuna tanıklık etmesi diğer Yahudi liderlerden çok farklı bir karaktere sahip olduğunu açıkça gösterdi. İsa diğer Yahudi liderlerin öfkesine ve tehditlerine maruz kalan bu kişiye acıdı. İsa onun akıllıca cevap verdiğini görerek, "Sen Allah'ın Egemenliğinden uzak değilsin" dedi.

Dürüstlükle yapılan işlerin, Allah'ın nazarında yakılmalık adaklardan ve sunulan kurbanlardan daha değerli olduğunu kabul eden din bilgini, Allah'ın Egemenliğine yakındı. Fakat İsa'nın ilahi karakterini tanıması ve doğruluk dolu işler yapabilmesi için O'nun aracılığıyla güç alması gerekiyordu. İman dolu bir yürekle İsa'ya bağlı olunmadığı sürece

törensel ibadetin hiç bir değeri yoktu. İsa ile olan ilgisi anlaşı- lamadığı sürece ahlaki yasalar bile gerçek amacından sapardı. İsa, Allah'ın yasasının, yetki dolu buyruklardan çok daha derin bir anlam taşıdığını defalarca açıkladı. Kutsal Yasa, İncil'de açıkça görülür. Yasa, insanın görevini işaret ederek ona hatasını gösterir. Kişi, Yasa'nın buyruğunu yerine getirebilmek için İsa'dan af ve güç dilemelidir.

Ferisiler, İsa'nın etrafında toplandılar. İsa din bilgininin sorularını yanıtladı ve onlara doğru dönerek şöyle sordu: "Mesih ile ilgili olarak ne düşünüyorsunuz? O, kimin oğludur?" İsa, bu soruyu, onların Mesih ile ilgili inançlarını sınamak ve O'nu, Tanrı'nın Oğlu olarak mı, yoksa sıradan bir insan olarak mı kabul ettiklerini göstermek amacıyla sordu. Hep bir ağızdan: "Davut'un Oğlu" dediler. Bu, peygamberliğin İsa'ya verdiği unvandı. İsa, büyük mucizeleriyle ilahiliğini gösterdiğinde, hastaları iyileştirdiğinde, ölüleri dirilttiğinde insanlar birbirlerine: "Bu, Davut'un Oğlu değil mi?" diye sormuşlardı. Suriye Fenikesi'nden olan kadın, gözlerini açtığı körler ve iyileştirdiği diğer birçok kimse O'ndan yardım dilemişti: "Ya Rab, ey Davut Oğlu! Halime acı." Kudüs'e girerken sevinç içinde şöyle karşılanmıştı: "Davut Oğlu'na hozana! Rab bin adıyla gelene övgüler olsun." Tapınaktaki küçük çocuk o gün derin anlam taşıyan sözler söylemişti. Fakat İsa'ya 'Tan- rı'nın Oğlu' diyen birçok kimse O'nun ilahiliğini tanımadı. 'Davut'un Oğlu ifadesinin aynı zamanda 'Tanrı'nın Oğlu' olduğunu anlayamadılar.

Mesih'in, Davut'un Oğlu olduğunu belirten açıklamaya cevap olarak İsa şöyle dedi: "O halde nasıl oluyor Davut, Ruh'tan esinlenerek O'ndan 'Rab' diye söz ediyor? Şöyle diyor Davut: 'Rab Rabbime dedi ki, ben düşmanlarını senin ayaklarının altına serinceye dek sağımda otur.' Davut O'ndan Rab diye söz ettiğine göre, O nasıl Davut'un Oğlu olur?" İsa'ya hiç kimse karşılık veremedi. O günden sonra artık kimse de O'na bir şey sormaya cesaret edemedi.

Bu Bölüm Matta 22:15-46; Markos 12:13-40 ve Luka 20:20-47 ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 67. FERISILERIN VAY HALINE/

İsa'nın tapınakta ders verdiği son gündü. Kudüs'te toplanan büyük kalabalıkların dikkati ona çevrilmişti; tapınağın avlularını dolduran ve Yahudi liderler ile tartışan İsa'yı izleyen halk, O'nun sözlerim dikkatle dinliyordu. Böyle bir olaya daha önce hiç tanık olmamışlardı. Dünyasal onur ya da krallık unvanı taşımayan genç Celileli korkusuzca Yahudilere sesleniyordu. Hahamlar özel işlemeli giysileri, din bilginleri yüksek mevkilerini işaret eden gösterişli cübbeleri ve yasa yorumcuları sürekli başvurdukları kaynak olarak gösterdikleri ellerindeki yazılarla O'nun çevresinde toplandılar. İsa onların önünde bir kralın ağırbaşlılığı ile durdu. Gökyüzü tarafından yetki ile donatılmış olan Kişi olarak, öğretilerini küçümseyip reddeden ve kendisini öldürmek için fırsat kollayan düşmanlarının karşısında korkusuzca durdu. Çok sayıda kişi O'na saldırdı; fakat O'nu tuzağa düşürmek ve mahkum etmek için kurdukları tuzaklar boşunaydı. Hahamların ve Ferisilerin yanlışlarının karanlığı ile gerçek aydınlık arasındaki farkı onlara defalarca açıklamıştı. Bu liderlerin gerçek durumlarını ve yaptıkları kötü işlere devam ettikleri takdirde başlarına gelecek felaketleri onlara açıkça bildirdi. İsa onları uyarmıştı. Buna karşın yapması gereken başka bir iş daha vardı. Diğer amaç da gerçekleştirilmeliydi.

Halkın İsa'ya ve O'nun ve çalışmalarına duyduğu ilgi gittikçe artmıştı. O'nun öğretilerinden etkilenmiş; fakat çok şaşırmışlardı. Kutsal ve bilgili göründükleri için hahamlara ve din bilginlerine o zamana dek saygı göstermişlerdi. Tüm dini konularda onların yetkisini kabul etmişlerdi. Buna karşın şimdi bu kimselerin, İsa'dan - girdiği her tartışmada kusursuz karakteri ve engin bilgisi herkes tarafından açıkça fark edilen ilahi Öğretmen'den kuşku duymaları için halkı kışkırtmaya çalıştıklarını gördüler. Hahamlarla birlikte, diğer liderlerin de yüzlerindeki şaşkınlık ifadesini gördüler. Öğretilerinin bu kadar açık ve anlaşılır olmasına rağmen din bilginlerinin İsa'ya inanmak istememesi onları şaşırttı. Kendileri bile ne yapmaları gerektiğini bilmiyorlardı. Merakla sürekli akıl danıştıkları kişilerin hareketlerini izlediler.

İsa anlattığı örneklerde hem din bilginlerini uyarmayı, hem de öğrenmek isteyen halkı eğitmeyi amaçlıyordu. Fakat daha açık bir şekilde konuşmak gerekiyordu. Geleneklere olan bağlılıkları ve bozulan bir kâhinliğe duydukları kör imanları yüzünden halk adeta köleleş-tirilmişti. İsa bu zincirleri kırmalıydı. Hahamların, din bilginlerinin ve Ferisilerin gerçek karakteri açıkça görülmeliydi.

İsa şöyle dedi: "Din bilginleri ve Ferisiler Musa'nın kürsüsünde otururlar. Bu nedenle size söylediklerinin tümünü yapın ve yerine getirin; fakat onların yaptıklarını yapmayın. Çünkü söyledikleri şeyleri kendileri yapmazlar." Ferisiler ve din bilginleri Musa'nınkine benzer bir ilahi yetkiye sahip olduklarını iddia ediyorlardı. Halkın yargıçları ve Yasa'nın uygulayıcıları olarak onun yerini almaya çalıştılar. Böylece halkın, kendilerine saygı göstermesini ve itaat etmesini beklediler. İsa kendisini dinleyenlere, hahamların öğrettikleri yasaya uygun olan her şeyi yapmalarını; fakat onların kendi yaptıkları şeyleri yapmamalarını buyurdu. Onlar öğretilerini kendileri bile uygulamıyorlardı.

Onlar, Kutsal Yazı'ya aykırı olan birçok şey öğrettiler. İsa şöyle dedi: "Ağır ve taşınması güç yükleri bağlayıp başkalarının omuzlarına koyarlar, ama kendileri bu yükleri taşımak için parmaklarını bile kıpırdatmak istemezler." Ferisiler, geleneklere ve kişisel özgürlüğe mantıksız sınırlamalara dayalı birçok kurallar çıkarmışlardı. Yasa'nın bazı Bölüm lerini halkı aldatmak için kendi istedikleri gibi yorumlu-yorlardı. Onların uyması gerektiğini belirttikleri kuralları gizlice ihlal ediyorlardı. Kendi amaçlarına hizmet etmeye yönelik olarak da kendilerinin bu kurallardan muaf olduklarını iddia ediyorlardı.

Sürekli inançlı kimseler gibi görünmeye çalışırken, halkın üzerinde bu izlenimi yaratmak için her türlü çabayı harcıyorlardı. Allah, buyrukları ile ilgili Musa'ya şöyle dedi: "Bir belirti olarak onları ellerinize bağlayın, alnınıza takın." Bu sözlerin çok derin bir anlamı vardı. Allah'ın Sözü üzerinde derin bir şekilde düşünüldüğünde ve uygulandığında tüm insanlık yücelecektir. Dürüst ve merhametli bir yürekle yapılan işler, Allah'ın Yasası'nın bir belirtisi olarak açıkça görülecektir. Onlar, yalan ve aldatıcılardan uzak tutulacaktır. Sevgi ve şefkat dolu işler gerçekleştireceklerdir. Yüce bir amacı gerçekleştir-meye yönelen kişi, dürüstlüğünü her zaman koruyacaktır. Allah'ın Sözü'nü seven ve yücelten kişinin karakterinin mükemmelliği, yüzün-deki dürüstlük ifadesinden açıkça belli olur. Fakat İsa'nın zamanındaki Yahudiler, tüm bunların farkına varamadılar. Musa'ya verilen buyruğu, Allah'ın buyruklarının insanlar için ağır bir yük olarak yorumlandığı bir yöne doğru sürüklediler. Bu yüzden onlar özel parşömen şeritlere yazıldı; baş ve bilek etrafına bağlandı. Fakat bu, insanların Allah'ın yasasına daha bağlı olmalarını sağlayamadı. Parşömenler sadece dik-kat çekmek için hazırlanmış rozetlerdi. Onları üzerlerinde taşıyanlara halkın saygı duyduğuna inanılıyordu. İsa bu anlamsız gösterişi kınadı:

"Yaptıklarının tümü gösteriş içindir; örneğin muskalarını4büyük, giysilerinin püsküllerini5uzun yaparlar. Şölenlerde başköşeye, havralarda en seçkin yerlere kurulmaya bayılırlar. Meydanlarda selamlan- maktan ve halkın, kendilerini 'Rabbi' diye çağırmalarından zevk duyarlar. Fakat kimse sizi 'Rabbi' diye çağırmasın; çünkü sizin bir tek Öğretmeniniz var ve hepiniz kardeşsiniz. Yeryüzünde kimseye 'Baba' demeyin; çünkü sizin bir tek Babanız var. O da Göksel Baba'dır. Kimse sizi 'Önder' diye çağırmasın; çünkü bir tek önderiniz var. O da Mesih'tir." İsa bu açık sözleriyle, yüreği kazanma hırsı ve kıskançlık ile doluyken, kişiyi sahte bir tevazu göstererek mevki ve güç elde etmeye yönelten bencil arzuları açıkça tanımladı. Bir şölene davet edildiğinde herkes, kendi mevkisine uygun olan yere otururdu ve herkesin dikkati, kendilerine en onurlu yer verilen konuklara çevrilirdi. Ferisiler sürekli bu onuru elde etmeye çalışıyorlardı.

İsa, "öğretmen" unvanına sahip olmak için gösterilen anlamsız çabayı da kınadı. Böyle bir unvanın, insanlara değil, Mesih'e ait olduğunu bildirdi. Hahamlar, yasa yorumcuları ve din bilginleri; hepsi de tek bir Allah'ın kuluydular. İsa halkın hiç kimseye, kendilerinin imanını ve bilincini kontrol altına almasını sağlayacağı bir unvan vermemesi gerektiği izlenimini verdi.

Eğer Mesih bugün yeryüzünde olsa ve "saygıdeğer dini liderler" O'nun çevresinde yine toplansa, şu sözleri tekrarlamaz mıydı?: "Hiç kimse size 'önder' demesin: çünkü tek bir önderiniz var. O da Mesih'tir." Kutsal Yazı Allah'tan şöyle söz eder: "Adı kutsal ve yücedir."

Hangi insan böyle bir unvana layık olabilir? İnsanlar bu sözlerde belirtilen akıl ve dürüstlüğü ne kadar az göstermektedir! Bu unvana layık olduğunu iddia eden birçok kimse, Allah'ın adını ve karakterini yanlış tanıtmaktadır! Ne yazık ki, dünyasal hırslar, zalimlikler ve en büyük günahlar, çoğu kez kutsal görev elbiselerinin altında gizlenmiştir!

"Aranızda en üstün olan, diğerlerinin hizmetkarı olsun. Kendini yücelten alçaltılacak; alçaltan ise yüceltilecektir." İsa, gerçek yüceliğin ölçüsünün ahlaki değerler olduğunu defalarca kez öğretmişti. Allah'ın nazarında kişinin karakterinin yüceliği, onun, çevresindeki insanların yararı için gerçekleştirdiği sevgi ve merhamet dolu işlere bağlıdır. Mesih, Yüce Kral günahkar insanlığın hizmetindeydi.

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, iki yüzlüler! Göklerin Egemenliğinin kapısını insanların yüzlerine kapıyorsunuz. Ne kendiniz içeri giriyorsunuz, ne de girmek isteyenleri bırakıyorsunuz." Hahamlar ve yasa uzmanları, Kutsal Yazı'yı yanlış yorumlayarak, gerçek kutsallığın özü olan o içten ve ilahi yaşamı, İsa'nın ilahi egemenliğinin bilgisini kabul edecek olan kişilerin anlayışlarını körelttiler.

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, iki yüzlüler! Bir yandan gösteriş için dualar edersiniz, diğer yandan dul kadınların malını mülkünü sömürürsünüz. Bundan ötürü cezanız daha da ağırdır." Ferisiler halkın üzerinde büyük bir nüfuza sahiptiler ve kendi amaçlarına hizmet etmek için bundan faydalandılar. İnançlı dulların güvenlerini kazandılar; dini hizmet için mallarını bağışlamaları gerektiğini öğrettiler. Yüreği kötülük kaynayan bu liderler, onların paralarını ellerine geçirip kendi çıkarları için kullandılar. Yaptıkları bu sahtekarlığı örtbas etmek için halkın önünde uzun dualar ediyor ve kutsal görünmeye çalışıyorlardı. İsa, bu iki yüzlülüğün onların üzerine daha büyük bir felaket getireceğini bildirdi. İsa'nın bu uyarısı, günümüzde kalpleri imandan yoksun bir şekilde kutsal görünmeye çalışan birçok kimse için de geçerlidir. Onların yaşamları, bencillik ve para hırsı ile kirlenmiştir; buna karşın onlar dürüstlük maskesini takarak bunu gizlemeye çalışır ve bir süre için çevrelerindeki insanları kandırırlar; fakat onlar, Allah'ı asla kandıramazlar. Allah, herkesin yüreğindekini bilir ve onları yaptıkları işlere göre yargılayacaktır.

İsa, Ferisilerin kendilerine duyulan güveni kötüye kullanmalarını açıkça kınadı. Dul kadınların yaptıkları bağışları kötüye kullanan ve sömürenlerin bencilliğini kınadı. Aynı zamanda bağışta bulunan kadına buyruk verdi. İnsanların bu bağışı kötüye kullanması, onu vereni Allah'ın nimetlerinden yoksun bırakamazdı.

"İsa, tapınaktaki bağış kutusunun karşısında oturmuş, kutuya para atan halkı seyrediyordu. Birçok zengin kişi gösterişli bir şekilde kutuya büyük paralar attı." Yoksul bir dul kadının, kendisini bir görenin olmasından endişe ederek tereddüt içinde yaklaştığını gördü. Dul kadın, zengin kimseler bağışlarını verip oradan uzaklaştığında, sanki daha fazla yaklaşmaya cesaret edemiyormuş gibi geri çekildi. Buna karşın az da olsa bağışta bulunmayı çok istiyordu. Elindeki, bağış olarak vereceği paraya baktı. Bu, oradaki herkesin verdiği bağıştan daha azdı;

fakat onun tüm parası buydu. Hemen kutuya bir kaç kuruş değerinde iki bakır para13attı. Fakat bunu yaparken İsa, onu gördü.

Kurtarıcı, öğrencilerini yanına çağırarak onlara şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim. Bu yoksul dul kadın kutuya herkesten çok para attı. Çünkü diğerlerinin hepsi zenginliklerinden artanı attılar. Bu kadın ise yoksulluğuna rağmen varını yoğunu, geçinmek için elinde bulunanın tümünü verdi." Dul kadın, yaptığı işin anlaşıldığını ve takdir edildiğini hissedince sevinç göz yaşlarıyla doldu. Birçok kimse, bu parayı kendisi için saklaması gerektiğini önerebilirdi; zengin ha-hamların eline geçtiğinde, kutuya atılan diğer büyük bağışların arasında fark edilmeyebilirdi. Fakat İsa onun hareketini anladı. Dul kadın, tapınak hizmetini Allah'ın buyurduğuna inanıyordu ve onu desteklemek için elinden geleni yapmaya hazırdı. Elinden geleni yaptı ve onun bu hareketi ve yüreğindeki büyük sevinci ömrü boyunca sürekli hatırlayacaktı. Bağışını tüm yüreğiyle sundu; verdiği bağışın değeri onun maddi değeri ile değil; onu buna yapmaya yönelten Allah'a sevgisi ve İsa'nın işine duyduğu ilgi ile ölçüldü.

İsa, yoksul dul kadın ile ilgili olarak şöyle dedi: "Bu yoksul dul kadın kutuya herkesten daha çok para attı." Zenginlerin birçoğu insanlar tarafından onurlandırılmak ve saygın kişiler gibi görünmek için zenginliklerinden artanı bağış olarak verdiler. Verdikleri büyük bağışlar onların lüks ve konfor içindeki yaşamlarını hiç bir şekilde etkilemedi; aslında onların bu bağışı fedakarlık değildi. Dul kadının bağışının değeri ile de asla kıyaslanamazdı.

Hareketlerimize yön veren ve onları iyi ya da kötü davranışlarla belleğimize yerleştiren dürtülerimizdir. Allah'ın nazarında iyi bir kul olmak için mutlaka gösterişli ve büyük işler yapmak gerekmez. Sevgi dolu bir kalple, neşe içinde ve gösterişsiz bir şekilde yapılanlar, çoğu kez Allah'ın nazarında en değerli bağışlar olurlar. İman ve sevgi ile dolu bir yürek Allah'ın gözünde en büyük bağıştan daha değerlidir. Yoksul dul kadın geçimini sağladığı paradan bağışladı. İki bakır parayı verdiği için kendisi yiyecekten yoksun kaldı: çünkü bu bağışı yapmayı iman dolu kalbiyle kendisi istemişti ve Yüce Allah'ın, kendisinin bu büyük ihtiyacını karşılayacağına inanıyordu. Kurtarıcı, onun bu fedakar davranışını ve imanını takdir etti.

Yoksulların arasında verdiği nimetlerinden dolayı Allah'a şükranlarını sunmak isteyen birçok kişi vardı. Diğer inançlı kardeşleriyle birlikte Allah a hizmet etmek istiyorlardı. Bu kişiler geri çevrilmemeli- dirler. Bu küçük bağışlar, sevgi ve iman dolu bir yürekle verildiği takdirde Allah'ın nazarında en değerli bağış olurlar.

İsa, dul kadın ile ilgili olarak, "0, herkesten daha fazla verdi" dediğinde doğruyu söylemişti. Yoksul dul kadının bağışladığı iki bakır para, Allah'ın nazarında zengin Yahudilerin bağışlarından çok daha değerliydi. Bu küçük bağışın etkisi tıpkı bir ırmak gibi olmuştur. Başlangıçta zayıf olmasına rağmen çağlar boyunca akmaya devam ettiği için güçlenmiştir. Yoksulların acılarının dindirilmesinde binlerce farklı şekilde etkili olmuş ve Müjde'yi yaymıştır. Onun bu fedakarlık örneği her ülkede ve her çağda binlerce kez tekrarlanmıştır. Bu hem zenginlerin hem de yoksulların beğenisini kazanmış ve onların bağışları onun verdiği bağışın değerini artırmıştır. Bu bağışından dolayı Allah yoksul kadını bereketli kılmıştır. Bu,

Allah'ı yüceltmek için içtenlikle ve gerçekten isteyerek yerine getirilen her hareketle böyle olur. Bu, her şeye gücü yeten Allah'ın amacına uygun bir harekettir ve inançlı kişiye hiç kimsenin ölçemeyeceği kadar büyük bir iyilik getirir.

İsa, din yorumcularını ve Yahudi liderleri kınamaya devam etti: "Vay halinize kör kılavuzlar! Diyorsunuz ki; 'Tapınak üstüne ant içenin andı sayılmaz; fakat tapmaktaki altın üzerine ant içen andını yerine getirmek zorundadır.' Budalalar, körler! Hangisi daha önemli altın mı, altını kutsal kılan tapınak mı? Yine diyorsunuz ki: 'Sunak üzerine ant içenin andı sayılmaz; fakat sunak üzerindeki adağın üzerine ant içen andını yerine getirmek zorundadır.' Ey körler! Hangisi daha önemli? Adak mı, adağı kutsal kılan sunak mı?" Rahipler, Allah'ın isteklerini kendi dar görüşlerine ve yanlış standartlarına göre yorumluyorlardı. İşlenen günahlar arasında ayırımlar yaparak, bir kısmını önemsiz sayarak diğerlerinin affedilemeyecek kadar büyük günahlar olduklarını iddia ediyorlardı. Para karşılığında insanları içtikleri antlarından sözde kurtarıyorlardı; büyük paralar karşılığında kimi zaman çok büyük suçları görmezlikten geliyorlardı. Diğer yandan da önemsiz suçlara büyük cezalar getiriyorlardı.

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz nanenin, anasonun ve kimyonun ondalığını verirsiniz de, Kutsal Yasa'nın daha önemli yönleri olan adalet, merhamet ve sadakati ihmal edersiniz. Ondalık vermeyi ihmal etmeden esas bunları yerine getirmeniz gerekir." İsa bu sözlerinde kutsal hizmetin kötüye kullanılmasını kınadı. O, kendisi bu hizmeti asla göz ardı etmedi. Ondalık sistemi Allah tarafından buyrulmuş ve en eski çağlardan beri buna uyulmuştu. İmanlıların babası İbrahim sahip olduğu her şeyin ondalığını ödedi. Yahudi yasa yorumcuları ondalık sistemini biliyorlardı ve bu doğruydu; fakat halkın bunu uygulamasına izin vermediler. Her durum için keyfi kurallar çıkarıldı. Kurallar öylesine karmaşık hale getirildi ki, yerine getirilmesi imkansız hale geldi. Hiç kimse bu hizmetleri nasıl ve ne zaman yerine getireceğini tam olarak bilmiyordu. Sistem Allah'ın buyurduğu gibi adil ve mantıklıydı; fakat kâhinler ve hahamlar onu ağır bir yük haline getirdiler.

Allah'ın buyurduğu her şey önemlidir. İsa, ondalık vermeyi bir görev olarak kabul etti; fakat bunun, diğer görevlerin yerine getirilmesini engelleyen bir mazeret olamayacağını da gösterdi. Ferisiler nanenin, anasonun ve sedef otunun ondalığını titizlikle ödüyorlardı; bu çok az bir miktar tutuyordu ve bu şekilde Yasa'ya bağlı ve dindar kimseler olarak görünmeye çalışıyorlardı. Aynı zamanda gereksiz kısıtlamalarla halkın üzerinde baskı kuruyor ve Allah'ın bizzat kendisinin buyurduğu hizmete olan saygıyı yok ediyorlardı. Yasa'nın daha önemli yönleri olan adalet, merhamet ve gerçek, ihmal ediliyordu. İsa, onların kendi görevlerini yerine getirmedikleri gibi, aynı zamanda başkalarının da bunu yapmasına engel olduklarını söyledi.

Diğer yasalar da rabbiler tarafından kendi amaçları doğrultusunda değiştirildi. Musa'ya verilen buyruklarda temiz olmayan etin yenmesi yasaklanmıştı. Kanı kirlettiği ve insanın ömrünü kısalttığı için domuz ve benzeri hayvanların etinin yenilmesi yasaklanmıştı; fakat Ferisiler, Allah'ın verdiği bu buyrukları kendi çıkarlarına göre yorumladılar ve aşırılığa yöneldiler. Ayrıca etinin yenilmesi yasak olan temiz olmayan hayvanlarla temas ettiği için içerisinde zararlı küçük haşaratları barındırabileceğinden dolayı halkın kullandığı suyun tümünü

filtrelemesi gerekiyordu. İsa, bu önemsiz kısıtlamalar ile onların büyük günahlarını karşılaştırarak Ferisilere şöyle dedi: "Ey kör kılavuzlar! Küçük sineği süzer ayırır, ama deveyi yutarsınız."

"Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler, ikiyüzlüler! Siz dıştan güzel görünen, ama içi ölü kemikleri ve her türlü pislikle dolu badanalı mezarlara benzersiniz. Dıştan insanlara doğru kişilermiş gibi görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz." Güzel dekore edilmiş beyaz mermerden mezarın içindeki çürümüş kalıntıları gizlemesi gibi, kâhinlerin ve hahamların sahte dürüstlüğü de onların yüreklerindeki kötülüğü gizliyordu.

İsa, sözlerine şöyle devam etti: "Vay halinize ey din bilginleri ve Ferisiler! Peygamberlerin mezarlarını yaparsınız. Doğru kişilerin türbelerini donatırsınız. 'Atalarımızın yaşadığı günlerde yaşasaydık, onlarla birlikte peygamberlerin kanına girmezdik' diyorsunuz. Böylece peygamberleri öldürenlerin torunları olduğunuza da kendiniz tanıklık ediyorsunuz." Yahudiler, ölen peygamberlere olan saygılarını göstermek için onlara süslü mezarlar yapıyorlardı; fakat onların öğretilerinden yararlanmıyor ve öğütlerine de önem vermiyorlardı.

İsa'nın zamanında mezarlarla ilgili batıl bir inanç yayılmaya başladı. Dekorasyon için büyük miktarlarda paralar harcandı. Bu, Allah ın nazarında putperestlikti. İnsanlar ölülere gösterdikleri bu gereksiz ve aşırı ilgi sonucunda ne Allah'ı, ne komşularını ne de kendilerim sevmediklerini göstermiş oldular. Aynı putperestlik bugün de daha buyuk ölçülerde uygulanmaktadır. Birçok kimse ölülere pahalı anıtlar yapmak için dulları, öksüzleri, yetimleri ve hastalan ihmal ettikleri için suçludurlar. Bu amaç için zaman, para ve iş gücü sınırsızca harcanırken, yaşayanlar için yapılması gereken İsa'nın buyurduğu diğer görevler ihmal edilmektedir.

Ferisiler, peygamberlerin mezarlarını yaptılar ve abartılı bir şekilde şu sözleriyle övündüler: "Atalarımızın yaşadığı günlerde yaşasaydık, onlarla birlikte peygamberlerin kanına girmezdik." Aynı zamanda Tanrı'nın Oğlu'nu öldürmeyi planlıyorlardı. Bu bizim için de bir ders olmalıdır. Bu, gerçeğin ışığından uzaklaşan düşüncelerimizden dolayı bizi kandırmak için fırsat kollayan Şeytan'ın gücüne karşı bizim gözlerimizi açmamızı sağlamalıdır. Günümüzde birçok kişi bir zamanlar Ferisilerin gittiği yolu izlemektedir. İmanları yüzünden ölenlere saygı duyarlar. Yahudilerin, İsa'yı reddetmedeki körlükleri onları şaşırtır. O'nun zamanında yaşasaydık, O'nun öğretilerini memnuniyetle kabul edeceğimizi; Kurtarıcı'yı reddedenler ile asla iş birliği yapmayacağımızı bildirirler. Fakat Allah'a olan bağlılık özveri ve fedakarlık gerektirdiğinde, aynı kişiler tavırlarını sertleştirirler ve Allah'a bağlı olmayı reddederler. Böylece İsa'yı mahkum eden Ferisiler ile aynı karaktere sahip olduklarını açıkça gösterirler.

Yahudiler, İsa'yı reddetmekle korkunç derecede büyük bir sorumluluğun altına girdiklerini fark edemediler. İlk masum kanın akıtıldığı zamandan beri, dürüst Habil, Kain tarafından öldürüldüğünde artan bir suçla tarih tekrarlandı. Peygamberler, Allah'ın, kendilerine söylediği sözleri ileterek ve yaşamları pahasına da olsa O'na itaat ederek her çağda kralların, halkın ve liderlerinin günahlarına karşı seslerini yükselttiler. Gerçeği ve ışığı reddedenlerin başına nesilden nesile çok büyük felaketler geldi. İsa'nın düşmanları da kendileri için böyle bir felaketi

hazırlıyorlardı. Hahamların ve din bilginlerinin günahı, daha sonraki tüm nesillerden daha büyüktü. Kurtarıcı'yı reddetmelerinin sonucunda kendilerini, Habil'den İsa'ya kadar tüm dürüst insanların ölümünden sorumlu yapıyorlardı. Kendi kötülük kaselerini taşırmak üzereydiler; ve taşırdıkları bu kase çok yakında onların başına büyük bir felaket olarak dökülecekti. İsa onları bu konuda uyarmıştı

"Böylelikle doğru kişi olan Habil'in kanından, tapınakla sunak arasında öldürdüğünüz Berekya'nın oğlu Zekarya'nın kanına kadar, yeryüzünde akıtılan her doğru kişinin kanından sorumlu tutulacaksınız. Size doğrusunu söyleyeyim: bunların hepsinden bu kuşaksorumlu tutulacaktır." İsa'yı dinleyen din yorumcuları ve Ferisiler, O'nun sözlerinin doğru olduğunu biliyorlardı. O, Allah'ın sözleriyle onları uyarırken, inançsız kralın yüreğini şeytani bir öfke seli tamamen kaplamıştı ve verdiği buyrukla peygamber öldürülmüştü. O'nun kanı tapınağın taşlarının üzerine dökülmüştü ve buradan asla silinemedi; adeta inancından dönen İsrail'e karşı tanıklık etmek için kalmıştı. Tapınak var olduğu sürece intikamının alınması için Allah'a dürüst olan kişinin kanının izi de orada kalacaktı. İsa bu korkunç günahlara değindiğinde, kalabalık bir anda dehşete kapıldı.

Isa, geleceği gözünde canlandırdığında tıpkı geçmişte olduğu gibi Yahudilerin, günahlarından dönmeyeceklerini ve Allah'a hizmet eden kişilere kötü davranacaklarını gördü: "İşte bu yüzden size pey-gamberler ve bilge kişiler gönderiyorum. Bunlardan kimini öldürecek, çarmıha gereceksiniz. Kimini havralarda kamçılayacak ve kentten kente kovacaksınız.Yürekleri imanla dolu peygamberler ve bilge kişiler - Sefanya, Yakup ve diğerleri - zulüm görecekler ve öldürüle-ceklerdi. Gökyüzüne doğru kaldırdığı eliyle ve yüzünü aydınlatan ilahi ışıkla Isa, kalabalığın önünde bir yargıç gibi konuştu. İsa sözleri ile onları kınarken, O'nun her zaman çok nazik olan ses tonu bu kez öncekinden daha sertti. Dinleyenler ürpermişti. O'nun sözlerinin ve bakışlarının bıraktığı izlenim asla silinmeyecekti.

İsa'nın öfkesi iki yüzlülüğe, insanların kendilerini ve Allah'ı aldatmaya çalışarak kendi ruhlarını yok ettikleri büyük günahlara karşıydı. Rahiplerin ve din yorumcularının birçok aldatıcı planında Şey- tan'ın bizzat rol oynadığını gördü. İsa onları kınarken asla intikamdan söz etmemişti. Karanlığın Prensi'ne karşı kutsal bir öfke duyuyordu; fakat O'na karşı asla öfke göstermedi. Böylece Allah ile uyum içinde yaşayan ve yürekleri sevgi ve şefkatle dolu olan imanlılar, günaha karşı haklı bir öfke duyacaklardır. Kendilerine hakaret eden ve kötü davrananlardan intikam almaya çalışmayacaklardır. Yanlış yolda olanlara karşı nazik davranacak ve onları doğru yola getirmeye çalışacaklardır.

Tapınağa ve kendisini dinleyen kalabalığa doğru baktığında Allan Oğlu'nun yüzünde O'nun ilahi şefkati görülür. Acı dolu yüreğiyle ve göz yaşları içinde şöyle haykırır: "Ey Kudüs! Peygamberleri öldüren, kendisine gönderilenleri taşlayan Kudüs! Bir tavuk civcivlerini kanatları altına nasıl toplarsa, ben de kaç kez senin çocuklarını öylece toplamak istedim, ama siz istemediniz. Bakın eviniz ıssız bırakılacak! Size şunu söyleyeyim: 'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz." Allah'ın düşünceleri

İsa'nın acı dolu bu sözlerine yansır. Bu, Allah'ın uzun süre acı çeken sonsuz sevgisinin gizemli bir vedasıdır.

Ferisilerin ve Sadukilerin üzerine birden bire bir sessizlik çökmüştü. İsa öğrencilerini göndermişti ve düşmanları tarafından yenilgiye uğratılmış biri olarak değil; tersine görevini yerine getirmiş olan biri olarak kendisi de oradan ayrılmak üzereydi. İsa, bu mücadeleden zaferle çıkmıştı.

Birçok kişi İsa'nın o gün söylediği anlamlı sözleri yüreğinde sakladı. Onların yaşamlarında yeni bir sayfa açılmış ve yeni bir tarih başlamıştı. İsa'nın çarmıha gerilmesinde ve dirilmesinden sonra bu kişiler, ilahi görevlerinin büyüklüğünün bilinci içerisinde üzerlerine düşen görevleri yerine getirdiler. İnsanların yüreklerini ferahlatan mesajları ilettiler ve asırlardan beri binlerce kişinin yaşamını çekilmez hale getiren batıl inançları zayıflattılar. Onların tanıklıklarından önce insanların varsayımları ve felsefeleri boş yalanlar haline geldi. İsa'nın, Kudüs'teki tapmakta bulunan şaşkın ve korkuya kapılmış kalabalığa söylediği sözler güçlü bir etki yarattı.

Fakat İsrail, ulusça Allah tan uzaklaşmıştı. Zeytin ağacının doğal dalları kırılmıştı. İsa tapınakta acı içinde şöyle haykırmıştı: "Bakın, eviniz ıssız bırakılacak! Size şunu söyleyeyim: 'Rab'bin adıyla gelene övgüler olsun!' diyeceğiniz zamana dek beni bir daha görmeyeceksiniz." İsa tapınağa o zamana dek Baha'sının evi demişti; fakat şimdi Tanrı Oğlu tapmaktan ayrılınca Allah'ın varlığı da O'nun yüceliği için yapılan tapınaktan ayrılacaktı. Burada yapılan törenler ve yerine getirilen hizmetler artık hiç bir anlam ve önem taşımayacaktı.

Bu Bölüm Matta 23; Markos 12:41-44; Luka 20:45-47; ve 21:1-4'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 68. DIŞ AVLUDA

"Bayramda tapınmak üzere Kudüs'e gidenler arasında bazı Grekler vardı. Bunlar, Celile'nin Beytsayda kentinden olan Filipus'a gelerek, 'Efendimiz, İsa'yı görmek istiyoruz' diye rica ettiler. Filipus gitti, bunu Andreya'ya bildirdi. Andreya ve Filipus da gidip İsa'ya haber verdiler."

Bu kez İsa galip gelmiş görünüyordu. Hahamlar ve Ferisilere karşı mücadeleyi kazanmıştı; fakat onlar tarafından Mesih olarak asla kabul edilmeyeceği açıkça görülüyordu. Son ayrılık zamanı gelmişti. Bu durum O'nun öğrencilerine umutsuz gibi görünüyordu; fakat İsa görevinin sonuna yaklaşıyordu. Sadece Yahudi ulusunu değil, tüm dünyayı ilgilendiren olay gerçekleşmek üzereydi. İsa, dünyanın gerçeğe olan susuzluğunu yansıtan Greklerin şu ricasını duyduğunda, E-fendimiz İsa'yı görmek istiyoruz" yüzü ilahi ışıkla aydınlandı ve şöyle dedi: "İnsanoğlu'nun yüceltileceği saat geldi." öreklerin ricasında büyük fedakarlığının sonuçlarının ciddiyetini gördü.

Bu adamlar, tıpkı başlangıçta doğudan gelen bilginler gibi yaşamının son anlarına doğru Kurtarıcı'yı bulmak için batıdan gelmişlerdi. İsa'nın doğduğu dönemde Yahudi ulusu kendi hırslı planlarıyla öylesine meşguldü ki, O'nun yeryüzüne geldiğinden habersizdiler. Putperest bir ülkeden ellerinde hediyeleriyle bilginler İsa'ya tapınmak üzere yemliğe geldikleri gibi, aynı şekilde ulusları, kavimleri ve dünyanın tüm halklarını temsil eden Grekler de İsa'yı görmeye gelmişlerdi. Tüm ülkelerin ve çağların halkları Kurtarıcı'nın çarmıhına yöneleceklerdi. "Doğudan ve batıdan birçok insan gelecek. Göklerin Egemenliğinde İbrahim, İshak ve Yakup ile birlikte sofraya oturacaklar." Grekier, İsa'nın Kudüs'e görkemli girişini duymuşlardı. Bazıları O'nun kâhinleri ve din yorumcularım tapınaktan kovduğunu; O'nun Davut'un tahtına geçeceğini ve İsrail'in kralı olarak saltanat süreceğini sanmışlar ve bu düşüncelerini de çevrelerine yaymışlardı. Grekler O'nun hizmetiyle ilgili gerçeği bilmek istiyorlardı. "Efendimiz İsa'yı görmek istiyoruz" dediler. Onların bu istekleri gerçekleşti. Onların bu dilekleri kendisine iletildiğinde İsa, tapınağın Yahudiler hariç kimsenin içeriye alınmadığı Bölüm ündeydi. Dış avludaki Greklerin yanma gitti ve onlarla bizzat görüştü.

İsa'nın yüceltilmesinin zamanı gelmişti. Çarmıhın gölgesinde duruyordu ve Greklerin dileği, kendisinin gerçekleştirmek üzere olduğu fedakarlığın Allah'ın ailesine yeni çocuklar kazandıracağını gösterdi. Greklerin kendisini o an hiç de hayal etmedikleri bir durumda göreceklerini biliyordu. Tanrı'nın Oğlu'ndan önce serbest bırakılmak için seçilen hırsız ve katil olan Barabas'ın yanında göreceklerdi. Hahamlar ve din yorumcularının kışkırttığı insanların kendi tercihlerini yaptıklarını göreceklerdi. "Pilatus, 'Öyleyse Mesih denen İsa'yı ne yapayım?' dedi. Hep bir ağızdan 'çarmıha gerilsin' dediler." İsa insanlığın günah-larının bedelini ödeyerek ilahi egemenliğinin kurulacağını ve tüm dünyaya yayılacağını biliyordu. O, Kurtarıcı olarak çalışacaktı ve ruhu hüküm sürecekti. Bir an geleceğe doğru baktı ve dünyanın dört bir yanından yükselen şu haykırışı duydu, "Dünyanın günahlarını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzusu'na bakın." Yahudiler ve ulusların arasında ayırım duvarının yıkılmasının ve tüm ulusların, dillerin

ve halkların kurtuluş mesajını duymalarının gerekli olduğu anda, bu yabancıların yüreğinde harmanlanması gereken iyi ürünler olduğunu gördü. Tüm yüreğiyle bunu beklediğini ve umutlarının eridiğini şu sözleriyle ifade etti: "İnsanoğlu'nun yüceltileceği saat geldi." Fakat bu yüceltilmenin nasıl olacağını asla aklından çıkarmadı. Ulusların katılımı O'nun yaklaşan ölümünden sonra devam edecekti. Dünya sadece O'nun ölümü sayesinde kurtulabilirdi. Bir buğday tanesi gibi Tanrı'nın Oğlu'nun da toprağa atılıp ölmesi; sonra tekrar yaşaması gerekiyordu.

İsa, kendi geleceğini onlara açıklarken öğrencilerinin anlayabilmesi için doğadan örnekler anlattı. Ölümüyle hizmetinin gerçek amacı yerine gelecekti. "Size doğrusunu söyleyeyim; buğday tanesi toprağa düşüp ölmedikçe yalnız kalır. Ama ölürse çok ürün verir." Buğday tanesi toprağa düşüp öldüğü zaman ürün verir. Aynı şekilde İsa'nın ölümü de Allah'ın Egemenliği için ürün verecekti. O'nun ölümü insanlığa yaşam getirecekti.

İnsanlar ürünün en iyi kısmını toprağa ekerek, tahıl stoklarını her yıl belli oranda korurlar. Tahıl tohumları Allah'ın gözetmesi için bir süre toprağın altında kalmalıdırlar. Daha sonra tahılın yaprakları, başaklar ve başakların içinde taneler belirmeye başlar; fakat tahıl toprağa ekilip gözden kaboluncaya dek bu gelişme gerçekleşmez.

Toprağa gömülen tohum ürün verir ve daha sonra elde edilen bu ürünün bir kısmı tekrar toprağa ekilir. Ekinin biçilmesi sonucunda da hasat toplanır. Aynı şekilde İsa'nın çarmıhtaki ölümü de sonsuz yaşam için ürün verecektir. Bu kurbanın ürünü olarak onlar, sonsuz çağlar boyunca yaşayacaktır.

Kendi hayatını koruyan tahıl tanesi asla ürün veremez ve tek başına kalır. İsa eğer isteseydi, kendisini ölümden kurtarabilirdi; fakat eğer bunu yapsaydı, yalnız kalır ve Allah'ın ailesine yeni çocuklar ka- zandıramazdı. Sadece kendi hayatını feda ederek insanlığa yaşam verebilirdi. Sadece ölmek için toprağa düşerek her ulustan, her dilden ve her soydan insanların Allah'a hizmet için bir araya geldiği o büyük hasadın oluşmasını sağlayan tohum olabilirdi.

İsa bunu şu sözlerle dile getirir: "Canını seven onu yitirir. Ama bu dünyada canını gözden çıkaran9onu sonsuz yaşam için koruyacaktır." İsa ile birlikte ürün veren işçiler ilk önce toprağa düşüp ölmelidirler. Yaşam dünyanın ihtiyacını karşılamak için saban izinin altına atılmalıdır. Bencillik ve kibre son verilmelidir. Kendini feda etme yasası kendini koruma yasasıdır. Çiftçi tahılını ekerek onu korur. Aynı şekilde insan yaşamında vermek, yaşamaktır. Korunacak olan yaşam, Allah'a hizmet etmek ve insanların yararına iyi işler yapmak için adanan yaşamdır. Bu dünyada İsa'ya hizmet etmek için kendi yaşamlarını feda eden, onu sonsuz yaşamda koruyacaktır.

İnsanın sadece kendisi için harcadığı yaşamı, tıpkı yenip tükenen tahıla benzer ve hiç kimseye bir fayda sağlamadan yok olup gider. İnsan sahip olduğu her şeyi kendisi için biriktirebilir; sadece kendisi için yaşayabilir, planlar yapabilir ve yalnızca kendisini düşünüyor olabilir. Fakat onun yaşamı böyle boş bir şekilde geçip gider ve sonuçta ne kendisine ne de diğer insanlara bir fayda sağlar. Kendisine hizmet eden bir yasa kendisini yok eden bir yasadır.

"Bana hizmet etmek isteyen ardımdan gelsin. Ben neredeysem o da orada olacaktır. Baba, bana hizmet edeni onurlandıracaktır." İsa ile birlikte çarmıhı taşıyanlar, O'nun yüceliğinin paydaşı olacaklardır. Öğrencilerinin de kendisi ile birlikte yüceltildiğini görmek İsa'nın yüreğini sevinçle doldurur. Onlar, İsa'nın büyük fedakarlığının ürünüdürler. O'nun kendi karakterinin ve ruhunun onların üzerindeki olumlu etkisi O'nun ödülüdür ve bu, daima O'nun sevinci olacaktır. Başkalarının yüreklerinde ve yaşamlarında kendi çalışmalarının ve fedakarlıklarının ürünleri görüldüğünde onlar da bu sevinci İsa ile birlikte paylaşacaklardır. Onlar İsa ile birlikte çalışırlar ve Allah tıpkı İsa'yı onurlandırdığı gibi onları da onurlandırır.

Ulusların katılımının bir belirtisi olan Greklerin mesajı İsa'ya hizmetinin bütününü hatırlattı. Gökyüzünde ilk hazırlandığı zamandan itibaren yaklaşan ölümüne kadar olan kurtarılış planını düşündü. Tanrı'nın Oğlu'nu sanki gizemli bir bulut sarmıştı. Yanındakiler, bulutun koyu karanlığını hissettiler. İsa derin bir şekilde düşünmeye başladı; sonunda acı dolu şu sözleriyle sessizlik bir anda sona erdi: "Şimdi yüreğim sıkılıyor. Ne diyeyim? 'Baba beni bu saatten kurtar' mı diyeyim?12İsa acı dolu kaseyi tadıyordu. Halkın önünde sanki çok büyük suç işlemiş ve bunun sonucunda korkunç bir şekilde ölümü hak etmiş ve Allah tarafından bile terk edilmiş biri gibi gösterileceğinden dolayı üzülüyordu. Karanlığın güçlerine karşı savaşı, insanların günahlarının ağır yükü ve Allah'ın günaha olan öfkesi O'nun bitkin düşmesine neden oldu. Yüzünü ölümün solgun rengi kapladı.

Babasının isteğine tamamen bağlıydı. "Ben bu amaç için bu saate geldim. Baba adını yücelt"dedi. Sadece İsa'nın ölümü ile Şeytan'ın egemenliği son bulabilirdi. İnsanlık sadece bu şekilde kurtarılabilir ve Allah'ın adı sadece bu şekilde yüceltilebilirdi. İsa bu acıyı çekmeye razı oldu ve bu büyük fedakarlığı yapmayı kabul etti. Göklerin Hakimi insanlığın günahlarını taşımak için bu büyük acıyı çekmeye razı oldu. "Baba adını yücelt" dedi. Bunun üzerine gökten bir ses geldi: "Adımı yücelttim ve yine yücelteceğim." Yemlikten, bu sözleri söylediği zamana dek İsa, tüm yaşamı boyunca Allah'ı yüceltmişti ve çok yakında çekeceği büyük acıda O'nun adını gerçekten yine yüceltecekti.

Gökten gelen ses duyulduğunda, sanki bir ateş duvarı gibi Yüce Allah'ın kolları O'nu sarmışçasına, buluttan aşağı bir ışık süzüldü. İnsanlar bu manzara karşısında şaşırdı ve korkuya kapıldı. Hiç kimse konuşmaya cesaret edemedi. Herkes sessiz bir şekilde İsa'ya bakıyordu. Allah'ın bu tanıklığından sonra bulut gökyüzünde dağıldı. İsa ile Allah arasındaki görülebilir ilişki bir süre sonra sona erdi.

Orada duran ve bunu duyan kalabalık "gök gürledi" dedi. Başkaları "bir melek O'nunla konuştu" dedi. Fakat Grekier o bulutu gördüler, sesi duydular, bunun ne demek olduğunu anladılar ve İsa'nın ilahiliğinin gerçekten de farkına vardılar. İsa onlara Allah tarafından gönderilen Kişi olarak göründü.

Allah'ın sesi, İsa'nın görevinin başlangıcındaki vaftizi sırasında ve görünümünün değiştiği dağda duyulmuştu. Daha farklı bir durumda ve daha kalabalık bir halk grubu tarafından üçüncü kez duyuldu. İsa, Yahudilerin durumu ile ilgili gerçeği açıklamıştı. Başlarına gelecek felakete

karşı onları son kez uyarmıştı. Tanrı şimdi Oğlu'nun görevini tekrar onayladı. İsrail'in reddettiği Kişi'yi kabul etti. İsa, Bu ses benim için değil; sizin içindir" dedi.İsa, Mesihliğini en belirgin kanıtıyla ve Allah'ın kendisine tanıklık etmesiyle Tanrı'nın Oğlu olduğunu açıkça göstermişti.

"Bu dünya şimdi yargılanıyor. Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak. Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim." Dünyanın krizi budur. "Ben insanlığın günahlarının bedelini ödediğimde dünya yükseltilecektir." Şeytan'ın insanların ruhu üzerindeki kontrolü yok edilecektir. İnsanlığın gözünde Allah'ın değeri tekrar yükseltilecektir ve Allah'ın kutsal halkından oluşan bir aile göksel mekanı miras alacaktır. Bu, İsa'nın ölümünün sonucunda gerçekleşecektir. Kurtarıcı, bu görkemli manzarayı derin bir şekilde düşünür ve birdenbire tüm dehşetiyle çarmıh gözlerinin önüne gelir.

Fakat kurtarılma işi sadece çarmıh ile gerçekleşmez. Allah'ın sevgisi tüm evrene gösterilir. Bu dünyanın egemeni dışarı atılır. Şey- tan'ın Allah'a karşı getirdiği suçlamaların yanlış olduğu açıkça görülür. Onun gökyüzüne ettiği hakaret sonsuza dek silinir. Meleklerle birlikte insanlar da Kurtarıcı'ya yaklaşır. "Ben yerden yukarı kaldırıldığım zaman bütün insanları kendime çekeceğim."

İsa bu sözleri söylerken çevresinde birçok kişi toplandı ve içlerinden biri şöyle dedi: "Kutsal Yasa'dan öğrendiğimize göre Mesih sonsuza dek kalacaktır. Nasıl oluyor da sen 'İnsanoğlu yukarı kaldırılmalıdır' diyorsun? Kimdir bu İnsanoğlu?" İsa, "Işık kısa bir süre daha aranızdadır. Karanlıkta kalmamak için ışığınız varken yürüyün. Karanlıkta yürüyen nereye gittiğini bilemez. Siz de ışık varken ışığa iman edin ki, ışığın oğulları olasınız" dedi.8Fakat gözlerinin önünde birçok mucize yapmasına rağmen O'na inanmadılar.

Daha önceden de O'na şu soruyu sormuşlardı: "Görüp, sana i- nanmamız için nasıl bir mucize yapacaksın?" İsa, birçok mucize gerçekleştirmişti; fakat onlar gözlerini kapamış ve kalplerini taşlaştır- mışlardı. Yüce Allah bu kez bizzat kendisi konuşmuştu. Bunun üzerine başka bir mucize yapmasını istemediler; fakat yine de O'na inanmadılar.

"Bununla birlikte Yahudi liderlerin çoğu İsa'ya iman etti; fakat Ferisiler yüzünden havra dışına atılmamak için bunu açıkça söyle- yemediler." Allah'ın nazarında iyi bir kul olmaktansa çevrelerindeki insanlar tarafından yüceltilmeyi yeğliyorlardı. Çevrelerindeki kişiler tarafından kendilerine yöneltilecek hakaretlerden ve eleştirilerden kaçınmak için İsa'nın sunduğu sonsuz yaşam önerisini reddettiler. Birçok kimse asırlardır aynı şeyi yapmaya devam etmektedir! İsa şu sözleriyle onlara seslenmektedir: "Canını seven onu yitirir. Ama bu dünyada canını gözden çıkaran21onu sonsuz yaşam için koruyacaktır." "Beni reddeden ve sözlerimi kabul etmeyen kişiyi yargılayacak biri var. O kişiyi son günde yargılayacak olan söylediğim sözdür."

Başlarına gelecek büyük felaketin zamanından haberi olmayanlara çok yazık! İsa, üzgün bir şekilde ve yavaş adımlarla tapınaktan ayrıldı.

Bu Bölüm Yuhanna 12:20-43'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 69. ZEYTIN DAĞI'NDA

İsa'nın, hahamlara ve liderlere, "Bakın eviniz ıssız bırakılacak." delmesi onların korkuya kapılmalarına sebep oldu. İsa'nın, bu sözleriyle ne demek istediğini düşünmeye başladılar. Görünmeyen bir tehlike onları tehdit ediyor gibiydi. Ulusun yüceliğini işaret eden o görkemli tapınak çok yakında yıkılacak ve bir harabeye mi dönecekti? Öğrenciler de yaklaşan felaketin farkındaydılar ve İsa'nın daha kesin açıklamalar yapmasını beklediler. İsa tapınaktan çıkıp giderken, öğrencileri tapınağı göstermek için O'nun yanına geldiler. Tapınağın taşları saf mermerden yapılmıştı. Bazıları son derece büyüktü ve bembeyaz renkleriyle muhteşem bir görüntü oluşturuyordu. Duvarın bir Bölüm ü Nebukadnessar'ın ordusunun akınına dayanmıştı. Mükemmel yapısı ile öylesine sağlam bir görüntüsü vardı ki, sanki tek bir taştan inşa edilmiş gibiydi. Öğrenciler, bu sağlam taşların nasıl yıkılabileceğini anlayamadılar.

İsa, tapınağın muhteşem görüntüsüne baktığında neler düşünmüştü? Şüphesiz önünde çok güzel bir manzara vardı; fakat üzgün bir şekilde şöyle dedi: "Binalar gerçekten de muhteşem. Siz bu duvarların yıkılmayacağını sanıyorsunuz; fakat benim sözlerimi dinleyin: 'Burada taş taş üstünde kalmayacak; hepsi yıkılacak!'"

İsa'nın sözlerini büyük bir kalabalık dinledi; fakat İsa, Zeytin Dağı'nda tapınağın karşısında otururken Petrus, Yakup, Yuhanna ve Andreya özel olarak kendisine şunu sordular: "Söyle bize bu dediklerin ne zaman olacak? Bütün bunların gerçekleşmek üzere olduğunu gösteren belirti ne olacak?" İsa, tapınağın yıkılması ile yargı günü hakkında ayrı ayrı açıklama yapmadı; bu olayı birlikte anlattı. Gelecekte gerçekleşecek olayları daha şimdiden öğrencilerine anlatmış olsaydı, öğrenciler buna dayanamazlardı. Onların üzülmemeleri ve korkuya kapılmamaları için bu iki olayı birlikte anlattı ve bu konu üzerinde düşünerek ne demek istediğini kendilerinin anlamalarını istedi. İsa, Kudüs'ün yıkılışından söz ettiğinde ilahi sözleriyle, Rab'bin, kötülüklerinden dolayı dünyayı cezalandıracağı; dünyanın, döktüğü kanı açıkça göstereceği ve öldürdüğü kurbanını artık gizleyemeyeceği o büyük hesap gününü işaret etti. İsa bu sözleri sadece öğrenciler için değil; bu dünyanın tarihindeki son olayları yaşayanlar için söylemişti.

İsa, öğrencilere dönerek şöyle dedi: "Sakın kimse sizi saptırmasın. Birçokları 'ben O'yum' diyerek benim adımla size gelecekler ve birçok kişiyi saptıracaklar." "Mucizeler gerçekleştirdiklerini iddia eden ve Yahudi ulusunun kurtuluş zamanının geldiğini söyleyen birçok sahte Mesih türeyecek. Onlar birçok kimseyi saptıracaklar." İsa'nın sözleri gerçekleşti. Ölümü ve Kudüs'ün işgal edilmesi arasındaki süre içinde birçok sahte mesih türedi. Fakat bu uyarı aynı zamanda günümüz insanı için de verildi. Kudüs'ün yıkılışından önceki aldatmacalar çağlar boyunca devam etmiştir ve günümüzde hala devam etmektedir.

"Savaş gürültüleri ve haberleri duyunca korkmayın. Bunların olması gerekiyor; fakat bu daha son değildir." Kudüs'ün yıkılışından önce insanlar sürekli birbirlerinden üstün olmaya çalıştılar. Hükümdarlar öldürüldü. Tahta geçeceği düşünülen kimseler hep öldürüldüler. Savaşlar ve savaş söylentileri vardı. İsa şöyle dedi: "Tüm bunların olması gerekiyor; fakat bu daha son (Yahudi

ulusunun sonu) değildir. Çünkü ulus ulusa, devlet devlete savaş açacak. Depremler ve kıtlıklar olacak. Bunlar büyük acıların başlangıcıdır."

İsa, "Yahudi liderler bu belirtileri gördüklerinde O'nun kutsal halkından olan kimselere zulmettikleri için bunun Allah tarafından verilen bir ceza olduğunu ve bu belirtilerin Mesih'in gelişini işaret ettiğini söyleyeceklerdir" dedi. Sakın buna kanmayın. Bunlar Allah'ın yargısının başlangıcıdır. Yahudiler günahın içinde kaybolmuş olduklarının farkında oldukları halde İsa'nın onları doğru yola getirmek için yaptığı çağrıyı reddetmişlerdi. Kendilerinin tutsaklıktan kurtuluşu olarak gördükleri belirtiler, aslında onların mahvoluşlarının belirtileriydi.

"O zaman sizi sıkıntıya sokacaklar ve öldürecekler. Adımdan ötürü tüm uluslar sizden nefret edecek. O zaman birçok kişi imandan sapacak. Birbirlerini ele verecek ve birbirlerinden nefret edecekler." Anne ve babalar, kendi çocuklarını; çocuklar da kendi anne ve babalarını ele verdiler. Birçok kimse kendi arkadaşlarını bile Yüksel Kurul'a teslim etti. Zulmedenler Yakup'u, Sefanya'yı ve İsa'nın yolundan giden diğer kimseleri öldürerek amaçlarına ulaştılar.

Allah, kendisine hizmet eden imanlı kullarıyla Yahudi ulusuna son bir kez günahtan dönme fırsatı verdi. Allah, onların tutuklanmalarında, çektikleri büyük acılarda ve hapsedilmelerinde tanıkları aracılığıyla kendisini açıkça gösterdi. Buna karşın yargıçlar onları ölüm cezasına çarptırdılar. Dünya o dürüst insanlara layık değildi. Yahudiler onları öldürmekle kalmayıp Tanrı'nın Oğlu'nu da çarmıha gerdiler. Aynı zulüm ve haksızlıklara günümüzde de devam edilecektir. Dini otoriteler özgürlüğü kısıtlayıcı yasalar çıkaracaklardır.

Sadece Allah'a ait olan hakkı kendilerinde göreceklerdir. Sadece Allah'ın kontrolü altında olması gereken vicdanı zorlayabileceklerini sanacaklardır. Buna şimdiden başlamışlardır. Bunu uygulamak isteyeceklerdir; fakat Allah buyruklarına uyan sadık halkının adına buna müdahale edecektir. Zulmün uygulandığı her olaya tanık olanlar, ya İsa'dan yana ya da İsa'ya karşı olmak için karar alacaklardır. Haksız yere zulüm görenlere sevgi ve şefkat duyanlar İsa'nın tarafında olacaklardır. Diğerleri ise O'na karşı olacaklardır; çünkü gerçeğin prensipleri onların kötü amaçlarına ulaşmalarını engelleyecektir. Birçok kimse bir zamanlar korudukları imanlarından dönerler. Kendi durumlarını güvenceye almak için zor durumlarda imandan dönenler sahte tanıklar olacaklar ve imanlı kardeşlerine ihanet edeceklerdir. İsa, ışığı reddedenlerin zalim davranışlarına karşı bizi uyarmıştır.

İsa, Kudüs'ün başına gelecek felaketin belirtilerini öğrencilerine açıkladı ve bu felaketten nasıl kurtulmaları gerektiğini onlara anlattı. "Kudüs'ün ordular tarafından kuşatıldığını görünce bilin ki, kentin yıkılacağı zaman yaklaşmıştır. O zaman Yahudiye'de olanlar dağlara kaçsın. Kentte olanlar dışarı çıksın. Tarlada olanlar da kente girmesin. Çünkü o günler yazılmış olanların tümünün gerçekleşeceği ceza günleridir." Bu uyarı kırk yıl sonra Kudüs'ün yıkılışını işaret ediyordu. İsa'nın yolundan gidenler bu uyarıyı dinlediler ve onlardan hiçbiri yok olmadı.

İsa sözlerine şöyle devam etti: "Dua edin ki kaçışınız kışa ya da Sebt gününe rastlamasın." Sebt'in yaratıcısı olan Kişi, onu asla ortadan kaldırmadı; tersine çarmıha kadar ona uydu. Sebt gününe O'nun ölümünden sonra da uyuldu. Sebt, O'nun ölümünden kırk yıl sonra bile hala

kutsallığını koruyacaktı. Öğrencileri kaçışlarının Sebt gününe rastlamaması için kırk yıl boyunca dua edeceklerdi.

İsa, Kudüs'ün yıkılışından, bu dünyanın tarihindeki zincirin son halkası olan büyük güne - Tanrı'nın Oğlu'nun tüm görkemi ve yüceliği ile geleceği güne kadar meydana gelecek olayları öğrencilerine hızlı bir şekilde anlattı. İsa, bu iki olay arasındaki karanlık yüzyıllar boyunca takipçilerinin göz yaşı dökeceklerini, büyük acılar çekeceklerini ve suçsuz yere öldürüleceklerini açıkça gördü. "Çünkü o günlerde öyle korkunç bir sıkıntı olacak ki, dünyanın başlangıcından beri öylesi olmamış, bundan sonra da olmayacaktır. O günler kısaltılmamış olsaydı, hiç kimse kurtarılamazdı; fakat seçilmiş olanlar uğruna o günler kısaltılacak." Bin yıldan fazla bir süre boyunca İsa'nın yolundan gidenlerin başına dünyanın daha önce tanık olmadığı ölçüde büyük felaket-ler gelecekti. O'nun izinden giden milyonlarca imanlı kişi öldürülecekti. Allah, halkını korumak için yardım elini uzatmasaydı, onların hepsi de yok olup gidecekti. "Fakat seçilmiş olanlar uğruna o günler kısaltılacaktır."

Rab, şu sözleriyle ikinci gelişini işaret ediyor: "Eğer o zaman biri size: 'Mesih işte burada ya da işte şurada' derse ona inanmayın. Çünkü sahte mesihler ve sahte peygamberler türeyecek; onlar mucizeler ve harikalar yaratacaklar. Öyle ki ellerinden gelse seçilmiş olanları saptıracaklar. Ama siz dikkatli olun. İşte size her şeyi önceden söylüyorum. Bunun için size 'İşte Mesih çölde' derlerse gitmeyin. 'Bakın iç odalarda' derlerse inanmayın. Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi doğudan çıkıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır." Kudüs'ün yıkılışının belirtilerinden biri olarak İsa şöyle demişti: "Birçok sahte peygamber türeyecek ve birçoklarını saptıracaklar." Birçok sahte peygamber türedi, halkı kandırarak çöle yönelttiler. Mucizevi güce sahip olduklarını iddia eden büyücüler ve sihirbazlar halkı peşlerinden ıssız dağlık alanlara sürüklediler. Fakat bu peygamberlik son günler için de bildirilmişti. Bu belirti ikinci gelişin işareti olarak veriliyor. O'nun öğrencilerini kandırmak için şimdi bile sahte peygamberler ve büyücüler çeşitli belirtiler ve mucizeler gösteriyorlar. Şu haykırışı bugün bile duymuyor muyuz?: "Bakın işte Mesih çölde." Mesih i bulmak umuduyla binlerce kişi çöle akın etmedi mı? insanlar, ölen kişilerin ruhlarıyla iletişim kurduklarını iddia ettikleri toplantılarda şunu haykırmadılar mı?: "Bakın! İşte O, şimdi iç odalarda." Ruhçulu- ğun asıl iddiası da budur. Fakat İsa, bu konuda ne söylemiştir? "Onlara inanmayın! Çünkü İnsanoğlu'nun gelişi doğudan çıkıp batıya kadar her taraftan görülen şimşek gibi olacaktır.

Kurtarıcı, gelişinin belirtilerini veriyor ve ayrıca bu ilk belirtilerin ne zaman ortaya çıkacağını bildiriyor. "O günlerde o sıkıntıdan sonra güneş kararacak, ay ışığını vermez olacak, yıldızlar gökten düşecek ve göksel güçler sarsılacak." O zaman İnsanoğlu'nun bulutlar içinde büyük güç ve görkemle geldiğini görecekler. İnsanoğlu o zaman meleklerini gönderecek. Onlar seçtiklerini yeryüzünün bir ucundan öbür ucuna kadar dört yelden alıp bir araya toplayacak.

İsa, papalığın büyük zulmünün sonunda güneşin kararacağını, ayın artık ışığını vermeyeceğini ve ardından yıldızların gökten düşeceğini söyledi ve şöyle ekledi: "İncir ağacından ders alın. Dalları filizlenip yapraklarını sürünce, yaz mevsiminin yakın olduğunu

anlarsınız. Aynı şekilde bu olayların gerçekleştiğini gördüğünüzde, bilin ki İnsanoğlu yakındır, kapıdadır."

Mesih, gelişinin belirtilerini vermiştir. O'nun çok yakında, kapıda olduğunu bileceğimizi bildirir. Bu belirtileri görenler hakkında şöyle der: "Bütün bunlar olmadan bu kuşak ortadan kalkmayacak." Bu belirtiler ortaya çıkmıştır. Şu an Rab'bin gelişinin çok yakında gerçekleşeceğini biliyoruz. İsa şöyle dedi: "Gök ve yer ortadan kalkacak; fakat benim sözlerim asla ortadan kalkmayacak."

Mesih bulutlar içinde görkemli bir şekilde gelecektir. Parıldayan bir melekler topluluğu O'na eşlik edecektir. O, ölüleri diriltmek ve yaşayan kutsalları görkemden görkeme taşımak için gelecektir. O'nu seven ve buyruklarını yerine getirenleri onurlandırmak ve beraberinde götürmek için gelecektir. İsa, onlar, ve verdiği vaadi unutmamıştır. Allah'ın kutsal ailesi bir araya gelecektir. Ölülerimize baktığımızda borazanın çalacağı sabahı - "ölülerin çürümez olarak dirilecekleri sabahı düşünebiliriz." Kısa bir süre sonra Kral'ı tüm görkemiyle göreceğiz. O, bizim göz yaşlarımızı silecek ve bizi "kendi yüce huzuruna büyük sevinç içinde lekesiz olarak çıkaracak." Bu yüzden gelişinin belirtilerim verdiğinde İsa şöyle dedi: "Bu olaylar gerçekleşmeye başlayınca doğrulun ve başlarınızı kaldırın. Çünkü kurtuluşunuz yakın demektir."

Fakat Mesih, geleceği günü ve saati belirtmemiştir. İkinci gelişinin gününü ve saatini kendisinin bildiremeyeceğini öğrencilerine açıkça belirtmiştir. Eğer bunu söyleyebilecek durumda olsaydı, kendisinin bunu bildirmesi için, öğrencilerini sürekli bir bekleyiş içinde olmaya yöneltmezdi. Rab'bin ikinci gelişinin gününü ve saatini bildiğin. iddia edenler vardır. Onlar gelecekle ilgili çok kesin konuşurlar; fakat Isa, bu gibi kimseleri daha önceden uyarmıştır. Mesih'in ikinci geliş zamanını tam olarak yalnızca Allah bilir.

İsa, ikinci gelişindeki dünyanın durumunu işaret ederek sözlerine devam etti: "Nuh'un günlerinde nasıl olduysa, İnsanoğlu'nun gelişinde de öyle olacak. Nuh'un gemiye bindiği güne dek, tufandan önceki günlerde insanlar yiyip içiyor, evlenip evlendiriliyorlardı. Tufan gelip hepsini silip süpürünceye dek başlarına geleceklerden habersizdiler. İnsanoğlu'nun gelişi de böyle olacak." İsa burada herkesin kendisini bu güne hazırlaması için yüzyıllık ya da bin yıllık geçici bir süreden söz etmiyor. İnsanoğlu'nun gelişinde dünyanın durumunun tıpkı Nuh'un günündeki gibi olacağını bildiriyor.

Nuh'un zamanında dünyanın durumu nasıldı? "Rab baktı, yeryüzünde insanın yaptığı kötülük çok, aklı fikri hep kötülükte." Yeryüzünde yaşayanlar O'nun kutsal isteğini yerine getirmeyi reddederek Allah'tan uzaklaştılar. Kutsal olmayan kendi sapkın düşüncelerine göre hareket ettiler. Kendi kötülükleri yüzünden yok olup gittiler. Günümüzde de dünya yine aynı yolu izlemektedir. O zamandan beri göze çarpan bir gelişme göstermemiştir. Allah'ın yasasını hiçe sayanlar dünyayı kötülüklerle doldurmaktadırlar. Onların bahisleri, at yarışları, kumarları, israfları, ahlâksızlıkları ve ölçüsüz tutkuları dünyadaki dürüstlüğü yok etmektedir.

Kudüs'ün yıkılışını bildiren peygamberlikte İsa şöyle dedi: "Kötülüklerin çoğalmasından dolayı birçoklarının sevgisi soğuyacak. Fakat sonuna kadar dayanan kurtulacaktır. Göksel Egemenliğin bu müjdesi tüm uluslara tanıklık etmek üzere tüm dünyaya duyurulacak ve son, o zaman gelecektir." Bu peygamberlik gerçekleşecektir. O günkü kötülük bugünkü nesil tarafından aynı şekilde sürdürülmektedir. Bu, Müjde'nin duyurulmasıyla ile ilgili peygamberlik ile de böyledir. Kudüs'ün yıkılışından önce Pavlus Kutsal Ruh'un esinlemesiyle Müjde'nin "gök altındaki tüm yaratılışa duyurulacağım" bildirdi.Müjde şimdi, "insanoğlu'nun" gelişinden önce "her ulusa, her kavme, her dile ve her halka" iletilmelidir."Tanrı, dünyayı atadığı Kişi aracılığıyla yargılayacağı günü saptamıştır." İsa bize o günün ne zaman geleceğini bildirir. Tüm dünyanın iman edeceğini bildirmez; fakat "Göksel Egemenliğin bu müjdesinin tüm uluslara bir tanıklık olmak üzere bütün dünyada duyurulacağını ve sonun o zaman geleceğini"bildirir. Müjdeyi dünyaya duyurarak Rab'bimizin dönüşünü çabuklaştırmak bizim elimizdedir. "Rab'bin gününü bekleyip o günün gelişini çabuklaştırarak kutsallık içinde yaşamalı ve Tanrı yolunu izlemelisiniz." İsa'nın topluluğu, Rab'bin buyurduğu görevi yerine getirseydi, bundan önce tüm dünya uyarılırdı ve Rab İsa, dünyamıza güç ve görkem içinde gelirdi.

Gelişinin belirtilerini verdikten sonra İsa şöyle dedi: "Tüm bunların gerçekleştiğini gördüğünüzde Allah'ın Egemenliğinin yakın olduğunu bilin." Allah insamları her zaman yaklaşan felaketlere karşı, uyarmıştır O'nun mesajını imanla kabul eden ve buyruklarını uyanlar O'na itaat etmeyen ve uyanların, dinlemeyenlerin başlarına gelen bu felaketlerden kurtulmuşladır. Rab Nuh'a Bütün ailenle birlikte gemiye bin dedi, Çünkü bu kuşak içinde yalnız seni doğru buldum. Nuh itaat etti ve kurtuldu. Lut'a şu mesaj geldi: "Hemen buradan uzaklaş; çünkü Rab bu kenti yok etmek üzere." Lut, gökyüzü elçilerine sığındı ve kurtuldu. Aynı şekilde İsa'nın öğrencilerine de Kudüs'ün yıkılışıyla ilgili uyarı verilmişti. Yaklaşan felaketin belirtilerini görenler şehirden uzaklaştılar ve kurtuldular. Bizlere İsa'nın ikinci gelişinin ve dünyanın üzerine gelecek olan felaketin belirtileri veriliyor. Bu uyarıyı dikkate alanlar kurtulacaklardır.

O'nun geliş zamanını tam olarak bilmediğimiz için dikkatli olmamız buyruluyor. "Efendileri geldiğinde uyanık bulunan kölelere ne mutlu." Rab'bin gelişini dikkatle bekleyenlerin bu bekleyişleri boş yere değildir. İsa'nın gelişinin beklentisi insanların Allah'tan ve O'nun günaha karşı vereceği yargıdan korkmalarını sağlayacaktır. O'nun lütuflarını reddetmenin ne kadar büyük bir günah olduğunu onlara gösterecektir. Rab'bin gelişini bekleyenler gerçeğe bağlı kalarak ruhlarını arındırırlar. Rab'bin gelişini özlemle bekleyerek O'na hizmet etmek için birlikte çalışırlar. Rab'bin gelişinin yaklaştığını bildiklerinden dolayı insanlığın kurtuluşunu sağlamak için gökyüzü elçileriyle birlikte çalışırlar. Onlar Rab'bin ev halkına yemek paylarını vaktinde veren sadık hizmetkarlardır. Onlar özellikle şimdi uygulanabilir olan gerçeği bildirmektedirler. Hanok, Nuh, İbrahim ve Musa'nın kendi zamanlarında gerçeği bildirdikleri gibi, İsa'nın öğrencileri de kendi nesillerine önemli uyarıları bildireceklerdir.

İsa başka bir örnek daha verir: “Kötü uşak kendi kendine ’efendim gecikiyor derse ve kadın erkek diğer hizmetkarları dövmeye, yiyip içip sarhoş olmaya başlarsa, efendisi onun hiç beklemediği bir anda ve beklemediği bir saatte gelecek,”

Kötü uşak “efendim gecikiyor” der; fakat İsa’nın gelmeyeceğini söylemez. O’nun ikinci kez geleceği düşüncesini göz ardı etmez; fakat hareketleri ve sözleriyle Rab’bin gelişinin geciktiğini bildirir. Rab’bin yakında geleceğine diğer insanların da inanmamasını sağlamaya çalışır. Başkalarının da Rab’bin gelişinin geciktiğini düşünmesine neden olur. Onların gözleri dünyasal değerlerden ve zevklerden başka hiçbir şey görmez. Dünyasal hırslar onların düşüncelerini esir alırlar. Kötü uşak sarhoşlarla birlikte yiyip içmeye başlar ve kendini tamamen dünyasal zevklere kaptırır. Diğer uşakları öldürmeye başlar. Efendisine bağlı olan uşakları suçlar ve onlara zulmeder. Dünyasal arzular ve hırslar onu artık tamamen kontrol altına almıştır. Korkunç bir sona doğru sürüklenmektedir. Dünyasal tutkuları onu tuzağa düşürmüştür. Efendisi onun hiç beklemediği bir anda ve beklemediği bir saatte gelecek, onu şiddetle cezalandıracak ve onu imansızlarla bir tutacaktır.”

“Bunları yerine getir, tövbe et! Eğer uyanmazsan, ben hırsız gibi geleceğim. Sen hangi saatte geleceğimi hiç bilemeyeceksin.” Mesih’in gelişi sahte öğretmenleri şaşırtacaktır. Onlar “esenlik ve güvenlikten” söz ederler. Kudüs’ün yıkılışından önceki hahamlar ve din bilginleri gibi onlar da kilisenin, dünyasal refaha ve görkeme kavuşmasını arzularlar. Çağların belirtilerinin bunu önceden gösterdiğini söylerler. Fakat bu konuda Kutsal Kitap ne der? “Ani bir yıkıma uğrayacaklar ve kaçamayacaklar.” Yeryüzünde yaşayan herkesin üzerine Allah’ın günü ansızın gelecektir.

Kötülük ve inançsızlıkla dolu olan dünya adeta geçici bir güvenlik içinde uyumaktadır. İnsanlar, Rab’bin gelişini göz ardı etmektedirler. Kendilerine yapılan uyarılara gülüp geçerek, “Her şey yaratılışın başlangıcında olduğu gibi duruyor” diyerek alay etmektedirler. “Yarın da tıpkı bugün gibi, hatta bugünden daha bereketli olacak”demektedirler. Gittikçe daha da fazla zevk düşkünü haline gelmektedirler. Fakat İsa şöyle der: “İşte bir hırsız gibi geliyorum.” Dünya alaycı bir şekilde “Rab’bin gelişi ile ilgili vaat ne oldu?” diye sorduğunda belirtiler gerçekleşecektir. Onlar “esenlik ve güvenlik” diye haykırırken ansızın yıkıma uğrayacaklardır. İnsanlar gerçekle alay edip onu reddettiklerinde ,ş yaşamında ahlâktan uzaklaşıp sadece para hırsına yöneldiklerinde ve öğrenciler her şeyi öğrenmeyi heves ettikleri halde Kutsal Kitap a ilgi göstermediklerinde, İsa ansızın gelecektir.

Dünyada her konuda aşırılığa gidilmektedir. Çağların gösterdiği belirtiler, felaketin yaklaştığını işaret etmektedir. Meydana gelecek felaketlerin belirtileri önceden görülmektedir. Allah’ın Ruh’u dünyadan çekilmekte, deniz ve karadan gelen felaketler birbirini izlemektedir. Bunlar fırtınalar, depremler, yangınlar, seller ve dünyada uygulanan şiddet olaylarıdır. Gelecekte ne olacağını kim bilebilir? Yeryüzünde- neresi güvenlidir? Yeryüzünde hiçbir yer başka bir yerden daha güvenli değildir, insanlar sürekli kendi seçtikleri yolda yürümek istemektedirler. Liderlerinin hareketlerini gözler ve onlara uyarlar. Fakat diğer yandan

Rab'bimizin gelişi için çalışan, bunu bekleyen ve gözlem-leyenler de vardır. Bu grubun dışındakiler ise, ilk büyük sapkınlığın izlerine kendilerini kaptırırlar.

Çok az kimse çekinmemiz gereken bir cehennem ve kazanmamız gereken bir cennet olduğuna kalpten inanır Kriz yavaş yavaş üzerimize doğru gelmektedir. Güneş tüm parlaklığıyla gökyüzünde Allah'ın görkemini gösterir. İnsanlar halâ yeme içme ve dünyasal zevkler peşindedirler. Tüccarlar alıp satmaktadırlar insanlar en yüksek konuma kendilerinin sahip olabilmesi uğruna bir-birlerine zulmetmektedirler. Zevk düşkünleri; tiyatroları, at yarışlarının düzenlendiği hipodromları ve kumarhaneleri doldurmaktadırlar, insanlık zevk peşinde koşarken sınanma süresi yavaş yavaş sona ermektedir. Bu süre sona ermeden önce alınması gereken kararlar çok önemlidir. Şeytan, bu sürenin kısa olduğunu bilir. Şeytan, bu süre sona erinceye ve lütuf kapısı sonsuza dek kapanıncaya kadar insanları kandırmak için tüm gücüyle uğraşır.

Rab, asırlar önce Zeytin Dağ'ı üzerindeyken bizi uyarmıştır: "Kendinize dikkat edin! Yürekleriniz sefahat, sarhoşluk ve bu yaşamın kaygılarıyla ağırlaşmasın. O gün, üzerinize bir tuzak gibi aniden inmesin. Çünkü o gün bütün yeryüzünde yaşayan herkesin üzerine gelecektir. Her an uyanık durun. Gerçekleşmek üzere olan bu olaylardan kurtulabilmek ve İnsanoğlu'nun önünde durabilmek için dua edin "

Bu Bölüm Matta 24; Markos 13; Luka 21:5-38'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 70. "ENBASIT KARDEŞIMDEN BILE..."

"İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince, görkemli tahtına oturacak. Ulusların hepsi O'nun önünde toplanacak, O da koyunları keçilerden ayıran bir çoban gibi, onları birbirinden ayıracak." İsa Zeytin Dağı'nda söylediği bu sözlerle öğrencilerine son yargı günü hakkında açıklamalarda bulundu. Uluslar O'nun önünde toplandığında iki grup olacaktır. Onların sonsuz kaderi, yaptıkları ya da yaşamı boyunca acı çekenleri ve yoksulları temsil eden İsa için yapmayı ihmal ettikleri şeylere göre belirlenecektir.

İsa o gün onların kurtuluşları uğruna kendi yaşamını feda ettiği büyük görevi göstermez; sadece onların kendisi için yaptığı sadakat dolu işi gösterir. O zaman İsa, sağındaki kişilere şöyle diyecektir: "Sizler, Babamın kutsadıkları gelin! Dünya kurulduğundan beri sizin için hazırlanmış olan egemenliği miras alın! Çünkü acıkmıştım, bana yiyecek verdiniz. Susamıştım, bana içecek verdiniz. Yabancıydım, beni içeri aldınız. Çıplaktım, beni giydirdiniz. Hastaydım benimle ilgilendiniz. Zindandaydım, yanıma geldiniz." Doğru kişiler O'na şu soruyu sorduklarında, "Rab, biz seni ne zaman aç görüp doyurduk ya da susamış görüp içecek verdik?" İsa onlara şöyle cevap verdi: "Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı benim için yapmış oldunuz."

İsa öğrencilerine, tüm ulusların onlardan nefret edeceğini ve onlara zulmedileceğim söylemişti. Birçoğu evlerinden dışarı sürülecek ve yoksullaşacaktı. Birçoğu hastalık ve yoksulluktan dolayı büyük acılar çekecek ve hapsedilecekti. O'nun uğruna evini ve arkadaşlarını terk edenlere İsa, bu yaşamda yüz katını vaat etti. Şimdi kardeşlerine yardım edenlere özel bir lütuf sağladı. Benim adıma acı çeken herkeste beni göreceksiniz dedi. Bana yardım ettiğiniz gibi onlara da yardım edeceksiniz. Bu sizlerin benim öğrencilerim olduğunuzun kanıtıdır Gökyüzü ailesinde doğan herkes Rab'bimizin kardeşidir İsa'nın sevgisi ailenin fertlerini birbirine bağlar ve bu sevgi her nerede gösterilirse, insanların arasında ilahi bir bağ kurulur. "Seven herkes Allah'tan doğmuştur ve Allah'ı tanır."

İsa'nın, son yargı gününde buyruk verdiği insanlar belki çok fazla bilgili değildiler; fakat O'nun buyruklarına uydular. Kutsal Ruh'un etkisiyle onların çevresindeki kişilere lütuf verildi. Ulusların arasında bile yaşam sözünü henüz duymadan önce, kendi yaşamlarını riske atarak Müjde'yi yayanlara yardım edenler vardı. Onların arasında bilmeden Allah'a ibadet edenler vardı. Kendilerine insani elçilerle ışık ulaştırılmayanlar yok olmayacaklardır. Allah'ın yazılı yasasını bilmedikleri halde onun sesini doğada duymuşlar ve yasanın gerektirdiklerini yerine getirmişlerdir. Yaptıkları işler, Kutsal Ruh'un onların kalplerine ulaştığını ve onların Allah'ın çocukları olduğunu doğrular.

Uluslar, Kurtarıcı'nın şu sözlerini duyduklarında ne kadar şaşıracak ve memnun olacakladır: "Bu en basit kardeşlerimden biri için yaptığınızı benim için yapmış oldunuz." Kendisinin yolundan gidenle-rin bu şaşkınlık ve sevinç dolu bakışlarını görmek Rab'bi ne kadar da mutlu eder!

Fakat İsa'nın sevgisi hiçbir halk sınıfı ile sınırlı değildir. Bizlerin de gökyüzü ailesinin birer fertleri olabilmemiz için O, kendisini insanlık ailesinin tüm çocuklarıyla özdeşleştirir. İsa, yeryüzündeki insanlık ailesinin bir ferdi oldu. O İnsanoğlu'dur; dolayısıyla Adem'in her oğlunun ve kızının kardeşidir. O'na iman edenlerin, kendilerini çevrelerindeki yok olup giden dünyadan ayrı hissetmemeleri gerekir. Onlar büyük insanlık ailesinin bir parçasıdırlar; ve Allah onları hem günahkarların hem de kutsalların kardeşleri olarak görür. İsa'nın sonsuz sevgisi yanlış yoldaki ve günahkar insanları da kucaklar, yanlış yoldaki bir kişiyi doğru yola getirmek için çaba harcanır ve lütuf dolu her hareket ona yapılmış gibi kabul edilir.

Gökyüzü melekleri kurtuluşu miras alacak olanlara yardım etmeleri için gönderilmiştir. Bizler şimdi onların kim olduklarını ve sonunda kutsalların mirasından kimlerin pay alacağını bilmeyiz; gökyüzü melekleri yeryüzünde acı çekenlere yardım etmek, tehlikede olanlar, korumak ve insanların kalplerinin İsa'ya ulaşmalarını sağlamak için çaba harcarlar. Acı çeken bu insanlardan hiçbiri ihmal edilmez Allah, yarattığı insanlar arasında ayırım yapmaz ve hepsine aynı ölçüde ilgi İsa'nın acı çeken ve yoksul insanlarına kapınızı açtığınızda kutsal melekleri de içeriye almış olursunuz. Onlar evinize kutsal bir ortam ve neşe getirirler. Onlar gökyüzünden övgü dolu ezgilerle gelirler ve göklerde yanıtları yankılanır. Her merhametli davranışla orada ezgiler duyulur. Allah'ın nazarında bu fedakar kullarının değeri büyüktür.

Acı çeken ve yoksul insanların kişiliğinde O'nu reddeden İsa'nın sol yanındakiler, işledikleri suçun bilincinde değildiler; Şeytan onların gözlerini kör etmişti. Diğer kardeşlerine karşı yerine getirmeleri gereken görevleri anlayamamışlardı. Sadece kendilerini düşünmüşler ve başkalarının ihtiyaçlarıyla ilgilenmemişlerdi. Allah zenginlere, sahip oldukları varlığı yoksul ve acı çekenlere yardım etmeleri için vermiştir; fakat onlar çoğu kez başkalarının ihti-yaçlarıyla ilgilenmezler. Kendilerini yoksul kardeşlerinden ustun görürler. Kendilerini onların yerine koymazlar. Yoksulların çektikleri acıları anlamazlar; onların yüreklerindeki merhamet tükenmiştir. Lüks evlerde ve büyük kiliselerde yoksullardan uzak dururlar; Allahın, onlara yoksullara ve düşkünlere yardım etmeleri için verdiği imkanları kendi bencillikleri ve hırsları doğrultusunda kullanırlar. Yoksullar, Allah'ın sonsuz lütfü ve merhametiyle ilgili bilgiden sürekli yoksun bırakılırlar; onlar yaşamlarını çekilmez hale getiren yoksulluğa katlanmak zorunda bırakılırlar. Çoğu kez kıskançlığa ve kötü düşüncelere teşvik edilirler. Yoksulluk acısı çekmeyenler çoğu kez yoksullara kotu davranıp onları zavallı kişiler olarak görürler.

İsa bütün bu olup bitenleri görür ve şöyle der: "Sokaklarda aç susuz bir yabancı gibi kentten kente dolaşan, hasta olan ve hapsedilen bendim. Sizler zengin sofralarınızda, ben sokaklarda aç dolaşıyordum. Sizler lüks evlerinizde konfor içinde yaşarken, benim kalacak bir yerim bile yoktu. Sizlerin gardırobu birbirinden gösterişli giysilerle doluyken, benim giyecek hiçbir şeyim yoktu. Sizler zevk ve sefa içindeyken ben zindanda acı çekiyordum. Açlık çeken yoksullara bir parça ekmek verdiğinizde ya da soğuktan korunmaları için giysinizi onların üzerine örttüğünüzde bunları Rab'bin yüceliği için yaptığınızı hatırladınız mı? Tüm yaşamınız boyunca acı çeken bu insanların kişiliğinde ben sizlerin yanındaydım; fakat siz beni aramadınız. Benimle birlikte olmak istemediniz. Ben sizi tanımıyorum!"

Birçok kimse İsa'nın yeryüzündeki yaşamı boyunca bulunduğu yerleri ziyaret etmenin, geçtiği yoldan yürümenin, öğrencilerine dersler vermeyi sevdiği göl kıyısına, sık sık dinlenmek ve dua etmek için gittiği vadi ve tepelere bakmanın büyük bir ayrıcalık olduğunu düşünür; oysa Isa'nın izlerini görmek için bizler aslında Nasıra Kefernahum ve Beytanya'ya gitmeliyiz. Hasta yatağının yanında, yok-sulların yaşadığı sokaklarda, büyük şehrin kalabalık caddelerinde ve insanların yüreğinin teselliye ihtiyacı olan her yerde O'nun ayak izlerini görebiliriz. İsa'nın yeryüzündeyken izlediği yolu takip etmeliyiz. Herkes diğer insanların yararı için yapacak bir şey bulabilir. İsa şöyle demişti: "Yoksullar her zaman aranızdadır." Milyonlarca kişi cehaletin zincirlerine bağlı bir şekilde yok olmayı beklerken, İsa'nın gösterdiği kadar büyük bir sevgiyi onlara başka hiçbir kimse göstermemiştir. Eğer onlarla yer değiştirsek bizim için ne yapmalarını isterdik? Bizler gücümüz yettiğince onlara yardım etmeliyiz. Her birimiz Isa'nın yaşam ilkesine göre yaşamalı ve ona göre karar vermeliyiz: "insanların size nasıl davranmasını istiyorsanız, siz de onlara övledavranın."

Kurtarıcı tüm yaşamı boyunca yoksul ve acı çekenlere yardım e- den kimselerden oluşan bir topluluk kurmak için çalıştı. İnananların bazıları yoksul ya da eğitim görmemiş kimseler olabilir; buna karşın onlar evlerinde, yaşadıkları çevrede ve kendilerine uzak olan bölgelerde izleri sonsuza dek kalıcı olan ve diğer insanların yararına isler yapabilirler. Birçok öğrencinin Hıristiyan alfabesinin tek bir harfinden ileri gi- dememesinin ve hiçbir gelişme gösterememesinin sebebi bu işin ihmal edilmesinden kaynaklanır. İsa onlara, "Günahlarınız bağışlandı" dediğinde yüreklerinde parlayan ışığı, başkalarına yardım ederek canlı tutabilirler. Genç insanlar için çoğu zaman bir tehlike kaynağı olan hareketlilik ve enerji, Allah'ın nimetlerinin ırmak gibi akacağı kanallara doğru çevrilebilir. Başkalarının yararına işler yapıldığında gurur yok olur.

Başkalarına yardım edene de Kurtarıcı yardım edecektir. Onlar kendileri yaşam suyundan içecekler ve susuzluklarını gidereceklerdir. Onlar, yaşamları boyunca değişik zevklerin ve heyecanların peşinde koşmayacaklardır ve düşündükleri tek şey insanların kurtuluşu için çalışmak olacaktır. Çevrelerindeki insanlarla iyi ilişkiler kuracaklardır. Kurtarıcı'nın sevgisi onları bütünleştirecektir.

Allah ile birlikte çalışan kişiler olduğumuzun farkında olduğumuzda, O'nun vaatleri göz ardı edilmez. Bu vaatler yüreklerimizi yakacak dudaklarımızı tutuşturacaktır. Bilgisiz, disiplinsiz ve asi insanları yola getirmesi için Musa'yı çağırdığında Allah ona şöyle dedi. Kuşkun olmasın, ben seninle olacağım." "Varlığım sana eşlik edecek. Seni rahata kavuşturacağım." Bu vaat yoksul ve acı çeken insanlara yardım eden herkes için verilmiştir. Allah bizlere sonsuz sevgisini gösterirken, kutsal ailesinin birer ferdi olmamız için bu sevgiyi bir tohum gibi yüreğimize ekmeyi arzular ve bunun için kendisiyle bütünleşmemizi ister, "Sizi sevdiğim gibi siz de birbirinizi sevin." Bizler de dünyayı O'nun sevdiği kadar sev- sek, üzerimize düşen görevi yerine getirmiş oluruz. Bizler gökler için hazırız; çünkü gökler kalbimizde yer almaktadır.

"Adaletsizce ölüme götürülenleri kurtar; ölmek üzere olanları esirge. 'İşte bunu bilmiyorduk' desen de, insanın yüreğindekini bilen sezmez mi? Senin canını koruyan anlamaz mı? Ödetmez

mi herkese yaptığını?" Son yargı gününde İsa için çalışmayanlar ve sadece kendi çıkarları için yaşayanlar kötülük yapanlarla aynı hükmü alacaklardır. Kurtarıcı herkese güven verir ve onlara sorar: Nerede sana emanet edilen sürü? Övündüğün güzel kuzular nerede? Yetiştirdiğin kişi-leri Rab başına yönetici atayınca ne diyeceksin?" Bu Bölüm Matta 25:31-46'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 71. HIZMET ETMEK İÇIN

İsa, öğrencileriyle birlikte Kudüs'teki bir evin üst katında oturuyordu. Fısıh'ı kutlamak için bir araya gelmişlerdi. Kurtarıcı bu bayramı Onikiler ile birlikte kutlamayı istiyordu. Zamanının dolduğunu biliyordu; O, kendisi Fısıh Kuzusu'ydu ve Fısıh yemeğinin yenildiği gün kurban edilecekti. Acı kasesini içmek üzereydi; çok yakında son büyük acıyı çekecekti. Önünde çok az bir zaman kalmıştı ve bu kısıtlı zamanı çok sevdiği öğrencilerinin yararı için kullanacaktı.

İsa, "hizmet edilmek için değil;" tersine diğer insanlara hizmet etmek için"tüm yaşamı boyunca bencillikten uzak durdu. Bu, O'nun tüm davranışlarında açıkça görüldü. Fakat öğrenciler, henüz bunu kavrayamamışlardı. Son Fısıh yemeğinde İsa, bu dersi onların düşüncelerine ve yüreklerine yerleştirecek bir örnekle açıkladı. Öğrencileriyle birlikteyken İsa'nın yüreği sevinçle doluyordu. Fısıh'ı birlikte kutlamalarının özel bir anlamı ve önemi vardı; fakat İsa'nın yüreğini bu kez derin acılar kaplamıştı. O'nun bu üzüntülü hali adeta yüzünden okunuyordu. Evin yukarı odasında birlikte otururken öğrencileri, O'nun üzgün ve derin bir düşünceye dalmış olduğunu fark ettiler. Her ne kadar sebebini bilmeseler de öğrencileri O'nun bu sıkıntısını hafifletmeye çalıştılar.

Sofranın etrafında toplandıklarında İsa onlara üzgün bir ses tonuyla şöyle dedi: "Ben acı çekmeden önce bu Fısıh yemeğini sizlerle birlikte yemeyi çok arzulamıştım. Size şunu söyleyeyim; Fısıh yemeğini Allah'ın Egemenliğinde yetkinliğe erişinceye dek bir daha yemeyeceğim." Sonra kaseyi alarak şükretti ve "Bunu alın, aranızda bölüşün" dedi. "Allah'ın Egemenliği gelinceye dek asmanın bu ürününden içme-yeceğim."

İsa dünyadan ayrılıp Babasının yanma gitme zamanının geldiğini biliyordu. Yeryüzünden ayrılsa da insanlığa duyduğu sevgi asla tü-kenmeyecekti. Şimdi çarmıhın gölgesindeydi ve yüreğini derin acılar kaplamıştı. Kendisine ihanet edileceğini biliyordu. Kurtarmak için geldiği kişilerin vefasızlığını ve kendisine zulmedeceğini biliyordu. Ne kadar büyük bir fedakârlık yapması gerektiğini ve birçok kişinin bu fedakârlığın farkına varamayacağını biliyordu. Tüm bu çekeceği acıları bilmek, o ağırlığın altında ezilmeyi doğal karşılamasını gerektiriyordu. Fakat kendisi bu büyük acıyı çektikten sonra birçok zorluklar yaşayacak olan Onikiler'e baktı. Kendi çekeceği acıdan çok, öğrencilerinin yaşayacakları zorlukları düşündü. İsa, hiçbir zaman sadece kendisini düşünmedi. Öğrencilerini bir an için bile aklından çıkarmadı.

Öğrencileriyle birlikte olduğu bu son akşamda İsa'nın, onlara anlatacağı çok şey vardı. Öğrenciler, İsa'nın kendilerine anlatmak istediğini anlamaya hazır olsalardı, yüreklerini derinden yaralayacak olan bu büyük acıdan, hayal kırıklığından ve inançsızlıktan kurtulabilirlerdi. İsa, anlatacaklarına onların dayanamayacaklarını gördü. Onların yüzlerine baktığında uyarı ve teselli dolu sözler dudaklarında kaldı. Odayı derin bir sessizlik doldurdu. Kurtarıcı bir şey bekliyor gibiydi. Öğrencileri rahatsız olmuşlardı. Efendilerinin çekeceği derde yol açan acıma ve paylaşma hisleri artık yok olmuştu. Çekeceği büyük acı ile ilgili sözleri onları pek fazla etkilememişti. Çok geçmeden birbirlerine karşı kıskançlık duymaya başladılar.

"Aralarında hangisinin en büyük olacağı ile ilgili bir çekişme oldu." Öğrencilerin arasındaki bu çekişme İsa'yı çok üzdü; yüreğini derinden yaraladı. Öğrenciler hala İsa'nın, gücünü kullanması ve Da-vut'un tahtına geçmesi gerektiği fikrini savunuyorlardı ve her biri de bu krallıkta en yüksek mevkii almayı arzuluyordu. Kendileri ve diğerleri hakkında değer biçtiler; kendilerini diğer kardeşlerinden sürekli daha üstün gördüler. Yakup ve Yuhanna'nın Göksel Egemenlikte İsa'nın sağında ve solunda yer almak istemesi, diğerlerini kızdırdı. Bu ikisinin en yüksek konuma sahip olmak istemesi öğrencilerin arasında bir çekişmeye sebep oldu. Diğerleri kendileri hakkında yanlış hüküm verildiğini, İsa'ya olan bağlılıklarının ve yeteneklerinin takdir edilmediğini düşündüler. Yakup ve Yuhanna'yı en çok kıskanan ve onlara karşı kötülük besleyen Yahuda idi.

Öğrenciler Fısıh yemeğini yiyecekleri odaya girdiklerinde yürekleri küskün düşüncelerle doluydu. Yahuda İsa'nın sol yanma yaklaştı; Yuhanna O'nun sağındaydı. Eğer en yüksek bir mevki varsa, Yahuda onu elde etmek istiyordu; bunun İsa'nın yanı olduğunu düşünüyordu. Yahuda bir haindi.

Aralarında bu kez başka bir çekişme sebebi ortaya çıkmıştı. Yemekli bir toplantıda hizmetkarın, konukların ayaklarını yıkaması bir gelenekti. Böylece hizmet için hazırlık yapılırdı. Testi, leğen ve havlu ayak yıkama işlemi için hazırdı; fakat ortada hizmetkar yoktu ve bunu yapmak öğrencilere düşerdi. Her biri küskün olan öğrencilerin hiçbiri de bir hizmetkarın görevini yapmak istemiyordu. Bu olay karşısında ilgisiz kaldılar ve sanki kendileri için hiçbir şey yapılmayacakmış gibi davrandılar. Sessizlikleriyle buna tenezzül etmediklerini gösterdiler.

Onlar bu kadar ilgisiz davranırlarsa Şeytan'ın, öğrencileri düşürmeye kararlı olduğu tuzaktan İsa onları nasıl kurtaracaktı? Sadece öğrenci olduklarını iddia etmelerinin ve övünmelerinin kendisinin gerçek öğrencileri olmaları ve Göksel Egemenlikte yer almaları için yeterli olmadığını nasıl gösterebilirdi? Gerçek yüceliğin tevazu ve sevgi dolu bir hizmetle mümkün olduğunu nasıl gösterebilirdi? Yürek-lerine sevgi tohumunu nasıl ekecek ve onlara anlatmak istediği şeyi anlamalarını nasıl sağlayabilecekti?

Öğrenciler, birbirlerine hizmet etmek için hiçbir harekette bulunmadılar. İsa onların ne yapacaklarını görmek için bir süre bekledi. Hareket etmesini güçleştiren dış giysisini çıkararak eline bir havlu aldı ve beline sardı. Öğrenciler dikkatle O'na doğru bakıyor ve ne yapacağını merak ediyorlardı. "Sonra bir leğene su doldurup öğrencilerinin ayaklarını yıkamaya ve beline doladığı havluyla kurulamaya başladı." Bu hareket öğrencilerin gözlerini açtı. Yaptıkları hareketlerden dolayı utandılar. Hiçbir şey söylemediği halde İsa'nın, kendilerine gücendiğini fark ettiler.

Böylece İsa öğrencilerine olan sevgisini gösterdi. Onların bencil duyguları İsa'yı çok üzmüştü; fakat İsa onlarla hiçbir tartışmaya girmedi. Bunun yerine onlara asla unutamayacakları bir ders verdi. Onlara duyduğu sevgi asla azalmadı. Baha'nın her şeyi kendisinin ellerine verdiğini; kendisinin Allah'tan geldiğini ve yine Allah'a gideceğini biliyordu. İlahiliğinin tamamen bilincindeydi; fakat yüceliğini ve gör- ! kemini bir kenara bırakıp bir hizmetkar

özdeşliğini aldı. O'nun yeryüzündeki yaşamının son hareketlerinden biri de hizmetkar özdeşliğini alıp yerine getirmesi gereken işi yapması oldu.

Fısıh'tan önce Yahuda, kâhinler ve din yorumcuları ile ikinci kez bir araya gelip İsa'yı ele vermek için onlarla anlaştı. Daha sonra hiçbir şey olmamış gibi masum tavırlarla, Fısıh hazırlığı için diğer öğrencilerin arasına katıldı. Öğrenciler, Yahuda'nın bu kötü niyetinden habersizdiler. Sadece İsa, onun bu gizli düşüncesini okuyabildi; fakat bunu belli etmedi. Kudüs için nasıl ağladıysa Yahuda için de o derece üzülüyordu. Kalbi derinden yaralıydı: "Senden nasıl vazgeçebilirim?" Bu sevginin zorlayıcı gücünü Yahuda da hissetti. İsa, onun ayaklarını yıkarken işlediği büyük günahından dolayı Yahuda'nın yüreğinde dayanılmaz derecede büyük bir sıkıntı vardı. Öyle ki, bu sıkıntı, günahını itiraf etmesi için adeta onu zorluyordu.

Fakat Yahuda kendisini alçaltmak istemedi. Tövbeye karşı yüreğini taşlaştırdı ve kötü duyguları onu tekrar tutsak aldı. Yahuda İsa'nın, öğrencilerinin ayaklarını yıkamasına öfkelenmişti. İsa, eğer kendisini bu kadar alçaltıyorsa, İsrail'in kralı olamaz diye düşündü. Yahuda'nın, dünyasal krallık onuru ile ilgili umutları yok olmuştu. Yahuda, İsa'nın izinden giderek kazanılacak hiçbir şey olmadığını düşünüyordu. Yahuda, İsa'nın kendisini alçalttığını gördükten sonra kendisini aldatılmış hissetti ve O'nu ele verme planını uygulamaya karar verdi. Yahuda, Şeytan'ın esiri olmuştu ve Rab'be ihanet etmek için başladığı işi tamamlamaya kararlıydı.

Sofrada kendi yerini seçen Yahuda, ilk sıraya geçmişti. İsa ilk ona hizmet etti; Yahuda'nın nefret ettiği Yuhanna ise son sıradaydı; fakat Yuhanna bundan dolayı asla gücenmedi. Öğrenciler İsa'nın hareketlerini izlerken çok etkilendiler. Sıra Petrus'a geldiğinde şaşkınlık içinde, "Rab, ayaklarımı sen mi yıkayacaksın?" diye haykırdı. Öğrencilerden birinin bunu yapmamış olması onu çok üzdü. Petrus, Tanrı'nın Oğlu olduğuna inandığı Rab'binin bir hizmetkarın yapması gereken işi yaptığını görmeye dayanamıyordu. İsa'nın bu hareketinden çok etkilenmişti. İsa'nın bunun için dünyaya geldiğinin farkına varamadı. Daha sonra şöyle haykırdı: "Benim ayaklarımı asla yıkamayacaksın!"

İsa, "Seni yıkamazsam, yanımda yerin olmaz" diye cevap verdi. Petrus'un reddettiği hizmet daha büyük bir arınmanın simgesiydi. İsa, insanların yüreklerindeki günahın izlerini temizlemek için gelmişti. Petrus, ayaklarını İsa'nın yıkamasını reddederek daha büyük bir arınmanın sembolünü ve Rab'bini gerçekten reddetmiş oluyordu. Rab bin, bizim günahlarımızdan arınmamız için çalışması O'nu asla küçük düşürmez. Gerçek tevazu, bizim yararımız için sağlanan bir hizmeti şükran dolu bir kalple kabul etmek ve Rab için içtenlikle çalışmaktır.

İsa'nın şu sözleri Petrus'un yüreğini derinden etkilemişti: "Sem yıkamazsam, yanımda yerin olmaz." Rab'binden ayrı kalma düşüncesine dayanamadı; bu onun için ölüm demekti. Petrus, "Rab, o halde yalnızca ayaklarını değil, ellerimi ve başımı da yıka" dedi. İsa şöyle cevap verdi: 'Yıkanmış olan tamamen temizdir. Ayaklarının yıkanmasından başka şeye ihtiyacı yoktur. Sizler temizsiniz.'"

Bu sözlerde vücut temizliğinden daha fazlası ifade ediliyordu. Rab burada basit bir sembolle daha yüce bir arınmadan söz ediyordu. Yıkanmış olan temizdi, sadece sandaletli ayaklar yine tozlanacaktı ve temizlenmesi gerekirdi. Petrus ve kardeşleri, günahlarından arınmaları için açılan çeşmede yıkanmışlardı. İsa onları öğrencileri olarak kabul etmişti. Fakat onlar günaha ve kötü düşüncelere kapılmışlardı ve günahlarından arınmalarını sağlayacak olan İsa'nın lütfuna ihtiyaçları vardı. İsa beline havluyu dolayıp öğrencilerinin ayaklarını yıkamayı düşündüğünde, aynı zamanda onların yüreklerindeki kıskançlığı ve çekişmeyi de arındırmayı arzuluyordu. Bu, onların ayaklarının yıkanmasından çok daha önemliydi. O anki düşünceleriyle onlardan hiçbiri İsa ile birlikte olmaya hazır değildi.

Yüreklerinde sevgiye ve alçakgönüllülüğe yer verinceye dek, Fısıh yemeğini ya da İsa'nın kurmak üzere olduğu hizmetin anısını paylaşmaya hazır değildiler. Onların yürekleri arınmalıydı. Kibir ve yalnızca kendi çıkarını düşünme, öfke ve çekişme yaratır; fakat Isa, öğrencilerinin ayaklarını yıkayarak onları tüm bunlardan arındırdı. Öğrencilerin yüreklerindeki duygular değişmişti. İsa onlara doğru baktığında, "Sizler temizsiniz" diyebiliyordu. Şimdi tekrar bütünleştiler, birbirlerine karşı sevgi duymaya ve alçakgönüllü davranmaya başladılar. Yahuda dışında tümü, bir diğerine en yüksek mevkii vermeye hazırdı. Şimdi minnettarlık dolu yürekleriyle İsa'nın sözlerini dinleyebilirlerdi.

Petrus ve kardeşleri gibi bizler de İsa'nın kanı sayesinde arındık; buna karşın kimi zaman kötü düşüncelerin etkisiyle yüreğimiz kirlenmiştir. Günahtan arındıran lütfü için İsa'ya gelmeliyiz. Petrus, Rab'bin, kendisinin ayaklarını yıkamasından çekinmişti. Fakat bizler günahtan kirlenmiş yüreğimizi arındırması için ne zaman O'na getirdik! Bizim kibir dolu ve kötü davranışlarımızı görmek O'nu ne kadar derinden yaralar! Evet, tüm zayıflıklarımız ve günahlarımızla O'na gelmeliyiz! O, bizi tek başına arındırabilir. Günahlarımızdan arınmadıkça O'nunla birlikte olmak için hazır olamayız.

İsa öğrencilerine, "Sizler temizsiniz; fakat hepiniz değil" demişti. Yahuda'nın ayaklarını yıkamıştı; fakat Yahuda arındırması için yüreğini İsa'ya teslim etmemişti. Onun yüreği kötülüklerden arınmamıştı. Yahuda kendisini İsa'ya teslim etmemişti.

İsa öğrencilerinin ayaklarını yıkadıktan sonra giyinip tekrar sofraya oturdu. Onlara, "Size ne yaptığımı anlıyor musunuz?" diye sordu. "Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz, öyleyim. Ben Rab ve öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım. Öyleyse Sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek verdim. Size doğrusunu söyleyeyim; köle efendisinden üstün değildir. Elçi de kendisini gönderenden üstün değildir"

İsa, öğrencilerinin ayaklarını yıkamasının kendisini asla küçük düşürmediğini anlamalarını istiyordu. "Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz, öyleyim." İsa ilahiliğiyle bu hizmete daha büyük bir anlam ve önem kazandırdı. Hiç kimse İsa kadar yüceltilmemişti; buna karşın O, en mütevazı hizmeti yerine getirdi.

Öğrencilerinin, insanın yüreğinin doğasında var olan bencillik yüzünden yanlış yola sapmaması için onlara bu tevazu örneğini verdi. Allah katında böylesine değerli olan Kişi, bu konuya o kadar çok önem verdi ki, ders alabilmeleri için kendi öğrencilerine bir hizmetkar gibi hizmet etti. Onlar, en yüksek mevki için çekişirken, gökyüzünün görkemli meleklerinin onurlandırdığı Kişi, kendisini Rab diye çağıranların ve kendisine ihanet edecek olan Yahuda'nın ayakların, yıkadı.

İsa tüm yaşamı boyunca ve verdiği derslerde, kaynağını Allan tan alan ve bencillikten uzak olan hizmetin en güzel örneklerini verdi. Allah kendisi için yaşamaz. O, dünyayı yaratarak ve yeryüzündeki er şeyi gözeterek başkalarına sürekli hizmet etmektedir. O, güneşim hem kötülerin, hem de iyilerin üzerine doğdurur. Yağmurunu da hem doğruların hem de eğrilerin üzerine yağdırır." Allah, en yüce hizmeti İsa'ya buyurmuştur. İsa kendi örneği ile, hizmet etmenin ne demek olduğunu öğretir. O, tüm yaşamı boyunca Allah'ın Yasası'na bağlı kalarak hizmet etmiştir. İsa herkese hizmet edip yardım elim uzatmıştır. Böylece Allah'ın Yasası'nı uygulamış ve kendi örneği ile bu yasaya nasıl uyacağımızı bize göstermiştir.

İsa defalarca öğrencilerine bunu öğretmeye çalıştı. Yuhanna ve Yakup diğerlerden üstün olmak için dilekte bulunduklarında onlara şöyle demişti: "Aranızda büyük olmak isteyen, diğerlerinin hizmetkarı olsun." O'nun egemenliğinde kibre ve kişinin kendisini üstün görme arzusuna yer yoktur. Tek yücelik alçak gönüllülüktür.

İsa öğrencilerinin ayaklarını yıkadıktan sonra şöyle dedi: "Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek verdim." İsa bu sözleriyle sadece konukseverlikten söz etmiyordu. Ayak yıkamak aslında çok daha önemli bir şeyin simgesiydi. İsa böylelikle dini bir hizmeti kuruyordu. Rab'bimizin bu tevazu dolu davranışı kutsal bir buyruğa dönüştü. Öğrenciler, O'nun tevazu ve hizmet ile ilgili olarak verdiği dersleri sürekli akıllarında tutmak için bu buyruğa uymalıydılar.

Bu buyruk, İsa'nın törensel hizmet için belirlediği hazırlıktır. Yüreğimizde kibir, kıskançlık ve çekişmeye yer verdiğimiz sürece Isa ile birliktelik kuramayız; O'nun bedeninin ve kanının bütünlüğünü anlayamayız. Bu yüzden İsa bu alçakgönüllü davranışının işaretini her zaman hatırlamamızı ister.

Allah'ın çocukları bu buyrukla ilgili olarak Rab bin yaşam ve görkem dolu sözlerini hatırlarlar: "Size ne yaptığımı anlıyor musunuz? Siz beni Öğretmen ve Rab diye çağırıyorsunuz, öyleyim. Ben Rab ve öğretmen olduğum halde ayaklarınızı yıkadım. Öyleyse Sizler de birbirinizin ayaklarını yıkamalısınız. Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek verdim. Size doğrusunu söyleyeyim; köle efendisinden ustün değildir. Elçi de kendisini gönderenden üstün değildir. Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız, size ne mutlu!" Sürekli kendisi için çalışma, en yüksek mevkiye gelme ve kendisini başkalarından üstün görme arzusu insanın doğasında vardır. Rab'bin sofrasının buyruğu bu yanlış anlamaları ortadan kaldıracak, insanların yüreğini kibirden ve kendilerini üstün görme arzusundan arındıracak ve onları kendi kardeşlerine hizmet etmeye yönelten mütevazılığa yöneltecektir.

Bu buyruk yerine getirilirken göklerdeki Koruyucu belirli bir zaman içinde kendini sınama, günahları itiraf etme ve günahlarının affedildiğinin kutsal güvencesini vermek için onları izler. İsa, kişinin yüreğindeki kibirli düşünceleri değiştirmek için bütün lütfuyla oradadır. Kutsal Ruh Rab'bin buyruğunu yerine getirenlerin hislerini güçlendirir. Kurtarıcı'nın bu tevazu dolu hareketini hatırladığımızda, düşüncelerimiz birbirini izler; tüm anılarımız bir an için belleğimizde canlanır. Allah'ın unutulan nimetleri, kötüye kullanılan lütufları ve göz ardı edilen iyi niyeti o an hatırlanır. Sevgi dolu bir çiçeğin kökünü kurutan kötü düşüncelerin hepsi birden açığa çıkar. Kötü bir karaktere sahip olunduğu, görevlerin ihmal edildiği, Allah'a şükredilmediği ve diğer kardeşlere karşı soğuk davranıldığı hatırlanır. Günahkar durumumuzu Allah gibi apaçık göreceğiz. Düşüncelerimiz, kibirden ve kapristen uzak, tevazu dolu ve öz eleştiriye açık olmalıdır. Kişinin başkalarına "karşı yabancılaşmasına neden olan kötü düşüncelerden kurtulması için Allah ona yardım edecektir; böylece kişinin yüreği kötülüklerden arınacaktır. İtiraf ettiği günahları affedilecektir. İsa'nın lütfü kendilerini sardığında insanlar, kutsal bir birlik oluştururlar.

Hazırlık hizmeti ile ilgili bu ders kavranıldığında kişinin yüreğinde daha iyi bir ruhsal yaşam arzusu belirir. Yüce Allah bu arzuya karşı-lık verecektir. Yüreğinde bu arzuya yer veren kişi yüceltilecektir. Affedilen günahların bilinciyle bu ilahi birlikteliğe paydaş olabiliriz. İsa'nın dürüstlüğünün güneş ışınları düşüncelerimizi ve ruhumuzdaki tapmağı aydınlatacaktır. "Dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzu- su'na bakarız."

Tüm yüreğiyle yerine getirenler için bu hizmet, sadece bir törenden ibaret değildir. Bu hizmetin öğrettiği ders şu ilkeye dayanır: "Birbirinize sevgiyle hizmet edin." İsa, öğrencilerinin ayaklarını yıkayarak, her ne kadar mütevazı da olsa onları göksel hazinenin paydaşı yapacak olan her görevi yerine getirebileceğini gösterdi. Aynı hizmeti yerine getiren öğrencileri de kardeşlerine hizmet etmek için alçakgönüllü olmayı öğrendiler. Bu buyruk doğru bir şekilde yerine getirilirse, Allah'ın çocukları, biri yardım etmek, diğeri birilerini kutsamak için kutsal bir şekilde bütünleşirler. Allah'ın bencil olmayan bir hizmeti arzuladığına tanık olurlar. Onlar da Rab'bin çalışma alanı kadar geniş bir alana sahiptirler. Dünya bizim hizmetimize muhtaç olan insanlarla doludur. Çevremizde birçok aç, yoksul, kimsesiz ve bilgisiz insan vardır. Yukarıdaki odada İsa ile birlikte olanlar, tıpkı O'nun yaptığı gibi bu yardıma muhtaç insanlara hizmet etmeye gideceklerdir.

Herkes tarafından kendisine hizmet edilen İsa, yeryüzüne herkese hizmet etmeye geldi. O, herkese hizmet ettiği için O na tekrar hizmet edilecek ve O, herkes tarafından tekrar onurlandırılacaktır. O'nun ilahi karakterine ve insanların kurtarıldığını görmenin sevincine paydaş olanlar, O'nun bencil olmayan hizmetini kendilerine örnek almalıdırlar. Tüm bunlar İsa'nın sözlerinde anlaşıldı: "Size yaptığımın aynısını yapmanız için bir örnek verdim!" Bu Allah tarafından verilen hizmetin amacıydı. "Bildiğiniz bu şeyleri yaparsanız size ne mutlu!

Bu Bölüm Luka 22:7-18, 24 ve Yuhanna 13:l-17'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 72. "BENI ANMAK İÇIN"

"İsa, ele verileceği gece eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: Bu, sizin uğrunuza feda edilen benim bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın. Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kaseden her içişinizde Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz."

İsa Mesih'in varlığı iki dini düzenlemenin ve bayramlarının ortak noktasını oluşturuyordu. İsa, Allah'ın kusursuz kuzusu- kendisini günah adağı sunmak üzereydi ve bu şekilde dört bin yıldır kendisinin ölümünü işaret eden kurban ve tören sistemini sona erdirecekti. Öğrencileri ile Fısıh yemeğini yediğinde kendisinin vereceği büyük kurbanın anısı olacak hizmeti kurdu. Yahudiler'in milli bayramı sonsuza dek geçerliğini yitirecekti. İsa'nın yolundan gidenler, tüm ülkelerde çağlar boyunca O'nun kurduğu bu hizmeti yerine getireceklerdi.

Fısıh, İsrail'in Mısır'daki tutsaklığından kurtuluşunun bir anısı olarak buyrulmuştu. İsrail'in çocukları bu buyruğun anlamını sorduklarında, bunun anlamının nesiller boyunca onlara anlatılmasını buyurdu. Böylece bu harikulade kurtuluş hatırlanacaktı. Rab'bin sofrasının buyruğu da O'nun ölümü ile gerçekleşen büyük kurtuluşun anısı olarak buyruldu. Rab sonsuz gücü ve görkemi ile ikinci kez gelinceye dek bu buyruk yerine getirilecektir. Bu, O'nun bizim için gerçekleştirdiği işleri hatırlamamızı sağlar.

Mısır'dan kurtuluşlarının zamanında İsrail'in çocukları bellerinde kuşakları ve ellerinde değnekleri ile yolculuğa hazır bir şekilde Fısıh yemeğini yediler. Bu buyruğa o anki durumlarına uygun bir şekilde uydular; çünkü Mısır'dan çıkmak üzereydiler ve önlerinde acı ve zorluklarla dolu uzun bir çöl yolculuğu vardı. Fakat İsa'nın zamanında şartlar değişmişti. Onlar bu kez yabancı bir ülkeye gitmek zorunda değildiler ve kendi ülkelerinde yaşıyorlardı. Sofranın etrafındaki minderlere yaslanarak Fısıh yemeğini gayet rahat bir ortamda yiyorlardı. Bu durumda sofrada oturan biri başını yanındaki kişinin göğsüne yaslayabiliyordu. Ayaklar grubun dışından geçen biri tarafından yıkanabiliyordu.

İsa, Fısıh yemeğinin hazırlandığı sofraya oturdu. Önünde Fısıh için hazırlanan mayasız ekmek ve mayalanmamış Fısıh şarabı vardı. Bu semboller O'nun kendi kusursuz kurbanını temsil ediyordu. Günahın ve ölümün sembolü olan maya ile "Allah'ın lekesiz Kuzusu"asla temsil edilemezdi.

Yemek sırasında İsa eline ekmek aldı. Şükran duasını yapıp ekmeği böldü ve öğrencilerine verdi. "Alın, yiyin. Bu benim bedenimdir" dedi. Sonra bir kase alıp şükretti ve bunu öğrencilerine vererek: "He-piniz bundan için" dedi. "Çünkü bu benim kanimdir. Günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır. Size şunu söyleyeyim; Babamın egemenliğinde sizlerle birlikte içeceğim güne dek bağın bu ürününden bir daha içmeyeceğim."

Bu sırada O'na ihanet edecek olan Yahuda da İsa'nın yanındaydı. Isa'nın bedeninin ve kanının simgeleri olan mayasız ekmeği yedi ve üzüm suyunu içti. İsa: "Beni anmak için böyle

yapın" dedi.Ve Allah'ın Kuzusu'nun yanında oturan hain Yahuda, yüreğindeki kötü düşüncelerle, gerçekleştireceği ihanet planını düşünüyordu.

Öğrencilerinin ayaklarını yıkarken İsa, Yahuda'nın nasıl bir karaktere sahip olduğunu anladığını açıkça gösterdi ve şöyle dedi: "Sizler temizsiniz; fakat hepiniz değil." Sahte öğrenci, İsa'nın, bu sözleri ile kendisinin gizli planını anladığına ikna oldu. İsa bu kez daha açık bir şekilde konuşmuştu. İsa, sofrada otururken öğrencilerine doğru bakarak şöyle dedi: "Hepiniz için söylemiyorum. Ben seçtiklerimi bilirim, ekmeğimi yiyen bana el kaldırdı' diyen Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için böyle olacak."

Öğrenciler bu kez bile Yahuda'dan şüphelenmediler; fakat İsa'nın son derece üzgün göründüğünü fark ettiler. Farkında olmadan Onun üzülmesine neden olan yanlış bir hareket yaptıklarını zannettiler. Yüreklerini sebebini bilmedikleri ağır bir sıkıntı sardı. Onlar sessizce beklerken İsa şöyle dedi: "Size doğrusunu söyleyeyim; içinizden biri beni ele verecek." İsa'nın bu sözleri öğrencilerin yüreğinde korku ve şaşkınlık yarattı. İçlerinden birinin İlahi Öğretmenlerine nasıl ihanet edebileceğini anlayamadılar. O'na kim, niçin ihanet edebilirdi? Yüreğinde böyle haince bir plana kim yer verebilirdi? Onun öğretilerini herkesten daha iyi bilme ayrıcalığına sahip olan, sonsuz sevgisini paylaşan On İkiler'den biri mi bunu yapacaktı!

Onun sözlerinin öneminin farkına vardıklarında ve söylediklerinin doğru olduğunu hatırladıklarında korkuya kapıldılar ve birbirlerine karşı şüphe duymaya başladılar. "Bu sözler onları kedere boğdu. 'Rabbi, yoksa beni mi demek istedin?' diye sormaya başladılar. Yahuda sessizce sofrada oturuyordu. Öğrencilerden biri: "Rab, o kimdir?" diye sordu. İsa: "Lokmayı sahana batırıp kime verirsem odur. İnsanoğlu, kendisi için yazılmış olduğu gibi gidiyor. Ama O'nu ele verenin vay haline! O adam hiç doğmamış olsaydı, kendisi için daha iyi olurdu" diye cevap verdi.Öğrenciler: "Rab, o ben miyim?" diye sorarken dikkatle birbirlerinin yüzlerine baktılar ve Yahuda'nın sessizliği, bir anda herkesin dikkatini çekti. Şaşkınlık dolu soru ve cevapların ortasında Yahuda İsa'nın, Yuhanna'nın sorusuna verdiği cevabı duymamıştı. Diğer öğrencilerin sorularından kaçmak için Yahuda da onlarla aynı soruyu sordu: "Rab, yoksa beni mi demek istedin?" İsa: "Söylediğin gibidir" dedi.

Maksadı açıkça ortaya çıkan Yahuda, hemen oradan ayrılmak istedi. İsa, Yahuda'ya: "Yapacağını tez yap" dedi. Yahuda, lokmayı aldıktan hemen sonra dışarı çıktı. Gece olmuştu. Mesih'ten ayrıldığında ve dışarıya çıktığında hain için de gece olmuştu. Yahuda o ana dek günahından dönmek için hiçbir çaba göstermemişti. İsa'nın ve öğrencilerin yanından ayrıldıktan sonra son kararını verdi. Yahuda sınırı aşmıştı.

İsa bu hırçın öğrencisine karşı gayet nazik davranmıştı. Onu doğru yola getirmek için çaba harcamıştı. Rab'bine ihanet etmek için ikinci kez karar verdikten sonra bile İsa ona tövbe etme şansı verdi. İsa, onun yüreğindeki gizli amacı okuyarak, ilahiliğinin son bir kanıtını daha gösterdi. Bu sadakatsiz öğrencinin tövbe etmesi için son çağrıydı. Mesih her türlü ilahi ve insani daveti yapmıştı. Merhameti kibirli bir şekilde reddedilmesine rağmen İsa, şefkatini ve ilgisini

ondan asla esirgememişti. Gizli amacı ortaya çıkan Yahuda, amacını gerçekleştirmek için daha da kararlı hale geldi. Fısıh yemeğinden sonra bu planını gerçekleştirmek için dışarı çıktı.

Yahuda için üzüldüğünü belirten İsa, diğer öğrencilerine karşı da daima merhametliydi. Bu şekilde onlara mesihliğinin en belirgin kanıtlarından birini gösterdi: "Size şimdiden, bunlar olmadan önce söylüyorum ki, bunlar olunca, benim O olduğuma inanasınız." İsa, kendisinin başına gelecek olanı bilmiyormuş gibi sessiz kalsaydı, öğrenciler O'nun ilahi bir görüşe sahip olmadığını düşünebilir ve kötü niyetli kişilerin kurdukları tuzaklara düşebilirlerdi. İsa, bir yıl önce öğrencilerinden on ikisini seçtiğini ve onlardan birinin kötü niyetli olduğunu söylemişti. Yahuda'nın ihanet edeceğini önceden bildiğini açıkça gösteren İsa'nın sözleri, O'nun gerçek öğrencilerinin imanını güçlendirecekti; ve Yahuda bu korkunç sona geldiğinde İsa'nın, onun hakkında söylediği merhamet dolu sözleri hatırlayacaklardı.

Kurtarıcı'nın başka bir maksadı vardı. Hain olduğunu bildiği kişiye hizmet etmekten çekinmedi. İsa, öğrencilerinin ayaklarını yıkarken şöyle demişti: "Sizler temizsiniz; fakat hepiniz değil." Sofrada ise şöyle demişti: "ekmeğimi yiyen bana el kaldırdı"öğrenciler, İsa'nın bu sözlerle ne demek istediğini anlayamadılar; fakat İsa daha sonra bunu açıkladığında, Allah'ın, en büyük hatayı yapan kullarına karşı bile sabırlı ve merhametli olduğunu anladılar.

İsa, Yahuda'nın niyetini en başından beri bildiği halde onun ayaklarını yıkadı ve Yahuda, İsa ve diğer öğrencileriyle birlikte olma ve Fısıh yemeğini yeme ayrıcalığına sahipti. Kurtarıcı, bu günahkarın kendisini kabul etmesi, tövbe etmesi ve günahın bu lekesinden arınması için her türlü olanağı verdi. Bu bizim için de bir ders olmalıdır. Bir kimsenin yanlış yolda ve günahkar olduğunu düşündüğümüzde ondan uzaklaşmamalıyız. Ondan uzaklaştığımızda onu Şeytan'ın tuzağına doğru itmiş oluruz. İsa asla böyle yapmamıştır. Öğrencileri hatalar yaptıkları için İsa, onların ayaklarını yıkadı ve sadece biri dışında tümü tövbe etti.

İsa'nın örneği Rab'bin sofrasından hiç kimsenin dışlanmaması gerektiğini gösterir. Açıkça işlenen günahların bu suçlardan ayrı olduğu doğrudur. Kutsal Ruh bunu açıkça öğretir. Fakat bunun ötesinde hiç kimse bir yargıda bulunmamalıdır. Allah, bu tür hizmetlere kimlerin katılacağına insanların kendilerinin karar vermesini uygun bulmaz. Çünkü kim insanın yüreğindekini okuyabilir? Kim buğdayla burçağı birbirinden ayırabilir? "Bu nedenle kim uygun olmayan şekilde ekmeği yer ve kâseden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur. Kişi önce kendini sınasın, sonra ekmeği yiyip kâseden içsin. Çünkü Rab'bin bedenini fark etmeden ekmeği yiyen ve kâseden içen bu şekilde kendi kendini mahkum eder."

İmanlı kimseler, bu buyrukları yerine getirmek için bir araya geldiklerinde insan gözüyle görülmeyen kutsal elçiler onlara eşlik ederler. Eğer onların arasında Yahuda gibi biri de varsa, o zaman Şeytan m elçileri de onun yanındadırlar; çünkü onlar, Kutsal Ruh'un yardımını reddedenlerin yanında bulunurlar. Gökyüzünün kutsal melekleri de oradadır. Bu tür buyruklar yerine getirildiği yerde onlar sürekli bulunurlar. İmanlılar topluluğuna gerçeğe yürekten hizmet etmeyen; fakat hizmete katılmak isteyenler gelebilir. Onlar, topluluktan dışlanmama- lıdırlar. İsa, öğrencilerinin ve Yahuda'nın ayaklarını yıkarken insan gözüyle görülmeyen tanıklar vardı.

İsa, Kutsal Ruh'un aracılığıyla kendisinin verdiği buyruğu onaylamak için oradadır. İsa, onların yüreklerini sevgi ve imanla doldurmak için oradadır. Pişmanlık dolu hiçbir düşünce O'nun gözünden kaçmaz. O, insanların günahlarından dönmelerini beklemektedir. Günahından dönen kişiyi kabul etmeye hazırdır. Yahuda'nın ayaklarını yıkayan Kişi, herkesin yüreğini günahtan arındırmayı ister.

Layık olmayan kişilerin de topluluğun içinde bulunduğu düşüncesiyle hiç kimse, kendisini topluluktan ayırmamalıdır. Her öğrenci, kendisinin İsa'yı kişisel bir Kurtarıcı olarak kabul ettiğine tanıklık etmek ve topluluğa katılmak için çağrılır. İsa, kendi varlığıyla bu tür birlikteliklerde halkına güç verir. İman dolu yüreğiyle İsa'ya gelen herkes kutsanacaktır. Bu ilahi ayrıcalığı reddedenler, O'nun lütufların- dan yoksun kalacaklardır. İsa onlar hakkında şöyle diyecektir: "Fakat hepiniz temiz değilsiniz."

Ekmek ve şarabı öğrencileriyle paylaşarak İsa, kendisinin onların kurtarıcısı olduğunun güvencesini verdi. Kendisini kabul eden herkesin Allah'ın çocukları olduğu ve kendisiyle birlikte göksel mirasa ortak olduğu yeni antlaşmayı onlara sundu. Bu antlaşma sayesinde yaşamlarında gökyüzünün sunduğu tüm nimetlere sahip olacaklardı. Bu antlaşma İsa'nın kanıyla onaylanmıştı ve günahkar insanlık ailesinin bir Bölüm ünü temsil eden öğrencilerin her biri için ayrı ayrı yapılan bu büyük fedakarlığı onlara hatırlatacaktı.

Fakat bu hizmeti yerine getirirken üzgün olmamalıydılar. Hizmetin amacı bu değildi. Rab'bin öğrencileri sofranın etrafında toplandıkları zaman kendi zayıflıklarını hatırlayıp üzülmemeli. Kardeşleri ve kendi aralarında fark gözetmemelidirler. Bu hizmete katılmadan önce her insan kendini sınamalı, günahlarını itiraf etmeli ve kardeşleriyle barışıp bu hizmete yaklaşmalıdır; böylece imanlılar bu hizmeti yerine getirirken İsa ile buluşmak için gelirler. Onlar, çarmıhın gölgesinde değil; onun koruyucu ışığında duracaklardır. Dürüstlüğün Güneşi'nin parlak ışınlarına yüreklerini açacaklardır. İsa'nın kanıyla arman yürekleriyle O'nun varlığını yanlarında hissedecekler ve O'nun sözlerini duyacaklardır: "Size esenlik bırakıyorum, kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum."

Rab'bimiz bize şöyle der: "Günahlarınıza karşılık sizin için öldüğümü hatırlayın. Müjde'nin ve benim uğruma baskı ve zulüm gördüğünüzde, sizi kendi yaşamımı feda edecek kadar çok sevdiğimi hatırlayın. Görevleriniz ne kadar zor, sıkıntılarınız ise ne kadar ağır gibi görünse de, sizin uğrunuza çarmıha katlandığımı hatırlayın. Büyük zorluklarla karşılaştığınızda Kurtarıcı'nızın yaşadığını ve Sizler için aracılık edeceğini hatırlayın."

Rab'bin Sofrası, O'nun ikinci gelişini işaret eder. İsa, öğrencilerinin yüreklerinde bu umudu canlı tutmayı amaçlamıştır. O'nun ölümünü anmak için bir araya geldiklerinde: "Kaseyi alıp şükrettiğin, ve 'hepiniz bundan için; çünkü bu benim kanimdir. Günahların bağışlanması için birçokları uğruna akıtılan antlaşma kanıdır. Babamın egemenliğinde sizlerle birlikte içeceğim güne dek bağın bu ürününden bir daha içmeyeceğim' dediğini" hatırladılar.8Rab'bin tekrar döneceğinin umudu onlara biraz olsun teselli verdi: "Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kaseden her içişinizde Rab'bin gelişine dek Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz."

Bunlar, asla unutmamamız gereken şeylerdir. İsa'nın sonsuz sevgisini ve sınırsız gücünü daima hatırlamalıyız. İsa, Allah m sevgisini bize göstermek için bu hizmeti kurmuştur. İsa olmadan Allah ile birliktelik kuramayız. Kardeşlerin birbirlerine olan bağlılıkları İsa'nın sevgisiyle daha da güçlenecektir. Ölümünden başka hiçbir şey bize O'nun sonsuz sevgisini daha iyi ifade edemez. İkinci gelişini sevinç içinde beklememiz, O'nun ölümü sayesindedir. O'nun bu büyük fedakarlığı umutlarımızın kaynağıdır. Bu umudu daima canlı tutarak imanımızı güçlendirmeliyiz.

Rab'bin acı çekmesine ve ölümüne işaret eden bu ilahi hizmetler boş ve anlamsız törenler olarak görülürler. Onlar belirli bir amaç için kurulmuştur. Kutsal değerleri anlayabilmemiz için duygularımızın uyarılması gerekir. İsa'nın bizi kurtarmak için çektiği acıları anlamak büyük bir ayrıcalıktır. "Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki, O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun." Bizler de iman dolu yüreğimizle Kurtarıcı'mıza bakmalıyız. Sonsuz şifa için, Mesih'e olan inancımızı itiraf etmemiz gereklidir.

Rab'bimiz şöyle demiştir: "İnsanoğlu'nun bedenini yiyip, kanını içmedikçe sizde yaşam olmaz. Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır; çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecek-tir." Bizler dünyevi yaşamımızı bile İsa'nın ölümüne borçluyuz. Yediğimiz ekmeğin bedeli O'nun bedeniyle, içtiğimiz suyun bedeli O'nun dökülen kanıyla ödenmiştir. Hiç kimse haklı ya da günahkar olsun, Mesih'in bedeni ve kanı ile bereketlenmeden günlük yiyeceğini alamaz. Çarmıhın gölgesi yenen her lokmada, içilen her yudumda görülür. İsa, bunların tümünü bu büyük fedakarlığını belirtirken öğretmiştir. Yukarı odadaki Rab'bin Sofrası'ndan parlayan ışık günlük yaşamımızda bize kutsal nimetler sunar. Evde kurduğumuz soframız, Rab'bin Sofrası gibi kutsal hale gelir.

İsa'nın, ruhsal yapımızla ilgili söyledikleri ne kadar da doğrudur. "Bedenimi yiyenin, kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır; çünkü bedenim gerçek yiyecek, kanım gerçek içecektir." İsa'nın bizim uğrumuza çarmıhta feda ettiği yaşamı sayesinde kutsal yaşama kavuşabiliriz ve bu yaşamda O'nun sözlerini kabul edip, buyruklarını yerine getirdiğimizde O'nunla bütünleşebiliriz. "Bedenimi yiyip, kanımı içen bende yaşar, ben de onda. Yaşayan Baba beni gönderdiği ve ben de O'nda yaşadığım gibi, bedenimi yiyen de benim aracılığımla yaşayacaktır." Kutsal Yazı'nın bu sözleri özellikle Rab'bin Sofrası ile ilgilidir. Kişi yüreğindeki imanla bu büyük fedakarlığı kabul ettiğinde Rab'bin aracılığıyla ruhsal yaşama kavuşur. Rab'bin Sofrası O'na ruhsal güç verecektir. İmanlılar bu hizmeti yerine getirerek İsa ve Allah ile bütünleşirler. Özel bir duyu sayesinde bağımlı insan ve Allah arasında bir birliktelik oluşur.

Isa'nın bedenini ve kanını simgeleyen ekmeği yediğimizde ve şarabı içtiğimizde İsa'nın, öğrencileri ile birlikte hazırladığı Rab'bin Sofrası'na bizler tüm yüreğimizle katılmış oluruz. Bizler, ölüm savaşı ile kutsanarak tüm günahlarımızı taşıyan İsa ile Getsemani bahçesine girmiş gibi oluruz. Allah ile barışık olmak için gösterilen bu savaşın tanıkları oluruz. Çarmıha gerilmiş olan Kurtarıcı'yı aramızda görürüz.

Kurban edilen Kurtarıcı'ya baktığımızda, Rab'bin yaptığı büyük fedakarlığın anlamını ve önemini daha iyi anlarız. Kurtarılma planını tüm görkemi ile görürüz bu şekilde yüreğimizde kutsal duygular canlanır. Allah'ı ve Allah'ın Kuzusu'nu tüm yüreğimizle yüceltiriz; çünkü Kurtarıcı'nın çarmıhta çektiği büyük acıyı düşünenlerin yüreğinde kibir ve bencillik yoktur.

Kurtarıcı'nın sonsuz sevgisine bakanların düşünceleri yükseltilecek, yürekleri arınacak ve karakterleri düzelecektir. Onlar, bu gizemli sevgiyi dünyaya yayacak ışık olacaklardır. İsa'nın çarmıhta çektiği acıyı ne kadar çok düşünürsek, elçinin şu sözlerini o de o kadar iyi anlayabiliriz: "Rab'bimiz İsa Mesih'in çarmıhından başka hiçbir şeyle övünmem. Onun çarmıhı aracılığıyla dünya benim için çarmıha gerilmiştir. Ben de dünya için."

Bu Bölüm Matta 26:20-29; Markos 14:17-25; Luka 22:14-23 ve Yuhanna 13:18-30'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 73. "YÜREĞINIZ SIKILMASIN"

İsa. yüreğindeki ilahi sevgiyle öğrencilerine doğru bakarak şöyle dedi: "İnsanoğlu şimdi yüceltilmiştir. Allah da Onda yüceltilmiş bulunuyor." Yahuda odayı terk ettikten sonra İsa, diğer on bir^ öğrencisiyle birlikteydi. Onlardan ayrılma vaktinin yaklaştığını bildirme üzereydi; fakat bunu yapmadan önce hizmetinin büyük amacını işaret etti. Çektiği acıların ve gösterdiği alçak gönüllülüğün Allah ı yüceltmesi O'nun sevinciydi. Öğrencilerin dikkatini ilk olarak bu konuya çaktı.

Daha sonra onları yüreklendirmek için şöyle dedi: Çocuklar kısa bir süre daha sizinleyim. Beni arayacaksınız; fakat Yahudiler'e söylediğim gibi, şimdi de size söylüyorum. Benim gideceğim yere gelemezsiniz." Öğrenciler bunu duyduklarına sevinemediler. Yüreklerini korku sardı. Kurtarıcı'ya daha da yaklaştılar. Çok sevdikleri 'Öğretmen en, onlar için kendi yaşamlarından daha değerliydi. Karşılaştıkları zorluk larda kendilerine yardım etmesi ve teselli vermesi için hep Onun yanma gelmişlerdi. O'nun, kendilerinin yanından ayrılmasıyla yapayalnız kalacaklardı. Öğrencilerin yüreklerini ağır bir sıkıntı kaplamıştı.

Fakat Kurtarıcı, onlara umut dolu sözler söyledi. Düşman ın onlara saldırmak için fırsat kollayacağını ve Şeytan'ın, özellikle sıkıntıya düşmüş olanları kandırmada başarılı olduğunu biliyordu. Bu yüzden onları: "Gözlerini görünen şeylere değil, görünmeyenlere çevirmeleri"konusunda uyardı. Öğrenciler, dünyevi düşüncelerden uzaklaşıp tüm dikkatlerini gökyüzüne çevirdiler.

Isa, şöyle dedi: "Yüreğiniz sıkılmasın. Allah'a iman edin, bana da iman edin. Babamın evinde yaşanacak çok yerler vardır. Öyle olmasa size söylerdim. Çünkü size yer hazırlamaya gidiyorum. Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip siz yanıma alacağım. Benim gideceğim yerin yolunu biliyorsunuz. Ben sizin için dünyaya geldim." Sizin yararınıza çalışıyorum. Yanınızdan ayrılsam bile sizin için çalışmaya devam edeceğim. Yeryüzüne Kendimi Sizlere göstermek için geldim; öyle ki inanabilesiniz. Sizin yararınıza çalışmak üzere Allah'ın yanına gidiyorum. İsa'nın ayrılış sebebi, öğrencilerin korktuğunun tam aksiydi. Bu son ayrılık anlamına gelmiyordu. Tekrar geldiğinde onları da yanına alabilmesi için onlara yer hazırlamaya gidiyordu. İsa onlar için yer hazırlarken, onlar da İsa'nın ilahi karakterine göre kendi karakterlerini şekillendirmeliy- diler.

Öğrenciler hala şaşkındılar. Tomas: "Rab, senin nereye gittiğini bilmiyoruz. Yolu nasıl bilebiliriz" dedi. İsa ona: "Yol, gerçek ve yaşam Ben'im" dedi. Benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez. Beni tanısaydınız, Babamı da tanırdınız. "Artık O'nu tanıyorsunuz, O'nu gördünüz."

Gökyüzüne giden pek çok yol yoktur. Herkes kendi yolunu seçemez. İsa: "Yol Ben'im; benim aracılığım olmadan Baba'ya kimse gelemez" dedi. Müjde, cennetin bahçesinde ilk duyurulduğundan beri İnsanoğlu'nun yılanın başını ezeceği ve Mesih'in, yol, gerçek ve yaşam olarak yüceltildiği bildirildi. Adem'in yaşadığı ve Habil'in, Kurtarıcı'nın kanını temsil eden

kurbanı Allah'a sunduğu dönemde de yol İsa idi. İsa, öncüleri ve peygamberleri koruyan yoldu. O, Allah'a ulaşabileceğimiz tek yoldur.

İsa: "Beni tanısaydınız, Babamı da tanırdınız; ve artık O'nu tanıyorsunuz, O'nu gördünüz" dedi.Fakat öğrenciler O'nun ne demek istediğini hala anlamadılar. Filipus: "Rab, bize Baba'yı göster, bu bize yeter" dedi.

İsa, onun anlayışının kıtlığına şaşırdı ve şöyle sordu: "Bunca zamandır sizinle birlikteyim. Beni daha tanımadınız mı?" "Benim aracılığımla gerçekleştirdiği işlerde O'nu görmüyor musunuz? Baba'ya tanıklık etmek için geldiğime inanmıyor musunuz?" "Sen nasıl 'Baba'yı bize göster' diyorsun." "Beni görmüş olan Baba'yı da görmüştür." İsa, insan özdeşliğini almasına karşın ilahiliğini korudu. İsa, Allah'ı insanlığa tek başına tanıtabilirdi ve öğrenciler üç yıldan fazla bir sure boyunca bu ayrıcalığa sahip oldular.

"Benim Baba'da, Baba'nın da bende olduğuna inanmıyor musunuz?... Hiç değilse bu işlerden dolayı iman edin." İsa'nın yaptığı işlerin, bugüne dek başka hiçbir kimsenin yapamadığı ve yapamayacağı işlerin kanıtı onların imanını güçlendirebilirdi. O, ilahiliğini yaptığı işlerle kanıtladı. Allah, O'nun aracılığıyla kendisini gösterdi.

Öğrenciler Baba ve Oğlu arasındaki bu ilahi bağı anlayabilselerdi, İsa'nın, dünyayı kurtarmak için acı çektiğini ve öldüğünü gördüklerinde yüreklerindeki iman onlara dayanmaları için güç verirdi. Isa, kendisinin insan özdeşliğinde Tanrı olduğunu fark ettiklerinde yaşayacakları deneyime öğrencileri yöneltmek istiyordu. Allah a iman etmeleri gerektiğini görmelerini arzuluyordu. Kurtarıcı, çok yakında karşılaşa-cakları zorluklara ve Şeytan'ın tuzaklarına karşı onları hazırlamaya çalışıyordu.

İsa bu sözleri söylerken, öğrenciler onu dikkatle dinliyorlardı. Allah'ın görkemi Onun yüzünde açıkça görülüyordu. O'na yürekten bağlandılar. Bu, onların birbirlerine olan bağlılıklarını da artırdı. Gökyüzünün kendilerine yakın olduğunu ve dinledikleri sözlerin, Allah'ın gönderdiği mesaj olduğunu hissettiler.

"Size doğrusunu söyleyeyim; benim yaptığım işleri bana iman eden de yapacaktır." Kurtarıcı, öğrencilerinin, ilahiliğinin insanlıkla bütünleşme nedenini anlayabilmeleri konusunda kaygılıydı. O, dünyaya Allah'ın görkemini göstermek için geldi; öyle ki kurtarıcı gücü sayesinde insanlık kurtarılabilsin. İsa, onların, kendisine iman etmelerinin sonucunda sahip olamayacakları hiçbir güç kullanmadı. İsa'nın yolundan giden ve O'nun gibi Allah'a bağlı olmak isteyenler, O'nun mükemmel karakterini kendilerine örnek alabilirler.

"Hatta daha büyük işler yapılacaktır; çünkü ben Baba'nın yanma gidiyorum." İsa bu sözlerde, öğrencilerin daha büyük işler yapacağını değil; onların yaptıkları işlerin daha uzun bir süreyi kapsayacağını belirtti. Sadece mucizeler gerçekleştirmeye değil; aynı zamanda Kutsal Ruh'un aracılığıyla yapılan diğer işleri de kastetti.

Rab'bin göğe yükselmesinden sonra öğrenciler, O'nun sözlerinin gerçekleştiğini fark ettiler. Çarmıha gerilmesi, dirilmesi ve göğe yükselmesi onlar için yaşayan gerçekliklerdi. Kutsal

Yazı'nın tamamen yerine geldiğini gördüler. Kutsal Yazı'yı incelediler ve öğretilerini iman ve daha önce hiç bilmedikleri bir güvence ile kabul ettiler. İlahi Öğretmen'in iddia ettiği her şeyin doğru olduğunu biliyorlardı. Kendi yaşadıkları olayları anlattıklarında ve Allah'ın sevgisini yücelttiklerinde insanların kalpleri yumuşadı ve bir çok kişi İsa'ya inandı.

İsa'nın, öğrencilere verdiği vaat, zamanın sonuna dek tüm imanlılara verdiği vaattir. Allah, insanları kurtarmak için hazırladığı harikulade planın önemsiz sonuçlar vermesini amaçlamadı. Sadece kendi yaptıkları işlere değil; Allah'ın kendileri için ve kendilerinin aracılığıyla yaptığı işlere güvenenler, O'nun vaatlerinin gerçekleştiğinin farkına varacaklardır. İsa, şöyle bildirir: "Hatta daha büyük işler yapacaktır; çünkü ben Baba'nın yanına gidiyorum."

Öğrenciler, Kurtarıcı'nın sınırsız gücünü bilmiyorlardı, "şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz." Başarının sırrının, kendisinin adına güç ve lütuf dilemekte olduğunu açıkladı. İsa, onların adına Baba'dan dilekte bulunacaktı. İsa, kendisinin aracılığıyla dilekte bulunan mütevazı kişinin dileğini kendi dileği olarak kabul eder. İçtenlikle yapılan her dua Allah tarafından kabul edilir. Kişi dileğini açıkça belir- temese bile içtenlikle yapılan dua İsa'nın görev yaptığı tapınağa ulaşır. İsa kendisine ulaşan bu duaları eksik bir şekilde Baba'sına götürmeyecektir. O'nun sözleri şifa verici olacak ve mükemmelliğinin ferahlatıcı kokusunu yayacaktır.

Doğruluğun ve açıklığın yolu engellerle doludur; fakat her zorlukta duaya teşvik ediliriz. Yaşamımız boyunca karşılaştığımız her zorlukta Allah'tan güç almadan yaşayan hiçbir kimse yoktur ve bu gücün kaynağı en zayıf insana bile açıktır. "Baba, Oğul'da yüceltilsin diye, benim adımla dilediğiniz her şeyi yapacağım. Benim adımla benden ne dilerseniz yapacağım." İsa, öğrencilerine kendisinin adına dua etmelerini buyurdu. İsa'nın yolundan gidenler O'nun adıyla Allah'ın huzuruna çıkacaklardır. Onların uğruna yapılan fedakarlığın; ve İsa'nın karakterinin mükemmelliği ve dürüstlüğü sayesinde Rab bin nazarında değerlidirler. Allah, Mesih adına kendisinden korkanları bağışlar. Allah, kendisine hizmet edenlerin yüreğinde günahın izini değil; onların iman ettikleri Oğlu'nun benzerliğini görür.

Halkının, kendisini değersiz kimseler olarak görmesi Rab'bi çok üzer. Seçilmiş halkının, onların uğruna yaptığı büyük fedakarlığa göre kendisine değer vermesini ister. Allah, insanlığın kurtulmasını istiyordu; aksi takdirde onların kurtuluşu uğruna böylesine yüce ye zor bir görevi gerçekleştirmesi için kendi Oğlu'nu göndermezdi. İsmini yüceltmek için kendilerinden dilekte bulunmaları Allah ı memnun eder. İnsanlar, O'nun vaatlerine iman ettiklerinde Allah onlara daha büyük nimetler sunar.

Fakat İsa'nın adıyla dua etmenin çok daha derin anlamı vardır. Bu, O'nun karakterini kabul ederek buna göre davranışlarımızı düzelttiğimiz ve O'nun yaptığı çalışmaları bizim de sürdürdüğümüz anlamına gelir. İsa, şöyle demişti: "Beni seviyorsanız, buyruklarımı da yerine getirirsiniz." O, insanları günahın içinde değil; bilakis günahtan uzaklaştıkları zaman kurtarır; ve yüreğinde O'na sevgi duyanlar, O'na olan bağlılıklarıyla bu sevgiyi açıkça göstereceklerdir.

Gerçek bağlılık tamamen yürekten kaynaklanır. İsa da aynı şekilde davranmıştır. İsa'ya bağlı olduğumuz takdirde O, bizim yüreğimizi ve düşüncelerimizi kendisinin isteğini yerine getirmemize uygun hale getirecektir. Böylece yüreğimiz, kötü düşüncelerden tamamen arınacaktır. Kötülüklerden arman ve kutsanan yüreğimizle, O'na hizmet etmekten zevk duyarız. Allah'ı tanımak bizim için bir ayrıcalıktır ve O'nu tanıdığımızda itaat dolu bir yaşam süreriz. İsa'nın karakterinin mükemmelliğini örnek alıp Allah ile bütünleştiğimizde günahtan nefret ederiz.

Sınırsız gücüyle ruhumuzu güçlendirmesini dilediğimiz takdirde, tıpkı İsa'nın insan özdeşliğindeyken yaptığı gibi bizler de yasaya tamamen uyabiliriz. Sorumluluklarımızı başkalarının üzerine atmamalı ve bize ne yapmamız gerektiğini söylemelerini beklememeliyiz. Sürekli başkalarının tavsiyelerine bağımlı olarak yaşayamayız. Rab, üzerimize düşen görevi bize seve seve öğretecektir. O'na geldiğimizde bizlere sırlarını bizzat açıklayacaktır. Rab, Enok gibi bizim da yanımıza geldiği zaman yüreğimiz sevinçle dolacaktır. Allah'ı hoşnutsuz edecek hiçbir şey yapmamaya karar verenler, kendi durumlarını O'na açıkladıktan sonra ne yapmaları gerektiğini bileceklerdir. Allah onlara hem akıl ve hem de güç verecektir. İsa'nın vaad ettiği gibi; Allah'a bağlı olmaları ve O'na hizmet etmeleri için onlara güç verilecektir. Günahkar insanlığın ihtiyacını karşılayacak olan her şey, insanlığın temsilcisi olarak O'na verildi. "O'ndan her ne dilersek alırız; çünkü O'nun buyruklarını yerine getiriyor ve O'nu hoşnut eden şeyleri yapıyoruz."

İsa, kendisini kurban olarak sunmadan önce imanlılara, kendilerine sınırsız nimetler sunacak olan ruhsal bir armağan vermek istiyordu. Ben de Baba'dan dileyeceğim ve O, sonsuza dek sizinle birlikte olsun diye size başka bir Yardımcı, gerçeğin ruhunu verecek. Dünya onu kabul edemez; çünkü O'nu ne görür, ne de tanır. Siz onu tanıyorsunuz. Çünkü O, sizin aranızda yaşıyor ve içinizde olacaktır. Sizi ök-süz bırakmayacağım. Size geri döneceğim."

Kutsal Ruh, bundan önce de yeryüzündeydi. Kurtarılma işinin en başından beri insanların kalplerini etkilemekteydi. Fakat İsa, yeryüzündeyken öğrencileri başka bir yardımcı istemediler. Öğrenciler, Isa'dan ayrı kalıncaya dek kendilerinin Kutsal Ruh'a ihtiyaçları olduğunu hissedemediler. İsa göğe yükseldikten sonra Kutsal Ruh'a istek duyacaklar ve o zaman gelecekti.

Kutsal Ruh İsa'nın temsilcisidir; fakat kişiliği ve insan özdeşliği olmadığı için bağımsız hareket eder. İsa, insan özdeşliğinde olduğu için her yerde birden bulunamıyordu. Bu yüzden insanlara yardım etmek üzere kendisinin temsilcisi olarak Kutsal Ruh'u gönderdi. Hiç kimse kendi konumundan ya da İsa'yı şahsen tanımasından dolayı bir avantaja sahip olmayacaktı. Kutsal Ruh sayesinde Kurtarıcı'ya herkes ulaşabilecekti. Kurtarıcı bu anlamda onlara göğe yükselmeden önce dünyevi yaşamındakinden daha yakın olacaktı.

"Beni seven Baba'mı da sevecektir. Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim." İsa, öğrencilerinin önündeki geleceği. okudu. Birisi darağacında, bir diğeri çarmıhta can verecek, bir başkası ıssız bir adaya sürülecek, diğerleri ise zulüm görecek ve öldürülecek- lerdi.

Karşılaştıkları her zorlukta onlarla birlikte olacağı vaadiyle onlara cesaret verdi. Bu vaat gücünden hiçbir şey kaybetmemiştir. , kendisinin uğruna ıssız adalara sürülen ve hapsedilen imanlı kullarının ne durumda olduklarını bilir ve kendi varlığıyla onlara teselli veri . İmanlılar gerçeğin uğruna dürüst olmayan mahkemelere çıkarıldıklarında İsa, onların yanındadır. İsa öğrencilerinin kişiliğinde tekrar suçlanır. Onlara yapılan her hakaret İsa'ya yapılmış olur. Hapsedildiklerinde İsa sonsuz sevgisi ile onların yüreklerini güçlendirir. Bir kimse O'nun uğruna öldüğünde İsa şöyle der: "Din olan Ben'im. Ölmüştüm. ama işte sonsuzluklar boyunca diri kalacağım Ölümün ve ölüler diyarının anahtarları bendedir." Benim uğruma feda edilen yaşam sonsuzluğun görkemine erişecektir düştüğümüzde kendimizi yalnız ve çaresiz hissettiğimizde, gelecek bize karanlık görünse e, her türlü sıkıntıda Kutsal Ruh, iman dolu yüreğimizle yaptığımız dualara cevap olarak bize yardım elini uzatacaktır. Yaşam şartları bizi dünyevi dostlarımızdan ayırabilir; fakat hiçbir şart ve hiçbir mesafe bizi Kutsal Yardımcı'dan ayıramaz. Nereye gidersek gidelim O, destek olmak ve yüreklendirmek için her zaman bizim yanımızdadır.

Öğrenciler, İsa'nın sözlerinin ruhsal anlamını hala anlayamamışlardı ve İsa, ne demek istediğini tekrar açıkladı. İsa, Kutsal Ruh aracılığıyla kendisini onlara göstereceğini belirtti. "Baba'nın benim adıma göndereceği Yardımcı, Kutsal Ruh size her şeyi öğretecek ve butun söylediklerimi size hatırlatacaktır." "Böylece her şeyi daha iyi anla- vacaksınız ve artık 'anlayamıyorum' demeyeceksiniz." Artık her şeyi aynada silik bir görüntü gibi" görmeyeceksiniz, bilakis Mesih'ın sevgisinin ne denli geniş ve uzun, yüksek ve derin olduğunu anlamaya ve bilgiyi çok aşan bu sevgiyi kavramaya gücünüz olacaktır.

Öğrenciler, Isa'nın yaşamına ve çalışmalarına tanıklık edeceklerdi. Isa, onların söyledikleri sözler aracılığıyla yeryüzündeki tüm insan- ara seslenecekti. Fakat Isa'nın acı çekmesi ve ölmesi onları zor bir sınava ve düş kırıklığına sürükleyecekti. Tüm bu tecrübelerden sonra Sözü tanıklık gücü kazandığında İsa onlara Kutsal Ruh'u vaat etti: "Kutsal Ruh bütün söylediklerimi size hatırlatacak."

"Size daha çok söyleyeceklerim var; fakat şimdi bunlara dayana- mazsınız. Ne var ki Gerçeğin Ruhu gelince sizi gerçeğe yöneltecek. O, kendiliğinden konuşmayacak. Yalnızca duyduklarını söyleyecek ve gelecekte olacakları size bildirecek. O, beni yüceltecek. Çünkü benim olandan alacak ve size bildirecek." İsa, öğrencilerine gerçeği tüm açıklığıyla gösterdi. Fakat Isa'nın öğretilerini din yorumcularının ve Ferisiler m geleneklerinden ve usullerinden ayrı tutmak onlar için çok zordu. Onlara daha önceden, rabbilerin öğretilerini Allah'ın sesi olarak kabul etmeleri öğretilmişti. Aldıkları bu yanlış eğitim, onların duygulan ve düşünceleri üzerinde hala etkiliydi. Halâ büyük ölçüde dünyevi düşüncelere sahiptiler. Onlara çok sık açıklamasına rağmen İsa'nın göksel egemenliğinin yapısını anlayamamışlardı. Akılları tamamen karışmıştı. Hatta O'nun öğretilerinin birçoğunu neredeyse unutmuşlardı Isa, öğrencilerin, söylediği sözlerin gerçek anlamına ilgi göstermediklerim gördü. Isa, Kutsal Ruh'un onlara bu sözleri hatırlatacağını vaad etti. Onların anlayamayacakları birçok şeyi açıklamadı. Bu sözler onlara Kutsal Ruh tarafından da açıklanacaktı. Ruhsal konuları daha iyi anlayabilmeleri için Kutsal

Ruh, onların düşüncelerini güçlendirecekti. Isa, şöyle demişti: "Gerçeğin Ruhu gelince sizi gerçeğe yöneltecek"

Kutsal Ruh, Gerçeğin Ruhu'dur. Görevi gerçeği göstermek ve onu korumaktır. O, Gerçeğin Ruhu olarak ilk önce kişinin yüreğinde konut kurar. Böylece onu teselli eder, çünkü sadece doğrulukta teselli ve huzur vardır. Yanlışlık gerçek huzur ve teselliyi bilmez. Şeytan, yanlış teoriler ye gelenekler sayesinde kişinin düşünceleri üzerinde güç kazanır, insanları yanlış standartlara yönelterek, onların karakterlerini bozar. Kutsal Ruh, Kutsal Yazı sayesinde insanların yüreklerine hitap eder ve onların düşüncelerine gerçeği iletir. Böylece kişiyi yanlışlardan uzaklaştırır. İsa. Gerçeğin Ruhu ve Allah'ın Sözü aracılığıyla seçilmiş halkının kendisine yaklaşmasını sağlar.

İsa, Kutsal Ruh'un yaptığı çalışmayı anlatarak öğrencilerini yüreğini sevinç ve umutla doldurmaya çalıştı. İmanlılar için sağladığı yardım O'nu sevindirdi. Kutsal Ruh, halkının yararı için İsa'nın Allah'tan istediği en büyük dilekti. Kutsal Ruh, O'nun halkını güçlendirecekti ve O'nsuz İsa'nın yaptığı büyük fedakarlığın gerçek önemi anlaşılamazdı. Kötülüğün gücü asırlardır sürekli güçlenmekteydi ve insanın Şeytan'a olan tutsaklığı inanılmaz ölçülere varmıştı. Günahın gücü, ilahi güçle dolu olarak gelen Kutsal Ruh tarafından kırılabilir. Dünyanın Kurtarıcısı tarafından gerçekleştirilen olayları etkili kılan Kutsal Ruh'tur. O'nun sayesinde kişinin yüreği temizlenir, imanlılar O'nun aracılığıyla ilahi doğanın paydaşı olurlar. İsa, Ruh'unu kötülüğe karşı kalıtsal ve kökleşmiş eğilimleri yok etmek ve mükemmel karakteriyle imanlıları etkilemek için ilahi bir güç olarak verdi.

İsa, Kutsal Ruh ile ilgili olarak şöyle dedi: "O, beni yüceltecek. Kurtarıcı, O'nun sonsuz sevgisini insanlara göstererek Allah'ı yüceltmek için geldi. Aynı şekilde Kutsal Ruh da O'nun dünyaya sunduğu lütfü göstererek Mesih'i yüceltmek için geldi. Allah'ın tasviri insanda yeniden oluşturulmalıydı. Allah'ın yüceltilmesi, Mesih'in yüceltilmesine halkının karakterinin de geliştirilmesiyle kopmaz bir şekilde bağlıdır.

"O gelince dünyanın günah, doğruluk ve gelecek yargı konusundaki suçluluğunu dünyaya gösterecektir." Kutsal Ruh'un sürekli varlığından ve yardımından yoksun iken, Allah'ın Sözu'nün duyurulması faydasız olacaktır. O, ilahi gerçeğin en etkili öğretmenidir. Sadece Kutsal Ruh onu ilettiğinde, kişi gerçeğin bilincine varır ve onu kendi yaşamında uygulayabilir. İnsanlar, Allah'ın Sözü'nü ne kadar iyi bilirlerse bilsinler, Kutsal Ruh'un aracılığıyla gerçeği öğrenmedikleri surece onlardan hiçbiri Kaya'nın üzerine düşüp parçalanamaz. Kutsal Ruh ile birlikte çalışmadığı sürece her ne kadar iyi bir eğitim almış da olsa, hiç kimse ilahi ışığı iletecek bir elçi olamaz.

Gökyüzünün çiğ taneleri sayesinde yaşam bulmadığı sürece Müjde'nin tohumlarının ekilmesi bir başarı olmayacaktır. Yeni Ahit'in ilk kitabı yazılmadan ve İsa göğe yükseldikten sonra Müjde ilk kez duyurulmadan önce Kutsal Ruh, dua eden elçilerin yanına geldi. Onların düşmanlarının tanıklıkları o zaman gerçekleşti: "Fakat siz öğretinizi Kudüs kentinin her yanına yaydınız."

İsa, imanlı topluluğuna Kutsal Ruh'u göndereceğini vaad etmişti. Bu vaat ilk öğrenciler kadar aynı zamanda bizim içindir. Fakat her vaatte olduğu gibi bunun için de belirli şartlar vardır. Rab'bin vaadine inandıklarını iddia eden birçok kimse vardır. Sürekli İsa ve Kutsal Ruh hakkında konuşurlar ve bu onlara bir fayda sağlamaz. İlahi elçiler tarafından kontrol edilmesi için ruhlarını teslim etmezler. Kutsal Ruh'u bizler kullanamayız; bilakis Kutsal Ruh bizi kullanacaktır. Allah, "kendisini hoşnut eden şeyi hem istemeleri hem de yapmaları için"halkının içinde etkindir. Fakat birçok kimse bunu kabul etmez. Onlar kendi kendilerini yönetmek isterler. Bu yüzden gökyüzünün nimetlerini alamazlar. Sadece mütevazı bir şekilde Allah'a hizmet edenlere ve O'ndan, kendilerine yol göstermesini dileyenlere Kutsal Ruh yardımcı olur. Allah, onların bunu istemelerini ve kabul etmelerini bekler. Bu vaad edilen nimet, imanlılara diğer birçok nimetin ulaşmasını sağlar. O, İsa'nın lütfunun zenginliğine göre verilir ve İsa, ihtiyaçları ölçüsünde ve kişinin ilahi gücü kabul ettiği ölçüde herkese bunu vermeye hazırdır.

İsa, öğrencilerine ölümü ve çekeceği büyük acılarla ilgili olarak onları üzecek hiçbir şey söylemedi. Onlara bıraktığı son miras esenlikti. "Size esenlik bırakıyorum, kendi esenliğimi veriyorum. Ben size dünyanın verdiği gibi vermiyorum. Yüreğiniz sıkılmasın ve korkmasın." Kurtarıcı, yukarıdaki odadan ayrılmadan önce öğrencileri övgü dolu şu ezgiyi söylediler: "Ey bütün uluslar, Rab'be övgüler sunun! Ey bütün halklar, O'nu yüceltin! Çünkü bize beslediği sevgi büyüktür. Rab'bin bağlılığı sonsuza dek sürer. Rab'be övgüler sunun."

Övgü dolu bu ilahiden sonra oradan ayrıldılar. Kalabalık caddelerden geçerek şehrin dışına, Zeytin Dağı'na doğru ilerliyorlardı. Derin bir şekilde düşünerek yavaş adımlarla yürüyorlardı. Dağa çıkmaya başladıklarında İsa üzgün bir ses tonuyla şöyle dedi: "Bu gece hepiniz benden ötürü sendeleyip düşeceksiniz. Çünkü şöyle yazılmıştır: 'çobanı vuracağım. Sürüdeki koyunlar da darmadağın olacak.'" Öğrenciler, O'nun bu sözlerini acı ve şaşkınlık içinde dinlediler. Kefernahum'daki havrada İsa, kendisinden "Yaşam Ekmeği diye söz ettiğinde birçok kimsenin buna nasıl öfkelendiğini ve oradan nasıl uzaklaştığını hatırladılar. Fakat Onikiler, O'na sadık olduklarını göstermişlerdi. Kardeşlerinin adına konuşan Petrus İsa'ya olan bağlılığını açıkça göstermişti. İsa o zaman şöyle demişti: "Sız Onikiler'i seçen ben değil miyim? Yine de aranızdan biri İblis'tir." Isa, yukarıdaki odada Onikiler'den birinin kendisine ihanet edeceğini ve Petrus'un da kendisini inkar edeceğini söylemişti. Fakat şimdi söylediği sözlerde onların hepsini işaret ediyordu.

Daha sonra Petrus'un acı içinde şu sözleri söylediği duyuldu: "Herkes sendeleyip düşse bile ben düşmem" dedi.3Petrus, yukarıdaki odada İsa'ya "senin için canımı veririm" demişti. İsa, şöyle cevap verdi: "Benim için canını mı vereceksin? Sana doğrusunu söyleyeyim; horoz ötmeden sen beni üç kez inkar edeceksin." Fakat Petrus üsteleyerek "seninle birlikte ölmem bile gerekse, seni asla inkar etmem dedi. Öğrencilerin hepsi de aynı şeyi söyledi. Kendilerine duydukları aşırı güvenden dolayı O'nun defalarca kez açıkladığı sözleri inkar ettiler. Onlar bu sınanma için hazırlıksızdılar; Şeytan'ın tuzakları ile karşılaştıklarında kendilerinin aslında ne kadar güçsüz olduklarını anlayacaklardı.

Petrus hapse, hatta ölüme dek Rab'binin yolundan gideceğini söylediğinde, ciddiydi. Fakat kendisini tanımıyordu. Kendi yüreğindeki kötü düşünceler kolayca uyanabilirdi. Bu düşüncelerin ne kadar tehlikeli olduğunun bilincine varmadığı sürece sonsuz bir yıkıma uğrayacaktı. Kurtarıcı, Petrus'un yüreğindeki bu kibrin, onun Mesih'e duyduğu sevgiye bile tahammül edemediğini gördü. Zayıf bir kişiliğe sahip olduğu, Şeytan'ın tuzağına kolaylıkla düştüğü, günaha karşı duyarsızlığı, Ruh'a önem vermeme, çabuk öfkelenme ve olayları önemsememe onun hareketlerinde açıkça görülmüştü. İsa'nın ciddi uyarısı onun kendisini sınaması için yüreğine yapılan kutsal bir çağ-rıydı. Petrus, kibrini alçaltmalı ve İsa'ya daha büyük bir imanla bağlanmalıydı. Alçak gönüllü davranıp İsa'nın uyarısını dinleseydi, Sürünün Çobanı'ndan Onun sürüsünü korumayı dileyebilirdi. Celile gölünde sulara batmak üzereyken "Rab beni kurtar." diye haykırmıştı ve Isa onu kurtarmak için elini uzatmıştı. Aynı şekilde şimdi de eğer "Rab, beni kurtar" diye haykırmış olsaydı, yüreğindeki kötü düşünce-lerden kurtulacaktı. Fakat Petrus, kendisine güvenilmediğini düşündü. Bu, onu çok gücendirdi ve kendisine duyduğu aşırı güvenin daha da artmasına neden oldu.

İsa, öğrencilerine şefkatle bakar. Yaşayacakları zorluklara karşı onları teselli eder. Tekrar dirileceğini ve onlara duyduğu büyük sevginin asla azalmayacağını güvence eder. Onlara şöyle der: "Ben dirildikten sonra sizden önce Celile'ye gideceğim." O'nu inkar etmeden önce affedileceklerinin güvencesini alırlar. O'nun ölümünden ve dirilişinden sonra, affedildiklerini ve O'nun nazarında değerli olduklarını biliyorlardı.

İsa ve öğrencileri Zeytin Dağı eteklerinde bulunan, dua için sık sık geldikleri Getsemani'ye doğru yola çıktılar. Kurtarıcı, yeryüzündeki görevini ve desteklemeleri gereken ruhsal ilişkiyi öğrencilerine açıklıyordu. Kurtarıcı onlara şimdi bir örnek anlatır; ay ışığı tüm parlaklığıyla bereketli bir bağın onlara görünmesini sağlar. Öğrencilerinin dikkatini bu noktaya çekerek bunu bir sembol olarak kullanır.

"Ben gerçek asmayım"demişti İsa. Kendisini ifade etmek için görkemli palmiye ağacı, gösterişli sedir ağacı veya güçlü meşe ağacı yerine asmayı ve ona sarılan filizleri örnek olarak gösterdi ve kendisi ile kıyasladı. Palmiye, sedir ve meşe ağacı tek başlarına dururlar; desteğe gereksinimleri yoktur. Fakat asma çubuklarla desteklenir ve böylece göğe doğru uzayabilir. Mesih de insan olarak ilahi güce bağımlıydı. İsa, "Oğul kendiliğinden bir şey yapamaz" demişti.

"Ben gerçek asmayım." Yahudiler asmayı, bitkilerin en soylusu ve gücün, mükemmelliğin ve bereketin simgesi olarak görürlerdi. İsrail, Allah'ın vaad edilen ülkeye diktiği asma olarak gösterilmişti. Yahudiler, kurtuluş umutlarını İsrail'e olan bağlılıklarına bağlıyorlardı. Fakat İsa şöyle der: "Ben gerçek asmayım." İsrail'e olan bağlılığınızdan dolayı Allah'ın yaşamının paydaşı ve O'nun vaadinin mirasçısı olabileceğinizi düşünmeyin. Ruhsal yaşama sadece benim aracılığımla ulaşılır.

"Ben gerçek asmayım ve Babam bağcıdır." Yüce Allah'ımız, Filistin tepelerinde bu iyi asmayı ekmişti ve kendisi de bağcıydı. Bu asmanın göksel güzelliği herkesin dikkatini çekmişti.

Fakat İsrail in liderleri bu asmayı çorak toprakta yetişen bir bitki olarak gördüler. Onlar bu bitkiyi yerinden söküp, kutsal olmayan ayaklarıyla çiğnediler. O'nu sonsuza dek yok etmeyi düşünüyorlardı. Fakat Bağcı, Asmayı hiçbir zaman gözünden ayırmadı. İnsanlar O'nu öldürdüklerini düşündükten sonra O'nu aldı ve duvarın diğer yanına tekrar dikti. Bu asmanın gövdesi artık gözle görülmeyecekti. İnsanların hain saldırılarından gizlenmişti. Fakat asmanın dalları duvarın üzerinden sarkıyordu. Onlar asmayı temsil edeceklerdi. Onların sayesinde asmaya yeni aşılar yapılabilecekti. Onlardan ürün alınmıştır. Bu asmanın verdiği üründen birçok kişi yararlanmıştır.

İsa, öğrencilerine "ben asmayım, siz çubuklarsınız"dedi. Çok yakında onların yanından ayrılacak olmasına rağmen, onlarla olan ruhsal bütünlüğü asla bozulmayacaktı. İsa, dallar ve asmanın arasın-daki ilişkinin, öğrencileriyle kendisinin arasındaki ilişkiyi temsil ettiğini belirtti. Genç filizler asmaya aşılanır ve safha safha, dal dal gövdeye nüfuz eder. Böylece asmanın yaşamı asma çubuğuyla bütünleşir. Aynı şekilde, günahın içinde ölmüş olan ruh da İsa ile bütünleştiğinde yaşam bulur. O'na kişisel bir kurtarıcı olarak iman ederek O'nunla birliktelik kurulur. Günahkar, zayıflığını O'nun sonsuz gücüyle, boşluğunu İsa'nın bolluğuyla ve noksanlığını Mesih'in tükenmeyen kudreti ile birleştirir. O'nunla bir bütün olur; Mesih'in insan özdeşliğindeki ilahiliği insanlıkla, bizim insani doğamız da ilahilıkla bir bütün olmuştur. Böylece insanlık, Kutsal Ruh'un aracılığıyla ilahiliğin paydaşı olur; "Öyle ki, sevgili Oğlunda bize bağışladığı yüce lütfü övülür."

İsa ile bir kere kurulan birlik artık devamlı ayakta tutulmalıdır. İsa şöyle dedi: "Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa kendiliğinden meyve veremez. Bunun gibi, siz de bende kalmazsanız meyve veremezsiniz." Bu, sıradan ve geçici bir birliktelik değildir, bilakis çubuk artık asmanın bir parçası haline gelir. Asmanın kökünden dallara doğru sürekli yaşam, güç ve bereket akar. Çubuk, asmadan ayrı yaşayamaz. İsa "artık benden ayrı yaşayamazsınız." "Benden aldığınız yaşam, sadece benimle birlikte olduğunuz zaman korunabilir. Benden ayrı olduğunuzda günahtan ve Şeytan'ın tuzaklarından kurtulamazsınız." demiştir.

"Bende kalın, ben de sizde kalayım." İsa'da kalmak, yaşamımızı O'nun hizmetine adamak ve O'nun ruhunu sürekli yanımızda hissetmek demektir. İletişim kanalı Allah ile insanlar arasında sürekli açık olmalıdır. Dalların asmadan sürekli olarak özsuyunu aldıkları gibi, bizler de İsa'ya tüm yüreğimizle bağlı olmalı ve iman içinde O'nun karakterinin gücünü ve mükemmelliğini almalıyız.

Kök, dalların aracılığıyla özsuyunu toprağın dışındaki ince dallara gönderir. Aynı şekilde İsa, ruhsal gücünün etkisini inananlara gönderir. Kişi, İsa ile birlikte olduğunda, onun dallarının kuruma ya da çürüme tehlikesi yoktur. Bereketli ürünler verdiği zaman asmanın yaşamı hoş kokan meyveleriyle dalların üzerinde açıkça görülecektir. "Bende kalın, ben de sizde kalayım. Çubuk asmada kalmazsa, kendiliğinden meyve veremez." Mesih'e iman ederek yaşadığımızda, Ruh'un ürünleri bizim yaşamımızda da bol bir şekilde açıkça görülecektir.

"Babam bağcıdır. Bende olup meyve vermeyen her çubuğu kesip atar." Görünüşte bir bağlılık olmasına karşın aslında içten bir bağlantı kurulmamış olabilir. O zaman hiçbir şekilde gelişemez ve ürün veremezler. Aynı şekilde İsa ile de, imandan yoksun ve gerçek bütünlükten uzak bir birliktelik kurulmuş olabilir. Bazı kimseler inançlı olduklarını iddia edebilirler; fakat İsa'ya bağlı olup olmadıkları, onların davranışlarından ve karakterlerinden açıkça görülür. Eğer ürün vermi-yorlarsa, onlar sahte dallardır. İsa'dan uzaklaştıklarında tıpkı asmadan ayrılıp kuruyan dallar gibi yok olurlar. "Bir kimse bende kalmazsa, çubuk gibi dışarı atılır ve kurur. Böylelerini toplar, ateşe atıp yakarlar."

"Her meyve vereni de daha çok meyve versin diye budayıp temizler." İsa'nın seçilmiş on iki elçisinden biri kurumuş bir dal gibi dışarı atılmak üzereydi. Diğerleri ise yaşamlarının geri kalan bölü-münde büyük zorluklar yaşayacaklardı. İsa, onlara Bağcı'nın maksadını açıkla-dı. Budama işlemi acı verir; fakat bıçağı kullanan Baba'dır. O, asla dikkatsiz ve sert bir şekilde çalışmaz. Ayrıca yerde sürüklenen dallar vardır. Onlar, bağlı oldukları dünyevi desteklerden koparılmalı-dırlar. Gökyüzüne doğru uzanarak sadece Allah tan destek dilemeli-dirler. Asmanın üzerindeki fazla dallar budanmalıdır. Dürüstlüğün Güneşi'nin şifalı ışınlarına yer açmak için olgunlaşan meyveler toplanmalıdır. Bağcı, daha bol ürün verebilmesi için asmayı budar.

"Babam, çok meyve vermenizle yüceltilir." Allah, sizin aracılığınızla kendisinin kutsallık, iyilik ve şefkat dolu karakterini göstermeyi arzular. Kurtarıcı öğrencilerine, ürün vermeleri için çalışmalarını buyurmaz. "Siz bende kalırsanız ve sözlerim sizde kalırsa, ne dilerseniz dileyin, size verilecektir." İsa, Allah'ın Söz'ü aracılığıyla kendisine iman edenlerde kalır. Bu, O'nun bedenini yiyip, kanını içmek olarak temsil edilen bütünleşmenin aynısıdır. İsa'nın sözleri ruh ve yaşamdır. Onları kabul ettiğinizde Asma'nın yaşamına kavuşursunuz. "Allah'ın ağzından çıkan her bir sözle" 9yaşarsınız. İsa'nın sizdeki yaşamı kendisindeki yaşamının aynı ürünlerini verir. İsa'da yaşayarak, O'na bağlı kalarak, O'ndan destek ve ruhsal gıda alarak tıpkı O'nun gibi bol ürünler verirsiniz.

Öğrencileriyle bu son buluşmasında İsa'nın en büyük arzusu, kendisinin onları sevdiği gibi, öğrencilerinin de birbirlerini sevmeleri gerektiğini onlara açıklamaktı. İsa defalarca kez bundan söz etti: "Bunları size sevincim sizde olsun ve sevincim tamamlansın diye söyledim." "Benim buyruğum şudur: sizi sevdiğim gibi birbirinizi se-vin." Öğrenciler için bu buyruk yeniydi; çünkü onlar İsa'nın, onları sevdiği gibi birbirlerini sevmemişlerdi. İsa, yeni duyguların ve düşüncelerin onları kontrol etmesi; yeni prensiplerin onlar tarafından uygulanması gerektiğini gördü. Öğrenciler, O'nun yaşamı ve ölümü sayesinde yeni bir sevgi anlayışına sahip olacaklardı. İsa'nın, onların birbirlerini sevmeleri için verdiği buyruğun, O'nun kendisini feda etmesinin ışığında yeni bir anlamı vardı. İsa'nın lütuflarını insanlığa sunarken yerine getirdiği hizmet özveri, kendini feda eden ve sevgi dolu bir hizmetti. İsa'nın yeryüzündeki yaşamının her anında Allah'ın sonsuz sevgisi bir ırmak gibi insanlığa doğru sürekli aktı. İsa'nın Ruh'u ile bütünleşenler, tıpkı O'nun gibi seveceklerdir. İsa'nın yaşam prensibi, onların yaşam prensibi olacaktır.

Bu sevgi onların öğrenciliğinin kanıtıdır. “Birbirinize sevginiz olursa, herkes bununla benim öğrencilerim olduğunuzu anlayacaktır.” İnsanlar, zorla ya da kendi çıkarlarını düşünerek değil; bilakis sevgi ile bir araya geldiklerinde insan gücünün ötesinde bir güçle çalıştıklarını gösterirler. Bu bütünlüğün var olduğu yerde Allah’ın yüceltildiği ve yeni bir yaşam prensibinin uygulandığı açıkça görülür. Bu prensip, kötülüğün doğa üstü elçilerine karşı ilahi bir gücün olduğunu ve Allah’ın lütfunun, insanın yüreğinin doğasında var olan bencilliği yok ettiğini açıkça gösterir.

İmanlı topluluğunun gösterdiği bu sevgi Şeytan’ı elbette öfkelendirecektir. İsa, öğrencilerine kolay bir yol göstermedi. “Dünya sizden nefret ederse, sizden önce benden nefret etmiş olduğunu bilin. Dünyadan olsaydınız, dünya kendisine ait olanı severdi. Ne var ki dünyadan değilsiniz; ben sizi dünyadan seçtim. Bunun için dünya sizden nefret ediyor. Size söylediğim sözü hatırlayın; ’köle efendisinden üstün değildir.’ Bana zulmederlerse, size de zulmedeceklerdir. Benim sözüme uydularsa, size de uyacaklardır. Bütün bunları size benim adımdan ötürü yapacaklar. Çünkü beni göndereni tanımıyorlar.” Müjde’yi yaymak için zorlu mücadelelere, baskılara, tehlikelere, kayıplara ve büyük acılara katlanmak gerekecektir. Fakat tüm bunlara katlanıp üzerlerine düşen görevi yerine getirenler, Kurtarıcı’nın yolundan gidenlerdir.

Dünyanın Kurtarıcısı olarak Mesih, görevini yerine getirirken birçok zorluklarla karşılaşıyordu. Bu yüzden, dünyamıza Allah’ın lütuflarını ileten elçi olan Kurtarıcımız, insanlığı kurtarmak için gerçekleştirmeyi arzuladığı işin çok azını yapıyormuş gibi görünüyordu. Şeytan’ın güçleri O’nun bu çalışmasını engellemek için büyük çaba harcıyordu.

Fakat O, cesaretini yitirmeyecekti. İsa, Yeşaya’nın peygamberliği aracılığıyla şöyle bildirir: “Dedim ki; ’boşuna emek verdim, gücümü boş yere, bir hiç için tükettim. Yine de Rab hakkımı savunur, emeğimin karşılığını Allah verir. İsrail’i önünde toplamamı ve Yakup’un soyunu kendisine getirmemi isteyen RAB, beni kendi kulluğuna seçti. Beni onurlandıran, bana güç kaynağı olan O’dur.’” 4İsa’ya şu vaat verildi: “İnsanların hor gördüğü, ulusların iğrendiği, kralların kölesi olana İsrail’in Kurtarıcısı ve Kutsalı RAB şöyle diyor: ’sizi seçmiş olan İsrail in Kutsalı RAB’bin sadakati nedeniyle Krallar sizi görecek ve önünüzde ayağa kalkacaklar, önderler saygıyla eğilecekler. İsrail’in RAB’be dönüşü RAB şöyle diyor: ’uygun zamanda sana yanıt vereceğim. Kurtuluş günü geldiğinde sana yardım edeceğim, seni koruyacağım. Seni, halkımla yapacağım antlaşmanın aracısı yapacağım. Buna göre viran olan ülkeyi yeniden inşa edip miras olarak sahiplerine vereceksin. Tutsaklara; ’çıkın,’ karanlıkta olanlara; ’ışığa çıkın’ diyeceksin. Yol boyunca beslenecekler, her kıraç tepede otlak bulacaklar. Acıkmayacak, susamayacaklar; sıcak ve güneş onları çarpmayacak. Çünkü onlara merhamet eden kendilerine yol gösterecek ve onları pınarlara götürecek.

İsa bu söze güvendi ve Şeytan’a hiçbir avantaj vermedi. İsa, son ve en büyük fedakarlığını yapmak üzereyken yüreğini en derin acılar kapladığında öğrencilerine şöyle dedi: “Çünkü bu dünyanın egemeni geliyor. Onun, benim üzerimde hiçbir yetkisi yoktur.” “Çünkü bu dünyanın egemeni yargılanmış bulunuyor.” “Bu dünyanın egemeni şimdi dışarı atılacak.” İsa, son büyük

mücadelesinde meydana gelecek olayları önceden gördü. "Tamamlandı" diye haykırdığında tüm gökyüzünün zafer kazanacağını biliyordu. Gökyüzünden gelen ezgileri ve zafer haykırışlarını duydu. Şeytan'ın egemenliğinde matem çanlarının çalınacağını ve Mesih'in adının tüm evren boyunca duyurulacağını biliyordu.

İsa, imanlıların düşündüklerinden ve istediklerinden çok daha fazlasını yapabildiği için sevinçliydi. Dünya yaratılmadan önce çok büyük bir kararın verilmiş olduğunu bilerek kesin bir şekilde konuştu. Kutsal Ruh'un sınırsız gücüyle desteklenen gerçeğin, kötülüğün güçlerine karşı zafer kazanacağını ve kanlı sancağın takipçileri üzerinde dalgalanacağını biliyordu. Kendisine güvenen öğrencilerinin yaşamının da dünyada kabul edilmese de göklerde kabul edilerek tıpkı kendi yaşamı gibi zaferlerle dolu olacağını biliyordu.

İsa, şöyle dedi: "Bunları size, bende esenliğiniz olsun diye söyledim. Dünyada sıkıntınız olacak; fakat cesur olun ben dünyayı yendim." İsa asla karşılaştığı zorluklarda cesaretini yitirmedi ve O'na iman edenler de aynı şekilde dayanıklı olmalıdırlar. Onun yaşadığı gibi yaşamalı, çalıştığı gibi çalışmalıdırlar; çünkü O'na Kurtarıcıları olarak iman ederler. Cesaretli, sabırlı ve azimli olmalıdırlar. Üzerlerine düşen görevi yerine getirirken zorluklarla karşılaşsalar bile İsa'nın lütfü onlara dayanma gücü verecektir. Cesaretlerini yitirmeyecekler; bilakis bu zorlukların üstesinden geleceklerdir. Hiçbir şeyden ümitlerini kesmeyeceklerdir; buna karşın her şeyi de umut etmeyeceklerdir. İsa sonsuz sevgisinin altın zinciri ile onları Allah'a bağlamıştır. İsa, tüm güçlerin kaynağından çıkan evrenin en büyük etkisinin onların olmasını amaçlar. Kötülüğün güçlerine karşı savaşabilmeleri ve tıpkı İsa gibi galip gelebilmeleri için; ne dünyanın, ne ölümün ne de cehennemin, üzerinde hüküm sürebildiği bir güce sahip olmalıdırlar.

İsa, yeryüzündeki imanlı topluluğunun, gökyüzünün yasasını ve ilahi uyumunu temsil etmesini ister. Böylece çocukları aracılığıyla yüceltilir. Dürüstlüğün Güneşi onların aracılığıyla yeryüzünün hiç sönmeyen ışınlarıyla parlayacaktır. İsa, kurtarmak için kendi canını feda ettiği halkının, kendisini yüceltebilmesi için onlara bir çok imkanlar ve nimetler sunmuştur. İsa'nın dürüstlüğüne sahip olan imanlılar, O'nun sevgisinin ve lütfunun zenginliklerinin içinde bulunduğu bir hazinedir. İsa, önünde tamamen arınmış ve mükemmel olan halkına bakarken, alçaltılmasının ve görkeminin tamamlanması için verdiği muhteşem bedeli ve tüm görkemlerin kendisinden kaynaklandığı bir merkez noktası olduğunu görür.

Kurtarıcı, öğrencilerini umutlandıran ve onlara cesaret veren sözler söyledikten sonra yüreğindeki acıyla gözlerini göğe dikip dua etti: "Bab?, saat geldi. Oğlunu yücelt ki, Oğul da seni yüceltsin. Çünkü sen O'na tüm insanlık üzerinde yetki verdin. Öyle ki, ona verdiklerinin hepsine sonsuz yaşam versin. Sonsuz yaşam, tek gerçek Allah olan Seni ve İsa Mesih'i tanımalarıdır."

İsa, kendisine verilen görevi tamamlamıştı. Yeryüzünde Allahı yüceltmişti. Baha'nın adını açıklamıştı. İnsanların arasında kendisinin çalışmalarını devam ettirecek olan kimseleri bir araya getirmişti; ve Isa şöyle dedi: "Ben onlarda yüceltildim. Ben artık dünyada değilim, ama

onlar dünyadalar. Ben sana geliyorum. Kutsal Baba, onları bana verdiğin kendi adınla koru ki, bizim gibi olsunlar." "Yalnız onlar için değil; onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum. Hepsi bir olsunlar. Baba, senin bende, benim sende olduğum gibi onlarda bizde olsunlar. Dünya da beni senin gönderdiğine iman etsin. Ben onlarda sen de bende olmak üzere tam bir birlik içinde olsunlar ki, dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğim anlasın." İsa bu sözlerle, ilahi yetkisiyle seçilmiş halkını Allah'ın kollarına teslim eder. Kutsanmış bir Başrahip olarak halkını korumak için elçilik eder. Sadık bir Çoban olarak sürüsünü Yüce Allah'ın himayesi altında toplar. Şeytan'a karşı son kez savaşacaktır.

Bu Bölüm Yuhanna 13:31-38 ve 14:17'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 74. GETSEMANI BAHÇESINDE

İsa, öğrencileri ile birlikte Getsemani bahçesine doğru yavaş adımla1a ilerliyordu. Fısıh süresinde bulutsuz gökyüzünde dolunay parlıyordu. Hacıların çadırlarıyla dolu şehir sessizlik içindeydi. İsa, öğrencilerine her şeyi açıkça anlatıyor ve onlara dersler veriyordu; fakat Getsemani Bahçesi'ne yaklaştıklarında O'nu garip bir sessizlik sardı. Burası, O'nun dinlenmek ve yeniden güç kazanmak için çok sık geldiği bir dua yeriydi; fakat daha önce hiçbir kez bu gece olduğu kadar üzgün bir şekilde buraya gelmemişti. Yeryüzündeki yaşamı boyunca Allah'ın varlığının ışığında yürümüştü.

Şeytan'ın ruhu tarafından kışkırtılan insanlarla mücadele ederken şöyle diyebiliyordu: "Beni gönderen benimledir. O, beni yalnız bırakmadı; çünkü her zaman O'nu hoşnut edeni yaparım." Fakat şimdi Allah'ın O'nu koruyan varlığından uzaktaymış gibi görünüyordu. O, şimdi günahkar insanlığın özdeşliğini almıştı ve onların günahlarının yükünü taşıması gerekiyordu. Günah nedir bilmeyen Kişi'nin üzerine hepimizin günahları yüklendi. Günah O'na öylesine korkunç ve taşıması gereken günahın yükü de öylesine ağır görünür ki, bu yüzden Baba'nın sevgisinden sonsuza dek uzak kalacağını bile düşünür. Allah'ın emirlerinin çiğnenmesine duyduğu öfkenin ne kadar büyük olduğunu bildiği için şöyle haykırır: "Yüreğim ölüm derecesinde kederli."

Bahçeye yaklaştıklarında öğrenciler Öğretmenlerinin üzerindeki değişikliği fark ettiler. O'nu daha önce hiç bu kadar sessiz ve üzgün görmemişlerdi. Yaklaştıkça yüreğini daha da derin bir sıkıntı kaplıyordu; buna karşın, O'na niçin üzgün olduğunu sormadılar. Son derece bitkin görünüyordu. Bahçeye vardıklarında öğrenciler, O'nun bir an önce dinlenebilmesi için kaygı içinde bir yer aradılar. İsa, şimdi attığı her adım için büyük çaba harcıyordu. Yüreğindeki büyük acının etkisiyle inliyordu. Öğrencileri, düşmemesi için O'na iki kez destek oldular.

Bahçenin girişine yakın bir yerde İsa, üç öğrencisi hariç diğerlerinin dua etmelerini buyurarak yanlarından ayrıldı. Petrus, Yakup ve Yuhanna ile ıssız bir bölgeye çekildi. Bu üçü, İsa'nın en güvendiği öğrencilerdi. Daha önce İsa'nın görünümünün değiştiği dağda O'nun görkemine bakmışlardı; Musa ve İlyas'ın O'nunla konuştuğunu görmüşlerdi; gökyüzünden gelen sesi duymuşlardı. İsa, şimdi bu büyük acıyı çekerken onların, kendisinin yanında olmalarını arzulamıştı. Onlar daha önce pek çok kez İsa ile burada kalmışlardı. İsa onları ertesi sabah uyandırıncaya dek, dua ettikten sonra kimse tarafından rahatsız edilmeden Öğretmenlerinin biraz uzağında uyumuşlardı. Fakat İsa, bu kez onların geceyi kendisi ile birlikte dua ederek geçirmesini istiyordu. Buna karşın çekeceği büyük acıya tanık olmalarına yüreği dayanmıyordu.

İsa, onlara "Burada kalın. Benimle birlikte uyanık durun" dedi.Kendisini görebilecekleri ve duyabilecekleri kadar ilerledi ve yüz üstü yere kapanıp dua etmeye başladı. Günah yüzünden Babasından uzak-laştığını hissediyordu. Uçurum öylesine derin ve karanlıktı ki, onun önünde adeta ruhu ürperdi. Bu acıdan kurtulmak için ilahi gücünü kullanamayacaktı. İnsan

özdeşliğinde, insanların günahlarının sebep olduğu acıya katlanacak ve Allah'ın günaha duyduğu öfkeye katlanacaktı.

İsa'nın şu anki konumu, daha öncekinden çok farklıydı. Yüreğindeki büyük acı, Zekarya peygamberin şu sözleriyle en açık bir şekilde ifade edilebilir: '"uyan, ey kılıç! Çobanıma, yakınıma karşı harekete geç' diyor her şeye egemen Rab.'" İsa, günahkar insanlığın yerine şu anda kapsamlı bir şekilde anladığı ilahi yargının hükmü altında acı çekiyordu. İsa, o zamana dek sürekli başkalarını korumak için elçilik etmişti; fakat şimdi kendisi bir koruyucuya sahip olmayı istiyordu.

İsa, Baba ile olan bütünlüğünün bozulduğunu hissettiğinde, insani yüreğiyle, karanlığın güçlerine karşı girişeceği mücadeleye dayanamayacağını hissetti. Çöldeki sınanmasında insanlığın kaderi tehlikeye düşmüştü, buna rağmen İsa, bu mücadeleden galip çıkmıştı. Ayartıcı, bu kez son büyük savaş için İsa'n,n yanına gelmişti. O, İsa'nın üç yıllık hizmet, boyunca bunun için hasırlanmaktaydı. Herşey bu savaşın sonucuna bağlıydı Eğer bu kez de kaybederse, egemenlik umudunu kaybedecekti du yanın krallıkları en sonunda İsa'nın olacaktı; Şeytan ise tahttan indirilecek ve dışarı atılacaktı. Fakat, eğer İsa'yı yenerse dünya Şeytan m egemenliği altına girecekti. İnsanlığın kontrolünü sonsuza dek ele geçirecekti. Önündeki bu çatışmanın izleri, İsa'nın yüreğim Allahtan aynim korkusu ile doldurdu. Eğer günahkar bir dünyanın kefili olursa Şeytan, İsa'nın sonsuza dek Allah'tan ayrı kalacağını söylemişti. Böyle bir şey gerçekleşseydi O, Şeytan'ın hakimiyeti altına girecek ve bir daha Allah ile asla bütünleşemeyecekti.

Bu büyük fedakarlıkla aslında ne kazanılacaktı? İnsanlık, nankörlüğü ve suçuyla ne kadar umutsuz görünüyordu. Şeytan, Kurtarıcı'ya karşı tüm gücüyle savaştı; dünyevi ve ruhsal bakımdan herkesten ustun olduk-larını iddia edenler, Kurtarıcı'yı reddettiler. Onlar, seçilmiş bir halk olarak kendilerine verilen vaatlerin kaynağı ve tüm önbildirilerin mührü olan Kurtancı'yı yok etmeye çalışmaktadırlar. O'na iman edenlerin arasında en fazla etkin olan ve O'nun derslerini dinleyen kendi ogrencı en O'na ihanet edecektir. En azimli bir şekilde O'nun yolundan gidenler, O'nu inkar edeceklerdir. Onların hepsi de Kurtarıcı'yı terk edecektir.

Mesih tüm benliğiyle bu düşünceleri kafasından silmeye çalıştı. Kurtarmak için geldiği ve sonsuz sevgisini sunduğu insanların, Şeytan ı e işbirliği yapmaları O'nun yüreğini derinden yaraladı. Kurtarıcı, Şeytan ile zorlu bir mücadeleye girdi. Bunun ölçüsü, ulusunun, kendisini suçlayıp ihanet edenlerin ve kötülüklerin içinde yaşayan dünyanın suçuydu. İnsanların günahlarının yükü İsa'nın üzerine yüklendi ve insanlığı kurtarmanın uğruna Allah'ın günaha olan öfkesine katlandı.

İnsanlığı kurtarmak için gerekli olan bedeli ödeyen Kurtarıcı kendisinin, Allah'tan daha fazla uzaklaşmasına engel olmaya çalışırcasına yüzüstü yere kapanır. Gecenin dondurucu çiğ tanelerine aldırmaz. Solgun dudaklarından şu sözler dökülür: "Baba, mümkünse bu kase benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin isteğin olsun."

İnsanın yüreği, sıkıntılı anlarında hep şefkat özlemi içindedir. İsa da bu duyguyu en derinden hissetti. İsa, yüreğindeki büyük acıyla, sıkıntılı' anlarında her zaman kendisinin teselli ettiği öğrencilerinden teselli dolu birkaç söz duymak için onların yanına geldi. Onlara her zaman şefkat dolu sözler söyleyen Kişi, şimdi hiçbir insanın katlanamayacağı acıyı çekiyordu ve onların dua ettiklerini bilmek istiyordu. Günahın kötü-lüğü O'na ne kadar da karanlık görünüyordu! İsa, Allah'ın nazarında suçsuz olmasına rağmen insanlığın günahının sonucuna katlanıyordu. Öğrenciler bunun farkında olabilselerdi bu, İsa'nın yüreğini güçlendirirdi.

Isa, bu acılar içinde sadık öğrencilerinin yanma döndüğünde onları uyumuş buldu. Onları dua ederken görseydi, bu O'nu ne kadar da mutlu edecekti! Şeytan'ın güçlerinin kendileri üzerinde hüküm sürmemesi için Allah'a sığınmış olsalardı, onların imanı ve bağlılığı İsa'yı teselli edecekti. Fakat onlar, İsa'nın defalarca kez yaptığı şu uyarıyı göz ardı ettiler: "Uyanık durun ve dua edin." Normalde sakin ve ağırbaşlı olan öğretmenlerini, sebebini anlayamadıkları kadar üzgün görmeleri öğrencileri çok üzdü. İsa'nın güçlü haykırışlarını duyarken dua ettiler. Öğretmenlerini yalnız bırakmak istemiyorlardı; fakat onların üzerlerinde sanki bir uyuşukluk vardı. Eğer Allah'a yakarmaya devam etmiş olsalardı, bu uyuşukluğu üzerlerinden atabilirlerdi. Ayartılmaya karşı dayanmak için uyanık kalmanın ve içtenlikle dua etmenin gerekli olduğunun farkına varamadılar.

İsa, öğrencileri ile birlikte bahçeye gelmeden önce onlara şöyle demişti: "Bu gece hepiniz benden ötürü sendeleyip düşeceksiniz." Öğrenciler, O'nunla birlikte hapse, hatta ölüme gidebileceklerinin güvencesini vermişlerdi. Petrus "herkes sendeleyip düşse bile ben düşmem" demişti. Fakat öğrenciler, kendilerine güveniyorlardı. İsa'nın tavsiyesine uymadılar ve Güçlü Yardımcı'dan, kendilerine yardım etmesini dilemediler. Bu yüzden Kurtarıcı'nın, onların sevgisine ve duasına en fazla ihtiyaç duyduğu anda onlar uyuyorlardı. Petrus bile uyuyordu.

Kurtarıcı'nın çok sevdiği öğrencisi Yuhanna'nın da Rab'bine duyduğu büyük sevgiden dolayı uyanık kalması gerekirdi. O'nun bu sıkıntılı anında Kurtarıcı ile birlikte içtenlikle dua etmeliydi. Kurtarıcı, imanlarının azalmaması için geceler boyu öğrencileri için dua etmişti. İsa, Yakup ve Yuhanna'ya daha önce de sorduğu bir soruyu tekrarladığında: "Benim içeceğim kaseden siz içebilir misiniz?" onlar bu soruyu yine "evet içebiliriz" diye yanıtlamaktan çekindiler.

Öğrenciler, İsa'nın sesiyle uyandılar; fakat çektiği acıdan dolayı yüzü solgun ve kendisi de çok bitkin bir durumda olduğu için O'nu zorlukla tanıyabildiler. İsa, Petrus'a "Simun, uyuyor musun? Bir saat uyanık kalamadın mı? Uyanık durun ki, ayartılmayasınız. Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür" dedi.İsa, öğrencilerinin zayıflığına merhamet etti. Kendisine ihanet edildiğinde ve ölümünde yaşayacakları büyük acılara onların dayanamayacakları düşüncesi O'nu endişelendirdi. Onları kınamadı, fakat sadece şöyle dedi: "Uyanık durun ki, ayartılmayasınız. Bu büyük acısında bile onların zayıflığını hoş görmeye çalışıyordu. "Ruh isteklidir, ama beden güçsüzdür"

Mesih'in yüreğini tekrar o dayanılmaz acı kapladığında çok bitkin bir haldeydi. Daha önce bulunduğu yere sendeleyerek gen döndü. Bu kez öncekinden daha büyük bir acı çekiyordu. Ruhunu bu derin hüzün kapladığında "teri toprağa düşen kan damlalarına benziyordu. Servi ve palmiye ağaçları, O'nun bu büyük acısının tek tanıklarıydı. Tıpkı doğa, karanlığın güçlerine karşı tek başına savaşan yaratıcısı için ağlıyormuş gibi, ağaçların yapraklı dallarından Kurtarıcı'nın bitkin bedenine çiğ taneleri düşüyordu.

İsa bir süre önce güçlü bir sedir ağacı gibi karanlığın güçlerine karşı direnmişti. Yürekleri kıskançlık, nefret ve kötülükle dolu olan insanlar O'na hükmedebilmek için boşuna çaba harcamışlardı. Tanrı'nın Oğlu, onlara karşı ilahi görkemi ile direndi. Fakat şimdi korkunç bir fırtınanın etkisiyle savrulan sazlıktaki bir kamış gibiydi. Her aşamasında karanlığın güçlerine karşı zafer kazandığı görevini bir kahraman gibi tamamlamak üzereydi. İlahi yüceliğini ve Allah ile olan bütünlüğünü açıkça göstermiş ve övgü dolu ilahilerle Allah'ın adını yüceltmişti. Öğrencilerine her zaman sonsuz bir şefkat göstermiş ve onları yüreklendiren sözler söylemişti. Ama şimdi karanlığın güçlerinin zamanı gelmişti. O'nun sesi şimdi akşamın sessizliğinde zafer haykırışıyla değil, acı ve korkuyla karışık bir fısıltı şeklinde duyuldu. Yarı uykulu haldeki öğrenciler, İsa'nın şu sözler söylediğini duydular: "Baba, mümkünse bu kase benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin isteğin olsun."

Öğrencilerin ilk düşüncesi O'nun yanma gitmek oldu; fakat İsa, onların orada kalmalarını ve uyanık kalıp dua etmelerini buyurdu. İsa, yeniden öğrencilerinin yanına geri geldiğinde onları bir kez daha uyumuş buldu. Etrafını saran karanlığın güçlerinin zincirlerini kırması ve kendisine teselli vermesi için yeniden öğrencilerin, kendisine cesaret verici sözler söylemesini istiyordu. Fakat onların göz kapaklarına bir ağırlık çökmüştü. İsa'ya ne diyeceklerini bilemiyorlardı. Varlığı onları uyandırdı; kan ter içindeki yüzüne baktılar ve korkuya kapıldılar. O'nun ruhi korkusunu anlayamıyorlardı, ayrıca "biçimi, görünüşü öyle bozulmuştu ki, insana benzer yanı kalmamıştı."

İsa, öğrencilerinin yanından ayrılıp tekrar dua ettiği yere çekildi. Önündeki büyük karanlığın verdiği tarifsiz acıyla yüzüstü yere kapandı. İsa Mesih'in insani doğası bu zorlu saatte ürperdi. Bu kez imanları azalmasın diye öğrencileri için değil; denenen ve çektiği acıdan dolayı derin yara almış olan kendi ruhu için dua etti. Dünyanın kaderini belirleyecek olan kritik an gelmişti. İnsanlığın kaderi henüz belirlenmemişti. İsa, o an günahkar insanlık için belirlenen acı kaseyi içmeyi reddedebilirdi. Vakit henüz çok geç değildi. İsa alnında biriken kanlı teri silebilir ve insanlığı, kötülüklerinden ve günahlarından dolayı yok olmak üzere kendi kaderi ile baş başa bırakabilirdi. "Günah işleyen cezasını çeksin! Ben Babamın yanma gidiyorum" diyebilirdi. İsa Mesih acılarla ve alçaltılmayla dolu bu kaseyi içecek midir? Masum Kişi, suçlu insanlığı kurtarmak için günahın sonucu olan hükme katlanacak mıdır? İsa'nın titreyen solgun dudaklarından şu sözler dökülür: "Eğer ben içmeden bu kasenin uzaklaştırılması mümkün değilse, senin istediğin olsun."

İsa, üç kez bu duayı etti; tam üç kez içindeki insanlığı şerefli kurbanlığından dolayı korkutuldu. Fakat şimdi insanlık soyunun tarihi dünyanın Kurtarıcısı'nın gözlerinin önüne gelir.

Kendine güvenerek yasayı çiğneyenlerin yok olacağını görür. İnsanlığın çaresizliğini ve günahın gücünü görür. Yok olmaya doğru giden bir dünyanın kederi ve yası gözlerinin önüne gelir. Dünyanın yaklaşan kaderini görür ve kararını verir. Kendisi için her ne pahasına olursa olsun insanlığı kurtaracaktır. Yok olmak üzere olan milyonlarca kişinin, onun aracılığıyla sonsuz yaşama kavuşacağı kanlı vaftizi kabul eder. O, bir tek kayıp koyunu, yasayı çiğneyerek kaybolmuş olan dünyayı kurtarmak için mutluluk, dürüstlük ve görkemle dolu olan göksel saraylardan vazgeçmiştir. Hizmetinden asla dönmeyecektir. Günahkar bir soyun kefili olacaktır. Duasında Allah'ın isteğine olan bağlılığını açıkça ifade eder: "... Senin istediğin olsun."

Bu karardan sonra ölü gibi yere yığılır. Öğrenciler, o anki görünüşü İnsanoğlu'ndan çok farklı olan Öğretmenlerine yardım etmek ve O'nun dinlenmesini sağlamak için şefkatle ellerim uzatabilirlerdi. Kurtarıcı üzümü tek başına çiğnemişti, yanında halklardan kimse yoktu.

Fakat göklerdeki Baba, Oğlu ile birlikte acı çekti ve melekler Kurtarıcı'nın çektiği büyük acıya şahit oldular. Rab'bin, şeytani güçleri tarafından kuşatıldığına, gizli bir korku içinde diz çoktürüldüğüne tanık oldular. Gökyüzünü sessizlik sarmıştı. Ölümlüler, Allah'ın ışığını, sevginin ve görkemin ışınlarını sevdiği Oğlu'ndan ayırdığını izlerken meleklerin düştüğü şaşkınlığı eğer görseydiler, O'nun nazarında günahın ne kadar kötü olduğunu daha iyi anlayabilirlerdi.

Günaha düşmeyen dünyalar ve gökyüzü melekleri, sona yaklaşan bu mücadeleyi büyük bir katılımla izlediler. Şeytan ve taraftarları da insanlığın kurtarılması için gerçekleştirilen görevdeki bu karar saatini dikkatle izlediler. İyiliğin ve kötülüğün güçleri, İsa'nın bu üç kez ettiği duaya nasıl bir cevap verileceğini görmek için beklediler. Melekler, o saatte Kurtarıcı'nın sıkıntısını hafifletme özlemi içindeydiler; fakat bunu yapamazlardı. Tanrı'nın Oğlu için hiçbir kaçış noktası yoktu. Bu korkunç krizde her şey tehlikedeyken ve bu gizemli acı kasesi Kurtarıcı'nın titreyen ellerindeyken, gökler açıldı ve gecenin koyu karanlığını yaran bir ışık bulutu içinde, kovulan şeytanın yerim alarak Allah'ın huzurunda duran başmelek İsa'nın yanma geldi. Bu melek, İsa'nın elinden kaseyi almak için değil; bilakis, Allah'ın sevgisinin güvencesiyle içmesi için O'na güç vermek üzere geldi. O, insan özdeşliğindeki ilahi Kurtarıcı'ya güç vermek için geldi. Acı çekmesinin sonucunda insanlığın kurtulacağını söyleyerek O'na açılan gökyüzünü işaret etti. Baba'nın Şeytan'dan daha yüce ve daha güçlü olduğunun; ölümünün Şeytan'ın çöküşü anlamına, geldiğinin ve bu dünyanın egemenliğinin, En Yüce olanın kutsallarına verileceğinin güvencesini verdi. Melek, O'na "Canını feda ettiği için ışığı görünce hoşnut olacağım"anlattı. Çünkü sonsuza dek kurtulmuş olan büyük bir kalabalık O'na tanıklık edecekti.

İsa'nın acısı dinmedi; fakat ruhunu saran sıkıntısı hafifledi ve meleğin sözleri O'nu yüreklendirdi. Ruhundaki fırtına asla dinmemişti; fakat Mesih bu fırtınaya karşı mücadele edebilmek için güçlenmişti. İsa sakinliğini ve sessizliğini koruyarak savaştan çıktı. Solgun yüzünü gökyüzünün huzuru sardı. Hiçbir insanın katlanamayacağı acıya katlanmıştı; çünkü insanlık ailesinin her bir ferdi için ölümün acısını tat-mıştı.

Uyuyan öğrenciler, İsa'yı çevreleyen ışığın etkisiyle bir anda u- yandılar. Meleklerin, yerde yüzüstü yatan öğretmenlerine doğru eğildiğini gördüler. Öğrenciler, meleğin O'na gökyüzünü işaret ettiğini gördüler. İsa'ya umut ve teselli veren ve tıpkı hoş bir ezgiyi andıran meleğin sesini duydular. Öğrenciler, İsa'nın görünümünün değiştiğinde yaşadıkları olayı hatırladılar.Tapmakta İsa'yı saran görkemi ve ışık bulutundan gelen Allah'ın sesini duydular. Aynı görkemi tekrar gördükleri için Öğretmenleri için daha fazla endişelenmediler; O, Allah'ın koruması altındaydı; O'nu korumak üzere güçlü bir melek gönderilmişti. Öğrencilerin üzerinde yine o garip uyuşukluk vardı. İsa tekrar onları uyurken buldu.

İsa, üzgün bir şekilde onlara doğru bakarak şöyle dedi: "Hala u- yuyor, dinleniyor musunuz? İşte saat yaklaştı. İnsanoğlu günahkarların eline veriliyor." Bu sözleri söylerken kendisini arayan kalabalığın ayak seslerini duyabiliyordu. İsa sözlerine şöyle devam etti: "Kalkın gidelim. İşte beni ele veren geldi."

İsa, kendisine ihanet eden kişiyi karşılamak için doğrulduğunda yüzünde, yüreğindeki büyük acının hiçbir izi fark edilmiyordu. Öğren-cilerinin önüne çıkıp gelenlere "kimi arıyorsunuz" diye sordu. "Nasıralı Isa'yı" diye karşılık verdiler.2İsa, onlara "Ben'im" diye cevap verdi. Bu sözler söylenirken daha önce O'na yardım eden melek, İsa ile kalabalık grubun arasında duruyordu. İlahı bir ışık Kurtarıcı'nın yüzünü aydınlattı ve güvercini andıran bir gölge Onun üzerine duştu. Yürekleri kötülük dolu bu katiller topluluğu, O'nun ilahı görkeminin varlığına dayanamadılar ve geri çekildiler Hahamlar, ihtiyarlar, askerler ve hatta Yahuda ölü gibi yere kapandı.

Melek oradan ayrıldı ve ışık yavaş yavaş sönüp gitti. İsa'nın kaçmak için elinde fırsatı vardı; fakat soğukkanlı ve kendinden emin bir şekilde hiçbir yere ayrılmadı. Tüm görkemiyle korkmuş ve yarama muhtaç bir şekilde yere kapanmış olan bu topluluğun ortasında durdu. Öğrenciler sessizce, şaşkınlık ve korku içinde olup biteni izlediler

Fakat olaylar hızlı bir şekilde gelişiyordu. Romalı askerler, hahamlar ve Yahuda İsa'nın etrafını sardılar. Kendi güçsüzlüklerinden utanıyor ve İsa'nın kaçmasından korkuyorlardı. Kurtarıcı tekrar "kimi arıyorsunuz?" diye sordu. Önlerinde duran Kişi'nin, Tanrı'nın Oğlu olduğuna yeterince tanık olmuşlardı; fakat buna ikna olmak istemiyorlardı. İsa "kimi arıyorsunuz" diye sorduğunda O'na tekrar Nasıra ı İsa'yı" diye karşılık verdiler. Bunun üzerine İsa, öğrencileri kastederek onlara "size söyledim, 'Ben'im.' Eğer beni arıyorsanız bunları bırakın gitsinler" dedi.Onların ne kadar zayıf olduğunu biliyordu. Onları Şeytan tarafından ayartılmaya ve zorluklara karşı korumaya çalışıyordu. Onlar için kendisini feda etmeye hazırdı.

Hain Yahuda, oynayacağı rolü unutmamıştı. Bahçeye girdiklerinde Yahuda, kendisini yakından takip eden başkâhinle birlikte kalabalığın en önünde geliyordu. İsa'yı yakalamaları için onlara yol gösteren Yahuda onlarla daha önceden anlaştığı gibi "kimi öpersem, O dur. O'nu tutuklayın " dedi ve şimdi sanki O'nunla hiç bağlantısı olmamış gibi davrandı. Sanki bu tehlikeli durumda O'na sevgi gösteriyormuş gibi dosdoğru İsa'ya giderek dostça "selam sana Rabbi!" dedi ve defalarca elini öptü.

İsa, ona "Arkadaşım, ne için geldin?" dedi. üzgün ve titreyen bir ses tonuyla sözlerine şöyle devam etti: "Yahuda, İnsanoğlu'nu bir öpücükle mi ele vereceksin?" Bu sözler hainin inatçı yüreğini yumu-şatmalı ve yaptığı işin ne kadar yanlış olduğunun bilincine varmasını sağlamalıydı; fakat o, yüreğinin kapılarını, onura, dürüstlüğe ve insani duygulara çoktan kapatmıştır Merhamet duygusundan tamamen yoksun olan Yahuda, İsa'nın karşısına küstahça ve meydan okurcasına çıkmıştı. Yahuda, kendisini Şeytan'a teslim etmişti ve ona karşı direnecek gücü yoktu. İsa, yine de hainin selamını geri çevirmedi.

Topluluk, Yahuda'nın biraz önce gözlerinin önünde tüm görkemiyle duran kişiye dokunmasından cesaret aldı. Kurtarıcı'yı yakaladılar ve o ana dek iyilikten başka hiçbir şey yapmamış olan o değerli elleri bağladılar.

Öğrenciler, Öğretmenlerinin kendisini tutuklamalarına izin vereceğini düşünmemişlerdi. Çünkü kalabalığın gerileyip düşmesine neden olan aynı güç, İsa ve öğrenciler oradan uzaklaşıncaya dek onları yine etkisiz hale getirebilirdi. Çok sevdikleri Öğretmenlerinin ellerinin bağlanması için getirilen ipleri görünce hayal kırıklığına uğradılar ve gücendiler. Petrus tüm öfkesiyle aniden kılıcını çekti ve Öğretmeni'ni korumak istedi. Başkahinin kölesine vurup kulağını uçurdu. İsa bunu gördüğünde Romalı askerin elinden kurtulup: "'bırakın yeteri' dedi ve kölenin kulağına dokunarak onu iyileştirdi."

Sonra öfkeli Petrus'a "kılıcını yerine koy! Kılıç çekenlerin hepsi kılıçla ölecek. Yoksa Babam'dan yardım isteyemez miyim sanıyorsun? İstesem hemen şu an bana öğrencilerin her biri yerine on iki tümen-den fazla melek gönderir" dedi.8 Öğrenciler, İsa'nın, niçin kendisini kurtarmadığını düşündüler. İsa, onların düşüncelerini okuyup şöyle cevap verir: "Ama böyle olması gerektiğini bildiren Kutsal Yazı o zaman nasıl yerine gelir?" "Baba'nın bana verdiği kaseden içmeyeyim mi?"

Yahudi liderlerin yüksek mevkileri, İsa'yı tutuklamak için oluşturulan guruba katılmalarına engel olmamıştı. O'nun tutuklanması, sonunda kalabalığa teslim edilebilmesi açısından çok önemli bir fırsattı. Yüreği kötülükle dolu olan hahamlar ve ihtiyarlar, Yahuda'nın rehberligindeki çeteyi Getsemani bahçesine kadar izlemişlerdi. Yahuda liderlerin katıldığı çete, sanki azılı bir haydudun peşine duşmuş gibi her çeşit silahlarla gelmişti!

İsa, hahamlara ve ihtiyarlara doğru dönerek şöyle bir baktı. Onlar yaşadıkları sürece İsa'nın bu sözlerini asla unutamayacaklardı. Bu sözler, onların yüreğine sivri bir ok gibi saplanmıştı. Onlara şöyle dedi- "Bir haydudun peşindeymiş gibi beni kılıç ve sopalarla mı yaka lamaya geldiniz. Her gün tapmakta oturup ders veriyordum. Ben. tutuklamadınız. Ama bu saat sizindir. Karanlığın egemen olduğu saattir"

Öğrenciler, İsa'nın, kendisini tutuklamalarına izin verdiğim görünce dehşete kapıldılar. Bunun, İsa'yı ve kendilerini küçük düşürdüğünü düşünerek çok kızdılar. O'nun bu hareketinin sebebim anlayamadılar ve çeteye teslim olduğu için O'nu suçladılar. Bu durum onları korkutmuş ve öfkelendirmişti. Petrus, diğerlerine de oradan kaçıp kurtulmayı önerdi ve onun bu önerisine uyan "öğrencilerin hepsi de O'nu bırakıp kaçtı." Fakat İsa, onların kendisini terk

edeceğim önceden bildirmişti: “İşte hepinizin evlerinize gitmek üzere dağılacağınız ve beni yalnız bırakacağınız saat geliyor, geldi bile. Ama ben yalnız değilim. Baba benimle birliktedir.”

Bu Bölüm Matta 26:36-56; Markos 14:32-50; Luka 22.-53 ve Yuhanna 18:1-12’ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 75. HANNA VE KAYAFA'NIN ÖNÜNDE

Kidron İrmağı'nın ötesindeki bahçelerin, zeytin koruluklarının aradan ve uyuyan şehrin sessiz caddelerinden İsa'ysu yerek götürdüler.Vakit gece yarısını çoktan geçmişti ve O'nu takip eden kalabalığın gürültüsü gecenin sessizliğinde yankılanıyordu Kurtarıcı'nın elleri bağlıydı ve zorlukla yürüyordu. Fakat O'nu tutuklayanlar bir an önce eski başkâhin Hanna'nın sarayına gitmek istiyorlardı.

Hanna, hahamlar ailesinin yöneticisi konumundaydı. Yaşına duyulan saygıdan dolay, halk tarafından başkâhin olarak tanınırdı. Onun öğütleri Allah'ın sesi olarak kabul edilir ve yerme getirilirdi. Daha deneyimsiz olan Kayafa'nın İsa'ya vermeyi amaçladıkları cezayı veremeyeceğinden endişe ettiklerinden, yargılamada bizzat kendisi de hazır bulunmalıydı. Onun kurnaz ve zekice karakteri İsa'nın ne olursa olsun yargılanması için gerekliydi. İsa Yüksek Kurul'un önünde sorguya çekilmeden önce Hanna'nın önünde sorgulanmalıydı. Yüksek Kurul, Roma yasasına göre olum cezasını infaz edemiyordu. Suçluyu yargıladıktan sonra Roman, onayım alması gerekiyordu. Bu yüzden İsa'nın, Romalılar tarafından ölüm cezasını gerektiren bir suçtan dolay, yargılanması gerekiyordu.

Ayrıca Yahudiler'e göre de suç sayılabilecek bir şey yapmış olması gerekiyordu. Hahamların ve yöneticilerin arasında da İsa'nın öğretisi ile ikna olanlar az değildi; fakat dışlanma korkusundan dolayı bunu açıkça söyleyemediler. Hahamlar, Nikodim'in şu sorusunu çok_ıy. hatırlıyorlardı: "Yasamıza göre bir adamı dinlemeden, ne yaptığını öğrenmeden onu yargılamak doğru mu?" Bu soru kurulun bir süreliğine tereddüt duymasına neden oldu ve onların planlarını engelledi. Aramatyalı Yusuf ve Nikodim şimdi göreve çağrılmayacaktı; fakat adaletten yana konuşmaya cesaret edebilen başka kişiler de vardı Bu dava öyle kusursuz yönetilmeliydi ki, Kurul'un tüm üyelerinin İsa'ya karşı iş birliği yapmasını sağlamalıydı. Hahamların ileri sürdüğü iki suçlama vardı. Eğer İsa'nın Allah'a karşı küfür ettiği kanıtlanabilirse, Yahudiler tarafından mahkum edilecekti. Ülke yönetimine karşı halkı kışkırtmaktan dolayı suçlu bulunursa, Romalılar tarafından mahkum edilecekti. Hanna önce ikinci suçlamayı ileri sürdü. O'nu suçlayabileceği sözler söylemesini umut ederek öğrencileri ve öğretileri hakkında Isa'ya sorular sordu. Yeni bir krallık kurmak amacıyla gizli bir kuruluş oluşturmaya çalıştığını kanıtlamak için bazı açıklamalarda bulunacağını düşündü. Böylece hahamlar, toplumun huzurunu bozan ve isyan çıkaran bir kişi olarak O'nu Romalılar'a teslim etmek için bir neden bulabilirlerdi.

İsa, hahamların maksadını açık bir kitap gibi okudu. Sorguya çeken kişinin ruhunun derinliklerini okurcasına, kendisinin yolundan gidenler ile arasında her hangi bir gizli ilişki bulunduğunu ve amacını gizlemek için gizlice ve karanlıkta toplantı yaptıkları hakkında ileri sürdükleri iddiaları reddetti. Öğretilerini, ve amaçlarını asla gizleme- mişti. Onlara şöyle cevap verdi: "Ben söylediklerimi dünyaya açıkça söyledim. Her zaman bütün Yahudiler'in toplandıkları havralarda ve tapmakta dersler verdim. Gizli hiçbir şey söylemedim."

Kurtarıcı, çalışma yöntemini kendisini suçlayanlarınki ile karşılaştırdı. Tuzağa düşürmeye ve dürüstlükle elde etmelerinin imkansız olduğu şeyi yalan yere yeminle taraflı bir mahkemede elde etmek için aylar boyunca O nu yakalamaya çalıştılar. Şimdi kendi amaçlarını uyguluyorlardı. Bir çete ile gece yarısı baskın yapmak, yargılamadan önce alay ve işkence etmek onların her zaman yaptıkları şeylerdi. Onların bu hareketi yasaya aykırıydı. Kendi yasalarına göre henüz suçu ispatlanmamış birisi suçsuz sayılırdı. Buna göre Yahudi liderler de kendi kurallarına göre suçluydular.

Isa, kendisini suçlayan başkâhine dönerek şöyle dedi: "Beni niçin sorguya çekiyorsun? Hahamlar ve yöneticiler O'nun yaptıklarını izlemek ve her söylediğini yetiştirmek için ajanlar yollamadılar mı? Bu ajanlar her toplantıda yer alıp kendilerini yollayanlara yapılanlar hakkında rapor vermediler mi? "Konuştuklarımı duyanlardan sor. Onlar ne söylediğimi biliyorlar."

Hanna bu kararlı cevap karşısında sessiz kaldı. Kendisinin davayı yürütmesiyle ilgili gizli kalmasını istediği bir şeyi İsa'nın açıkça belirtmesinden endişe ederek O'na bu kez başka bir şey söylemedi. Hanna'nın sessiz kaldığını gören görevlilerden biri öfke içinde "başkâhine nasıl böyle cevap verirsin" diyerek O'na bir tokat attı.

İsa, sakin bir şekilde şöyle cevap verdi: "Eğer yanlış bir şey söylediysem, yanlışımı göster. Ama söylediklerim doğruysa, niçin bana vuruyorsun?" İsa, aynı şekilde kin dolu sözlerle karşılık vermedi. Bu sakin cevabı O'nun asla kışkırtılmayan, günahsız, sabırlı ve nazik yüreğinden geldi.

İsa büyük hakaretlere ve zulme maruz kaldı. Onlar için sınırsız fedakarlıkta bulunduğu, kendisinin yarattığı varlıkların elinde akla gelebilecek her türlü zulmü gördü. Günaha duyduğu nefret ve mükemmel kutsallığı oranınca acı çekti. Kendisine bir düşman gibi davranan insanlar tarafından yargılanması büyük bir fedakarlıktı. Şeytan'ın kontrolü altındaki insanlar tarafından kuşatılmak O'na acı veriyordu. İlahi gücünü bir an için bile kullansa, kendisine eziyet edenleri yok edebileceğini biliyordu. İşte bu denenmesini daha da zor hale getiriyordu.

Yahudiler, gösterişli bir şekilde ortaya çıkacak olan bir Mesih a- rıyorlardı. Sonsuz gücüyle istediği takdirde insanların düşüncelerini bir anda değiştirmesini ve bu düşünceleri O'nun egemenliğinin bilgisine yöneltmesini bekliyorlardı. Böylece kendisini yüceltilmesini sağlayacağına ve onların hırslarını ve arzularını gerçekleştireceğine inanıyorlardı. Kendisine böyle kötü davranılırken İsa, ilahi karakterini gös-termesi için zorlu bir sınavdan geçiriliyordu. Sadece tek bir sözü ya da bakışı ile kendisine zulmedenlerin, kendisini kralların, hükümdarların, hahamların ve tapmakların üzerinde bir Rab olduğunu açıkça belirtmelerini sağlayabilirdi. Fakat insan özdeşliğinde olmayı kendisi seçmişti ve bu zor duruma katlanması gerekiyordu.

Göklerdeki melekler Rab'lerine karşı yapılan her davranışı izliyorlardı. O'nu özgür kılmayı istiyorlardı. İlahi yönetim altında sınırsız bir güce sahiptiler. Bir fırsatta Mesih'in emri üzerine yüzseksenbeşbin Asurlu savaşçıyı bir gecede yok etmişlerdi. İsa'nın bu utanç verici yargılanmasında Allah'ın düşmanlarını bir anda yok etmek melekler için ne kadar kolay bir iş sayılırdı. Fakat bu işle görevlendirilmemişlerdi. Düşmanlarını ölümle cezalandırabilen Kişi

şimdi onların yaptıklarına katlanıyordu. Baha'sına olan sevgiden ve dünyanın başlangıcından beri dünyanın günahını yüklenme konusunda verdiği sözden dolayı kurtarmak için geldiği insanların yaptığı tüm haksızlıklara şikayet etmeksizin katlanıyordu. İnsanların hakaretlerine ve kötü davranışlarına katlanmak O'nun hizmetinin bir parçasıydı. İnsanlığın tek umudu İsa'nın, insanların yaptığı kötülüklere katlanabilmesindeydi.

İsa, kendisini suçlayanlara avantaj sağlayabilecek hiçbir şey söylemedi; yine de yargılanmanın bir işareti olarak bağlanmıştı. Yargılamanın yasal bir dava gibi görünmesi gerekiyordu ve yetkililer hızlı hareket etmeliydiler. Halkın İsa'ya ne kadar büyük bir ilgi duyduğunu biliyorlardı ve tutuklandığı eğer ülke dışında da duyulursa, O'nu kurtarma girişiminde bulunulacağından endişe ediyorlardı. Ayrıca yargılama ve infaz hemen yapılmazsa, Fısıh kutlamasından dolayı bir haftalık bir gecikme olacaktı. Bu ise onların tüm planlarını bozabilirdi. İsa'nın yargılanmasını garantilemek için kalabalığın bağırıp çağırmalarına izin verildi. Bir haftalık gecikme bu ateşli saldırıları söndürebilir ve belki de karşı bir atağa geçilmesine neden olabilirdi. Halkın ılımlı kesimi İsa'nın tarafına geçerse, birçoğu haklılığını ortaya çıkaracak bir kanıt bekler ve böylece O'nun yaptığı kudretli işler açığa çıkmış olurdu. Tüm bunlar Yüce Kurul'a karşı tepkiye neden olurdu. Onların yaptıkları kınanır ve İsa yeniden özgürlüğüne kavuşabilirdi. Hahamlar ve yöneticiler, bu yüzden kendilerinin maksatları açıkça ortaya çıkmadan önce İsa'nın, Roma'nın eline teslim edilmesi gerektiğine karar verdiler.

Fakat her şeyden önce O'nu suçlamak için yeterli bir neden bulunmalıydı. O ana kadar hiçbir neden bulamamışlardı. Hanna, İsa'nın Kayafa'nın yanına götürülmesini emretti. Kayafa Sadukailer'dendi ve onlardan bazıları o zamanlar İsa'ya en çok düşman olan kimselerdi. Zayıf bir karaktere sahip olmasına rağmen Kayafa da tıpkı Hanna gibi son derece sert ve acımasız biriydi. İsa'yı yok etmek için elinden geleni yapacaktı. Sabahın alaca karanlığında ellerinde fenerlerle silahlı bir kalabalık İsa'yı başkâhinin sarayına götürdü. Yüksek Kurul'un üyeleri bir araya gelirken Hanna ve Kayafa İsa'yı burada da sorguladılar; ama yine başarısız oldular.

Mahkeme heyeti yargı salonunda bir araya geldiğinde, Kaya başkanlık koltuğuna oturdu. Her iki tarafta da davaya özel ilgi duyan yargıçlar vardı. Kürsünün aşağısındaki platformda Romalı askerler dizilmişlerdi. Kürsünün önünde İsa duruyordu. Kalabalığın dikkati O'na çevrilmişti. Gergin bir bekleyiş vardı. İsa, tüm kalabalığın içinde sakin ve sessiz bir şekilde duran tek kişiydi. O'nu çevreleyen ortam kutsal bir etki ila kaplı gibi görünüyordu.

Kayafa, İsa'yı kendisinin rakibi olarak görmüştü. Halkın Kurtarıcı'nın sözlerini dinlemek için gösterdiği ilgi ve O'nun öğretilerim kabul etmek için hazır olmaları başkâhinin kıskançlık duymasına yol açmıştı Fakat Kayafa şimdi tutukluya doğru baktığında O'nun asıl ve ağırbaşlı tavrına hayran kaldı. Bu Kişi'nin ilahi kaynaklı olduğunu düşünmeye başladı. Fakat bu düşünceyi hemen aklından çıkardı. Alaycı ve kibir dolu bir ses tonuyla İsa'nın, en büyük mucizelerinden birini mahkeme önünde de gerçekleştirmesini istedi. Fakat sözleri İsa'nın üzerinde bir yankı uyandırmadı. İnsanlar Kayafa ve Hanna'nın kibirli ve sert davranışlarını İsa'nın son derece sakin ve ağırbaşlı davranışıyla karşılaştırdılar. Yüreği taşlaşmış olan bu

insanlar bile şu soruyu düşünmeye başladılar: ilahi görünüme sahip olan bu Kişi, bir katil gibi mahkum edilmeli miydi?

Kayafa İsa'dan yana oluşan etkinin farkındaydı ve davanın bir an önce tamamlanması için çaba harcadı. İsa'nın düşmanlan büyük bir şaşkınlık içindeydiler. O'nu mahkum etmeye kararlıydılar; fakat bunu nasıl yapacaklarını bilmiyorlardı. Mahkeme heyetinin üyeleri Ferisiler ve Sadukiler'den oluşmaktaydı. Bu iki grubun arasında büyük bir anlaşmazlık, hatta düşmanlık vardı; aralarında kavga çıkmaması için, üzerinde anlaşamadıkları bazı konulara değinmeye cesaret edemediler. İsa, söyleyeceği birkaç sözle onları birbirine düşürebilir ve böylece kendisine karşı duydukları öfkeyi bu kez onların birbirlerine karşı duymalarını sağlayabilirdi. Kayafa bunu biliyordu ve bir çekişmeye girmekten kaçınmak istiyordu. Birçok kişi Mesih'in hahamlara ve din bilginlerine karşı olduğuna ve onları ikiyüzlü ve katil olarak suçladığına tanıklık edebilirdi. Fakat bu kanıt yeterli değildi, çünkü Sadukiler de Ferisilere aynı suçlayıcı sözlerle karşı gelmekteydiler. Böyle bir suçlama Romalılarla Ferisileri de karşı karşıya getirebilirdi. İsa'nın Yahudi geleneklerini çiğnediği konusunda yeterli kanıt vardı; fakat gelenekler söz konusu olduğunda Ferisiler ve Sadukiler birbirlerine düşmanca davranmaktaydılar. Ayrıca böyle bir kanıt Romalılar üzerinde hiçbir etki bırakmazdı. İsa'nın düşmanları O'nun Sebt Günü ile ilgili emri çiğnediğini öne sürmeye cesaret edemediler, çünkü yaptığı işlerin ilahi varlığını açığa çıkaracağından korkuyorlardı. Yani yaptığı mucizeler ortaya çıkarsa hahamların amaçları da sona ermiş olacaktı.

İsa'yı, isyan başlatmak ve ayrı bir ülke yönetimi kurmaya çalışmakla suçlamak için yalancı tanıklar tutuldu. Fakat onların ifadeleri de belirsiz ve çelişkiliydi. Sorgulama sırasında kendi ifadeleri ile bile çeliştiler.

Hizmetine başladığı sıralarda İsa, şöyle demişti: "Bu tapmağı yıkın. Üç günde onu yeniden kuracağım." İsa burada aslında mecazi olarak ölümüne ve yeniden dirilişine atıfta bulunmuştu. "İsa'nın sözünü ettiği tapmak kendi bedeniydi" Yahudiler Kudüs'teki tapınakla ilgili bu sözleri sözcük anlamına göre anladılar. İsa'nın söylediği tüm sözlerin içinde O'nu suçlayabilmek için bundan başka bir söz bulmadılar. Bu sözleri yanlış yorumlayarak kendilerine yarar sağlayacaklarını umdular. Romalılar, tapınağın tekrar kurulmasında, geliştirilmesinde katkıda bulunmuşlardı ve ona yapılacak herhangi bir hakaret onların öfkelenmelerine sebep olurdu. Romalılar ve Yahudiler, Ferisiler ve Sadukiler bu noktada anlaşabilirlerdi; çünkü onların hepsi de tapınağa büyük bir saygı duyuyordu. Bu konuda ifadeleri diğerlerininki kadar çelişkili olmayan iki tanık buldular. İsa'yı suçlamak için kendisine rüşvet verilen tanıklardan biri "bu adam: 'ben Allah'ın tapınağını yıkıp, uç günde tekrar kurabilirim' dedi" diye bildirdi. Böylece İsa'nın sözleri çarpıtıldı. Bu sözler, eğer gerçekte İsa'nın söylediği gibi bildirilmiş olsaydı, Isa'nın Yüksel kurul tarafından bile mahkum edilmesine yol açmayacaktı. İsa, Yahudiler'in iddia ettiği gibi sıradan bir kişi olsaydı, O'nun bu bildirisi sadece uygunsuz ve kendini beğenmiş bir hareket olarak görülürdü; fakat küfür olarak yorumlanmazdı. Yalancı tanıklar tarafından bildirildiğinde bile O'nun sözleri, Romalılar tarafından ölüm cezasını hak eden bir suç olarak görülmezdi.

İsa birbirine zıt olan ifadeleri sabırla dinledi. Kendisini savunmak için hiçbir söz söylemedi. Sonunda O'nu suçlayanlar şaşırdılar ve çılgına döndüler. Davada hiçbir gelişme olmuyordu; İsa'ya karş kurdukları planlar suya düşecekmiş gibi görünüyordu. Kayafa hayal kırıkılığına uğramıştı. Onlar için tek bir kalmıştı. İsa'yı hemen mahkum edeceğini açıkça gösteriyordu; ayağa kalkıp İsa'ya "hiç cevap vermeyecek mısın? Nedir bunların sana karşı ettiği bu tanıklıklar?" dedi.İsa, susmaya devam etti. "O'na zalimce davrandılar eziyet etti , ama O ağzını açmadı. Kesime götürülen kuzu gibi, kırkıcılar önünde sessizce duran koyun gibi ağzını açmadı." Kayafa sağ elini göğe doğru kaldırarak şöyle dedi: "Yaşayan Tanrı adına sana yemin ettiriyorum. Söyle bana Mesih sen mısın."

İsa bu talebe karşı sessiz kalamadı. Sessiz kalması için olduğu gibi konuşması için de belirli bir zaman vardı. Kendisine direkt olarak soru soruluncaya dek konuşmamıştı. Eğer şimdi cevap verirse olumunun kesinleşeceğini biliyordu. Fakat bu talep ulusun en yüksek makamındaki kişiden Yüce Allah adına gelmişti. İsa, yasaya gereken saygıyı göstermek istiyordu. Üstelik O'nun, Allah ile olan ilişkisi hakkında da şüphe duy muşlardı. Karakterini ve hizmetini açıkça belirtmeliydi. Öğrencilerine şöyle demişti: "İnsanların önünde beni açıkça kabul eden herkesi, ben de göklerde Babamın önünde açıkça kabul edeceğim." Şimdi kendi örneği ile aynı dersi tekrarladı. İsa cevap verirken herkes O'na doğru bakıyor ve dikkatle dinliyordu- "Söylediğin gibidir." Şu sözleri eklerken ilahi bir ışık O'nun solgun yüzünü aydınlattı: "Üstelik size şunu söyleyeyim. Bundan sonra İnsanog- lu'nun, Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün butları üzerinde geldiğini göreceksiniz." İsa'nın ilahiliği bir an için O'nun insani bedeninde parıldadı. Başkâhin İsa'nın gizemli bakışları karşısında korkudan titredi. Bu bakış sanki O'nun gizli düşüncelerini okuyor ve yüreğine bir ok gibi sapla yordu. Eziyet ettikleri Tanrı'nın Oğlu'nun bu bakışlarını yaşamı oyunca asla unutamayacaktı.

"Bundan sonra İnsanoğlu'nun, Kudretli Olan'ın yanında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz." İsa bu sözlerde o an meydana gelen olayın tam tersini belirtiyordu. Yaşamın ve görkemin Rabbi, Yüce Allah m sağında oturacaktı. Tüm dünyanın yargıcı olacak ve O'nun kararma itiraz edilemeyecekti. O zaman Allah'ın huzurunda her gizli düşünce açığa çıkacak ve herkes yaptığı işe göre yargılanacaktı.

İsa'nın sözleri başkâhinin birden korkuya kapılmasına sebep oldu. Herkesin yaptığı işe göre Allah'ın huzurunda yargılanacağı ve ölüler için diriliş olacağı düşüncesi, Kayafa'yı dehşete düşürdü. Yaptığı işlerden dolayı gelecekte yargılanacağına inanmak istemiyordu. Son yargı günü birden gözlerinin önüne geldi. Onun sonsuza dek gizlemeyi umduğu sırlarla birlikte mezarların ölülerini teslim ettiği o korkunç manzarayı düşündü. Bir an için, her şeyi gören ve gizli düşüncelerini okuyarak, kendisinin ölülerle birlikte sonsuza dek gizlemeyi umduğu sırları açığa çıkaran İlahi Yargıç'ın huzuruna çıktığını hissetti.

Başkâhin bu görümden sonra gerçeğe döndü. Mesih'in sözleri bu Saduki'yi derinden etkilemişti. Diriliş, yargı günü ve gelecek yaşam ile ilgili öğretileri inkâr etti. Şeytani bir öfkeye kapıldı ve birdenbire çılgına döndü. Önünde mahkum olan bu Kişi, kendisinin en çok umut beslediği teorileri kötüleyecek miydi? Ne kadar çok öfkelendiğini halkın da görebilmesi için

üzerindeki giysileri yırtarak başka bir soru yöneltilmeden İsa'nın, Allah'a küfretmek gerekçesiyle mahkum edilmesini talep etti. "Artık tanıklara ne ihtiyacımız var? İşte küfrü duydunuz. Buna ne diyorsunuz?" dedi. O zaman herkes O'nu ölüme mahkum etti.

Kayafa, hırs ve öfke içinde bu sözleri söyledi. İsa'nın sözlerine inandığı için kendisine de kızgındı. Gerçeğin derin anlamıyla kendi yüreğindekini açığa çıkarıp İsa'nın Mesih olduğunu açıkça bildirmek yerine inatla kendi üzerindeki giysileri parçaladı. Bu hareketin büyük bir anlamı vardı. Başkâhin, yargıçları etkilemek ve İsa'nın mahkum edilmesini sağlamak için yaptığı bu hareket ile aslında kendi kendisini mahkum etmişti. Kayafa, Allah'ın Yasası'na göre artık kâhinlik görevini sürdüremezdi. Kendi ölüm hükmünü bildirmişti.

Bir başkâhin, giysilerini yırtmamalıydı. Levililer'in yasasına göre bunun yapılması ölüm cezası ile yasaklanmıştı. Başkâhin hiçbir durumda giysisini yırtmamalıydı. Yahudilerin arasında arkadaşları öldüğünde giysi-lerin yırtılması bir gelenekti; fakat hahamlar bu geleneği uygulamamalıydılar Bununla ilgili olarak Musa'ya Mesih tarafından şöyle buyrulmuştu: "Saçlarınızı dağıtmayın, üstünüzü başınızı yırtmayın. Yoksa olursunuz ve Rab bütün topluluğa öfkelenir."

Hahamın giydiği her şey temiz ve lekesiz olmalıydı. O güzel resmi giysilerle İsa Mesih'in karakteri temsil ediliyordu. Giyside davranışlarda sözlerde ve ruhta mükemmellikten başka hiçbir şey Allah in nazarında kabul edilebilir değildi. Allah'a hizmet etmenin kutsallığını mükemmellikten başka hiçbir şey daha iyi gösteremez. İnsan pişmanlıkla ve mütevazı bir davranışla yüreğini arındırabilir. Allah bunu fark eder. Fakat kutsal hizmeti yerine getirmek için kullanılan giysiler yırtılmamalıdır. Aksi takdirde kutsal değerler yanlış tanıtılmış olur. Kutsal hizmeti yerine getirmek için tapınakta görev yapan başkâhının, üzerindeki yırtık giysi ile Allah'tan uzaklaşmış olduğu açıkça görülüyordu. Kendi üzerindeki giysiyi yırtarak Allah'ı temsil eden bir karaktere sahip olmadığını göstermişti. Artık bir başkâhin olarak Allah tarafından kabul edilemezdi.

Kayafa'nın bu davranışı insani hırsı ve kusurluluğu açıkça gösterdi. Kayafa insani geleneklere uymak için, giysisini yırtarak Allah'ın Yasası'nı geçersiz kıldı. Allah'a küfür edilmesi halinde bir başkâhının dehşet içinde giysilerini yırtabilmesi ve suçsuz sayılabilmesi için insanı bir yasa çıkarıldı. Böylece Allah'ın Yasası insanların yasası tarafından geçersiz kılınmış oldu. Başkâhinin her hareketi halk tarafından dikkatle izlendi; ve Kayafa bu hareketin, kendisini dindar bir kimse olarak gösterdiğim düşündü Fakat İsa'ya karşı bir suçlama olarak planlanan bu harekette Tan- rı'nın "kendisini temsil ettiğini"belirttiği Kişi'ye hakaret ediyordu Aslında küfreden bizzat kendisiydi. Kendisi Allah'ın hükmü altın dururken, küfrettiği gerekçesiyle İsa'nın hakkında hüküm veriyor il.

Kayafa giysilerini yırtarken Yahudi ulusunun, ulus olarak bundan sonra Allah'ın gözünde nasıl bir yeri olacağını açıkça gösteriyordu. Allah'ın bir zamanlar en seçkin olan halk, kendisini Allah'tan ayırıyor ve O'ndan gittikçe uzaklaşıyordu. İsa çarmıhta "Tamamlandı." diye haykırdığında tapınağın perdesi ikiye yırtıldı, Yüce Allah, Yahudi ulu-sunun tüm örneklerin

aslını, tüm gölgelerin aydınlığı olan Kişi yi reddettiğini bildirdi. İsrail Allah'tan ayrıldı. Artık kendisi ve halkı için hiçbir anlamı kalmadığından dolayı Kayafa başkâhinlik giysisini yutabilirdi! Artık kendisi ve ulusu için duyduğu büyük korkudan dolayı giysisini yırtabilirdi!

Yüksel Kurul İsa'nın ölüm cezasını hak ettiğini duyurdu; fakat bir mahkumu gece yargılamak Yahudi yasalarına aykırıydı. Yasal yargılama ancak gündüz ve heyetin tüm üyeleri ile birlikte yapılabilirdi. Buna rağmen Kurtarıcı'ya hüküm giymiş bir cani gibi davrandılar, hakaretlerde bulundular ve O'na eziyet ettiler. Başkâhinin sarayının etrafında askerlerin ve halkın toplandığı açık bir avlu vardı. İsa, her iki yanında kendisinin, Tanrı'nın Oğlu olduğu ile alay edenlerin bulunduğu bu avludan geçirilerek içerideki hücreye götürüldü. Şu sözleri tekrarlayıp O'nunla alay ettiler: "Bundan sonra İnsanoğlu'nun, Kudretli Olan'ın sağında oturduğunu ve göğün bulutları üzerinde geldiğini göreceksiniz." Hücrede yasal duruşma anını beklerken korunmadı. Cahil kalabalık, heyetin önünde O'na nasıl zalimce davranıldığını görmüştü ve bundan cesaret alarak kendi karakterlerindeki tüm şeytani yönleri sergi-lediler. İsa'nın ilahi ve ağırbaşlı görünümü onları çılgına çevirdi. Alçakgönüllülüğü, masumiyeti ve ilahi sabrı onların yüreğini Şeytan'a özgü bir nefretle doldurdu. Merhamet ve adalet ayaklar altına alındı. Hiçbir katile bile İsa Mesih'e davrandıkları kadar zalimce ve insanlık dışı bir şekilde davranmamışlardı.

Fakat İsa'nın yüreğini daha derin bir acı sarmıştı; hiçbir düşman eli O'na bu kadar büyük bir acı veremezdi. İsa, Kayafa'nın önünde sorgulanıp kendisi ile alay edilirken kendi öğrencileri tarafından bile inkar edilmişti.

Öğretmenlerini bahçede bırakan iki öğrenci O'nu tutuklayan grubu uzaktan takip etmeye çalıştı. Bu öğrenciler Petrus ve Yuhanna idi. Kahinler Yuhanna'yı İsa'nın çok iyi bilinen bir öğrencisi olarak tanıyorlardı ve Öğretmeninin küçük düşürüldüğünü gördüğünde, böyle birinin İsa'nın Mesih olmadığına tanıklık edeceğini umarak, onu da yanlarında götürdüler. Yuhanna da Petrus tan yana konuştu ve böylece kendisinin yargı mahalline girmesine izin verildi.

Avluda ateş yakmışlardı; şafak vakti yaklaşmıştı ve gecenin en soğuk anıydı. Ateşin etrafında toplandılar ve Petrus da küstahça onlarla birlikte ısınmaya başladı. İsa'nın öğrencilerinden biri olduğunun fark edilmesini istemiyordu. Kalabalığın arasına karışarak kendisinin, İsa'yı getirenlerden biri olduğunun sanılmasını istiyordu.

Fakat ışık Petrus'un yüzünü aydınlattığında kapının yanındaki kadın ona dikkatle baktı. Onun Yuhanna ile birlikte içeri girdiğini fark etti. Yüzündeki üzgün ifadeyi gördü ve onun, İsa'nın öğrencilerinden biri olabileceğini düşündü. Petrus'a "sen de Nasıralı İsa ile birlikteydin!" dedi.8Petrus korktu ve şaşırdı; kalabalıktaki herkes ona doğru bakmaya başladı. Onun ne söylediğini anlamamış gibi davrandı; fakat hizmetçi kadın oradakilere ısrarla onun İsa ile birlikte olduğunu söylüyordu. Petrus kendisini cevap vermek zorunda hissetti ve öfkeli bir şekilde şöyle dedi: "Senin neden söz ettiğini bilmiyorum, anlamıyorum" dedi. Bu, Petrus'un ilk inkarıydı. Ve ardından horoz öttü. Ey Petrus! Öğretmenin için bu kadar çabuk mu utanacaktın, bu kadar çabuk mu Rab'bini inkar edecektin!

Öğrenci Yuhanna yargı salonuna girerek kendisinin, İsa'nın takipçisi olduğunu gizlemeye çalışmadı. İsa'ya hakaret eden kalabalığın arasına karışmadı. Kimse kendisine bir şey sormadı, çünkü kendisini farklı bir şekilde göstermemiş ve böylece kimse üzerinde bir şüphe uyandırmamıştı Kalabalığın kendisini fark etmeyeceği sessiz bir köşeye çekilmek, aynı zamanda İsa'ya yakın olmak istedi. Buradan Öğretmeninin yargılanmasında olup biten her şeyi görebiliyor ve duyabiliyordu.

Petrus, kendisinin gerçek karakterinin fark edilmesini istememişti. Sorumsuzca bir tavırla düşmanın bulunduğu tarafa geçmiş ve böylece ayartılması çok kolay bir kurban olmuştu. Eğer Öğretmeni uğruna savaşmak için çağrılsa, cesur bir asker olurdu; fakat hizmetçi kadın onu işaret ettiğinde aslında kendisinin bir korkak olduğunu kanıtladı. Rab uğruna aktif bir savaştan çekinmeyen bir çok kimse kendileri ile alay edildiği için imanlarını inkar etmeye yönelirler. Uzak durmaları gereken kimselerle bir araya gelerek ayartılacakları yola girerler. Başka şartlar altında asla suçlu olmayacakları şeyleri yaparlar ve söylemeyecekleri sözleri söylerler. İsa'nın günümüzdeki öğrencisi acı çekme ya da hakaret görme korkusuyla imanını gizliyorsa, tıpkı yargı salonunda Petrus'un yaptığı gibi Rab'bini inkar etmiş olur.

Petrus, Öğretmeninin yargılanmasına ilgi göstermemeye çalıştı; fakat kalabalığın O'na hakaret ve eziyet ettiğini, O'nun büyük bir acı çektiğini gördüğünde kalbini derin bir acı sarıyordu. Üstelik kendisine bu şekilde zulüm edildiği, hakaretlere izin verdiği için İsa'nın, kendisini ve öğrencilerini küçük düşürmesi onu şaşırtmış ve öfkelendirmişti. Gerçek duygularını gizlemek için İsa'ya zulmeden kalabalığın arasına karıştı. Fakat kendisinin onlardan biri olmadığı açıkça görülüyordu. Sahte davranışlar sergiliyor ve Öğretmenine zulmedilmesine ilgi gös-termiyormuş gibi görünmeye çalışırken duyduğu öfkeyi gizleyemiyordu.

Herkesin dikkati ikinci kez onun üzerine çevrildi ve Petrus, İsa'nın öğrencilerinden biri olmakla suçlandı. Petrus yemin ederek "O'nu tanımıyorum" dedi.O'na bir fırsat daha verildi. Bir saat sonra Petrus'un, kılıçla kulağını kestiği adamın akrabası olan başkâhinin hizmetçilerinden biri "Bu adam Nasıralı İsa ile birlikteydi" dedi.Petrus buna öfkelenirken, İsa'nın öğrencileri düzgün lehçeleri ile hemen fark edildiler; Petrus karşısındakileri kandırmak ve sahte karakterini doğrulamak için lanet okumaya ve küfretmeye başladı; ve hemen ardından horoz yine öttü. Petrus bunu duydu ve İsa'nın şu sözlerini hatırladı: "Bugün, bu gece, horoz iki kez ötmeden sen beni üç kez inkâr edeceksin."

Petrus, İsa'yı tanımadığına dair yemin ettiğinde horozun sesi kulaklarında çınlarken İsa döndü ve bu zavallı öğrencisine doğru baktı. Aynı anda Petrus da Ona doğru bakıyordu. Petrus, O'nu inkar etmesine rağmen İsa'nın yüzünde nefretin değil; bilakis, O'nun ilahiliğinin ve çektiği o büyük merhametin ve acının izlerini gördü.

İsa'nın sevgi ve şefkat dolu yüreğini yansıtan solgun yüzüne baktığında büyük bir acı adeta Petrus'un yüreğine bir ok gibi saplandı. Vicdan azabı duyuyordu. Petrus daha birkaç saat önce Rab'bi ile hapse hatta ölüme bile gideceğini vaad etmişti. İsa'nın, kendisini aynı gece içinde üç kez inkar edeceğini söylediğinde duyduğu acıyı hatırladı. Petrus az önce İsa'yı tanımadığını

bildirmişti; fakat şimdi İsa'nın, onu ne kadar iyi tanıdığının ve sahte olduğunu kendisinin bile bilmediği yüreğindeki gizli düşünceleri nasıl açıkça okuduğunun farkına vardı.

Birden anılar Petrus'un gözünün önünde canlandı. Petrus, İsa'nın, öğrencilerine gösterdiği sonsuz sevgiyi, şefkati ve sabrı hatırladı. İsa'nın şu uyarısını hatırladı: "Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır. Ama ben imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim." Nankörlüğünden, yalan yere yemin ettiğinden ve sahtekarlık yaptığından dolayı duyduğu korkunun ifadesi Petrus'un yüzünde açıkça görülüyordu. Bir kez daha Öğretmenine doğru baktı; O'na vurduklarını görmeye daha fazla dayanamadı ve üzgün bir şekilde hemen oradan ayrıldı.

Karanlıkta nereye gideceğini bilmeden ilerliyordu. En sonunda Getsemani bahçesine vardı. Birkaç saat önce yaşadıkları olay gözlerinin önünde canlandı. Kalabalığın zulüm ye hakaretler ettiği Öğretmeninin çektiği büyük acıyı hatırladı. Petrus İsa'nın, kendisi ile birlikte olması gereken öğrencileri uyurken bulduğunu, tek başına ağladığını ve dua ettiğini pişmanlık dolu yüreğiyle hatırladı. Birden O'nun şu kutsal uyarısı aklına geldi: "Uyanık durup dua edin ki, ayartılmayasınız." Yargı salonundaki olaya tanık oldu. Petrus, İsa'yı inkar ederek O'nun çektiği acıyı daha da artırdığını düşündükçe yüreği adeta kanıyordu. İsa'nın acı içinde Allah'a yakardığı yerde Petrus, yüzüstü yere kapandı ve ölmek istedi.

İsa'nın, uyanık kalıp dua etmesini söylemesine rağmen Petrus'un uyuması, onun bu büyük günahının yolunu hazırladı. Bu önemli anda uyuyan tüm öğrenciler çok büyük bir kayba uğradılar. Mesih, onların yaşayacakları zorlukları biliyordu; ve bu zorlukları aşamamaları için Şey- tan'ın, onların hislerini nasıl zayıflatacağını da biliyordu. Bu yüzden onları uyarmıştı. Petrus eğer bahçedeki o anı dua ederek ve uyanık durarak geçirseydi, Şeytan'ın tuzağına düşmez ve Rab bini inkar etmezdi. Öğrenciler İsa'nın bu büyük acıyı çektiği anda uyanık dursalardı, çarmıhta daha büyük acıyı çekerken O'nu görmeye hazır olurlardı. O'nun bu tarifsiz acıyı niçin çektiğini biraz olsun anlayabilirlerdi. O'nun çekeceği acıları, ölümünü ve dirilişini önceden bildiren sözlerini hatırlayabilirlerdi. Bu zorlu saatte yüreklerini bir umut ışığı doldurabilir ve imanları güçlenebi- lirdi.

Gün doğunca halkın ihtiyarları, Yüksek Kurul ve din bilginleri toplandılar. İsa, bunlardan oluşan Yüksel Kurul'un önüne çıkarıldı. İsa, kendisini Tanrı'nın Oğlu diye bildirdi ve bu sözleri O'nu suçlamak için bir sebep olarak gösterdiler. Geceleyin yapılan celsede bir çoğu orada bulunmadığı ve O'nun bu sözlerini duymadığı için bu yüzden O'nu mahkum edemediler. Roma mahkemesinin bu sözlerde ölüm cezası gerektirecek bir şey bulamayacağını da biliyorlardı. Fakat tüm bu sözleri tekrarladığını hepsi birden bizzat kendileri duysalardı, amaçlarına ulaşabilirlerdi. O'nun, kendisini Mesih olduğunu belirtmek için söylediği sözleri kışkırtıcı ve politik bir iddia olarak yorumladılar. "Mesih sen misin?" diye sordular. İsa susmaya devam etti ve sonunda üzgün bir ses tonuyla şöyle cevap verdi: "Size söylesem, inanmazsınız. Size soru sorsam, cevap vermezsiniz. Ne var ki bundan böyle İnsanoğlu, kudretli Allah'ın sağında oturacaktır." Hep bir ağızdan "sen Tanrı'nın Oğlu musun?" diye sordular. İsa da onlara

"söylediğiniz gibi ben O'yum" dedi. "Artık ta-nıklığa ne ihtiyacımız var? İşte kendimiz O'nun ağzından duyduk" dediler.

Yahudi yetkililerin verdiği üçüncü hükme göre İsa'nın ölmesi gerekiyordu. Artık gereken tek şeyin Romalılar'ın bu hükmü onaylaması ve O'nu kendi ellerine teslim etmesi olduğunu düşünüyorlardı. İsa bu kez daha kötü bir eziyete ve hakarete maruz kaldı. Tüm bunlar hahamların ve din bilginlerinin yanında ve onların onayı ile yapıldı. İnsanlık duygusundan artık tamamen uzaklaşmışlardı. Tartışma ile O'nu susturmayı başaramadıklarında, tüm çağlar boyunca imanlılara karşı yapıldığı gibi, çareyi şiddet kullanmakta, işkence yapmakta ve öldürmekte arıyorlardı.

İsa'nın hakkındaki hüküm yargıçlar tarafından açıklandığında halkı şeytani bir öfke sardı. Kalabalık, İsa'nın üzerine doğru yürüyerek vahşi hayvanlar gibi "Çarmıha gerilsin." diye bağırdılar. Romalı askerler olmasaydı İsa canlı olarak çarmıha gerilemezdi. Kalabalık silahla engellenmeseydi yargıçların önünde paramparça edilirdi. Putperest insanlar kendisine karşı hiçbir şeyin kanıtlamadığı birine böylesine zalimce davranıldığı için öfkeliydiler. Romalı yetkililer, İsa'yı mahkum etmekle Yahudiler'in Roma'nın gücüne karşı geldiğini ve bir kişiyi sadece kendi tanıklığına göre yargılamanın Yahudi yasasına da aykırı olduğunu bildirdiler. Bu müdahale yargılama işlemlerinin aksamasına neden oldu; Yahudi liderlerde artık acıma duygusu da, utanma duygusu da kalmamıştı!

Hahamlar ve din bilginleri görevlerinin ciddiyetini unutup, Tan- rı'nın Oğlu'na kötü lakaplar takmaya başladılar. Ailesi ile alay ettiler. Kendisinin Mesih olduğunu iddia ettiği için en korkunç ölümü hak ettiğini bildirdiler. Kalabalığın arasında Kurtarıcı'ya hakaret eden ve O'na zulmedecek kadar kötü kişiler bile vardı. Başına eski bir örtü geçirdiler ve yüzüne vurarak "Ey Mesih, peygamberliğini göster bakalım, sana vuran kim?" diye sordular. Başındaki örtüyü aldıklarında aşağılık birisi gelip İsa'nın yüzüne tükürdü. Allah'ın melekleri Rab'be karşı yapılmış olan her hareketi, her sözü ve her aşağılayıcı bakışı tek tek kaydetmişlerdir. İsa'nın solgun ve asil yüzüne tüküren o aşağılık insanlar bir gün onun güneşten daha parlak olan görkemine bakacaklardır.

Bu Bölüm Matta 26:57-75; 27:1; Markos 14:53-72; 15:1; Luka 22:54-71 ve Yuhanna 18:13-27'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 76. YAHUDA

Yahuda'nın yaşam öyküsü, Allah tarafından onurlandırılabilecek bir Y yaşamın trajik bir şekilde sona ermesin, açıkça gösterin Ege Yahuda Kudüs'e son gidişinden önce olmuş olsaydı, Onikiler'ın. arasında yer almaya layık olan ve onlar tarafından özlenen bir kışı olarak görülecekti. Yaşamının sonunda bu olay ortaya çıkmasaydı, yüzyıllar boyunca ona duyulan bu nefret de olmayacakta Fakat bu karakterin dünyaya açıkça gösterilmesi belirli bir amaç içindi. Bu, tıp onun gibi kutsal güvene ihanet edecek olanların hepsi için bir uyar olacaktı.

Yahuda Fısıh'tan hemen önce, İsa'yı. ele vermek için hahamlarla yaptığı anlaşmayı yeniledi. Kurtarıcı'yı dua için gittiği yerlerden birin de tutuklamayı planladılar. Simun'un evindeki şölenden beri Yahuda'ya düşünmesi için fırsat verilmişti; fakat amacından vazgeçmedi. Yahuda, bir kölenin fiyatı olan otuz gümüş para için Rab bine ihanet. Yahuda'nın doğasında aşırı derecede bir para hırsı vardı; fakat onun karakteri böyle bir davranışta bulunacak kadar bozuk değildi. Yahuda bu aşırı para hırsının, kendi yaşamını tamamen kontrol altına almasına göz yumdu ve sonunda Mesih'e duyduğu sevgiden bile daha ağır gelen bir para hırsına kapıldı. Günahın derinliklerinde kaybolmak üzere kendisini tamamen Şeytan'ın arzularına teslim etti.

Halk İsa'yı takip ederken Yahuda öğrencilerin arasına katılmıştı. Havrada, göl kıyısında ve dağlık bölgede Kurtarıcı'nın söylediği sözieri dinlediklerinde O'nun öğretilerinden çok etkilenmişlerdi. Yahuda, kor, topal ve hasta insanların şehirlerden ve kasabalardan İsa'nın yanına nasıl akın ettiklerini görmüştü. Ölülerin İsa'nın ayaklar, önüne nasıl yatırıldıklarını görmüştü. Ölüleri dirilttiğine, hastaları iyileştirdiğine ve kötü ruhlar, kovduğuna tanık olmuştu, İsa'nın ilahi gücünün kanıtım bizzat kendisi hissediyordu. İsa'nın öğretisinin, daha önce dinlediği tüm öğretilerden daha üstün olduğunu kabul ediyordu. Öğretmenini seviyor ve O'nunla birlikte olmak istiyordu. Yaşamında ve karakterinde bazı değişikliklerin olması gerektiğini hissediyordu ve İsa'ya bağlı olduğunda bunun gerçekleşeceğini umuyordu. Kurtarıcı, Yahuda'yı reddetmedi. Onikiler'in arasında ona da yer verdi. Allah'a bir hizmetkar olarak çalışması için ona güvendi. Hastaları iyileştirmesi ve kötü ruhları kovması için ona güç verdi; fakat Yahuda kendisini tamamen İsa'ya teslim etmeyi istemedi ve dünyevi zenginlik ve para hırsından bir türlü vazgeçmedi. İsa'nın yardımcılarından biri olmayı kabul ederken O'nun ilahi karakterini kendisine örnek almadı. Kendi fikirlerine göre yargıda bulunabileceğini düşünerek sürekli eleştiri ve suçlamaya yönelik davranışlar sergiledi.

Yahuda, öğrencilerin arasında iyi bir konuma ve onların üzerinde büyük bir etkiye sahipti. Düşünce ve yetenek bakımından diğer öğ-rencilerden daha üstün olduğunu düşünüyordu. Onların, ellerindeki fırsatları görmediklerini, içinde bulundukları şartları iyi değerlendiremediklerini ve imanlılar gurubunun, böyle dar görüşlü kişilerin liderliğinde asla gelişemeyeceğini düşünüyordu. Petrus çok asabiydi ve düşünmeden hareket ediyordu. Yuhanna, İsa'nın anlattığı gerçekleri bir hazine gibi yüreğinde sakladığı için Yahuda onu zavallı biri olarak görüyordu. Ona her bakımdan doğruluk öğreten Matta özellikle dürüstlüğü ile onun dikkatini çekiyordu ve İsa'nın sözlerini öylesine dikkatli bir şekilde dinliyordu ki, Yahuda

geleceğe yönelik ve kapsamlı bir işi gerçekleştirmesi için ona güvenilemeyeceğini düşünüyordu. Böylece Yahuda öğrencilerinin tümünün özelliklerini gözden geçirdi ve kendisi lider olmadığı takdirde onların herhangi bir gelişme sağlayamayacakları izlenimini verdi. Yahuda kendisini yetenekleri bakımından erişilmez biri olarak görüyordu ve kendisinin onurlandırılması gerektiğini düşünüyordu.

Yahuda, kendi karakterindeki zayıflığı fark edemedi ve İsa, onun bu eksikliğinden vazgeçmesi, hatasını görmesi ve onu düzeltmesi için ona bir mevki verdi. Para kutusunu taşıyan kişi olarak öğrencilerin ve yoksulların ihtiyaçlarını karşılaması gerekiyordu. Fısıh yemeğini yemek için toplandıkları odada İsa ona "yapacağını tez yap"dediğinde öğrenciler, onun Fısıh için gerekli olan şeyleri almasını ya da yoksullara vardım etmesini buyurduğunu zannettiler. Yahuda başkalarına yardım ederek, kendisinde bencil olmayan bir karakterin gelişmesin, sağlayabilirdi. Fakat İsa'nın anlattığı dersler, her gün dinlerken ve yaptığı mucizelere tanık olurken Yahuda'nın yüreğin, açgözlülük do u duygular sardı. Elinde bulunan paralar onu kötü dürünce ere sürüklü- yordu Rab'bi için küçük bir hizmet yaptığında veya dini olaylarla haşır ne olduğunda bu ufak kasadan sık sık pay alıyordu. Bu gibi şeyler onun davranışlarını haki, göstermesi için bir bahane oluşturuyordu; fakat o aslında Allah'ın gözünde bir hırsızdı.

İsa'nın, sık sık dünyevi bir krallık kurmak için gelmediğini açıklaması Yahuda'yı öfkelendiriyordu. Kendi düşüncelerinde İsa'nın gerçekleştirmesini beklediği bir plan hazırlamıştı. Bu planın bir parçası da Vaftizci Yahya'nın hapisten kurtarılmasıydı. Fakat Yahya korkunç b şekilde başı kesilerek öldürülmüştü; ve İsa, krallığını iddia edere Yahya'nın ölümünün intikamını almak yerine, öğrencileriyle birlik kırsal bir bölgeye çekilmişti. Yahuda intikam alınmasından yanaydı. Eğer İsa öğrencilerin, planlarını uygulamalarını engellemezse ışın daha başarılı olacağını düşünüyordu. Yahudi liderlerin İsa'ya gittikçe artan bir öfke duyduklarını ve ilahi bir belirti göstermesini istediklerinde İsa'nın, onların bu isteğine ilgisiz kaldığını fark etmişti Yüreği inançsızlığa şüpheye ve isyana tamamen açıktı. Neden Isa onların cesaretlerini kırıyordu? Niçin kendisinin ve öğrencilerinin önünde zulüm ve hakaretlerle dolu zor günler olduğunu söylemişti? Yahuda, İsa'nın kurmasını umduğu yeni krallıkta kendisine yüksek bir mevki edinmek istiyordu. Onun umutlar boşa mı çıkacaktı? Yahuda hiçbir zaman İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olmadığını savunmamıştı, ama şüpheye düşere Rab'bin kudretli işleri için bir açıklama arayışı içindeydi.

Kurtarıcı'nın kendi öğretisine karşın Yahuda, Mesih'in Kudüs te bir kral olarak saltanat süreceği fikrini benimsiyordu. Bu nedenle beş bin kişinin doyurulduğu gün bu fikrini gerçekleştirmeye çalıştı. Aç insanlara yiyeceklerin dağıtılmasında yardım etti ve başkalarına vermenin ve Allah'ın hizmetinde olmanın insana ne kadar büyük bir huzur getirdiğini gördü. Kalabalık içindeki hasta ve acı çeken insanların Mesih'in yanına getirilmesi için yardım etti. Kurtarıcı'nın şifalı gücüyle e insanın yüreğine gelen huzur ve sevinci hissetti. Burada İsa'nın davranışını anlayabilmeyi öğrenebilirdi. Fakat kendi benci arzulan onun gözlerini adeta kör etmişti. Yahuda, ekmek mucizesi ile oluşan ilgiden faydalanan ilk kişi olmuştu. O, Isa'yı zorla

kral ilan etmeyi planlayan kişiydi. Bu konuda çok büyük umutlan vardı. Fakat uğrayacağı hayal kırıklığı da bir o kadar büyük olacaktı.

İsa'nın Kefernahum'daki okulda Yaşam Ekmeği ile ilgili olarak yaptığı konuşma Yahuda;nın yaşamındaki dönüm noktası olmuştu. İsa şöyle demişti: "İnsanoğlu'nun bedenini yiyip, kanını içmedikçe sizde yaşam olmaz." Yahuda burada Mesih'in dünyevi değil, daha çok ruhsal değerler sunduğunu gördü. Yahuda, kendisini ileri görüşlü bir kimse olarak görüyordu ve Mesih'in, kendisinin yolundan gidenlere yüksek bir mevki veremeyeceğini düşünüyordu. Bu yüzden her an O'ndan ayrılabilecekmiş gibi Mesih'e çok fazla bağlı kalmamaya karar verdi. O'nu dikkatle izleyecekti ve izledi de!

O andan itibaren öğrencilerin yüreklerine şüphe tohumları ekerek onları sürekli şaşırttı. Sürekli din yorumcularının ve Ferisiler'in Mesih'in iddialarına karşı başlattıkları tartışmalardan bahsederek onları yanıltmaya ve aralarında huzursuzluğun çıkmasına neden oldu. Yahuda, Müjde'yi diğer insanlara iletirken yaşanan tüm zorlukları, küçük büyük her türlü engeli onun gerçekliğine karşı bir kanıt olarak yorumladı. Kutsal Yazı'nın Mesih tarafından bildiren gerçeklerle hiçbir ilişkisi olmayan Bölüm lerini göstermeye çalışıyordu. Yahuda'nın yanlış yorumladığı bu Bölüm ler, öğrencilerin cesaretlerini yitirmelerine neden oluyordu. Yahuda bu davranışlarını sanki diğerlerini çok önemsi- yormuş havasında sergiliyordu. Öğrenciler büyük Öğretmen'lerinin sözlerini teyid etmek için kanıtlar ararken Yahuda onları farkında olmadan başka bir yola sürüklüyordu. Bu dindar ve görünüşte akılcı bir tarzla birtakım şeyleri İsa'nın gösterdiğinden başka şekilde sunuyor ve O'nun sözlerini kendisine göre yorumlayarak aktarıyordu. Önerileriyle öğrencilerin dünyevi hırs ve arzulara kapılmalarına neden oluyordu ve bu şekilde onların dikkatini asıl önem vermeleri gereken konulardan uzaklaştırıyordu. Öğrencilerin arasında hangisinin en büyük olduğu ile ilgili tartışmayı çoğu kez Yahuda başlatıyordu.

Kurtarıcı, zengin gence, öğrencisi olmanın şartlarını anlattığında Yahuda bundan memnun olmamıştı ve burada bir hata yapıldığını düşünmüştü. Bu zengin genç gibi yöneticiler imanlılarla birleşebilir- lerse İsa'nın işinin daha da yaygınlaşması teşvik edilebilirdi. Eğer Yahuda'nın öğütleri bir kez dikkate alınabilirse o zaman küçük imanlı topluluğunun refahı için bazılarına öğütlerde bulunabilirdi. Onun şartları ve yöntemleri İsa'nın şartlarından biraz daha farklı olacaktı. Bu fırsatla Rab'binden daha akıllı olduğunu düşünüyordu.

Yahuda, İsa'nın öğrencilerine anlattığı her konuda sürekli farklı bir görüş ileri sürüyordu. Yahuda'nın etkisi altında hoşnutsuzluğun mayası hızlı bir şekilde yayılıyordu. Öğrenciler Yahuda'nın tüm bunları kimin aracılığıyla yaptığını anlayamadılar; fakat İsa Şeytan'ın Yahuda ile işbirliği yaptığını ve böylece diğer öğrencileri de yoldan çıkarmaya çalıştığını gördü. İsa, Yahuda'nın kendisine ihanet etmesinden bir yıl önce şöyle demişti: "Siz Oniki'leri seçen ben değil mıyım? Yine de aranızdan biri İblis'tir."

Fakat Yahuda yine de, İsa'ya ve öğretilerine karşı çıkmadı. Hoşnutsuzluğunu ilk kez Simun'un evindeki şölende göstermişti. Meryem, Kurtarıcı'nın ayaklarını yağladığında Yahuda

kıskanç karakterim açıkça gösterdi. İsa bu konuda kendisini yerdiğinde yüreği kın ve nefretle doldu Aşırı hırsı ve kibri onu intikam arzusu ile doldurdu ve kişiliğim tamamen kontrol altına aldı. Kendisini günaha kaptıran herkes aynı şeyi yaşayacaktır. Kendi yüreğine kötülüğün girmesine göz yuman kişi, Şeytan'ın tuzağına kolayca düşecek ve onun tutsağı olacaktır.

Fakat Yahuda için vakit çok geç değildi. Kurtarıcı'ya ihanet etmeye iki kez karar verdikten sonra bile pişman olma ve günahından dönme fırsatına sahipti. İsa, Fısıh yemeğinde hainin maksadını ortaya çıkararak ilahiliğini kanıtladı. Büyük bir sevgiyle diğer öğrencilerine verdiği hizmete onu da dahil etmişti; fakat Yahuda, Kurtarıcı'nın sevgi dolu bu son hareketine de ilgi göstermedi. Bunun üzerine durumu kesinleşti; Kurtarıcı'nın yıkadığı ayaklar, ihaneti yerine getirmek için dışarı çıkıp görevini yapacaktı.

İsa'nın çarmıha gerilmesi fikrine Yahuda kendisini inandırmıştı. Kendisinin veya bir başkasının O'na ihanet etmesi bir şeyi değiştirmeyecekti. Eğer İsa'nın ölümü öngörülen planda yer almazsa hiç olmazsa kendisi kurtarabilirdi. Yine de Yahuda her durumda kendisi için bir pay çıkarabilirdi. Rab'bine ihanet etmek için iyi bir pazarlık yaptığını sanıyordu.

Yahuda yine de Mesih'in, kendisini tutuklamalarına izin vereceğine inanmıyordu. İhanet ederek aklı sıra O'na bir ders vermeyi amaçlıyordu. Mesih'in bundan sonra kendisine karşı dikkatli davranmasını gerektirecek bir rol oynamayı istiyordu. Gerçekten İsa'yı ölüme yollayacağını bilmiyordu. Kurtarıcı benzetmeler yoluyla verdiği derslerde, din bilginlerini ve Ferisileri derinden etkilediğini defalarca kez öğretmişti! Onlar ne kadar çok kendi hükümlerini vermek zorunda kalmışlardı! Gerçeği anladıklarında ise öfke ile dolup O'nu taşlamaya başlamışlardı; fakat İsa her defasında onlardan kurtulmayı başarmıştı. Yahuda, bu kadar çok tuzaktan kurtulmayı başardığına göre İsa'nın bu kez de kendisini tutuklamalarına kesinlikle izin vermeyeceğini düşündü.

Yahuda olayları akışına bırakmaya karar verdi. Eğer İsa gerçekten Mesih ise kendileri için bu kadar çok şey yaptığı halkı O'nun etrafında toplanacak ve kralları olarak onurlandıracaktı. Bu ise o anki bazı belirsizlikleri sonsuza dek inançla pekiştirecekti. O zaman Yahuda İsa'yı Davut'un tahtına yükseltmenin gururunu taşıyacaktı. Bu davranış aynı zamanda kendisinin Mesih'in yeni krallığında haklı bir yer sahibi olmasına yardımcı olacaktı.

Böylece sahte öğrenci İsa'ya ihanet ederek rolünü oynadı. Getsemani bahçesinde İsa'yı tutuklamak için gelen grubun liderine "kimi öpersem, onu tutuklayın" dediğinde bile İsa'nın, onların ellerinden kaçıp kurtulacağına tamamen inanıyordu. Bu durumda sonradan kendisini suçladıklarında onlara "ben size 'kimi öpersem onu tutuklayın demedim mi?"' diyebilecekti.

Yahuda, onların İsa'yı yakaladıklarını ve ellerini sıkıca bağladıklarını gördü. Kurtarıcı'nın, kendisini tutuklamalarına izin verdiğini şaşkınlık içinde izledi. Bahçeden Yahudi heyetinin önünde yargılanmak üzere götürüldüğü yere kadar merak içinde O'nu izledi. Tüm planlarını bir an için unutarak, attığı her adımda onların önünde Tanrı'nın Oğlu olarak görünerek ve kudreti ile onları yok ederek düşmanlarını şaşırtmasını bekledi. Fakat saatler ilerledikçe İsa'nın,

kendisine yapılan hakaretlere izin verdiğini gördüğünde Rab'bini kendi eliyle ölüme gönderdiğini anladı ve derin bir korkuya kapıldı.

Yargılama anı yaklaşırken Yahuda, duyduğu büyük vicdan azabına dayanamadı. Birdenbire binadan herkesin yüreğini korkuyla dolduran boğuk bir ses yükseldi: O suçsuz! O'nu özgür bırak, Kayafa!

Yahuda'nın iri cüssesi bu kez korkuya kapılan kalabalığın arasında ezilmiş gibi görünüyordu, yüzü solgundu ve ter içindeydi. Yargıç kürsüsüne doğru koşarak Rab'bine ihanet etmek için aldığı gümüş paralan başkâhinin önünde yere savurdu. Kayafa'nın cübbesine yapışarak İsa'yı bırakması için yalvardı. O'nun ölümüne neden olacak hiçbir şey yapmadığını anlattı. Kayafa öfke içindeydi, çok şaşırmıştı ve ne diyeceğini bilmiyordu. Hahamların hainliği açıkça ortaya çıkmıştı. Rab'bine ihanet etmesi için Yahuda'ya rüşvet verdikleri açıkça görülmüştü. Yahuda "suçsuz birine ihanet ederek günah işledim" diye haykırdı Fakat başkâhin kibirli bir şekilde "Bundan bize ne? O'nu sen düşün" dedi.Hahamlar Yahuda'yı araç olarak kullanmayı istiyorlardı fakat alçaklığından dolay, onu hor gördüler. Onların önünde ihanet ettiğini açıkça itiraf edince onu reddettiler.

Yahuda bu kez İsa'nın ayaklarına kapandı ve O'nun kendisini kurtarmasını diledi. Kurtarıcı, kendisini ele veren Yahuda'ya hakaret etmedi. Onun tövbe etmediğini biliyordu; itiraf etmesi onun ruhunu ağır bir yük gibi saran suçluluk duygusundan ve cezalandırılma korku sundan kaynaklanıyordu. Suçsuz olan Tanrı'nın Oğluna ihanet ettiği ve İsrail'in kutsalını inkar ettiği için hiçbir derin üzüntü duymuyordu. İsa yine de onu suçlayıcı tek bir söz bile söylemedi. Yüreğindeki sonsuz merhametle Yahuda'ya doğru baktı ve "Ben bu an için dünyaya geldim" dedi. Kuruldaki Yahudiler İsa'nın Yahuda'ya gösterdiği sabrı şaşkınlık içinde izlediler. Bu Kişi'nin ölümlü birinden daha farklı olduğu düşüncesine kapıldılar. Fakat "eğer Tanrı'nın Oğlu ise niçin kendisini kurtarmıyor?" diye şüphe duydular.

Yahuda onlara yakarmasının fayda etmediğim gördü ve Artık çök geç!" diye haykırarak oradan uzaklaştı. İsa'nın çarmıha gerildiğini görerek bir ömür boyu yaşayamayacağını hissetti ve gidip kendisini. Aynı gün Pilatus'un mahkemesinden çarmıha dek giden yolda İsa'yı çarmıha gerilmesi için götüren kalabalığın gürültüsü ve alay dolu bağrışmaları birden kesildi. Tenha bir yerden geçerken kurumuş bir ağacın dibinde kendisini asmış olan Yahuda'nın cansız bedenim gördüler. Bu korkunç bir görüntüydü. Yahuda'nın kendisini astığı ıp vücudunun ağırlığına dayanamamış ve kopmuştu. Onun parçalanmış ve yere yığılmış bedenini şimdi aç köpekler yiyordu. Kalıntılar hemen ortadan kaldırıldı ve gömüldü. Artık kalabalığın gürültüsü dinmişti. Solgun yüzleri onların düşüncelerini açıkça gösteriyordu. İsa'nın masum kanına girenler sanki hak ettikleri cezayı almaya başlamışlardı bile!

BÖLÜM 77. PILATUS'UN MAHKEMESINDE

Roma valisi Pilatus'un konağında Mesih bir suçlu gibi elleri bağlı bir şekilde duruyordu. Etrafında askerler vardı ve bir çok kışı duruşmayı izlemek için salona akın etmekteydi. Girişin hemen dışında Yüksek Kurul'un yargıçları, hahamlar, din bilginleri, ihtiyarlar heyeti ve halktan oluşan kalabalık bir grup beklemekteydi.

Yüksek Kurul heyeti İsa'yı mahkum ettikten sonra hükmün onaylanması ve infazı için vali Pilatus'un yanına gelmişti. Fakat bu Yahudi liderler dinsel kuralları bozmamak1ve Fısıh yemeğinden yiyebilmek için vali konağına girmek istemediler. Aslında yüreklerinin korkunç bir nefret seliyle kirlendiğini göremiyorlardı. İsa'nın gerçek Fısıh kuzusu olduğunu, onu reddettiklerinden dolayı da bu bayramın kendileri için aslında hiçbir önemi kalmadığının farkına varamadılar.

Kurtarıcı yargı salonuna getirildiğinde Pilatus O'na düşmanca bakışlarla baktı. Romalı vali gece uykusundan uyandırılmış ve acele ile mahkemeye çağrılmıştı ve işini mümkün olduğunca çabuk yapmaya karar verdi. Kurtarıcı'ya karşı kötü davranmak için kendisini hazırlamıştı. Sabahın köründe çağrıldığından dolayı son derece öfkeliydi ve bu yüzden en sert tavrını takındı. Karşısındakinin, Yahudi liderlerin bir an önce yargılanmasını ve cezalandırılmasını görmek istedikleri bir Kişi olduğunu biliyordu.

Pilatus önce İsa'yı tutuklayanlar daha sonra da İsa'ya doğru baktı. Daha önce de pek çok kez her çeşit suçluyla uğraşmak zorunda kalmıştı; fakat daha önce böylesine asil ve iyi bir karaktere sahip olduğu görünüşünden hemen belli olan bir kimse suçlu biri olarak kendişinin önüne asla getirilmemişti. Pilatus O'nun yüzünde hiçbir suç, korku, meydan okuma ya da karşı çıkma ifadesi göremedi. Karşısında suçlu bir kişi değil; bilakis son derece asil, ağır başlı kutsallığı yüzünden okunan bir Kişi vardı.

İsa'nın görünüşü Pilatus'un üzerinde olumlu bir etki yarattı. Pilatus sakinleşmeye başladı. İsa'yı ve yaptığı işleri daha önceden de duymuştu. Karısı da ona, hastaları iyileştirmek ve ölüleri diriltmek için Celileli Peygamber tarafından yapılan mucizelerden söz etmişti. Tüm bunlar Pilatus'un gözlerinin önünde sanki unutulmuş bir rüya gibi canlandı. Bazı kaynaklardan duyduğu söylentileri hatırladı. Yahudiler'in, O'nu ne ile suçladıklarını bilmek istiyordu.

"Bu adam kimdir ve O'nu niçin buraya getirdiniz? O'nu ne ile suçluyorsunuz?" diye sordu. Yahudiler şaşkınlık içindeydiler. İsa ile ilgili suçlamalarını kanıtlamayacaklarını bildikleri için kapsamlı bir sorgulama olmasını istemiyorlardı. Bu yüzden O'nun, Nasıralı İsa adında bir sahtekar olduğunu iddia ettiler.

Pilatus tekrar "Bu adamı ne ile suçluyorsunuz?" diye sordu. Hahamlar bu soruya cevap vermediler; fakat öfke dolu bir şekilde "Bu adam kötülük eden biri olmasaydı, onu sana getirmezdik" dediler. Ulusun liderleri olan ve Yüksek Kurul'u oluşturan bu Yahudiler ölümü hak ettiğini iddia ettikleri bir adamı getirdiklerinde, O'nu ne ile suçladıklarını sormak gerekmez mi? Sahip oldukları önemli konumlarıyla Pilatus'u etkileyeceklerini ve başka hiçbir işlem

yapmadan kendilerinin isteğini yerine getirmeye razı olacağını umdular. Verdikleri hükmün onaylanmasını sabırsızla bekliyorlardı; çünkü İsa'nın gerçekleştirdiği mucizelere tanık olan insanların, kendilerinin o an anlattıkları uydurmacalardan çok daha farklı şeyler anlatabileceklerini biliyorlardı.

Yahudiler, zayıf bir karaktere sahip olan Pilatus ile kendi planlarını kolayca uygulayabileceklerini düşünüyorlardı. Bundan önce ölümü hak etmeyen bazı kişilerin ölüm cezasını onayladığını biliyorlardı. Suçlu olsa da olmasa da Pilatus bir mahkumun yaşamına değer vermiyordu. Hahamlar bu nedenle Pilatus'un hiç tereddüt etmeksizin İsa'ya hemen ölüm cezası vereceğini umuyorlardı. Büyük ulusal bayramları vesilesiyle bu fırsattan yararlanmak istediler.

Fakat sanki bir şey Pilatus'u bu acele kararı uygulamaktan alıkoyuyordu. Pilatus buna cesaret edemedi. Hahamların maksadını da anlamıştı. Daha kısa bir süre önce İsa'nın, dört gündür ölü olan Lazar'ı dirilttiğini hatırladı ve hükmü onaylamadan önce İsa'yı ne ile suçladıklarını ve bu suçlamaların kanıtlanıp kanıtlanamayacağını bilmeye karar.

"Kendi yargınız yeterli ise niçin O'nu bana getirdiniz. O'nu siz alın ve kendi yasanıza göre yargılayın" dedi.Hahamlar O'nun hakkında zaten hüküm verdiklerini fakat Pilatus'un vereceği kararın kendi hükümlerini daha da pekiştireceğini söylediler. Pilatus, Yahudiler'in nasıl bir ceza vermek istediklerini sordu. Bunun üzerine Yahudiler o um cezası verdiklerini, fakat ölüm cezasının kendi yasalarına aykırı olduğunu, bu yüzden bu sorumluluğu kendilerinin adına Pılatus'un üstlenmesini talep ettiler.

Pilatus ne adil ne de vicdanlı bir yargıçtı. Kendi tutumuna rağmen bu talebi gerçekleştirmekten çekindi. İsa'ya karşı bir suçlama yapılıncaya dek O'nu mahkum etmeyi istemiyordu. Hahamlar zor durumdaydılar. İki yüzlülüklerini gizlemek zorunda olduklarını gördüler. Mesih'in dini bir sebepten dolayı tutuklanmış gibi görünmesine izin vermemeleri gerektiğini düşünüyorlardı. Böyle bir kanıt Romalılar tarafından tanınmayacaktı. İsa'yı Roma yasasına karşı geliyor gibi göstermeye çalışmalıydılar; o zaman İsa, sıyası bir suçlu olarak cezalandırılabilirdi. Yahudiler'in arasında Roma yönetimine karşı sürekli isyan ve ayaklanmalar çıkıyordu. Roma yönetimi bu isyanlara karşı çok sert davranıyor ve en ufak bir isyanı bile kesinlikle affetmiyordu.

Bundan sadece birkaç gün önce Ferisiler, İsa'yı şu soru ile tuzağa düşürmeye çalışmışlardı: "Sezar'a vergi vermemiz yasaya uygun mudur?" Fakat Mesih onların ikiyüzlülüklerini açıkça ortaya çıkararak "Sezar'ın hakkını Sezar'a, Allah'ın hakkını Allah'a verin! demişti." Hahamlar bu vesile ile Mesih'i, öğretmesini umdukları şeyi öğre- tiyormuş gibi göstermeye çalışmayı düşündüler. Son çare olarak kendilerine yardımcı olmaları için yalancı tanıklar getirdiler. Yalancı tanıklar O'nun halkı saptırdığını ve kendisinin bizzat kral olduğunu söyleyerek Sezar'a vergi verilmesine karşı çıktığını iddia ettiler. Bu üç suçlama da asılsızdı. Hahamlar bunu biliyordu; fakat amaçlarına ulaşmak için yalan yere tanıklık ediyorlardı.

Pilatus onların maksadını anlamıştı. İsa'nın Roma yönetimine karşı komplo kurduğuna inanmıyordu. O'nun ağırbaşlı ve mütevazı görünümü bu suçlamayla kesinlikle uyuşmuyordu. Pilatus Yahudi liderlerin, kendilerine engel olarak gördükleri masum bir kişiyi yok etmek için komplo kurduklarını anlamıştı. İsa'ya doğru dönerek "Sen Yahudiler'in kralı mısın?" diye sordu. İsa, ona "Söylediğin gibidir" diye karşılık verdi ve konuşurken yüzü, üzerinde ilahi bir ışık parıl- dıyormuş gibi aydınlandı.

İsa'nın cevabını duyduklarında Kayafa ve diğer Yahudiler İsa'nın, kendisine yöneltilen suçlamayı kabul ettiğine tanıklık etmesi için Pilatus'u çağırdılar. Hahamlar, din bilginleri ve yöneticiler O'na ölüm cezası verilmesi için hep bir ağızdan bağırıştılar. Bundan etkilenen halk da onlara katıldığından kulakları sağır edecek derecede bir gürültü oldu. Pilatus şaşkınlık içindeydi. İsa'nın, kendisini suçlayanlara hiçbir cevap vermediğini görerek "Hiç cevap vermeyecek misin? Bak seni ne kadar çok şeyle suçluyorlar!" dedi. Fakat İsa yine de hiçbir cevap vermedi.

Pilatus'un gerisinde duran ve salondaki her şeye tanık olan Mesih, hakkındaki suçlamaları duydu; fakat tüm bu suçlamalara cevap olarak hiçbir söz söylemedi. O'nun suçsuz olduğu tüm tavrından anla-şılıyordu. Etrafında yaşanan bunca şiddet dalgasına rağmen yerinden hiç kımıldamadı. Sanki çevresinde okyanusun sert dalgaları dolaşıyor, fakat O'na dokunmuyor gibiydi. İsa sessizliğini korudu; fakat sessiz kalmasının bir anlamı vardı. Bu sessizlik O'nun içinden insanların dışına taşan bir ışık gibiydi.

Pilatus İsa'nın bu davranışına çok şaşırmıştı. Bu adam canını kurtarmak için bu sözlere aldırış etmiyor mu? diye kendisine sordu. Kendisine yapılan hakaretlere ve eziyetlere karşılık vermeden katlanan İsa'ya doğru baktığında, O'nun hilekar komplocu hahamlar gibi kötü biri olamayacağını düşündü. Kalabalığın gürültüsünden kurtulmayı ve gerçeği duymayı umarak O'nu bir kenara çekti ve "Sen Yahudiler'in kralı mısın?" diye bir kez daha sordu.

İsa bu soruya direkt olarak cevap vermedi. Kutsal Ruh'un Pilatus'un içinde çalıştığını biliyordu. İsa Pilatus'a kendi düşüncesini kabul etme fırsatı verdi: "Bunu kendiliğinden mi söylüyorsun, yoksa benim hakkımda başkaları mı sana dedi." Bir diğer deyişle bu hahamların ileri sürdüğü bir suçlama mıydı, yoksa Pilatus'un daha fazla aydınlanmak için kendiliğinden sorduğu bir soru muydu? Romalı vali İsa'nın sorusunun ne demek istediğini anladı; fakat yüreği kibirle doluydu. Bu düşünceyi kabullenmek istemiyordu. "Ben Yahudi miyim? Seni bana kendi ulusun ve başkâhinlerin teslim etti. Ne yaptın?" dedi.

Pilatus burada Allah'ın kendisine verdiği çok değerli bir fırsatı kaçırmıştı. Buna karşın İsa, Pilatus'un sorusuna direkt olarak cevap vermezken, kendisinin ilahi hizmetini açıkça bildirdi. Pilatus'a kendisinin dünyevi bir krallık kurmaya çalışmadığını anlaması için fırsat verdi. İsa "Benim krallığım bu dünyadan değildir. Krallığım bu dünyadan olsaydı, yandaşlarım Yahudiler'e teslim edilmemem için savaşırlardı. Oysa benim krallığım buradan değildir" diye karşılık verdi. Pilatus "Demek sen bir kralsın öyle mi?" dedi. İsa: "Söylediğin gibi ben kralım.

Ben gerçeğe tanıklık etmek için doğdum, bunun için dünyaya geldim. Gerçekten yana olan herkes benim sesimi duyar" diye karşılık verdi.

Mesih, kendi sözünün onu kabul etmeye hazır olanlara Allah ın sırlarını açacak bir anahtar olduğunu doğruladı. O'nun sözü buyruk veren bir güce sahipti ve bu O'nun gerçek krallığının yayılmasının sırrıydı. İsa Pilatus'un sadece ilahi gerçeği kabul ederek ve onu koruyarak harap olmuş yüreğini tekrar onarabileceğini anlamasını istiyordu.

Pilatus gerçeği bilmek istiyordu. İçinde bir huzursuzluk duyuyordu ve İsa'nın sözlerine sarıldı. Kurtarıcı'nın sözlerini dinlerken kalbi, gerçeğin ne olduğunu ve ona nasıl ulaşabileceğini bilme özlemi içindeydi. "Gerçek nedir?" diye sordu. Fakat onun bu soruya cevap vermesini beklemedi. Dışarıdaki kalabalığın gürültüsü onların niçin burada toplandıklarını Pilatus'a hatırlattı. Çünkü hahamlar yargılamanın sona ermesini sabırsızlıkla bekliyorlardı. Yahudiler in yanına çıktı ve onlara: "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dedi.

Putperest bir yargıcın bu sözleri, Kurtarıcı'yı suçlayan İsrail in liderlerinin yalancı tanıklığına ve sahtekarlığına karşı anlamlı bir sitemdi. Hahamlar ve ihtiyarlar, Pilatus'un bu sözlerini duyduktan sonra hayal kırıklığına uğradılar ve büyük bir öfkeye kapıldılar. Uzun zamandır planlar tezgahlamışlar ve böyle bir fırsatı beklemişlerdi! İsa'nın serbest bırakılacağı düşüncesi onları çılgına çevirdi. Pilatus'u yüksek sesle kınadılar ve onu Roma yönetimine şikayet etmekle tehdit ettiler. Pilatus'u, Sezar'a karşı olduğunu iddia ettikleri İsa'yı mahkum etmemekle suçladılar.

Kızgın bağırışlarla İsa'nın kışkırtıcı etkisinin tüm ülkede bilindiğini bildirdiler. Hahamlar: "Yahudiye'nin her tarafında öğretisini yayarak halkı kışkırtıyor. Celile'den başlayıp ta buraya kadar seldi" dediler.

Pilatus o ana kadar İsa'yı mahkum etmeyi düşünmüyordu. Yahudiler'in, O'ndan nefret ettikleri için ve önyargılı olmalarından dolayı O'nu suçladıklarını biliyordu. Bu durumda ne yapması gerektiğinin de farkındaydı. Adil bir yargılama olsaydı, İsa'nın derhal serbest bırakılması gerekecekti; fakat Pilatus halkın kötü niyetinden korktu. Eğer İsa'yı onların ellerine teslim etmeyi reddederse, bir kargaşa çıkabilirdi. Bu yüzden tedirgindi ve böyle bir durumla karşılaşmak istemiyordu. İsa'nın Celileli olduğunu duyduğunda O'nu Hirodes'in yanma göndermeye karar verdi. Celile Hirodes'in yönetimindeydi ve Hirodes de o sırada Kudüs'te bulunuyordu. Bu yüzden Pilatus yargılamanın sorumluluğunu kendi üzerinden Hirodes'in üzerine atmayı düşündü. Hirodes ile arası iyi olmadığından dolayı bunun, onunla barışmak için iyi bir vesile olacağını düşündü. Bu, gerçekten de böyle oldu. Daha önceleri birbirlerine düşman olan Hirodes ve Pilatus Kurtarıcı'yı yargılamak için barışıp dost oldular.

Pilatus İsa'yı tekrar askerlere teslim etti. İsa, kalabalığın bağrışmalarının ve hakaretlerinin arasında hemen yargılanmak için Hirodes'in yanına götürüldü. "Hirodes İsa'yı görünce çok sevindi. Kurtarıcı'yı daha önce bizzat hiç görmediği, onunla ilgili haberleri uzun zamandır duyduğu için O'nu görmek istiyor ve gerçekleştireceği bir mucizeye tanık olmak istiyordu." Hirodes aynı zamanda Vaftizci Yahya'yı öldürtmüştü. Hirodes İsa ile ilgili haberleri ilk

duyduğunda "bu Vaftizci Yahya'dır. Başını kestirdiğim Yahya dirilmiştir. Olağanüstü güçlerin O'nda etkin olmasının nedeni de budur." dedi. Hirodes yine de İsa'yı görmek istiyordu. Şimdi bu peygamberin hayatını kurtarma fırsatına sahipti ve kendisine bir tepsi üzerinde getirilen kesik başın o korkunç anısını hafızasından sonsuza dek silmeyi umuyordu. Aynı zamanda Hirodes merakını gidermek istiyordu ve eğer serbest bırakılma fırsatı verilirse Mesih'in, kendisinden istenecek bir şeyi yerine getireceğini düşünüyordu.

İsa, hahamların ve ihtiyarların da aralarında bulunduğu kalabalık bir grup tarafından Hirodes'in yanına götürüldü ve Kurtarıcı saraydan içeri girdiğinde bu liderlerin hepsi de O'nu hiddetli bir şekilde suçlamaya başladılar. Fakat Hirodes onların suçlamalarını dikkate almadı. İsa'yı sorguya çekmek için herkesin sessiz olmasını buyurdu. Isa'nın bağlı olduğu zincirlerin çözülmesini buyurdu. Aynı zamanda O'na karşı sert davranan düşmanlarını azarladı. Kurtarıcı'nın yüzüne baktığında O'nun bilgeliğini ve saflığını açıkça gördü. Tıpkı Pilatus gibi Hirodes de Mesih'in Yahudiler'in kötülükleri ve kıskançlıkları yüzünden suçlandığını anlamıştı.

Hirodes İsa'ya pek çok soru yöneltti. Fakat Kurtarıcı sessiz kalmaya devam etti. Kralın buyruğu ile içeriye yaşlı ve sakat kişiler getirildi ve bir mucize gerçekleştirerek Mesih'in iddialarını kanıtlaması istendi. Hirodes "Herkes senin hastalan iyileştirdiğini söylüyor. Senin bu yaygın ününün gerçek olup olmadığını görmek istiyorum dedi. İsa hiçbir cevap vermedi. Hirodes "eğer başkaları için mucizeler yapabili- yorsan, kendi iyiliğin için şimdi yap! Bu senin kendi yararına olacaktır. Böyle bir güce sahip olup olmadığını bize göster" dedi. İsa yine onun sözlerine aldırış etmedi. Tanrı'nın Oğlu insan özdeşliğini almıştı. Benzer bir durumda bir insanın yapması gerekeni yapmalıydı. Bu yüzden başka bir insan kendisi ile aynı durumda olduğunda katlanması gereken acı ve hakaretlerden kendisini kurtarmak için mucize yapmak istemiyordu.

Hirodes kendisinin önünde bazı mucizeler gerçekleştirdiği takdirde Mesih'i serbest bırakacağını vaad etti. İsa'yı suçlayanlar O'nun ilahi gücüyle gerçekleştirdiği mucizeleri kendi gözleriyle görmüşlerdi. Bir buyruğu ile ölüleri dirilttiğine tanık olmuşlardı. Dirilen ölülerin O'nun sözüne nasıl uyduklarını görmüşlerdi. Şimdi yine bir mucize yapmasından endişe ediyorlardı. Onların en çok endişelendiği şey Mesih'in ilahi gücünü göstermesiydi. Böyle bir gösteri onların planlarını tamamen bozar ve belki de bu, onların yaşamlarına mal olurdu. Bu korkuyla hahamlar ve din bilginleri tekrar onu yeniden suçlamaya başladılar. Yüksek sesle O'nun bir hilekar ve küfürbaz olduğunu, cinlerin başkanı Beelzebub tarafından kendisine verilen güç ile mucizelerini gerçekleştirdiğini iddia ettiler. Salonda tam bir karmaşa yaşanıyor, bağrışmalar birbirine karışıyordu.

Hirodes'in vicdanı şimdi Hirodiya'nın Vaftizci Yahya'nın başının kesilmesini istediğinde korku içinde titrediği andaki kadar hassas değildi. Yaptığı bu kötü davranıştan dolayı bir süre pişmanlık duymuştu. Fakat ahlaksızlıkla dolu yaşamı onun insani duygularını öylesine köreltmişti ki şimdi, kendisini kınadığından dolayı Yahya'yı öldürttüğü için övünebilirdi bile!

O'nu mahkum etme ya da serbest bırakma yetkisine sahip olduğunu belirterek İsa'yı defalarca kez tehdit etti. Fakat İsa onun sözlerini dikkate almadı.

İsa'nın sessiz kalması Hirodes'i öfkelendirdi. Çünkü yetkisi açıkça yok sayılıyor gibi görünüyordu. Yüksek bir şahsiyete ve güce sahip bir kral olmasına rağmen kendisine açıkça yapılacak bir karşılık bile onu böylece sessiz kalarak yapılan davranıştan daha az etkilerdi. Öfkeye kapılarak, sessiz ve sakin bir şekilde duran İsa'yı tekrar tehdit etti. Fakat İsa yine sakinliğini korumaya devam etti.

Mesih'in yeryüzündeki hizmeti insanların boş ve gereksiz meraklarını gidermek değildi. O, yüreği kırık olanların yaralarını sarmak için gelmişti. Günah yüzünden yaralananların yaralarını iyileştirmek için bir söz söylemesi gerekseydi, asla sessiz kalmazdı. Fakat O'nun gerçeği kutsal olmayan ayaklarıyla çiğneyenlere söyleyecek bir sözü yoktu.

Mesih, taş yürekli kralın kalbine işleyecek sözler söyleyebilirdi. Hirodes'in yaşamı boyunca yaptığı kötülükleri ve kendisi için yaklaşan korkunç yargıyı açıkça ortaya çıkararak korkudan titremesini sağlayabilirdi. Fakat Mesih'in sessizliği Hirodes'e bu durumda yapılabilecek en sert sitemdi. Hirodes, kendisine en büyük peygamber tarafından bildirilen gerçeği reddetmişti ve artık başka hiçbir mesaj da alamayacaktı. Gökyüzünün Hakimi'nin ona söyleyecek tek bir sözü bile yoktu. Kendisine düşman olan insanların en ağır hakaretlerini dinleyen ve sabırla katlanan Mesih, Hirodes'in taleplerini dinlemedi. Tövbe eden günahkara sonsuz sevgisi ve merhameti ile bakan Mesih, Hirodes'ten yana hiç bakmadı. En etkileyici gerçekleri iletip, en günahkar ve en kötü insanlarla bile nazik bir şekilde dua eden Mesih'in dudakları, kendisinin Kurtarıcı'ya ihtiyacı olmadığını düşünen gururlu krala tek bir söz bile söylemedi.

Hirodes'in yüzü öfkeden mosmor olmuştu. Kalabalığa doğru dönerek öfkeli bir şekilde İsa'yı bir sahtekar olmakla suçladı. Daha sonra eğer iddiasını kanıtlamazsa, O'nu askerlere ve halka teslim edeceğini, onların kendisini konuşturacağını, eğer bir sahtekar ise onlar tarafından öldürüleceğini ve Tanrı'nın Oğlu olduğunu iddia ettiğine göre kendisini kurtarmak için bir mucize yapmasını söyledi.

Hirodes bu sözleri söyler söylemez hep birlikte İsa'nın üzerine yürüdüler. Tıpkı yırtıcı bir hayvan gibi avlarının üzerine atlamış'lardı. İsa'yı yaka paça sürükleyerek götüren ve O'na hakaretler eden kalabamın araşma Hirodes de katıldı. Eğer Romalı askerler müdahale etmesiydi ve çılgına dönmüş olan kalabalığı durdurmasaydı, Kurtarıcıyı paramparça edeceklerdi.

"Hirodes de askerleriyle birlikte O'nu aşağılayıp alay etti O'na gösterişli kaftan giydirip Pilatus'a geri gönderdi."Luka 23:4. Romalı askerler e O'nunla alay ettiler. Bu kötü ve yoldan çıkmış askerler, Hirodes, Yahudi liderler ve onların kışkırttığı halk hep birlikte İsa'nın üzerine yürüdüler. Fakat ilahi sabrı O'nu asla terk etmedi.

İsa'ya zulmedenler O'nun varlığını kendi karakterleriyle ölçmeye çalıştılar; O'nu tıpkı kendileri gibi alçak ve kotu olarak düşündüler. Fakat bu kötü manzaraya rağmen birçokları bir gün onu tüm görkemi ile görecekleri an. gördüler. İsa'nın varlığının önünde, titremeye başlayan

baz. kimseler vardı. İsa ile alay eden kaba ve gurultulu kalabalığa katılmak için gelenlerden bazıları ger. döndüler. Onların üzerine birden derin bir korku ve sessizlik çöktü. Hirodes'in bile günahı gözlerinin önüne geldi. Onun günahtan taşlaşmış yüreğinin üzerinde lütuf ışığının son parıltılar, duruyordu. Hirodes, İsa'nın sıradan bir kişi olmadığını hissediyordu. Çünkü ilahi ışık onun insanlığını aydınlatmıştı. Bu sırada kalabalık İsa'nın çevresini sardı. İsa ile alay eden bu kala lığın arasında zina yapanlardan katillere kadar pek kotu kimse vardı. Hirodes bir an için sanki tahtında duran Allah'ı gördüğünü zannetti.

Taş kalpli olmasına rağmen İsa'nın mahkumiyetim onaylamaya cesaret edemedi. Kendisini bu korkunç sorumluluktan kurtarmayı istiyordu ve İsa'yı yeniden Roma mahkemesine geri gönderdi. Pilatus hayal kırıklığına uğramış ve huzursuz olmuştu. Yahudiler tutukluları ile birlikte geri döndüğünde sabırsızlıkla onlara ne yapa-caklarını sordu. Kendisinin İsa'yı sorguladığını ve O'nda hiçbir suç bulamadığını onlara hatırlattı; O'nu suçladıklarını, fakat bu suçlamaların hiçbirini de kanıtlayamadıklarını söyledi. Pilatus İsa'yı Hirodes'e, Celile'nin dördüncü büyük kralına -kendi ulusundan birisine- göndermişti. Fakat Hirodes de İsa'nın ölüm cezasını gerektiren hiçbir suç işlemediğini gördü. Bu nedenle "Ben O'nu dövdürüp salıvereceğim" dedi.

Pilatus, böylece ne kadar zayıf bir karaktere sahip olduğunu gösterdi. İsa'nın suçsuz olduğunu bildirmişti; fakat sadece O'nu suçlayanları hoşnut etmek için O'nun kamçılanmasını istiyordu. Yahudiler'le işbirliği yapmak uğruna adaletten ve prensiplerinden vazgeçiyordu. Fakat bu şekilde davranmakla aslında kendisini alçaltmaktaydı. Yahudiler onun bu kararsızlığından dolayı İsa'ya ölüm cezası verilmesi için Pilatus'a baskı yapıyorlardı. Pilatus, başlangıçta kararlı davranarak, suçsuz bulduğu bir kişiyi mahkum etmeyi reddetmiş olsaydı, kendisini yaşamı boyunca suçluluk ve vicdan azabına bağlayacak olan zinciri de kırmış olacaktı. Başlangıçta kendi düşüncelerini uygulasaydı, Yahudiler ona bu kadar baskı yapamazlardı. Bu durumda İsa'nın yaşamına son verilse bile, bunun suçu ve sorumluluğu Pilatus'un üzerine kalmazdı; fakat Pilatus vicdanının sesini duymazdan gelerek Yahudiler'le işbirliği yaptı. Eşitlik ve adaletle yargılamaktan çekindiği için bu kez hahamların ve yöneticilerin ellerinde çaresiz bir duruma düştü. Tereddüt ve kararsızlığı onun mahvoluşunun başlangıcı oldu.

Yine de Pilatus tamamen çaresiz bırakılmamıştı. Allah tarafından gönderilen bir elçi gerçekleştireceği iş için onu uyarmıştı. İsa'nın duasına cevap olarak Pilatus'un karısı, kutsal bir melek aracılığıyla gördüğü rüyasında kendisinin Kurtarıcı ile konuştuğunu gördü. Pilatus'un karısı Yahudi değildi; fakat İsa'yı rüyasında gördüğünde O'nun varlığından veya gönderilişinden asla şüphe etmemişti. O'nun, Allah'ın meshedilmişi olduğunu anlamıştı. O'nu yargı salonunda tıpkı bir katil gibi elleri bağlı bir şekilde gördü. Hirodes'in ve askerlerinin bu kor-kunç işi yaptıklarını gördü. Yahudiler'in "Bizim bir yasamız var. O yasaya göre O'nun ölmesi gerekir" dediğini duydu. Hirodes'in "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" demesine rağmen O'nu kamçılanmak üzere teslim ettiğini gördü. Pilatus tarafından bildirilen ölüm hükmünü duydu ve onun İsa'yı Yahudiler'in ellerine teslim ettiğini, Golgota'da çarmıhın

yükseltildiğini ve yeryüzüne koyu bir karanlığın çöktüğünü gördü. Kurtarıcı'nın söylediği şu gizemli çığlığı duydu.

"Tamamlandı!" Fakat onun gördüğü başka bir manzara daha vardı. Hirodes'in karısı, dünya uzay boşluğunda bir oraya bir buraya savru- lurken İsa'yı ölüme gönderenler onun ilahı görkeminden kaçarlarken Kurtarıcı'yı büyük ve beyaz bir bulutun üzerinde gelirken gördü. Korkuyla haykırarak uyandı ve Pilatus'u uyarmak için ona bir mektup yazdı. Pilatus tereddüt içinde ne yapacağını bilemezken, kalabalığın arasından bir haberci geldi ve ona karısının gönderdiği şu mektubu iletti: "O doğru adama dokunma! Dün gece rüyamda O'nun yüzünden çok sıkıntı çektim."

Pilatus'un birden bire yüzü solmuştu. Kendi duyguları ile çatışma halindeydi. Fakat karar vermekte gecikince, bu kez hahamlar ve yöneticiler halkı daha da çok kışkırtıyorlardı. Pilatus artık bir karar vermeye zorlandı. O anda İsa'nın serbest bırakılmasını sağlayacak bir geleneği hatırladı. Bu geleneğe göre Fısıh bayramında halkın seçtiği bir mahkum serbest bırakılıyordu. Bu gelenek putperest kökenliydi; ve bunun adaletle hiçbir ilgisi yoktu. Fakat yine de Yahudiler bu geleneğe büyük bir saygı gösteriyorlardı. O sıralarda Romanın tutsak ettiği Barabas adında ölüm cezası almış bir mahkum vardı. Bu adam kendisinin dünyayı düzeltmek için her şeyi yeni ve farklı bir düzen içinde tekrar kurma yetkisine sahip olduğunu iddia ediyordu. Şeytan tarafından kandırılarak zorla elde ettiği ve çaldığı her şeyin kendisinin olduğunu iddia ediyordu. Halkın arasında kendisini destekleyen pek çok kişi vardı ve Roma yönetimine karşı halkı kışkırtmıştı. Barabas dini ilgiyi suistimal eden, isyan ve zalimlikten zevk duyan aşağılık bir haindi Pilatus bu adam ile suçsuz Kurtarıcı arasında bir seçim yapmalarını isteyerek onların adalet duygularım harekete geçirmek istiyordu. Hahamların ve yöneticilerin isyanına karşın halkın Isa'ya acımasını sağlamak istiyordu. Kalabalığa dönerek ciddi bir şekilde "Sızın için ikisinden hangisini salıvereyim istersiniz? Barabas'ı mı, Mesih demlen İsa'yı mı?" diye sordu.

Kalabalık tıpkı vahşi hayvanlar gibi gürleyerek Bize Barabas'ı ver!" dedi. Bağrışmalar gittikçe artıyordu: "Barabas! Barabas!" Pilatus sorduğu soruyu kalabalığın anlamadığını düşünerek tekrar "Sızın için Yahudiler'in kralını salıvermemi ister misiniz?" dedi.Fakat onlar hep bir ağızdan "Yok et bu adamı, bize Barabas'ı ver" diye bağırdılar.8Pilatus "Öyleyse Mesih denilen İsa'yı ne yapayım?" diye sordu. Kalabalık sanki şeytan tarafından yönlendirilmiş gibi "O'nu çarmıha ger!" diye bağırdılar.Öfkeli kalabalık tıpkı insan kılığına girmiş cinler gibi gürlüyordu. Gerçekten de onlar insan bedenindeki cinlerdi ve onlardan şu sözleri söylemelerinin dışında ne beklenebilirdi ki!: "O'nu çarmıha ger!"

Pilatus şok olmuştu. Olayın bu noktaya geleceğini ve suçsuz bir kimse yerine azılı bir katili serbest bırakmasının gerekeceğini asla düşünmemişti. Kalabalığın gürültüsü dindikten sonra Pilatus halka dönerek "Bu adam ne kötülük yaptı ki?" diye sordu.Olayın bu aşamasında artık onlar için sözlerin bir önemi kalmamıştı ve İsa'nın suçsuz olduğunun kanıtlanmasını değil; O'nun ölmesini istiyorlardı.

Pilatus hala O'nu kurtarmaya çalıştı. "Üçüncü kez onlara: 'bu a- dam ne kötülük yaptı ki?' diye sordu. Ben O'nda ölüm cezasını gerektirecek hiçbir şey bulamadım. Bu nedenle O'nu dövdürüp salıvereceğim" dedi.1O'nun serbest bırakılacağı düşüncesi kalabalığı çılgına çevirdi. Pilatus'un karasızlığının neden olduğu kargaşa gittikçe büyüdü.

İsa, yorgun, bitkin durumda ve bedeni yaralar içindeyken alındı ve halkın gözleri önünde yaka paça götürüldü. "Askerler O'nu Pretoryum denilen vali konağına götürüp tüm taburu topladılar. O'na mor renkte bir giysi giydirdiler ve dikenlerden bir taç örüp başına geçirdiler, 'selam ey Yahudiler'in kralı!' diyerek onu selamlamaya başladılar... üzerine tükürüyor ve diz çöküp önünde yere kapanıyorlardı." Askerlerden bazıları İsa'nın eline tutuşturdukları kamışı alıyor ve bununla O'nun başına geçirilen dikenli taca vuruyor, böylece tacın dikenleri başına batıyor ve akan kan yüzünü ve sakalını kan içinde bırakıyordu.

Şaşın, gökyüzü ve yeryüzü! Zulmedene ve edilene bakın! Çılgına dönmüş bir kalabalık Kurtarıcı'nın çevresini sardı! O'na hakaretler yağdırdılar ve O'nunla alay ettiler. Kutsal olmayan insanların oluşturduğu bu kalabalık O'nun mütevazı doğumunu ve yaşamını eleştirdi. Tanrı'nın Oğlu yetkisini alaya aldılar, O'na son derece kaba davrandılar ve küçük düşürdüler.

Şeytan zalim kalabalığı İsa'ya zulmetmeleri için bizzat kendisi teşvik etmişti. Eğer mümkün olsa Kurtarıcı'nın karşılık vermesin, ya da kenesini kurtarmak için bir mucize gerçekleştirerek Kurtuluş Planı'nı bozmasını amaçlıyordu. O'nun insanı yaşamında yapacağı tek bir hata, bu zor teste dayanırken yapacağı tek bir leke Allah'ın Kuzusu'nın kusursuz bir sunu olmasını engeller ve tüm insanlığın kurtarılışını mahvederdi. Fakat O, bir tek buyruğu ile gökyüzünün tüm ordularını kendisinin yardımına çağırabilecek ve ilahi görkemim gözler önüne sererek kalabalığın korku ve panik içinde kendisinden kaçmasını sağlayabilecek olan Kişi, insanların zulmüne hakaretlerine karşı sonsuz bir sabır örneği gösterdi.

İsa'nın düşmanlan ilahiliğini kanıtlaması için O'ndan bir mucize gerçekleştirmesini istediler. Aslında şimdi talep ettik erinden çok daha büyük kanıtlara sahiptiler. İsa'ya zulmedenlerin, zalimliklerinde dolayı insanlıktan uzaklaşıp Şeytan'la özdeşleştikler, gibi, alçakönüllülüğü ve sonsuz sabrı İsa'yı insanlığın üzerinde yüceltti ve O'nun Allah'a yakın bir Kişi olduğunu kanıtladı. Hor görülmesi, O'nun yüceltilmesinin kanıtıydı. O'nun şakaklarından yüzüne ve sakalına akan acı dolu kan damlaları, bizim Yüce Başkâhinimiz olarak "övünç yağıyla meshedildiğinin"kanıtıdır.

İsa'nın, kendisine yapılan bunca hakaret ve zulme karşılık vermemesi Şeytan'ı daha da öfkelendirmişti. İsa, insan özdeşliğim almış olmasına rağmen ilahi bir sabıra ve dayanma gücüne sahipti ve Baha'sının isteğinden hiçbir şekilde uzaklaşmadı.

Pilatus İsa'yı tutuklanması ve alay edilmesi için onların ellerine teslim ettiğinde kalabalığın acıma duygusunu uyandıracağını düşünmüştü. Kalabalığın O'na verdikleri bunca acının yeterli olacağına dair karar vereceğini sanmıştı. Hahamların nefretinin bile böylece son bulacağını umut etmişti. Fakat Yahudiler suçsuz bulunan birinin nelere yol açabileceğini çok iyi biliyorlardı. Onlar Pılatus'un İsa'nın yaşa-mını kurtarmak için ne kadar çaba sarf ettiğini

gördüler ve İsa'nın serbest bırakılmasını engellemeye kesin olarak karar verdiler. Kendile rine iyilik olsun diye ve yatıştırmak için Pilatus'un İsa'yı kendilerine teslim ettiğini ve eğer büyük bir baskıyla çaba gösterirlerse sonunda amaçlarına ulaşacaklarını düşündüler.

Pilatus bu kez Barabas'ı yanına getirtti. Daha sonra iki mahkumu yan yana kalabalığa gösterip ciddi bir ses tonuyla İsa'yı göstererek: İşte O'nu dışarıya size getiriyorum. O'nda hiçbir suç bulmadığımı bilesiniz" dedi.

Tanrı'nın Oğlu, üzerinde alay etmek için giydirdikleri giysi ve başındaki dikenlerden yapılmış taç ile duruyordu. Sırtına vurulan kamçının izleri kanıyordu. Yüzü kanlar içindeydi ve ne kadar bitkin bir durumda olduğu ve büyük bir acı çektiği solgun yüzünden hemen anlaşılıyordu. Fakat yüzü daha önce hiç şu anda olduğundan daha güzel görünmemişti. Kurtarıcı'nın görünümü düşmanlarının önünde bozulmamıştı. Yüzündeki alçak gönüllü ve ağırbaşlı ifade zalim düşmanlarına duyduğu merhameti açıkça gösteriyordu. Davranışlarında korku değil; bilakis sabır ve dayanıklılık ifadesi vardı. Yanındaki mah-kum ile O'nun arasında çok çarpıcı bir fark vardı. Barabas'ın ne kadar acımasız ve vahşi bir kişi olduğu yüzünden okunuyordu. Onun yüzüne bakan herkes bu farkı açıkça görebiliyordu. Kalabalığın arasında bazı kişiler ağlıyorlardı. Onlar İsa'ya baktıklarında yürekleri şefkat ile dolu-yordu. Hahamlar ve yöneticiler bile İsa'nın tavırlarından ilahi bir konumu olduğunu düşünmeye başladılar.

Isa'nın çevresini saran Romalı askerlerin hepsi kötü kişiler değildi. Bazıları O'nun Yahudiler'in iddia ettiği gibi kötü ve tehlikeli bir kişi olduğuna inanmıyorlardı. Aynı askerler Barabas'ın yüzüne nefretle bakıyorlardı. Onun ruhunun derinliklerini görmek için dikkatle bakmak bile gerekmiyordu. Sonra gözler yeniden İsa'ya çevrildi. Allahsal katlama, o kendine özgü ağırbaşlılığını koruyordu. İsa'nın ağırbaşlılığı, O'nu ya Mesih olarak kabul edinceye ya da reddederek kendi ka-derlerini belirleyinceye dek hiç silinmeyecek bir şekilde hafızalarına yerleşti.

Pilatus İsa'nın karşılık vermemesine ve bu kadar sabırlı davranmasına çok şaşırdı. Barabas'ın aksine bu Kişi'nin ağırbaşlı ve dürüst görünüşünün Yahudiler'i O'nun suçlu olmadığına ikna edeceğinden şüphe etmiyordu. Fakat hahamların, dünyanın ışığı olarak kendilerinin yanlışlarını ve karanlıklarını açıkça gösteren Kişi'ye karşı ne kadar büyük bir kin ve nefret duyduğunu fark edemedi. Onlar kalabalığı kışkırtmışlardı. Hahamlar, yöneticiler ve kalabalık "O'nu çarmıha ger!

O'nu çarmıha ger!" diye tekrar öfke ile bağrışmaya başladılar. Onların bu anlamsız zalimliklerine karşı sabrı tükenen Pilatus umutsuz bir şekilde "O'nu alın, kendiniz çarmıha gerin. Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dedi. Romalı vali bu tür zalimliklere alışık olmasına rağmen bunca hakarete katlanan, gördüğü işkenceden dolayı sırtı yanlan ve yüzü kanlar içinde kalan bir mahkumun halâ tahtında oturan bir kral gibi görünüme sahip olmasından çok etkilenmişti. Fakat hahamlar "Bizim bir yasamız var. O yasaya göre onun ölmesi gerekir. Kendisinin Tanrı'nın Oğlu olduğunu ileri sürüyor" dediler.

Pilatus bu sözleri duyunca çok korktu. Mesih ve hizmeti hakkı - da doğru bir bilgiye sahip değildi; fakat içinde Allah'a ve insanüstü varlıklara tarifsiz bir inanç doğdu. Daha önce aklından geçen bir düşünce o an daha da belirgin hale geldi. Kendisine mor bir kaftan giydirilip alay edilen ve başına dikenlerden yapılmış bir taç takılan bu insanın ilahi bir varlık olup olamayacağını soruyordu.

Pilatus yargı salonuna geri döndü ve İsa'ya "Nereden geliyorsun?" diye sordu. Fakat İsa ona o an için cevap vermedi Kurtarıcı Pilatus ile açıkça konuşmuş ve gerçeğin bir tanığı olarak kendi hizmetini belirtmişti; fakat Pilatus ışığı görmezlikten gelmişti. Yahudiler'in isteklerine boyun eğerek, yetkisinden ve prensiplerinden vazgeçere yüksek mevkisini kötüye kullanmıştı. Artık İsa'nın ona söyleyecek bir sözü kalmamıştı. Pilatus O'nun sessizliği karşısında öfkelenip kibirli bir şekilde şöyle dedi: "Benimle konuşmayacak mısın? Sem salıvermeye yetkim olduğu gibi çarmıha germeye de yetkim olduğunu bilmiyor İsa, "Sana gökten verilmemiş olsaydı, benim üzerimde hiçbir yetkin olmazdı "Bu nedenle beni sana teslim edenin günahı daha büyüktür." diye karşılık verdi.

Böylece merhameti sonsuz olan Kurtarıcı, çektiği bu büyük acının ortasında kendisini çarmıha gerilmek üzere teslim eden Romalı valinin bu hareketini mümkün olduğunca hoş görmeye çalıştı. Kurtarıcı'nın bu hareketi çağlar boyunca hatırlanacak bir davranıştı ve Yeryüzünün Hakimi'nin mükemmel karakterini açıkça göstermekteydi.

Isa, "Bu nedenle beni sana teslim edenin günahı daha büyüktür" dedi. İsa bu sözleriyle Yahudi ulusunun temsilcisi olan başkâhin Kayafa'yı kastetti. Hahamlar, Roma'nın iktidar sahiplerinin prensiplerini biliyorlardı. Ayrıca Mesih'i doğrulayan peygamberlikleri, O'nun öğretilerini ve mucizelerini de biliyorlardı. Yahudi yargıçlar, ölüme mahkum ettikleri Kişi'nin ilahi bir karaktere sahip olduğunu kesinlikle biliyorlardı ve aldıkları ışığın ölçüsünde yargılanacaklardı.

Aslında en büyük suç ve sorumluluk, ulusun en yüksek mevkisin- de bulunan ve kendilerine emanet edilen kutsal gerçeklere ihanet edenlerindi. Pilatus, Hirodes ve Romalı askerler İsa hakkında Yahudiler'e oranla daha az bilgiye sahiptiler. O'nu hor görerek hahamları ve yöneticileri memnun etmeyi düşünmüşlerdi. Onlar, Yahudi ulusunun bu denli bol sahip olduğu ışıktan yoksundular. Eğer bu ışık askerlere de verilmiş olsaydı, onlar İsa'ya Yahudiler kadar zalimce davranmazlardı.

Pilatus tekrar İsa'yı serbest bırakmayı önerdi. Fakat Yahudiler "Bu adamı salıverirsen, Sezar'ın dostu değilsin" diye bağrıştılar.8Böylece bu ikiyüzlü kişiler Sezar'ın yetkisini de kıskandıklarını açıkça gösterdiler. Aslında Roma yönetimine en acımasızca karşı olanlar yine kendileriydi. Ellerinden gelse kendi ulusal ve dini kurallarını saygısızca uygulamaya çalışırlardı; fakat utanç verici bir davranışta Sezar'ın gücünü övüyorlardı. İsa'yı yok etmeye yönelik amaçlarına ulaşmak için aslında kendilerinin de nefret ettiği yabancı bir güce sadıkmış gibi görünmeye çalışıyorlardı.

"Kral olduğunu ileri süren herkes Sezar'a karşı gelmiş olur" dediler. Bu sözleri ile Pilatus'u zayıf yönünden vurmuşlardı. Roma yönetimi tarafından şüphe altındaydı ve böyle bir iddianın Roma yönetimine ulaştırılmasının kendisinin sonunu getireceğini biliyordu. Amaçlarına ters düştüğü takdirde Yahudiler'in aşırı öfkesinin bu kez kendisine yöneleceğini biliyordu. Yahudiler, intikam almak için her yolu deneyeçeklerdi. Önünde açık bir örnek duruyordu. Yahudiler sebepsiz yere nefret ettikleri Kişi'yi öldürmek istiyorlardı.

Pilatus yargı kürsüsüne oturdu ve "İşte kralınız" dedi. Onlar ise "Yok et O'nu! Çarmıha ger!" diye bağırdılar. Pilatus "Kralınız mı çarmıha gerilsin?" diye sordu. Allah'a hakaret eden ağızlardan yanıt geldi: "Sezar'dan başka kralımız yok." Böylece putperest bir hükümdarı seçen Yahudiler liderler Allah'ın hakimiyetini yok saymış oldular. Allah'ın krallığını reddettiler. Artık o zamandan beri onların hiçbir Kurtarıcısı, Romalı imparatorlardan başka hiçbir kralı olmadı. Hahamlar ve yöneticiler halkı böyle düşü meye teşvik ettiler. Bu yüzden ulusun başına gelecek felaketlerden onlar sorumluydular. Bir ulusun günahı ve bir ulusun yıkılışı dini liderlerin yüzünden olacaktı.

"Pilatus elinden bir şeyin gelmediğini tersine bir kargaşanın başladığını görünce su aldı. Kalabalığın önünde ellerin, yıkayıp şöyle dedi: Bu adamın kanından ben sorumlu değilim. Bu işe sız bakın." Kendisine çevrilmiş sayısız yüzün içerisinde sadece İsa'nın çehresi bir iç huzuru vermekteydi. Üzerinde ilahı bir ışık parıldıyor gibiydi. Pilatus'un yüreğini bir düşünce kapladı: O bir Tanrı idi! Kalabalığa doğru dönerek O'nun kanından sorumlu olmadığını bildirdi.1O'nu alıp çarmıha germelerini söyledi. Fakat hahamlara ve yöneticilere O'nun suçsuz olduğunu hatırlattı. Baba'sı olarak çağırdığı varlığın kendisini değil, O'nu suçlu bulan kişileri hesap gününde yargılamasını diledi. Daha sonra İsa'ya doğru dönerek O'nu kurtaramadığından dolayı kendisini affetmesini söyledi ve O'nu yemden kamçılattırdıktan sonra çarmıha gerilmesi için teslim etti.

Pilatus İsa'yı kurtarmak istiyordu. Fakat diğer taraftan mevkişini ve saygınlığını koruması gerektiğini düşünerek bunu yapamayacağını gördü. Dünyevi gücünü kaybetmektense suçsuz birinin yaşamına son verdirmeyi tercih etti. Günümüzde pek çok kişi de dünyevi değerler, yitirmek ve acı. çekmekten korktukları için kendi prensiplerini feda ederler. Vicdan ve sorumluluk duygusu, bencil isteklerle asla bağdaşmaz. Kendi çıkarını düşünen kişi tamamen yanlış bir yola girer ve kötülükle işbirliği yapan kişi de suçların koyu karanlıklarında kaybolur gider.

Pilatus Yahudiler'in isteklerine boyun eğdi. Mevkisini kaybetmesine neden olabilecek bir riske girmek yerine İsa'yı çarmıha germeleri için teslim etmeyi tercih etti. Fakat aldığı bütün önlemlere rağmen korktuğu daha sonra başına geldi. Yüksek mevkisini ve saygınlığını yitirdi. İsa'nın çarmıha gerilmesinden kısa bir süre sonra vicdani bir bunalıma girerek hayatına son verdi. Yüreğinde kötülüğe yer açanların eline geçecek olan tek şey, kendilerinin mahvolmasına yol açacak büyük acılarla dolu bir yaşam olacaktır. "Öyle yol var ki, insana düz gibi görünür; fakat sonu ölümdür."

Pilatus İsa'nın masum kanından kendisinin sorumlu olmadığını söyleyince Kayafa öfkeli bir şekilde şöyle dedi: "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun." Hahamlar ve yöneticiler de bu sözleri onayladı ve hep bir ağızdan tekrarladı. "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!"

İsrail halkı kendi tercihini yapmıştı. İsa'yı işaret ederek "Bu adamı değil Barabas'ı salıver!" diye bağırdılar. Azılı bir katil ve haydut olan Barabas Şeytan'ın temsilcisiydi. Mesih ise Allah'ın temsilcisiydi. Barabas seçilmiş, Mesih ise reddedilmişti. Onlar Barabas'ı istiyorlardı. Bu seçimle başlangıçtan beri hep yalancı ve katil olan birini seçmişlerdi. Şeytan onların lideriydi. Ulusça onun talimatlarına uyacaklardı. Onun gösterdiği işeri yapacaklar ve hükmüne katlanacaklardı. İsa'nın yerine Barabas'ı seçenlerin, dünya döndüğü sürece Barabas'ın zalimliğine katlanmaları gerecekti.

Allah'ın Kuzusu'na doğru bakan Yahudiler "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!" dediler.Allah onların bu korkunç haykırışını duydu. Kendileri için verdikleri hüküm gökyüzünde kayda geçti. Tanrı'nın Oğlu'nun masum kanı onların çocuklarının ve nesillerinin üzerinde sonsuz bir lanet oldu. Bu lanet korkunç bir şekilde Kudüs'ün yıkılışıyla gerçekleşmiş oldu. Onsekiz yüzyıl boyunca Yahudi halkı bu ıstırapla yaşadı: kimi asmadan ayrılan bir sürgün gibi, kimi kuruyan ve yakacak olarak kullanılan bir dal gibi. Ülkeden ülkeye yüzyıllar boyunca dağılıp gittiler: Yasa'yı çiğnemekten ve işledikleri günahlarından dolayı bir ölü gibi.

Aynı şekilde bu korkunç lanet Yargı Günü'nde de gerçekleşecektir Mesih yeniden yeryüzüne indiğinde insanlık artık O'nu kalabalık bir grup tarafından tutuklanan biri olarak göremeyecek. O'nu göklerin kralı olarak görecekler. Mesih, kendisinin, Baba'sının ve Kutsal meleklerin görkemiyle gelecek. Onbinlerce onbinler ve binlerce binler melek her şeyi kendi sevgisinde ve azametinde birleştirmiş olan o güzel ve zafer kazanmış olan Allah Oğlu'na eşlik edecek. Sonra görkeminin tahtına oturacak ve tüm uluslar çevresinde toplanacak. Her göz O'nu görecek; hatta "O'nun bedenini deşmiş olanlar bile." Dikenli bir taç yerine görkem tacı takacak. Mor renkli kral elbisesi yerine "Yeryüzünde hiçbir çamaşırcının erişemeyeceği bir beyazlıkta"olan beyazlardan daha beyaz bir elbise giyecek. Giysisinin üzerinde şöyle yazacak: "Kralların kral, ve Rablerin Rabbi"O'nunla alay edenler ve O'na acı çektirenler de orada olacak. Hahamlar ve yöneticiler mahkeme salonunda oynanan sahneyi bir kez daha yaşayacaklar. Tüm detaylar gözlerinin önüne ateşten harflerle bir daha gelecek. Sonunda "O'nun kanının sorumluluğu bizim ve çocuklarımızın üzerinde olsun!" diyenler hak ettikleri yanıtı alacaklar. O zaman tüm dünya hangi zayıf, zavallı ve ölümlü bir varlık için savaş verdiğini bilecek, anlayacak ve tanıklık edecek. Ölüm korkusu ve dehşetle dağlara ve kayalara seslenip: "Üzerimize düşün! Taht üzerinde oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından saklayın bizi! Çünkü Onların gazabının büyük günü geldi, buna kim dayanabilir?" diye bağrışacaklar.

Bu Bölüm Matta 27:2, 11-31; Markos 15:1-20; Luka 23:1-25; Yuhanna 18:28-40 ve I9:1-I6'ya dayanmaktadır.

BÖLÜM 78. GOLGOTA

"Kafatası denilen yere vardıklarında İsa'yı, ... çarmıha gerdiler""Bunun gibi İsa da halkı kendi kanıyla kutsal kılmak için kent kapısının dışında acı çekti." Adem ile Havva, Allah'ın Yasası'na karşı geldikleri için Aden bahçesi'nden kovuldular. Mesih, bizim yerimize Kudüs sınırlarının dışında acı çekecekti. Haydutların ve katillerin idam edildiği yerde öldü. Şu sözler ne kadar da anlamlıdır: "İbrahim e sağlanan kutsama Mesih aracılığıyla uluslara sağlansın ve bizler vaad edilen ruhu imanla alabilelim diye Mesih uğrumuza lanetlenerek bizi yasanın lanetinden kurtardı.

Yargı salonundan çarmıha gerildiği yere kadar İsa'ya büyük bir kalabalık eşlik etti. O'nun mahkum edildiğinin haberi tüm Kudüs boyunca yayılmıştı ve her sınıftan halk O'nun çarmıha gerileceği yere akın ediyordu. Hahamlar ve din bilginleri, Mesih kendilerine teslim edildiği takdirde, öğrencilerine kötü davranmayacaklarını vaad etmişlerdi. Bu yüzden şehirden ve diğer bölgelerden öğrenciler ve inananlar Kurtarıcı'yı izleyen kalabalığın arasına katıldılar.

İsa, Pilatus'un konağının önüne geldiğinde Barabas için hazırlanmış olan çarmıh O'nun kanayan omuzlarının üzerine konuldu. Barabas gibi azılı suçlu olan iki kişinin de omuzlarına çarmıh yüklendi. Kurtarıcı böylesine bitkin bir halde ve acı çekmekte olduğundan dolayı taşıdığı yük çok ağırdı. İsa, öğrencileri ile birlikte Fısıh yemeği yediğinden beri hiçbir şey yememiş ve içmemişti. Getsemani bahçesinde karanlığın güçlerine karşı mücadele etmişti. İhanetin büyük acısına katlanmış ve öğrencilerinin, kendisini terk edip kaçtığını görmüştü.

Hanna'dan Kayafa'ya, oradan Pilatus'a sonra da Hirodes'e gönderilmişti. Ardından tekrar Pilatus'a gönderilmişti. Acılara ve hakaretlere katlanmış, alay konusu olmuş ve küçük düşürülmüş, iki kez tutuklanmıştı. Bütün gece boyunca bir insanın dayanma sınırının üzerinde hakaret ve zulme katlanmıştı. Bunlar Mesih'i asla yıldırmadı. Allah'ı yüceltmenin dışında başka hiçbir söz söylemedi. Kendisine bu kadar kötü davranmalarına rağmen sakinliğini ve ağırbaşlılığını sürekli korudu. Fakat ikinci kez kamçılandıktan sonra ağır çarmıh O'nun omuzlarının üzerine yüklendiğinde bir insan tabiatı bu kadar yükü kaldıramazdı. Bu kadar yükün altında birden çöktü.

Kurtarıcı'yı takip eden kalabalık O'nun bu bitkin halini ve güçlükle adım atmakta olduğunu gördü; fakat O'na acımadılar. Çarmıh çok ağır olduğundan dolayı O'nu taşımakta zorluk çektiği için O'nunla alay ettiler. Yük O'nun omuzlarına tekrar yüklendi ve O tekrar yere yığıldı. İsa'ya zulmedenler O'nun çarmıhı daha fazla taşımasının imkansız olduğunu gördüler. Bu küçük düşürücü yükü taşıması için kimi bulacaklarını şaşırdılar. Yahudiler, kendileri bunu yapamazdılar; çünkü dinsel kuralları bozmaları halinde Fısıh bayramına katılamıyorlardı. O'nu takip eden kalabalığın arasında bile hiç kimse çarmıhı taşımayı istemedi.

O sırada kırdan gelmekte olan Simun adında Kireneli bir adam oradan geçiyordu. Kalabalığın "Yahudiler'in kralına yol açın" diye bağırdığını ve İsa'ya hakaretler ettiğini

gördüğünde şaşkınlık içinde kalan Simun, O'nun bu durumunu görünce yüreği sızladı. Çarmıhı Simun adındaki bu adama taşıttılar.

Simun İsa'yı daha önce duymuştu. Onun oğulları Kurtarıcı'ya inanıyordu; fakat kendisi İsa'nın bir öğrencisi değildi. Çarmıhı Golgota'ya kadar taşımak Simun için bir kutluluktu ve Simun, daha sonra bu takdirinden dolayı Allah'a hep minnettar oldu. Bu onu, Mesih'in çarmıhını isteyerek kıvançla taşımaya yöneltti.

Olup bitenleri uzaktan izleyen bazı kadınlar da vardı. Dikkatle İsa'ya bakıyorlardı. Onların bazıları İsa'yı daha önce de görmüştü. O'na hastalarını ve acı çekenleri getirmişler veya kendileri İsa tarafından iyileştirilmişti. Kendilerinin sevgi ve şefkat duydukları Kurtarıcı'ya kalabalığın bu kadar kötü davranması onları şaşırtır. Çılgına dönmüş olan kalabalığın hareketlerine ve hahamların ve din bilginlerinin öfke dolu sözlerine rağmen bu kadınlar İsa'ya şefkat gösterirler. İsa çarmıhin yükünün altında yere yığılırken onların yürekleri sızlar ve ağlamaya başlarlar.

Bu durum, İsa'nın dikkatini çeken tek şey oldu. Mesih, dünyanın günahlarının yükünü taşıyıp kendisi bu kadar büyük acılar çekerken, bu kadınların ağlayışlarına duyarsız kalmadı. Kendisi için ağlayan kadınlara doğru şefkatle baktı. Bu kadınlar İsa'ya iman edenlerden değildiler. Allah tarafından gönderilen Kişi olduğu için değil; bir insan olarak O'na acıdıkları için ağlıyorlardı. Kurtarıcı onların şefkatini hor görmedi; bilakis kendisi de onlara şefkat gösterdi. İsa bu kadınlara dönerek "Ey Kudüs kızları benim için ağlamayın. Kendiniz ve çocuklarınız için ağlayın" dedi.İsa önünde tüm bunlar olup biterken Kudüs'ün yıkılacağı zamanı gördü. Şu an kendisi için ağlayanların çoğu o zaman çocukları ile birlikte yok olacaklardı.

Düşünceleri Kudüs'ün yıkılışından çok daha kapsamlı bir yargıya doğru kaydı. Tövbe etmeyen şehrin yıkılışının, günahlarından dönmeyen dünyanın uğrayacağı son yıkımı sembolize ettiğini gördü. "O zaman dağlara 'üzerimize düşün!' ve tepelere 'bizi örtün! diyecekler. Çünkü yaş ağacı böyle yaparlarsa, kuruya ne yaparlar?" dedi.İsa yaş ağaç benzetmesiyle kendisini, Masum Kurtarıcı'yı temsil etti. Mesih, Allah'ın günaha duyduğu öfkeye insanlığın kurtuluşu uğruna katlandı. İsa, insanların günahlarından dolayı çarmıha gerilecekti. O zaman günah işlemeye devam eden günahkarlar nasıl bir acı çekecekti? Gü-nahlarından dönmeyen ve iman etmeyenlerin hepsi de tarifsiz bir acı çekecekler ve sefalete düşeceklerdi.

İsa'nın Golgota'ya götürülüşü sırasında kalabalığın arasında, görkemli bir şekilde Kudüs'e girişinde ellerinde hurma dallan ile "hozana" diye haykıran bir çok kimse vardı. Fakat şimdi bu kimseler "O'nu çarmıha ger!" diye bağırıyorlardı. O gün İsa Kudüs e girdiğinde öğrenciler son derece umutlanmışlardı. Öğretmenlerinin etrafında toplanmışlardı ve O'nunla birlikte olmanın, kendileri için bir onur olduğunu düşünüyorlardı. Fakat İsa şimdi bunca zulme ve hakarete katlanırken O'nu sadece uzaktan izlemekle yetiniyorlardı. Öğrenciler çok üzgündüler ve hayal kırıklığına uğramışlardı. İsa'nın, şu sözlerinin doğruluğu açıkça ortaya çıktı: "Bu gece benden

ötürü hepiniz sendeleyip düşeceksiniz. Çünkü şöyle yazılmıştır: Çobanı vuracağım, sürüdeki koyunlar da darmadağın olacak."

Golgota'ya vardıklarında mahkumlar direklere bağlandılar. İsa ile birlikte çarmıha gerilecek olan iki haydut kendilerine zulmedenlere karşı direndiler; fakat İsa onlara karşı hiç direnmedi. İsa'nın annesi, en sevdiği öğrencisi Yuhanna ile birlikte Golgota'ya geldi. O'nun, çarmıhın yükü altında ezildiğini, bir zamanlar bağrına bastığı yaralı başını yaslayabileceği bir ele ihtiyacı olduğunu gördü. Fakat bu üzücü durumda bile ona izin verilmedi. Öğrencilerle birlikte o da İsa'nın, ilahi gücünü göstermesini, düşmanlarından kurtulmasını umuyordu. Fakat diğer yandan da İsa'nın, o an meydana gelen olayları önceden bildirdiği sözleri hatırladı. Haydutlar çarmıha bağlanırken kederli bir bekleyiş içinde onlara doğru baktı. Ölülere yaşam veren Kişi kendisinin çarmıha gerilmesine izin verecek miydi? Tanrı'nın Oğlu, böyle zalim bir şekilde öldürülmeye razı olacak mıydı? Meryem, İsa'nın Mesih olduğuna duyduğu imandan vazgeçmeli miydi? Zor durumunda O'na yardım etmeyip O'nun acı çekmesine göz mü yummalıydı? O'nun ellerinin çarmıha gerildiğini gördü; İsa'ya zulmedenler, hain çivilerle onun ellerini delerlerken, yürekleri burkulan öğrenciler İsa'nın annesini bu korkunç olay yerinden uzaklaştırdılar.

Kurtarıcı kendisini çarmıha gerenlere karşı asla direnmedi; bilakis, sakinliğini ve ağırbaşlılığını korudu. Fakat alnında iri ter damlaları birikmişti. Kurtarıcı'nın yanında, O'nun bu ölümcül terini silmek için uzanan hiçbir el ve O'na olan bağlılığını yitirmediğini belirtecek bir söz söyleyecek hiçbir kimse yoktu. Askerler bu korkunç işi gerçekleştirirken İsa onlar için "Baba onları bağışla, çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar" diye dua etti.Kendi acısını bir an için unutup, onların bu büyük günahını ve bu günahın sonucunda başlarına gelecek olan felaketi düşündü. Kendisine bu kadar kötü davranan askerlere tek bir kötü söz bile söylemedi. Amaçlarını gerçekleştirdikleri için son derece memnun olan hahamlara ve din bilginlerine karşı asla intikam duygusuna kapılmadı. Bilgisizliklerinden ve işledikleri bu büyük günahtan dolayı onlara acıdı. Onların affedilmesi için dua etti8: "....çünkü onlar ne yaptıklarını bilmiyorlar."

Günahkar insanlığı sonsuz yıkımdan kurtarmak için gelmiş olan Kişi'yi ölüme gönderdiklerini bilselerdi, yüreklerini pişmanlık ve korku dolu duygular kaplardı. Fakat bilgisizlikleri günahlarını ortadan kaldırmadı Çünkü İsa'yı tanıma ve O'nu Kurtarıcı olarak kabul etme şansına sahiptiler. Aralarından bazıları belki de günahlarını görecek ve pişmanlık duyacaktı, fakat diğerleri gururlarından dolayı İsa'nın, kendileri için yaptığı duanın cevapsız kalmasına neden oluyorlardı. Allah'ın amacı yine de gerçekleşiyordu. İsa, Allah'ın huzurunda her doğrunun yanında olma hakkını kazanıyordu.

İsa'nın, kendisine düşman olanlar için ettiği bu dua aslında tüm dünya içindi. Dünyanın başlangıcından beri yaşamış olan ve zamanın sonuna kadar yaşayacak olan tüm günahkarlar içindi. Tanrı'nın Oğlu'nun çarmıha gerilmesinin suçu onların hepsinin üzerindeydi ve af herkese sınırsızca sunulmaktaydı. Allah ile barışmak ve sonsuz yaşamı miras almak isteyen herkes Allah tarafından affedilecekti.

İsa çarmıha gerildiğinde, çarmıh güçlü adamlar tarafından dikildi ve kaba bir şekilde önceden belirlenmiş olan çukura çakıldı. Bu İsa'nın korkunç bir acı duymasına neden oldu. Pilatus İsa'nın başının üzerine İbranice, Grekçe ve Latince olarak yazılmış bir yafta astırdı. Nasıra lı İsa - Yahudiler'in kralı" Bu yazı Pilatus'un konağında "Yok et O'nu, çarmıha ger! Sezar'dan başka kralımız yok." diye bağıran Yahudiler'i kızdırdı. Başka bir kralı kabul eden bir kişinin hain olduğunu bildirmişlerdi. Pilatus onların belirttiği bu düşünceyi doğrulayan bir yazı yazdırdı. İsa'nın, Yahudiler'in kralı olmasından başka hiçbir suçu bu-lunmadı. Bu yazı Yahudiler'in, Roma'nın gücüne bağlı olduklarını açıkça kabul ettiklerini gösteriyordu. Buna göre her kim kendisinin İsrail'in kralı olduğunu iddia ederse, onların tarafından yargılanmayı ve ölüm cezasını hak etmiş oluyordu. Hahamlar aslında kendilerini alda-tıyorlardı. İsa'yı öldürmeyi planladıklarında Kayafa, ulusu kurtarmak için bir kişinin ölmesinin daha uygun olduğunu bildirmişti. Şimdi onların ikiyüzlülükleri açıkça ortaya çıkmıştı. Mesih'i yok etmek için kendi ulusal varlıklarını bile feda etmeye hazırdılar.

Hahamlar nasıl bir hataya düştüklerini gördüler ve Pilatus'tan yaftadaki yazıyı değiştirmesini istediler. Pilatus'a '"Yahudiler in kralı diye yazma! 'ben Yahudiler'in kralıyım' diye yaz!" dediler. Fakat Pilatus Yahudiler'e taviz verdiğinden dolayı kendisine kızgındı. Kurnaz ve hilekar hahamlara ve din bilginlerine karşı sertçe çıkıştı ve "ne yazdıysam yazdım" dedi.

Pilatus ve Yahudiler den daha büyük bir güç o yaftanın İsa'nın başının üzerine asılmasını buyurmuştu. Onların düşüncelerini Kutsal Yazı ya yöneltmek için Allah bu yaftanın asılmasını uygun görmüştü. Isa'nın çarmıha gerildiği yer kente yakındı. Her ülkeden binlerce kişi o sırada Kudüs'te bulunuyordu ve Mesih ile ilgili bu yazı onların da dikkatini çekecekti. Bu, Allah'ın buyruğuyla ilahi bir şekilde yazılan, yaşayan bir gerçekti.

Isa'nın çarmıh üzerinde acı çekmesiyle Kutsal Yazı13yerine geldi. Kurtarıcı çarmıha gerilmeden asırlarca önce kendisine nasıl davranılacağını önceden bildirmişti: "Köpekler kuşatıyor beni. Kötüler sürüsü çevremi sarıyor. Ellerimi, ayaklarımı deliyorlar. Bütün kemiklerimi sayar oldum, gözlerini dikmiş, bana bakıyorlar. Giysilerimi aralarında paylaşıyor, elbisem için kura çekiyorlar." İsa'nın elbiseleri üzerine yapılan ön bildiri, ne düşmanlarının ne de arkadaşlarının müdahalesi veya etkisi olmaksızın gerçekleşti. O'nu çarmıha geren askerlere giysileri verildi. Mesih, onların giysileri aralarında paylaşmak için birbirleriyle nasıl çekiştiklerini gördü. Elbise boydan boya dikişsiz bir dokumaydı. Birbirlerine "bunu yırtmayalım. Kimin olacak diye kura çekelim" dediler.

Başka bir peygamberlikte Kurtarıcı şöyle dedi: "Hakaret kalbımı kırdı dertliyim. Acılarımı paylaşacak birini bekledim, çıkmadı. Avutacak birini aradım, bulamadım. Yiyeceğime zehir kattılar, sirke içirdiler susadığımda." Çarmıha gerilenlerin acısını biraz da olsa azaltmak için onlara uyuşturmak amacıyla bir içecek verilmesine izin yeriliyordu Bu İsa'ya da verildi, fakat İsa onu tattığında reddetti. Düşüncelerini köreltecek hiçbir şey içmek istemedi. Allah'a olan inanına sımsıkı sarılmalıydı. Bu O'nun tek gücüydü. O'nun hislerini köreltmek Şeytan'a avantaj sağlardı.

İsa çarmıha gerildiğinde düşmanları O'na öfke dolu hakaretler ettiler. Hahamlar ve din bilginleri Kurtarıcı'ya hakaretler eden kalabalığın arasına katıldılar. Mesih'in vaftizinde ve görünümü değiştiğinde O'nun, Tanrı'nın Oğlu olduğunu bildiren ilahi sesi duymuşlardı; ve yine İsa'ya ihanet edilmeden önce Allah O'nun ilahiliğine tanıklık ederek konuşmuştu. Fakat şimdi gökyüzünden hiçbir ses gelmemişti. İsa'dan yana bir tanıklık duyulmamıştı. İsa bu kotu insanların zulüm ve hakaretlerine tek başına katlandı.

"Eğer Tanrı'nın Oğluysan, çarmıhtan aşağı in de kendini kurtar ""Eğer Allah'ın Mesih'i, Allah'ın seçtiği O ise kendisini de kurtarsın" dediler.8Çöldeki denemesinde Şeytan "Tanrı'nın Oğluysan, söyle de şu taşlar ekmek olsun. Eğer Tanrı'nın Oğlu'ysan kendim buradan asası at" dedi.Ve şimdi Şeytan ve melekleri insan görünümüne bürünmüş olarak çarmıhın önünde duruyorlardı. İsa'nın baş düşmanı olan Şeytan, kendisine hizmet eden kötü meleklerle birlikte bu kez hahamlar ve din bilginleri ile işbirliği yapıyordu. Mesih e karşı tanıklık etmeleri için zorlanıncaya dek bir çoğu O'nu hiç görmemiş olan kişiler O'nun mahkum edilmesini sağlamak için Yahudi liderler tarafından kışkırtıldılar. Hahamlar, din bilginleri, Ferisiler ve diğer tüm dini liderler şeytani bir öfke ile İsa'ya karşı birbirleriyle ve Şeytan'la işbirliği yaptılar ve Şeytan'ın buyruklarına uydular. İsa bu büyük acıyı çekerken hahamların söylediği tüm sözleri duydu: "Başkalarını kurtardı. Eğer Allah'ın Mesih'i ve seçtiği Kişi ise, kendisini de kurtarsın." Mesih çarmıhtan aşağı inebilirdi; fakat günahkarın, Allah tarafından affedilmesi ve onun lütuflarını alabilmesi için kendisini çarmıhtan kurtarmayacaktı.

Kutsal Yazı'nın uygulayıcısı olduklarını iddia ettikleri halde İsa'ya hakaret eden kişiler böyle bir fırsatı ele geçirdiklerinde kendilerinin söyleyecekleri önceden belirtilen tüm sözleri söylediler. Bu davranışlarıyla Kutsal Yazı'yı yerine getirdiklerinin farkında bile değildiler. "Allah'a güveniyordu. Allah O'nu seviyorsa kurtarsın bakalım. Çünkü 'ben Tanrı'nın Oğlu'yum demişti'" diyenler bu sözlerin çağlar boyunca yankılanacağını düşünemediler. Fakat alay edilerek söylenmesine rağmen bu sözler insanları Kutsal Yazı'yı daha önce hiç araştırmadıkları ölçüde araştırmaya yöneltti. Bilge kişiler araştırdılar, düşündüler ve dua ettiler. Kutsal Yazı'yı inceledikçe Mesih'in hizmetinin anlamını daha iyi kavradılar. İsa çarmıha gerilmeden önce O'nun hakkında bu kadar çok bilgiye sahip değildiler. İsa'nın çarmıha gerildiğini gören ve O'nun sözlerini dinleyenlerin yüreklerinin üzerinde gerçeğin ışığı parıldıyordu.

Çarmıhın üzerinde bu tarifsiz acıyı çekerken İsa'ya teselli veren bir ışık parıldadı. Bu, pişman olan haydutun duasıydı. İsa ile birlikte çarmıha gerilen bu iki kişi de önce O'na karşı öfkeliydiler ve onlardan biri çektiği acının da etkisiyle daha da saldırgan ve küstah bir hale gelmişti. Fakat diğeri öyle değildi. Bu adam azılı bir katil değildi; yaptığı kötülüklerle insanlara zarar vermişti; fakat Kurtarıcı'ya zulmeden çarmıhın önündeki kişiler kadar suçlu değildi. İsa'yı görmüş ve duymuştu; ve O'nun öğretilerine ikna olmuştu; fakat hahamlar ve din bilginleri tarafından O'ndan uzaklaştırılmıştı. Bu yüzden kendisini tamamen günaha kaptırdı. Tutuklanıp bir katil gibi yargılandı ve ölüme mahkum edildi. Yargı salonundan Golgota'ya kadar İsa'nın yanında geldi. Pilatus'un "Ben O'nda hiçbir suç görmüyorum" dediğini duydu. O'nun ilahi

görünüşünü ve kendisine zulmedenlere duyduğu merhameti fark etti. Çarmıhtan aşağıda İsa'ya hakaret eden dini liderleri görür. Çarmıha gerilen diğer mahkumun söylediği şu sözleri duyar: "Sen Mesih değil misin? Haydi kendini de, bizi de kurtar." Kalabalığın arasındaki bir çok kimsenin İsa'yı savunduğunu görür. O'nun sözlerini tekrarladıklarını ve yaptığı işleri anlattıklarını duyar. O'nun Mesih olduğuna tekrar ikna olur. Diğer mahkuma doğru dönerek onu azarlar: "Sende Tanrı korkusu da mı yok? Nitekim biz de aynı cezayı çekiyoruz." Ölmek üzere olan haydutların artık insanlardan korkmaları için hiçbir sebep yoktu. Fakat onlardan biri kendisinde Allah korkusu olduğunu belirtir. Günahla kirlenmiş olan yaşam, sona ermek üzereyken şöyle der: "Biz haklı olarak cezalandırılıyor, yaptıklarımızın karşılığını alıyoruz. Oysa bu adam hiçbir kötülük yapmamıştır."

Tövbe eden haydutun yüreğinde artık hiçbir şüphe izi yoktur. Ölüme mahkum edildiğinde tüm umudunu kaybetmiştir; fakat onun düşünceleri şimdi tamamen değişmiştir. İsa hakkında duyduklarını, O'nun hastaları nasıl iyileştirdiğini ve günahkarı nasıl affettiğim hatırlar. İsa'ya inanan ve O'nu gözyaşları içinde takip edenlerin söyledikler, sözleri duyar. Kurtarıcı'nın başının üzerindeki unvanı görmüş ve okumuştur. Bu ünvanı kimilerinin övgü ile, kimilerinin ise alay ve hakaret ederek tekrarladığını duymuştur. Kutsal Ruh onun düşüncelerini etkiler. Zulmedilen, hakaret edilen ve çarmıha gerilen İsa'da dünyanın günahını ortadan kaldıran Allah'ın Kuzusu'nu görür. Acı içinde Kurtarıcı'ya "Rab, egemenliğine girdiğinde beni an!" diye haykırır.

İsa, şefkat dolu yüreğiyle ve nazik bir şekilde ona "Sana bugün doğrusunu söyleyeyim. Sen benimle birlikte cennette olacaksın" dedi.İsa saatlerce kalabalığın hakaretlerine ve zulmüne katlandı. Çarmıha gerildikten sonra bile O'na hakaret etmeye devam ettiler. Öğ-rencilerinin kendisine iman ettiklerini belirten sözler söylemelerini bekledi. Fakat sadece şu acı dolu sözleri duydu: "Biz O'nun, İsrail'i kurtaracak Kişi olduğunu ummuştuk." Ölmek üzere olan haydutun iman dolu sözleri Kurtarıcı'yı ne kadar da memnun etmişti! Yahudi liderler O'nu reddederken ve öğrencileri bile O'nun ilahiliğinden şüphe ederken bu zavallı haydut O'nu "Rab" diye çağırmıştı. Eskiden mucizeler yaptığında O'nu "Rab" diye çağırmışlardı ve ölümden diril-dikten sonra da O'nu öylece çağırmaya hazır olacaklardı; fakat çarmıha gerilmek üzere olan haydutun dışında hiç kimse O'nu kabul etmemişti.

Haydut İsa'ya "Rab" diye seslendiğinde oradaki kalabalık onun bu sözlerini duydu. Tövbe eden adamın sesi onların dikkatini çekti. Çarmıhın önünde İsa'nın giysileri için birbirleriyle çekişenler ve bunun için kura çekenler onun sözlerini dinlemek için durdular. Onların öfkeli bağrışmaları sona erdi. Büyük bir dikkatle İsa'ya doğru baktılar ve O'nun cevap vermesini beklediler.

İsa, vaat dolu sözler söylerken çarmıhı çevreleyen koyu karanlık parlak bir ışıkla aydınlandı. Allah'ı kabul etmesinden dolayı tövbe eden haydutun yüreği tam bir huzura kavuştu. Herkesin gözünde yenilgiye uğramış gibi görünen Kişi, aslında galip gelen Kişi'ydi. O, insanlığın günahlarını taşımak için gönderilmişti. İnsanlar O'nun insani bedeni üzerinde güç kullanabilirler. Dikenlerden yapılmış taçla O'nu yaralayabilirler. O'nun giysilerini paylaşmak

için aralarında tartışıp, kura çekebilirler; fakat günahları affeden gücünden O'nu yoksun bırakamazlar. Ölürken bile ilahiliğinin ve Baba'sının yüceliğinin tanıklığını etti. Kulakları duyamayacak kadar sağır, kolu yardım edemeyecek kadar kısa değildir. Kendisinin aracılığıyla Allah'a gelenleri kurtarmak O'nun en büyük hakkıdır.

"Sana bugün doğrusunu söyleyeyim. Sen benimle birlikte cennette olacaksın." İsa haydutun o gün kendisi ile birlikte cennette olacağını vaad etmedi. Kendisi de o gün cennete gitmedi. Mezarda uyudu ve dirildiği günün sabahında "Bana dokunma, daha Baba'nın yanına çıkmadım" dedi.8Fakat çarmıha gerildiği o karanlık günde İsa zavallı günahkara şu güvenceyi veriyordu: "Evet sen bugün bir mahkum olarak öleceksin ancak benimle sonsuz yaşama sahip olacaksın." İsa ile birlikte çarmıha gerilen haydutlar O'nun her iki yanında bulunuyordu. Hahamlar ve din bilginleri bu şekilde talimat vermişlerdi. Isa'nın bu iki haydutun ortasında çarmıha gerilmesi için talimat veren hahamlar ve din bilginleri O'nun, bu haydutların en azılısı gibi görünmesini istiyorlardı. "Çoğunun suçunu üzerine aldı." Fakat bu hareketlerinin anlamını tam olarak kendileri de anlayamadılar. İsa'nın diğer haydutlarla birlikte çarmıha gerilirken onların ortasında durması gibi, O'nun çarmıhı da günahla dolu bir dünyanın ortasında duruyordu. Bu tövbekar adama söylediği sözler dünyanın en uzak köşesine dek bir ışığın parlamasını sağladı.

Melekler, bu büyük acıyı çekerken sadece başkalarını düşünen, inanan ve tövbe edenlere cesaret veren İsa'nın sonsuz sevgisine şaşkınlık içinde baktılar. İsa bir peygamber olarak Kudüs'ün ağlayan kızlarına seslendi Bir başkâhin olarak kendisinin ölümüne sebep olanların atfedilmesi için Allah'a yakardı. Sevgi dolu bir Kurtarıcı olarak tövbe eden haydutun günahlarını bağışladı.

İsa kendisini çevreleyen kalabalığa doğru baktığında bir kışı O'nun dikkatini çekti. Çarmıhın önünde öğrenci Yuhanna ile birlikte kendi annesi duruyordu. Meryem, Oğlu'ndan uzak kalmaya dayanamıyordu ve sonun yaklaştığını bilen Yuhanna onu tekrar çarmıhın yanına getirmişti. İsa ölmek üzere olduğu saatte annesine döndü. Uzgün oldukları yüzlerinden okunan annesine ve Yuhanna'ya doğru bakarak "Anne işte oğlun!" dedi. Sonra da Yuhanna'ya dönerek "İşte annen"0dedi. Yuhanna, İsa'nın sözlerini anladı ve kendisine duyduğu güveni kabul etti. Meryem ile birlikte oradan hemen uzaklaştı ve onu her zaman korudu. Çektiği bu tarifsiz acının ortasında bile yüreği merhamet dolu Kurtarıcı annesini düşünüyordu. Onu rahat içinde yaşatacak kadar parası yoktu. Fakat Yuhanna'ya güveniyordu; onu koruyacak ve şefkat gösterecek olan Yuhanna'ya emanet ederek o an en çok gereksinim duyduğu şeyi sağladı. Yuhanna onu kutsal bir emanet olarak kabul ederek büyük bir kutluluk alıyordu. O Yuhanna'nın, sevgili Öğretmenini sürekli hatırlamasını sağlayacaktı.

İsa'nın kusursuz sevgisinin örneği çağlar boyunca güçlü bir ışık gibi parıldar. İsa yaklaşık otuz yıl boyunca en sıkıntılı anlarında kendi ev halkına da destek olmuştur. Ve şimdi ölüme yaklaştığı son saatte bile yüreği acı içinde olan dul annesini hatırlar. Rab'bin öğrencisi olan herkes aynı şeyi hissedecektir. İsa'nın yolundan gidenler, anne ve babalarına destek olmanın ve onlara saygı göstermenin kendilerinin bir görevi olduğunu hissedeceklerdir. O'nun sevgisiyle

dolu olan yürekleriyle anne ve babalarına saygı gösterecekler ve onlara her zaman destek olacaklar- Ve şimdi insanlığın günahları uğruna Yüce Rab kendi canını feda ediyordu. O değerli yaşamını feda ederken hiçbir sevinç O'nu ayakta tutmuyordu. Her şeyin üzerinde bir keder tabakası oluşmuştu. Ölümün korkusu bile O'na yük olmamıştı. O'nun katlandığı tarifsiz ruhi acıları, çarmıhın alçaltıcı ve acı veren etkisinden kaynaklanmıyordu. Mesih acıların da kralıydı; fakat çektiği acı, insanlığın ne kadar kötü olduğunun henüz bilincine varamadığı günahın sebep olduğu acıydı. Mesih, günahın insanlığı nasıl tutsak ettiğini ve çok az kişinin bu tutsaklıktan kurtulmak istediğini gördü. Allah'ın yardımı olmadan insanlığın yok olmak zorunda olduğunu biliyordu ve bir çok kişinin Allah'ın yardımına ulaşabilecek kadar yakın oldukları halde O'ndan yardım dilemeyerek yok olup gittiklerini gördü.

Tüm insanlığın yaptığı kötülüklerin yükü Mesih'in üzerine yüklendi. Bizleri Yasa'nın lanetinden kurtarmak adına Yasa'yı çiğneyenlerle eşit tutuldu. Adem'den beri insanlığın işlediği günahlar O'nun kalbine yük oldu ve Allah'ın günaha duyduğu öfke, insanlığın ilahızlığa doğru sürüklenmesi Mesih'in ruhunu karamsarlıkla doldurdu. Mesih tüm yaşamı boyunca günahkar insanlığa Allah'ın lütfunun müjdesini ve Baba'nın affedici sevgisini iletmiştir. En büyük günahkarları bile kurtarmak O'nun hedefi olmuştur. Fakat şimdi kendisi günahın korkunç yükü altında iken Allah'ın merhamet dolu yüzünü görememektedir. Bu O'nun, insanlığın asla anlayamayacağı kadar büyük bir acı çekmesine neden olur, zira Allah'ın varlığı bu saatte çekilmiştir. Bu O'nun duyduğu bedensel acıdan bile daha büyük bir acıdır.

Şeytan sürekli ayartmaya çalışarak İsa'yı zor durumda bırakmıştır. İsa'nın bakışları henüz mezarının kapılarından sızamıyordu. Mezarından zafer kazanarak çıktığını veya Baba'sının önündeki bedelinin kabul edildiğini kanıtladığı yolunda hiçbir umut ışığı görünmüyordu. Bedelini kendi canıyla ödediği insanlığın günahının, kendisini Allah'tan sonsuza dek ayırmasından endişe ediyordu. Kurtarıcı lütfün günahkar insanların üzerinden elini çektiğinde bir günahkarın çekmesi gereken günah kor-kusunu yaşadı. Baba'sının bir aracı olarak öfkesini O'nun üzerine yollamasına ve bu acı kaseden içmesine neden olan şey insanlığın günahlarıydı.

Melekler İsa'nın bu büyük acıya katlanmasına büyük bir kederle tanık oldular. Gökyüzünün kutsal melekleri bu acı dolu manzarayı görmeye daha fazla dayanamadılar. Doğa bu utanç verici olaydan ve Yaratıcı'nın ölümünden dolayı yasa büründü, Güneş bu olayın tanığı olmamak için aydınlatmayı reddetti. Ansızın ışınlarını geri çektiğinde henüz öğle vaktiydi. Birdenbire bir çarşaf gibi çarmıhın üzerine koyu bir karanlık çöktü. "Bütün ülkenin üzerine öğleyin saat on ikiden üçe kadar süren bir karanlık çöktü." Yeryüzünün ansızın aysız ve yıldızsız bir gece yarısı kadar karanlık olmasına neden olan şey bir doğa olayı veya güneş tutulması değildi. Bu sonraki nesillerin imanının pekişmesi için Allah tarafından gerçekleştirilen mucizevi bir olaydı.

Bu koyu karanlığın içinde Allah'ın varlığı gizliydi. O, karanlığı kendisinin meskeni yapar, görkemini insanlardan gizler. Allah ve kutsal melekleri çarmıhın yanındaydılar. Baba Oğlu ile birlikteydi. Fakat varlığını açıkça göstermedi. Eğer görkemini bulutların arasından açıkça gösterseydi, O'na bakan herkes yok olurdu. Hatta İsa bile bu muhteşem saatte Allah'ın varlığı

tarafından desteklenemezdi. Çukurda üzümü tek başına çiğnedi, yanında halklardan kimse yoktu.2

Bu koyu karanlıkta Allah, Oğlu'nun duyduğu son büyük insani acıyı gizledi. İsa'nın bu acıyı çektiğine tanık olan herkes O'nun ilahiliğine ikna oldu. İnsanların o gün baktığı bu ilahi yüz asla unutulmadı. Kabil'in işlediği suçun onun yüzünden okunduğu gibi, Kurtarıcı'nın masumluğu ve ilahiliği de O'nun yüzünden okunuyordu. Fakat O'nu suçlayanlar gökyüzünün bu kanıtına ilgi göstermediler. Kalabalık, O acı çekerken saatler boyunca İsa'ya bakmıştı. Allah şimdi O'nun acısını kutsal örtüsü ile gizlemişti.

Çarmıhın üzerine ölümün sessizliği çökmüş gibi görünüyordu. Çarmıhın etrafında toplanmış olan kalabalık dehşete kapılmıştı. Bağrışmalar ve hakaretler dinmişti. Erkekler, kadınlar ve çocuklar yüzüstü yere kapanmışlardı. Ara sıra buluttan aşağı güçlü şimşekler çakıyor, çarmıhın ve ölmek üzere olan Kurtarıcı'nın görünmesini sağlıyordu. Hahamlar, din bilginleri, yasa yorumcuları, askerler ve halk hak ettikleri cezayı alacakları vaktin geldiğini düşündüler. Bir süre sonra bazıları İsa'nın çarmıhtan ineceğini fısıldamaya başladılar. Bazıları ise acı ve korku içinde göğüslerini döverek şehre geri dönmek için yola koyuldular.

Saat üçte orada toplananların üzerindeki karanlık kalktı; sadece çarmıhın üzerinde kaldı. Bu O'nun çektiği büyük acının bir sembolüydü. Hiçbir göz bu karanlığın arkasına bakamazdı ve Mesih'in ruhunu saran bu büyük acıyı fark edemezdi. Çarmıha gerildiğinde O'nun üzerinde güçlü şimşekler çaktı. İsa "Eli, Eli lema şevaktani? yani Allah ım, Allah'ım beni niçin yalnız bıraktın?" diye haykırdı.3Karanlık İsa'nın üzerine çöktüğünde, kendisini Tanrı'nın Oğlu diye bildirdiği için birçoğu Allah'ın öfkesini simgeleyen şimşeklerin O'nun üzerine indiğini haykırdı. O'na inananların çoğu O'nun şüphe dolu haykırışını duydular ve tüm umutlarını yitirdiler. Eğer Allah bile İsa'yı terk ettiyse, O'nun yolundan gidenler artık kime güveneceklerdi?

Karanlık çarmıhın üzerinden ayrıldığında İsa bedensel bir acı ile birlikte susadığını hissetti. O'nun bu durumunu görünce Romalı askerlerden birinin yüreği sızladı ve mızrağın ucunda ekşi şaraba batırılmış bir süngeri İsa'nın çatlamış dudaklarına doğru uzattı. Fakat hahamlar O'nun bu acısı ile alay ettiler. Karanlık yeryüzünü sardığında korkuya kapılmışlardı. Fakat şimdi üzerlerindeki korku ortadan kalktığında yeniden İsa'nın kendisini kurtarabileceği düşüncesi baş göstermişti. "Eli, Eli lema şevaktani?" yani "Allah'ım, Allah'ım beni niçin yalnız bıraktın?" sözlerini onlar yanlış yorumladılar. Oradakilerden bazıları alaycı bir tavırla "Bu adam İlyas'ı çağırıyor" dediler. O'nun acısını dindirecek olan son fırsatı da reddettiler. "Bakalım İlyas gelip O'nu kurtaracak mı?" dediler.

Lekesiz ve kusursuz Tanrı Oğlu çarmıhta asılı duruyordu. Bedeni yaralanmış, insanları kutsamak için uzattığı elleri şimdi çarmıha çivilenmişti. Sonsuz sevgisini iletmek için yorulmak bilmeden sevgi yolundan gittiği ayakları şimdi çarmıha bağlanmıştı. Yahudiler'in dikenlerden yaptıkları taç İsa'nın başını kanatıyordu. Titreyen dudakları şimdi acı içinde haykırıyordu. Başından, ellerinden, ayaklarından süzülen kan ve ruhunu saran bu tarifsiz acı her insanlığa

şunu açıklıyordu: “Tanrı’nın Oğlu bu acıyı çekmeye senin kurtuluşun için razı oldu. Ölümün egemenliğini yenip gökyüzünün kapılarını senin için açtı. Göldeki fırtınada azgın dalgaları dindiren, köpüklü dalgaların üzerinde yürüyen, kötü ruhları kovup hastaları iyileştiren, körlerin gözlerini açıp ölüleri dirilten Kişi senin uğruna çarmıha gerilmeye razı oluyor; çünkü seni seviyor. İnsanlığın günahlarının yükünü taşıyan Kişi ilahi adaletin öfkesine katlanıyor ve senin için kendisini “günah yapıyor.”

Kalabalık bu korkunç manzaranın sonucunu sessizlik içinde izledi. Gökyüzünde güneş yeniden parıldıyordu; fakat sadece çarmıhın üzerinde koyu bir karanlık vardı. Hahamlar ve din bilginleri Kudüs’e doğru baktıklarında şehrin ve Yahudiye’nin üzerinde de koyu bir bulutun çöktüğünü gördüler. Dürüstlüğün Güneşi, Dünyanın Işığı bir zamanların kutsal şehri olan Kudüs’ten bereket dolu ışıklarını geri çekiyordu. Kutsallığı bozulan şehrin üzerinde bu kez Allah’ın öfkesinin güçlü şimşekleri çakmaya başlamıştı.

Aniden çarmıh aydınlandı ve adeta tüm yaratılışın duyabileceği bir tonda İsa şöyle haykırdı: “Tamamlandı.” “Baba, ruhumu ellerine teslim ediyorum.” Çarmıhı gözleri kamaştıran bir ışık sardı ve Kurtarıcı’nın yüzü güneş gibi görkemli bir ışıkla parıldadı. Sonra başı önüne düştü ve son nefesini verdi.8

Sanki Allah tarafından terk edilmiş gibi görünen koyu karanlığın ortasında Mesih insanlığın uğruna acı kasesini son kez yudumladı. O korkunç saatler boyunca Babasının kendisini kabul edeceği yolunda önceden vermiş olduğu söze güvendi. Babasının karakterini tanıyordu. O’nun adaletini, merhametini ve sonsuz sevgisini biliyordu. İman dolu yüreğiyle O’na güvendi ve her zaman sevinçle itaat etti. Yaşamını itaatkar bir şekilde Allah’a adadığında Allah’ın O’nu terk ettiği hissi yavaş yavaş ortadan kalktı. Mesih yüreğindeki iman sayesinde galip geldi.

Yeryüzü daha önce böyle bir olaya hiç tanık olmamıştı. Kalabalık nefesini tutmuş sessizce Kurtarıcı’ya doğru bakıyordu. Yeryüzüne tekrar koyu bir karanlık indi ve güçlü bir şimşek sesi kulaklarında patladı. Şiddetli bir sarsıntı oldu. İnsanlar korku içinde kaçışmaya başladılar. Büyük bir korkuya ve dehşete kapıldılar. Dağlardaki kayalar sarsıntının etkisiyle kopup aşağıdaki düzlüklere doğru yuvarlandılar. Yer sarsıldı, mezarlar açıldı ve ölmüş olan birçok kişinin cesetleri dışarı fırladı. Tüm yaratılış sanki yok olacakmış gibi görünüyordu. Hahamlar, din bilginleri, askerler ve halk korkudan dilleri tutulmuş bir şekilde yüzüstü yere kapandılar.

Mesih’in dudaklarından “Tamamlandı!” diyen haykırışı duyduklarında hahamlar tapınakta akşam sunusunu yerine getiriyorlardı. Mesih’i temsil eden kuzu kurban edilmek üzere getirilmişti. Gösterişli giysisiyle haham tıpkı İbrahim’in kendi oğlunu kurban edeceği zaman yaptığı gibi elindeki bıçağı kaldırır. Halk yoğun bir ilgiyle onu izliyordur. Fakat yeryüzü o an birdenbire sarsılmaya başlar; çünkü Rab’bin kendisi yaklaşmaktadır. Bir zamanlar Allah’ın varlığı ile dolu yeri oradaki kalabalığa gösterircesine tapınağın iç perdesi sanki gizli bir elle baştan aşağı yırtılır. Burada bir zamanlar Allah’ın görkemi yüceltilmişti. Yine burada Allah kudretini lütuf tahtının üzerinde göstermişti. Burayı tapınağın diğer Bölüm lerinden ayıran örtüyü başkâhinden başka hiç kimse kaldıramazdı. Yılda bir kez insanların günahlarının affı için

içeri girerdi. Fakat şimdi tapınağın örtüsü ikiye ayrılmıştır. Dünyevi tapınağın en kutsal yeri artık kutsallığını yitirmiştir.

Herkes korku ve şaşkınlık içindedir. Başkâhin kurban hizmetini yerine getirmek üzeredir. Fakat gücünü yitiren elinden bıçak yere düşer ve kurban edilecek kuzu oradan kaçar. İsa Mesih'in ölümüyle sembol aslına dönmüştür. Büyük kurban gelmiştir. En kutsal olana giden yol açılmıştır. Herkes için yeni ve yaşam veren bir yol açılmıştır. Korku dolu günahkar insanlığın artık başkâhinin gelmesini beklemesine gerek yoktur. Bundan böyle başkâhinlik ve göklerde insanlığı savunma görevi Kurtarıcı'ya geçmiştir. Günah için verilen kurban ve sunular artık son bulacaktır. Tan- rı'nın Oğlu kendi sözüne uygun olarak gelmiştir: "Yasa kitabında benim için yazılmış olduğu gibi senin isteğini yerine getirmek için ey Allah'ım işte geldim." O, "Sonsuz kurtuluşu sağlayacak kendi kanıyla kutsal yere ilk ve son kez girdi."

Bu Bölüm Matta 27:31-53; Markos 15:20-38; Luka 23:26-46 ve Yuhanna 19:16-30'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 79. "TAMAMLANDI!"

Mesih yeryüzünde gerçekleştirmek üzere geldiği görevi tamamlayıncaya dek yaşamını teslim etmedi ve son nefesini verirken 'Tamamlandı." diye haykırdı. Savaş kazanılmıştı! Sağ eli ve kutsal kolu O'na zaferi kazandırmıştı.Bu savaşta galip gelerek sancağını erişilmez yükseklere dikti. Melekler buna ne kadar da sevinmişlerdi! Tüm gökyüzü Kurtarıcı'nın bu zaferine ortak oldu. Şeytan, kendisinin yenilgiye uğradığını ve egemenliğini yitirdiğini biliyordu.

Melekler ve günaha düşmemiş olan dünyalar için "Tamamlandı!" sözünün derin bir anlamı vardı. Bu, büyük kurtuluş işinin3tamamlanması hem onların, hem de bizim, için bir işaretti. Bizimle birlikte onlar da Mesih'in zaferinin ürünlerini paylaşırlar.

Melekler ve günaha düşmemiş olan dünyalar da Mesih'in ölümü ile Şeytan'ın gerçek karakterini açıkça görmüş oldu. Baş ayartıcı kendisini öylesine iyi gizlemişti ki, kutsal varlıklar bile onun prensiplerini ve isyan etmesindeki asıl nedeni anlayamamışlardı.

Şeytan, muhteşem bir güce ve görkeme kavuşmak istediği için Allah'a karşı geldi. Rab Şeytan ile ilgili olarak şöyle der: "Kusursuzlukta örnek biriydin, bilgeliğin ve güzelliğin eksiksizdi." Allah Lusifer'i başlangıçta kusursuz bir melek olarak yaratmıştı ve Allah'ın varlığının ışığında duruyordu. Tüm yaratılanların en yücesi ve Allah'ın amacını evrene bildirmede öncü olmuştu. Günah işledikten sonra aldatıcı gücü daha da arttı ve Allah'tan almış olduğu özel yetenekleri sayesinde gerçek karakterini anlamak daha zor hale geldi.

Allah Şeytan'ı ve onun taraftarlarını tıpkı dünyaya fırlatılmış bir taş gibi çok kolay bir şekilde yok edebilirdi; fakat bunu yapmadı. İsyan güç kullanılarak önlenmemeliydi. Güç kullanmak sadece Şeytan'a özgü bir davranıştır. Rab'bin prensipleri ise daha başkadır. O'nun kudreti iyilik, lütuf ve sevgiye dayalıdır. Bu özellikler O'nun isteğine uygun olarak kullanılır. Allah, gerçek ve sevginin hüküm sürdüğü bir yönetim sunar.

Allah her şeyi sonsuz ve emin bir temele oturtmayı amaçlamıştı ve kendi egemenlik sisteminin temeli olan prensipleri geliştirmesi için Şeytan'a zaman verilmesine gökyüzünde karar verildi. Şeytan, bu prensiplerin Allah'ın prensiplerinden daha üstün olduğunu iddia etmişti. Şeytan'ın bu prensiplerinin tüm evren tarafından görülmesi ve anlaşılması için ona zaman verildi.

Şeytan insanları günaha sürükledi ve bunun üzerine Kurtuluş Planı devreye girdi. Mesih dört bin yıldır insanlığın günahtan kurtarılması için çalışıyordu. Buna karşın Şeytan da insanlığı yok etmek için çaba harcıyordu ve buna tüm evren tanık oldu.

İsa yeryüzüne indiğinde Şeytan O'na karşı tüm gücünü kullandı. Beytlehem'de bir bebek olarak göründüğünden itibaren Saltanat Düşkünü sürekli O'nu yok etmeye çalıştı. Şeytan, İsa'nın kusursuz bir çocukluk ve yetişkinlik dönemi geçirmesini, görevini kutsal bir şekilde yerine getirmesini ve kusursuz bir şekilde kendisini feda etmesini her fırsatta engellemeye çalıştı. Fakat başarıya ulaşamadı. İsa'yı günaha sürükleye- medi. Yeryüzüne gerçekleştirmek

üzere geldiği işi engelleyemedi ve O'nun cesaretini yitirmesine neden olamadı. Çölde denenmesinden çarmıhtaki ölümüne kadar geçen süre boyunca Şeytan O'na karşı tüm nefretini gösterdi. Fakat Şeytan ne kadar çok acımasız bir şekilde O'nun üzerine geldiyse, İsa da o kadar sıkı bir şekilde Baba'sının elinden tuttu. Şeytan'ın, O'nu yok etmek için gösterdiği tüm çabalar Mesih'in karakterinin mükemmelliğinin daha parlak bir şekilde görülmesine neden oldu.

Tüm gökyüzü ve günaha düşmemiş dünyalar evren bu mücadeleye tanık oldu ve sona yaklaşan bu savaşı yoğun bir ilgiyle izlediler. Kurtarıcı'nın Getsemani bahçesine girdiğini gördüler. O'nun ruhunun üzerine koyu bir karanlığın çöktüğüne tanık oldular. O'nun acı içinde haykırdığını duydular: "Baba, mümkünse bu kase benden uzaklaştırılsın." Allah'ın varlığı geri çekildiğinde O'nun ölüme karşı verdiği son mücadeleden daha derin bir sıkıntı içinde olduğunu gördüler. Ter, bedeninden akan kan ile birlikte yere damlıyordu. Tam üç kez dudaklarından kurtuluş için dualar döküldü. Gökyüzü bu manzaraya daha fazla dayanamadı ve Tanrı'nın Oğlu'nu teselli etmek ve güç vermek üzere bir elçi gönderildi.

Gökyüzü bu cani çetenin eline teslim edilen ve alay ve hakaretlerle bir mahkemeden diğerine götürülen Kurban'ı gördü. Mütevazı doğumundan dolayı onunla alay ettiklerini duydu. En sevdiği öğrencilerinden birinin O'nu inkar ettiğini duydu. Şeytan'ın insanları nasıl tuzağa düşürdüğünü gördü. Bu ne korkunç bir manzaraydı! Kurtarıcı bir gece yarısı Getsemani bahçesinde hain bir çete tarafından yakalandı ve bir mahkemeden diğerine sürüklendi. İki kez Yüksek Kurul'un ve Pilatus'un bir kez de Hirodes'in önünde suçlandı, tutuklandı ve alaycı kalabalığın gürültüsü ve Kudüslü kadınların ağlayışları arasında ve çarmıha gerilmek üzere yola çıkarıldı.

Gökyüzü Mesih'in çarmıha gerilmesini acı ve şaşkınlık içinde izledi. Bedeninin her yerinden kanlar akıyordu. Ellerinden ve ayaklarından çarmıhın dikildiği kayaya kanlar damlıyordu. Çivilerin açtığı yaralar vücut ağırlığından dolayı gittikçe büyüyorlardı. Soluğu gittikçe zayıflıyor ve ruhu tüm dünyanın günah yükü altında eziliyordu. Bu kadar acı içindeyken bile düşmanları için dua ettiğinde tüm gökyüzü şaşkınlık içindeydi: "Baba onları bağışla; çünkü ne yaptıklarını bilmiyorlar." Fakat çarmıh Allah'ın kendi benzerliğinde yarattığı insanlar tarafından İnsanoğlu'nun yaşamına son vermek için dikilmişti. Dünya için ne kadar utanç verici bir tablo!

Karanlığın tüm güçleri insanları kandırmak ve onların yüreğine inançsızlık tohumları ekmek için çarmıhın etrafında toplanmışlardı. Rab onları yarattığında hepsi de kusursuz varlıklardı. Bulundukları mevkiye uygun olarak güzel ve kusursuzdular. Allah'ın bilgeliği ile donatılmışlardı. Onlar Yehova'nın elçileriydiler. Fakat şimdi doğru yoldan çıkan bu meleklerde kutsallıktan hiçbir eser kalmamıştı!

Şeytan'ın melekleri İsa'yı halka baş günahkar olarak göstermek için kötü insanlarla işbirliği yaptılar. İsa çarmıha gerildiğinde O'nunla alay edenler, ilk büyük isyanı başlatan Şeytan ile aynı ruhu taşıyorlardı. Şeytan onlara bu kötü sözleri söyletiyor ve onları kışkırtıyordu. Fakat tüm bu çabalarına karşın hiçbir şey kazanamadı.

Eğer Mesih'in yaşamında tek bir günah bile bulunsaydı ya da Mesih, korkunç zulümden kurtulmak için Şeytan'a teslim olsaydı, Allah'ın ve insanların düşmanı zafer kazanmış olacaktı. İsa çarmıhta son nefesini verdi; fakat inancını korudu ve Allah'a olan bağlılığını asla yitirmedi. "Bundan sonra gökte yüksek bir sesin şöyle dediğini duydum: 'Allah'ımızın kurtarışı, gücü, egemenliği ve Mesih'in yetkisi şimdi gerçekleşti. Çünkü kardeşlerimizin suçlayıcısı, onları Allah'ımızın önünde gece gündüz suçlayan aşağı atıldı.'"

Şeytan, maskesinin düştüğünü anladı. Kurduğu tuzaklar, günahsız olan meleklerin ve tüm evrenin gözü önünde açıkça ortaya çıkmış ve kendisini bir katil olarak açıkça göstermişti. Tanrı'nın Oğlu'nun kanını dökerek gökyüzünün tüm nefretini topladı. Bundan sonra yapacağı iş sınırlanmıştı. Bundan sonra ne yaparsa yapsın meleklerin göksel saraylardan gelerek, kutsal olmayan ve günahla lekeli elbiselerle Mesih'i kardeşlerine şikayet etmesini sağlayamayacaktı. Gökyüzü ile kendisinin arasındaki son bağı da koparmıştı.

Buna rağmen Şeytan o an yok edilmedi. Melekler şimdi bile bu büyük mücadele geçenleri tam olarak anlayamadılar. İlk olarak Şeytan'ın prensipleri açıkça ortaya çıkarılmalı ve insanlığın yararı için Şeytan'ın varlığı devam etmeliydi. Melekler ve insanlar Işığın Prensi ile Karanlıklar Prensi'nin arasındaki farkı görmeli ve kime hizmet edeceklerini seçmeliydiler.

Bu büyük mücadelenin başında Şeytan, Allah'ın Yasa'sına itaat edilemeyeceğini, merhametin adalet ile bağdaşmadığını ve yasaya karşı gelen günahkarın asla affedilemeyeceğini bildirmişti. Her günahın cezasız kalmaması gerektiğini ve günahı affettiği takdirde Allah'ın adil olamayacağını iddia etmişti. İnsanlar Allah'ın yasasına ve isteğine karşı geldiklerinde Şeytan seviniyordu. Şeytan, Allah'ın yasasına itaat edilemeyeceğinin ve insanların affedilemeyeceğinin kanıtlandığını iddia ediyordu. Şeytan kendisi gökyüzünden kovulduğu için insanlığın da sonsuza dek Allah'ın gözünde değerini yitirdiğini iddia ediyordu. Allah'ın bir günahkara merhamet ederek adil olamayacağını ileri sürüyordu.

Fakat günahkar olmasına karşın Allah'ın nazarında insanın konumu Şeytan'ınkinden farklıydı. Lusifer gökyüzünde Allah'ın görkeminin ışığında günah işlemişti. Allah'ın sevgisine başka hiçbir varlığın sahip olmadığı bir şekilde tanık olmuştu. Allah'ın karakterini anlayan ve O'nun .yılığını bilen Şeytan kendi bencil ve bağımsız arzularına uymayı tercih etti. Bu onun son kararıydı. Allah'ın onu kurtarmak için yapabileceği başka hiçbir şey yoktu. Fakat insanın durumu farklıydı. İnsan kandırılmış ve düşünceleri Şeytan tarafından köreltilmişti. İnsan Allah'ın sevgisinin ne denli yüce olduğunu bilmiyordu. Allah'ın sevgisini bildiği takdirde onun için umut vardı. Allah'ın karakterinin yüceliğini gördüğü takdirde O'na tekrar yaklaş-abilirdi.

Allah'ın merhameti İsa aracılığıyla insanlara iletildi. Fakat merhamet adaletin bir kenara atılması anlamına gelmez. Yasa Allah'ın varlığının bir aynasıdır ve günahkar insanlığın uğruna onun tek bir noktası bile değiş-tirilemez. Allah kendi yasasını değiştirmedi; fakat insanlığın kurtuluşu için biricik Oğlu'nu feda etti. "Tanrı dünyayı Mesih'te kendisi ile barıştırdı."

Yasa, adaleti, doğru bir yaşamı ve mükemmel bir karakteri gerektirir. Fakat insanın bu özelliklere kendi çabalarıyla ve iyi işleriyle sahip olması imkansızdır. İnsan Allah'ın yasasının

gereğini tam olarak yerine getiremez. Fakat Mesih insan özdeşliğinde dünyaya gelerek kutsa bir yaşam sürmüş ve mükemmel bir karakter geliştirmiştir. O bu fırsatı kendisini kabul eden herkese tanır. O'nun yaşamı insanın yaşamının bir kefaletidir. Böylece insan geçmişteki günahlarından Mesih aracılığıyla a bulur Üstelik Mesih insanı Allah'ın karakterindeki özelliklerle donatır. İnsanın karakterini ruhsal güzelliklerle donatarak geliştirir ve onu ilahı bir karaktere dönüştürür. Böylece Mesih'e inanan kişide yasanın doğruluğu gerçekleşmiş olur. "Bunu adil kalmak ve İsa'ya iman edeni aklamak için." Allah'ın sevgisi O'nun lütfunda olduğu gibi adaletinde de açıkça görüldü Adalet O'nun egemenliğinin temeli ve sevgisinin ürünüdür. Şey- tan'ın amacı kaynağı sevgi olan adalet ve gerçekten uzaklaşmaktı. Şeytan

Allah'ın yasasının doğruluğunu, kendi barışının düşmanı olarak göstermeye çalışıyordu; fakat Mesih Allah'ın planında yasanın ve esenliğin kopmaz bir bağla bağlı olduğunu gösterdi. Biri olmadan diğeri de olamazdı. "Sevgiyle sadakat buluşacak, Doğrulukla esenlik öpüşecek."

Mesih yaşamı ve ölümüyle, Allah'ın adaletinin O'nun merhametini yok etmediğini; bilakis günahın bağışlanabileceğim, yasanın adil olduğunu ve ona itaat edilebileceğini kanıtladı. Şeytan'ın iddialarının yanlış olduğu kanıtlandı. Allah insana kendi sevgisinin tam bir kanıtını vermişti.

Şeytan bu kez başka bir kandırmaca yoluna gidecekti. Merhametin adaleti yok ettiğini ve Mesih'in ölümünün Allah'ın yasasını ortadan kaldırdığını bildirdi. Yasanın ortadan kaldırılması ya da değiştirilmesi mümkün olsaydı, o zaman Mesih'in ölmesi gerekmezdi. Fakat yasayı ortadan kaldırmak Allah'a karşı itaatsizliği daha da yaygın hale getirir ve dünyayı tamamen Şeytan'ın kontrolüne teslim ederdi. Yasa değiştirilemez olduğu için, insanlık sadece Allah'ın buyruklarına itaat ederek kurtulabileceği için Mesih çarmıhta kendi canını feda etti. Şeytan, Mesih in kurduğu temel yasayı sanki yok ediyormuş gibi göstermeye çalıştı. İşte Mesih ile Şeytan arasındaki son büyük mücadele de bu noktada olacaktı.

Şeytan hala daha Allah'ın kendi sesiyle bildirdiği yasanın yanlış olduğunu ve yasada bazı değişiklikler yapıldığını ileri sürer. Bu onun dünyaya sunduğu son aldatmacadır. Yasanın tümünü birden kötülemesi gerekmez. İnsanların sadece tek bir buyruğa bile karşı gelmesini sağlayabilirse, o zaman amacına ulaşmış olur. "Çünkü yasanın her dediğini yerine getiren, fakat tek bir noktada yasaya karşı gelen kişi yasanın tümüne birden karşı gelmiş olur." Tek bir buyruğa karşı gelmeye razı olarak insanlar Şeytan'ın gücüne teslim olurlar. İnsanların, Allah'ın yasası yerine kendi yasalarına uymalarını sağlayarak Şeytan dünyayı kendisinin kontrolü altına almaya çalışır. Şeytan'ı temsil eden o büyük sapkın güç ile ilgili olarak şöyle denir. "Yüce Olan'ı kötüleyen sözler söyleyecek, O'nun kutsallarına baskı yapacak. Belirlenen zamanları, yasaları değiştirmeyi amaçlayacak. Kutsallar eline teslim edilecekler."

Kendi yasalarına uyulmasını sağlamak ve Allah'ın yasasını geçersiz kılmak için yasa çıkaran insanlar da elbette olacaktır. Bu kişiler çevrele- rindekileri de kendi yasalarına uymaya zorlayacaklardır.

Allah'ın yasasına karşı gökyüzünde başlatılan savaş zamanın sonuna dek sürecektir. Her insan sınanacaktır. Tüm dünya itaat etme ya da etmeme konusunda karar verecektir. Herkes insanların yasasına mı, yoksa Allah'ın yasasına mı uyacağına karar verecektir. Burada ortaya bir sınır çekilecek ve iki ayrı grup oluşacaktır. Bu grupların içindeki herkes Allah'a bağlılığı mı, yoksa isyanı mı seçtiğini açıkça gösterecektir.

Daha sonra son gelecektir. Allah kendi yasasının adil olduğunu kanıtlayacak ve halkını kurtaracaktır. Şeytan ve onunla birlikte isyana katılan yandaşları yok edileceklerdir. Günah ve günahkarlar yok olacak, ne kök ne de dal"bırakılacaktır. Kötülükler prensi ile ilgili olarak söylenen söz yerine gelecektir: "Bu yüzden Efendimiz Rab şöyle diyor: 'madem kendini Allah gibi bilge sandın, ben de seni Allah'ın dağından attım, yanan taşların arasından kovdum, ey koruyucu Keruv... Seni tanıyan bütün uluslar sana şaştı, Sonun korkunç oldu, bir daha var olmayacak- sın.'"O zaman "Kötünün sonu gelecek, yerini araşan da bulunmayacak"

Bu Allah tarafından gerçekleşmesi istenen bir olay değildir. O'nun merhametini reddedenler kendi ektiklerini biçerler. Allah yaşam kaynağıdır ve kişi eğer günahı tercih ettiyse, Allah'tan uzaklaşır ve yaşamdan kendisini ayırmış olur. Onlar "Allah'ın yaşamına yabancılaşmışlardır"Mesih şöyle der: "Benden nefret eden, ölümü seviyor demektir.Allah onlara kendi karakterlerini geliştirmeleri ve prensiplerini açıkça göstermeleri için fırsat tanır. Bu olduktan sonra yaptıkları seçimin ürünlerini alırlar. Şeytan'la işbirliği yaparak Allah'a karşı isyanla dolu bir yaşam sürenlere Allah'ın kutsal varlığı yiyip bitiren bir ateş gibidir. Sevginin kaynağı olanın görkemi onları yok edecektir.

Büyük mücadelenin başlangıcında melekler bunu anlamadılar. Eğer Şeytan ve ordusu o zamanlar kendi günahlarının tüm sonuçlarına katlanmak zorunda kalsalardı, yok olacaklardı. Fakat o zaman kutsal melekler bunun günahın kaçınılmaz sonucu olduğunu anlayamazlardı. Allah'ın iyiliğinden şüphe ederlerdi ve bu onların zihinlerinde kötülüğün tohumu olarak yeşerir ve günahın doğuracağı kötü düşüncelerin de kaynağı olurdu.

Fakat büyük mücadele bittiğinde artık böyle olmayacaktır. Büyük kurtarılma planı tamamlandığında Allah'ın karakteri tüm yaratılanlara açıkça gösterilecektir. Allah'ın yasasının ve buyruklarının mükemmelliği ve değişmezliği görülecektir. Günahın gerçek yüzü ve Şeytan'ın karakteri açıkça ortaya çıkacaktır. Günahın yok edilmesi, O'nun isteğini yerine getirmeyi arzulayan evrendeki tüm yaratılanların önünde yüreği sevgi dolu Allah'ın yasasının adil olduğunu kanıtlayacak ve O'nu onurlandıracaktır.

Kurtarıcı'nın çarmıhına bakan melekler o zaman sevinç bulmuş olmalılar. O an her şeyi anlayamamış olmalarına rağmen Şeytan'ın ve günahın sonsuza dek kesin olarak yok edildiğini, insanlığın kurtarılması için gerçekleşmesi gereken planının tamamlandığını ve evrenin artık sonsuza dek güvencede olduğunu biliyorlardı. Mesih, çarmıhta yerine getirilen büyük fedakarlığın anlamını kendisi çok iyi biliyordu. Çarmıha doğru bakan herkese şöyle haykırmıştı: "Tamamlandı."

BÖLÜM 80. YUSUF'UN MEZARINDA

İsa sonunda dinleniyordu. İşkence ve hakaretlerle dolu uzun gün artık sona ermişti. Batan güneşin ışıkları Sebt gününün başlangıcını ilan ettiğinde, Tanrı'nın Oğlu, Yusufun mezarında sessizce yatıyordu. Görevi tamamlanmıştı. Sebt gününün kutsal saatler, boyunca mezarda dinleniyordu.

Allah ve Oğul başlangıçta dünyayı ve evreni yarattıktan sonra Sebt günü dinlenmişlerdi. "Yer ve gök bütün öğeleriyle tamamlandı." Bu görkemli manzara karşısında. "Sabah yıldızları birlikte şarkı söylerken, ilahi varlıklar sevinçle çığrışırken." Yaratıcı ve gökyüzünün kutsal melekleri sevindiler. Şimdi İsa mezarda insanları kurtarma hizmetini bitirmiş olmanın verdiği rahatlıkla dinleniyordu. Yeryüzünde İsa'yı sevenler üzgün olmalarına rağmen gökyüzünde sevinç vardı. Gökyüzü meleklerinin gördüğü bu görkemli manzara geleceğin güvencesiydi. Yeniden düzenlenen bir Yaratılış, günahı yendiği için bir daha hiç günaha düşmeyecek şekilde kurtarılan insanlık ırkı; İsa tarafından yerine getirilen bu kurtuluş işinin meyveleri Allah ile birlikte gökyüzü melekleri tarafından de görüldü. Bu mutlu olay İsa'nın Golgota'da öldüğü gün ile bağlantılıdır, çünkü "O'nun işleri kusursuzdur,""O'nun yaptığı her şey ebediyen olacaktır" "Allah'ın eski çağlardan beri eski peygamberler aracılığıyla bildirdiği gibi, her şeyin yeniden düzeleceği zamana dek" İsa'nın Yusufun mezarında dinlendiği Yaratılış'ın Sebt günü, barışın ve sevincin günü olarak kalacaktır. Yeryüzü ve gökyüzü bütünleşerek Allah'ı övecek, kurtulmuş olan uluslar ise "bir gökyüzü bütünleşerek Allah'ı övecek, kurtulmuş olan uluslar ise "bir Sebt'ten diğerine" övgü dolu ilahilerle Allah'a ve Allah'ın Kuzusu'na neşe içinde ibadet edeceklerdir.

İsa'nın çarmıha gerildiği gün yaşanan son olaylarda kutsal yazının gerçekleştiğinin kanıtı görüldü ve Mesih'in ilahiliğinin yeni tanıkları oldu. Karanlık çarmıhın üzerinden uzaklaştığında ve Kurtarıcı son nefesini verirken "Tamamlandı!" diye haykırdığında bunun hemen ardından bir başka haykırış daha duyuldu: "Bu gerçekten Tanrı'nın Oğlu'ydu."

Bu sözler fısıltı ile söylenmedi. Herkesin dikkati bu sözlerin söylendiği yöne çevrildi. Bunu kim söylemişti? Bunu söyleyen Romalı yüzbaşı idi. Kurtarıcı'nın ilahi sabrı ve dudaklarındaki bu zafer haykırışı ile ani ölümü bu putperest adamı etkilemişti. Yüzbaşı çarmıhın üzerindeki Isa'nın yaralı bedeninde Tanrı'nın Oğlu'nun varlığını fark etmişti. İmanını açıkça bildirmekten çekinmedi. Böylece Kurtarıcı'nın mücadelesinin boşuna olmadığı yeniden kanıtlanmış oldu. Kurtarıcı'nın çarmıha gerildiği gün birbirlerinden tamamen farklı üç kişi imanlarını bildirmişlerdi. Romalı askerlerin komutanı olan yüzbaşı, İsa'nın çarmıhını taşıyan adam ve İsa ile birlikte çarmıha gerilen adam.

Akşam yaklaşırken çarmıhın üzerine garip bir sessizlik çöktü. Kalabalık dağılmıştı, bir çoğu Kudüs'e döndü ve kalabalığın o anki ruh hali sabah geldiklerindekinden çok daha farklıydı. Birçok kimse İsa'dan nefret ettikleri için değil; sadece merak ettikleri için O'nun çarmıha gerildiği yere gelmişlerdi. Onlar hala hahamlarının iddialarına inanıyor ve İsa'ya suçlu gözüyle

bakıyorlardı. İsa'ya karşı bu çete ile birleşmişlerdi. Fakat yeryüzü karanlığa gömüldüğünde vicdan azabı duydular ve yaptıkları bu büyük hatadan dolayı suçluluk duygusuna kapıldılar. Onların alaycı ve gürültülü bağrışmaları bu korkunç karanlık karşısında sona ermişti. Karanlık yeniden aydınlığa döndüğünde ciddi bir suskunlukla evlerine döndüler. Hahamların iddialarının yanlış olduğunu ve İsa'nın hilekar biri olmadığını anladılar. Birkaç hafta sonra Petrus, Pentikost bayramında vaaz verdiğinde İsa'ya inanan binlerce kişinin arasında onlar da yer aldılar.

Fakat Yahudi liderler tanık oldukları bu olaylara rağmen asla değişmediler. İsa'ya karşı duydukları nefret hiç azalmadı. Hahamların ve din bilginlerinin düşüncelerindeki karanlık, İsa çarmıha gerilirken yeryüzüne çöken karanlıktan bile daha koyu idi. İsa doğduğunda gökteki yıldız O'na tanıklık etmişti ve O'nun yattığı yemliğe dek bilginlere rehberlik etti. Gökyüzü melekleri O'na tanıklık etmişti ve Beytlehem tepelerinde O'na övgü dolu ilahiler söylediler. Göl O'nun sesini tanıyordu ve O'nun buyruğunu dinledi. Ölüm ve hastalık O'nun yetkisini tanıyordu ve kurbanlarını O'nun ellerine teslim ettiler. Güneş O'nun ölümünden duyduğu büyük acıdan dolayı ışınlarını yeryüzünden geri çekti. Kayalar O'nu tanıyordu ve O'nun haykırışı ile parçalanıp düştüler. Doğa O'nu tanıyordu ve O'nun ilahiliğine tanık oldu. Fakat hahamlar ve din bilginleri Tanrı'nın Oğlu'nu tanımıyorlardı. Hahamlar ve bilginleri hala huzursuzdular. İsa'yı ölüme göndererek amaçlarına ulaşmışlardı; fakat bekledikleri zafer duygusunu hisse- dememişlerdi. Bundan sonra ne olacağı konusunda endişeliydiler. İsa'nın şu haykırışlarını duymuşlardı: "Tamamlandı!" ve "Ruhumu ellerine teslim ediyorum." Kayaların yuvarlandığını ve büyük bir sarsıntı olduğunu görmüşlerdi, bu yüzden korkuya ve huzursuzluğa kapıldılar.

İsa'nın yeryüzündeki yaşam, boyunca insanların üzerindeki bıraktığı olumlu etkiyi kıskanmışlardı. Mesih'ten şimdi yeryüzünde yaşadığı dönemdekinden daha fazla korkuyorlardı. Yaptıkları bu ışın sonucunda başlarına gelecek akıbet onlar, şimdiden korkutuyordu. Sebt günü olduğu için O'nun bedenini çarmıhın üzerinde bırakmayacaklardı. Sebt vakti yaklaşıyordu ve cesetlerin çarmıh üzerinde kalması Sebt'in kutsallığını bozardı. Yahudiler bunu bahane ederek Pilatus'tan, ölümün hızlandırılması için çarmıha gerilenlerin cesetlerinin gün batımından önce çarmıhtan kaldırılmasını istediler. Yahudi liderler gibi Pilatus da İsa'nın bedeninin çarmıhın üzerinde kalmasını istemiyordu. Pilatus'un onayı alınarak hemen ölmeleri için diğer iki adamın bacakları kırıldı; fakat Isa'nın zaten ölmüş olduğu görüldü. Mesih hakkında gördükleri ve duydukları şeyler askerleri etkilemişti Bu yüzden O'nun bacaklarını kırmaktan çekindiler. Böylece Allah'ın Kuzusu'nın kurban edilmesi ile Fısıh yasası yerine gelmiş oldu: Sabaha dek ondan bir şey bırakmayacak, kemiklerinden hiçbirini kırmayacak. Fısıh Kurbanı'nı bütün kuralları uyarınca kesmelidir."

Hahamlar ve din bilginleri İsa'nın bu kadar çabuk ölmesine şaşırdılar. Çarmıha gerilen bir kişinin ölmesi uzun zaman alıyordu O'nun ne zaman öldüğünü tespit etmek zor oluyordu. Çarmıha gerildikten sonra altı saat içinde bir kişinin öldüğü duyulmamış bir şeydi. Hahamlar Isa'nın öldüğünden emin olmak istiyorlardı. Bu yüzden askerlerden birinin Kurtarıcı'nın bedenine bir mızrak saplamasını istediler. Mızrak-la açılan yaradan kan ve su aktı. Bunu

oradaki herkes gördü. Yuhanna bu olayı şöyle açıkladı: "Ama askerlerden biri O'nun böğrünü mızrakla deldi. Böğründen hemen kan ve su aktı. Bunu gören adam tanıklık etmiştir ve tanıklığı doğrudur. Doğruyu, söylediğini bilir ve siz de iman edesiniz diye tanıklık etmiştir. Bunlar 'O'nun bir tek kemiği kırılmayacaktır diye yazan Kutsal Yazı'nın yerine gelmesi için olmuştur. Yine başka bir yazıda 'bedenini deştikleri adama bakacaklar' deniyor."

Mesih'in dirilişinden sonra hahamlar ve din bilginleri O'nun çarmıhta ölmediği, sadece bayıldığı ve sonradan tekrar kendisine geldiğine ilişkin söylentiler yaymaya başladılar. Diğer bir söylenti de mezara et ve kemikten gibi görünen, fakat gerçek olmayan bir bedenin konulduğu yönündeydi. Romalı askerlerin O'nun bedenini mızrakla delmeleri bu iddianın yanlış olduğunu kanıtladı. Bacaklarını kırmadılar, çünkü zaten ölmüştü. Askerler hahamları memnun etmek için O'nun böğrünü deldiler. İsa, o ana dek ölmemiş olsaydı bile, mızrağın açtığı bu yaradan dolayı ölürdü.

Fakat İsa'nın ölümüne sebep olan mızrağın açtığı yara ya da ölümün verdiği acı değildi. Son nefesini verirken yüksek sesle haykırışı ve bedeninden akan kan ve su İsa'nın yüreğinin kırık olduğunu açıkça bildiriyordu.O, dünyanın günahı yüzünden kendi canını vermişti.

Mesih'in ölümüyle öğrenciler umutlarını yitirdiler. O'nun kapalı olan göz kapaklarına ve göğsünün üzerine cansızca düşen başına, kanlı saçlarına, delinmiş olan ellerine ve ayaklarına baktılar ve tarifsiz bir acı duydular. Son ana dek O'nun öleceğine inanmıyorlardı. O'nun gerçekten öldüğüne inanamıyorlardı. Duydukları derin üzüntüden dolayı Mesih'in, bu olayın gerçekleşeceğini önceden bildirdiği sözlerini hatırlayamadılar. Mesih'in sözlerinden başka hiçbir şey onları teselli edemezdi. Onlar sadece çarmıhı ve onun üzerinde ölen Kurtarıcı'yı gördüler. Gelecek onlara karanlık ve umutsuzlukla dolu görünüyordu. Onların İsa'ya duydukları inanç kaybolmuştu fakat O'nu şimdi daha önce olmadığı kadar seviyorlardı. O'na duydukları sevginin büyüklüğünü, O'nun kendileri için ne kadar değerli bir Kişi olduğunu ve varlığına ne kadar çok ihtiyaç duyduklarını şimdi daha iyi anlıyorlardı.

Mesih'in ölmüş olan bedeni bile onlar için çok değerliydi. O'nun bedenin gerektiği gibi gömülmesi için üzerlerine düşen görevi yerine getirmeyi istiyorlardı. Sadece bunu nasıl yapacaklarını bilemiyorlardı. İsa Roma yönetimine karşı gelmek suçundan mahkum edilmişti. Bu tür suçlardan dolayı ölüm cezası alanların bedenleri sadece önceden belirlenmiş olan özel bir yere gömülmek üzere teslim ediliyordu. Öğrenci Yuhanna Celileli kadınlarla birlikte çarmıhın bulunduğu yerde kaldı. Rab'bin bedenini duyarsız askerlerin eline teslim ederek bilinmeyen bir mezara gömülmesine razı olamazlardı. Buna karşın bunu önleyemezlerdi. Çünkü Yahudilerin ve Pilatus'un üzerinde hiçbir etkileri yoktu.

Bu acil durumda Aramatyalı Yusuf ve Nikodim öğrencilere yardım etmek için geldiler. Onların her ikisi de Yahudi Yüksek Kurulu'nun üyesiydiler ve Pilatus'u tanıyorlardı. Ayrıca zenginlerdi ve büyük bir saygınlıkları vardı. Bu kişiler Mesih'in bedeninin onurlu bir şekilde gömülmesine karar verdiler. Yusuf ani bir kararla Pilatus'un yanına gitti ve Isa'nın naaşım istedi. Pilatus İsa'nın öldüğünü ilk kez o an duydu. İsa'nın çarmıha gerilmesi ile ilgili farklı

haberler alıyordu; fakat İsa'nın öldüğü ona kasten bildirilmemişti. Hahamlar ve din bilginleri İsa'nın öğrencilerine aldanmaması konusunda Pilatus'u uyarmışlardı. Bundan dolayı Pilatus Yusufun bu isteğini duyduğunda duyduklarının gerçek olup olmadığını öğrenmek için çarmıhın yanında görevli olan yüzbaşıyı yanına çağırttı. Yüzbaşı Yusufun anlattıklarını doğruladı.

Yusufun isteği yerine getirildi. Yuhanna'nın, Öğretmeninin gömülmesi ile ilgili sıkıntısı devam ederken Yusuf, Mesih'in bedenini çarmıhtan alma konusunda Pilatus'un buyruğuyla döndü. Nikodim ise İsa'nın bedenini mumyalamak için çok değerli mür ve sarısabır karışımı getirdi. Tüm Kudüs'ün en onurlu kişileri bile öldüklerinde bu kadar çok saygı görmezlerdi. Öğrenciler bu zengin liderlerin de Mesih'in gömülmesine kendileri kadar ilgi göstermelerine şaşırdılar.

Ne Yusuf, ne de Nikodim İsa yaşadığında Kurtarıcı'yı açıkça kabul etmişti. Bunu yaptıkları takdirde Yüksek Kurul'dan dışlanacaklarını biliyorlardı. Ayrıca Kurul'un üzerindeki etkileriyle O'nu korumayı umuyorlardı. Bir süre için başarılı olmuş gibi göründüler; fakat Nikodim ve Yusufun İsa'dan yana olduklarını gören ve yüreği kötülükle dolu olan hahamlar onların bu planlarını engellediler. İsa onların yokluğunda tutuklandı ve ölüme mahkum edildi. Yusuf ve Nikodim İsa'nın ölümünden sonra O'na duydukları ilgiyi gizlemediler. Öğrenciler İsa'nın yolundan gittiklerini açıkça göstermekten çekinmelerine rağmen Yusuf ve Nikodim onlara yardım etmek için cesurca geldiler. O anlarda bu zengin ve saygın insanların yardımına büyük ölçüde ihtiyaç vardı. Yoksul öğrencilerin yapmalarının imkansız olduğu şeyleri onlar yapabilirlerdi. Onların zenginliği ve saygınlığı öğrencileri hahamların ve din bilginlerinin kötülüklerinden büyük ölçüde korudu.

Büyük bir dikkatle ve saygıyla İsa'nın bedenini çarmıhtan kendi elleriyle aldılar. İsa'nın yaralı bedenini gördüklerinde yürekleri sızladı ve gözyaşı döktüler. Yusufun bir kaya içine oyulmuş yeni bir mezarı vardı. Bu mezarı kendisi için saklıyordu. Fakat bu mezar Golgota'ya yakın olduğu için onu İsa için hazırladı. Nikodim tarafından getirilen baharatlarla İsa'nın bedeni yağlanarak beyaz ketenden temiz bir beze sarıldı ve mezara getirildi. Burada İsa'nın üç öğrencisi de bedenini sararak düzgün bir hale getirdiler ve delinmiş ellerini göğsünün üzerinde birleştirdiler. Celileli kadınlar geldiklerinde çok sevdikleri Öğretmenleri için yapılabilecek her şeyin yapıldığını gördüler. Sonra mezarı kapamakta kullanılan ağır taşı ve Kurtarıcı'nın artık huzur içinde bırakıldığını gördüler. Kadınlar son olarak çarmıhın yanında bulunmuşlardı ve şimdi de mezarın başındaydılar. Akşamın karanlığı yaklaşırken halâ mezarın başındaydılar ve çok sevdikleri Kurtarıcı için gözyaşı döküyorlardı. "Evlerine döndüler ... ve Sebt günü Allah'ın buyruğu uyarınca dinlediler."

Bu, yüreği büyük bir üzüntü ile dolu olan öğrenciler için olduğu kadar hahamlar, din bilginleri ve diğer halk içinde unutulmayacak bir Sebt günü olmuştu. Hazırlık gününün akşamında gün batımında çalan boru Sebt'in başladığını işaret ediyordu. Fısıh'ın işaret ettiği Kişi hahamlar ve din bilginlerinin kirli elleriyle öldürülüp Yusufun mezarında yatarken, Fısıh yüzyıllardır süregelen bir şekilde kutlandı. Sebt günü tapınağın avlusu ibadet edenlerle doldu. Golgota'da İsa ile alay eden başkâhin gösterişli cübbesini giymiş görevini yerine getiriyordu.

Hahamlar beyaz sarıklarını takmışlardı. Fakat öküzler ve keçiler günah sunusu olarak getirildiklerinde orada bulunan bazı kişiler kendilerini huzursuz hissediyorlardı. Karanlığın kaldırıldığını ve dünyanın günahı için sonsuz adağın kurban edildiğini anlayamamışlardı. Ayrıca sembolik ibadetlerinin de artık hiçbir değeri kalmadığını bilmiyorlardı. Fakat bu hizmet daha önce hiçbir kez bu kadar karmaşık duygular içinde yerine getirilmemişti. Her zamanki gibi yüksek sesle boru çalınıyor ve müzik aletleri eşliğinde ilahiler söyleniyordu. Fakat ortamda bir gariplik vardı. Birbiri ardına herkes bunun nedenini soruyordu. Tapınağın kutsal Bölüm ü o zamana dek dikkatle korunmuştu; fakat onu şimdi herkes görebiliyordu. Saf ketenden yapılmış ve altın, mor ipliklerle zengince işlenmiş ağır duvar örtüsü baştan aşağı yırtılmıştı. Allah'ın kutsal odası aratık herkesin görüşüne açılmıştı. Allah'ın görkemini bildirmek için başkahinle bir araya geldiği, o ana dek Allah'ın dinleme odası olarak hizmet eden bu yer artık herkesin rahatça görebileceği bir yer olmuştu. Burası artık tüm kutsallığını yitirmişti. Hahamlar bu sıkıntılı ortam içinde sunakta görev yaptılar. Kutsal yerin sırrının açığa çıkması başlarına gelecek felaketi onlara işaret ediyordu. Bu onları son derece korkutuyordu.

Birçok kişi Golgota'da meydana gelen olayları düşünüyordu. 1sa'nın çarmıha gerilmesinden dirilişine varıncaya dek birçok kişi peygamberliklerin gerçek anlamını öğrenmek için Kutsal Yazı'ları okumaya başladı. Bazıları Fısıh bayramının gerçek anlamını araştırmaya başladı, diğerleri aradıkları Kişi'nin O olmadığına hükmetti, yine bazıları O'nun gerçek Mesih olduğuna ilişkin kanıtlar bulmaya çalıştılar. Farklı konularda araştırma yapmalarına rağmen hepsi de tek bir gerçeğin farkına vardılar; son birkaç gün içinde Kutsal Yazı'da geçen peygamberlikler yerine gelmişti ve çarmıha gerilen Kişi dünyanın kurtarıcısıydı. Bu ibadete katılanlardan birçoğu bir daha hiç Fısıh kutlamalarına katılmadı. Hatta hahamların bazıları bile İsa'nın gerçek karakterinin farkına vardılar. Kutsal Yazı'yı araştırmaları sonuçsuz kalmadı ve dirilişinden sonra O'nu Tanrı'nın Oğlu olarak kabul ettiler.

İsa'nın çarmıha gerildiğini gören Nikodim, O'nun Zeytin dağındaki gecede söylediği sözleri hatırladı: Musa çölde yılanı nasıl yukarı kaldırdıysa, İnsanoğlu'nun da öylece yukarı kaldırılması gerekir. Öyle ki O'na iman eden herkes sonsuz yaşama kavuşsun." Mesih'in mezarda yattığı o Sebt gününde Nikodim'in bu sözler üzerinde düşünme fırsatı olmuştu. Düşünceleri şimdi ilahi bir şekilde aydınlandı ve İsa'nın sözleri artık onun için bir sır olmaktan çıktı. Yeryüzündeki yaşamı boyunca Mesih'e yakın olmamasının kendisi için ne büyük bir kayıp olduğunu hissetti. Şimdi Golgota'da meydana gelen olaylar aklına geldi. İsa'nın, kendisini çarmıha gerenler için ettiği dua ve çarmıha gerilen hayduta verdiği cevap bu bilgili kurul üyesinin yüreğini derinden etkilemişti; ve tekrar Kurtarıcı'ya gönül gözüyle baktığında O'nun dünyaya yaşam veren şu sözlerini duydu: "Tamamlandı!" Yeniden karanlık gökyüzüne, tapınağın yırtılan örtüsüne ve yuvarlanan kayalara baktığında imanı sonsuza dek sağlamlaştı. Öğrencilerin umutlarını yok eden olay, Yusuf ve Nikodim'i İsa'nın ilahiliğine daha çok ikna etti ve imanlarının sağlamlığı sayesinde korkularını yendiler.

Mezarda yatan Mesih halkın ilgisini daha önce hiç bu kadar çok çekmemişti. Halk eskiden alıştığı gibi tapınağın avlusuna hastalarını ve acı çekenleri getiriyor, Nasıra'lı İsa'nın nerede

olduğunu bilen var mı? diye soruyordu. Hastaları iyileştiren ve ölüleri diriltenKişi'yi görmek için birçok kimse çok uzaklardan gelmişti. Her yandan "Büyük Doktor Mesih'i istiyoruz" diye feryatlar yükseliyordu. Böyle durumlarda cüzam belirtisi görülen kişiler hahamlar tarafından muayene ediliyordu. Birçok kimseye eşlerinin, çocuklarının ya da arkadaşlarının cüzamlı olduğu bildiriliyordu. Bunun üzerine bu zavallılar yuvalarını terk etmek, kendilerine bakan dostlarından ayrılmak zorunda kalıyorlar ve çevrelerinde kendilerine yaklaşan yabancılara cüzamlı olduklarını "Kirli, kirli!" diye bağırarak uyarmaları gerekiyordu. İsa'nın şifa dağıtan elleri hiçbir zaman bu iğrenç cüzam hastalığına yakalanan insanlara dokunmaktan kaçınmamıştı. Şimdi ise bu eller göğsünde hareketsizce duruyordu. Teselli dolu şu sözleri söyleyen dudakları ise şimdi sessizdi: "İsterim, temiz ol." Birçok kimse hahamlardan merhamet ve yardım diledi; fakat boşunaydı. Onlar yaşayan Mesih'i tekrar aralarında görmek istiyorlardı. Israrla O'nu istiyorlardı. Geri dönmek istemiyorlardı. Fakat hastalarını getirenlerin hepsi de tapınağın girişinde bekleyen askerler tarafından geri çevrildiler ve oradan uzaklaştırıldılar.

Kurtarıcı tarafından iyileştirilmeyi umarak gelen hasta ve acı çeken insanlar büyük bir hayal kırıklığına uğradılar. Şehrin cadde ve sokakları yas tutanlarla doluydu. İsa'nın şifalı dokunuşundan yoksun olan hastalar ölüyordu. Hekimlerin çabalan boşunaydı. Onları iyileştirebilecek olan tek Kişi şimdi Yusufun mezarında yatıyordu. Acı çeken insanların feryatları dünyanın büyük bir ışığı yitirdiğini açıkça gösteriyordu. Mesih'ten yoksun kalan dünya artık tamamen karanlığa gömülmüştü. "O'nu çarmıha gerin!" diye bağıranların çoğu kendilerinin başına gelecek olan felaketin farkına varmışlardı. Şu anda eğer Kurtarıcı yaşasaydı şöyle bağırırlardı: Bize İsa'yı verin!

Halk İsa'nın hahamlar tarafından ölüme mahkum edildiğini öğrenince O'nun ölümü ile ilgili sorular sormaya başladılar. O'nun yargılanmasıyla ilgili ayrıntılar mümkün olduğunca halktan gizlendi; fakat O mezarında yatarken ismi binlerce kişinin dudaklarında anılıyor, hahamlar ve din bilginlerinin O'nu insafsızca yargıladıkları haberi dilden dile dolaştı ve her yere yayıldı. Akıllı ve doğru hüküm veren insanlar hahamlardan ve din bilginlerinden Eski Ahit'in Mesih ile ilgili Bölüm lerini açıklamalarını istediklerinde yanlış bir izlenim yaratma çabasında olan hahamlar ve din bilginleri ne diyeceklerini şaşırdılar ve adeta çılgına döndüler. Mesih'in acı çekmesi ve ölümü ile ilgili peygamberlikleri açıklayamadılar ve onlara sorular soran birçok kimse Kutsal Yazı'nın yerine geldiğinin farkına vardı.

Zevk alacaklarını düşündüklerini intikam, hahamlara ve din bilginlerine bu kez acı vermeye başlamıştı. Halkın büyük ölçüde tepkisini çektiklerini biliyorlardı. İsa'ya karşı kışkırttıkları birçok kişinin bu kez gerçekleştirdikleri bu utanç dolu işlerden dolayı bu kez kendilerine karşı olduklarını biliyorlardı. Hahamlar İsa'nın bir sahtekar olduğuna inanmaya çalıştılar; fakat bu boşunaydı. Onlardan bazıları Lazar'ın mezarının başında bulunmuşlar ve İsa'nın ölü bir kimseyi nasıl dirilttiğini görmüşlerdi. Mesih'in şimdi kendi kendisini diriltip karşılarına çıkmasından korkuyorlardı. O'nun ölüp sonra tekrar dirilmeye gücünün olduğunu duymuşlardı. O'nun şu sözlerini hatırladılar: "Bu tapınağı yıkın! O'nu üç günde yeniden kuracağım." Yahuda, İsa'nın Kudüs'e son yolculuğu sırasında öğrencilere söylediği sözleri bildirmişti: "Şimdi Kudüs'e

gidiyoruz. İnsanoğlu hahamların ve din bilginlerinin eline teslim edilecek. O'nu ölüm cezasına çarptıracaklar. O'nunla alay edip, kamçılayıp çarmıha germeleri için diğer uluslara teslim edecekler. Fakat O, üçüncü gün dirilecek." Bu sözleri duydukları zaman gülmüş hatta alay etmişlerdi. Fakat şimdiye kadar Mesih'in tüm önbildirilerinin gerçekleştiğini hatırladılar. İsa üçüncü gün dirileceğini önceden bildirmişti ve bunun aksini kim ispatlayabilirdi? Bu düşüncelerden uzaklaşmak istediler; fakat bunu başaramadılar. Tıpkı babalan Şeytan gibi inandılar ve korkudan titrediler.

Öfkeleri dindikten sonra İsa üzerindeki düşünceleri gittikçe yoğunlaşmaya başladı. Mesih'in, düşmanlarının karşısına cesurca çıktığını ve onların zulümlerine asla karşılık vermediğini gördüler. Yargılanmasından çarmıha gerildiği ana kadar gerçekleşen tüm olaylar onları İsa'nın Tanrı'nın Oğlu olduğunu düşünmelerini sağladı. Suçladıkları ve mahkum ettikleri Kişi'nin her an karşılarına çıkıp kendilerini suçlayabileceğini ve mahkum edebileceğini ve kendisini öldürenlerden intikam alarak adaletin yerine gelmesini isteyebileceğini hissediyorlardı.

Hahamlar bu Sebt gününde çok az dinlenebildiler. Dini açıdan bozulmamak için putperest evlerden uzak durmalarına rağmen bu kez İsa'nın naaşım tartışmak için bir araya geldiler. Ölüm ve mezar çarmıha gerdikleri Kişi'yi bir daha hiç geri vermemeliydi. "Başkâhinler ve Ferisiler Pilatus'un önünde toplanarak: 'Efendimiz, o aldatıcının daha yaşarken 'ben üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz. Bu yüzden buyruk ver de, üçüncü güne dek mezarı güvenlik altına alsınlar. Yoksa öğrenciler gelir, cesedi çalar ve halka 'ölümden dirildi' derler. Bu sonuncu aldatmaca ilkinden beter olur' dediler. Pilatus onlara: 'bir manga asker alın, gidin mezarı dilediğiniz gibi güvenlik altına alın' dedi."

Hahamlar mezarın güvenlik altına alınması için talimat verdiler. Askerler mezarın girişine büyük bir taş yuvarladılar, halatlarla sağlamlaştırdılar, baştan ve sondan ağır kayalarla desteklediler ve taşı mühürlediler. Artık taş mühür bozulmadan yerinden oynatılamazdı. Her türlü olasılığa karşı mezarın başına bir de asker konuldu. Hahamlar Mesih'in naaşının yatırıldığı yerde kalması için ellerinden geleni yapmışlardı. Ölünün sanki sonsuza dek mezarda kalması için her türlü önlem alınmıştı.

Zavallı insanlar böyle bir hazırlık ve plan yapmışlardı. Bu katiller uğraşlarının boşuna olduğunu göremeyecek kadar kördüler! Fakat bu hareketleriyle aslında Allah'ı yüceltmiş oldular. İsa'nın dirilişini engellemek için yaptıkları davranışlar O'nun ilahiliğini daha güçlü bir şekilde kanıtlamış oldu. Mezarının önünde bekleyen asker sayısı ne kadar çok olursa dirilişinin kanıtı da o denli güçlü olacaktı. Mesih'in ölümünden asırlar önce Kutsal Ruh Mezmurlar aracılığıyla şöyle bildirmişti: "Nedir uluslar arasındaki bu kargaşa? Neden boş planlar yapar bu halklar? Yeryüzü kralları ayaklanıyor, önderler birleşiyor. Rab'be ve meshettiği krala karşı... Göklerde oturan Rab gülüyor, onlarla eğleniyor." Romalı askerlerin gücü Rab'bin dirilişini engellemeye asla yetmeyecekti. Rab'bin dirileceği saat yaklaşıyordu.

BÖLÜM 81. "RAB DIRILDI"

Sebt günü sona ermiş ve güneşin batışıyla birlikte haftanın ilk günü başlamıştı. Mesih hala o daracık mezarda yatıyordu. Mezarın girişindeki büyük taş, üzerindeki Roma mührü ile yerinde duru-yordu. Romalı askerler mezarın başında nöbet tutuyorlardı. Mezarın başında gözle görülmeyen nöbetçiler de vardı. Kötü melekler ordusu da orada toplanmıştı. Karanlıklar Prensi eğer gücü yetse, Tanrı'nın Oğlu'nun yattığı mezarı sonsuza dek mühürlü tutardı. Diğer yandan göksel melekler de Yaşamın Prensi'ni karşılamak için mezarın başında bekliyordu.

"Ansızın büyük bir deprem oldu. Rab'bin bir meleği mezarın yanına giderek taşı bir yana yuvarladı. Allah'ın görkemli ışığı onun önünde ilerliyor ve yolunu aydınlatıyordu. Görünüşü şimşek gibi giysileri bembeyazdı. Nöbetçiler korkudan titremeye başladılar. Sonra ölü gibi yere yığıldılar." Ey hahamlar ve din bilginleri gücünüze ne oldu? İnsan gücünden asla korkmayan cesur askerler şimdi kılıçsız ya da mızraksız esir düşen tutsaklar gibi korkuyorlardı. Gördükleri şey ölümlü bir insan yüzü değil; bilakis Allah'ın en güçlü meleklerinden birinin yüzüydü. Bu melek Lusifer'in gökyüzünden kovularak kaybettiği konumu dolduran melektir. Beytlehem tepelerinde Mesih'in doğumunu bildiren de O'dur. O'nun gelişiyle yer sarsılır ve karanlığın orduları kaçacak yer ararlar. Mezarı kapatan taşı yana yuvarladığında gökyüzü sanki yere düşecekmiş gibi görünür. Askerler bu güçlü meleğin büyük taşı tıpkı bir çakıl taşı gibi yana kaydırdığını görürler ve "Tanrı'nın Oğlu dışarı çık Baban seni çağırıyor!" diye haykırdığını duyarlar. İsa'nın mezardan dışarı çıktığını görürler ve "Diriliş ve yaşam Ben'im" diye haykırdığını duyarlar. Mesih tüm görkemi ile mezardan dışarı çıkarken melekler O'nu saygı ile karşılarlar ve övgü dolu ile ilahiler söylerler.

İsa son nefesini verirken olduğu gibi dirilişi sırasında da şiddetli bir deprem oldu. İsa, şimşek ve gök gürültüleri ile birlikte mezara ve ölüme karşı galip geldi. Yeniden geldiğinde "...yalnız yeri değil, göğü de sarsacağım'"diye söz vermiştir. "Dünya bir sarhoş gibi yalpalayacak, bir kulübe gibi sallanacak'"... gökler bir tomar gibi dürülecek" "Maddesel öğeler yanarak yok olacak. Yer ve yeıyüzünde yapılmış olan her şey yanıp bitecek." "... ama Rab kendi halkı için sığınak, İsrailoğulları için kale olacak."

İsa'nın ölümü esnasında askerler yeryüzünün sarsıldığını ve koyu bir karanlığa gömüldüğünü görmüşlerdi. Fakat dirilişi esnasında meleklerin geceyi aydınlattığını gördüler ve neşe dolu ilahiler söylediklerini duydular: "Sen Şeytan'ı ve karanlığın güçlerini yendin. Ölümü yendin ve zafer kazandın!"

Romali askerler Mesih'in görkemli bir sekilde mezardan disari çiktiğini7gördüler. Kisa bir süre önce zulüm ve hakaret ettikleri Kisi'ye dikkatle bakiyorlardi. Bu görkemli Varlik'ta yargilayip mahkum ettikleri yi gördüler. O, Pilatus ve Hirodes'in karsisinda direnç göstermeyen ve bedeniyle korkunç bir siddete maruz kalan Kisi'ydi. O, hahamlar ve din bilginlerinin "Baskalarini kurtardi. Kendisini kurtaramiyor" diye alay ederek çarmiha gerdirdikleri Kisi'ydi. O, Yusufun yeni mezarinda yatan Kisiydi. Fakat göklerin emriyle tutsak yeniden özgür

birakilmisti. Mezarinin önüne dağlar bile konulsa hiçbir sey O'nun mezardan disari çikmasina engel olamazdi.

Romalı askerler, kutsal meleklerin ve Kurtarıcı'nın önünde ölü gibi yere yığıldılar. Kendilerine geldiklerinde hızla oradan uzaklaştılar. Tıpkı sarhoş olmuş gibi sendeleyerek gördükleri bu harikulade olayı herkese anlattılar. Fakat çok geçmeden Yahudi liderler onların anlattıklarını duydular ve Pilatus'a gitmeden önce kendilerinin yanına gelmeleri için onlara haber gönderdiler. Askerler tuhaf görünüyorlardı. Yüzleri solgun görünüyordu ve korkudan titriyorlardı. Mesih'in dirilişine tanık olmuşlardı. Gördükleri her şeyi olduğu gibi Yahudi liderlere anlattılar. Gerçeği söylemekten başka düşünecek zamanlar, yoktu Acı içinde, çarmıha gerdikleri Kişi'nin Tanrı'nın Oğlu olduğunu haykırdılar. Bir meleğin O'nun, Göklerin Hakimi ve Yüce Kral olduğunu bildirdiğin, duyduklarını söylediler.

Hahamların yüzü kireç gibi bembeyaz olmuştu. Kayafa bir şeyler söylemeye çalıştı; fakat dudaklar, kıpırdamasına rağmen sesi çıkmadı. Askerler Yahudi liderlerin yanından ayrılmak üzere iken Kayafa onlara gördüklerini hiç kimseye anlatmamalarını söyledi. Askerlerden gerçek dışı şeyler söylemeleri istendi. "Siz şöyle diyeceksiniz: 'öğrencileri geceleyin geldi ve biz uyurken cesedi alıp götürdüler" dediler.Hahamlar aslında kendilerini kandırıyorlardı. Askerler, kendileri uyurken öğrencilerin cesedi alıp götürdüklerini nasıl söyleyebilirlerdi ki? Üstelik askerler uyumuş olsalar, cesedi öğrencilerin götürdüğünü nereden bileceklerdi? Eğer öğrenciler cesedi çalmış olsalardı, onları ilk suçlayan kişiler yine hahamlar olmayacak mıydı? Ya da eğer askerler mezarın başında uyumuş olsalardı, onları Pilatus'a ilk ihbar eden kişiler de yine hahamlar olmayacak mıydı?

Askerler nöbetleri sırasında uyudukları gerekçesiyle kendilerinin suçlanmalarından korkuyorlardı Bu ölüm cezası gerektiren bir suçtu Kendi yaşamlarını riske atarak, halk, kandırarak yalancı tanıklık etmeli miydiler? Bu yorucu görevi büyük bir dikkatle yerine getirmemiş er miydi? Paranın uğruna yalancı tanıklık edip böylesine büyük bir riske girmeye değer miydi?

Hahamlar İsa'nın dirildiğinin haberinin duyulmasını engellemesi amacıyla yalancı tanıklık etmeleri için askerlere para verirlerken aynı zamanda onlar, koruyacaklarını vaat ettiler. Pilatus'un böyle bir haberin duyulmasını istemeyeceğini iddia ediyorlardı. Böylece Romalı askerler dürüstlüklerini para karşılığında Yahudi liderlere sattılar. Hahamların önüne en heyecan verici ve gerçeği bildiren mesajla gelmişlerdi. Faka oradan ellerinde hahamların verdiği para, dillerinde yalancı tanıklığın sözü olarak ayrıldılar.

Bu arada Mesih'in dirildiğinin haberi çoktan Pilatus un kulağına gitmişti bile. Pilatus Mesih'in ölümünden kendisi de sorumlu olmasına ve O'nu ölüme göndermesine rağmen o ana dek gerçek anlamda pişmanlık duymamıştı. Fakat bu haberden sonra korku içinde evine çekilmiş ve hiç kimse ile görüşmemeye karar vermişti. Hahamlar onun yanına gitmek üzere yola çıktılar ve kendilerinin uydurdukları hikayeyi anlatarak görevlerini ihmal ettikleri gerekçesiyle askerleri ona ihbar ettiler. Pilatus karar vermeden önce askerleri gizlice sorguladı.

Kendi yaşamlarını riske atmaktan çekinen askerler gerçeği gizlemediler ve tanık oldukları her şeyi anlattılar. Pilatus onlardan olan biteni etraflıca öğrendi. Bütün anlatılanları kendisine sakladı; fakat artık huzuru kalmamıştı.

İsa mezarda yatarken Şeytan buna çok seviniyordu. Kurtarıcı'nın tekrar dirilmemesini umuyordu. İsa'nın yattığı mezarın başında kendi kötü meleklerini görevlendirerek O'nun orada tutsak kalması için çaba gösterdi. Gökyüzünden o güçlü meleğin geldiği an kendi meleklerinin kaçması onu son derece öfkelendirmişti. Mesih'in mezardan görkemli bir şekilde çıktığını gördüğünde, Şeytan kendi egemenliğinin sona ereceğini ve en sonunda kendisinin de öleceğini biliyordu.

Hahamlar Mesih'i ölüme göndererek Şeytan'ın oyununa alet oldular. Artık tamamen onun kontrolüne geçmişlerdi. Kurtulamayacakları bir tuzağın içine düşmüşlerdi. Buna rağmen hala Mesih'e karşı savaşmaya devam ediyorlardı. O'nun dirildiğini duyduklarında halkın kendilerine öfke duymasından korktular. Kendi hayatlarının tehlikede olduğunu hissediyorlardı. Onların tek umudu Mesih'in dirildiğini inkar ederek O'nun bir sahtekar olduğunu kanıtlamaktı. Askerlere rüşvet vermişler, Pilatus u susturmuşlar, uydurdukları yalan haberi ülkenin dört bir yana yaymışlardı. Fakat susturamayacakları şahitler de vardı. Birçok kimse askerlerin, Mesih'in dirilişine tanık olduğunu duymuştu ve Mesih ile birlikte dirilen bazı ölüler de bir çok kimseye görünerek O'nun dirildiğini duyurmuşlardı. Dirilen bu kişileri görenler ve onların tanıklıklarını dinleyenler ile ilgili haberler hahamlara iletildi. Hahamlar ve din bilginleri caddede yürürken ya da evlerine çekildiklerinde Mesih ile yüz yüze gelmekten korkuyorlardı. Kendilerini hiçbir yerde güvende hissedemi- yorlardı. Tanrı'nın Oğlu'na karşı korunmak için kilit altında olmaları boş bir çabaydı. Mahkemedeki o korkunç manzara karşısında söyledikleri şu sözler gece gündüz sürekli onların kulaklarında çınlıyordu: "O'nun kanı bizim ve çocuklarımızın üzerine olsun." Bu anı hiç unutamıyorlardı ve bu sözieri hatırladıkça Yahudi liderlerin uykuları kaçıyordu.

Mesih'in mezarı başında o güçlü meleğin "Baban seni çağırıyor!" dediğinde Mesih'in sözlerinin doğruluğu kanıtlandı: "Canımı tekrar geri almak üzere veririm... O'nu vermeye de, tekrar geri almaya da yetkim var" Aynı şekilde İsa'nın hahamlar ve din bilginlerine bildirdiği şu peygamberlik de yerine geldi: "Bu tapınağı yıkın. Üç günde O'nu yeniden kuracağım." Mesih, Yusufun kapısı açılmış olan mezarında şöyle haykırmıştı: "Diriliş de yaşam da Ben'im." Bu sözler sadece ilahi bir güçle söylenebilirdi. Yaratılanların hepsi sadece Allah'ın rızası ve gücü sayesinde yaşayabilir. Onlar yaşamlarını Allah'tan alırlar. En yüce melekten en küçük varlığa kadar yaratılanların hepsinin yaşam kaynağı Allah'dır. Sadece Allah ile birlikte olan Kişi şu sözleri söyleyebilir: "Canımı tekrar geri almak üzere veririm. O'nu vermeye de, tekrar geri almaya da yetkim var." Mesih ın ilahiliği ölümün zincirlerini kırabilecek güce sahipti.

Mesih uyumakta olan ölülerin ilk örneği olarak dirildi. O, tahıl demetinin aslıydı ve O'nun dirilişi tahıl demetinin Rab'be sunulacağı gün gerçekleşti. Bin yılı aşkın bir süre boyunca bu sembolik tören yerme getirildi. Hasadın toplandığı tarlalardan olgun tahılın ilk başaklan örülerek bir araya getirilirdi ve halk Fısıh bayramını kutlamak için Kudüs e gittiğinde ilk üründen alınan tahıl demetleri şükran sunusu olarak Rab'be sunulurdu. Daha sonra ürün

toplanırdı. Allah'a sunulan tahıl demeti toplanan ürünü temsil ederdi. Böylece Mesih de Allah'ın Egemenliği'nde toplanacak daha büyük bir hasadın ilk ürünüydü. O'nun dirilişi tüm doğruların dirileceğinin güvencesiydi. "İsa'nın ölüp dirildiğine inanıyoruz. Aynı şekilde Allah İsa'ya bağlı olarak gözlerini kapamış olanları da O'nunla birlikte yaşama geri getirecektir."

Mesih kendisi ile birlikte birçok kişinin de dirilmesini sağladı. Mesih'in dirilişi sırasında meydana gelen yer sarsıntısı onların mezarlarının açılmasına neden oldu ve böylece onlar da Mesih ile birlikte dirildiler. Onlar Allah'a hizmet eden ve gerçeği korumak uğruna kendi canlarını feda eden kişilerdi. Şimdi de kendilerini dirilten Kişi'ye tanıklık edeceklerdi. İsa yeryüzündeki yaşamı boyunca da birçok ölüyü yaşama döndürmüştü. Nainli dul kadının oğlunu, havra yöneticisi Yair'in kızını ve Lazar'ı diriltmişti. Onlar ölümsüzlükle donatılmamışlardı ve zamanı geldiğinde yine öleceklerdi. Fakat Mesih ile birlikte dirilenler sonsuza dek yaşamak için dirilmişlerdi. Onlar Mesih'in ölüme ve mezara karşı aldığı zaferin ödülü olarak Rab'leriyle birlikte göklerin görkemine yükseldiler. Mesih şöyle dedi: "Onlar artık Şeytan'ın tutsağı değildir. Ben onları dirilttim. Benimle birlikte olmaları için, ölümü tekrar görmemeleri ve acıyı tekrar yaşamamaları için onları kurtardım."

Mesih ile birlikte dirilen bu kişiler şehre giderek Mesih'in dirildiğini ve kendilerini de dirilttiğini herkese duyurdular. İsa'nın dirilişinin kutsal gerçeği böylece ölümsüzleşti. Mesih'in dirilttiği kutsallar gerçeğin şu sözlerine tanıklık ettiler: "Ama senin halkından ölenler yaşayacak, bedenleri dirilecek." Onların dirilişi ile şu peygamberlik yerine gelmiş oldu: "Ey Sizler, toprak altında yatanlar, uyanın, nağmeler yükseltin. Çünkü verdiğin çiy sabah çiyine benzer, toprak ölülerini yaşama kavuşturacak."

Mesih inananlar için diriliş ve yaşamdır. Günahın sebebiyle kaybolan yaşam Kurtarıcımız sayesinde tekrar gelir. Çünkü O, kendisine inanan kişiye yaşam ve ölümsüzlük verme hakkına sahiptir. İnsan özdeşliğinde verdiği canını tekrar insanlığa vermek için onu geri almıştır. İsa şöyle der: "Ben insanlar yaşama, bol yaşama kavuşsunlar diye geldim." "Benim vereceğim sudan içen sonsuza dek susamaz. Benim vereceğim su içende sonsuz yaşam için fışkıran bir su kaynağı olacaktır." "Bana iman edenin içinden diri su ırmakları akacaktır." "Bedenimi yiyenin ve kanımı içenin sonsuz yaşamı vardır ve ben onu son günde dirilteceğim."

İnananlar için ölüm büyük bir sorun değildir. Mesih ölümden sanki önemsiz bir şeymiş gibi söz eder. "Size doğrusunu söyleyeyim, bir kimse sözüme uyarsa, ölümü asla görmeyecektir." Mesih'i izleyenler için ölüm sadece bir uyku, sessizlik ve karanlıkla dolu kısa bir andır. Yaşamı Mesih'te saklı olan Allah'dadır. "Yaşamınız olan Mesih göründüğü zaman siz de O'nunla birlikte yücelmiş olarak görüneceksiniz." İsa'nın çarmıhta "Tamamlandı!" diye haykırışı ölüler tarafından da duyuldu. Mezarlar açıldı ve ölüler dirildi. Aynı şekilde Mesih'in sesi gökyüzünden duyulduğu zaman da böyle olacaktır. Bu sesle mezarlar açılacak ve Mesih'e iman etmiş ölüler dirileceklerdir. Kurtarıcı'nın dirilişinde mezarlar açıldı ve sadece birkaç kişi dirildi; fakat ikinci gelişinde O'nun sesi duyulacak O'na iman etmiş olan herkes dirilecektir. Mesih'i dirilten ilahi güç, imanlı topluluğunu da diriltecek ve onları sadece bu dünyada değil, gelecek dünyada da yüceltecektir.

Bu Bölüm Matta 28:2-4; 11-15'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 82. "NEDEN AĞLIYORSUN?"

Çarmıhın yanında duran kadınlar Sebt vaktinin geçmesini beklediler. Mesih'in bedenini yağlamak için yanlarına çok değerli baharatlar alarak haftanın ilk günü sabah erkenden mezarın başına gittiler. O'nun ölümden dirileceğini düşünmediler. Tüm umutlarını yitirmişlerdi ve yüreklerini ağır bir sıkıntı kaplamıştı. Mezara doğru yürürken Mesih'in merhamet ve teselli dolu işlerini düşündüler; fakat O'nun şu sözlerini hatırlayamadılar: "Sizi yine göreceğim."

Olup bitenlerden habersiz bir şekilde bahçeye yaklaştıklarında aralarında "Taşı bizim için kim yuvarlayacak?" diye konuşuyorlardı. Taşı kendi güçleriyle yuvarlayamayacaklarını biliyorlardı. Yine yollarına devam ettiler. Birden gökyüzünden aşağı görkemli bir ışık süzüldü ve yer sarsıldı. Fakat bu, doğan güneşin ışığı değildi. O büyük taşın yuvarlandığını ve mezarın boş olduğunu gördüler. Kadınların hepsi mezara aynı yönden gelmediler. Oraya ilk gelen Mecdelli Meryem'di. Taşın yerinde olmadığını gören Meryem bunu hemen öğrencilere bildirmeye gitti. Bu arada diğer kadınlar da geldiler. Mezarın çevresinde bir ışık parlıyordu; fakat Mesih in bedeni orada yoktu. Çok geçmeden orada yalnız olmadıklarını fark ettiler. Parlak beyaz giysiler içinde genç bir adam mezarın yanında oturuyordu. Taşı yerinden yuvarlayan melekti. İsa'nın bu dostlarını korkutmamak için insan özdeşliğine girmişti. Fakat gökyüzünün görkemi hala onun çevresinde parıldıyordu ve kadınlar bundan korkmuşlardı. Oradan kaçmaya çalıştıklarında melek onlara şöyle dedi: "Korkmayın! Siz çarmıha gerilmiş olan Nasıralı İsa'yı arıyorsunuz. O dirildi burada yok. İşte O'nu yatırdıkları yer. Şimdi O'nun öğrencilerine gidip onlara İsa'nın dirildiğini bildirin." Tekrar mezara baktıklar ve yine harikulade müjdeyi duydular. Orada insan özdeşliğinde başka bir melek daha vardı ve onlara "Diri olanı neden ölüler arasında arıyorsunuz? O burada yok, dirildi. Daha Celile'deyken size ne söylediğini anımsayın. İnsanoğlu'nun günahlı insanların eline verilmesi, çarmıha gerilmesi ve üçüncü gün dirilmesi gerektiğini bildirmişti" dedi.

Kadınlar İsa'nın dirildiğini defalarca kez haykırdılar. Artık O'nu bedenini yağlamak için baharata ihtiyaçları yoktur. Kurtarıcı ölü değildir, yaşıyordur. Mesih'in kendi ölümünden söz ederken dirileceğini de söylediğini hatırlarlar. Bu dünya için ne kadar önemli bir gündür! "Kadınlar hem korku, hem de büyük sevinç içinde mezardan uzaklaşıp koşarak İsa'nın öğrencilerine haber vermeye gittiler."

Meryem iyi haberi henüz duymamıştı. Petrus ve Yuhanna'ya acı dolu şu mesajı bildirdi: "Rab'bi mezardan almışlar, nereye koyduklarını da bilmiyoruz." Öğrenciler hemen mezarın yanına gittiler ve onu tıpkı Meryem'in söylediği gibi buldular. Orada serilmiş olan bezi ve İsa'nın başına sarılan mendili gördüler; fakat Öğretmenlerini orada bulamadılar. Bu O'nun dirildiğinin kanıtıydı. İsa'nın bedenine sarılan bezler rastgele bir şekilde kenara atılmamış; bilakis özenle katlanmıştı. Her biri kendi yerinde duruyordu. Yuhanna gördü ve inandı. Mesih'in ölümden dirileceğini belirten Kutsal Yazı'yı anlamamıştı; fakat kendisinin dirileceğini belirttiği sözlerini hatırlamıştı.

Kefen bezlerini özenle katlayan Mesih'in bizzat kendisiydi. O güçlü melek mezarın yanına indiğinde Rab'bin bedenini korumak üzere başka bir melek daha onun yanına geldi. Meleklerden biri taşı yuvarlarken, diğeri de Rab'bin bedenini saran bezleri çözdü. Bezleri kendi eliyle katlayan Mesih'in tüm çalışmaları da böylesine dikkatli ve özenliydi. Gökteki yıldızları ve en küçük atomları bir düzen içerisine koyan Kişi için her şey anlamlıydı. Düzenlilik ve mükemmellik O'nun işlerinin bir belirtisiydi. Meryem, Yuhanna ve Petrus ile birlikte mezarın başına geldi. Onlar Kudüs'e geri döndüklerinde Meryem mezarın başında durmuş ağlıyordu. Ağlarken eğilip mezarın içine baktı. Beyazlara bürünmüş iki melek gördü. Biri İsa'nın yattığı yerin başucunda, diğeri ise ayak u- cunda duruyordu. Meryem'e "Kadın, neden ağlıyorsun?" diye sordular. Meryem "Rab'bimi almışlar. O'nu nereye koyduklarını bilmiyorum dedi.

Bunları söyledikten sonra meleklere arkasına dönerek birisini bulup İsa'ya ne olduğunu öğrenmesi gerektiğini düşündü. O sırada başka bir sesle irkildi: "Kadın niçin ağlıyorsun? Kimi arıyorsun?" Göz yaşları arasında bunu söyleyenin bir adam olduğunu fark etti. Meryem O'nu bahçıvan sanarak "Efendim, eğer O'nu görürsen nereye koyduklarını söyle de gidip O'nu alayım" dedi. Eğer bu zengin adamın mezarı çok değerli ise O'na başka bir mezar da bulabilirdi. İsa'nın kendi sesiyle bir ölüyü çağırdığı ve şimdi boş olan başka bir mezar daha vardı. Bu Lazar'ın mezarıydı. Meryem Rab'binin bu mezara gömülebileceğini düşünüyordu. Rab'binin bedenini korumasının acısını dindireceğini düşünerek bunun kendisi için bir teselli kaynağı olacağını hissediyordu.

Fakat tam o sırada tanıdık bir sesin kendisine "Meryem!" diye seslendiğini duydu. Kendisine seslenenin yabancı biri olmadığını biliyordu. Geriye dönüp baktığında karşısında Mesih'i gördü. Mesih yaşıyordu. Duyduğu büyük sevinçten dolayı bir an için O'nun çarmıha gerildiğini unuttu. İsa'ya "Rabbuni" diyerek O'nun ayaklarına kapanmak istedi.Fakat İsa "Bana dokunma! Çünkü daha Baba'nın yanına çıkmadım. Kardeşlerine git ve onlara söyle; benim Babamın ve sızın babanızın, benim Tanrı'mın ve sizin Allah'ınızın yanına çıkıyorum" dedi.Meryem öğrencilerin yanına bu sevinç dolu mesajla gitti.

İsa yerine getirdiği bu büyük fedakarlığın Allah tarafından kabul edildiğinin güvencesini alana kadar halkın kendisini onurlandırmasını reddetti. Kendi kanı sayesinde günahkar insanlığın sonsuz yaşama kavuşacağının güvencesini bizzat Allah'ın kendi sesinden duydu. Al lah'ın, günahından dönen ve itaat eden insanları kendi oğlunu sevdiği gibi seveceği Mesih ile yaptığı antlaşmayı onayladı. Mesih görevini tamamlayacak ve "İnsanı saf altından, Ofir'in altınından daha nadir kılmak için" vaadini yerine getirecekti. Yeryüzündeki ve gökyüzün- deki gücün tümü Yaşam Prensi'ne verildi. Mesih gücünü ve görkemini kendisine iman edenlere verebilmek için günahkar bir dünyaya geri döndü.

Kurtarıcı Baba'sının yanında kutsal halkı için armağanlar alırken, öğrencileri boş mezara bakarak ağladılar ve yas tuttular. Gökyüzü için sevinç dolu olan gün, öğrenciler için acı, şaşkınlık ve korku dolu bir gün oldu. Kadının tanıklığına inanmamaları, onların imanının ne kadar zayıf olduğunu açıkça gösteriyordu. Mesih'in dirildiğinin haberi onların bekledikleri bir haber değildi. Bunun gerçek olamayacak kadar iyi bir haber olduğunu düşündüler. Sadukiler'in

sahte teorileri hakkında duydukları şeyler onların dirilişi ile ilgili yanlış izlenimlere sahip olmalarına neden olmuştu. Ölümden dirilmenin ne anlama geldiğini bile tam olarak bilmiyorlardı ve böylece bu büyük olayı anlayamadılar.

Melekler kadına "Onun öğrencilerine gidip şöyle deyin: 'İsa ölümden dirildi. Sizden önce Celile'ye gidiyor. O'nu orada göreceksiniz. İşte ben size söylemiş bulunuyorum." dediler. Bunlar yeryüzündeki yaşamı boyunca Mesih'i koruyan meleklerdi. O'nun çektiği acılara ve çarmıha gerilmesine tanık olmuşlardı. Öğrencilerine söylediği sözleri duymuşlardı. Bu öğrencilere verdikleri mesajda açıkça görüldü ve bu mesaj öğrencileri gerçeğe ikna etmeliydi. Böyle bir mesaj sadece Rab'bin elçilerinden gelebilirdi.

Melek "O'nun öğrencilerine ve Petrus'a söyleyin" dedi. Rab'binin ölümünden beri Petrus pişmanlık duyuyordu ve Rab'bini inkar etmesini ve Kurtarıcı'nın sevgi ve acı dolu bakışını hiç unutamıyordu. O, öğrencilerin içinde en fazla acı çekendi. Pişmanlığının kabul edildiği ve günahının affedildiğinin güvencesi ona verilir. O adı ile anılır.

"O'nun öğrencilerine ve Petrus'a söyleyin: 'İsa Celile'ye gidiyor. Size bildirdiği gibi kendisini orada göreceksiniz.'"Öğrencilerin hepsi de İsa'yı terk etmişti ve bu çağrı onların hepsi için yapılmıştı. Meryem Rab'bi gördüğünü onlara söylediğinde O'nu Celile'de göreceklerini defalarca kez tekrarlamıştı ve Mesih göğe yükseldikten sonra mesaj öğrencilere üçüncü kez iletildi. "Kadınlar İsa'nın öğrencilerine haber vermeye giderlerken İsa, ansızın onların karşısına çıktı, 'selam size' dedi. Onlar da yaklaşıp İsa'nın ayaklarına sarıldılar. O'na tapınmaya başladılar. O zaman İsa onlara 'korkmayın! Gidip kardeşlerime haber verin. Celile'ye gitsinler, beni orada bulacaklar' dedi."

İsa'nın, dirilişinden sonra yeryüzündeki ilk işi sonsuz sevgi ve şefkatinin asla azalmadığını öğrencilerine göstermek oldu. Onların yaşayan Kurtarıcısı olduğunu, ölümün zincirlerini kırdığını ve düşmanı olan ölümün kendisini durduramadığını anlamalarını istiyordu. Daha öncesinde olduğu gibi yine yüreğinde aynı büyük sevgiyi göreceklerdi. Bu yüzden öğrencilerine defalarca kez göründü ve onlara daha büyük bir sevgi bağıyla bağlandı. Onlara "Gidip kardeşlerime haber verin. Celile'ye gitsinler, beni orada bulacaklar' dedi."

Öğrenciler kesin bir şekilde verilen bu mesajı duyduktan sonra Mesih'in, dirilişi ile ilgili olarak söylediği sözleri hatırlamaya başladılar. Fakat henüz sevinememişlerdi. Şüphelerinden ve şaşkınlıklarından kurtulamadılar. Kadınlar, Rab'bi gördüklerini söylediklerinde bile öğrenciler buna inanmak istemediler. Onların yanıldıklarını sandılar.

Sıkıntılar arkası arkasına geliyordu. Haftanın altıncı gününde Öğretmenlerinin öldüğünü görmüşlerdi. Yeni başlayan haftanın ilk gününde O'nun bedeninden yoksun kaldılar. Üstelik halkı kandırmak amacıyla onu çalmakla suçlandılar. Kendileri üzerinde oluşturulan yanlış izlenimi düzeltemeyeceklerini düşünüyorlardı ve bu onları umutsuzluğa itiyordu. Hahamların düşmanlığından ve halkın öfkesinden korkuyorlardı. Her türlü sıkıntılı anlarında onlara yardım eden İsa'yı şimdi çok özlüyorlardı. Hep şu sözleri tekrarladılar: "Biz O'nun, İsrail'i kurtaracak Kişi olduğunu ummuştuk." Yürekleri kırık bir şekilde O'nun şu sözlerini hatırladılar: "Yaş

ağaca böyle yaparlar. Kuruya ne olacaktır.” Yukarı odada bir araya geldiler ve kapıları sıkıca kapattılar; çünkü her an Öğretmenleri ile aynı kaderi paylaşabileceklerini biliyorlardı.

Kurtarıcı’nın dirildiği kendilerine iletildiğinde buna sevinebilir- lerdi. Meryem mezarın başında ağlarken İsa onun çok yakınındaydı. Meryem öylesine üzgündü ki O’nu fark edemedi; ve öğrenciler de öylesine üzgündüler ki, meleklerin ilettiği mesaja ya da Mesih’in kendi sözüne inanamadılar. Günümüzde kaç kişi öğrencilerle aynı şeyi yapmaktadır! Kaç kişi Meryem gibi umutsuzluk içinde haykırmaktadır!: “Rab’bi götürmüşler, nereye koyduklarını da bilmiyoruz.” Kurtarıcı’nın şu sözleri kaç kişiye söylenebilirdi!: “Niçin ağlıyorsun? Kimi arıyorsun?” İsa onların çok yakınındadır; fakat çok üzgün oldukları için O’nu fark etmezler. İsa onlarla konuşur; fakat onlar anlamazlar.

Keşke eğilen başlar kalksa, yaşlarla dolu gözler silinse ve kulaklar O’nun sesini duyabilse! “Hemen O’nun öğrencilerine gidip şöyle deyin: İsa ölümden dirildi.” Üzerinde Roma’nın mührü bulunan büyük bir taşla kapatılan Yusufun yeni mezarına bakmayın; çünkü Mesih orada değildir. Boş mezara bakmayın. Çaresiz ve umutsuz insanlar gibi yas tutmayın. Çünkü Mesih yaşıyor, çünkü O’nun sayesinde bizler de yaşayacağız. Minnettarlık dolu yüreklerimizle, kutsal ateşin değdiği dudaklarla şunu haykırmalıyız: “Mesih dirildi!” O, bize yol hazırlamak için yaşıyor. Bu umudu tutunun O, sizin ruhunuzu emin bir çapa gibi tutacaktır. İnanın, Allah’ın görkemini göreceksiniz.

Bu Bölüm Matta 28:1, 5-8; Markos 16:1-8; Luka 24:1-12 ve Yuhanna 20:l-18’e dayanmaktadır.

BÖLÜM 83. EMAYUS YOLUNDA

İsa'nın dirildiği gün öğrencilerden ikisi Kudüs'ten yaklaşık oniki kilometre uzaklıkta bulunan Emayus denilen bir köye gitmekteydiler. Bu öğrenciler İsa'nın çalışmasında çok fazla etkin olmamışlardı; fakat O'na gerçekten inanıyorlardı. Fısıh dolayısıyla şehre gelmişlerdi ve son birkaç gün içinde meydana gelen olaylar onları çok şaşırtmıştı. İsa'nın bedeninin mezardan kaybolduğunun, kadınların melekler ve İsa ile karşılaştıklarının haberini almışlardı. Şimdi bu konu üzerinde düşünmek ve dua etmek için evlerine geri dönüyorlardı. Yolda yürürken Mesih in çektiği acılar ve çarmıha gerilmesi ile ilgili konuşuyorlardı. Daha hiç bu kadar umutsuz olmamışlardı. Umutsuzluk ve çaresizlik içinde çarmıhın gölgesinde yürüyorlardı.

Aralarında bu konuları konuşurlarken yabancı birisi onların yanına geldi. Öylesine umutsuz ve üzgündüler ki O'na dikkatlice bakama- mışlardı. Yüreklerindeki düşünceleri birbirlerine anlatarak yollarına devam ettiler. Kendilerinin tam olarak anlayamıyor gibi göründükleri Mesih'in öğretileri hakkında konuşuyorlardı. En son meydana gelen olaylarla ilgili konuşurlarken İsa onları teselli etmek istedi. Onların çok üzgün olduklarını görmüştü. Duydukları bu derin üzüntüden dolayı şaşkın bir durumda olduklarını biliyordu. Onlar ise kendisini bu derecede alçaltan kişinin İsa olup olmadığını kendilerine sorup duruyorlardı. Bu yüzden artık kendilerini tutamıyorlar ve ağlıyorlardı. Mesih onların kendisine iman ettiklerini ve sevgi duyduklarını biliyordu. Üzüntülerini gidermek ve onları teselli etmek istiyordu. Fakat ilk önce onlara hiç unutamayacakları dersler vermesi gerekiyordu.

İsa onlara "Yolda birbirinizle ne tartışıp duruyorsunuz?" dedi. Üzgün bir halde oldukları yerde durdular. Bunlardan adı Kleyopas olan O'na "Kudüs'te olup da bugünlerde olup bitenlerden hiç haberi olmayan tek yabancı sen misin?" diye sordu. Öğretmenleri ile ilgili olarak duydukları üzüntüden bahsettiler. Onun "Allah'ın ve bütün halkının önünde gerek söz, gerekse yaptığı işlerde güçlü bir peygamber olduğunu" fakat "hahamlar ve din bilginlerinin O'nu, ölüm cezasına çarptırmak için valiye teslim ederek çarmıha gerdirdiklerini" söylediler.Üzgün bir şekilde sözlerine şöyle devam ettiler: "Oysa biz O'nun İsrail'i kurtaracak Kişi olduğuna inanıyorduk. Üstelik bu olaylar olalı üç gün oldu."

Öğrenciler Mesih'in sözlerini hatırlayamamışlar ve meydana gelecek tüm bu olayları O'nun önceden bildirdiğini fark edememişlerdi. O'nun son anlattıklarının, ilk anlattıkları kadar kesin bir şekilde gerçek-leştiğini ve sonunda üçüncü günde dirildiğini fark edemediler. Bunu hatırlamaları gerekirdi. Hahamlar ve din bilginleri bunu unutmadılar. "Ertesi gün, yani hazırlık gününden sonraki gün hahamlar ve din bilginleri Pilatus'un önünde toplanarak: 'Efendimiz, o aldatıcının daha yaşarken 'ben öldükten üç gün sonra dirileceğim' dediğini hatırlıyoruz' dediler." Fakat öğrenciler bu sözleri hatırlamadılar.

İsa onlara "Sizi akılsızlar, peygamberlerin tüm söylediklerine inanmakta ağır davranan kişiler! Mesih'in bu acıları çekmesi, yüceliğine kavuşması için gerekli değil miydi?" dedi.Öğrenciler kendilerine böylesine yakın bir ilgi gösteren, umutlandıran ve ciddi bir şekilde

konuşan bu yabancının kim olabileceğini düşünüyorlardı. İsa'nın ihanete uğramasından sonra ilk defa bu kadar umutlanmışlardı. Kendilerine eşlik eden Kişi'nin yüzüne büyük bir ciddiyetle bakarken, bu sözlerin Mesih'in sözleriyle büyük bir benzerlik gösterdiğini düşündüler. Şaşkınlık içindeydiler; fakat yürekleri sevinç ve umutla doldu.

İsa, Musa'nın ve tüm peygamberlerin yazılarından başlayarak Kutsal Yazı'nın hepsinde kendisi ile ilgili olanları onlara anlattı. Eğer kendisini onlara hemen tanıtmış olsaydı, onların yüreği sevinçle dolacak ve duy-dukları bu büyük sevincin etkisiyle daha fazla bilgi edinmeye istekli olmayacaklardı. Fakat Eski Ahit'in peygamberlerinin Mesih ile ilgili tanıklıklarını bilmeleri ve anlamaları gerekiyordu. Böylece bu onların imanının temeli olacaktı. Mesih onları inandırmak için hiçbir mucize yapmadı. Onlara sadece Kutsal Yazı ile ilgili açıklamalarda bulundu. Öğrenciler Mesih'in ölümüyle tüm umutlarını yitirdiklerini düşünmüşlerdi. Fakat Mesih çarmıhtaki ölümünün, onların imanını güçlendiren en önemli tanıklık olduğunu peygamberleri örnek vererek gösterdi.

İsa öğrencilerine ders verirken, Eski Ahit'teki yazıların kendisinin gönderilmesinin bir kanıtı olması açısından önemim anlattı. Birçok sözde hıristiyan bugün Eski Ahit'i bir yana iterek artık bunun bir anlam taşımadığı iddia eder. Fakat İsa hiçbir şekilde bunu öğretmemiştir. Hatta bir defasında: "Eğer Musa ile peygamberleri dinlemezlerse, ölüler arasından biri dirilse bile ikna olmazlar" demişti.

Adem'den dünyanın sonuna kadar öncüler ve peygamberlerin ağzıyla konuşan Mesih'in bizzat kendisidir. Kurtarıcı Yem Ahit'te olduğu kadar Eski Ahit'te de çok açık görülür. Peygamberlerin geçmişindeki ışık, İsa'nın yaşamını ve Yeni Ahit'in Öğretisini tüm gerçeklik ve güzelliğiyle ortaya çıkartır. Mesih'in gerçekleştirdiği mucizeler tabii ki O'nun ilahiliğinin bir kanıtıdır, fakat Eski Ahit'in peygamberliklerim Yem Ahit m tarihi ile karşılaştırdığımızda O'nun dünyanın Kurtarıcısı olduğunu görmek çok daha büyük bir kanıt teşkil eder.

İsa Eski Ahit'ten peygamberlikler anlatarak insan özdeşliğinde ı Mesih ile ilgili gerçeği öğrencilerine açıkladı. Tahta geçen ve ra ı gücünü elinde bulunduran bir Mesih ile ilgili beklenti öğrencileri yanlış düşüncelere sevk ediyordu. Böyle bir düşünce O'nun en yüce mevkiden en düşük mevkiye gelmesi ile bir tezat teşkil ediyordu. İsa ögrencilerinin her konuda doğru düşüncelere sahip olmalarını istiyordu. Onlar İsa'nın bu acı kaseyi niçin içtiğini anlamalıydılar. Dünya yaratılmadan önce yapılan antlaşmanın yerine getirilmesi için bu zorlu mücadeleye katlanılması gerektiğini onlara gösterdi. Yasa'yı çiğneyen ve günahından vazgeçmeyen herkesin öldüğü gibi Mesih de ölmeliydi. Çekilen tüm bu zorlukların sonunda sonsuz bir zafer kazanılmalıydı. İsa, dünyayı günahtan kurtar-mak için her türlü çabanın gösterilmesi gerektiğini öğrencilerine anlattı. O'na iman edenler de onu yaşadığı gibi yaşamalı ve O'nun çalıştığı gibi çalışmalıydı.

Böylece Mesih Kutsal Yazı'yı anlamaları için öğrencilerin düşüncelerini aydınlattı. Öğrenciler yorgun olmalarına rağmen İsa'nın anlattıklarını dikkatle dinlediler. İsa onlara yaşam ve güvence veren sözler söyledi. Fakat gözleri daha açılmamıştı. İsa, Kudüs'ün yıkılışını onlara

anlatırken O'nu gözyaşları içinde dinlediler. Fakat hala yanlarındaki bu yabancının kim olduğunun farkında değillerdi. Hakkında konuştukları Kişi'nin, kendilerinin yanında yürümekte olan Kişi olduğunu düşünmediler; çünkü Mesih kendisinden, başka biriymiş gibi söz etti. Öğrenciler O'nun, Fısıh a katıldıktan sonra evine dönmekte olanlardan biri olduğunu düşündüler. İsa sarp kayaların üzerinden onlarla birlikte dikkatle geçti ve birlikte dinlendi.

Çok yakında Allah'ın sağ yanında yerini alacak olan ve "Gökte ve yeryüzünde tüm yetki bana verildi" diyen Kişi onlarla dağlık yol boyunca birlikte yürüdü.

Onlar yolculuklarına devam ederken güneş battı ve tarlalarda çalışan işçiler evlerine döndüler. Öğrenciler evlerine girmek üzereyken yanlarındaki Yabancı sanki yolculuğuna devam edecek gibi görünüyordu. Öğrenciler O'ndan daha fazla şey duymak istiyorlardı. O'na "Bizimle kal" dediler.İsa onların bu davetini kabul etmiş gibi görünmüyordu; fakat Neredeyse akşam olacak" diyerek kalması için ısrar ettiler. Böylece İsa onlarla birlikte kalmak üzere içeri girdi.

Eğer öğrenciler bu davetlerinde ısrar etmeselerdi, yanlarındaki yabancının dirilen Mesih olduğunu anlayamayacaklardı. Mesih hiç kimseyi zorlamaz. O, kendisine ihtiyacı olanlarla ilgilenir. Alçakgönüllü kişilerin evlerine konuk olur ve onlara teselli verir. Fakat insanlar bu kutsal konuğu düşünmeyecek kadar ilgisiz davranırsa ve kendileri ile birlikte kalmasını istemezlerse, O yoluna devam edip gider. Bu onlar için çok büyük bir kayıptır. Böylece onlar İsa'yı, birlikte yürüdüğü öğrencilerden daha fazla tanımazlar.

Sade bir akşam yemeği çabucak hazırlandı ve masanın başında oturan konuğun önüne konuldu. O zaman İsa ellerini açtı ve yemeği kutsadı. Öğrenciler irkildi. Konuk tıpkı Öğretmenlerinin yaptığı gibi ellerini açmıştı. O zaman Mesih'in ellerindeki çivilerin izlerini gördüler ve her iki öğrenci de birlikte şöyle haykırdılar: "Bu Rab İsa'dır. O, ölümden dirildi." O'nun ayaklarına kapanmak ve O'na tapınmak için doğruluklarında Isa gözden kayboldu. Daha önce mezarda bedeni cansız yatan Kişi'nin az önce oturduğu yere bakarak şöyle dediler: "Yolda kendisi bizimle konuşurken ve kutsal yazıları bize açıklarken yüreklerimiz nasıl sevinçle çarpıyordu!"

Öğrenciler duydukları büyük sevinçten dolayı adeta yerlerinde duramıyorlardı. Açlıkları ve yorgunlukları dinmişti. Yemeklerini yemeden, bu harikulade haberi diğer öğrencilere iletmek için geldikleri yoldan geri dönerek Kudüs'e doğru yola çıktılar. Yolun bazı Bölüm leri güvenli değildi; fakat sarp yerlerden tırmanarak kayaların üzerinden geçtiler. Kendileri ile birlikte yürüyen Kişi'nin koruması altında olduklarını bilmiyorlardı. Ellerindeki bastonlarla daha hızlı ilerlemeye çaba gösteriyorlardı. Hızlı adımlarla ilerlerken bazen yollarını kaybediyorlar; fakat tekrar buluyorlardı. Bazen koşarak bazen tökezleyerek yollarına devam ederlerken görünmez yoldaş yol boyunca onların yanındaydı.

Gecenin karanlığı çökmüştür; fakat Doğruluğun Güneşi onları aydınlatmaktadır. Onların yüreği sevinç içindedir. Kendilerini sanki yeniden doğmuş gibi hissetmektedirler. Artık Mesih için yas tutmazlar. Çünkü O, yaşayan bir Kurtarıcı'dır. Mesih'in dirildiğini defalarca kez tekrarlarlar. Üzgün olanlara bu mesajı götürmektedirler. Emayus'a yaptıkları o harika yolculuğu

onlara anlatmalıdırlar. Yolda kendilerine kimin eşlik ettiğini anlatmalıdırlar. Böylece tüm zamanlar ve sonsuzluk içinde insanlık ailesine verilmiş olan en yüce mesajı taşımaktadırlar.

Bu Bölüm Luka 24:13-33'e dayanmaktadır.

BÖLÜM 84. "SIZE ESENLIK OLSUN!"

Bu iki öğrenci Kudüs'e vardıklarında dini bayramlarda açık olan doğu kapısından şehre girdiler. Evler sessiz ve karanlıktı; fakat öğrenciler ay ışığında dar caddelerden geçerek yollarına devam ettiler. İsa'nın ölümünden bir gece önce kaldığı eve gittiler. Kardeşlerini burada bulacaklarını bilirler. Vakit geç olmasına rağmen, Rab'bin bedeni ile ilgili bir haber almadan öğrencilerin uyumayacaklarını bilirler. Evin kapısının sıkı bir şekilde kilitli olduğunu görürler. Kapıyı çalarlar; fakat bir cevap alamazlar. Herkes sessizce beklemektedir. Kendilerinin isimlerini söyledikten sonra kapı yavaşça açılır ve görünmeyen diğer bir Kişi de onlarla birlikte içeri girer. Daha sonra muhbirlerden korunmak için kapı yine sıkıca kilitlenir.

Haberi ilettiklerinde diğer öğrencilerin yüreği sevinçle dolar. Odada toplananlar övgüler ve şükürler sunarak "Rab gerçekten dirildi, Simun'a görünmüş!" diyorlardı. Daha sonra bu iki öğrenci yolculukları sırasında İsa ile nasıl karşılaştıklarını anlatırlar. Onlar sözlerini bitirdiklerinde diğer öğrencilerden bazıları bunun inanılamayacak kadar iyi bir haber olduğunu söyler. Birdenbire önlerinde bir Kişi belirir. Tüm gözler bu Yabancı ya çevrilir. Hiç kimse kapıyı çalmamıştır ve içeri girmek için seslenmemiştir. Hiçbir ayak sesi duyulmamıştır. Öğrenciler buna bir anlam veremez ve bir an için korkuya kapılırlar. Fakat öğretmenlerinin sesini hemen tanırlar. İsa onlara "Sizlere esenlik olsun" der.

Öğrenciler ürktüler ve bir hayalet gördüklerini sanarak korkuya kapıldılar. İsa onlara "Neden telaşlanıyorsunuz? İçinizde neden böyle kuşkular doğuyor? Ellerime, ayaklarıma bakın; işte Ben'im. Bana dokunun da görün. Bir hayalette et ve kemik olmaz; fakat görüyorsunuz, bende var" dedi. Bunu söyledikten sonra onlara ellerini ve ayaklarını gösterdi."

İsa'nın ellerine ve ayaklarına baktıklarında çivilerin izlerini gördüler. O'nun başka hiç kimseye benzemeyen sesini hemen tanıdılar. İsa, sevinçten hala inanamayan ve şaşkınlık içinde olan öğrencilerine "Yiyecek bir şey var mı?" diye sordu. Kendisine bir parça kızarmış balık verdiler. Isa onu aldı ve onların gözleri önünde yedi. Bunun üzerine öğretmenlerinin kendilerinin yanında olduğunu gören öğrencilerin yürekleri sevinçle doldu. İnançsızlığın yerini iman ve sevinç aldı. Sözlerle ifade edilemeyen duygularla dirilen Kurtarıcı'larını tanıdılar.

İsa'nın doğumunda kutsal bir melek yeryüzüne ve dünyaya esenlik dilemişti; ve şimdi dirilişinden sonra öğrencilerine ilk göründüğünde Kurtarıcı onlara şu kutsal sözlerle seslendi: "Sizlere esenlik olsun!" İsa yüreği sıkıntı dolu olan herkese esenlik dilemeye hazırdır. Yüreğimizin kapısını açmamızı ve bizimle kalmasını istememizi bekler. "İşte kapıda durmuş kapıyı çalıyorum. Eğer biri sesimi duyar ve kapıyı açarsa, onun yanma gireceğim. Ben onunla ve o da benimle birlikte yemek yiyece-ğiz."

İsa'nın dirilişi kendisine iman eden herkesin dirilişini simgeliyordu. Öğrencileri İsa'nın yüzünü, davranışlarını ve konuşmasını çok iyi tanıyorlardı. İsa'nın ölümden dirildiği gibi O'na iman edenler de aynı şekilde dirileceklerdir. Öğrencilerin İsa'yı tanıdığı gibi biz de dostlarımızı tanıyacağız. Yeryüzündeki yaşamlarında hasta, sakat veya görünümleri bozulmuş olabilir. Fakat

tamamen sağlıklı bir şekilde dirileceklerdir. Çünkü kimlikleri kaybolmayacaktır. "Ama o zaman, bilindiğim gibi tam bileceğim" İsa'nın ilahi yüzünden parıldayan ışıkla sevdiğimiz kimselerin yüzlerini tanıyacağız.

İsa öğrencilerle bir araya geldiğinde kendisinin ölümünden önce öğrencilerine söylediği sözleri hatırlattı. İsa bu sözlerinde Musa'nın yasasında, diğer peygamberlerde ve Mezmurlar'da kendisi ile ilgili olarak yazılan her şeyin yerine gelmesinin gerektiğini belirtmişti. "Bundan sonra kutsal yazıyı anlayabilmeleri için onların zihinlerini açtı. Onlara dedi ki: 'Mesih acı çekecek ve üçüncü günde ölümden dirilecektir. Günahların bağışlanması için tövbe çağrısı da Kudüs'ten başlayıp tüm uluslara O'nun adıyla duyurulacaktır. Sizler bu olayların tanıklarısınız."

Öğrenciler yerine getirmeleri gereken görevin öneminin farkına varmaya başladılar. Mesih'in, kendilerine emanet ettiği harikulade gerçeği tüm dünyaya duyuracaklardı. O'nun yaşadıkları, ölümü ve dirilişi, bu olayları işaret eden peygamberlikler, Allah'ın Yasası'nın kutsallığı, kurtuluş planının sırları ve İsa'nın günahları affetme gücü - öğrenciler tüm bu tecrübelere bizzat tanıklık etmişlerdi ve bunları dünyaya duyuracaklardı. Esenlik müjdesinin ve kurtuluşun, Kurtarıcı'nın gücü ve tövbe sayesinde mümkün olduğunu insanlığa duyuracaklardı.

"Bunları söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek 'Kutsal Ruh'u alın!' dedi. Kimin günahlarını bağışlarsanız bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız bağışlanmamış kalır." Kutsal Ruh öğrencilere tam olarak görünmemişti; çünkü Mesih henüz yüceltilmemişti. Mesih göğe yükselinceye dek Kutsal Ruh u tam olarak almamışlardı. Öğrenciler kendilerine Kutsal Ruh verilmeden Müjde'yi dünyaya duyuramazlardı. Artık Kutsal Ruh onlara özel bir amaç için verilmişti. Öğrenciler görevlerini yerine getirmeye başlamadan önce Mesih onların üzerine önce kendi ruhunu üfledi. Böylece Mesih onlara en kutsal yeteneği veriyordu ve Kutsal Ruh olmadan bu görevin yerine getirilemeyeceğini anlamalarını istiyordu.

Kutsal Ruh, dini yaşamın ruhtaki nefesidir. İlahi Ruh ile donatılmak demek onu Mesih'in yaşamı ile doldurmak demektir. Ruh insana Mesih'in özellikleri ile dolar. Sadece Allah tarafından bu şekilde yönlendirilenler, Kutsal Ruh'u yüreğinde hissedenler ve Mesih'in yaşamını kendi yaşamında gösterenler imanlı topluluğunun yetkilileri olarak hizmet edebilirler.

"Kimin günahlarını bağışlarsanız bağışlanmış olur; kimin günahlarını bağışlamazsanız bağışlanmamış kalır." Mesih bu sözleri ile hiç kimsenin bir başkasını yargılama hakkı olmadığını belirtiyor. İsa Zeytin Dağı üzerinde yaptığı konuşmada dinleyicilerine bu alışkanlığı bırakmalarını söylemişti, zira yargılamak sadece Allah'a özgü bir haktır. Fakat imanlı topluluğu bir organizasyon olarak Rab'den her bireyin üzerine düşen görevi yapmak zorunda olduğu bir sorumluluk almıştır. Günaha düşenlere karşı imanlı topluluğu uyarmak, doğruyu öğretmek ve mümkünse düzeltmek durumundadır. Rab, "İnsanları tam bir sabırla eğiterek uyar, eğit ve isteklendir." demiştir. Haksızlık karşısında dürüst ol; tehlikede olan her ruhu uyar; kimseye aldatılması için izin verme; her günahı tek tek isimleriyle belirle; Allah in yalan, Sebt Günü kuralına uymamak, hırsızlık yapmak, Allah'tan uzaklaşmak ve diğer günahlar hakkındaki sözle-

rini ilet. “Böyle davrananlar Allah’ın Egemenliği’ni miras alamayacaklardır.Eğer onlar günah işlemeye ısrarla devam ederlerse onlara Kutsal Yazı’dan okuyarak bildirdiğin gökyüzünde Tanrı’nın hükmünü alacaklardır. Günahı seçerek Mesih’i reddetmiş olurlar. İmanlılar onların yaptıkları bu kötü işleri onaylamadıklarını açıkça göstermelidirler, yoksa kendileri de Rab’bi reddetmiş olurlar. İmanlılar tıpkı Rab’bin yaptığı şekilde günahı yargılamalıdırlar. Yasaklarını çiğneyenler ile tıpkı Allah’ın önerdiği gibi davranmalıdırlar. Mesih’e iman edenlerin otoritesini reddeden, Mesih’in kendi otoritesini de reddetmiş olur.

Fakat bu işin daha olumlu bir tarafı da vardır. “Kimin günahlarını bağışlarsanız bağışlanmış olur;” Bu düşünce sürekli ön planda tutulmalı yanlış yolda yürüyenleri Mesih’in yoluna doğru çevirmeliyiz. Çobanlar Rab’bin otlağındaki sürülere sevgiyle ilgi göstermelidirler. Yolunu kaybetmiş olanlara Kurtarıcı’nın sevgisini ve merhametini iletmeli, günahkarın, tövbe edip bağışlama gücüne sahip olan Kişi’ye iman etmesini sağlamalıyız. Onların, Allah’ın sözünün yetkisini kabul ederek şöyle haykırmalarını sağlamalıyız: “Fakat günahlarımızı itiraf edersek, güvenilir ve adil olan Allah günahlarımızı bağışlayıp bizi her türlü kötülükten arındıracaktır.” Tövbe eden herkes şu güvenceyi alır: “Bize yine acıyacaksın. Çiğneyeceksin suçlarımızı ayak altında. Bütün günahlarımızı denizin dibine atacaksın.”

.İmanlılar, günahkarın tövbesini şükran dolu bir kalple karşılamalı- dırlar. Tövbe eden kişi inançsızlığın karanlığından kurtulup, imanın ve dürüstlüğün ışığına kavuşacak ve titreyen eli Mesih’in sevgi dolu eli ile birleştirilecektir. Böyle bir tövbe gökyüzünde de iyi karşılanacaktır. Böylelikle imanlılar tövbe eden kişinin günahlarının bağışlanması için kendilerinin üzerlerine düşen görevi yerine getirirler. Fakat günahların affı sadece Mesih aracılığıyla mümkündür. Hiçbir insan ruhu ya da ruhani bir topluluk günahtan arındırma yetkisine ve gücüne sahip değildir. İsa, iman edenin günahlarının affedileceğini tüm uluslara kendi adına bildirmeleri için öğrencilerini görevlendirmişti; fakat öğrenciler kendi başlarına en ufak bir günahı bile affetme yetkisine sahip değildiler. Sadece İsa’nın ismi şifadır, “Bu göğün altında insanlara bağışlanmış, bizi kurtarabilecek başka hiçbir ad yoktur.”

İsa öğrencilerine ilk olarak üst kattaki odada göründüğünde Tomas onlarla birlikte değildi. Mesih’in dirildiğini başkalarından duymuştu; fakat buna rağmen yüreği büyük bir sıkıntı ve inançsızlıkla dolmuştu. Diğer öğrencileri, dirilen Kurtarıcı ile ilgili muhteşem olayları anlatırken dinlediğinde bu onu daha derin bir şüphe duygusu içine itti. Eğer İsa gerçekten ölümden dirildiyse, Tomas’ın dünyevi bir krallıkla ilgili beklentisi de boşa çıkmış olacaktı. Ayrıca Mesih’in, kendisi dışında diğer tüm öğrencilere görünmüş olması onun gururunu incitmişti. Tomas bu yüzden Mesih’in dirildiğiyle ilgili duyduklarına inanmamaya karar verdi ve kardeşlerinin umuduna ve inancına rağmen, gururu yüzünden bir haftalık bir süreyi boş yere harcadı.

Bu süre içinde kendi kendine hep şöyle dedi: “Onun ellerinde çivilerin izlerini görmedikçe, çivilerin izine parmağımla dokunmadıkça ve elime böğrüne sokmadıkça inanmam.” Tomas diğer öğrencilerin gözleriyle görmek veya tanıklıklarına inanmak istemiyordu. Rab’bini tüm

kalbiyle seviyordu; fakat inançsızlığın ve kıskançlığın yüreğini ve düşüncelerini tamamen esir almasına göz yumdu.

Tomas hariç diğer öğrencilerden bazıları kendilerine geçici bir barınma sağlayan bu evde akşamları bir araya geliyorlardı. Tomas bir akşam onların yanına gitmeye karar verdi. İnançsızlığına rağmen anlatılanların belki de doğru olabileceğini düşünüyordu. Öğrenciler akşam yemeği yerken bir yandan da Mesih'in peygamberliklerde kendilerine gösterdiği kanıtlardan söz ediyorlardı. Birden "Bulundukları yerin kapılan kapalıyken İsa geldi. Ortalarında durup onlara "size esenlik olsun" dedi.

Sonra Tomas'a dönerek: "Parmağını uzat, ellerime bak elini uzat böğrüme koy. İmansız olma, imanlı ol!" dedi. İsa bu sözleriyle Tomas'ın aklından geçenleri okuduğunu açıkça gösterdi. Yüreği şüphe dolu olan bu öğrenci diğer öğrencilerin hiçbirinin İsa'yı bir hafta boyunca görmediklerini biliyordu. Bu yüzden kendisinin inançsızlığı hakkında onların İsa'ya bir şey söylemiş olmaları imkansızdı. Önünde duran Kişi'nin kendisinin Rab'bi olduğunu tanıdı ve artık başka bir kanıta ihtiyacı olmadığını anladı. Sevinçle İsa'nın ayaklarına kapanarak "Rab'bim ve Allah'ım!" diye haykırdı.

İsa, Tomas'ın kendisini tanımasını kabul etti; fakat inançsızlığından dolayı O'nu kırmamaya özen göstererek kınadı. "Beni gördüğün için mi iman ettin? Görmeden iman edenlere ne mutlu!" dedi. Tomas diğer öğrencilerin tanıklıklarına inanmış olsaydı bu, İsa'yı daha çok sevindirirdi. Eğer yeryüzündeki herkes Tomas gibi davransaydı, hiç kimse kurtuluşa inanmazdı; çünkü Mesih'i kabul eden herkes başkalarının tanıklıklarına inanmalıdır.

Şüpheye eğilim gösteren birçok kimse Tomas'a anlatılan tanıklık eğer kendilerine de anlatılmış olsa mutlaka inanacaklarını söyleyerek, yüreklerindeki şüpheye mazeret bulmaya çalışırlar. Aslında bu tanıklıktan çok daha fazlasına sahip olduklarının farkında değildirler. Tomas gibi düşünceleri şüphe ile körelen kişiler inançsızlık batağına her gün biraz daha fazla batacaklardır. Olayları sürekli olumsuz yönleri ile görmeye çalışan ve her şeyden şikayetçi olmayı alışkanlık haline getirenler sonunda ne yaptıklarını bilemez hale gelirler. Ektikleri şüphe tohumlarının ürününü alırlar. İman ve güvene en fazla ihtiyaç duydukları an kendilerinde umut edecek ve inanacak gücü bulamazlar.

İsa, Tomas'a karşı davranışında kendisine iman edenlere önemli bir ders vermiştir. İmanı zayıf ve yüreği şüphe dolu olanlara karşı nasıl davranmamız gerektiğini açıkça göstermiştir. İsa Tomas'ı gücendirmemiş ve onunla tartışmaya da girmemiştir. Yüreği şüpheyle dolu bu öğrencisine kendisini açıkça göstermiştir. Tomas hangi şartlar altında inanmak istediğini akla yatkın olmayan bir şekilde göstermek istemiş, fakat İsa sonsuz sevgisi ve şefkati tüm engelleri yıkmıştır. Tartışma yoluyla inançsızlığın üstesinden gelmek mümkün değildir. Tartışma sadece kendini haklı çıkarma ve yeni mazeretlerin bulunmasına yol açar. İsa çarmıha gerilen Kurtarıcı olarak sonsuz sevgi ve şefkatiyle açıkça görülecek ve birçok kişi Tomas'ın şu sözlerini tekrarlayacaktır: "Rab'bim ve Allah'ım!"

Bu Bölüm Luka 24:33-48 ve Yuhanna 20:19-29'a dayanmaktadır.

BÖLÜM 85. YENIDEN GÖL KIYISINDA

İsa öğrencileri ile Celile'de bir araya gelmeye karar vermişti ve Fısıh'tan hemen sonra yola çıktılar. Fısıh boyunca Kudüs'te olmasalardı bu onların sanki Fısıh'a ilgi göstermiyorlarmış gibi yanlış bir izlenim oluşmasına yol açabilirdi. Bu yüzden Fısıh'ın sona ermesine dek beklediler ve Kurtarıcı ile bir araya gelmek için sevinç içinde evlerine döndüler.

Öğrencilerin yedisi bu grubun içindeydi. Üzerlerinde mütevazı balıkçı giysileri vardı. Onlar yeryüzünde zengin kimseler değildiler; fakat Allah'ın nazarında kutsal kişiler olarak kendilerine en yüksek mevkiyi veren gerçeği biliyor ve uyguluyorlardı. Peygamberlerin okullarında eğitim görmemişlerdi; fakat üç yıl boyunca dünyanın tanıdığı en yüce Öğretmen tarafından eğitilmişlerdi. Kurtarıcı'nın eğitimi altında seçkin, bilgili, özlü ve insanları gerçeğin bilgisine kavuşturan elçiler olmuşlardı.

İsa, hizmetinin büyük bir Bölüm ünü Celile gölü kıyısında yerine getirmişti. Öğrenciler ıssız bir yere çekildiklerinde sürekli Mesih'i ve O'nun gerçekleştirdiği mucizeleri düşünüyorlardı. Bu gölün üzerinde fırtınaya yakalanıp büyük bir korku içine düştüklerinde İsa suların üzerinde yürüyerek onları kurtarmıştı. İsa'nın tek bir sözü ile fırtına dinmişti. Birkaç parça ekmek ve balıkla on bin kişinin doyurulduğu kıyı buradan görünüyordu. O'nun birçok mucize gerçekleştirdiği Kefernahum da buraya çok uzak değildi. Öğrenciler şimdi göle doğru baktıklarında Kurtarıcı'nın burada söylediği sözleri ve gerçekleştirdiği mucizeleri hatırladılar.

Öğrenciler o akşam neşe içindeydiler ve Petrus göle açılıp balık tutmayı önerdi. Diğer öğrenciler de Petrus'un bu önerisini kabul ettiler. Yiyeceğe ve giysiye ihtiyaçları vardı. Bu yüzden çok balık tutmayı umuyorlardı. Göle açıldılar; fakat hiç balık tutamadılar. Bütün gece boyunca çaba gösterdiler; fakat bir sonuç alamadılar. Saatler boyunca çalışmaktan yorgun düşen öğrenciler o an yanlarında olmayan Öğretmenleri hakkında konuştular ve O'nun, gölün kıyısında söylediği sözleri ve gerçekleştirdiği mucizeleri hatırladılar. Öğrencilerin gelecekleri hakkındaki düşünceleri ve kaygıları onları mutsuz ediyordu.

Bütün bu zaman boyunca kendilerini izleyen görünmez bir Gözlemci vardı. Sonunda sabahın ilk ışıkları göründü. Kayık kıyıya çok yaklaşmıştı ve öğrenciler sahilde duran birini gördüler. İsa "Çocuklar balığınız yok mu?" diye sordu. "Yok!" diye cevap verdiler. İsa "Ağı kayığın sağ yanına atın, tutarsınız"dedi. Bunun üzerine ağı attılar. O kadar çok balık tuttular ki, ağı çekemez oldular. Yuhanna bu yabancının kim olduğunu anladı ve Petrus'a "Bu Rab'dir" dedi.Petrus O'nun Rab olduğunu duyunca hemen göle atladı ve yüzerek Rab'bin yanma geldi. Diğer öğrenciler balık dolu ağı çekerek kayıkla geldiler. "Karaya çıkınca orada yanan bir kömür ateşi, ateşin üzerinde balık ve ekmek gördüler."

Öğrenciler ateşi ve yiyecekleri görünce şaşırdılar ve bunların nereden geldiklerini sormayı unuttular. İsa onlara "Şimdi tuttuğunuz balıklardan getirin!" dedi.O zaman Petrus daha önce bıraktığı ağı yeniden kavradı ve kıyıya çekmek için kardeşlerine yardım etti. Tüm işi ve hazırlıkları bittiğinde İsa onları yemeğe çağırdı. Ekmeği aldı ve bölüp onlara verdi. Böylece

yedi öğrencinin hepsi de O'nu tanıdı. İsa'nın beş bin kişiyi doyurmak için gerçekleştirdiği mucizeyi hatırladılar, fakat tuhaf bir çekingenlik içinde dirilen Kurtarıcı'larına bakıyorlardı.

İsa'nın, göl kıyısında kendisini izlemelerini buyurduğunu çok iyi hatırlıyorlardı. O'nun buyruğu üzerine ağlarını suya bırakıp o kadar çok balığı nasıl yakaladıklarını hatırladılar. Daha sonra İsa onlara kayıklarını bırakıp kendisini izlemelerini buyurmuştu ve onları insan balıkçısı yapacağını vaad etmişti. İsa onların bu olayı hatırlamaları için şimdi bu mucizeyi gerçekleştirmişti. Bu mucize Allah'ın öğrencilere yeni görevler vereceğini temsil etmekteydi. Bu, Öğretmenlerinin ölümünün, kendilerinin üzerlerine düşen görevi yerine getirmeleri için taşıdıkları sorumluluğu azaltmadığını gösterdi.

Öğrencilerinin yanında artık şahsen bulunmayacak olmasına ve öğrencilerinin eski mesleklerini bırakmış olmalarına rağmen Kurtarıcı onları gözetmeye ve korumaya devam edecekti. Öğrenciler O'nun buyurduğu görevi yerine getirdikleri sürece İsa, onların ihtiyaçlarını karşılayacaktı. İsa'nın, öğrencilerinin ağı kayığın sağ yanma atmalarını buyurmasının özel bir sebebi vardı. İsa kıyının o tarafında duruyordu. Bu imanın tarafıydı. Öğrenciler, insani çabalarını İsa'nın ilahi gücüyle bütünleştirip O'nunla birlikte çalıştıkları takdirde asla başarısız olmayacaklardı.

Mesih özellikle Petrus'u ilgilendiren bir ders daha vermek istiyordu. Petrus'un, Rab'bini inkar etmesi, kendisinin daha önce O'na sadık olduğuna dair ileri sürdüğü iddialarına tamamen ters düşüyordu. Petrus bu hareketiyle İsa'nın onurunu kırmış ve diğer öğrencilerin kendisine duy-dukları güveni zedelemişti. Öğrenciler kendilerinin arasında onun eski konumunu almasına izin verilmeyeceğini düşünüyorlardı. Petrus'un kendisi de artık eski konumuna erişemeyeceğini düşünüyordu. Elçilik görevini sürdürmesi için çağrılmadan önce pişman olduğunu diğer öğrencilerin önünde açıkça belirtmeliydi. Bunu yapmadığı takdirde pişman olmuş bile olsa, Mesih için çalışan biri olarak kendisine duyulan güvenin yok olmasına neden olabilirdi. Kurtarıcı, kardeşlerinin güvenini tekrar kazanabilmesi için ona fırsat verdi ve İsa Mesih'in getirdiği Müjde'ye leke düşürmemek için bu utanç verici davranışı bertaraf etti.

Mesih'in yolundan giden herkes bundan bir ders almalıdır. Müjde kötülükle asla bağdaşmaz ve günaha kesinlikle mazeret bulmaz. Gizli günahlar Allah'ın önünde gizli bir şekilde itiraf edilebilir; açıkça işlenen günahlar ise açıkça itiraf edilmelidir. Öğrenciler günah işlediklerinde Mesih'in kınamasıyla karşılaşırlar. Bu, Şeytan'ı sevindirir ve imanı zayıf olanların onun tuzağına düşmesine yol açar. Öğrenci pişman olduğunu açıkça belirterek, gücü yettiğince bu utancı bertaraf etmelidir.

İsa, öğrencileri ile birlikte göl kıyısında yemek yerken Petrus'a "Yuhanna oğlu Simun, beni bunlardan daha çok seviyor musun?" diye sordu. Petrus bir zamanlar İsa'ya şöyle demişti: "Herkes senden ötürü sendeleyip düşse de, ben asla düşmem." Petrus şimdi daha iyi bir kararlılıkla "Evet Rab, seni sevdiğimi bilirsin" dedi.Petrus'un bu kararı, Rab'bini diğer kardeşlerinden daha fazla sevdiğini bildiren bir açıklama değildi. Hatta O'na bağlılığı konusunda söylediği sözler kendi düşüncelerini ifade etmiyordu. Yüreğinden geçeni okuyabilen

Kişi'nin, kendisinin dürüstlüğü hakkında yargıda bulunmasını bekledi ve "Seni sevdiğimi bilirsin" dedi. İsa da ona "Koyunlarımı güt!" diye buyurdu.

İsa Petrus'u sınamak için yeniden: "Yuhanna oğlu Simun, beni seviyor musun?" diye sordu.Bu kez kardeşlerinden daha çok sevip sevmediğini sormadı. Fakat ikinci cevap da tıpkı ilki gibiydi: "Evet Rab, seni sevdiğimi bilirsin." Bunu üzerine İsa ona "Koyunlarımı güt!" dedi. Kurtarıcı Petrus'a, kendisini sevip sevmediğini bir kez daha sorunca Petrus buna üzüldü. Rab'binin, kendisinin sevgisinden şüphe ettiğini düşündü. Rab'binin, kendisine karşı şüphe duyması için bir belirli bir sebep olduğunu biliyordu ve acı dolu yüreğiyle şöyle dedi: "Sen her şeyi bilirsin. Seni sevdiğimi de bilirsin" dedi.İsa ona tekrar şöyle dedi: "Koyunlarımı güt."

Petrus, Rab'bini üç inkar etmişti ve İsa onun sevgisini ve bağlılığını sınamak için ona üç kez kendisini sevip sevmediğini sordu. Böylelikle yinelenen bu soru onun kalbini tam hedefinden delen bir ok gibi etkilemişti. İsa Petrus'un derin bir pişmanlık duyduğunu ve kibirli öğrencisinin artık mütevazı olduğunu diğer tüm öğrencilerin önünde açıkça gösterdi. Petrus cüretkar ve heyecanlı bir kişilik yapısına sahipti. Şeytan Petrus'u kandırmak için onun bu özelliklerinden faydalandı. Petrus kendisini inkar etmeden kısa bir süre önce İsa ona şöyle demişti: "Simun, Simun, Şeytan sizleri buğday gibi kalburdan geçirmek için izin almıştır; fakat imanını yitirmeyesin diye senin için dua ettim. Geri döndüğün zaman kardeşlerini güçlendir." İşte o an gelmişti ve Petrus'un karakterindeki değişiklik herkes tarafından açıkça görülüyordu. Rab'bin etkili ve sınayıcı soruları artık cüretkar ve kendinden emin bir yanıt getirmemişti. Petrus, mütevazı tavrı ve pişmanlığı ile sürünün başındaki çoban olabilmek için şimdi her zamankinden daha iyi hazırlanmıştı.

İsa, Petrus elçilik görevini sürdüreceği zaman ona ilk olarak verdiği görev koyunları gütmesiydi. Bu, Petrus'un çok iyi bilmediği bir işti. Bu iş büyük bir duyarlılık ve ihtimam, sabır ve dayanıklılık gerektiriyordu. İsa'nın koyunları gütmek olarak belirttiği bu görev, imanı yeni olanların imanlarını güçlendirmeyi, bilgisizleri eğitmeyi, onlara Kutsal Yazı'yı tanıtmayı ve onları Mesih'in hizmetinde yararlı olmaları için eğitmeyi kapsıyordu. Petrus o ana dek bu görevi yapabilecek ve onun önemini kavrayabilecek durumda bile değildi. Buna rağmen İsa, onun bu görevi yerine getirmesini uygun bulmuştu. Yaşadığı acılar ve duyduğu pişmanlık Petrus'u bu göreve hazırladı.

Petrus, İsa'yı inkar etmeden önce düşüncesizce hareket eden ve aklına geleni hemen söyleyen biriydi. Daha ne söyleyeceğine karar vermeden sürekli başkalarının sözlerini düzeltmeye ve kendi fikrini açıklamaya çalışırdı. Fakat Petrus artık çok değişmişti. O eski heyecanını yitirmedi fakat İsa'nın lütfu onun şevkini doğru yola getirmişti. Artık aceleci, ateşli, kendine çok fazla güvenen ve kibirli değil, bilakis son derece ağırbaşlı, kendisine hakim olabilen ve anlayışlı biri olmuştu. Artık Mesih'in sürü-sündeki koyunları ve kuzuları güdebilirdi.

Diğer öğrencilerle birlikte Petrus da İsa'nın, kendisine sabırla davranmasından ders almalıydı. İsa, günahkara sabır, şefkat ve affedici sevgi göstermeyi onlara öğretti. Petrus İsa'yı

inkar etmesine rağmen, İsa'nın ona duyduğu sevgi asla azalmadı. Çobanın yardımcısı da kendi sürüsüne böylesine büyük bir sevgi ve ilgi göstermeliydi. Petrus kendi zayıflığını ve bir zamanlar düştüğü hatayı hatırlayıp Mesih'in, kendisine gösterdiği büyük sevgi ve ilgiyi bu kez kendi sürüsüne göstermeliydi.

Mesih'in sorduğu soru çok önemliydi. Mesih, öğrenciliğin ve kendisi ile birlikte çalışmanın tek şartı olan soruyu sordu. "Beni seviyor musun? dedi. Bu çok önemli bir sınamaydı. Petrus her türlü özelliğe sahip olmasına rağmen, Mesih'e sevgi duymadıkça O'nun sürüsünü güdecek sadık bir çoban olamazdı. Bilgili olmak, iyi huyluluk, ağırbaşlılık, minnettarlık ve azim iyi bir işin yerine getirilmesi için en gerekli şartlardır; fakat yüreğinde Mesih'e yer açmayan O'na iman edenlere asla faydalı olamaz.

İsa, Petrus ile birlikte yürüdü; çünkü sadece ona söylemek istediği bir şey vardı. İsa kendisinin ölümünden önce ona şöyle demişti: "Gideceğim yere şimdi ardımdan gelemezsin, ama sonradan geleceksin." Petrus, "Rab, neden şimdi ardından gelemem? Ben senin için canımı veririm" diye cevap vermişti.Bunu söylediğinde Rab'bin onun önünde hangi iyi veya kötü yollardan gideceğini bilmiyordu. Petrus bu sınanmasında başarısız olmuştu; fakat İsa'ya duyduğu sevgisini kanıtlaması için kendisine bir fırsat daha verilecekti. İmanı son kez sınanacağı zaman güçlü olması için Kurtarıcı ona gelecekle ilgili açıklamalarda bulundu. İmanlılara faydalı bir yaşam sürdükten sonra gerçekten Rab'bin yolunda ilerleyeceğini ona söyledi. "Gençliğinde kendi kuşağını kendin bağlar ve istediğin yere gidersin. Ama yaşlanınca ellerini uzatacaksın, başkası seni bağlayacak ve seni istemediğin bir yere götürecek. Bunu, Allah'ı ne tür bir ölümle yücelteceğini bildirmek için söyledi."

İsa böylece Petrus'a kendisinin ölümünden söz etti. Hatta ellerinin çarmıha uzandığını bile belirtti ve öğrencisine tekrar "Ardımdan gel!" dedi. İsa'nın bu anlattıkları Petrus'un cesaretini kırmadı. Rab'binin uğruna ölmeye hazır olduğunu hissediyordu.

Petrus, İsa'yı diğer birçok kimse gibi sadece bedenen tanımıştı. Fakat artık bununla sınırlı kalmayacaktı. Daha önce İsa'yı insan özdeşliğindeki haliyle tanıyordu. Daha önce O'nu bir insan, gökyüzünden gönderilen bir öğretmen olarak sevmişti; fakat şimdi O'nu Allah olarak seviyordu. Gittikçe artan bir biçimde artık İsa'nın "herşeyde herşey" olduğunu anladı. Şimdi Rab'bin fedakarlık dolu hizmetini paylaşmaya hazırdı. Sonunda çarmıha gerildiğinde kendi isteği üzerine başı aşağıda olacak şekilde asıldı. Rab'bi gibi ölmenin çok yüce bir onur olduğunu düşünüyordu.

İsa'nın Petrus'a söylediği şu sözler "Ardımdan gel!" çok önemliydi. İsa, sadece ölümü için değil, yaşamındaki her anı için bu dersi verdi. Petrus o zamana dek bağımsız hareket etmeye eğilimli bir kişiydi. Allah'ın planının gerçekleşmesini beklemek yerine kendisi plan yapmaya çalışmıştı. Fakat Rab'bin önünden gitmek ona hiçbir şey kazandıramazdı. İsa, ona "Ardımdan gel!" demişti. "Benim önümden gitme! Yoksa Şey- tan'ın orduları ile tek başına karşılaşırsın. Sen benim ardımdan gelmelisin ki, düşmana yenik düşmeyesin."

Petrus, İsa ile birlikte yürürken Yuhanna'nın da kendilerinin ardından geldiğini gördü. "Rab, ya bu ne olacak?" diye sordu. "Ben gelinceye dek onun yaşamasını istiyorsam, bundan sana ne? Benim ardımdan gel!" dedi. Petrus, bilmesi gereken şeyleri Rab'binin kendisine açıkladığını düşünmeliydi. Başkalarına verilmiş görevler hakkında gerek-siz yere kaygıya düşmeden İsa'nın ardından gitmek imanlının görevidir. İsa Yuhanna ile ilgili olarak "Ben gelinceye dek onun yaşamasını istiyorsam" derken bu öğrencinin kendisinin ikinci gelişine dek yaşayacağı güvencesini vermedi. Sadece kendisinin sınırsız gücünü açıkça belirtti ve eğer böyle olmasını istese bile, bunun Petrus'un işini hiçbir şekilde etkilemeyeceğini işaret etti. Yuhanna ve Petrus'un gelecekleri Mesih'in elindeydi. Onların her ikisi de Mesih'in yolundan gitmeli ve O'na bağlı kalmalıydılar.

Günümüzde Petrus gibi davranan birçok kişi vardır! Başkalarının işlerine karışırlar ve onların görevlerini merak ederler. Böylece kendi görevlerini ihmal etme riski altına girerler. Bizim görevimiz Mesih'e bakmak ve O'nun yolundan gitmektir. Başkalarının yaşamlarında ve karakterlerinde sadece hatalar ve eksiklikler buluruz. İnsanlığın pek çok zaafları vardır. Fakat Mesih'te mükemmelliğe ulaşırız. O'nun ardından gittiğimizde değişime uğrarız.

Yuhanna çok uzun yaşadı. Dünyanın uğradığı en son yıkımı simgeleyen kutsal tapınağın yıkılışına ve Kudüs'ün harap edilmesine tanık oldu. Yuhanna yaşamının son günlerine dek Rab'binin yolundan ayrılmadı. İmanlı topluluklarına şu mesajı verdi: "Sevgili kardeşlerim, birbirimizi sevelim. Çünkü sevgi Allah'tandır... ve sevgide yaşayan Tanrı'da yaşar, Tanrı da onda yaşar."

Petrus elçilik görevine devam etmesi için Mesih tarafından tekrar atandı. Fakat Mesih'in ona bu görevi vermesi, onu diğer öğrencilerden asla daha üstün kılmadı. Mesih, Petrus'un sorusuna verdiği cevapta bunu açıkça belirtmişti. Petrus "Buna ne olacak?" diye sorduğunda İsa "Bundan sana ne? Sen benim ardımdan gel!" diye cevap vermişti. Petrus imanlı topluluğunun başı olarak onurlandırılmadı. Mesih'in, ona vermiş olduğu lütuf, onu affetmesi ve sürüyü gütmekle görevlendirmesi, ayrıca Mesih'i izlemede gösterdiği sadakat Petrus'un, diğer öğrencilerin güvenini tekrar kazanmasını sağladı. Petrus imanlı topluluğunda büyük bir etki sahibi oldu. Petrus, Mesih'in kendisine göl kıyısında öğrettiği dersi tüm yaşamı boyunca hatırladı. Kutsal Ruh aracılığıyla imanlılar topluluğuna yazdığı mektupta şöyle dedi: "Bu nedenle aranızdaki ihtiyarlara, ben de onlar gibi bir ihtiyar, Mesih'in çektiği acıların tanığı ve açığa çıkacak olan yüceliğin de paydaşı olarak rica ediyorum: Allah'ın size verdiği sürüyü güdün. Zorunluymuş gibi değil, Allah'ın istediği şekilde, gönüllü olarak gözetmenlik yapın. Para hırsıyla değil, gönül rızasıyla, size emanet edilenlere egemenlik taslamadan sürüye örnek olarak görevınızi yapın. 'Baş Çoban' göründüğü zaman, yüceliğin solmaz tacına kavuşacaksınız."

Bu Bölüm Yuhanna 2h1-22'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 86. "GIDIN, TÜM ULUSLARI EĞITIN!"

İsa, göğe yükselmeden kısa bir süre önce öğrencilerin yanına gidip tonlara şunu söyledi: "Gökte ve yerde tüm yetki bana verildi. Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin." "Dün-yanın her yanına gidin ve Müjde'yi tüm yaratılışa duyurun." Öğrenciler önemini anlayabilmeleri için İsa bu sözleri defalarca kez tekrarladı. Büyük, küçük, zengin ya da yoksul, yeryüzünde yaşayan herkese gökyüzünün ilahi ışığı güçlü ve parlak bir şekilde iletilmeliydi. Öğrenciler dünyanın kurtuluşu için Kurtarıcıları ile birlikte çalışmalıydılar.

İsa evde Onikilere ilk kez göründüğünde görev verilmişti. Fakat görev şimdi daha büyük sayıda insana bildirilmeliydi. Celile'deki dağlık bölgede tüm imanlılar bir araya toplanmak üzere çağrıldılar. Mesih ölü-münden önce bizzat bu buluşmanın yerini ve zamanını belirlemişti. Mezarın yanındaki melek Mesih'in, Celile'de gerçekleşecek bu buluşma ile ilgili vaadini öğrencilere hatırlatmıştı. Fısıh boyunca Kudüs'te bir araya gelen imanlılara bu vaat bildirildi ve onların aracılığıyla Mesih in ölümüne yas tutan birçok kişiye bu mesaj iletildi. Hepsi de bu buluşmayı sabırsızlıkla bekliyordu. Kıskanç Yahudiler'in şüphelerini çekecek hareketlerden sakınarak dört bir yandan bir araya toplanacakları yere geliyorlardı. Şaşkınlık içinde Mesih ile ilgili duydukları haberlerden söz ediyor-lardı.

Küçük gruplar halinde yaklaşık beş yüz kişi belirlenen yerde ve zamanda bir araya geldi, hepsi de dirilişinden sonra Mesih i görenlerin anlatacakları şeyleri duymayı merakla bekliyorlardı. Öğrenciler grupların hepsini tek tek dolaşarak Mesih ile ilgili olarak kendi gördükleri ve duydukları her şeyi anlattılar ve İsa'nın yaptığı gibi Kutsal Yazı'ları açıkladılar. Tomas kendi inançsızlığı ile ilgili olayı söyledi ve şüphelerinden nasıl kurtulduğunu anlattı. İsa birdenbire onların arasında belirdi. O'nun ne-reden ve nasıl geldiğini hiç kimse fark edememişti. Oradakilerin çoğu O'nu daha önce hiç görmemişti; fakat ellerinde ve ayaklarında çivilerin izlerini görebiliyorlardı. Yüzü ilahi bir görkemle parıldıyordu. İsa'yı gördüklerinde hemen O'na tapındılar.

Fakat bazıları hala şüphe içindeydi. Bu her zaman böyle olacaktır, imanlı olmanın zor olduğunu düşünen ve kendilerini şüphenin karanlığına iten insanlar vardır. İnançsızlıkları yüzünden çok şey kaybederler.

Mesih dirilişinden sonra bu kadar çok kişi ile ilk kez bir araya geliyordu. Onlara yaklaşarak şöyle dedi: "Gökte ve yerde tüm yetki bana verildi." Mesih bu sözleri söylemeden önce öğrenciler O'na tapın- mışlardı. Fakat bu sözler ölümü yenen birinin ağzından çıktığı için orada bulunanları çok etkiledi. O şimdi dirilen Kurtarıcı idi. Onların bir çoğu O'nun ilahi gücü ile hastaları iyileştirdiğini ve kötü ruhları kovduğunu görmüşlerdi. O'nun, Kudüs'te kendi krallığını kuracak, düşmanlarını yenecek ve doğaya hükmedecek olağanüstü bir güce sahip olduğuna inanıyorlardı. Göldeki o korkunç fırtınayı tek bir sözü ile dindirmiş ve azgın dalgaların üzerinde yürümüştü. Ölüleri diriltmişti; ve şimdi tüm gücün kendisine verildiğini

bildirmişti. Mesih'in sözleri, kendisini dinleyenleri dünyevi düşüncelerden uzaklaştırıp ilahi düşüncelere yöneltti. O'nun ilahi görkemini ve ağırbaşlılığını şimdi çok daha iyi fark ettiler.

Dağın yamacında Mesih'in söylediği bu sözler, insanlığın uğruna yaptığı bu büyük fedakarlığın tamamlandığını bildiriyordu. Barış şartları yerine getirilmiş; yeryüzüne gerçekleştirmek üzere geldiği görev tamam-lanmıştı. Artık Allah'ın yanına çıkmak, kutsal melekler, krallıklar ve güçler tarafından onurlandırılmak üzereydi. Aracılık görevini üstlenmişti. Sınırsız bir yetki ile donatılmış olarak öğrencilerini görevlendirdi ve onlara şöyle dedi: "Gidin bütün ulusları benim öğrencilerim olarak yetiştirin. Onları Baba, Oğul ve Kutsal Ruh'un adıyla vaftiz edin. Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin. İşte ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Yahudi liderler kutsal gerçekleri korumaları gerekirken, kendi ferisilikleri ile onları anlaşılmaz hale getirdiler ve kendilerini sürekli üstün gördüler. Davranışları, gelenekleri, törenleri ve giysileri ile kendilerini dünyanın ışığını görmeye uygun olmayan bir konuma getirdiler. Onlar için tüm dünya Yahudi ulusuydu; fakat Mesih, ulus ve sınıf farkı gözetmeden Müjde'nin yeryüzündeki tüm uluslara, milliyetlere ve insan sınıfına iletilmesi için öğrencilerini görevlendirdi.

Mesih öğrencilerinin yanından ayrılmadan önce kendi egemenliğinin yapısını açıkça belirtti. Onlara daha önce bu konuyla ilgili olarak anlattığı şeyleri hatırlattı. Kendisinin yeryüzüne dünyevi değil; bilakis, ruhani bir egemenlik kurmak üzere geldiğini onlara tekrar bildirdi. Davut'un tahtında dünyevi bir kral olarak hüküm sürmek istemiyordu. Çektiği tüm acıların ve Kutsal Yazı'da belirtilen her olayın kendisi ve Babası arasında önceden göklerde kararlaştırıldığını onlara gösterdi. Tüm bunlar Kutsal Ruh'un esinlemesi ve peygamberlerin aracılığıyla daha önceden bildirilmişti. Onlara şöyle dedi: "Mesih olarak dünyevi bir krallığı reddettiğimi görüyorsunuz. Çekeceğim acılar ve ölümüm ile ilgili söylediğim her şey doğrulanmıştır. Üçüncü günde dirildim. Kutsal yazıları dikkatle araştırdığınızda benimle ilgili yazılan her şeyin gerçekleştiğini göreceksiniz."

Mesih, onlara emanet ettiği göreve Kudüs'ten başlayarak devam etmelerini öğrencilerine buyurdu. Kudüs insanlığın uğruna Onun en fazla acı çektiği yerdi. Burada reddedilmiş ve mahkum edilmişti. Yahudiye O'nun doğum yeriydi. Burada insan özdeşliğinde doğmuş, insanların arasında yaşamıştı; ve onlarla birlikte yaşarken çok az kişi gökyüzünün kendilerine bu kadar yakın olduğunu fark edebilmişti. Öğrenciler göreve Kudüs'te başlamalıydı.

Mesih'in Kudüs'te çektiği bunca acı ve gösterdiği çabayı düşündüklerinde öğrenciler daha uygun bir yerde göreve başlamayı isteyebilirlerdi; fakat böyle bir istekte bulunmadılar. Mesih'in, ilahi gerçeğin to-humlarını ektiği toprak öğrenciler tarafından işlenmeli ve bu tohumlar yeşerip bol ürün vermeliydi. Öğrenciler görevlerini yerine getirirken Yahudiler'in kıskançlığı ve nefreti ile karşılaşacaklardı; Öğretmenleri de bu acılara katlanmıştı ve bu yüzden cesaretlerini yitirmemeleri gerekiyordu. İlk olarak Kurtarıcı'yı ölüme gönderenlere merhamet etmeliydiler.

Kudüs'te gizlice İsa'ya inanan, fakat Yahudi liderler tarafından kandırılan pek çok kişi vardı. Müjde bu kişilere de duyurulmalıydı. Onlar tövbeye çağrılmalıydılar. Mesih'in aracılığıyla günahların affedilebileceğinin gerçeği onlara açıklanmalıydı. Geçen beş hafta boyunca meydana gelen olaylar tüm Kudüs'ü etkilerken, Müjde'nin duyurulması bundan da büyük bir etki yaratacaktı.

Fakat görev burası He sınırlı kalmamalıydı. Öğrenciler dünyanın dört bir yanına yayılmalı ve kendilerine verilen bu görevi yerine getirmeliydi. Mesih öğrencilerine "İnsanlığın uğruna yaptığım fedakarlıklarla dolu yaşamıma ve İsrail için yaptığım çalışmalara tanık oldunuz. Yaşama kavuşmak için bana gelmemelerine rağmen, hahamlar ve din bilginleri bana bunca kötülüğü yapmalarına rağmen, beni ve kutsal yazının benimle ilgili yazdıklarını reddetmelerine rağmen Tanrı'nın Oğlu'nu kabul etmeleri için onlara son bir fırsat verilecek. Bana gelip günahlarını itiraf eden herkesi açıkça kabul ettiğimi gördünüz. Bana geleni asla geri çevirmeyeceğim. Dileyen herkes Allah ile barışabilir ve sonsuz yaşama kavuşabilir. Siz öğrencilerime bu lütuf dolu mesajı bildiriyorum. Bunu ilk olarak İsrail'e sonra da tüm uluslara iletin. Yahudiler ve putperestler bu mesajı alsın ve inananların hepsi bir araya gelip imanlılar topluluğu oluştursun."

Kutsal Ruh'un aracılığıyla öğrenciler olağanüstü bir güce kavuşacaklardı. Tanıklıkları belirtiler ve mucizelerle doğrulanacaktı. Mucizeler sadece elçiler tarafından değil; aynı zamanda onların mesajını kabul edenler tarafından da gösterilecekti. İsa şöyle demişti: "Benim adımla cinleri kovacaklar. Yeni diller konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehri içseler bile bundan zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek."

O dönemde zehirle öldürme olayı çok yaygındı. Kendilerine karşı olanları zehirleyerek zalimce öldüren kişiler vardı. İsa öğrencilerin böyle bir tehlike ile karşılaşabileceklerini biliyordu. Birçok kimse Mesih'in tanıklarını ölüme göndermekle Allah'a hizmet ettiklerini sanacaktı. İsa bu yüzden öğrencilerini bu gibi tehlikelerden korumayı vaad etti. Halk arasında rastlanan her türlü hastalığı" iyileştirmek için öğrenciler İsa'nın şifalı gücüne sahip olacaklardı. Mesih'in adına hastaları iyileştirecek olan öğrenciler de O'nun kendilerine verdiği bu güce tanıklık edeceklerdi. Onlara yeni bir yetenek daha vaad edildi. Öğrenciler yabancı ulusların arasında da Müjde'yi duyuracakları için onların dillerini konuşabileceklerdi. Elçiler ve onlara eşlik edenler okullarda iyi eğitim almış kişiler değildi; fakat Pentikost gününde gerek kendi dillerinde, gerekse başka dillerde yaptıkları konuşma söz ve aksan bakımından, gayet açık, anlaşılır ve hatasızdı.

Böylece Mesih öğrencilerini görevlendirdi. Bu görevi yerine getirmeleri için gereken tedbirleri aldı ve başarıya ulaşması için tüm sorumluluğu üstlendi. O'nun sözünü dinledikleri ve O'nunla birlikte çalıştıkları sürece başarısız olmaları için hiç bir neden yoktu. İsa onlara şöyle buyurdu: "Uluslara gidin ve onları eğitin. Ben de varlığımla orda olacağım. İman ve güven içinde çalışın. Çünkü ben sizleri asla terk etmeyeceğim.

Kurtarıcı'nın öğrencilere verdiği görev inananların tümünü kapsıyordu. Buna, dünyanın sonuna dek Mesih'e iman edenlerin tümü dahildir. Müjde'yi duyurmanın ve insanların kurtuluşu için çalışmanın sadece görevlendirilmiş kişilerce yerine getirilmesi gerektiğini düşünmek çok büyük bir hatadır. Kendisine göksel anlayış verilmiş herkes bu Müjde'den yararlanabilir. Mesih ile yeni bir yaşama kavuşmuş olanlar çevrelerindeki diğer insanların kurtuluşu için çalışmalıdırlar. İmanlılar topluluğu bunun için kurulmuştur. Bu topluluğa ait olmak isteyen herkes Mesih ile birlikte çalışmalıdır.

"Ruh ve Gelin 'Gel!' diyorlar. Her işiten de 'Gel!' desin." Bu mesajı duyan herkes bu daveti tekrarlamalıdır. Yaptıkları iş ne olursa olsun yapmaları gereken ilk şey başkalarını da Mesih için kazanmak olmalıdır. Büyük toplulukların önünde konuşamıyor olması hiç önemli değildir, ruhlara tek tek de seslenebilir. Rab'den öğrendiklerini onlara iletebilir. Mesih için çalışmak sadece Müjde'yi vaaz etmekten ibaret değildir. Hastalara, acı çekenlere ve yoksullara teselli edenler, tehlikeye düşenlere yardım edenler ve inançta zayıf olanları teselli edip onlara güç verenler de aynı şekilde hizmet etmiş olurlar. Her yerde suçlarının baskısı altında ezilen birçok ruh vardır. İnsanlığı alçaltan şey onun çektiği sıkıntılar, acılar ve yoksulluk değil; bilakis suçlar ve işlediği günahlardır. Bunu sonucunda insan sürekli huzursuz ve hoşnutsuz olur. Mesih kendisine hizmet edenlerden günaha kapılmış olan ruhları iyileştirmelerini bekler.

Öğrenciler o an bulundukları yerde göreve başlayacaklardı. Kendileri için en zor ve en umutsuz olan bölgeyi de ihmal etmemeliydiler. Böylece Mesih için çalışan herkes önce oturduğu yerde göreve başlamalıdır. Kendi ailelerimiz içinde de kurtarılacak ruhlar, yaşam ekmeğine ihtiyaç duyanlar olabilir. Mesih için eğitilecek çocuklar olabilir. Yakın çevremizde bile inançsız insanlar olabilir. Bu yüzden bizler üzerimize düşen görevi imanla yerine getirmeliyiz. Mesih için çalışırken Allah bizlere yardım elini uzatacaktır. Bir çok kişinin yaptığı iş içinde bulundukları şartlar yüzünden sınırlandırılmış gibi görünebilir; fakat nerede olursa olsun imanla ve gayretle yapılan iş mutlaka başarı ile tamamlanacaktır. Yeryüzündeki yaşamı boyunca Mesih'in işi de dar bir alan ile sınırlı gibi görünüyordu; fakat tüm uluslardan gelen birçok kişi O'nun mesajını aldı. Allah çoğu kez büyük işlerin başarılması için basit imkanlardan yararlanır. O'nun işinin her bir Bölüm ü, diğer bir Bölüm ile birbiri ile uyum içinde işleyen çarklar gibi bağlantılıdır. Kutsal Ruh'un esinlemesini alan ve Mesih için çalışan en mütevazı kişinin Allah'a övgü ile dolu sözleri, zamanın sonuna dek duyulacak ve melodisi sonsuz çağlar boyunca yankılanacak bir ezgi gibidir.

O'nun şu sözleri asla göz ardı edilmemelidir: "Gidin ve ulusları eğitin!" Mesih bizi uzak bölgelerde de çalışmaya çağırır. Mesih asla ulus farkı gözetmez ve insanlık ailesinin tümüne sevgiyi öğretir. İnsanları, onların kibirlerinin tutsaklığından kurtarır, tüm ulusal sınırları kaldırır ve sınıflar arasındaki tüm suni ayırımları yok eder. Komşu veya yabancı, dost veya düşman diye ayırım yapmaz. Yardımımıza ihtiyacı olan herkesi kardeşimiz olarak görmemizi öğretir.

Kurtarıcı şöyle dedi: "Gidin ve tüm ulusları eğitin." "İman edenlerle birlikte görülecek belirtiler şunlardır; benim adımla cinleri kovacaklar. Yeni diller konuşacaklar, yılanları elleriyle tutacaklar. Öldürücü bir zehri içseler bile bundan zarar görmeyecekler. Ellerini hastaların

üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek." Bu vaat Mesih'in verdiği görev kadar önemliydi. Tabii ki her imanlıya bütün yetenekler verilmeyecektir. "Kutsal Ruh bu yetenekleri dilediği gibi ayrı ayrı dağıtır." Kutsal Ruh'un sağladığı yetenekler, Rab'bin işini gerçekleştirmek için duyduğu ihtiyaca göre iman eden herkese verilir. Bu vaat şimdi de elçilerin zamanındaki kadar etkili ve önemlidir. "Bu belirtiler iman edenlerle birlikte görülecektir." Bu, Allah'ın çocuklarının sahip olduğu ayrıcalıktır ve imanla bu güce sahip olabilmek için çalışmalıdırlar.

"Ellerini hastaların üzerine koyacaklar ve hastalar iyileşecek." Bu dünya büyük bir hastanedir; fakat Mesih bu hastalan iyileştirmek ve Şeytan'a tutsak olanları kurtarmak için geldi. Etrafına sağlık ve güç yayıyordu Bu yaşam gücünü hastaları iyileştirmek ve kötü ruhları kovmak için kullandı. Şifalı gücünü kendisine ihtiyacı olan hiç kimseden esirgemedi. Kendisinden yardım isteyenlerin kendi suçlarından ötürü hasta olduklarını biliyordu; yine de hiçbirini geri çevirmedi. Mesih'in bu şifalı gücü bu zavallı insanlara geçtiğinde kendi günahkar yapılarını gördüler ve birçokları fiziksel hastalıkları ile birlikte ruhsal hastalıkları olan günahtan da kurtuldular. Müjde bugün bile aynı güce sahiptir. İmanlılar olarak aynı sonuçları bugün bizler de alabiliriz.

Mesih, acı çeken herkesin haykırışını duyar. Kötü ruhun insanı kontrolü altına aldığını gördüğünde İsa da aynı acıyı çeker; ateşli hastalıklar yaşam gücümüzü zayıflattığında O da üzülür. Şimdi de yeryüzünde bulunduğu zamandaki kadar hastaları iyileştirmeye hazırdır. Mesih'e hizmet edenler O'nun temsilcileridir ve Mesih onların aracılığıyla şifalı gücünü kullanmak ister.

Kurtarıcı'nın hastaları iyileştirmesinde öğrencilerin alması gereken dersler vardı. "İsa, çamuru kör adamın gözlerine sürdü ve 'git Şiloha havuzunda yıkan' dedi. Adam gidip yıkandı ve gözleri açılmış olarak döndü." Mesih sadece kendi gücüyle bu adamı iyileştirebilir- di. Buna karşın bunun için doğanın basit imkanlarından faydalandı. İlaç gibi şeyler yerine basit ve doğal çarelerden yararlanmayı uygun gördü.

Mesih iyileştirdiği kişilere şöyle dedi: "Bak iyi oldun. Artık günah işleme de başına daha kötü bir şey gelmesin." Böylece hem doğal hem de ruhsal olarak günahın, Allah'ın yasasına karşı gelmekten kaynaklandığını öğretti. Eğer insanlık Yaratıcı'nın planı ile uyum içinde yaşasaydı, bu büyük sefaletin içine sürüklenmezdi.

Mesih eski İsrail halkının rehberi ve öğretmeni olmuştu ve sağlığın, Allah'ın yasalarına itaat etmenin ödülü olduğunu öğretmişti. Filistin'de hastaları iyileştiren En Büyük Doktor bir zamanlar halkına bulut direğinden seslenerek onlara ne yapmaları gerektiğini ve Tanrı'nın onlar için ne yapacağını bildirmişti: "Eğer senin Tanrın Rabbinin sözünü dikkatle dinlersen, onun gözünde doğru olanı yaparsan ve onun emirlerine kulak verirsen ve onun bütün kanunlarını tutarsan Mısırlılara verdiğim hastalıkların hiçbirini sana vermeyeceğim; çünkü ben sana şifa veren Rab'im." Mesih, İsrail'e yaşamdaki alışkanlıklarıyla ilgili kesin buyruklarla birlikte şu güvenceyi verdi: "Rab her türlü hastalığı sizden uzaklaştıracaktır." Şartları yerine getirdikleri sürece onlara verilen vaat de gerçekleşti: "Oymaklarından tek kişi bile tökezlemedi."

Bu dersler aynı zamanda bizler içindir. Sağlığını korumak isteyenlerin uymaları gereken şartlar vardır. Hepsi de bu şartların neler olduğunu öğrenmelidirler. İnsanların doğal ve ruhsal yasalar hakkındaki bilgisizliği Rab'bi hoşnut etmez. Ruhsal ve bedensel bakımdan sağlıklı olmak için Allah ile birlikte çalışmalıyız.

Sağlığı korumak ve yeniden kazanmak için ne yapılması gerektiğini başkalarına da öğretmeliyiz. Hastalar için Allah'ın doğada bize sunduğu çarelerden yararlanmalıyız. Onları tek başına iyileştirme gücüne sahip olan Kişi'ye yöneltmeliyiz. İman dolu yüreğimizle hastaları ve acı çekenleri Mesih'in şifa dolu kollarına getirmek bizim görevimizdir. Yüce Hekim'e iman etmelerini onlara öğretmeliyiz. Ayrıca O'nun vaadine sıkıca sarılmalı ve şifalı gücünü göstermesi için dua etmeliyiz. Müjde'nin asıl içeriği bizlerin bedensel ve ruhsal sağlığıdır. Kurtarıcı bizlerden, hastaları ve umutsuzları kendisinin gücüne güvenmeye yöneltmemizi bekler.

Isa'nın şifalı gücünde sevginin gücü vardı ve iman yoluyla sadece bu sevgiyi paylaşarak bize verdiği görevi yerine getirebiliriz. Mesih ile ilahi bir birliktelik kurmayı ihmal edersek, O'nun yaşam veren gücü bizim aracılığımızla diğer insanlara ulaşamaz. İnsanların inançsızlıklarından dolayı Kurtarıcı'nın bile güçlü mucizelerini gerçekleştiremediği yerler vardı. Böylece inançsızlık bugün bile imanlı topluluğunu İlahi Yardımcı'dan uzaklaştırır. Bu yüzden onların sonsuz değerlere olan güveni zayıftır. Onların imanlarının eksilmesi Allah'ı çok üzer.

Mesih'in verdiği görev yerine getirildiğinde imanlılar, O'nun varlığının daima kendilerinin yanında olacağının vaadini alırlar. İsa, "Gidin bütün ulusları benim öğrencilerim olarak yetiştirin" demişti. "İşte ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." O'na itaat ederek boyunduruğunu takmak, O'nun gücünü almanın ilk şartlarından biridir. Gerçekten de imanlılar topluluğunun ömrü O'nun buyruklarını ne derecede imanla yerine getirilmesine bağlıdır. Bu görev ihmal edildiğinde kişi ruhsal bakımdan güçsüzleşir ve bunun sonucunda da düşüş başlar. Başkalarının yararına işler yapmadığı sürece kişinin yüreğindeki sevgi ve iman sürekli azalır.

Mesih, kendisine hizmet edenlerden imanlı topluluğunu Müjde'yi yayma işinde yönlendirmelerini bekler. Onlar aynı zamanda kaybolanları nasıl bulacaklarını ve kurtaracaklarını üyelerine öğretmelidirler. Fakat bunu yapıyorlar mı? Maalesef değil! Çevrelerindeki insanların azalan imanlarını güçlendirmek için çalışan kaç kişi vardır! Kayıp koyunları araması gerekenler imanı azalanlara, bir çobanın hasta koyununa gösterdiği ilgi ve şefkati gösteriyorlar mı! Onların ilgisizliği birçok kişinin Mesih'ten uzaklaşmasına yol açmaktadır.

Allah sevgisini insanlığa sınırsızca sundu ve insanlığın bu sonsuz sevginin değerini bilmemesi kutsal melekleri çok şaşırttı. Aynı şekilde Allah'ın sevgisinin insanlar tarafından ne kadar az onurlandırıldığına şahit oldular. Gökler insanların bu ilgisizliğine darıldı. Mesih'in bu konuda neler hissettiğini bilmek istiyor muyuz? Çocukları soğuk ve karlı bir havada kaybolan bir anne ve baba, kurtarabilecek durumda oldukları halde onu görmezlikten gelen kişiler olduğunu bildiklerinde ne hissederlerdi? Bu, onların yüreğini derinden yaralamaz mıydı? Bu

zalim kişilere karşı öfke ile haykırmazlar mıydı? İnsanların çektiği acı Allah'ın çocukları olan herkesi üzer ve ihtiyacı olanlara yardım ellerini uzatmayanlar Allah'ın ve Kuzu'sunun haklı öfkesini üzerine çeker. Mesih, kendisine bağlı olduklarını iddia ettikleri halde çevrelerindeki insanlara yardım etmeyenlere son yargı gününde şöyle bildirecektir: "Kim olduğunuzu, nereden geldiğinizi bilmiyorum. Çekilin önümden, kötülük yapanlar."

Mesih öğrencilerini görevlendirirken yapmaları gereken hizmetin yanı sıra şu mesajı da onlara bildirdi: "Size buyurduğum her şeye uymayı onlara öğretin." Öğrenciler Mesih'in kendilerine öğrettiklerini diğer insanlara öğreteceklerdi. Bu, kendisinin bizzat söylediklerini ve Eski Ahit'in peygamberleri aracılığıyla bildirdiklerini de kapsıyordu. İnsani öğretiler bunun dışındadır. Bu görevde insani gelenekler, teoriler veya kararlar ya da belirli bir zümrenin uygula-maları bulunmamalıdır. Kilise tarafından verilen yasalar da buna dahildir ve bunlar Mesih'e hizmet edenlerin öğretmesi gereken şeyler değildir. Yasa ve peygamberler ile İsa'nın bizzat kendisinin bildir-dikleri ve yaptıkları, öğrencilerin dünyaya iletecekleri bir hazineydi. Mesih'in ismi onların sahip olduğu ayrıcalığın, bütünleşmelerinin sembolü, davranışlarının yetkisi ve başarılarının kaynağıdır. O'nun adına yapılmayan hiçbir şey Mesih'in egemenliğinde kabul edilmez.

Müjde ruhsuz bir öğreti olarak değil; bilakis, insanın yaşamı değiştiren diri bir güç olarak gösterilmelidir. Allah, lütfunu alanların, O'nun gücüne tanıklık etmelerini arzular. Yaşam yolunda Allah için bir utanç kaynağı olanları bile memnuniyetle kabul eder ve günahlarını itiraf edenlere ilahi ruhunu armağan ederek, onlara güvenir ve inanmayanlara kendisinin sonsuz merhametini iletmeleri için onları görevlendirir. Allah imanlı kullarının, kendisinin lütfü sayesinde Mesih'in karakteri gibi mükemmel bir karaktere sahip olacaklarına ve yüreklerinin sevinçle dolacağına inanmalarını ister. Allah tüm insanlık imana gelerek hep birden kendisinin çocukları oluncaya dek hoşnut olamayacağı gerçeğine inanmamızı ister.

Kurtarıcı olarak sonsuz merhameti olan Mesih'te bir çobanın koyunlarına gösterdiği şefkatin, anne-babanın çocuğuna gösterdiği sevginin ve merhametli bir Kurtarıcı'nın kıyaslanamaz lütfunun birleşimi-ni açıkça görebiliriz. Mesih insanlığa sonsuz lütuflarda bulunur ve sadece bu lütufları bildirmekle kalmayıp aynı zamanda onları en etkili şekilde bizlere sunar. Mesih'e hizmet edenler, Onun bu lütuflarındaki görkemin zenginliğini açıkça göstermelidirler. Mesih'in harikulade sevgisi kalpleri yumuşatacak ve baskıcı olmayan bir şekilde gönüllere taht kuracaktır. "'Halkımı teselli edin!' diyor Allah'ınız... Ey Siyon'a müjde getiren, yüksek dağa çık! Ey Kudüs'e müjde getiren, yükselt güçlü sesini, sesini yükselt, korkma! De ki Yahuda kentlerine: 'işte, Allah'ınız geliyor!' bakın, O egemen Rab gücüyle gelecek ve kudretiyle egemenlik sürecek. Ödülü kendisiyle beraberdir. Kendi önündedir ödülü. Sürüsünü çoban gibi güdecek, kollarına alacak kuzuları ve bağrında taşıyacak." İnsanlara "On binler arasında göze çarpan" "ve tepeden tırnağa güzel olan"Kişi'yi anlatın. Sadece sözler bu düşünceleri ifade edemez, kişinin karakterinde ve yaşamında da açıkça görülmelidir. Mesih kendi örneğini, kendisini takip eden herkesin üzerinde görmek ister. "Tanrı önceden bildiği kişileri oğlunun

benzerliğine dönüştürmek için önceden belirledi." Mesih'e iman eden herkes O'nun sonsuz sevgisini, merhametini, fedakarlığını, kutsallığını ve alçak gönüllüğünü dünyaya duyurmalıdır.

"Öğrenciler gidip Allah'ın Sözü'nü her yere, yaydılar. Rab onlarla birlikte çalışıyor ve görülen belirtilerle onların sözünü doğruluyordu." Bu öğrenciler artık görevlerine hazırdılar. Pentikost gününden önce bir araya geldiler ve kendi aralarındaki fikir ayrılıklarına tamamen son verdiler. Artık birbirleriyle uyum içindeydiler. Mesih'in vaadinin gerçekleşeceğine inandılar ve iman dolu yürekleriyle dua ettiler. Kendi çıkarları için değil; bilakis, insanların kurtuluşu için çalıştılar. Müjde'yi dünyanın her köşesine duyuracaklardı ve böylece Mesih'in vaat ettiği güçle donatıldılar. O zaman Kutsal Ruh'un bereketiyle bir gün içinde binlerce kişi iman etti.

Bu, günümüzde de böyle olabilir. İnsanların spekülasyonları yerine Allah'ın Sözü dünyaya duyurulmalıdır. Mesih'e iman edenler tıpkı öğrencilerin yaptığı gibi kendi aralarındaki fikir ayrılıklarına bir son verip, kaybolanların kurtuluşu için O'nunla birlikte çalışmalıdırlar. Bunu gerçekleştirmek için Allah'tan diledikleri yardım onlara verilecektir. Elçilerin günlerinde Kutsal Ruh'un yardımı 'ilk yağmur" olarak geldi; fakat "son yağmur" daha da bereketli olacaktır.

Ruhen ve bedenen kendilerini Allah'ın hizmetine adayanlar, fiziksel ve zihinsel olarak yeni bir güce kavuşacaklardır. Allah onlara sonsuz nimetlerini sunacaktır. Mesih onlara kendi ruhundan nefes ve kendi yaşamından yaşam verir. Kutsal Ruh tüm yüreğiyle Allah'a hizmet etmeleri için imanlıları kalben ve zihinsel olarak güçlendirir. Allah'ın lütfü onların yeteneklerini geliştirir ve ilahi görkem insanları kurtarmak için yaptıkları çalışmalarda onlara yardımcı olur. Mesih ile birlikte çalışanlar O'nun mükemmelliğinden pay sahibi olurlar. İnsani zayıflıklarına rağmen Kurtarıcı'nın işlerini tamamlarlar.

Kurtarıcı sonsuz lütfunu ve mükemmel karakterini tüm dünyaya açıkça göstermek ister. Mesih, bedelini kendi kanıyla ödediği insanlığın günahın tutsaklığından özgür, dürüst ve kutsal olmasını arzular. Şeytan bunu engellemeye çalışmasına rağmen Allah'ı ve Allah'ın Kuzusu'nu yüceltecek olan dünya için dökülen kan zafere ulaşmıştır. İnsanlık ancak bu zaferi kazandığında Mesih'in yüreği sevinçle dolacak ve "Canını feda ettiği için yaşam ışığını görüp mutlu olacaktır." Yeryüzündeki tüm uluslar O'nun bu büyük fedakarlığını duyacaklardır. Belki herkes bu lütuftan pay sahibi olamayacaktır ama "Gelecek kuşaklar O'na kulluk edecek, Rab yeni kuşaklara anlatılacak""Göklerin altındaki krallıklara özgü krallık, egemenlik ve büyüklük kutsallara, Yüce Olan'ın halkına verilecek." ve "Sular denizleri nasıl dolduruyorsa, dünya da Rab'bin bilgisiyle öyle dolacak." "Bundan sonra batidan doğuya kadar herkes Rab'bin adından ve yüceliğinden korkacak."

"Dağları aşıp gelen müjdecinin ayakları ne güzeldir! O müjdecinin duyurduğu, kurtuluş ve esenlik sözleridir. İyilik müjdesini getiriyor. Siyon halkına, 'Allah'ımız egemenlik sürüyor!' diye ilan ediyor... Ey Kudüs harabeleri, sevinçle haykır, övgüler sun! Çünkü Rab halkını teselli etti... Rab tüm ulusların gözü önünde kutsal kolunu sıvadı. Dünyanın dört bir yanından herkes Allah'ımızın kurtarışına tanık olsun."

Bu Bölüm Matta 28:16-20'ye dayanmaktadır.

BÖLÜM 87. BENIM BABAM'A VE SIZIN BABANIZ'A

Mesih'in Baba'sının tahtına alınma saati gelmişti. İlahi bir zafer kazanmış olarak göksel sarayına geri dönecekti. Ölümünden önce Baba'sına şöyle bildirmişti: "Yapmam için verdiğin işi tamamlamakla seni yeryüzünde yücelttim." İsa, kendisinin dirilen ve yüceltilmiş bedenine öğrencilerinin alışmaları için dirildikten sonra bir süre daha yeryüzünde kalmıştı. Artık onlarla vedalaşabilirdi. Mesih, kendisinin yaşayan bir Kurtarıcı olduğu gerçeğini açıkça gösterdi. Öğrencilerinin artık mezarın başında toplanmalarına gerek yoktu. Artık O'nu tüm evrenin önünde yüceltilmiş olarak görebilirlerdi.

Mesih göğe alınacağı yer olarak yeryüzündeyken insanlarla bir araya gelip onları kendi varlığı ile kutsadığı bir yeri seçti. O'nun göğe yükselmesi ile onurlandırılacak olan ne Davut'un şehri olan Siyon dağı, ne de tapınağın bulunduğu Moriya dağıydı. Orada Mesih reddedilmişti, hakaret ve zulüm görmüştü. Allah sonsuz merhametini insanlara orada sunmuş; fakat onlar artık taşlaşmış yürekleri ile bunu reddetmişlerdi. Mesih yorgun, bitkin ve üzgün bir şekilde oradan ayrılıp dinlenmek için Zeytin Dağı'na gelmişti. Rab'bin görkemi ilk tapınaktan ayrılırken sanki seçilmiş şehri terk etmeyecekmiş gibi bu dağın üzerinde durmuştu. Aynı şekilde Mesih de yüreği büyük bir üzüntü ile dolu olarak Zeytin Dağı üzerinden Kudüs'e doğru bakmıştı. Buradaki koruluk ve vadiler O'nun duaları ve gözyaşları ile kutsanmıştı. O'nu Kral olarak bildiren halkın haykırışları buradaki dik yamaçlarda yankılanmıştı. Dağın öte yanındaki Beytanya'da Lazar'ın evine konuk olmuştu. Dağın yamacındaki Getsemani bahçesinde tek başına dua etmiş ve o büyük acıyı çekmişti. Ve göğe yine bu dağın zirvesinden yükselecekti. Acıların insanı olarak değil, İbraniler ve diğer ulusların "Rablerin Rab'bini taçlandırın!" diyen övgü dolu haykırışları arasında görkemli ve yüce bir kral olarak Zeytin Dağı'nda tekrar belirecekti.

Mesih onbir öğrencisi ile birlikte bu dağa doğru yola çıktı. Kudüs'ün kapılarından içeri girerlerken daha birkaç hafta önce Yahudi liderlerin mahkum edip çarmıha gerdiği Kişi'nin önderliğindeki bu grubu herkes şaşkınlıkla izliyordu. Öğrenciler Kurtarıcı ile son kez bir araya geldiklerini bilmiyorlardı. İsa yol boyunca onlarla konuştu ve daha önce öğrettiklerini tekrarladı. Getsemani bahçesine yaklaştıklarında o büyük acıyı çektiği gece öğrencilerine verdiği dersi hatırlamaları için bir süre durdu. Allah'ı, kendisini ve imanlıları temsil ettiğini belirttiği asmaya tekrar baktı ve daha önce açıkladığı gerçekleri tekrarladı. Çevresindeki her şey insanların kıymetini bilemedikleri o büyük sevgisini hatırlatıyordu. Çok sevdiği öğrencileri bile çarmıha gerileceği zaman O'nu terk etmişlerdi.

Mesih otuz üç yıl boyunca yeıyüzünde kaldı. Bu süre boyunca insanların her türlü zulmüne ve hakaretine katlandı ve onlar tarafından reddedildi ve çarmıha gerildi. Kurtarmak için geldiği insanların nankörlüklerini görürken, gökyüzüne görkemle yükseleceği zaman onlardan sevgisini, şefkatini ve merhametini geri çekecek miydi? Günahsız meleklerin kendisinin buyruklarını hemen yerine getirecekleri ve sevgisinin kıymetinin bilineceği yere mi ilgi

gösterecekti? Hayır; Kurtarıcı göğe yükselmeden önce yeıyüzünde bırakacağı sevgili öğrencilerine şu vaadi vermiştir: "İşte ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim."

Zeytin Dağı'na ulaştıklarında İsa öğrencileri kentin dışına Beytanya yakınlarına kadar götürdü. Burada bir süre durdu ve öğrenciler O'nun etrafında toplandılar. İsa sevgi dolu yüreğiyle öğrencilerine doğru bakarken görkemli bir ışık O'nun yüzünü aydınlatıyor gibi görünüyordu. İsa öğrencilerini hatalarından ve inançsızlıklarından dolayı yermedi. Ağzından çıkan son sözler tamamen içten gelen sözlerdi. Ellerini kaldırarak onları kutsadı. Onlara şefkat dolu sözler söyledi. Onları kutsarken yanla-rından ayrıldı ve yavaşça göğe alındı. İsa göğe doğru yükselirken öğrenciler de Rab'lerine son defa bakmanın heyecanıyla doldular. Sonra O'nu bir bulut tabakası öğrencilerin gözlerinden gizledi. Ve meleklerin çektiği bulut arabası Rab'bi götürdüğünde öğrenciler tekrar O'nun şu sözlerini hatırladılar: "İşte ben dünyanın sonuna dek her an sizinle birlikteyim." Aynı zamanda göklerden melekler korosunun sevinç dolu ezgileri yankılanmaktaydı.

Öğrenciler İsa'nın göğe yükselişi sırasında gökyüzüne doğru bakarken beyaz giysiler içinde insan kılığında iki melek onların yanlarında belirdi ve "Ey Celileliler, neden göğe bakıp duruyorsunuz? Göğe alınan İsa'nın göğe çıktığını nasıl gördüyseniz, aynı şekilde geri gelecektir" dediler.

Onlar, İsa gökyüzüne yükselirken O'na parlak bir ışığın içinde eşlik etmek için bekleyen meleklerdendi. Onlar meleklerin en yücesiydiler ve dirilişinde Mesih'in mezarının yanma da gelmişlerdi; yeryüzündeki yaşamı boyunca sürekli O'nunla birlikte olmuşlardı. Tüm gökyüzü Kurtarıcı'nın, günahla kirlenmiş bir dünyada kalış süresinin sona erme-sini sabırsızlıkla bekliyordu. Sonunda kutsal gökyüzünün Kurtarıcı'yı karşılamasının zamanı gelmişti. Bu iki melek de İsa'yı karşılayanların arasına katılmak istemez miydi? Fakat Mesih'in göğe alınmasıyla yeryüzünde yalnız kalan öğrencilere şefkat göstermek ve onları teselli etmek için beklediler. "Bütün melekler kurtuluşu miras alacaklar için hizmet etmeye gönderilen görevli ruhlar değil midir?"

Mesih insan özdeşliğinde gökyüzüne alındı. Öğrenciler parlak bir bulutun O'nu alıp götürdüğünü gördüler. Onlarla konuşan, dua eden, aynı sofrada yemek yiyen, gölde kayık üzerinde onların yanında olan ve göğe alınacağı gün en son ana dek onlarla birlikte olan İsa şimdi Yüce Allah'ın katına çıkıyordu. Melekler göğe alman İsa'nın aynı şekilde geri geleceğinin güvencesini öğrencilere verdiler. "İşte bulutlarla gelecek ve her göz O'nu görecek." "Rab'bin kendisi bir emir çağrısıyla baş meleğin seslenmesiyle ve Allah'ın borazanıyla gökten inecek. Önce Mesih'e ait ölüler dirilecek." "İnsanoğlu kendi görkemi içinde bütün melekleriyle birlikte gelince görkemli tahtına oturacak." O zaman Rab'bin öğrencilerine verdiği vaat gerçekleşecek: "Gider ve size yer hazırlarsam, siz de benim bulunduğum yerde olasınız diye yine gelip sizi yanıma alacağım." Rab'bin döneceğinin güvencesini alan öğrenciler artık sevinebilirlerdi.

Öğrenciler Kudüs'e geri döndüklerinde herkes onlara şaşkınlıkla bakıyordu. Mesih'in mahkum edilip çarmıha gerilmesinden sonra onların ha k arasında dolaşmaktan utanacaklarını düşünmüşlerdi. Düşmanları onların yüzlerinde acı ve üzüntü ifadesi görmeyi beklemişlerdi. Oysa onlar üzgün değil; bilakis, sevinçli görünüyorlardı. Yüzlerinde zafer kazanmış birinin edası vardı. Hayal kırıklığına uğramamışlardı ve sevinç dolu yürekleriyle Allah'a şükranlarını sunuyorlardı. Mesih'in dirilişinin ve göğe alınışının öyküsünü sevinç içinde anlattılar ve onların bu tanıklıklarını bir çok kişi kabul etti.

Öğrencilerin artık gelecekle ilgili kaygıları kalmamıştı. İsa'nın gökyüzünde olduğunu ve hala kendilerini gözettiğini biliyorlardı. Allah'ın yanında bir dostları olduğunu biliyorlardı ve O'nun adına Allah'tan dilek-te bulunmayı istiyorlardı. Diz çöküp şu güvenceyi tekrarlayarak dua ettiler: Benim adımla Allah'tan ne dilerseniz, size verilecektir. Şimdiye dek benim adımla bir şey dilemediniz. Dileyin, alacaksınız. Öyle ki sevinciniz bol olsun." İman dolu yürekleriyle ellerini gökyüzüne doğru uzatan öğrenciler şöyle haykırdılar: "Ölmüş ve üstelik dirilmiş olan Mesih İsa Allah'ın sağındadır ve bizim içim aracılık etmektedir." Mesih'in varlığını yanlarında hisseden öğrenciler Pentikost boyunca tıpkı O'nun vaad ettiği gibi neşe içindeydiler.

Tüm gökyüzü Kurtarıcı'yı karşılaşmak için bekliyordu. İsa göğe yükseldiğinde, mezarlarında tutsak olanlara ve dirilişi ile özgür kalanlara önderlik etti. Gökyüzünün kutsal melekleri övgü dolu ilahilerle onlara eşlik ettiler.

Rab'bin şehrine yaklaştıklarında melekler şu ezgiyi söylediler: "Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri" Şehrin koruyucuları sevinçle karşılık verdiler: "Kimdir bu Yüce Kral?" Melekler bu soruyu bu Kral'ı bilmediklerinden dolayı değil O'nu yüceltmek için sormuşlardı. "O Rab'dir güçlü ve yiğit, savaşta yiğit olan Rab. Kaldırın başınızı, ey kapılar! Açılın, ey eski kapılar! Yüce Kral girsin içeri!"

Yine şu çağrı duyuldu: "Kimdir bu Yüce Kral?" Çünkü Mesih'in adını yücelttiklerinde melekler hiç yorulmazlar. O'na eşlik eden melekler şöyle cevap verdiler: "Her şeye Egemen Rab'dir bu Yüce Kral! Daha sonra Rab'bin şehrinin kapıları açıldı ve melekler övgü dolu ilahilerle içeri girdiler. Burası Allah'ın katıdır ve çevresinde vaatlerle dolu bir gökkuşağı vardır. Burada Keruv'lar ve Seraf'lar bulunmaktadır. Kutsal melekler ile Allah'ın çocukları ve günaha düşmemiş dünyaların temsilcilerinin bir araya geleceği yerdir. Lusifer'in Allah'ı ve Oğlu'nu suçladığı göksel kurul ve Şeytan'ın hakimiyetini yaymak istediği günahsız diyarları temsil eden melekler, hepsi de Kurtarıcı'yı karşılamak için hazırdır. Mesih'in zaferini kutlamayı ve Kral'ları olarak O'nu onurlandırmayı sabırsızlıkla beklemektedirler.

Fakat İsa bu tezahürata kulak vermez. Daha vakit gelmemiştir. Şu anda taçlandırılmak ve krallık görkemine bürünmek istemez. O daha çok Baba'sının varlığıyla ilgilenir. Kazandığı bu yüce zaferin belirtisi olan, çivilerin izleri ile dolu ellerini ve yaralı bedenini gösterir. Zafer işareti ile birlikte ikinci gelişinde dirilecek olanları temsil eden ve kendisiyle birlikte dirilenleri - ilk ürün demetini- Allah'a sunar. Tövbe eden her kulu için sevinç duyan Allah'a yaklaşır. Dünya yaratılmadan önce, insan Şeytan'ın tuzağına düştüğü takdirde onu kurtarmak için Allah

ve Mesih birlikte bir anlaşma yapmıştı. Mesih'in insanlık için kefil olacağını kararlaştırmışlar ve bunu kutlamışlardı. Kurtarıcı üzerine düşen görevi yerine getirdi. Çarmıhın üzerinde "Tamamlandı!" diye haykırdığında Baba'sına yönelmişti. Dünyanın yaratılışından önce kararlaştırılan anlaşma tam anlamıyla yerine getirilmişti. Böylece Baba'sına "Tamamlandı!" dedi. "Baba, bana verdiklerinin de benim bulunduğum yerde benimle birlikte olmalarını ve bana verdiğin yüceliği görmelerini istiyorum."

O zaman Allah'ın, adaletin yeterince yerine geldiğini bildiren sesi duyulur. Şeytan yenilgiye uğramıştır. Mesih'in uğruna yeryüzünde acı çekenler "Allah'ın sevgili oğlunda" kabul edilirler. Kutsal meleklerin ve günahsız diyarların temsilcileri önünde onların aklandıkları açıkça bildirilir. Mesih neredeyse imanlı topluluğu da orada olacaktır. Sevgiyle sadakat buluşacak, doğrulukla esenlik bütünleşecek"Baba Oğlu'nu sevgiyle kucaklar ve "Allah'ın tüm melekleri O'na'tapınsın-lar. diye emir verir."

Tüm yöneticiler, krallar ve güç sahipleri tarifsiz bir sevinçle Yaşam Prensi'ne tanıklık ederler. Melekler önünde yere kapanırlar övgü dolu ilahiler söylerler. "Kuzu'nun gücü, zenginliği, bilgeliği ve kudreti, saygıyı, yüceliği ve övgüyü almaya layıktır."

Tüm gökyüzü, meleklerin zafer ezgileriyle ve Kurtarıcı'yı yücelten ilahileriyle yankılandı. Sevgi galip gelmişti. Kaybolan şey yeniden bulunmuştu. "Ovgu, saygı, yücelik ve güç sonsuzlara dek taht üzerinde oturanın ve Kuzu'nun olsun."

Mesih gökyüzündeki o neşe dolu ortamdan yeryüzündeki bizlere şöyle seslenir: "Benim Babam'ın ve sizin Babanız'ın, benim Allah'ım'ın ve sızın Tanrınız'ın yanma çıkıyorum." Göksel ve dünyevi aile birleşir. Rab bizim ıçm göğe yükseldi ve bizim için yaşamaktadır. "Mesih Allah a yaklaşanları tamamen kurtaracak güçtedir. Çünkü onlara aracılık etmek için daima yaşamaktadır."

Bu Bölüm Luka 24:50-53 ve Elçilerin İşleri 1:9-12'ye dayanmaktadır.
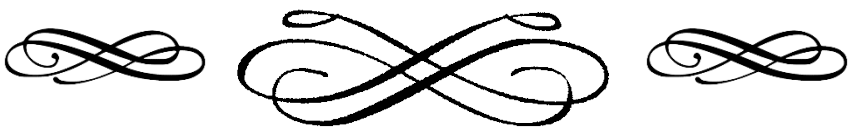
Sonu Beklentisiyle